Konferencetaler
1973–75

Konferencetaler
1973–75

er oversat fra
Konferencetaler 1973 - 1975
af Translation Services Department, København,

Trykt af Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Frankfurt am Main, 1978
Udgivet af Distributions Centret, 3540 Lynge, Danmark

PZ SI 0094 DA

Indholdsfortegnelse

I hans styrke

Marvin J. Ashton

For nogle uger siden, på en dag, hvor dette område oplevede en af sine værste snestorme, og det siger ikke så lidt, for vi har virkelig haft rigeligt med strengt vejr i denne vinter, havde en ung og køn soldat og hans smukke, kommende brud usædvanlig mange vanskeligheder med at komme til Salt Lake templet for at blive gift. Hun boede et sted i Salt Lake-dalen, og han skulle komme fra en nærliggende by. Megen sne og stærk blæst havde lukket hovedvejene om natten og i de tidlige morgentimer. Efter mange timers venten var nogle af os i stand til at få dem hjulpet frem til templet og få vielsen gennemført, før dagen var gået.

Hvor var deres familie og venner dog taknemmelige for den hjælp, der var ydet dem og den omsorg, der var lagt for dagen, for at de kunne komme til denne yderst vigtige aftale. Min ven – lad os kalde ham Bill – udtrykte sin dybe taknemmelighed ved at sige: »Mange, mange tak for alt, hvad De gjorde for at gøre vort bryllup muligt. Jeg forstår ikke, hvorfor De overvandt så mange besværligheder for at hjælpe mig. I virkeligheden er jeg jo helt ubetydelig.«

Jeg er sikker på, at Bill ønskede, at hans bemærkning skulle være et oprigtigt kompliment, men jeg besvarede den bestemt, men forhåbentlig venligt, ved at sige: »Bill, jeg har aldrig i mit liv hjulpet nogen, der er 'helt ubetydelig'. I vor himmelske Faders rige er intet menneske 'helt ubetydelig'.«

Denne tendens til forkert at nedvurdere sig selv blev jeg igen opmærksom på forleden dag under et interview med en bekymret dame. Hendes ægteskab var i dybe vanskeligheder. Hun havde oprigtigt prøvet at rette kommunikationsvanskelighederne med sin mand, men uden synderlig succes. Hun var taknemmelig for den tid, hendes biskop havde brugt med rådgivning. Hendes stavspræsident har også været meget tålmodig og forstående i sit ønske om at prøve at hjælpe. Alle hendes problemer er ikke løst, men hun gør gode fremskridt. Hendes mange kontakter med de rigtige præstedømmelige kanaler har gjort hende ikke blot taknemmelig, men også forbavset.

Hendes afsluttende bemærkning forleden var: »Jeg forstår bare ikke, hvorfor I gode mennesker giver så megen tid og viser så stor interesse. Når alt kommer til alt, er jeg jo »helt ubetydelig«.

Jeg er overbevist om, at vor himmelske Fader er misfornøjet når vi refererer til os selv som værende »ingenting«. Hvor retfærdige er vi, når vi klassificerer os selv som »ingenting«? Hvor retfærdige er vi mod vore familier? Hvor retfærdige er vi mod Gud?

Vi begår en stor uretfærdighed mod os selv, når vi på grund af tragedie, på grund af ulykke, prøvelser, mismod eller hvad den jordiske situation nu måtte være, betragter os selv således. Uanset hvilken tilstand vi befinder os i, kan vi ikke med nogen som helst retfærdiggørelse betegne os selv som »ingenting«.

Som Guds børn er vi noget. Han vil opbygge os, forme os og højne os, hvis vi blot vil holde vort hoved højt, strække hænderne ud og vandre sammen med ham. Hvor er det en stor velsignelse at vide, at vi med styrke fra ham kan gøre alt!

Ammon forkyndte en god lektie, ikke blot til sin bror Aaron, men til os allesammen i dag. I Alma 26:10-12 hedder det:

»Og da Ammon havde sagt disse ord, irettesatte hans broder Aaron ham og sagde: »Ammon, jeg frygter for, at din glæde forleder dig til selvros.

Men Ammon sagde til ham: Jeg roser mig ikke af min egen styrke eller af min egen visdom, men min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt med glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud.

Ja, jeg ved, at jeg intet er; med hensyn til min egen styrke er jeg svag; derfor vil jeg ikke rose mig af mig selv, men jeg vil rose mig af min Gud, thi i hans styrke kan jeg gøre alt: ja, mange kraftige undergerninger har vi udført her i landet, for hvilke vi vil prise hans navn evindeligt.«

Lige så forkasteligt det er at betegne sig selv som »ingenting« eller »helt ubetydelig« er menneskets tilbøjelighed til at klassificere andre som værende »ingenting« eller »helt ubetydelige«. Sommetider er menneskene tilbøjelige til at betegne den fremmede eller den ukendte som »ubetydelig«. Ofte gøres det af behagelighedshensyn og uvillighed til at lytte. Masser af mennesker i dag afviser Joseph Smith og hans budskab, fordi de ikke vil acceptere en 14-årig »ingenting«. Nogle vender sig bort fra evige, gengivne sandheder, fordi de ikke vil acceptere en 19-årig ældste eller en 21-årig kvindelig missionær eller en nabo, fordi de er »ingenting«, eller ser »helt ubetydelige« ud.

Der er for mig ingen tvivl om, at en af grundene til, at vor Frelser, Jesus Kristus, blev afvist og korsfæstet var, at han i verden blindt blev betragtet som »ingenting«, født i al beskedenhed, forkynder af sådanne mærkelige doktriner som »fred på jorden, i menneskers velbehag«.

Jeg bærer vidnesbyrd til jer og til verden om, at Joseph Smith vidste med altovervældende sikkerhed, at han var »nogen«, da Gud som svar på hans ydmyge bøn viste sig sammen med sin Søn, Jesus Kristus, og talte til Joseph, idet han kaldte ham ved navn. Gud har gennem tiderne ofte valgt at forkynde sine sandheder gennem, hvad verden vil klassificere som »helt ubetydelige« personer. Hør her Joseph Smiths tanker og selvvurdering på dette punkt:

»Jeg tænkte alvorligt dengang, som jeg så ofte siden har gjort, på, hvor besynderligt det var, at en ubetydelig dreng på lidt over 14 år, som var tvunget til at skaffe sig et tarveligt udkomme ved sit daglige arbejde, skulle betragtes som en person af tilstrækkelig betydning til at tiltrække sig de stores opmærksomhed i datidens mest populære sekter, og det i en sådan grad, at det fyldte dem med den stærkeste forfølgelses- og modstandsånd. Men enten det nu var besyn-

derligt eller ej, så var det således, og det forårsagde mig ofte stor sorg.
Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn ...« (Joseph Smith 2:23-24.)
Må jeg minde os allesammen om, at Joseph Smith henviste til sig selv som en »upåagtet dreng«, men aldrig som en »ingenting«. Joseph Smith blev hele sit vanskelige liv styrket ved bevidstheden om, at »i Guds styrke« kunne han udføre alt.

Gud hjælper os til at forstå, at en af vore vigtigste opgaver og største privilegier er at hæve en selvbetegnet »ingenting« op til at blive »noget«, som er uundværlig og attråværdig.
Vort første ansvar på dette område af forvaltning er at begynde med os selv. »Jeg er ingenting« er en ødelæggende filosofi. Det er et af Satans værktøj ...
Det er nedslående, når unge mennesker, der er i vanskeligheder, ser op og besvarer tilbudt vejledning med et »hvad betyder det? Jeg er jo ingenting«.
Og det er lige så foruroligende, når en adspurgt student på universitetet svarer med: »Jeg er ikke nogen særlig her. Jeg er bare en af tusinder. Jeg er i virkeligheden ingenting.«
Vi kan lære en god lektie fra en missionær, som for nylig blev interviewet. Denne ældste svarede på spørgsmålet: »Hvor tit får du brev fra dine forældre?« med denne bemærkning: »Meget, meget sjældent.«

»Og hvad vil du gøre ved det?« spurgte jeg.
»Jeg skriver stadig til dem hver eneste uge.«
Her er en ung mand, som kan have haft en undskyldning for at beklage sig selv og hæfte en »ingenting«-seddel på sig, fordi hans forældre ikke gjorde sig den ulejlighed at skrive til ham, men han ville ikke vide af en sådan indstilling.
Yderligere samtale med ham overbeviste mig fuldstændigt om, at her er en ung mand, som virkelig er noget. Hvis hans forældre ikke skriver, så er det deres ansvar. Det er hans opgave at skrive, og det er netop det, han gør med virkelig begejstring.

Jeg har aldrig truffet den missionærs mor eller far og vil sandsynligvis aldrig gøre det, men for mig er de »nogen«, fordi de har en sådan søn. Denne missionær vil få succes, fordi han ved, at han er noget og handler derefter.
Mere end én gang har præsident Harold B. Lee i de sidste par måneder kaldt mig til sit kontor for sammen med ham at lytte til nogen, han har indbudt til at fortælle om deres problemer eller hjertesorger.
Nogle vil måske sige til sig selv, at præsident Lee simpelthen ikke har tid til at tale med de mindste af sine brødre, men han kender så udmærket værdien af hver eneste sjæl i riget.
Jeg husker, at én sagde til præsident Lee, idet han tog afsked: »Jeg kan ikke begribe, at De har brugt tid til at høre på sådan en som mig.«

For mødre, fædre, ægtemænd, hustruer og børn alle vegne erklærer vi, at uden hensyn til jeres nuværende stilling i livet, er I noget særligt. Husk, at I måske er en »ukendt« dreng, pige, mand eller kvinde, men I er ikke nogen »ingenting«. Og lad os nu sammen glæde os over en af de meget store lignelser i de hellige skrifter, mens vi er ved det emne:
»Der var en mand, som havde to sønner.
Den yngste af dem sagde til faderen: 'Fader! giv mig den del af formuen, som tilkommer mig.' Så skiftede han ejendommen mellem dem.
Og ikke mange dage derefter samlede den yngste søn alt sit og rejste langt bort til et fremmed land og ødte dér sin formue i et udsvævende liv.
Men da han havde sat alt til, blev der en svær hungersnød i det land; og han begyndte at lide nød.
Så gik han hen og holdt sig til hos en af borgerne dér i landet, og han sendte ham ud på sine marker for at vogte svin.
Og han ønskede at fylde sig med de bønner, som svinene åd; og ingen gav ham noget.
Men han gik i sig selv og sagde: 'Hvor mange daglejere hjemme hos min fader har ikke fuldt op af mad? Og her er jeg ved at sulte ihjel.
Jeg vil stå op og gå til min fader og sige til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værdig at kaldes din søn, lad mig gå som en af dine daglejere!'
Og han stod op og gik til sin fader. Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham.
Og sønnen sagde til ham: 'Fader! jeg har syndet imod Himmelen og overfor dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din søn!'
Men faderen sagde til sine tjenere: 'Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne;
og hent fedekalven og slagt den, og lad os spise og være glade!
Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen.' Og de begyndte at være glade.
Men hans ældste søn var ude på marken. Da han nu kom og nærmede sig huset, hørte han musik og dans.
Så kaldte han en af karlene til sig og spurgte, hvad der var på færde.
Han sagde til ham: 'Din broder er kommen, og din fader har slagtet fedekalven, fordi han har fået ham tilbage i god behold.'
Da blev han vred og ville ikke gå ind. Hans fader gik så ud og bad ham.
Men han svarede og sagde til sin fader: 'Se, nu har jeg tjent dig så mange år, og jeg har aldrig overtrådt noget af dine bud, og mig har du aldrig givet et kid, så jeg kunne være glad sammen med mine venner.
Men da denne din søn kom, som har ødslet din ejendom bort sammen med skøger, så slagtede du fedekalven til ham.' ham.'
Da sagde faderen til ham: 'Mit barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit.
Men nu burde vi glæde os og fryde os, fordi din broder var død, men er blevet levende, og var fortabt, men fundet igen!'« (Lukas 15:11-32.)
Brødre og søstre, tænk endnu en gang på dette. »Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig. Jeg vil gå ud og klare mig selv.«
I den følgende tid ødslede han sine ejendele væk i et syndigt liv. Han var så langt nede og så sulten, at han levede af svinenes mad.
»Fader, jeg har syndet imod Himmelen og imod dig, og jeg er

ikke værdig at kaldes din søn.« Hans hjerte skreg mod himlen: »Jeg er uslere end de usle. Jeg er absolut ingenting, jeg er intet værd.«

Og tænk endnu en gang på faderens reaktion. Han så sønnen komme, han løb henimod ham. Han lagde sin bedste kjortel omkring ham. Han slagtede den opfedede kalv, og de festede sammen. Denne »ingenting« var hans søn. Han »var død«, men levede. Han var tabt, men igen fundet.

I sin glæde belærte han også den ældre, forvirrede søn om, at også han var noget. »Søn, du er altid hos mig, og alt mit er dit.« Vær så venlig at tænke over dette, de evigtvarende aspekter i dette – »alt mit er dit«.

Jeg erklærer med al den styrke, jeg har, at vi har en himmelsk Fader, som gør krav på og elsker os allesammen, uden hensyn til, hvor vore skridt har bragt os hen. Du er hans søn, og du er hans datter, og han elsker dig.

Lad dig ikke forfalde til at blive selvfordømmende. Undgå at være skuffet. Lær dig selv korrekte principper og styr dig selv i ærbarhed. Brug dig selv gennem at hjælpe. Når vi udvikler syn på os selv og andre, lover jeg jer, at denne »ingenting-værd«-indstilling fuldstændig vil forsvinde. Alle, som i dag er indenfor min stemmes rækkevidde, bør altid huske, at I virkelig er »nogen« og »noget«.

Gud lever. Også han er »noget« - virkelig og evigteksisterende – og han ønsker, at vi skal være »noget« sammen med ham.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at »i hans styrke« kan vi blive ligesom ham. Jeg efterlader dette vidnesbyrd hos jer ydmygt og i Jesu Kristi navn. Amen.

Advar de gudløse

Ezra Taft Benson

Profeten Ezikiel erklærede:

„Menneskesøn! Jeg sætter dig til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig.

Når jeg siger til de gudløse: ‚Du skal visselig dø!' og du ikke advarer ham eller for at bevare hans liv taler til ham om at omvende sig fra sin gudløse vej, så skal samme gudløse dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd.

„Advarer du derimod den gudløse, og han ikke omvender sig fra sin gudløshed og sin vej, så skal samme gudløse dø for sin misgerning, men du har reddet din sjæl." (Ez. 3:17-19).

Mormons Bogs inspirerede profeter så frem til vor dag og tid og advarede os om fjendens strategi. Hør deres ord:

Thi se, på den dag skal han (djævelen) rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt.

„Og andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed . . .

„Ve den . . . der låner øre til menneskebud og fornægter Guds kraft . . . " (2. Neph. 28:20-21, 25-26).

Gennem en moderne profet, Joseph Smith har Herren yderligere givet denne advarsel: „Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre;

„Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket.

»Thi de er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt.

„De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse . . .

„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L. & P. 1:11, 14-16, 38).

Disse advarsler blev givet for 140 år siden. De er ved at gå i opfyldelse nu. Vi er levende vidner dertil, hvis vi da ikke er blindede af vor egen svaghed og eftergivenhed og af gudløse menneskers snilde.

Som vægtere på Zions tårn er det vor pligt, såvel som det, som ledere, er vor ret, at tale mod den herskende ondskab og gudløshed – en gudløshed, der angriber netop kernen af alt det, der står os særlig nær, fordi vi er medlemmer af Kristi kirke og indbyggere i kristne nationer.

Som en af disse vægtere, akcepterer jeg i min kærlighed til menneskeheden ydmygt denne pligt og udfordring og forsøger i taknemmelighed frygtløst at gøre, hvad jeg skal. Skønt tiderne er dystre, må vi sørge for, at frygten for kritik ikke afholder os fra at gøre for pligt, selv om de råd, vi giver, måske vil blive kaldt politiske, fordi regeringen får mere og mere indflydelse på vort daglige liv.

Vi er på alle måder blevet advaret mod den krise, som vi nu er ved at gennemgå. Dette har frembragt nogen kritik. Der findes nogle blandt os, som ikke ønsker at høre budskabet. Det gør os flove. De ting, som truer vort liv, vor velstand og vor frihed, er netop de ting, som vi er tilbøjelige til at tolerere. Mange ønsker ikke at blive forstyrret, de vil hellere fort-

sætte i deres egen magelighed. Kirken er grundlagt pa evige sandheder. Vi indgar ikke kompromis, nar det gælder vore principper. Vi opgiver ikke vore standarder, fordi tiderne ændrer sig, eller fordi vi udsættes for pression. Vi står uforanderligt i pagt med sandheden i vor kirke. Lige fra tidernes begyndelse har det været profeternes og Guds disciples pligt at tale mod umoralske eller uretfærdige forhold. Det var jo netop derfor, at så mange af dem blev forfulgt. Ikke desto mindre er det, som vægtere på tårnet, deres gudgivne pligt at advare folket.

Vi lever på en måde i en eftergivenhedens tidsalder — vi er så ivrige efter ikke at udskille os fra de andre, at vi derfor ofrer vore principper. Men eftergivenhed er ikke svaret. Det er aldrig svaret.

En af vore moderne vægtere har givet os følgende alvorlige advarsel:

„Sentimentalitet i forbindelse hermed gavner ingen; derimod giver lidenskabelig opofrelse en hvilken som helst sag og deres ivrige tilhængere liv. Verdens problemer er måske først og fremmest til på grund af ligegyldighed. Menneskene er hverken for eller imod, hverken varme eller kolde, de springer blot over, hvor gærdet er lavest; de bliver nervøse ved tanken om at skulle tage en beslutning om, hvor sandheden findes. Ligesom ved det store råd i Himlen, så kan der på jorden i Jesu Kristi Kirke ikke herske neutralitet. Enten er vi på Herrens side eller også er vi det ikke. En ufravigelig tro, der afskyer enhver form for kompromis, vil føre kirken og med den hvert af dens medlemmer til sejr og til opnåelse af vor høje arv.

»Jordens endelige erobrere og sejrherrer vil være de mænd og kvinder, der, enten de er få eller mange, ufravigeligt klynger sig til sandheden, som både kan tage et standpunkt for og imod, og på hvis høje banner, der står skrevet: Vi går ikke på akkord med sandheden . . .

„Tolerance er ikke ensbetydende med at rette sig efter verdens synspunkter og vaner. *Vi må ikke ofre vor tro for at komme bedre ud af det med folk,* lige meget hvor højt vi elsker dem, eller hvor indflydelsesrige de end kan være. Man kan betale en god samfundsmæssig placering for dyrt, ligesom prisen for at leve i fred og harmoni kan være for høj . . . Evangeliet hviler på evige sandheder; og man kan aldrig forlade sandheden uden at udsætte sig for fare.« (John A. Whitsoe, *Conference Report,* april 1941, siderne 117, 116).

Det er blevet sagt med rette: „Vort største nationale problem er erosionen. Ikke jorderosionen, men den moralske erosion." De forenede Stater har været et stort land, fordi det har været frit. Det har været frit, fordi det har sat sin lid til Gud, og fordi det blev grundlagt på de frihedens principper, som Gud står for. Denne nation har et åndeligt grundlag. For mig at se har dette land en profetisk historie.

Den 6. april 1973 er en særlig vigtig dato, ikke alene fordi det er årsdagen for oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne uddeling, men også fordi, det er årsdagen for vor Frelser, vor Herre og Mesters, Jesu Kristi fødsel. Joseph Smith skrev dette umiddelbart før den åbenbaring, der blev givet den samme dato:

„Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i de sidste dage fandt sted et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet. Den organiseredes og stiftedes i overensstemmelse med landets love og efter Guds vilje og bud i fjerde måned og på sjette dag i den måned, der kaldes april." (L. & P. 20:1).

Lige siden har det været tradition at holde kirkens første årlige konferencer på og omkring den 6. april.

To år senere fulgte der en anden åbenbaring, som havde stor betydning dengang, og som er endnu vigtigere i dag, når man tager i betragtning, hvor meget kirkens medlemstal er vokset. Det citat, som jeg nu vil tillade mig at læse, står som en slags tema for de næste par ting, jeg vil sige:

„Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder." (L. & P. 82:14).

Ordet Zion, som det er brugt her, betyder utvivlsomt kirken. På det tidspunkt var der kun en lille gruppe kirkemedlemmer, som, efter de havde været udsat for svære forfølgelser af kirkens fjender, netop var begyndt at organisere sig, idet de var blevet bedt om at samles i Jackson County, Missouri, som Herren havde valgt til „Zions land".

Herren fortalte, i en efterfølgende åbenbaring, denne gruppe mennesker, som kæmpede så hårdt for deres udkomme i denne verden, følgende:

„Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: De rene af hjertet. Lad derfor Zion glæde sig, medens alle de ugudelige sorger." (L. & P. 97:21).

For at være værdig til en så hellig betegnelse som Zion, må kirken betragte sig som en brud, der har pyntet sig for sin ægtemand, sådan som Johannes Åbenbareren skrev, da han i et syn havde set den hellige by, hvor de retfærdige bor, pyntet som en brud for sin ægtemand, det Guds Lam. Her beskrives, hvordan Herren ønsker, at hans folk skal være, for at være beredt til vor Herre og Mester, som en hustru, der trækker i sine smukkeste klæder for at behage sin ægtemand.

De regler, som Guds folk må leve efter, hvis de ønsker at være værdige til at se Gud, antydes i den tekst, som jeg har henvist til. Dette folk må tiltage i skønhed for verdens åsyn; det må have en indre skønhed, som andre vil bemærke, udstråle noget helligt, samt naturlige fromme egenskaber. Zions grænser, indenfor hvilke de rene af hjertet kan bo, må udvides. Zions stave

må befæstes. Alt dette må ske, for at Zion kan opstå som et lys ved flittigt at udvide arbejdet for at frelsesplanen kan nå ud til hele verden.

Medens hele kirken endnu var ganske ny, talte Herren om en tid, hvor disse første samlingssteder ikke ville være tilstrækkelig store til at rumme alle de mennesker, der ville blive samlet. Grunden til denne samling var, at Herren havde sagt, at hans kirke skulle være ét. Dette er hans ord:

„Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." Lidt efter siger han: „Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene." (L. & P. 115:4-5). Her står det tydeligt, at hans kirkes komme i de sidste dage var begyndelsen til, at de gamle profetier ville blive opfyldt: „Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: „Kom lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier . . ." (Es. 2:2-3).

I denne åbenbaring taler Herren om organiserede enheder i kirken, som jo kaldes stave. Folk, der ikke er af vor tro, ville nok kalde det bispedømmer eller stifter. Disse enheder, der er således organiserede samles på grund af følgende formål: først og fremmest for at forsvare sig mod dem, der er fjendtligt indstillet overfor Guds værk, både de synlige og usynlige fjender.

Apostlen Paulus har med hensyn til disse fjender sagt, at vi virkelig bør tage denne fare alvorligt:

„Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet." (Ef. 6:12).

Disse organisationer skulle, som der står i den åbenbaring, som tidligere er omtalt, være „som en flugt fra stormen og fra verden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden." (L. & P. 115:6).

I forordet til alle Herrens åbenbaringer, som han gav i begyndelsen af denne uddeling, gav han os en alvorlig advarsel, som vi altid bør huske på. Denne profetiske advarsel blev, som Herren sagde, givet os i 1831, for „at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer — selve timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden — da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige." (L. & P. 1:35).

Nu, da vi 142 år senere, er vidner til tidernes omskiftelser, hvor Satan har magt over sit eget rige, ser vi, at han er så stærk, at selv vor Herre og Mester i sin tid omtalte ham som „denne verdens fyrste", og „fjenden af al retfærdighed".

Til trods for disse svare forudsigelser og de beviser, vi har for, at de virkelig er ved at gå i opfyldelse i dag, så loves der os alligevel i den samme åbenbaring en endnu større magt, som er stor nok til at bevirke, at Satans plan om at ødelægge Herrens værk er forgæves. Her giver Herren et løfte til den allerhøjeste Guds hellige, til de rene af hjertet, som han har omtalt som Zions folk. Det lyder således:

„Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over Idumæa, eller verden." (L. & P. 1:36).

Dette henviser til denne verden, på samme måde som da Herren talte om dens verdslighed, hvilken han advarede sine disciple imod, da han sagde, at medens de levede i verden, så måtte de alligevel ikke være af verden eller lade sig besmudse med denne verdens synder.

Jeg tror aldrig, at der siden verdens skabelse har været noget tidspunkt, hvor Herren har ladet djævelen få magt til at ødelægge hans værk, uden at hans magt også har befundet sig blandt de retfærdige, sådan at de retfærdiges arbejde ikke helt har kunnet ødelægges.

Vi er i dag vidner til Herrens løfte om: „Dersom I kun har øje for min ære," hvilket, han erklærede til profeten Moses, var det samme som at bringe mennesket udødelighed og evigt liv, så „skal hele jeres legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting." (L. & P. 88:67).

Det følgende løfte har vi også fra Herren: „Giv agt og se! Jeg skal tage vare på jeres hjorde og oprejse ældster og sende til dem.

„Se, jeg vil fremskynde mit værk til sin tid." (L. & P. 88:72-73).

I dag er vi vidner til, at Herrens hånd udstrækkes til de hellige, kirkens medlemmer. Aldrig før i denne uddeling, ja, måske aldrig nogen sinde før, har man ventet så intens på Herren, som medlemmerne af denne kirke i dag gør. Zions grænser udvides, hendes stave befæstes. I kirkens første tid blev der udpeget steder, hvor de hellige skulle samles, og Herren befalede, at dette ikke skulle ændres, men han tilføjede dog én ting: „førend den dag kommer, da der ikke mere findes plads for dem. Og da har jeg andre steder, som jeg skal udpege for dem, og disse skal kaldes Zions stave for Zions pauluner eller Zions styrke." (L. & P. 101:21).

Ældste Bruce R. McConkie, som er medlem af De tolvs Råd, holdt ved Mexico City konferencen, 1972, en meget tankevækkende tale, som jeg her gerne vil citere nogle sætninger fra:

„Om denne vidunderlige dag, hvor alting skal genoprettes og hvor folkene skal indsamles, skriver en anden nephitisk profet: ‚. . . Herrens pagter, som han har gjort med hele Israels hus' . . ., den tid kommer, da de skal genforenes med Guds sande kirke og sti . . . de skal indsamles til deres arveland og bosætte sig i deres forjættede land.' (2. Neph. 9:1-2).

„Nu vil jeg gerne henlede jeres opmærksomhed på de kendsgerninger, som er omtalt i disse skriftsteder, at Israels indsamling består i at slutte sig til den rette kirke; i at komme til kendskab om den sande Gud og om de frelsende sandheder; i at tilbede ham i de helliges menigheder blandt alle nationer og alle folkeslag. Læg mærke til, at disse åbenbarede ord taler om Herrens sti; om Israels indsamling til deres arvelod; om Israel, der skal grundfæstes i deres forjættede land; og om, at der i alle nationer og blandt alle folk, skal være menigheder af Guds pagts folk, når Herren kommer igen."

Ældste McConkie føjer noget til, som jo i høj grad understreger, at der vil blive brug for at uddanne lokale ledere, for at kirken kan blive opbygget i de enkelte nationer, han siger følgende:

„Stedet, hvor de mexicanske hellige

skal samles er Mexico; steder, hvor de hellige fra Guatemala skal samles er Guatemala; de brazilianske hellige skal samles i Brazilien; og sådan kan man fortsætte til man har nævnt alle jordens lande. Japan er for japanerne; Korea for koreanere; Australien for australier; hvert land er indsamlingssted for dets eget folk."

Et af de spørgsmål, vi oftest bliver stillet er: „Hvordan kan I forklare, at denne kirke vokser så fantastisk, når så mange andre kirker tvært imod sporer en nedgang?"

Blandt de første mange vigtige ting, der gør sig gældemde i denne sammenhæng, vil jeg blot nævne nogle få ting, som de, der spekulerer over dette, kan overveje.

Denne kirke kan ikke længere omtales som „Utah-kirken" eller som en „amerikansk kirke", for kirken har nu medlemmer i 78 lande og underviser nu i evangeliet på 17 forskellige sprog.

Det store medlemstal, vi har i dag, er os en stor udfordring, og medens vi naturligvis glæder os meget over, at kirken breder sig overalt, så er det også en meget stor og krævende opgave for kirkens ledere at være på højde med de mange problemer, de bliver stillet overfor.

Der er først og fremmest to forskellige principper, som kirkens ledere har rettet sig efter i deres arbejde for at organisere alle disse mennesker. Det første princip påkalder sig sikkert opmærksomheden blandt alle dem, der siden før verdens begyndelse har interesseret sig for frelsesplanen; det er en plan til menneskets frelse, som er blevet åbenbaret denne uddelings profeter, og den er ikke blevet ændret; for som Paulus sagde på sin tid, sådan siger vi også i dag:

„Men om så vi selv eller en engel fra Himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer — forbandet være han! . . .

„Det vil jeg nemlig sige jer, brødre! at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, er ikke menneskeværk; „det er jo heller ikke af noget menneske, jeg har fået det eller har lært det, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus." (Gal. 1:8, 11-12).

Hvis vi skulle svare dem, der spørger os om kirkens stadige vækst, så ville vi svare, at den første fundamentale grund hertil er, at vi har holdt os til en støt kurs i vor undervisning om kirkens lære. Vi erklærer i en af vore trosartikler:

„Vi tror alt (og vi kan lige så godt tilføje, lærer) alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. trosartikel).

I en af de senere åbenbaringer, som Herren har givet os i denne uddeling, angav han grunden til forvirringen blandt de mange kirker, som dengang eksisterede, nemlig at de, som han sagde: „er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt. De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse . . ." (L. & P. 1:15-16).

Derfor var en genoprettelse nødvendig, som han også klart sagde:

„Derfor har jeg, Herren, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

„Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden. Og det er altsammen sket for at opfylde det, som er skrevet af profeterne.

„Men at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser; . . .

„så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog for konger og regenter.

„. . . efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå . . ." (L. & P. 1:17-18, 20, 23-24).

Der findes mennesker, der taler om en økumenisk bevægelse, indenfor hvilken alle kirkerne, i hvert fald teoretisk, skulle kunne gøres til én stor organisation. Det betyder faktisk, at de ville opgive deres grundlæggende principper for at kunne tilhøre en eller anden ubestemmelig og „tåget" organisation, som ikke nødvendigvis ville bygge på de principper, som ifølge traditionen har været Jesu Kristi Kirkes lære fra begyndelsen.

Først når man klart forstår Herrens åbenbaringer, har man en grundvold, hvorpå en forenet og altomfattende kirke kan bygges. Det kunne ikke som foreslået gøres ved hjælp af menneskeformularer; det kan kun opnås, når Jesu Kristi evangeliums princippers fylde læres og udøves, sådan som Paulus sagde til efeserne. Paulus erklærede, at kirken er opbygget „. . . på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten." (Ef. 2:20).

Også kirkens mission er blevet udlagt:

„Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.

„Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre." (L. & P. 1:4, 11).

For at adlyde disse instruktioner, har man lige fra kirkens begyndelse sendt missionærer ud til alle dele af verden. I dag vokser vort antal missionærer stadig. Det er for det meste unge mænd, som lige fra deres barndom er blevet opdraget, så de kunne være parate til at modtage en kaldelse om at tjene som missionærer.

Kirken havde kun få missionærer i de første dage, men disse få er i dag blevet til over 17000 missionærer, der alle selv, eller deres nærmeste familie, betaler deres udgifter, medens de er missionærer i to år eller mere. Alle har de den overbevisning i deres hjerter, at når de på denne måde er blevet kaldede, så er det deres guddommelige pligt at gå hvorhen i verden de bliver sendt.

En anden grund, der kan gives til væksten af Guds værk, er, at der måske aldrig har været så mange mennesker i verden, der søger efter svar på de mange indviklede problemer som i dag.

Medens Jesu Kristi evangeliums principper er uforandrede, så må dog måden, hvorpå man imødegår menneskers problemer og behov på, dog ændres, efterhånden som tiderne skifter. Heldigvis har Herren i en åbenbaring givet denne kirke retningslinier, som kan lede os i vore bestræbelser på at følge med tiden. I frelsesplanen er der formuleret en måde, hvorpå man kan imødekomme menneskenes verdslige behov. Kirkens velfærdsprogram når ud til dem, der lider nød. Hvor og når man får nye medlemmer,

er det først og fremmest meningen, at man skal undervise dem i, hvordan de skal sørge for sig selv. Herren har givet os et bolværk mod de kræfter, der med forrygende kraft kan ødelægge et ægteskabs eller et hjems hellighed, ved at styrke hjemmet og ved at give forældrene retningslinier, hvorefter forældrene kan lære børnene de fundamentale principper om pålidelighed, dyd, retskaffenhed, flid og arbejdsomhed.

Kirken interesserer sig for de enkelte medlemmer, lige fra de er børn og unge, til de bliver ældre. Kirken sørger for alle medlemmernes behov, ligegyldigt hvor gamle de er.

Hvis man spørger, om der da ikke er nogen, der falder fra, så svarer vi altid med vor Herre og Mesters lignelse om sædemanden, der går ud for at så. Noget af sæden falder på frugtbar jord, men blandt de sædekorn, der faldt på frugtbar jord, var der nogle der producerede tredive fold, nogle tres fold og nogle halvfemsindstyve fold. Og således er der i dag nogle som er delvis aktive, nogle er mere aktive og nogle fuldstændig aktive i kirken, men vi prøver altid at nå dem, som er faldet fra, og vi forsøger til stadighed at gøre dem fuldt aktive.

Men måske er den allervigtigste grund til kirkens vækst det individuelle vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk, som findes mangefold i de forskellige medlemmers hjerter. For kirkens styrke ligger ikke i dens medlemstal, og ikke i, hvor store beløb, der betales i tiende og i offerydelse af de trofaste hellige, ej heller i, hvor mange og pragtfulde kirke- og tempelbygninger, vi har, men kirken er stærk på grund af, at der i de trofaste medlemmers hjerter findes en virkelig overbevisning om, at dette virkelig er Guds sande rige og kirke på jorden. Uden denne overbevisning, ville, som en af mine forretningsvenner for nylig sagde: „velfærdsprogrammet i kirker ligge i ruiner"; heller ikke missionærarbejdet ville have fremgang; og medlemmerne ville heller ikke være så trofaste, at de ville financiere dens foretagender med rundhåndede gaver.

Hemmeligheden ved denne kirkes styrke findes måske i det, som en studenterleder ved et af vore statsdrevne universiteter udtrykte. Jeg kan selvfølgelig ikke røbe, hvem han er, men dette er et citat fra et af hans breve til mig:

„Med de nye tanker, som gør deres indtog overalt her i landet, er der sket et sammenbrud i familiernes forhold indbyrdes; familiebåndet er ikke noget, man i intellektuelle kredse længere regner for noget. Tilsyneladende er landet overfyldt med sex-undervisning, abort, familieplanlægning, pornografi, kvindernes ligeret, storfamilier, sexuelt samvær før ægteskabet og såkaldt „frisind" efter ægteskabets indgåelse . . ."

Denne unge universitetsstuderende slutter med denne hjertevarme erklæring, som jeg ved kommer fra hans sjæls inderste:

„Præsident Lee, jeg ønsker at du skal vide, at de sidste dages hellige studerende her på stedet, som overholder befalingerne, står 100% bag dig. Gud ske tak, fordi vi har ledere, som ikke giver sig overfor fjendens lumpne tricks, han, som retter sine angreb mod de enkelte hjem, hvilke jo er de vigtigste enheder i samfundet over hele verden. Tak fordi du er et menneske, som vi unge i denne forvirrede verden kan forstå og som vi kan følge."

På samme måde, som det her er udtrykt i denne dygtige universitetsstuderendes formulering, er jeg overbevist om, at den største af alle grunde til denne kirkes styrke, er, at de, der holder Guds bud, står 100% bag kirkens ledelse. Uden denne store støtte står det klart, at denne kirke ikke kunne have fremgang og møde de udfordringer, som hver dag bringer. Vi kalder hermed alle kirkens medlemmer ud over hele verden til at holde Guds bud, for heri ligger verdens sikkerhed. Når man overholder Guds bud, er man ikke alene overbevist om, at den kurs, som kirkens ledere følger, er den rette, men man vil også have Guds Ånd til at vejlede sig i sine egne forhold, for hvert eneste medlem modtager en gave ved dåben. Denne gave gives uden undtagelse til alle, der døbes gennem præstedømmets myndighed; den Helligånds gave, der, som vor Herre og Mester forklarede os, vil lære os alle ting, vil minde os om alle ting, og endda vise os de ting, der skal komme. (Joh. 14:26).

Det fremgår da klart, at det store ansvar, som kirkens ledere og lærere har, er at overbevise, at undervise, at lede på rette vej, sådan at Guds befalinger i den grad bliver efterlevet, at den enkelte forhindres i at dumpe i den faldgrube, som onde magter opstiller for ham, når de vil have ham til at tro, at der ikke findes nogen Gud, og at han derfor ikke behøver at følge kirkens ledere.

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd for jer, at fordi dette værk er guddommeligt, så ved jeg, at det vil sejre; og at skønt der er fjender både i og udenfor kirken, som søger at underminere kirkens indflydelse i verden, så vil denne kirke dog sejre med triumf og modstå tidens prøve, når alle menneskegjorte våben, som er lavet for at gå imod Guds ord, har vist sig nytteløse. Jeg ved, at vor Herre og Mester, Jesus Kristus, er kirkens overhoved; at han dagligt på sin egen måde, taler ikke alene til de af kirkens ledere, der har høje stillinger, men også til individuelle medlemmer, når de blot overholder Guds befalinger. Herom bærer jeg mit højtidelige vidnesbyrd, og jeg velsigner alle kirkens trofaste, ja, alle over hele verden, i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

»Dette er mit evangelium«

Howard W. Hunter

På dette sene tidspunkt af konferencen er det svært at finde et emne i forbindelse med Frelserens belæringer, som ikke allerede er blevet berørt. Jeg vil gerne have lov til at opsummere, hvad der er blevet sagt af brødrene, men lad mig først tale om en af de lejligheder, ved hvilken Mesteren belærte os.

Den tanke strejfede mig, fordi vi nærmer os den tid på året, hvor kristne overalt i verden fejrer Påsken ved at mindes begivenhederne omkring Frelserens sidste dage i jordelivet, hans død og opstandelse fra graven. Disse begivenheder, der skete for så mange år siden i Jerusalem, modtager vi gennem Det nye Testamentes beretninger. Hans død bragte imidlertid ikke hans personlige virke til ende.

En beretning i Mormons Bog, som er et andet vidne om Kristus, giver os yderligere kundskab om Mesterens belæringer. Denne beretning fortæller om, hvordan han viser sig for folkene på den vestlige halvkugle efter sin død og opstandelse og derved tilføjer meget til vor forståelse af det store, sonende offer.

De nephitiske profeter havde forudsagt de tegn, der ville blive givet folkene på dette kontinent (Amerika) ved Frelserens korsfæstelse, og i henhold til deres profetier forekom der et ødelæggende uvejr over landet. Der var torden og lynild, værre end nogensinde, og jordskælv rystede jorden. Byen Zarahemla blev opbrændt, byen Moroni sank i havet, og indbyggerne druknede. Byen Moronihah blev dækket af et helt bjerg.

Landevejene blev opbrudt, andre byer ødelagt, og mange mennesker omkom eller blev bortrevet af uvejret. Det frygtelige uvejr og ødelæggelserne varede i tre timer, og hele landet blev forandret.

Da uvejret ophørte, lå der tæt mørke over landet, og i tre dage sås ikke noget lys. I mørket hørtes folkets store sorg, stønnen og græden.

»Og det skete, at en røst hørtes blandt alle jordens indbyggere over hele landet, som råbte:

»Ve, ve, ve dette folk! Ve over hele jordens indbyggere, dersom de ikke omvender sig; thi djævelen ler, og hans engle fryder sig over mit folks dejlige sønner og døtre, som er blevet slået ihjel; og de er faldet på grund af deres uretfærdighed og deres synder.« (3. Nephi 9:1-2.)

Stemmen opregnede de vidtspredte ødelæggelser. De overlevende blev regnet for at være de mere retskafne, og der blev udtrykt håb for dem gennem omvendelse og overgang til Frelserens evangelium.

Derpå identificerede taleren sig:

»Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg skabte himlene og jorden og alt, hvad der er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen. Jeg er i Faderen og Faderen er i mig, og i mig har Faderen herliggjort sit navn.

Jeg kom til mine egne, men mine egne tog ikke imod mig. Og skrifterne angående mit komme er opfyldt.« (3. Nephi 9:15-16.)

Herren fortalte dem, at Moseloven var blevet opfyldt, og at han ikke længere ville acceptere brændofre, men kun ofre i form af et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.

»Se«, sagde han, »jeg er kommet til verden for at genløse verden, for at frelse verden fra synd.

Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage; thi af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mit liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst.« (3. Nephi 9:21-22.)

Der gik mange timer i stilhed og mørke, og påny hørtes hans stemme, fuld af sorg over sit folk, lovede han at samle dem, »som en høne samler sine kyllinger under sine vinger« (10:6), hvis de ville omvende sig og følge ham.

Mørket vedvarede, og om morgenen den tredje dag hørte jorden op med at ryste, og alt blev roligt og fredeligt. Kristus var opstået fra graven. Mange af de retskafne døde i Amerika stod op fra deres grave, ligesom det skete i Judæa.

En stor mængde samledes ved templet i landet Bountiful. Hvis vi ville slutte os til dem, mens vi læser, ville vi lære en storartet lektie. De talte om de forandringer, der havde fundet sted i landet på grund af jordskælvene, om havets frembrusen, og Jesus Kristus, om hvem disse tegn var blevet givet. Mens de talte med hinanden, hørte de en stemme, der sagde til dem: »Se, min Søn den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.« (3. Nephi 11:7.) De så op mod himlen og så en mand klædt i en hvid kjortel, som steg ned og stod midt iblandt dem.

»Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:

'Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.

Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig ...

Stå op og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder ...'« (3. Nephi 11:9-11, 14.)

Mesteren kaldte tolv disciple og gav dem myndighed til at døbe. Han opfordrede mængden til at ophøre med deres stridigheder og splid. Og han lærte dem blandt andet de sandheder, som han havde forkyndt til sine tilhængere i den østlige verden – Bjergprædikenen, Fadervor, fuldkommengørelsen af den mosaiske lov. Han helbredte de syge, velsignede de små børn, administrerede nadveren og gav instruktioner om den.

Mens han belærte nephiterne udlagde han evangeliet. En af hans udtalelser til dem beskriver det herlige ved planen og forklarer kravene for at mennesker kan opnå evigt liv og ophøjelse. Her er hans ord:

»Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.
Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset, og efter at jeg havde været opløftet på korset, at jeg da kunne drage alle mennesker til mig, så at ligesom jeg har været opløftet ved menneskene, således skulle menneskene opløftes ved Faderen til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller slette.
Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og dersom han holder ud indtil enden, se, da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, da jeg skal stå og dømme verden.
Og de, som ikke holder ud indtil enden, skal også omhugges og kastes i ilden, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage på grund af Faderens retfærdighed.
Og dette er befalingen: Omvend jer, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn, så I må blive herliggjort ved at modtage den Helligånd, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag.
Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium ...« (3. Nephi 27:13-14, 16-17, 20-21.)
Evangeliet omtales ofte som »den gode nyhed« eller »frelsens gode budskab«. Frelsesplanen er derfor Jesu Kristi evangelium. Mesteren forklarede nephiterne, at han havde fuldført sin mission på jorden ved at efterleve Faderens vilje, hvorved han blev hele menneskehedens Frelser. Den yderligere udtalelse om at »omvende sig ... og blive døbt i mit navn« definerer indgangsdøren til den snævre sti, der fører til evigt liv. Det fører til den grundlæggende udtalelse i kirkens trosartikler:
»Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.
Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) omvendelse, 3) dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) håndspålæggelse for den Helligånds gave.« Trosartiklerne 3 og 4.
Disse fire er kun de første af alle principperne og ordinanserne i evangeliet. Hvis vi igen vender os til Frelserens ord til nephiterne, lærer vi, at efter at have adlydt disse fire, må der komme et helt liv med opfyldelse af Herrens love og befalinger, for han sagde: »... pg dersom han holder ud til enden, se, da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, da jeg skal stå og dømme verden.« (3. Nephi 27:16.)
De første principper alene er ikke nok. Mennesker er efter disse ansvarlig ved domfældelsen for, hvad det har gjort i dette liv, hvadenten det er godt eller ondt. Forsoningen skete netop med det formål for øje at tilvejebringe opstandelse og efterfølgende domsfældelse for alle mennesker. Mesteren gjorde det meget klart, da han sagde: »Og af denne grund er jeg blevet opløftet; derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens magt drage alle mennesker til mig, for at de kan blive dømt efter deres gerninger.« (3. Nephi 27:15.)
En analyse opdeler evangeliet i de to dele:
For det første det, der er forberedende og administreres under Det aronske Præstedømmes myndighed. Det 84. afsnit af Lære og Pagter siger det på denne måde: »Og det mindre præstedømme vedblev, hvilket præstedømme holdt nøglerne til engles betjening og det forberedende evangelium, hvilket evangelium er evangeliet til omvendelse og dåb og syndsforladelse ...« (L&P 84:26-27.)
For det andet evangeliets fylde, administreret af Det melkisedekske Præstedømmes myndighed. Den samme åbenbaring giver denne erklæring herom: »Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab.
Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger.
Og uden disse forordninger og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for menneskene i kødet.
Thi uden dette kan intet menneske se Gud Faderens ansigt og leve.« (L&P 84:19-22.)
Ud fra Frelserens belæringer til nephiterne under denne korte periode efter hans opstandelse udfoldes den evangeliske plan. Vejen til evangeliet, der forbereder os til at blive tilgivet vore synder, og indgangen til riget, er tydeligt angivet. Vejen er afstukket for at mennesket kan nyde det evigtvarende evangeliums fylde, velsignet af Helligånden, så det kan leve sådan, at det kan opnå kundskab om Gud og modtage sin godkendelse efter opstandelsen.

Her ved påsketid burde vi være taknemmelige for de optegnelser, som den vestlige verdens folk har bevaret for os om den opstandne Frelsers belæringer til nephiterne. Den bog er et yderligere vidnesbyrd om hans guddommelige mission. Jeg ved, at Mormons Bog er Guds ord.
Det er mit vidnesbyrd, at Jesus er Kristus. Hvis verden ville følge evangeliets principper, således som han har forkyndt dem, ville en virkelig fred, der overgår alle fjendtligheders ophør, komme til alle mennesker, for han sagde: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ...« (Joh. 14:27.)
Må denne fred komme til os ved efterlevelse af Frelserens befalinger og ved at følge rådene fra hans profet her på jorden, beder jeg ydmygt om i vor Herres og Mesters, Jesu Kristi navn. Amen.

Familiens indflydelse

Spencer W. Kimball

Brødre og søstre og venner: Meget er allerede blevet sagt ved denne konference om den stærke indflydelse, som familien og opdragelsen i hjemmet har udøvet og vil udøve på den kommende generation.

I de sidste tre måneder har præsident Harold B. Lee på film bragt det storslåede budskab »Styrkelse af hjemmet«. Den film vises til mange mennesker i mange lande og på mange sprog.

Det ser ud, som om et stadigt stigende antal af kloge ledere, samtidig med at verden accepterer det uægte og det forkerte, nu skriver og taler om betydningen af familien og familielivet.

En sådan leder skrev: »... et stærkt familieliv er uvurderligt, ikke blot for kulturen, men i virkeligheden for folkets overlevelse.« (Paul Popenoe i »Family Life«, september 1972.)

Han fortsætter: »I menneskehedens historie har den ene nation efter den anden fulgt dette mønster (med degradering af familieliv og erstattet det med andre livsformer), og de er forsvundet.«

Familien giver mulighed for involvering i uselviske aktiviteter og påtagelse af ansvar. Han siger videre:

»... og for samfundets vej for selve nationens beståen burde et af de aller første spørgsmål, der stilles ved foreslåede forandringer være: 'Vil det styrke familien?'

I begyndelsen organiserede Herren hele det program med en far, som planlægger, fremskaffer, elsker, leder, og en mor, som undfanger, føder, plejer og opdrager børn. Herren kunne have arrangeret det anderledes, men valgte at have en enhed med ansvarsfulde og målbevidste forældre og børn, der opdrager og disciplinerer hinanden og kommer til at elske, ære og påskønne hinanden. Familien er den store livsplan, således som den udarbejdedes og organiseredes af vor Fader i Himlen.

For enhver, der tænker sig om, må det være klart, at intime forbindelser uden for ægteskabet er synd; at børn uden forældre og familieliv er en tragedie; at samfundet uden det grundlæggende familieliv mangler fundamentet og går sin opløsning imøde.

Faderen kendte alt dette, da han gav denne befaling til sine børn i november 1831. Han argumenterede ikke, for at der skulle være familier. Han syntes at tage det for givet og befalede: »... forældre i Zion ... skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.« (L&P 68:15, 28.)

Vi ser velsignelserne ved familieliv, når vi stiller modsætningerne op. I den tidligere nævnte tale gav præsident Lee os disse tal:

»Af 180.000 skilsmisser, som Statistisk Department (i USA) opgiver ... forekom de 57% i hjem, hvor der ikke var børn; 21,2%, hvor der kun var ét barn; og i familier med fem eller flere børn var skilsmisser mindre end én procent.«

Det er en afslørende statistik.

Da jeg engang talte med ledere i et fremmed land, hvor der hersker andre ideologier, berørte jeg spørgsmålet om børnene. Jeg spurgte, hvordan forældrene opdrog deres børn og beskyttede dem mod det onde, og deres svar var helt naturligt og såre passende:

»Vi opdrager vore børn i vore hjem så fuldstændigt i sandhedens og retfærdighedens vej, at de ødelæggende, gudløse filosofier og anden ondskab, som deres lærere i skolen forkynder, preller af på dem, som vand løber af ændernes rygge, og vore børn forbliver trofaste i troen.«

Se, det er svaret. Familieliv, livet i hjemmet, familiehjemmeaftener, hengivenhed, uselviske forældre. Det er sådan, Herren forordnede, at vor tilværelse skulle forme sig.

For mere end ti år siden fortalte en major i USA's luftvåben om sine prøveflyvninger. Han var født af retfærdige forældre, som lærte ham retskaffenhed. Han havde fløjet 25 forskellige typer militærfly i mere end 4.000 timer. Han havde fløjet 142 krigstogter ind over Korea og modtaget adskillige udmærkelser. Han fortalte os, at »før hver start får hver pilot et par minutter til at foretage en sidste afprøvning af maskinen, kontrolapparater, hydrauliske og pneumatiske systemer og andre af flyets mekanismer for at sikre sig, at togtet i det mindste kan begynde sikkert ... Hans reaktioner i kritiske øjeblikke må være instinktive og så ufejlbarlige som den menneskelige hjerne og refleksbevægelser tillader.

... Og alligevel mangler der noget i den trykte kontrolliste, der er blevet et uundværligt led i forberedelserne til en heldigt gennemført flyvning, lige så vigtig som at huske at sænke landingshjulene før landingen. Det er en bøn for at bede min himmelske Fader velsigne mig, så min bedste bedømmelsesevne og kundskab vil vejlede mine handlinger, især på tidspunkter, hvor jeg er under stress. Der har været adskillige tilfælde ... hvor jeg ved, at svaret på denne bøn er modtaget med dramatisk pludselighed ...«

Født af retskafne forældre i et godt hjem med megen fornuftig opdragelse i barndommen, i voksealderen og i ungdommen, syntes han at føle sig sikker selv i sit risikable arbejde.

Denne major var ikke bange, for han var forberedt. Han kendte styrken i Herrens udtalelse: »... Er I beredt, behøver I ikke at frygte.« (L&P 38:30.)

Er det for meget at bede om?

Jeg var i Idaho Falls og var dér gæst i et hjem hos en typisk familie i kirken. Der var et par trofaste forældre med mange børn. Den ældste var indkaldt som soldat og gjorde tjeneste i det frygtede sydlige Stillehav, og familien fulgte med spænding hans færd fra sted til sted. De viste mig hans brev fra krigsskuepladsen. Lad mig citere dette:

»Der har været øjeblikke, hvor vi var så bange, at vi rystede, men den frygt fik vi bugt med ved bøn og den forvisning, at vi blev vejledt af Herren.

Far, jeg elsker min religion, og jeg er stolt af, at du og mor lærte mig at bede. Og så ved jeg jo også, at I beder for mig hver morgen og aften ...«
Åndelighed fødes i hjemmet og næres ved familiehjemmeaftenerne, i de daglige bønner og ved de ugentlige møder, når familien går sammen i kirke. Denne grundlæggende åndelighed i ens liv kommer til undsætning, når kritiske øjeblikke opstår.
Sikkerhed fødes ikke af uudtømmelige rigdomme, men af urokkelig tro. Og i almindelighed fødes den slags tro og næres i hjemmet og i barndommen.
Bøn er tilpasset åndelig kraft.
Fra den anden verdenskrig kommer en historie om en ung mand fra Utah, som blev kaldet til tjeneste for sit land i fjerne egne af kloden.
På armen bar han det sædvanlige ur, der kunne fortælle ham, hvad klokken var dér, hvor han tjente, men mærkeligt nok havde han også et større, gammeldags ur i lommen, som viste ham et andet tidspunkt.
Hans kammerater lagde mærke til, at han ofte så på armbåndsuret og derefter trak lommeuret op, og det fik dem til nysgerrigt at spørge ham hvorfor han havde dette ekstra ur. Uden at blive flov svarede han omgående:
»Armbåndsuret siger mig, hvad klokken er her, hvor vi er, men det store ur, som far har givet mig, fortæller mig, hvad klokken er i *Utah*, forstår I nok!«
Og han fortsatte: »Ser I, min familie er stor – og en stærkt sammenknyttet familie. Når det store ur siger, at klokken er fem om morgenen, ved jeg, at far er på vej ud for at malke køerne.
Og hver aften, når det store ur viser halvotte, ved jeg, at hele familien er samlet om et veldækket bord, hvor de på deres knæ takker Herren for det, der er sat på bordet, og beder ham vogte over mig og bevare mig ren og værdig.
Det er alt det, der får mig til at ønske at kæmpe, når det går hårdt til ... jeg kan let nok finde ud af, hvad klokken er her. Det, jeg ønsker at vide, er, hvad klokken er derhjemme i *Utah*.« (Fra Vaughn R. Kimball »The Right Time at Home« i »Reader's Digest«, maj 1944.)
Jeg kendte godt den familie. Jeg kendte soldaten. Og jeg kendte hans far. Hans køer måtte brødføde en stor familie, men hans største interesse var de opvoksende børn, som havde brug for mere end mælk og brød.
Jeg har knælet i ophøjet bøn sammen med denne familie. Opdragelsen i hjemmet har båret denne store familie frem til evigtvarende velsignelser.
Mine kære tilhørere, hvilken verden det ville være, hvis en million familier i denne kirke ville knæle til bøn ligesom den familie hver morgen og aften! Hvilken verden ville det ikke være, hvis nærved en million familier i dette land og i hundreder af andre lande bad for deres sønner og døtre to gange om dagen.
Og hvilken verden ville det ikke være, hvis en million familier rundt omkring i verden holdt familiehjemmeaftener, deltog i kirkeaktiviteter og virkelig knælede og udøste deres sjæle for deres børn, deres familier, deres ledere og deres regeringer!
Den slags familieliv kunne bringe os tilbage til den tilstand, som den retskafne Enok var i, og tusindårsriget ville oprinde.
Enok fik stillet spørgsmål om sig selv; han svarede blandt andet. »... Min far underviste mig om alle Guds veje ... (Moses 6:41). Og Enok vandrede med Gud, og han *var* ikke længere, for Gud optog ham.
Enok og hans folk levede i retskaffenhed i den hellige by, ja, i Zion. Og Zion blev optaget til himlen.
Ja, her er svaret: retfærdige, belærende forældre; lydige; kærlige børn; trofasthed over for udførelse af de daglige pligter i hjemmet.
Disse egenskaber i et hjem udvikler tryghed og gode karakteregenskaber hos børnene.
Disse vers af Adelaide Proctor, skrevet for mere end hundrede år siden, fremhæver familiens enhed og forældrenes kærlighed, udtrykt gennem en moders ord:
En rig, men barnløs mand tilbyder behagelighed og sikkerhed i bytte for et ud af syv børn. Hvilket skal det være?

»Hvem skal det være? Hvem skal det være?«
Jeg så på John, og han så på mig.
»Hvordan kan man vælge blandt sine kære?«
Min stemme blev svag og lystrede ej.
»Fortæl mig igen hvordan brevet lød.«
Jeg lytted' med hovedet bøjet,
Mens tårerne brændte i øjet.
Således lød brevet:
»Jeg giver dig hus og jord at dyrke,
så længe du lever og ånder her,
hvis du ud af syv vil give mig én
af den børneflok, du har så kær.«
Jeg betragtede Johns gamle, slidte trøje
og tænkte på byrderne, han måtte bære,
på fattigdom, arbejde, slid og møje
for at lindre nøden for sine kære.
Jeg tænkte på syv små børns behov,
på syv små munde, vi knap kunne mætte,
og tankerne standsed' ved dette.
Jeg tog hans hænder og sagde: *Kom,
når børnene sover, vil vi vælge.«
Og derpå vandred' vi rundt som om,
det virkelig var vores mening at vælge.
Først stod vi ved vuggen, ganske stille,
og så på vor lille spæde pige.
Johns grove hånd rørte kærligt den lille,
et 'nej' var det eneste, han kunne sige.
Ved slagbænken standsede vore skridt,
mens månen gavmildt sendte en stråle
nedover et drengebarns ansigt så hvidt,
en renhed som ikke lader sig måle.
Der glimted' på Jacobs barnekind
et tydeligt spor fra en indtørret tåre.
Vi kyssed' ham – vidende i vore sind,
at han for bestandig var en af vore.
Så stod vi ved syge Davids leje,
det blege engleansigt bar spor
af pine og smerter, vi ej kunne veje,
og skælvende, ømt lød hans faders ord:
»Nej, ikke ham, for alt i verden«.
Og mens vore øjne blev blanke,
vi skænked' det ej mer en tanke.
Ved siden af hvilede stakkels Bob,

forvildede, rastløse, dovne dreng.
Ak, kunne vi ofre hans sjæl og krop,
en kamp måtte udkæmpes ved hans seng.
Nej, Gud som har denne dreng os givet
har også befalet hans far og mor
at hjælpe ham gennem hele livet,
og ingen udfordring er for stor.
En moders tålmodige hjerte alene
kan styre og lede en vildfaren søn,
når de sammen knæler i bøn.
Så listed' vi stille ovenpå
og knælede ned ved vor kære Marie.
»Måske hun en bedre fremtid kan få
hos ham«, jeg tvang mig til at sige.
Men ømt strøg John en krølle bort
fra barnets kind – for lidt tid at vinde.
Jeg vidste, det aldrig blev hende.
Men så begyndte mit hjerte at slå
ved tanken om vores ældste søn,
så ærlig, trofast og god som få,
han havde fortjent en bedre løn.
Jeg så, hvor meget han ligned' sin far
og sagde til John: »Åh, lad ham være,
for hver og en er os lige kære.«
Så skrev vi et høfligt brev til manden
og sagde, vi kunne ikke undvære
et barn, for vi havde brug for hinanden
og ville ej skilles fra vore kære.
Ved tanken om denne onde drøm
fik vi begge fornyede kræfter
til at bære byrden herefter.
Og lykkelige ved tanken om
at ingen stol eller seng stod tom,
er blodets stærke og hellige bånd
for evigt lagt i Herrens hånd.

Oversat af
Else Marie Voss.

Jeg beder om, at vi i denne kirke og i denne verden må komme til at kende Herrens veje og nøjagtigt at følge dem. Og jeg tilføjer mit højtidelige vidnesbyrd om, at præsident Harold B. Lee er Herrens guddommeligt kaldede profet for denne verden. I Jesu Kristi navn. Amen.

Befæst Zions stave

Harold B. Lee

Den 6. april 1973 er en særlig vigtig dato, ikke alene fordi det er årsdagen for oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne uddeling, men også fordi, det er årsdagen for vor Frelser, vor Herre og Mesters, Jesu Kristi fødsel. Joseph Smith skrev dette umiddelbart før den åbenbaring, der blev givet den samme dato:
„Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i de sidste dage fandt sted et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet. Den organiseredes og stiftedes i overensstemmelse med landets love og efter Guds vilje og bud i fjerde måned og på sjette dag i den måned, der kaldes april." (L. & P. 20:1).
Lige siden har det været tradition at holde kirkens første årlige konferencer på og omkring den 6. april.
To år senere fulgte der en anden åbenbaring, som havde stor betydning dengang, og som er endnu vigtigere i dag, når man tager i betragtning, hvor meget kirkens medlemstal er vokset. Det citat, som jeg nu vil tillade mig at læse, står som en slags tema for de næste par ting, jeg vil sige:
„Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder." (L. & P. 82:14).
Ordet Zion, som det er brugt her, betyder utvivlsomt kirken. På det tidspunkt var der kun en lille gruppe kirkemedlemmer, som, efter de havde været udsat for svære forfølgelser af kirkens fjender, netop var begyndt at organisere sig, idet de var blevet bedt om at samles i Jackson County, Missouri, som Herren havde valgt til „Zions land".
Herren fortalte, i en efterfølgende åbenbaring, denne gruppe mennesker, som kæmpede så hårdt for deres udkomme i denne verden, følgende:
„Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: De rene af hjertet. Lad derfor Zion glæde sig, medens alle de ugudelige sørger." (L. & P. 97:21).
For at være værdig til en så hellig betegnelse som Zion, må kirken betragte sig som en brud, der har pyntet sig for sin ægtemand, sådan som Johannes Åbenbareren skrev, da han i et syn havde set den hellige by, hvor de retfærdige bor, pyntet som en brud for sin ægtemand, det Guds Lam. Her beskrives, hvordan Herren ønsker, at hans folk skal være, for at være beredt til vor Herre og Mester, som en hustru, der trækker i sine smukkeste klæder for at behage sin ægtemand.
De regler, som Guds folk må leve efter, hvis de ønsker at være værdige til at se Gud, antydes i den tekst, som jeg har henvist til. Dette folk må tiltage i skønhed for verdens åsyn; det må have en indre skønhed, som andre vil bemærke, udstråle noget helligt, samt naturlige fromme egenskaber. Zions grænser, indenfor hvilke de rene af hjertet kan bo, må udvides. Zions stave må befæstes. Alt dette må ske, for at Zion kan opstå som et lys ved flittigt at udvide arbejdet for at frelsesplanen kan nå ud til hele verden.
Medens hele kirken endnu var ganske ny, talte Herren om en tid, hvor disse første samlingssteder ikke ville være tilstrækkelig store til at rumme alle de mennesker, der ville blive samlet. Grunden til denne samling var, at Her-

ren havde sagt, at hans kirke skulle være ét. Dette er hans ord:
„Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." Lidt efter siger han: „Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene." (L. & P. 115:4-5).
Her står det tydeligt, at hans kirkes komme i de sidste dage var begyndelsen til, at de gamle profetier ville blive opfyldt: „Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: „Kom lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier . . ." (Es. 2:2-3).
I denne åbenbaring taler Herren om organiserede enheder i kirken, som jo kaldes stave. Folk, der ikke er af vor tro, ville nok kalde det bispedømmer eller stifter. Disse enheder, der er således organiserede samles på grund af følgende formål: først og fremmest for at forsvare sig mod dem, der er fjendtligt indstillet overfor Guds værk, både de synlige og usynlige fjender.
Apostlen Paulus har med hensyn til disse fjender sagt, at vi virkelig bør tage denne fare alvorligt:
„Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet." (Ef. 6:12).
Disse organisationer skulle, som der står i den åbenbaring, som tidligere er omtalt, være „som en flugt fra stormen og fra verden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden." (L. & P. 115:6).
I forordet til alle Herrens åbenbaringer, som han gav i begyndelsen af denne uddeling, gav han os en alvorlig advarsel, som vi altid bør huske på. Denne profetiske advarsel blev, som Herren sagde, givet os i 1831, for „at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer — selve timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden — da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige." (L. & P. 1:35).
Nu, da vi 142 år senere, er vidner til tidernes omskiftelser, hvor Satan har magt over sit eget rige, ser vi, at han er så stærk, at selv vor Herre og Mester i sin tid omtalte ham som „denne verdens fyrste", og „fjenden af al retfærdighed".
Til trods for disse svare forudsigelser og de beviser, vi har for, at de virkelig er ved at gå i opfyldelse i dag, så loves der os alligevel i den samme åbenbaring en endnu større magt, som er stor nok til at bevirke, at Satans plan om at ødelægge Herrens værk er forgæves. Her giver Herren et løfte til den allerhøjeste Guds hellige, til de rene af hjertet, som han har omtalt som Zions folk. Det lyder således:
„Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over Idumæa, eller verden." (L. & P. 1:36).
Dette henviser til denne verden, på samme måde som da Herren talte om dens verdslighed, hvilken han advarede sine disciple imod, da han sagde, at medens de levede i verden, så måtte de alligevel ikke være af verden eller lade sig besmudse med denne verdens synder.
Jeg tror aldrig, at der siden verdens skabelse har været noget tidspunkt, hvor Herren har ladet djævelen få magt til at ødelægge hans værk, uden at hans magt også har befundet sig blandt de retfærdige, sådan at de retfærdiges arbejde ikke helt har kunnet ødelægges.
Vi er i dag vidner til Herrens løfte om: „Dersom I kun har øje for min ære," hvilket, han erklærede til profeten Moses, var det samme som at bringe mennesket udødelighed og evigt liv, så „skal hele jeres legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting." (L. & P. 88:67).
Det følgende løfte har vi også fra Herren: „Giv agt og se! Jeg skal tage vare på jeres hjorde og oprejse ældster og sende til dem.
„Se, jeg vil fremskynde mit værk til sin tid." (L. & P. 88:72-73).
I dag er vi vidner til, at Herrens hånd udstrækkes til de hellige, kirkens medlemmer. Aldrig før i denne uddeling, ja, måske aldrig nogen sinde før, har man ventet så intens på Herren, som medlemmerne af denne kirke i dag gør. Zions grænser udvides, hendes stave befæstes. I kirkens første tid blev der udpeget steder, hvor de hellige skulle samles, og Herren befalede, at dette ikke skulle ændres, men han tilføjede dog én ting: „førend den dag kommer, da der ikke mere findes plads for dem. Og da har jeg andre steder, som jeg skal udpege for dem, og disse skal kaldes Zions stave for Zions pauluner eller Zions styrke." (L. & P. 101:21).
Ældste Bruce R. McConkie, som er medlem af De tolvs Råd, holdt ved Mexico City konferencen, 1972, en meget tankevækkende tale, som jeg her gerne vil citere nogle sætninger fra:
„Om denne vidunderlige dag, hvor alting skal genoprettes og hvor folkene skal indsamles, skriver en anden nephitisk profet: ‚. . . Herrens pagter, som han har gjort med hele Israels hus' . . ., den tid kommer, da de skal genforenes med Guds sande kirke og sti . . . de skal indsamles til deres arveland og bosætte sig i deres forjættede land.' (2. Neph. 9:1-2).
„Nu vil jeg gerne henlede jeres opmærksomhed på de kendsgerninger, som er omtalt i disse skriftsteder, at Israels indsamling består i at slutte sig til den rette kirke; i at komme til kendskab om den sande Gud og om de frelsende sandheder; i at tilbede ham i de helliges menigheder blandt alle nationer og alle folkeslag. Læg mærke til, at disse åbenbarede ord taler om Herrens sti; om Israels indsamling til deres arvelod; om Israel, der skal grundfæstes i deres forjættede land; og om, at der i alle nationer og blandt alle folk, skal være menigheder af Guds pagts folk, når Herren kommer igen."
Ældste McConkie føjer noget til, som jo i høj grad understreger, at der vil blive brug for at uddanne lokale ledere, for at kirken kan blive opbygget i de enkelte nationer, han siger følgende:
„Stedet, hvor de mexicanske hellige skal samles er Mexico; steder, hvor de hellige fra Guatemala skal samles er Guatemala; de brazilianske hellige skal samles i Brazilien; og sådan kan man fortsætte til man har nævnt alle jordens lande. Japan er for japanerne; Korea for koreanere; Australien for australier; hvert land er indsamlingssted for dets eget folk."
Et af de spørgsmål, vi oftest bliver

stillet er: „Hvordan kan I forklare, at denne kirke vokser så fantastisk, når så mange andre kirker tvært imod sporer en nedgang?"

Blandt de første mange vigtige ting, der gør sig gældemde i denne sammenhæng, vil jeg blot nævne nogle få ting, som de, der spekulerer over dette, kan overveje.

Denne kirke kan ikke længere omtales som „Utah-kirken" eller som en „amerikansk kirke", for kirken har nu medlemmer i 78 lande og underviser nu i evangeliet på 17 forskellige sprog.

Det store medlemstal, vi har i dag, er os en stor udfordring, og medens vi naturligvis glæder os meget over, at kirken breder sig overalt, så er det også en meget stor og krævende opgave for kirkens ledere at være på højde med de mange problemer, de bliver stillet overfor.

Der er først og fremmest to forskellige principper, som kirkens ledere har rettet sig efter i deres arbejde for at organisere alle disse mennesker. Det første princip påkalder sig sikkert opmærksomheden blandt alle dem, der siden før verdens begyndelse har interesseret sig for frelsesplanen; det er en plan til menneskets frelse, som er blevet åbenbaret denne uddelings profeter, og den er ikke blevet ændret; for som Paulus sagde på sin tid, sådan siger vi også i dag:

„Men om så vi selv eller en engel fra Himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer — forbandet være han! . . .

„Det vil jeg nemlig sige jer, brødre! at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, er ikke menneskeværk; „det er jo heller ikke af noget menneske, jeg har fået det eller har lært det, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus." (Gal. 1:8, 11-12).

Hvis vi skulle svare dem, der spørger os om kirkens stadige vækst, så ville vi svare, at den første fundamentale grund hertil er, at vi har holdt os til en støt kurs i vor undervisning om kirkens lære. Vi erklærer i en af vore trosartikler:

„Vi tror alt (og vi kan lige så godt tilføje, lærer) alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. trosartikel).

I en af de senere åbenbaringer, som Herren har givet os i denne uddeling, angav han grunden til forvirringen blandt de mange kirker, som dengang eksisterede, nemlig at de, som han sagde: „er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt. De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse . . ." (L. & P. 1:15-16).

Derfor var en genoprettelse nødvendig, som han også klart sagde:

„Derfor har jeg, Herren, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

„Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden. Og det er altsammen sket for at opfylde det, som er skrevet af profeterne.

„Men at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser; . . .

„så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog for konger og regenter.

„. . . efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå . . ." (L. & P. 1:17-18, 20, 23-24).

Der findes mennesker, der taler om en økumenisk bevægelse, indenfor hvilken alle kirkerne, i hvert fald teoretisk, skulle kunne gøres til én stor organisation. Det betyder faktisk, at de ville opgive deres grundlæggende principper for at kunne tilhøre en eller anden ubestemmelig og „tåget" organisation, som ikke nødvendigvis ville bygge på de principper, som ifølge traditionen har været Jesu Kristi Kirkes lære fra begyndelsen.

Først når man klart forstår Herrens åbenbaringer, har man en grundvold, hvorpå en forenet og altomfattende kirke kan bygges. Det kunne ikke som foreslået gøres ved hjælp af menneskeformularer; det kan kun opnås, når Jesu Kristi evangeliums princippers fylde læres og udøves, sådan som Paulus sagde til efeserne. Paulus erklærede, at kirken er opbygget „. . . på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten." (Ef. 2:20).

Også kirkens mission er blevet udlagt:

„Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.

„Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre." (L. & P. 1:4, 11).

For at adlyde disse instruktioner, har man lige fra kirkens begyndelse sendt missionærer ud til alle dele af verden. I dag vokser vort antal missionærer stadig. Det er for det meste unge mænd, som lige fra deres barndom er blevet opdraget, så de kunne være parate til at modtage en kaldelse om at tjene som missionærer.

Kirken havde kun få missionærer i de første dage, men disse få er i dag blevet til over 17000 missionærer, der alle selv, eller deres nærmeste familie, betaler deres udgifter, medens de er missionærer i to år eller mere. Alle har de den overbevisning i deres hjerter, at når de på denne måde er blevet kaldede, så er det deres guddommelige pligt at gå hvorhen i verden de bliver sendt.

En anden grund, der kan gives til væksten af Guds værk, er, at der måske aldrig har været så mange mennesker i verden, der søger efter svar på de mange indviklede problemer som i dag.

Medens Jesu Kristi evangeliums principper er uforandrede, så må dog måden, hvorpå man imødegår menneskers problemer og behov på, dog ændres, efterhånden som tiderne skifter. Heldigvis har Herren i en åbenbaring givet denne kirke retningslinier, som kan lede os i vore bestræbelser på at følge med tiden. I frelsesplanen er der formuleret en måde, hvorpå man kan imødekomme menneskenes verdslige behov. Kirkens velfærdsprogram når ud til dem, der lider nød. Hvor og når man får nye medlemmer, er det først og fremmest meningen, at man skal undervise dem i, hvordan de skal sørge for sig selv. Herren har givet os et bolværk mod de kræfter, der med forrygende kraft kan ødelægge et ægteskabs eller et hjems hellighed, ved at styrke hjemmet og ved at give forældrene retningslinier, hvoref-

ter forældrene kan lære børnene de fundamentale principper om pålidelighed, dyd, retskaffenhed, flid og arbejdsomhed.
Kirken interesserer sig for de enkelte medlemmer, lige fra de er børn og unge, til de bliver ældre. Kirken sørger for alle medlemmernes behov, ligegyldigt hvor gamle de er.
Hvis man spørger, om der da ikke er nogen, der falder fra, så svarer vi altid med vor Herre og Mesters lignelse om sædemanden, der går ud for at så. Noget af sæden falder på frugtbar jord, men blandt de sædekorn, der faldt på frugtbar jord, var der nogle der producerede tredive fold, nogle tres fold og nogle halvfemsindstyve fold. Og således er der i dag nogle som er delvis aktive, nogle er mere aktive og nogle fuldstændig aktive i kirken, men vi prøver altid at nå dem, som er faldet fra, og vi forsøger til stadighed at gøre dem fuldt aktive.
Men måske er den allervigtigste grund til kirkens vækst det individuelle vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk, som findes mangefold i de forskellige medlemmers hjerter. For kirkens styrke ligger ikke i dens medlemstal, og ikke i, hvor store beløb, der betales i tiende og i offerydelse af de trofaste hellige, ej heller i, hvor mange og pragtfulde kirke- og tempelbygninger, vi har, men kirken er stærk på grund af, at der i de trofaste medlemmers hjerter findes en virkelig overbevisning om, at dette virkelig er Guds sande rige og kirke på jorden. Uden denne overbevisning, ville, som en af mine forretningsvenner for nylig sagde: „velfærdsprogrammet i kirken ligge i ruiner"; heller ikke missionærarbejdet ville have fremgang; og medlemmerne ville heller ikke være så trofaste, at de ville financiere dens foretagender med rundhåndede gaver.
Hemmeligheden ved denne kirkes styrke findes måske i det, som en studenterleder ved et af vore statsdrevne universiteter udtrykte. Jeg kan selvfølgelig ikke røbe, hvem han er, men dette er et citat fra et af hans breve til mig:

„Med de nye tanker, som gør deres indtog overalt her i landet, er der sket et sammenbrud i familiernes forhold indbyrdes; familiebåndet er ikke noget, man i intellektuelle kredse længere regner for noget. Tilsyneladende er landet overfyldt med sex-undervisning, abort, familieplanlægning, pornografi, kvindernes ligeret, storfamilier, sexuelt samvær før ægteskabet og såkaldt „frisind" efter ægteskabets indgåelse . . ."

Denne unge universitetsstuderende slutter med denne hjertevarme erklæring, som jeg ved kommer fra hans sjæls inderste:

„Præsident Lee, jeg ønsker at du skal vide, at de sidste dages hellige studerende her på stedet, som overholder befalingerne, står 100 % bag dig. Gud ske tak, fordi vi har ledere, som ikke giver sig overfor fjendens lumpne tricks, han, som retter sine angreb mod de enkelte hjem, hvilke jo er de vigtigste enheder i samfundet over hele verden. Tak fordi du er et menneske, som vi unge i denne forvirrede verden kan forstå og som vi kan følge."

På samme måde, som det her er udtrykt i denne dygtige universitetsstuderendes formulering, er jeg overbevist om, at den største af alle grunde til denne kirkes styrke, er, at de, der holder Guds bud, står 100 % bag kirkens ledelse. Uden denne store støtte står det klart, at denne kirke ikke kunne have fremgang og møde de udfordringer, som hver dag bringer. Vi kalder hermed alle kirkens medlemmer ud over hele verden til at holde Guds bud, for heri ligger verdens sikkerhed. Når man overholder Guds bud, er man ikke alene overbevist om, at den kurs, som kirkens ledere følger, er den rette, men man vil også have Guds Ånd til at vejlede sig i sine egne forhold, for hvert eneste medlem modtager en gave ved dåben. Denne gave gives uden undtagelse til alle, der døbes gennem præstedømmets myndighed; den Helligånds gave, der, som vor Herre og Mester forklarede os, vil lære os alle ting, vil minde os om alle ting, og endda vise os de ting, der skal komme. (Joh. 14:26).
Det fremgår da klart, at det store ansvar, som kirkens ledere og lærere har, er at overbevise, at undervise, at lede på rette vej, sådan at Guds befalinger i den grad bliver efterlevet, at den enkelte forhindres i at dumpe i den faldgrube, som onde magter opstiller for ham, når de vil have ham til at tro, at der ikke findes nogen Gud, og at han derfor ikke behøver at følge kirkens ledere.
Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd for jer, at fordi dette værk er guddommeligt, så ved jeg, at det vil sejre; og at skønt der er fjender både i og udenfor kirken, som søger at underminere kirkens indflydelse i verden, så vil denne kirke dog sejre med triumf og modstå tidens prøve, når alle menneskegjorte våben, som er lavet for at gå imod Guds ord, har vist sig nyttesløse. Jeg ved, at vor Herre og Mester, Jesus Kristus, er kirkens overhoved; at han dagligt på sin egen måde, taler ikke alene til de af kirkens ledere, der har høje stillinger, men også til individuelle medlemmer, når de blot overholder Guds befalinger. Herom bærer jeg mit højtidelige vidnesbyrd, og jeg velsigner alle kirkens trofaste, ja, alle over hele verden, i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Følg kirkens ledere

Harold B. Lee

Jeg fik for et stykke tid siden et brev fra en mand, som tilsyneladende havde forstået at tyde nogle hieroglyffer, der stammer fra en arkæologisk opdagelse, og som på denne måde gav svar på mange ting, som skulle ske i verden i fremtiden. Og interessant nok, så kom jeg, mens jeg læste dette, til at tænke på en tale, som blev holdt fra denne talerstol af præsident Anthony W. Ivins den 4. oktober 1931. Jeg ved ikke hvorfor jeg netop kom til at tænke herpå – og dog, det var måske meningen, at jeg skulle tænke over dette – i hvert fald holdt han en konferencetale og brugte som sit emne, den dengang nyligt udgivne bog med titlen: „Vor Bibel i sten." Mange af jer husker måske, at denne bog først og fremmest behandlede opførelsen af Gizeh-pyramiden, eller som den kaldes på græsk, Cheopspyramiden, og dens symbolisme og profetiske karakter. De, som studerede pyramiden, sagde efter at have studeret målenes indbyrdes forhold samt pyramidens optegnelser, hvis der var nogle, nøje, erklærede, at man i året 1928 ville gå ind i en periode, hvor menneskene ville komme ud for store vanskeligheder. Disse vanskeligheder ville kulminere i 1936. Denne periode ville, ifølge de studerendes udregninger, afsluttes med Herrens komme og oprettelsen af en tid med fred og glæde blandt menneskene.

Så fremkom præsident Ivins med dette kloge råd, idet han henviste til bogen: „Nu, mine brødre, vil jeg gerne sige ... at jeg har omtalt denne lille bog og hvad den indeholder, fordi jeg ønsker, at I skal forstå den. Den vil utvivlsomt dukke op i missionsmarken, og det er muligt, at vore ældster vil bruge den. Men jeg ønsker hermed simpelthen at advare mod nogen form for sensationsmageri. ... Jeg siger ikke, at den konklusion, han er kommet frem til, er forkert, men jeg ønsker at påpege, at disse ting ikke kommer til os gennem kirken, og de akcepteres heller ikke som sådan."

Så sagde han noget, som for mig er noget meget betydningsfuldt. Han sagde: „Bror J. Kimball fortalte os i går, at han havde stor tro på drømme, som gik i opfyldelse." Jeg vil gerne have, at I overvejer dette. Det stemmer også overens med mine følelser. Også jeg tror på, at drømme kan gå i opfyldelse.

„Jeg kan ikke lade være med at tænke på", sagde han, „at umiddelbart efter verdenskrigen erklærede de mennesker, der studerede denne pyramide, at ifølge de udmålinger og beregninger, ville man i 1928 gå ind i en periode, hvor verdens befolkning ville komme til at gennemgå store prøvelserne og blive udsat for mange store sorger; de ville blive nødt til at ydmyge sig for Herren, og prøvelserne ville fortsætte indtil 1936 ... Vi ved alle, at i hvert fald så meget af drømmen er gået i opfyldelse."

Efter at have omtalt de økonomiske forhold over det meste af verden i den periode, altså i 1930'erne, afsluttede præsident Ivins sine bemærkninger med disse vise ord: „Ja, mine brødre og søstre, hvad sker der så? Der er ikke andet at gøre, end at være rolige og vende sig til Herren ... Jeg bønfaldt folket om at bringe deres hus i orden og at sørge for at komme ud af enhver form for gæld, for jeg vidste, at dette var på vej, fordi Gud selv gennem sin enbårne Søn havde erklæret det.

„Og jeg siger jer, brødre og søstre, hvis kirken har noget, I skal vide, så vil det komme direkte fra den og ikke gennem andre menneskers skriverier. Det vil ikke være vanskeligt at forstå. Det vil komme til jer på en filosofisk, sand og i bund og grund fornuftig måde. Det er min ydmyge bøn, at Gud må velsigne jer, ..." sluttede han.

Dette er noget, som vi roligt kan gentage i dag, fordi vi kommer ud for en mængde skrivelser, der er forfattet af folk, der påstår at være på god fod med kirken, idat de meget detaljeret opremser deres fortidige såvel som deres nutidige stillinger i kirken og de aktiviteter, de har været med til, i forordet, som reklame for bogen. Der findes sensationelle forudsigelser og betragtninger, og for at det skal se ud som om det, de har skrevet, er godkendt af kirken, citerer de i rigt mål nutidens såvel som fortidens ledere i vor kirke, idet de får citatet til at se ud som en slags godkendelse af den bog, som de ønsker at sælge til kirkens medlemmer, som på denne måde kan forledes til at akceptere disse skrifter, som kom de fra kilder, man umuligt kunne stille sig tvivlende overfor.

Der findes også andre, som påstår at være på god fod med kirken, som ønsker at benytte sig af, at de hellige er samlede ved en eller anden af vore generalkonferencer, og som er gået til den yderlighed at planlægge gruppemøder i overensstemmelse med deres egne interesser, med det åbenbare håb, at de ved at gøre dette, kan lokke så mange af vore besøgende til at frekventere deres møder, selv om dette endda kan betyde, at de må blive borte fra nogle af konferencens meget vigtige instruktionsmøder.

Yderligere har visse beregnende individer tiltusket sig lejlighed til at tale ved kirkemøder, firesides, kvorums og nadvermøder. Jeg må sige jer, brødre, at vi føler, at det er af yderste vigtighed at opløfte en advarende stemme, så vort folk kan være sikrede overfor en sådan taktik, der kun altfor tydeligt går ud på, at disse mennesker kan komme til at sprede den propaganda, der kan gavne deres egne interesser.

Vi nå opfordre præstedømmets le-

dere til at bruge deres dømmekraft og udskille de mennesker, ved hvis motiver, der kan drages alvorlig tvivl.

Og nu lidt om at ære præstedømmet. Der er allerede sagt meget desangående her i aften. Jeg vil gerne have lov til at læse noget af en kort åbenbaring, som blev givet gennem profeten Joseph Smith til Edward Partridge i 1830:

„Så siger Gud Herren, den mægtige i Israel: Se, jeg siger dig, min tjener Edward, at du er velsignet, og dine synder er dig forladt, og du er kaldet til at prædike mit evangelium som med en basuns lyd.

„Jeg vil lægge min hånd på dig ved min tjener Sidney Rigdons hånd; du skal få min Ånd, den Helligånd, Talsmanden, som vil lære dig om rigets fredelige anliggender.

„Og nu giver jeg dig dette kald og denne befaling angående alle mennesker,

„at alle som kommer til mine tjenere Sidney Rigdon og Joseph Smith og modtager dette kald og dette bud, skal ordineres og udsendes for at prædike det evige evangelium blandt nationerne.

„Og dette bud skal gives ældsterne i min kirke, så enhver, der modtager det med hjertets enfoldighed, kan ordineres og udsendes, som jeg har talt.

„Jeg er Jesus Kristus, Guds Son; omgjord derfor dine lænder, og jeg vil komme til mit tempel i et nu." (L. & P. 36:1-2, 4-5, 7-8).

Nu vil jeg gerne omtale specielt dette ene vers, og derefter gå videre til at tale om at ære præstedømmet. Læg mærke til, hvad Herren sagde: „Jeg vil lægge min hånd på dig ved min tjener Sidney Rigdon; du skal få min Ånd, den Helligånd, Talsmanden, som vil lære dig om rigets fredelige anliggender."

Forleden aften var jeg til et møde med en gruppe ulveunger, som var i den alder, hvor de snart skulle ordineres til diakoner, og jeg sagde til dem: „Når I nu bliver diakoner, ved I så, hvad en diakons pligter er?"

Og de sagde alle: „Det er diakonernes pligt at omdele nadveren."

Og så sagde jeg: „Jeg vil gerne have, at I betragter dette med lidt andre øjne. Det er slet ikke sådan, man forklarer, hvad der er en diakons pligt. Hvad betyder det da at omdele nadveren? Når en diakon bærer det symbolske vand og brød rundt, der er blevet velsignet for dem, som det uddeles til, så er det til fornyelse af den pagt, hvor de lovede at holde Guds bud, og at huske på den Herre Jesus Kristus, hvem nadveren repræsenterer, hvorfor Herrens Ånd vil være hos dem." Det vil med andre ord sige, at en diakon har til opgave at repræsentere Herren, idet han omdeler nadveren, og at han således er Herrens stedfortræder, når han omdeler denne til kirkens medlemmer.

Når man sporger en lærer, om hvad hans pligter er, så svarer han muligvis: „Tja, det er at gå på hjemmelærerarbejde." Men hvis I nu siger til ham: „Når du går på hjemmelærerbesøg, repræsenterer du Herren, idet du besoger de enkelte medlemmer, og minder dem om deres pligter og holder opsyn med, at de overholder alle Guds bud." „Præstens plig er at prædike, lære, forklare, formane, døbe og forrette ved uddelingen af den hellige nadver. At besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter." (L. & P. 20:46-47). Når de udfører disse pligter, bør de gøre det i bevidstheden om, at de handler på Herrens vegne, og at de skal stå til ansvar for ham herfor.

Når vi, som medlemmer af præstedømmet, handler i Herrens navn, så gor vi det i vor himmelske Faders navn og på hans vegne. Præstedømmet er en kraft, som Herren bruger, når han arbejder gennem menneskene, gennem sine diakoner, sine lærere og præster, og jeg har en stærk følelse af, at vi ikke i tilstrækkeligt omfang indprenter vore unge mænd dette. De tager slet ikke præstedømmet så alvorligt, som de vitterligt burde, hvis de forstod det rigtigt. Hvis de gjorde det, så ville de ønske at gøre et godt indtryk, sådan som præsident Tanner fortalte om biskop Featherstone. De ville altid ønske at gøre det bedste indtryk, når de udøver deres præstedomme. Deres hår ville altid være pænt og rent, deres toj og hele deres udseende ville genspejle det hellige ansvar, der hviler på deres skuldre. Jeg har selv haft en sådan følelse. Jeg har aldrig udført en ordinance, som for eksempel: salve en syg, uden forst at undskylde mig, hvis jeg for eksempel havde været ude i haven eller optaget af andet snavset arbejde, så jeg kunne gøre mig i stand for at komme til at se så pæn og ordentlig ud som muligt, fordi jeg følte, at jeg på den måde kom Herren nærmere. Jeg ønsker altid at tage mig ud til min fordel i hans nærværelse.

Brødre, jeg er bange for, at der er nogle af vore ældster, der ikke forstår, at de, når de virker i deres embede som ældster i kirken eller som de halvfjerds eller som højpræster, virker for Herren, det er som om Herren gennem dem lægger sine hænder på de menneskers hoveder, for hvem hans tjenere arbejder. Jeg har ofte tænkt på, at en af grundene, til at vi ikke ærer præstedømmet, er den at vi ikke forstår, at Herren arbejder gennem os ved hjælp af sit hellige præstedømme. Jeg ville ønske, at vi alle kunne blive helt klar over dette og også oplære vore unge mennesker til, hvad det betyder at bære præstedømmet og at ære det.

Her i aften, brodre, har vi talt om mange forskellige emner. Vi henvender os til jer, en af de største forsamlinger af præstedommets medlemmer, der nogensinde har været samlet på et sted, så vidt vi ved. Sikke en magt! Ved denne konferences møder er I blevet bedt om at rette jeres opmærksomhed mod nogle af de farligste tendenser i det offentlige liv — sexundervisning, pornografi og det såkaldte frisind — som stadig bliver mere udbredt i verden. Brødre i præstedømmet, hele denne store hær, hvis I ville række jeres hænder ud med al den magt og myndighed, I har som repræsentanter for vor himmelske Fader, og virkelig ære jeres præstedømme, så ville I tilsammen kunne skabe en sådan indflydelse og magt, at disse ting, når I brugte jeres indflydelse i

de forskellige dele af samfundet, slet ikke kunne forekomme, uden at der blev gjort stærk modstand fra den levende Guds præstedømmes side.

Vi bør føle os kaldede til en ny tjenestegerning og til at bære nye ansvar, så vi ikke står uvirksomme og lader disse ting ske uden at gøre noget ved det. Vor ungdom er i fare. Lad ikke de bånd, der knytter jeres familie sammen, slappes, brødre. Som vi alle har forsøgt at sige til jer, og som jeg har sagt flere gange, og som endda nogle har citeret ved denne konference, så er det så sandt, som det er sagt, at det storste værk I brødre nogensinde vil komme til at udføre for Herren, vil blive som fædre indenfor jeres hjems fire vægge. Forsom ikke jeres hustruer, brødre. Tag jer tid til at holde familiehjemmeaftener. Saml jeres børn omkring jer og pas godt på dem. Aldrig har der været en tid, hvor vi i så høj grad behovede styrke og solidaritet i hjemmet. Hvis vi gor dette, vil denne kirke vokse hurtigt i styrke og indflydelse over hele verden. Vi vil ikke længere være til spot og spe. Vi må stå fast og kæmpe for de ting, som er ærefulde, retfærdige, rene, dydige og sande.

Brødre i præstedommet, vi elsker jer og vi er rede. Hvis I vil bede for os, vil vi forsoge at leve op til jeres forventninger, idet vi beder Gud om at hjælpe os hermed. Vi kender det uendeligt store ansvar, vi bærer, men med mindre vi kan regne med jeres tillid og jeres loyalitet og stole på at I overholder Guds befalinger 100 %, kan vi ikke leve op til det.

Ved indledningsmødet til denne konference citerede jeg et vidunterligt brev, som jeg har modtaget fra en studenterleder, som var meget bekymret over, hvad der går for sig både på universitetets område og ude i. samfundet. Han skrev bl. a.: „Jeg kan forsikre dig for, at hver eneste sidste dages hellig på dette universitet, som holder Guds befalinger 100 %, står bag jer og opretholder jer." Brødre jeg ved, at det er således overalt i kirken. Hver eneste sidste dages hellig, som holder budene, følger kirkens ledelse. På samme måde kan man roligt gå ud fra, at de mennesker, som ikke er villige til at følge kirkens ledere, er de samme, som ikke overholder Guds bud 100 %.

Dette er en udfordring til at gøre jer klar til kamp. Hvordan I skal kæmpe? I skal holde Guds bud, sådan så vi kan være værdige til de velsignelser, som vi har så hårdt brug for i disse usikre tider, i denne „skøre, forvirrede verden", som mange kalder den. Jeg har i høj grad indtryk af, at det i hvert fald er, hvad vore unge føler, at den er. I arbejdet med vore unge mennesker er vort håb, at vi ved at give præstedømmet større ansvar i ungdomsorganisationerne kan styrke dem og nå ud til disse unge mænd og kvinder, som i så høj grad behøver præstedommet i dets rådgivende funktion, for ved at gøre dette, er vi sikre på, at vi har gjort vort til at føre en ny retfærdig generation frem, som kan bære ansvaret gennem de tider, som ligger forude.

Jeg bærer jer mit dybt oprigtige vidnesbyrd, mine elskede brødre, om at disse ting, som i aften er blevet omtalt, er udtalt på grund af Herrens guddommelige inspiration, og vi overlader disse ting til jer, så I kan overveje dem, bede angående dem, så I undlader at domme og ikke lofter jeres stemmer til kritik.

Jeg bærer således mit vidnesbyrd for jer og giver jer min velsignelse her i aften. Jeg nedbeder Guds velsignelser over jer, I, kirkens præstedomme, Zions og Guds riges styrke. Jeg beder om dette og velsigner jer i Jesu Kristi navn. Amen.

„Stå på hellig grund"

Harold B. Lee

Jeg er fyldt med glæde, som jeg står her og tænker på de store mænd, som Herren har tilskyndet til at være kirkens generalautoriteter, og på alle de andre, som har tjent kirken, De Tolvs regionalrepræsentanter, De Tolvs missionsrepræsentanter, De halvfjerds' forste Råd, og alle, der arbejder i de forskellige organisationer. Efterhånden som vi har set dem blive indsat i betydningsfulde stillinger, har vi undret os og glædet os over, hvordan det kan ske, at vi, når vi synes, vi har behov for et menneske til en bestemt stilling, næsten øjeblikkelig har fået en næsten på mirakuløs måde.

Medens jeg her har lyttet til brødrene, så er jeg kommet til at tænke på de instruktioner, som Alma gav en gruppe mennesker, der var blevet omvendt, og som ved flodbredden ventede på at blive døbt; han forklarede dem den pagt, som de nu skulle indgå, og sagde yderligere:

„. . . eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,

„ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet til dem, der hører til den første opstandelse, så I må have det evige liv,

„Så siger jeg jer, at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over jer." (Mosiah 18:8-10).

Jeg henleder jeres opmærksomhed på folgende krav:

„er I villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette?" Hvis jeg nu spurgte jer, hvad den tungeste byrde, man kan komme til at bære i sit liv,

er, hvad ville I så svare? Den tungeste byrde, man kan komme til at bære i sit liv er syndens byrde. Hvordan kan man hjælpe et menneske med at bære denne store byrde, så den bliver let?

For nogle år siden sad præsident Romney og jeg sammen på mit kontor. Ind ad døren kom en pæn ung mand med et meget bekymret udtryk i ansigtet. Han sagde: „Brodre, jeg skal i templet i morgen. Jeg har begået fejl i fortiden, og jeg gik derfor til min biskop og min stavspræsident og fortalte dem det hele; da jeg havde omvendt mig, og der var gået en tid, så de kunne være sikre på, at jeg ikke igen begik de samme fejl, sagde de, at jeg var parat til at gå i templet. Men det er ikke tilstrækkeligt, brødre. Jeg onsker at vide, om Herren også har tilgivet mig. Hvordan kan jeg få dette at vide?"

Hvad skal man svare et menneske, der kommer til en på den måde? Medens vi sad og overvejede det, kom vi til at tænke på kong Benjamins tale i Mosiahs Bog. Her er der tale om en gruppe mennesker, der onsker at blive dobt, og de sagde at de så sig selv i deres kødelige tilstand:

„Og de råbte alle med een stemme, idet de sagde: ,O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi alle kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses,'

„ . . . efter at de havde talt disse ord, kom Herrens ånd over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder og fred med samvittigheden . . . " (Mosiah 4:2-3).

Her var det svar, som vi havde brug for.

Hvis det skulle ske, at I gor alt for at omvende jer fra jeres synder, uanset hvem I er, eller hvor I er, og virkelig gor den skete skade god igen, såvidt det står i jeres magt; og I tilstår jeres brode for kirkens rette embedsmænd, hvis det er en synd der kræver dette, så vil også I ønske et svar fra Herren på, om han har tilgivet jer eller ikke. Hvis I da i jeres selvransagelse søger at finde fred med jeres samvittighed og også finder den, så kan I herigennem vide, om Herren har accepteret jeres omvendelse. Satan ønsker, at I skal tænke noget andet og forsøger at overbevise jer om, at når I en gang har begået et fejltrin, så er der ingen vej tilbage. Dette er en af de store usandheder. Tilgivelsens mirakel er for alle dem, der omvender sig fra deres onde gerninger og ikke længere handler således, thi Herren har i en åbenbaring i vore dage sagt: „ . . . Gå bort og synd ikke mere. Men til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage, siger Herren, jeres Gud." (L. & P. 82:7). Tænk på dette, alle I, som folger jer tynget af synd.

Og til jer lærere vil jeg sige, at I kan hjælpe med at lette denne tunge byrde for dem, som bærer den, og hvis samvittighed er så dårlig, at de bliver inaktive af den grund, og som derfor ikke ved, hvor de skal søge svarene. I kan hjælpe dem frem til omvendelsens og genindsættelsens dag, så også de kan få fred i deres sind i bevidstheden om, at Herren har godtaget deres omvendelse, så hans Ånd atter kan være med dem.

Brodrene kalder alle til at hjælpe dem, der har behov herfor, i deres prædikener, og det drejer sig ikke blot om timelig hjælp, men også om åndelig hjælp. De storste mirakler jeg har været vidne til i vore dage er ikke nødvendigvis helbredelse af syge legemer, nej, de storste mirakler, jeg har set, er helbredelsen af dem, der har en syg sjæl og ånd, og som er nedbojede og deprimerede og befinder sig på randen af et nervøst sammenbrud. Vi føler med alle, der befinder sig i en sådan situation, fordi de er værdifulde i Herrens øjne, og vi onsker ikke, at nogen skal føle, at de er blevet glemt.

Vil I have tålmodighed med mig et ojeblik, medens jeg udtrykker min taknemmelighed for, hvad der skete for nogle år siden. Jeg led af et mavesår, der blev værre og værre. Min hustru, Joan og jeg havde aflagt besog i en mission, men pludselig fik vi den indskydelse, at vi næste morgen skulle tage hjem så hurtigt som muligt, skønt vi havde planlagt at blive og overvære yderligere nogle møder.

På vor vej over kontinentet sad vi i den forreste del af flyet. Der sad nogle af kirkens medlemmer lidt længere tilbage. Da vi nåede til en bestemt lufthavn på ruten, var der nogen, der lagde sin hånd på mit hoved. Jeg så op; der var ingen at se. Og det samme skete igen, inden vi nåede hjem, på ganske samme måde. Hvem det var, eller hvordan det gik for sig, får jeg måske aldrig at vide, men jeg var klar over, at jeg modtog en velsignelse, som jeg modtog en velsignelse, og som jeg få timer senere i høj grad skulle få brug for.

Så snart vi var kommet hjem, blev min hustru meget ængstelig og ringede til lægen. Klokken var omkring 11 om aftenen. Han spurgte, om jeg selv ville komme til telefonen. Det gjorde jeg så, og han spurgte mig, hvordan jeg befandt mig. „Jeg er meget træt," sagde jeg, „Jeg tror nok det går." Men kort efter fik jeg en blodstyrtning så voldsom, at hvis det var sket, medens vi havde befundet os i flyet, ville jeg ikke kunne stå her og fortælle det i dag.

Jeg ved, at vi kan få guddommelig hjælp, når der ikke findes noget andet, der kan hjælpe os.

Efterhånden som jeg blev klar over, hvor stort det ansvar er, som nu er overdraget mig, forstår jeg også, at jeg, hvis jeg havde sat mig ned og tænkt over byrdens storrelse, simpelthen ville give op og ikke være i stand til at bære den. Men da jeg af Ånden blev inspireret til at vælge to så ædle mænd som præsident N. Eldon Tanner og præsident Marion G. Romney, hvis kloge belærende ord og hvis vidnesbyrd, vi har hort her i dag, så forstod jeg, at jeg ikke behøvede at bære ansvaret alene. Og efterhånden som vi modtes uge efter uge i templet og jeg så de tolv trofaste mænd sidde der omkring bordet, mænd, der er valgt til at være Herrens apostle, så forstår jeg, at der aldrig har været storre mænd på jorden end disse.

Til jer ledere, stavspræsidenter, missionspræsidenter, biskopper og præstedommeledere, ja til alle jer trofaste sidste dages hellige overalt, I som beder for os, vil jeg sige, at jeg onsker, at I skal vide, at vi oprigtigt beder ved templets altre for jeg, som

beder for os. Hvor er vi taknemmelige for jer!
Som jeg står her og taler til jer ved slutningen af denne konference, så vil jeg gerne tage jer med lidt tilbage i tiden til en bestemt begivenhed, som jeg desværre ikke kan fortælle jer alt om på grund af visse begrænsninger i folge sagens natur.
Det var lige før Los Angeles Templet blev indviet. Vi var alle i fuld gang med at forberede os til den store begivenhed. Og så skete der noget helt nyt for mig, jeg oplevede ved 3-4 tiden om morgenen noget, der ikke kan have været en drom, men som må have været en åbenbaring. Det syntes, som om jeg overværede et stort åndeligt mode, hvor mænd og kvinder to-tre ad gangen rejste sig op og talte i tunger. Der var en ganske særlig ånd til stede. Jeg syntes, jeg hørte præsident David O. McKays stemme sige: „Hvis du onsker at elske Gud, så må du lære at elske og tjene folket. Det er den måde, du viser din kærlighed til Gud." Og jeg så og horte mange andre ting.
Så når jeg står foran jer her i dag, så er der ikke skygge af tvivl i mit sind, at jeg ved, at den, som præsiderer over denne kirke, nemlig vor Herre og Mester, Jesus Kristus, virkelig lever. Jeg ved, at han er til. Jeg ved, at han oftere er os nærmere, end vi forestiller os. Der er ikke tale om, at Faderen og Herren er langt borte fra os. De bekymrer sig om os og hjælper os med at forberede os til Frelserens genkomst, som ikke kan være så langt borte, for nu bliver tegnene mere og mere tydelige.
Man behøver bare at læse skrifterne, særlig den inspirerede oversættelse at Mattæus 24. kapitel, som findes i Joseph Smith – Den kostelige Perle. Her befaler Herren sine disciple at stå på hellig grund og ikke at lade sig forvirre, fordi han snart kommer. Intet menneske kender timen eller dagen. Men vi skal berede os.
Undervis jeres familier på familieaftenerne, lær dem at holde Guds bud, for kun derved kan I være trygge i vor tid. Hvis I gor dette, så vil Himmelen ikke holde sin dug tilbage (Hag. 1:10), og Helligånden vil følge dem. Vi må lade Helligånden lede os tilbage til hans himmelske bolig.
Må Herren hjælpe os til at forstå dette og til at leve derefter og til at opfylde vore pligter, så vi ikke bliver vraget i dommens time, fordi vi ikke har gjort alt, hvad vi formåede for at fremme hans værk i retfærdighed; det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

På Judæas sletter

Bruce R. McConkie

Fredag eftermiddag d. 6. april 1973
Peter sagde: „Taler nogen, skal han tale som Guds ord" (1. Pet. 4:11), hvilket er det samme som sige, at han skal ledes af den Helligånds kraft; og det er forst og fremmest dette, jeg onsker netop nu.
Jeg har rådført mig med Herren med hensyn til, hvad jeg skulle sige. Jeg har selv tænkt på nogle passende emner, som jeg har forelagt ham, idet jeg naturligvis kun ville benytte mig af dem, i den udstrækning han sanktionerede dem. Og han godkendte disse emner; så hvis jeg nu er i stand til at udtrykke mig, og I er i stand til at lytte og forstå, hvad jeg siger, vil vi sammen blive oplyst, medens vi her soger Herren i ånd og sandhed.
Jeg har selv skrevet et digt, som jeg har kaldt: „På Judæas sletter". (Her frit gengivet i prosa).

„Jeg stod på Judæas sletter
og horte et ekko fra det celestiale,
jeg horte en syndfri engel
bekendtgore Herrens fødsel.
Midt om natten skinnede lyset.
underfuldt på hyrderne,
mens hellige kor fra himmelens hvælv
så til, at Guds søn tog bolig på jord.

Så smukt det lød igen og igen:
'Ære til Gud i det høje,
fred på jorden og i mennesker velbehag.
Os er i dag en Frelser født.'
Og vidnesbyrdet stod klart for mig
,Han er Guds søn, uforlignelig ren,
han kom her til jord for at frelse min sjæl,
fra dødens og syndens grav.'"

Frelsen er i Kristus. Han er vor Frelser og Forløser. Han kom til verden for at frelse mennesket fra den timelige og åndelige død, som Adams fald bragte ind i verden, og han gav os frelsesplanen, som kaldes Jesu Kristi evangelium. Denne plan går ud på, at alle mennesker overalt på jorden må tro på Kristus; omvende sig fra sine synder; og indgå en pagt med ham, om at tjene Herren af hele deres hjerte, sjæl og sind, ved at gå i dåbens vande; de må modtage Helligåndens gave og vejledning og derefter leve i retfærdighed og tro alle deres dage, i forvisning og med løftet om, at de vil få fred i dette liv og evig herlighed i livet herefter.
Vi er Herrens repræsentanter. Han har givet os sit evige evangelium fylde. Himlene har åbnet sig i vor tid. Guds stemme høres igen. Han har sendt engle til os. Nøglerne og magten, myndigheden og præstedommet er gengivet til det jordiske menneske, og igen besidder vi alle lovene og forordningerne og den myndighed, der er nødvendig for at frelse og ophoje menneskets sjæl. Vi har her i dette rige, i denne kirke, nøglerne til Guds rige, ja, nøglerne til frelse for alle mennesker.
Og han har givet os den samme opgave, som han gav til de mennesker, der fordum havde tilsvarende myndighed; og den opgave består i at bringe hans ord ud til hele verden og gore frelse mulig for alle hans børn. Dette forpligter os til at finde

ud af, hvordan vi bedst kan gøre dette, for det er af uvurderlig og uendelig betydning at prædike evangeliet. Hvorledes kan vi bedst sprede sandheden om frelsen og genoprettelsen blandt vort eget folk og videre ud til hele verden?

Dette involverer adskillige principper, og det, vi foretager os i dag, hviler ikke alene på de samme grundprincipper, men det er helt præcist nøjagtigt det samme, som profeterne og de retfærdige har gjort fordum.

I denne uddelings første dage sagde Herren: „Kirkens ældster, præster og lærere skal forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog, hvori evangeliets fylde findes." (L. & P. 42:12). Ved en anden lejlighed sagde han, at vi skulle „vidne og advare folket" (L. & P. 88:81).

Jeg mener, at disse to opgaver – på den ene side at undervise i evangeliets lære, og på den anden side at bære vort personlige vidnesbyrd, om at vi ved, at de ting, vi lærer, er sande – jeg mener, at opfyldelsen af disse opgaver illustreres til fulde af Mosiahs sønner. Ifølge beretningen var de „mænd af sund forstand" som „havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord. men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt myndighed fra Gud." (Alma 17:2-3).

Dette forudsætter to forskellige ting. På den ene side at vi forpligter os til at kende kirkens lærdomme. Vi bør værdsætte det evige livs ord. Vi bør overveje dem og så klogt, som det er os muligt, gøre alting op med os selv. Vi bør bruge hver eneste evne, som vi har fået, til at bringe budskabet om frelse videre til andre og til at gøre det forståeligt for os selv og for vor Faders andre børn. Når vi så har gjort det, ja, allerede medens vi er i gang med dette, så er det vor pligt at bære vort vidnesbyrd – at lade verden såvel som kirkens øvrige medlemmer vide – at vi dybt i vore hjerter gennem det, som den Helligånd har åbenbaret vor sjæl, kender sandheden og guddommeligheden af det værk og den lære, som vi underviser i.

Lad mig nu se, hvis I ikke har noget imod det, illustrere dette med et klassisk eksempel fra fordums tid. Peter og hans medarbejdere havde de samme forpligtelser på deres tid, som vi har i dag; at bringe frelsesbudskabet ud til jordens ender. Jeg går ud fra, at Peter læste og underviste i de åbenbaringer, som Esajas og de andre profeter havde givet om Kristus og hans evangelium. Han diskuterede disse ting med folket. Han fulgte det guddommelige råd: „Kom, lad os gå i rette med hinanden . . ." (Es. 1:18). Han adlød det guddommelige bud: „. . . kom med bevis." (Es. 41:21).

Men han gjorde mere end det. Da han havde undervist i læren, og efter at have diskuteret det, så bar han et personligt vidnesbyrd om sandheden og guddommeligheden af det, som han præsenterede for sine medmennesker; og Herren forberedte ham til dette arbejde ved at give ham åndelige oplevelser og ved at lade den Helligånds kraft hvile over ham.

I husket sikkert, at Peter og visse andre af De tolvs Råd og en lille gruppe hellige var samlet i et værelse ovenpå, og at Herren viste sig for dem der. At de, der var forsamlede, forfærdedes, og at Herren sagde til dem: Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter?

„Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har." (Luk. 24:38-39).

Så rakte de da deres hænder frem og følte på sårene på hans legeme. Han bad om mad og spiste det, medens de så derpå.

Tomas var der ikke ved denne lejlighed og troede ikke sine meddisciples vidnesbyrd; en uge senere viste Herren sig igen, denne gang for hele gruppen og sagde til Tomas: „Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro men troende!" Tomas sagde da: „Min Herre og min Gud." (Se Joh. 20:24-28).

Alt dette skete for at vise at Herren var fremkommet fra graven med et følbart legeme. Det var Herrens måde, hvorpå han ville give Peter og hans medarbejdere et vidnesbyrd om sandheden og guddommeligheden af, at han var Guds Søn. Hvis han var opstået fra de døde, så var han Guds Søn; hvis har var Guds Søn, så var det frelsens evangelium, som de prædikede, sandt; og således var det deres pligt at fastslå overfor menneskeheden, at Jesus stod op fra de døde. Som jeg før nævnte, så er det muligt, at de havde forsøgt at gøre dette ved at citere Esajas eller ved at diskutere åbenbaringerne, hvilket de selvfølgelig må have gjort; men når de først havde gjort dette, så skulle de yderligere bære deres personlige vidnesbyrd; og jeg vil nu læse et eksempel på et sådant vidnesbyrd båret af Peter. Han sagde til en gruppe ikke-jøder:

„det er det ord, han sendte til Israels børn, da han forkyndte fred ved Jesus Kristus; han er alles Herre.

„I kender det budskab, som har lydt over hele jødeland, og som begyndte fra Galilæa efter den dåb, Johannes prædikede,

„det om Jesus fra Nazaret, hvordan Gud salvede ham med Helligånd og kraft, ham, som drog omkring og gjorde vel og helbredte alle dem, der var overvældet af Djævelen, thi Gud var med ham;

„og vi vidner alle om alt, hvad han har gjort både i Jødeland og i Jerusalem, han, som de slog ihjel ved at hænge ham op på et træ.

„Ham opvakte Gud på den tredie dag og lod ham blive åbenbaret,

„ikke for hele folket, men for os, der forud af Gud var udvalgt til vidner, og som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde.

„Og han har pålagt os at prædike for folket og vidne, at han er den, som af Gud er bestemt til dommer over levende og døde." (Ap. Gern. 10:36-42).

Derefter kommer denne altsammenfattende erklæring:

„Om ham vidner alle profeterne, at enhver, som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved hans navn." (Ap. Gern. 10:43).

Lad mig læse et andet vidnesbyrd, som Peter bar:

„Thi da vi kundgjorde jer vor Herre Jesu Kristi kraft og hans komme, var det ikke klogtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed.

„Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed: ‚Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.'"

„Denne røst hørte vi lyde fra Himmelen, da vi var med ham på det hellige bjerg." (2. Peter 1:16-18).

Jeg ønsker ikke på nogen måde at bagatellisere den pligt, der påhviler os til at være lærde i evangeliet, til at undersøge åbenbaringerne, til at lære, hvordan vi skal diskutere og definere, til at præsentere frelsesbudskabet i vore egne rækker såvel som til verden med al den magt og kraft, som vi er i besiddelse af; men det alene er ikke tilstrækkeligt. Når vi har gjort alt dette, så må vi adlyde den befaling, som Herren gav os med henblik på vor tid: „. . . I er mine vidner, lyder det fra Herren. Jeg er fra evighed Gud." (Es. 43:12). Vi må besegle den lære, vi underviser i, med vort vidnesbyrd, det segl, der er ensbetydende med den personlige kundskab, vi har modtaget fra den Helligånd.

Peter kunne sagtens have argumenteret vidt og bredt, og bagefter kunne folk alligevel have sagt til ham: „Du forstår ikke skrifterne. Du fortolker dem helt forkert. Dette eller hint er forkert." Men man kan ikke argumentere imod et vidnesbyrd, og derfor gjorde Peter det, at han efter at have fremkommet med sine argumenter, som han sikkert må have gjort, sagde til dem: „Jeg befandt mig i værelset ovenpå. Den Herre Jesus kom gennem væggen ind til os. Han viste sig for os. Jeg kunne genkende ham. Han var den samme, som jeg havde arbejdet og rejst sammen med i tre og et halvt år. Han er den, som boede i mit hjem i Kapernaum. Så følte jeg på naglemærkerne i hans hænder og fødder. Jeg stak min hånd i hans side. Jeg var til stede, medens han spiste og drak for vore øjne. Jeg ved, at han er Guds Søn. Guds Helligånd har båret dette vidnesbyrd for min sjæl" — hvis han sagde dette til dem, så var der intet mere at diskutere. Man kan ikke argumentere imod denne form for tale. Man kan sige, som Festus sagde til Paulus: „Du er ude af dig selv; Paulus! den megen lærdom driver dig fra sans og samling." (Ap. Gern. 26:24), men i sidste instans er det eneste, man kan gøre, enten at akceptere eller at afvise det vidnesbyrd, som er blevet båret. Enten er det sandt, eller også er det usandt. Der findes ingen middelvej.

Hvordan beviser og fastslår man, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith; at vi får englebesøg i vore dage; at der skete en genoprettelse af evangeliet; at alle de ting, som vi fortæller verden om, er sande? Tja, man kan argumentere udfra åbenbaringerne. Man kan faktisk argumentere meget stærkt ud fra dem, det er ikke noget problem, for vi har sandheden på vor side. Herren er ophavsmand til det system, som vi har modtaget. Men når man har argumenteret og efter at man har analyseret, må man nødvendigvis stå som et personligt vidne, som ved, hvad man taler om. Man må gøre, som Mosiahs sønner gjorde — tale og lære udfra profetiens og åbenbaringens ånd; det vil resultere i, at man taler som en, der har myndighed. Det er først og fremmest dette, der adskiller os fra verden, og det er takket være Gud, at vi har denne viden. Vi har modtaget denne åbenbaring, og vi er i stand til at tale som nogen, der har myndighed.

Og jeg stræber af al min sjælstyrke efter ved denne lejlighed at gøre dette, fordi jeg er en af mange, mange sidste dages hellige i Israel, som har denne kundskab. Jeg har et personligt vidnesbyrd om guddommeligheden og sandheden af dette værk og den lære, som jeg underviser i.

Vi begyndte med „På Judæas sletter". Lad os slutte af med „I et afsides værelse." (Her frit oversat til prosa).

Vi sad til bords, i dyb sorg,
onde mennesker havde slået vor Herre ihjel,
vi så ham på dommens kors,
hans legeme lagt i Josephs grav
Men atter igen han stod ved vort bord.
han lever, han lever, nu som før.
Han spiste og drak, vi så og vi følte,
og knælede frygtsomt ved hans fod.

En rolig stemme til Tomas lød:
‚Føl mine hænder, det var ved dem,
jeg hang på træet og led
i døden for dig og mig'
Til mig han alvorligt talte:
‚Føl på mit legeme; det er kød og ben.'
Og jeg udbrød dybt fra min sjæl:
‚Bøj jer for ham, og erklær for ham,
at han er Frelser, Herre og Gud.'

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om dette, idet jeg er fuldt ud overbevist om alvoren i det, jeg siger. I Jesu Kristi navn. Amen.

Tre sider af handlefriheden

Thomas S. Monson

Jeg vil gerne tale med jer om tre forskellige aspekter ved handlefriheden: *retten* til at vælge, *ansvaret* ved at vælge, og resultatet af ens valg. Jeg er vor kloge og kærlige himmelske Fader dybt taknemmelig, fordi han gav os vor handlefrihed! I tidernes allerførste begyndelse udpegede han de træer i Haven for Adam, som han frit kunne spise af. Derefter viste han Adam et bestemt træ og rådede ham til ikke at spise af dette bestemte træ. Men så tilføjede han: „ . . . ikke desto mindre kan du selv vælge, thi det er givet dig . . . " (Moses 3:17).

Vi har fået ret til selv at vælge. William C. Gregg har illustreret dette så smukt i sit digt:

Glem ej, at hver og en har ret
til valg imellem godt og slet;
den sandhed er os blevet sagt:
Gud frelser ikke dig med magt.
Han hjælper, leder os på vej,
han kalder og velsigner dig
med større kærlighed til sig,
men overtaler aldrig dig.

(Den blå sangbog nr. 163)

Det er også vort ansvar at træffe et valg. Vi kan ikke være neutrale. Der findes ingen middelvej. Herren ved, at dette er sandt. Og Lucifer ved, at dette er sandt. Der kæmpes bravt om menneskets sjæl. På den ene side står Lucifer; han har malet sine vejskilte meget smukt. Har du set dem? De er malet i strålende farver og kan virke meget tillokkende. Der står for eksempel: „Spis, drik og vær glad, for i morgen skal vi dø." eller „Dette er vejen til popularitet." På et andet skilt står der: „Det kan ikke gøre noget for en enkelt gangs skyld."

Men også Herren har sine vejskilte, som vi kan rette os efter. Der står: „Hvad et menneske sår, det skal han også høste." (Gal. 6:7).

„Der er en lov uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

„Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet." (L. & P. 130:20:21).

Altså er der to forskellige veje, vi kan følge. Vi har fået pålagt det ansvar, det er at vælge.

Intelligente mennesker har opfundet visse sikkerhedsforanstaltninger, der kan advare os, når der er en fare, der nærmer sig. Da jeg tjente i De forenede Staters flåde, var sonar-systemet (et akustisk undervands-lokaliseringssystem) endnu i sin barndom. De af jer, som har tjent i flåden, ved, at denne indretning advarer een mod ethvert fartoj, der nærmer sig. Man udsender blot visse lydbolger.

Operatoren vænner sig hurtigt til at høre den meget ensformige lyd. Når lyden så pludselig ændres (fordi den nu bliver kastet tilbage på en anden måde), så ved man, at der er fare på færde og kan advare skibets officerer, så disse kan ændre kursen.

Når mennesket kan opfinde sonar-systemet til at advare sig, når der er fare på færde, virker det så ikke sandsynligt, at Herren ville give sine elskede børn et advarselssystem, der straks „afgiver en anden lyd", når de er ved at komme bort fra hans stier? Jeg kan bære vidnesbyrd for jer her i dag, at vi virkelig har et sådant system. Det kan ikke fejle, hvis vi blot vil bruge det. Jeg taler her om den lille, sagte stemme, Helligånden.

„Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer." (Joh. 14:26).

Foruden retten til at vælge og det ansvar, der følger med at vælge, så må vi også tage følgerne af vore valg i betragtning.

Jeg kommer til at tænke på den tid, hvor jeg nærmede mig min attenårs fødselsdag. Vi var alle meget ængstelige. Den anden verdenskrig rasede stadig, og hver eneste ung mand vidste, at han måtte vælge. Der var ikke så meget forskelligt at vælge imellem. Enten kunne man gå ind i hæren, eller også kunne man gå ind i søværnet. Jeg valgte søværnet.

Der stod vi, 24 unge mennesker på session. Jeg skal aldrig glemme de søløjtnanter, der foreholdt os de muligheder, vi havde. De sagde: „I unge mennesker skal nu træffe et vigtigt valg. På den ene side kan I gøre det fornuftige og melde jer til den regulære marine. I melder jer for fire år. På denne måde vil I modtage den bedst tænkelige uddannelse. I vil få alle muligheder, fordi marinen betragter jer som horende den til. Men hvis I ikke vælger dette, kan I melde jer til søværnets reserver. Søværnet inter-

esserer sig på nuværende tidspunkt ikke synderligt for reserven, da vi jo er i krig. I vil ikke modtage nogen uddannelse. I vil blive sendt til søs så hurtigt som muligt. Ingen ved, hvad jeres fremtid vil bringe."
Så bad de os skrive under. Jeg vendte mig om mod min far og spurgte: „Hvad skal jeg gøre, far?"
Hans stemme var grødet af bevægelse, da han svarede: „Jeg ved ikke noget som helst om søværnet."
Dét forholdt sig på samme måde med de andre fædre, der den dag var til stede.
42 af de 44 mand meldte sig til den regulære marine for et tidsrum af fire år. Nummer 43 blev ikke godkendt ved lægeundersøgelsen, så han blev nødt til at melde sig til reserven.

Så kom turen til mig, og jeg tilstår, at jeg sendte en bøn mod Himlen, idet jeg oprigtigt håbede, at Herren ville besvare den. Det gjorde han også. Tanken kom til mig lige så tydeligt, som om jeg havde hørt en stemme: „Spørg de søløjtnanter, hvad de selv valgte."

Jeg spurgte så hver af de ældre løjtnanter: „Ville De vælge den regulære marine eller ville de vælge reserven?"
Hver eneste af dem svarede, at de havde valgt reserven.
Jeg vendte mig om og sagde: „De må være klogere og mere erfarne, end jeg er, så vil jeg stille mig på Deres side."

Jeg valgte reserven, hvilket betød, at jeg meldte mig for den tid, som krigen varede, plus $^1/_2$ år. Krigen sluttede, og inden der var gået et år blev jeg hjemsendt. Jeg var nu i stand til at tage fat på min uddannelse igen og fik lejlighed til at tjene i mange forskellige kirkestillinger. Hvem ved, hvordan mit liv ville have formet sig, hvis jeg ikke i det øjeblik havde taget mig tid til at bede min himmelske Fader om at vejlede og råde mig i en situation, som nogle måske kunne mene ikke var af særlig stor vigtighed!
Vil I høre om en missionær, som følte, at han blev vejledt til at træffe en klog beslutning? Han havde ikke arbejdet som missionær ret længe, og han blev sendt ud til byen Oshawa i Ontario, Canada, sammen med sin seniorkammerat. De bankede på hos en familie, der hed Pollard. Hr. Pollard selv lukkede dem ind og bad dem fremføre deres ærinde. Efter at han havde hørt deres budskab og efter at de havde bedt, var det som om modstanderens ånd kom over ham, og han blev vred på ældsterne og bad dem forsvinde og aldrig mere vise sig for ham. Da han fulgte dem til døren, sagde han: „Kom ikke her og fortæl mig, at I virkelig selv tror på, at Joseph Smith var en Guds profet." Så knaldede døren i bag dem. De to afviste missionærer gik deres vej.
Men den unge missionær vendte sig mod sin seniorkammerat og sagde: „Vi svarede jo ikke på hr. Pollards spørgsmål."
Seniorkammeraten forklarede ham, at det ikke ville kunne nytte noget at vende tilbage. Men den unge ældste sagde: „Jeg går tilbage. Jeg får ikke ro, før jeg har gjort det."
De vendte så tilbage til hr. Pollards dør og bankede på. Han åbnede døren og sagde så: „Sig mig, sagde jeg ikke, at I skulle forsvinde?"

Den beslutning, som den unge missionær skulle træffe, krævede al hans mod, for hans seniorkammerat var ikke til megen hjælp. Jeg har senere hørt hr. Pollard selv fortælle resten af historien. Han sagde: „Missionæren så direkte på mig et øjeblik, så sagde han: ‚Hr. Pollard, da vi gik lige før, sagde De, at vi i virkeligheden ikke selv troede på, at Joseph Smith var en Guds profet. Jeg vil gerne have, at De, hr. Pollard, skal vide at jeg *ved*, at han var en Guds profet, og at dette værk er sandt'."

Da han havde sagt dette, gik missionærerne igen. Hr. Pollard har senere fortalt mig, at han resten af dagen og aftenen blev ved med at høre disse ord for sig: »Jeg ved, at Joseph Smith var en Guds profet. Jeg *ved* det, jeg *ved* det, jeg *ved* det."

Næste morgen ringede han til missionærerne og bad dem besøge ham igen. De besøgte ham så og underviste ham i evangeliet. De underviste hans hustru i evangeliet. De underviste hans børn i evangeliet. Alle blev de medlemmer af kirken. Hvis I kunne have været sammen med mig til en distriktskonference, der blev afholdt for nogle år siden, så ville I have hørt denne mand stå der og takke vor himmelske Fader, fordi den unge missionær valgte at gå tilbage og bære sit vidnesbyrd for ham, og jeg er sikker på, at I så, mine brødre og søstre, for altid ville være ivrige efter at træffe de rigtige valg, efterhånden som mulighederne blev givet jer.
Vi behøver ikke tro, at vi skal være fejlfri for at kunne modtage Guds velsignelser. Han vil acceptere os på det stade, vi står på nu, hvis vi blot vil komme til ham. Han vil opbygge os åndeligt, og han vil give os selvtillid.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi vælger at gøre det rigtige, så vil følgerne af vore valg blive glæde og lykke for vore sjæle, for Herren har sagt os:
» . . . Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig I retfærdighed og i sandhed til enden." (L. & P. 76:5).

Se jeres små

Boyd K. Packer

Hvem har ikke oplevet, at føle sig dybt rort, når de har hørt disse uskyldige børn synge? Jeg tænker på en beretning i 3 Ne. kapitel 17, hvor Herren befalede, at de små skulle bringes hen til ham. Da de kom med børnene, anbragte de dem på jorden. Han befalede, at mængden skulle rykke til side, så der blev plads til de små. Så befalede han mængden at knæle. Han knælede ned blandt de små børn og bad.

I beretningen står der:

„... Aldrig før har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige ..."

Efter bønnen, står der, græd han, så „tog (han) deres små børn, det ene efter det andet, og bad til Faderen for dem.

„Og da han havde gjort dette, græd han atter;

„og han talte til mængden og sagde til dem: ‚Se jeres små!' " (3 Ne. 17: 16-17, 21-23).

Jeg skammer mig ikke over at indrømme, at små børn har meget let ved at påvirke mig. Vi har en lille fyr derhjemme, der endnu ikke er fyldt fire år, Han behøver bare at sige et enkelt ord, for at få mig til at føle mig helt varm af glæde indvendig, nemlig ordet: „Far." Jeg kan takke ham for meget af det stof, jeg har samlet til denne tale.

„... sønner er Herrens gave (i den engelske Bibel står der: „børn er Herrens gave") (Salm. 127:39, og jeg ønsker i dag at tale til de små børn. Der er mange af dem her i koret. Og der er mange flere, der lytter. Jeg tror ikke, de voksne har noget imod, at jeg henvender mig specielt til børnene.

Jeg vil gerne sige noget meget vigtigt til jer børn. Det er noget, jeg håber, I altid vil huske på. Noget, I bør lære, mens I er børn, hvor det endnu er let at huske, det, man lærer.

Ved I, at I levede, før I blev født her på jorden? Før I blev fodt som børn af jeres far og mor, boede I i åndeverdenen.

Det er meget vigtigt, at I ved dette. Det forklarer mange ting, som ellers ville være vanskelige at forstå. Der er mange mennesker i verden, der ikke ved det, men det er alligevel sandheden.

I blev ikke skabt på det tidspunkt, hvor I blev født til dette liv. Kun jeres legemer blev skabt dengang. I selv kom fra et andet sted. I forlod jeres himmelske Faders nærværelse, for det var nu blevet jeres tur til at komme ned for at bo på jorden.

Der er to grunde til, at I kom herned. For det forste for at I kunne modtage et kødeligt legeme. Vor himmelske Fader arrangerede alting aåledes, at I blev undfanget gennem en særlig hellig måde, hvorpå jeres far og mor kan udtrykke deres kærlighed til hinanden, og så begyndte I at vokse, jeg ved ikke hvornår jeres ånd kom ind i jeres legeme og I blev levende mennesker. Men det begyndte ikke, da I blev født.

Jeres legeme blev et redskab for jeres ånd og dannede grundlaget for jeres personlighed. Medens I lever i et kødeligt legeme, kan I lære at beherske det fysiske, og det vil komme jer meget til gode gennem alle evighederne.

Forestil jer, mine små venner, at min hånd repræsenterer jeres dødelige legeme. Den kan ikke bevæge sig. Når ånden går ind i jeres dødelige legeme, så kan det bevæge sig og leve. Nu er I mennesker — en ånd med et legeme, der lever på jorden.

Det har aldrig været meningen, at vi skulle blive her altid. Kun i et liv. I små er ved begyndelsen af jeres liv. Jeres bedsteforældre og oldeforældre er næsten færdige med deres liv. Det er ikke så længe siden, at de var små drenge og piger, som I er nu. Men en dag vil de forlade dette dodelige liv, og det vil I også.

En skønne dag adskilles ånden og legemet, enten på grund af alderdom, eller måske sygdom eller ulykke. Så siger vi, at mennesket er dodt. Doden er en adskillelse. Alt dette er i overensstemmelse med planen.

Husk at min hånd repræsenterer jeres legeme. Medens I er levende, får ånden legemet til at bevæge sig og leve.

Når jeg skiller dem fra hinanden; når jeg tager handsken, som forestiller legemet, af hånden, så kan handsken eller legemet ikke længere bevæge sig. Det falder bare sammen og er dodt. Men jeres ånd lever stadig.

„En ånd, født af Gud, er udødelig. Ånden dør ikke, når legemet dør." (Det første Præsidentskab, Marts 1912, side 463).

Det er vigtigt, at I forstår, hvad døden er. Doden er en adskillelse.

Den del af jer, der ser ud gennem jeres øjne, og som får jer til at tænke og smile og gøre noget, til at vide og være, er jeres ånd, og den er evig. Den kan ikke dø.

Kan I huske, at en eller anden, for eksempel en bedstemor, er død? Husker I, at jeres forældre forklarede jer, at det kun var hendes legeme, der lå i kisten, og at bedstemor var kommet op til vor himmelske Fader for at bo, og at hun ville vente på jer der? Det husker I godt, at de sagde, ikke?

Døden er en adskillelse, og den er i overensstemmelse med planen. Hvis planen endte der, så ville der ikke være meget ved den, for vi kom jo for at få et legeme, og nu har vi det ikke længere.

Da vor himmelske Fader gjorde det muligt for os at komme til denne ver-

den, gjorde han det også muligt at vende tilbage til ham, fordi han er vor Fader, og fordi han elsker os. Tro ikke, at han har glemt os, fordi vi bor her op jorden, og fordi vi ikke kan se ham.

Har I ikke lagt mærke til, at jeres forældre ikke er holdt op med at elske jeres store brødre, der er rejst på mission eller søstre, der er rejst hjemmefra? Nogle gange syntes I måske endda, at de holder mere af dem, end af jer. De taler i hvert fald om dem og bekymrer sig om dem. De sender hjælp og skriver breve for at opmuntre dem. Afstand kan få kærlighed til at vokse sig endnu stærkere.

Kære børn, vor himmelske Fader vidste, at vi ville behøve hjælp. Derfor planlagde han det sådan, at der kom nogen til jorden for at hjælpe os.

Dette var Jesus Kristus, Guds Søn. Han er Guds åndelige barn, ligesom vi alle er det; men Jesus er også hans enbårne Søn på jorden. Jeg føler stor respekt for ham. Og det var ham, mine små venner, der gjorde det muligt for os at overvinde doden, og få tigene sat sammen igen, sådan som det er meningen, at de skal.

I lærer om ham i sondagsskolen, i primary og til familiehjemmeaftenerne. Det er meget vigtigt at I husker på ham og lærer alt det, I kan, om ham.

Han overvandt døden for os. Gennem sin forsoning gjorde han det muligt, at vor ånd og vort legeme kan samles igen. Det er på grund af ham, at vi vil opstå, og at ånden og legemet igen vil blive et. Det er således opstandelsen sker. Det er en gave fra ham. Og alle mennesker vil modtage den. Det er derfor, han kaldes vor Frelser, vor Forloser.

En anden grund til, at I kom herned på jorden, er for at blive prøvet; det er ligesom at komme i en skole, der ligger langt borte for at lære at skelne godt fra ondt. Det er meget vigtigt, at vi er i stand til at kende det rigtige fra det forkerte.

Det er vigtigt, at vi ved, at der findes en ond person, som ønsker at friste jer til at gøre noget forkert. På grund af dette, findes der en anden form for adskillelse, som I skal vide besked med. Selv medens I er helt små, bør I vide det. Der findes en anden slags adskillelse, som I må kende — ikke legemets adskillelse fra ånden; men en adskillelse fra vor himmelske Fader.

Hvis vi forbliver adskilt fra ham og ikke kan komme tilbage til hans nærhed, så vil det være som om vi også døde åndeligt. Og det ville ikke være godt. Denne adskillelse er som en anden død, en åndelig død.

I er ved at lære at læse, og I kan begynde at læse skrifterne, Bibelen, og især Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Udfra disse bøger ved vi, at små børn kan lære åndelige sandheder. For profeten sagde:

„. . . han meddeler menneskene sit ord ved engle, ikke alene til mænd, men også til kvinder. Men det er ikke alt; der gives ofte små børn ord, der beskæmmer de vise og de lærde." (Al. 32:23).

Af skrifterne lærer vi, at vor ånd må være ren for at kunne vende tilbage til vor himmelske Faders nærværelse: „. . . intet urent kan indkomme i Guds rige . . ." (1 Ne. 15:34).

Der er altså to vigtige ting, der skal ske. Forst må vi på en eller anden måde have vore legemer tilbage, efter at vi er døde — hvis vi altså ønsker at opstå; og vi må finde en måde, hvorpå vi kan holde os rene, åndeligt rene, så vi ikke bliver skilte fra vor himmelske Fader, således at vi kan vende tilbage til, hvor han er, når vi er færdige med livet her på jorden.

Vi kan være sikre på, at overvinde den kodelige dod. I vil opstå på grund af det, Jesus gjorde for os. Men om I kan overvinde den åndelige død — adskillelsen fra vor himmelske Faders nærværelse — afhænger for en stor del af jer selv.

Da Jesus Kristus levede på jorden, underviste han i sit evangelium og organiserede sin kirke. Hvis vi efterlever evangeliet, forbliver vi åndeligt rene. Selv hvis vi begår fejltagelser, er det muligt at blive åndeligt rene igen. Det sker ved det, der kaldes omvendelse.

For at blive medlemmer af hans kirke, må vi have tro på den Herre Jesus Kristus. Vi må omvende os, og vi må lade os dobe.

Dåb er ligesom en begravelse i vand. Når vi kommer op af vandet, er det ligesom vi er blevet født igen. Vi får tilgivelse for vore synder. Det betyder, at de ikke længere regnes med. Vi vil til stadighed være tilgivet vore synder, hvis vi ønsker det.

Vi modtager så en bekræftelse på, at vi er medlemmer af hans kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste af Sidste Dages Hellige. Så kan vi få den Helligånd til at være hos os og vejlede os. Det er ligesom at modtage budskaber fra vor himmelske Fader, der fortæller os, hvad vi skal gøre.

Herren kaldte profeter og apostle til at lede sin kirke. Han har altid åbenbaret sin vilje gennem sine profeter.

Lad mig fortælle jer noget, som jeg lærte, da jeg var omkring jeres alder. Jeg tror, at jeg var omkring 6 eller 7 år. Min bror og jeg (vi var omtrent lige gamle) fulgtes ad til stavskonference. Jeg kommer af og til stadig ind i den samme bygning i Brigham City i Utah, så går jeg hen under balkonen og siger til mig selv: „Det var her, jeg sad, da det skete."

Hvad var det da, der skete? Der stod en mand og talte oppe ved talerstolen, det var ældste George Albert Smith. Han var medlem af De tolvs Råd på det tidspunkt. Jeg husker ikke, hvad han sagde, om han talte om visdomsordet, eller om omvendelse eller om dåb. Men på en eller anden måde fornemmede jeg, mens han stod der og talte, skont jeg var så lille, at dette var en Herrens tjener. Jeg har aldrig mistet dette vidnesbyrd eller den folelse. Dybt i mit indre forstod jeg, at han var en Jesu Kristi apostel.

Mine små venner, skont jeg nu sidder i De tolvs Råd, så har jeg aldrig mistet den folelse for disse mænd. Ofte når vi modes i rådet, ser jeg mig omkring i kredsen og ved igen, at disse mænd er Jesu Kristi apostle. De er særlige vidner om ham.

I små vil blive provet, måske mere end nogen anden generation, der har levet her på jorden. I vil mode mange mennesker, som ikke tror på Kristus. Nogle vil være håndlangere for den onde og forsoge at lære andre at være onde. Nogle gange vil det være meget fristende at lytte til dem. Der

vil komme tidspunkter, hvor I vil begå fejltagelser (vi begår alle fejltagelser). Der vil komme tidspunkter, hvor I vil tvivle på, om I kan leve, sådan som han lærte os at leve. Når I bliver skuffede, eller når I skammer jer eller er kede af det, så tænk på Kristus og bed til vor himmelske Fader i hans navn.
Nogle mennesker siger, at han ikke kom til jorden. Men det gjorde han. Nogle siger, at han ikke er Guds Søn. Men det er han. Nogle vil måske sige, at han ikke har tjenere på jorden i dag. Men det har han. For han lever. Jeg ved, at han lever. I hans kirke er der mange tusinder, der kan bære vidnesbyrd om ham, også jeg bærer vidnesbyrd om ham, og igen siger jeg de ting til jer, som I skal huske, ting I bør lære, mens I endnu er små.
Husk at hver enkelt af jer er et barn af vor himmelske Fader. Det er derfor, vi kalder ham for Fader.
I levede, før I kom til denne jord. I kom herned for at få et dødeligt legeme og for at blive prøvet.
Når jeres liv er forbi, vil jeres ånd og jeres legeme blive adskilt, det er det, vi kalder døden.
Vor himmelske Fader sendte os sin Søn Jesus Kristus for at han kunne frelse os. Vi kan opstå på grund af det, han har gjort.
Der findes en anden slags død, som I må tænke på. Det er adskillelsen fra vor himmelske Fader. Hvis vi vil lade os døbe og efterleve hans evangelium, kan vi også blive frelst fra denne anden død.
Vor himmelske Fader elsker os, og vi har en Herre og Frelser.
Jeg takker Gud for en kirke, i hvilken I, vore små børn, er dyrebare frem for alt. Jeg takker Gud for vor Frelser, som lod de små børn komme til sig.
For et øjeblik siden sang I disse ord:

Jeg tænker mens jeg læser de
gamle ord
om Jesus som stille gik om
og kaldte de små børn til sig i sin
hjord;
oh, blot også til mig her han kom!
Jeg ønsker min pande hans hånd
havde rørt,
at hans arme var lagt omkring mig,
oh havde hans kærlige røst jeg
blot hørt;
lad kun alle små komme til mig.

Mine små brødre og søstre, små venner. Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved lidt om, hvordan det er at føle hans hånd på sig, når han kalder en til at tjene sig. Jeg bærer det vidnesbyrd for jer, som er blevet mig givet, dette særlige vidnesbyrd. Han er Kristus! Han elsker os! Jeg beder for jer, mine små venner, at han vil holde sig nær til jer, i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Frelse kommer gennem kirken

Mark E. Petersen

Da Frelseren oprettede sin kirke, medens han var her på jorden, den kirke, som hans tolv disciple dengang videreudviklede, stod denne kendsgerning fuldkommen klart: frelse kommer gennem kirken.
Frelse kommer ikke gennem nogen anden organisation eller gruppe, og den gives ikke til noget menneske alene. Den kommer kun gennem selve kirken, sådan som Herren oprettede den.
Det var den kirke, der blev oprettet for at gøre de hellige fuldkomne.
Det var den kirke, der blev givet os, hvorigennem præstedømmet skulle arbejde.
Det var den kirke, der blev givet, for at Kristi legeme kunne blive opbygget, sådan som Paulus forklarede efeserne.
Derfor står det klart, at frelse finder sted ved og gennem kirken.
Herren oprettede en snæver og vanskelig vej, og udtalte derom fortsåeligt nok, at „få ville finde den."
Ikke alene gav han os frelse, som skulle komme till os gennem hans almindeligt indstiftede kirke, men han oprettede også sikkerhedsforanstaltninger, der skulle forhindre medlemmerne i at blive kastet hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers terningespil, når de underfundige forleder til vidfarelse. (Se Ef. 4:14).
Disse sikkerhedsforanstaltninger afhang i følge Paulus' brev til efeserne først og fremmest af apostlene og profeterne, som Gud anbragte på jorden som kirkens overhoved med netop dette formål for øje.
Disse var kirkens inspirerede ledere. De var Herrens talerør, og deres inspirerede budskaber til folkene var Herrens vilje, Herrens sind, Herrens stemme og Herrens magt til frelse. (Se L. & P. 68:4).
Der er ingen, der behøver at fare vild, når vi har denne guddommelige vejledning.
Men selv på Herrens egen tid, var der mennesker, der underviste i falske lærdomme og førte folk ad gale veje. Herren kritiserede disse strengt, idet han bebrejdede dem, at de ikke holdt moseloven, som de jo påstod var den, de prædikede.
Han sagde til dem: „Har ikke Moses givet jer loven? og ingen af jer holder loven . . ." (Joh. 7:19).
Og igen sagde han „. . . hvis I troede Moses, ville I tro mig; thi om mig har han skrevet." (Joh. 5:46).
Hvilken bedrøvelighed! Hvis menneskene havde troet Moses, i stedet for de snu, falske lærere på deres tid, så ville de også have akcepteret Kristus, fordi Moses havde skrevet om Kristus. Og hvis de havde modtaget Jesus, så ville de også have modtaget frelse gennem hans kirke.
Men de var blindede af falske

lærere, de fornægtede både Moses og Kristus, og således kunne de aldrig slutte sig til Herrens kirke og modtage den frelse, der kunne opnås gennem denne.
Det er tydeligt at se, at alle Moses' skrivelser ikke findes i vore Bibeler i dag, men man må stadig have haft dem på Frelserens tid, for Jesus kritiserede ældsterne og de skriftkloge for ikke at tro, hvad Moses sagde i sit vidnesbyrd om Kristus.
Er det ikke tankevækkende, at Moses bar vidnesbyrd om Frelseren, og at folket, da det ikke ville tro på Moses, derfor heller ikke var parat til at modtage Kristus? Husker I, at Paulus sagde, at moseloven var en tugtemester *til* Kristus? (Se Gal. 3:24-25).
Det var ikke alene Moses, der skrev om Herren, det var der også andre profeter, der gjorde. Peter sagde om Jesus: „Om ham vidner alle profeterne, at enhver, som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved hans navn." (Ap. Gern. 10:43).
Vi kan i det 28. kapitel af Apostlenes Gerninger læse, at Paulus, da han var i Rom, modtog mange besøgende til hvilke han „forklarede og vidnede . . . om Guds rige og søgte at overbevise dem om Jesus, både ud fra Mose lov og fra profeterne." Dette gik for sig „fra tidlig morgen og lige til aften." (Ap. Gern. 28:23).
Det står derfor klart, at man dengang havde rådighed over skrifter, der gentagne gange omtalte Frelseren, eftersom alle profeterne vidnede om ham.
Der var altså ingen undskyldning for dem, der førte folket på vildspor og overtalte dem til at korsfæste Herren, idet de udmærket vidste, at skrifterne omtalte ham.
Disse Det nye Testamentes falske lærere oprettede kulter efter deres egne hoveder, kulter, som adskilte sig fra Guds sande værk, og det var først og fremmest dem, der med deres menneskegjorte traditioner arbejdede mod Kristus, da han påbegyndte sin gerning.
I kender godt navnene på nogle af disse kulter. Farisæerne og sadukæerne er de bedst kendte. Begge grupper frafaldt deres lære. Begge grupper blev fordømt af Herren, og begge var de med til at opelske de fordomme, der til sidst blev skyld i, at Herren blev korsfæstet.
Der var også andre kulter:
Zadokitterne. som ønskede, at man i endnu strengere grad skulle overholde moselovene.
Essæerne, som man mener er ophavsmænd til dødehavsrullerne. De var imod tilbedelse i templet.
Zealotterne, som var en antiromersk religiøs kult.
Blandt de allermest indflydelsesrige grupper var hellenisterne, som søgte at pånøde folket den græske filosofi, som så skulle gå op i en højere enhed sammen med moseloven. Også de var imod tilbedelse i templet.
Men endnu en form for frafald udviklede sig, medens Frelseren endnu var her. Så tidligt som under de begivenheder, som står nedskrevet i Johannes det sjette kapitel, skete det, at nogle faldt fra. I husker vel fra jeres læsning af dette kapitel i Det nye Testamente, at mange af hans disciple ikke ville godtage hans sande lære, og at de derfor faldt fra og ikke længere fulgte ham.
Tilsyneladende forfærdet siger Jesus da til De Tolv: „Vil I også gå bort?"
Da var det, at Simon Peter svarede: „Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord."
Læg her mærke til, at det evige livs ord *ikke* var hos dem, der faldt fra, men hos dem, der forblev trofaste og loyale.
Under De Tolvs adminstration skete det igen, at mange faldt fra. Næsten alle brevene i Det nye Testamente er skrevet for at hindre dette.
Historikerne fortæller, at inden der var gået et hundrede år efter Kristi fødsel, fandtes der så mange som tredive udbrydergrupper, der bekendte sig til en anden lære end den øvrige kristendom.
Yderligere bevis på tidligt frafald indenfor kirken ses tydeligt gennem den måde, hvorpå Paulus skrev sit første brev til korinterne. Han skriver, at der ikke kan være nogen uenighed i Kristus. Endvidere skriver han: „ . . . jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes, og at der ikke må findes splittelse iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning." (1. Kor. 1:10).
Nogle af de grupper, der udskilte sig i den allerførste kristne tid, er følgende:
Judæo-kristendommen, som prøvede at gøre kristendommen mere jødisk, så den kom til at indbefatte flere mosaiske ritualer.
Millenatianisterne.
Ebonitterne, som bibeholdt traditionen med at bruge vand i stedet for vin.
Gnostikkerne, som fornægtede Jehova og moseloven.
Elkesaitterne, der også kendes som baptister.
Arkontikkerne, som underviste i den lære, at der fandtes en allerhøjeste moder i Himmelen.
Kopterne, som stadig findes i Ægypten.
De syriske kristne.
Mandæanerne, endnu en baptistsekt.
Manikæanerne og adskillige andre.
Efter Jerusalems fald omkring år 70 e. K. f. var det hellenisterne, der vandt overhånd indenfor den

kristne religion, idet de benyttede sig af den kendsgerning, at den græske kultur fik større og større indflydelse i området. De græskfilosofiske ideer fik stærk indflydelse på evangeliet, sådan at såvel lærdommene som traditionerne efterhånden ændredes. Dette forstås bedre, når man husker på, at både Arius og Atanasius, som jo bekæmpede hinanden ved konsiliet i Nikæa (325 e. K. f.), begge var græske filosoffer. Det er også derfor, at de første manuskripter til Det nye Testamente var skrevet på græsk. Disse historiske kendsgerninger afslører, hvor vigtigt det er, at man undgår at dele sig i flere mindre grupper, for som Paulus udtrykte det: nogle siger „jeg er tilhænger af Paulus, jeg af Apollos, jeg af Kefas", (1. Kor. 1.12), men Kristus kan ikke deles i flere. Der findes ingen Frelser uden Jesus, og han frelser kun dem, der bevæger sig ad hans egen snævre sti, og ikke ifølge menneskegjorte trosretninger og ritualer.

Det er derfor af uhyre vigtighed, at medlemmerne ikke adskiller sig fra den sande kirke, ikke frafalder læren eller gør sig skyldig i en opførsel, der gør, at de kan blive udelukket af kirken.

Hvis man stiller sig udenfor Herrens kirke, så adskiller man sig også fra midlet til at blive frelst, for frelsen kommer gennem kirken.

Nogle mennesker i vor tid har dannet deres egne kulter, og blandt dem, findes nogle, der som deres undskyldning bruger afsnit 85 i Lære og Pagter.

De søger at påstå, at kirken er faret vild, at lederne ikke længere er inspirerede, og at der er brug for „een, stærk og mægtig", til at overtage Herrens arbejde her. Og uden så meget som at foregive nogen form for beskedenhed, melder de sig frivilligt til at udføre dette arbejde.

Der er især et vers i den sammenhæng, som de glemmer at tage i betragtning. Det er nemlig særlig relevant. Der står, at frafaldne og andre, som er blevet afskåret fra kirken, ikke vil kunne findes blandt den Allerhøjestes hellige i de sidste dage. Hvorfor ikke? Fordi frelsen kun findes i kirken og ingen andre steder.

Hør engang Herrens ord:

„Og de, som har det højeste præstedømme, hvis navne ikke findes optegnet i lovbogen, eller som har apostaseret eller er blevet udelukket af kirken, skal ikke finde nogen arv blandt den Allerhøjestes hellige." (L. & P. 85:11).

Men de, der søger at danne deres egne grupper, er ikke de eneste, der bliver udelukket fra kirken. Der findes dem, der bliver afskåret på grund af moralske overskridelser og andre brud på Herrens regler for, hvordan vi bør opføre os. Også de bør tænke nøjere over dette skriftsted.

Hvis man overhovedet tror på Gud, hvis man overhovedet interesserer sig for sin egen frelse, bør man så ikke indse, at, som der står i skriften, frelsen kommer gennem kirken, og at, hvis man af nogen som helst grund er afskåret fra denne, så mister man også sin arv i Guds rige?

Præsident Young udtrykte sig meget klart, da han beskrev de frafaldnes skæbne, da han sagde: „Hvorfor falder folk fra? Man kunne kalde os ,Det gamle skib Zion'. Vi befinder os midt ude på havet. Der blæser en storm op, og som sømændene ville sige ,hun er hårdt presset'. Så er der en, der siger: ,Jeg vil i hvert fald ikke blive her!' Jeg tror ikke, at dette er ,Det gamle skib Zion'. ,Men vi befinder os jo midt på havet,' siger så en anden. ,Jeg er ligeglad, jeg vil ikke blive her', svarer den første. Så tager han sin jakke af og springer overbord. Drukner han ikke? Jo. Det er det, der sker med dem, der forlader denne kirke. Dette er virkelig, ,Det gamle skib Zion', så lad os derfor forblive ombord."

Og så tilføjede han: „Hvis den Almægtiges lys ikke skinner her, så er der ingen grund til at lede efter det nogen andre steder."

Endvidere erklærede denne Israels store mand:

„Når som helst nogen af kirkens medlemmer er tilbøjelige til at tvivle på om kirkens præsident har ret til at bestemme alle ting, så har I dermed set tegn på frafald — det er en ånd, der, hvis den opmuntres, vil føre til, at kirken splittes og til sidst ødelægges; hvor som helst der findes trang til at handle imod nogen leder, der er kaldet til at lede dette rige, ligegyldig hvilken stilling han end besidder, så vil det samme ske, hvis den ikke standses."

Således talte præsident Brigham Young. (*Discourses of Brigham Young,* siderne 82—83, 85, Deseret Book Co., 1943).

Herrens sprog er enkelt og nemt at forstå. Hvis nogen er faldet fra kirken eller er blevet udelukket ved en retsag for en af kirkens instanser, som Herren har oprettet, så vil de ikke finde deres arv blandt den Allerhøjestes hellige, hvis de ikke omvender sig.

Der findes ingen frelse blandt de fraktioner, der findes i dag, ganske som der ikke fandtes det i datidens adskilte grupper, som tilsmudsede Moses' gamle, rene lære med falske lærdomme, eller i de sekter, der i den første kristne tid, brød lovene, forandrede ordinanserne eller brød den evige pagt.

Herren siger endvidere i det samme afsnit af Lære og Pagter:

„ . . . alle de, som ikke findes

optegnet i hukommelsens bog, skal ikke få nogen arv på den dag, men de skal sønderhugges, og deres del gives dem blandt de vantro, hvor der er gråd og tænders gnidsel.“ (L. & P. 85:9).

Der findes mennesker, der påstår, at skønt de er blevet udelukket af kirken, så er deres præstedømme og deres tempelvelsignelser dog ikke taget fra dem. Lad os huske disse mennesker på, at myndigheden til at besegle også er myndigheden til at fratage, for Herren har om sine tro tjenere sagt, at „hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene“. (Matt. 16:19; L. & P. 132: 46). Udelukkelse gør, at alle kirkens rettigheder, privilegier og velsignelser borttages.

Hvilket andet er så dyrebart som frelsen? Og hvorledes kan denne opnås? Kun gennem kirken og ved at „gå fuldt ind for dens program.“

Der findes ingen anden vej. Hvis vi ikke er stærke i Jesu vidnesbyrd og vi ikke omvender os, så mister vi rigets krone og bliver anbragt andetsteds. (L. & P. 76: 79).

Men er omvendelse ikke en vidunderlig ting? Herren har sagt, at hvis vi vil omvende os fra vore synder, og derefter holde alle hans bud, så vil vi blive tilgivet og derved kunne genoprette vor status.

Hvilket større løfte kan de, der er faret vild, forvente?

Herren kom for at frelse synderne. Han lærte os, at det er de syge, der har brug for læge. Derfor opfordrer han alle syge — såvel som alle andre — til at komme til ham, omvende sig og blive renset, helliggjort og frelst i hans rige.

„Mon jeg har lyst til den gudløses død, lyder det fra den Herre Herren, mon ikke til, at han omvender sig fra sin vej, så han må leve?“ (Ez. 18:23).

Og i sin godhed og barmhjertighed råber han til os og siger:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

„Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

„Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“ (Matt. 11:28-30).

Nej, lad os huske på, at hans åg ikke kan adskilles fra hans kirke, og at hans byrde består i, at vi lever efter hvert ord, der udgår af Guds mund. Jeg bærer mit vidnesbyrd om dette i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Vejen

LeGrand Richards

Eftersom jeg har tilbragt næsten ti år i missionsmarken, kan jeg så udmærket forstå den ånd, som broder Pinegar bringer os derfra. For mig er missionærarbejde det største i hele verden. Jeg har det privilegium næsten hver eneste uge at tale til nye grupper af missionærer, for at tage afsted på deres mission. Min opgave har været at tale om benyttelsen af og værdien af de hellige skrifter.

»Tænk blot på«, siger jeg, »hvad ville vi have vidst om vor Fader i himlen og hans store kærlighed til os, som fandt udtryk derved, at han gav sin enbårne Søn og hans store sonoffer for os, og hvorfor han skabte jorden, og hvorfor vi er her, hvor vi går hen herfra, og hvordan vi kommer der – hvis vi ikke havde de hellige skrifter.« Jeg takker Herren for de oplysninger, der er kommet til os ved evangeliets gengivelse, og som hjælper os til at forstå de hellige skrifter.

Men vi lever jo ikke bare i fortiden, gennem det, skrifterne fortæller allerede er sket, for Esajas sagde, at Herren havde »forkyndt enden, tilforn.« (Se Esajas 46:10.)

Det er altsammen i de hellige skrifter, når vi ved, hvordan de skal forstås. Han sagde: »Græsset tørres, blomsten visner, men vor Guds ord bliver evindelig.« (Esajas 40:8.)

Jeg tænker på Herrens ord til profeten Malakias, da han sagde: »Se, jeg sender min engel, og han skal bane vej for mit åsyn; og til sit tempel kommer i et nu den Herre, I søger ... Men hvo kan udholde den dag, han kommer ...? Han er jo som metalsmelterens ild og tvætterens lud.« (Mal.3:1-2.)

Tydeligvis er det ikke nogen henvisning til hans første komme. Han kom ikke pludseligt til sit tempel. Alle mennesker kunne udholde dagen for hans komme. Han kom ikke for at rense ud og tilvejebringe renhed som en metalsmelters ild og som tvætterens lud, men vi har fået fortalt, at når han vil komme i de sidste dage, skal de onde skrige, og »da skal man give sig til at sige til bjergene: 'Fald over os!' og til højene: 'Skjul os!' (Lukas 23:30.)

Hvis Herren skulle sende en budbringer for at berede vejen for sit komme, kunne den budbringer ikke være nogen anden end en profet. I husker, at Amos sagde: »Den Herre, Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.« (Amos3:7.)

Da Johannes Døberen blev sendt for at berede vejen for vor Frelser i tidernes midte, bar Frelseren vidnesbyrd om, at der

ikke fandtes større profet i Israel end Johannes Døberen. (Se Lukas 7:28.)
Og da det således er rigtigt, at Herren vil sende en budbringer i disse sidste dage for at berede Frelserens andet komme, sådan som han gjorde det, før hans første komme, er det vigtigt at lære, hvad den budbringer har at sige til verden. Jeg synes, det er vidunderligt, at Herren har antydet slutningen lige fra begyndelsen. Jeg vil blot lige henvise til nogle få af de profetier, der taler om den tid, hvori vi nu lever. Da f. eks. Johannes blev forvist til øen Patmos, sagde en Herrens engel: »Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter.« (Joh. Åb. 4:1.)
Det var 30 år efter Frelserens korsfæstelse. Han så den magt, som ville blive givet Satan til at føre krig mod de hellige (Jesu tilhængere), at overvinde dem og regere over alle stammer, folk, tungemål og folkeslag (se Joh. Åb. 13:7), som viste det fuldstændige frafald fra den oprindelige kirke.
Men Herren lod det ikke blive ved det. Denne samme engel viste Johannes en anden engel, der fløj midt oppe under himlen, og »havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.« (Joh. Åb. 14:6.)
Det er ikke menneskenes evangelium. Det er Jesu Kristi evangelium, der er blevet genoprettet.
Hvorfor tror I, at det skriftsted findes i Bibelen, hvis ikke det er fordi vi skal være på udkig efter en engel, som kommer med det evigtvarende evangelium, der skal blive prædiket for dem, der bor på jorden, til alle folkeslag og stammer og tungemål og folk? Det udelader ingen, og det er derfor Herren måtte sende sin budbringer, så dette værk kunne blive genoprettet på jorden.
Men Johannes så ikke blot, at englen ville bringe det evigtvarende evangelium, men også at han ville opfordre menneskene til at vende tilbage til påkaldelse og tilbedelse af den sande og levende Gud, »som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.« (Joh. Åb. 14:7.)
Og hvis I vil standse op et øjeblik og tænke på den gang, da Joseph Smith havde sit vidunderlige syn, hvor han så Faderen og Sønnen som to herliggjorte personer, at de ikke var tre i én, uden legeme, lemmer eller følelser. Der var dengang ikke en kirke i verden, såvidt vi da ved, der tilbad den sande og levende Gud; så da engelen skulle komme med det evigtvarende evangelium, skulle han også bringe mennesker tilbage til tilbedelse af den sande og levende Gud, som skabte himlene og jorden og havet og kildevældene.
Ja, i virkeligheden troede hele den kristne verden dengang på en Gud uden legeme, lemmer eller følelser. Det betyder, at han ikke havde øjne; han kunne ikke se. Han havde ingen øren; han kunne ikke høre. Han havde ingen stemme; han kunne ikke tale. Hvordan kunne de tro på en sådan Gud?
Moses vidste, at sådanne forhold ville eksistere, for da han gik for at lede Israels folk ind i det forjættede land, fortalte han dem, at de ikke ville forblive der længe, men at de ville blive spredt omkring blandt nationerne, og at de ville »dyrke guder, der er menneskehænders værk, træ og sten ... som hverken kan se eller høre, spise eller lugte.« (Femte Mosebog 4:28.)
Og så sagde Moses, at i de sidste dage (og vi lever i de sidste dage), ville Israel, hvis de ville søge efter Gud, i sandhed finde ham (se Femte Mosebog 4:29). Profeten Joseph søgte efter ham, og han fandt ham.
Hvorfor tror I, det står i Bibelen, hvis det ikke skulle ske? Og når vi forkynder, at det er sket i vor tid, skulle man tro, at menneskene ville ønske at høre mere om det. Da apostlene bad Jesus om tegnene på hans andet komme og verdens ende, fortalte han dem om krigene og jordskælvene og hungersnøden, og vi læser meget om alt det.
Og så sagde han: »Og dette evangelium om riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme.« (Matt 24:14.)
Hvis vi forventer at se ham komme igen, må vi se os om efter forkyndelsen af det selvsamme evangelium, og det er det budskab, enhver ældste i kirken bringer med sig ud i verden, og hvis sandhed han bærer vidnesbyrd om. Jeg siger til missionærerne: »Hvis I kan give folk forståelse af og tro på det budskab, vil det være af større betydning for dem, end hvis I ville give dem en million dollars.«

Jeg hørte for nogle år siden en missionær fortælle om sin mission oppe i Oregon. Han var selv blevet omvendt til kirken, og han slog i talerstolen og sagde, at han ikke ville tage imod en check på en million dollars for den oplevelse, hans mission havde været – dette at rejse ud og dele de vidunderlige sandheder med verden.

Jeg sad bag ved ham, og jeg spurgte mig selv: LeGrand, ville du tage imod en check på en million dollars for din første mission derovre i det lille Holland? Jeg begyndte at tælle de familier, som jeg havde været medvirkende til at bringe ind i kirken, som var kommet til Zion og nu sendte deres sønner og døtre på mission. Hvad slags menneske ville jeg være, hvis jeg skulle bytte deres medlemsskab af kirken for en million dollars?

Det kunne jeg ikke gøre for alle penge i verden. Der er ikke noget andet, ingen rigdomme, som kan kompensere for den glæde og den lykke, der kommer fra kirkens store missionærprogram.

Lad os tænke på nogle andre profetier. For eksempel sagde Herren gennem Esajas:
»Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig, og fordi deres frygt for mig blev tillærte menneskebud,
... se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette folk. (Jeg vil udføre et vidunderligt værk blandt dette folk, ja, et stort og forunderligt værk); dets visdom forgår, de kloges klogskab glipper.« (Esajas 29:13-14. Stykket i parantes findes ikke i den danske Bibel, men i den engelske King James version.)

Der er så mange vidunderlige ting, der er sket under gengivelsen af evangeliet. Tag for eksempel Mormons Bog. Det er vel nok et mirakel, som intet menneske kan forklare, hvis blot han vil læse og studere den. Den største kritik af den bog er kommet fra mennesker, som ikke har læst den. Og dog er den fuld af de vidunderlige sandheder, som intet menneske kunne have skrevet ud fra den viden, som var til rådighed dengang, bogen blev offentliggjort.

Mormons Bog fortæller os, at da Lehi befandt sig i ørkenen,

fortalte han sin søn Joseph, at Herren havde lovet den Josef, som blev solgt til Ægypten, at han ville oprejse en profet i de sidste dage fra hans lænder ligesom Moses; at hans navn skulle være Joseph, ligesom hans far, og at han skulle frembringe hans ord (se 2. Nephi 3:6, 9, 15).
Det var helt klart profeten Joseph Smith. Han frembragte Mormons Bog. Han gav os Lære og Pagter. Han skaffede os Den kostelige Perle og mange andre skrivelser.
Så sagde Herren: »... og ham vil jeg give magt til at åbenbare mit ord for dine lænders afkom – og ikke alene til at åbenbare mit ord, siger Herren, men også til at overbevise dem om mit ord, som allerede vil være spredt blandt dem.« (2. Nephi 3:11.) Med andre ord, han ville bringe dem til virkelig forståelse af Bibelen.
Så sagde han, at »han skal bringe mit folk frelse.« (2. Nephi 3:15.) Hvorfor? Fordi han fik det hellige præstedømme gengivet, så han kunne administrere evangeliets frelsende ordinanser. Og så tilføjer Herren: »Og jeg vil gøre ham stor i mine øjne.« (2. Nephi 3:8.)
Hvad end verden mener om denne uddelings profet, så vidste Herren, at han ville blive stor, for han lod ham vente i tre tusinde år fra det tidspunkt, han lovede Josef, at fra hans lænder ville han oprejse en profet i vore dage.
Jeg vil gerne fortælle om en oplevelse for at vise, hvad jeg tror, han mente, da han sagde, at »ham vil jeg give magt til at åbenbare mit ord ... og ikke alene til at åbenbare mit ord ... men til at overbevise dem om mit ord, som allerede vil være spredt blandt dem.«
Da jeg var på min første mission i Holland, blev jeg indbudt til at tale for en bibelklasse af forretningsmænd i Haag. De samledes hver uge for at holde en sådan bibelklasse. Vi mødtes hjemme hos en prominent møbelhandler; og den eneste kvinde i selskabet var værtens datter.
De bad mig tale i halvanden time og forklare vor lære om universel frelse, inkluderende arbejdet for de døde. Jeg gav dem kapitel- og versnummer og lod dem læse disse stykker fra deres egne Bibler, så de mere fuldstændigt kunne tro, eftersom de syntes at mene, at vi havde en anderledes Bibel.
Så lukkede jeg min Bibel, lagde armene over kors, og ventede på deres kommentarer.
Den første kommentar kom fra datteren i huset. Hun sagde: »Far, jeg kan simpelthen ikke forstå det. Jeg har aldrig før været til nogen af disse bibelklasser, hvor du ikke har haft det sidste ord om hvad som helst, og i aften har du ikke sagt et ord.«
Faderen rystede på hovedet og sagde: »Min kære datter, der er ikke noget at sige.« Og han fortsatte: »Denne mand har lært os noget, som vi aldrig før har hørt om, og han har lært det ud fra vores egen Bibel.«
Det er det, Herren mente, da han sagde, at den profet, han ville oprejse ikke blot ville åbenbare hans ord, men at han ville bringe mennesker forståelse af hans ord, som allerede var udspredt mellem dem.
Jeg holdt en prædiken i byen Quitman i staten Georgia om ægteskabets evige beståen og om familieenheden. Efter mødet stod jeg ved døren, og en mand kom hen til mig og introducerede sig som evangelisk præst.
Da jeg havde nævnt, hvad de store kirker havde at sige om det princip, og at ingen af dem troede på ægteskabspagtens evigtvarende natur og familielivets beståen efter døden, sagde jeg til denne præst: »Citerede jeg Deres kirke forkert?«
»Nej, mr. Richards, men det er, ligesom De selv siger, vi tror ikke alt det, som vor kirke forkynder.«
Jeg sagde: »De tror heller ikke på det?«
Så sagde jeg: »Hvorfor går De ikke tilbage og lærer Deres menighed sandheden? De ville acceptere den fra Dem, men de er endnu ikke parate til at gøre det fra ældsterne i vor kirke.«
Han sagde: »Vi ses igen«, og det var alt, hvad jeg kunne få ud af ham ved den lejlighed.
Næste gang jeg kom dertil, omkring fire måneder senere, stod han ude foran kirkebygningen. Vi trykkede hinanden i hænderne, og jeg sagde: »Nå, hvad synes De så om min sidste prædiken her?«
Han sagde: »Mr. Richards, jeg har tænkt på det lige siden. Jeg tror hvert eneste ord, De sagde. Men jeg ville gerne have hørt resten af det.«
Her var en mand, som var præst i sin egen kirke, som troede hvert eneste ord, jeg sagde, og alligevel kunne han ikke fortælle det til sin egen menighed.
Lad mig fortælle én historie mere. For nogle få år siden holdt to af de største kirker på Vestkysten, inkluderende Californien, Oregon, Washington, Idaho, Utah og Nevada, en kongres her i Salt Lake City.
Deres leder skrev til præsident McKay og bad om, at han ville sende en af generalautoriteterne til at overvære deres kongres og tale til dem i to timer ved deres morgenmøde om mormonismens historie, for derefter som deres gæst at deltage i frokosten og slutte af med at besvare spørgsmål i halvanden time om eftermiddagen.
Jeg fik opgaven – og jeg var glad for at få den! Jeg plejer at fortælle missionærerne, at de aldrig behøver at diskutere med nogen, når man bare lærer at fortælle vores historie. Nogle af præsterne havde planlagt at tage afsted noget tidligere, så frokosten blev flyttet en halv time, hvorved jeg fik to og en halv time ved morgenmødet. Jeg forklarede evangeliets gengivelse, forskellen mellem en gengivelse og en reformation, og ved slutningen af min tale fik jeg kun ét spørgsmål ud af alle disse præster og kirkeledere.
Den mand, der ledede mødet, sagde: »Mr. Richards, De har fortalt os, at De tror, at Gud er en personlig Gud.«
Jeg sagde: »Ja, det er rigtigt.«
Han sagde: »Vi har hørt, at De tror, at Gud har en hustru. Vil De forklare os det?«
Jeg tror, han mente, at han dermed havde bragt mig i vanskeligheder, så jeg sagde lidt drillende: »Jeg kan ikke se hvordan han i alverden ville kunne få en søn uden en hustru, kan De?«
Og han begyndte noget nervøst at le. Og så var der ikke mere besvær med det spørgsmål.
Ved slutningen af mine bemærkninger, fortalte jeg dem, at da jeg var kirkens præsiderende biskop, havde vi ansvaret for byggeprogrammet.
Vi havde ladet udarbejde tegninger til Los Angeles-templet. En dag tog vi dem med og forelagde dem for Det øverste

Præsidentskab, men vi havde ikke udarbejdet elektricitets- og varmesystemet endnu. Vi havde 84 sider, der var omkring 4 fod lange og 2,5 fod brede, og jeg går ud fra, at De alle har set sådanne arkitekttegninger.
Jeg sagde: »Man kunne tage alle disse tegninger og prøve at sammenligne dem med enhver bygning i verden, men der er kun en eneste bygning, de ville passe til, og det er mormontemplet nede i Los Angeles.«
Så sagde jeg: »Selvfølgelig kan man finde bygninger, der indeholder materialer som cement, tømmer, elektriske ledninger, varmesystemer og så videre, men De finder ikke nogen bygninger, som de vil passe til.«
Så løftede jeg Bibelen og sagde: »Her er Herrens tegninger. Esajas sagde, at Herren havde forklaret enden fra begyndelsen. Det er altsammen her.
I kunne tage denne bog, Herrens tegninger, og prøve på at få dem til at passe til en hvilken som helst kirke i denne verden, men der er kun én kirke, som de vil passe til, og det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Lad mig vise, hvad jeg mener.«
Jeg sagde, at i Canon Frederick William Farrar's bog, »Life of Christ« fra 1902, siger han, at der var to sætninger i Det nye Testamente, som han ikke kunne finde nogen forklaring på. Den første er Johannes 10:16, hvor Jesus siger: »Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord én hyrde.«
Jeg spurgte: »Er der nogle af de tilstedeværende, som ved, hvorfor det står i Bibelen?
Kender nogen af jer en kirke i verden, som virkelig ved, hvorfor det står i Bibelen? Vi sidste dages hellige ved det.« Og så forklarede jeg løftet til Josef om et nyt land langt borte, næsten ved udkanten af de evigtvarende høje, og beskrivelsen af det land. Moses benytter udtrykket »kosteligste« fem gange i løbet af nogle få vers. (Se Femte Mosebog 33:13-16.)
Jeg spurgte: »Er der nogen af Dem, som ved, hvor dette Josefs land er? Og så forklarede jeg, at det var Amerika, og at Jesus besøgte sit folk her i Amerika, og han fortalte dem, at de var de andre får, som han havde talt om til sine disciple. (Se 2. Nephi 15:21.) Han sagde, at hans Fader ikke på noget tidspunkt havde befalet ham at sige til sine disciple, hvem de andre får var, kun at han havde andre får. (Se 3. Nephi 15: 15-17.)
Det andet stykke i Det nye Testamente, som Farrar ikke kunne forstå, var Paulus' udtalelse: »Hvad vil ellers de opnå, som lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« (1. Kor. 15:29.)
Jeg spurgte: »Er der nogen af Dem, der ved, hvorfor dette findes i Bibelen? Kender nogen af Dem en kirke i verden, som ved, hvorfor det er i Bibelen?« Og så forklarede jeg denne doktrin for dem.
Jeg citerede Peters ord efter Pinsefesten, da han sagde til dem, som havde dræbt Kristus: »Han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus,
hvem Himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid.« (Ap. Ger. 3:20-21.)
Det er ikke nogen reformation; det er en genoprettelse. Jeg sagde: »Det er det, jeg har fortalt Dem i de sidste to og en halv time, og De kan ikke forvente Frelserens komme, som lovet af Peter og profeterne, før der har været en genoprettelse, og ikke en reformation.
Da jeg havde sluttet, sagde den mand, som ledede mødet: »Mr. Richards, dette har været en af de mest interessante oplevelser i hele mit liv.« Det er, hvad Esajas mente, da han sagde: »... dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper.« (Esajas 29:14.)
Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at der ikke findes en mand eller en kvinde i denne verden, som virkelig elsker Herren af hele deres hjerte, som ikke vil slutte sig til denne kirke, hvis blot de ville tage sig tid til at finde ud af, at det er Guds evigtvarende sandhed. Han har sendt sine budbringere for at berede vejen for det andet komme. Jeg beder Gud velsigne os og hjælpe os alle til at være missionærer. Jeg efterlader jer min velsignelse i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Mennesket – Guds barn

Marion G. Romney

Den sandhed, som jeg her ønsker at understrege, er, at vi dødelige virkeligt og bogstaveligt er Guds børn. Hvis menneskene blot forstod, troede og accepterede denne sandhed og levede derefter, så ville vort syge og døende samfund blive nyt og bedre, ja, det ville blive frelst, og menneskene ville få fred her og nu og evig glæde i det tilkommende.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige accepterer dette som en grundlæggende kirkelærdom. De mennesker, der har tænkt grundigt over følgerne af dette, finder at hele deres liv påvirkes heraf; det leder alle deres tanker og gerninger og giver dem mening. Det forholder sig sådan, fordi de ved, at det er naturens evige lov i alle planter og dyr og i alle mennesker, der gør, at de formerer sig, producerer efterkommere, der så vokser op i deres forældres billede.

De tager det for givet, at det er den samme lov, der gælder med hensyn til Guds børn. Deres mål er derfor, en skønne dag at blive som deres himmelske Fader. Det er ikke noget, de kun tænker sig til; de ved det ganske enkelt, fordi

Gud åbenbarede, at det er hans „gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39), hvilket jo er det liv, Gud har.

Det første menneske, Adam, vidste, at han var Guds søn. Han gik og talte sammen med ham i Edens Have før syndefaldet. Efter syndefaldet „(påkaldte) Adam og Eva, hans hustru, . . . Herrens navn, og i retning af Edens Have hørte de Herrens røst, som talte til dem . . ." (Moses 5:4-5).

Senere sendte Herren dem en engel, som underviste dem i evangeliets plan, hvorefter „Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre." Men „Satan kom iblandt dem og sagde: . . . Tro det ikke, og de troede det ikke, og de elskede Satan mere end Gud. Og fra den tid af begyndte menneskene at blive kødelige, sanselige og djævelske." (Moses 5:12-13).

Lige fra dengang og til vor tid har de fleste mennesker, ligesom Adams første efterkommere ikke troet, skønt Gud gentagne gange åbenbarede det for alle profeterne, lige fra Adam og til Noa. Han åbenbarede det ligeledes for Abraham og derefter til Moses „da Moses blev ført op på et overordentligt højt bjerg.

„Og han så Gud ansigt til ansigt og talte med ham . . .

„Og Gud talte til Moses og sagde: Se, jeg er Herren, Gud den Almægtige . . .

„Og se, du er *min søn* . . .

„Jeg har et værk for dig, *Moses, min søn;* og du er i min Enbårnes lignelse, og min Enbårne er og skal være Frelseren, thi han er fuld af nåde og sandhed . . .

„Og nu, se, dette ene viser jeg dig, *Moses, min søn;* thi du er i verden og nu viser jeg dig det." (Moses 1:1-4, 6-7, Kursiv tilføjet).

I dette korte stykke, kalder Herren tre gange Moses for „min søn". Paulus sagde i den store tale, han holdt på Marshøjen, idet han talte om Gud: „. . . i ham lever og røres vi; . . . thi vi er . . . hans slægt." (Ap. Gern. 17:28).

Joseph Smith og Oliver Cowdery erklærer: „at han lever!

„Thi vi så ham . . . og vi hørte røsten, som vidnede . . .

„At ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer verdenerne og . . . . deres indbyggere er sønner og døtre af Gud." (L. & P. 76:22-24).

„Født af Gud." Kan dette være sandt, når vi tænker på, at vi jo alle er født som sønner og døtre af vore jordiske fædre? Ja, det er sandt, fordi menneskene er tosidige væsener — de har en ånd, der lever i et tabernakel af kød og ben.

I åbenbaringen står der: „Ånden og legemet er menneskets sjæl." (L. & P. 88:15). Gud er Faderen til menneskets ånd, ligesom den jordiske fader er far til dets dødelige legeme.

I skrifterne forklares tydeligt, hvad ånd er. Vi har et klart ordbillede i 3. kapitel i Ether, Mormons Bog, hvor der fortælles om, hvordan Jesus Kristus så ud som ånd, omkring 2200 år, før han fødtes i kødet af Maria. I skriften står der, at Jesus stod foran Jareds broder i form og skikkelse som en mand og sagde:

„. . . Se, jeg er Jesus Kristus . . .

„Ser du, at du er skabt i mit eget billede? Ja, alle mennesker blev i begyndelsen skabt i mit eget billede.

„Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme, og jeg har skabt mennesket efter min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden således skal jeg vise mig for mit folk i kødet." (Ether 3:14-16).

I overensstemmelse med denne sandhed erklærede Jesus så sent som i 1833 overfor Joseph Smith:

„. . . jeg var i begyndelsen hos Faderen og er den førstefødte (her betyder det naturligvis den førstefødte ånd);

„I var også i begyndelsen hos Faderen; det, som er ånd . . ." (L & P. 93:21-23).

Vi lærer mere om ånd i forudtilværelsen fra de ting, som Abraham nedfældede, da han havde haft en åbenbaring, hvor han så mange ånder, som var forsamlet i Himmelens store råd. Der taltes om, at jorden skulle skabes, for at ånderne kunne komme derned og modtage legemer af kød og ben og således blive menneskesjæle. Planen var den, at de skulle dø efter at have været på jorden et stykke tid — det vil sige, at deres evige åndelige legemer og deres dødelige legemer skulle adskilles. Senere ville de igen blive forenet som udødelige sjæle ved opstandelsen. Abraham lærte også, at de, hvis de under deres korte ophold her på jorden viste sig trofaste, så ville de som opstandne væsener få tilladelse til at komme tilbage til deres himmelske Faders nærhed — deres åndelige Faders nærhed — og nyde evig fremgang. Dette er Abrahams ord:

„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; . . .

„Og Gud så disse sjæle, at de var gode . . . og (han) sagde: ‚Disse vil jeg gøre til mine fyrster;' thi han stod midt iblandt dem, som var ånder . . . Og han sagde til mig, Abraham: ‚Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født.'

„Og der stod en imellem dem, der var Gud lig (dette var Jesus Kristus, den førstefødte ånd), og han sagde til dem, som var med dem: ‚Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå, disse kan bo;

„‚Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud, vil befale dem.

„‚Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere (dette henviser til os; vi bestod vor første prøvestand og fik mere, idet der

blev givet os jordiske legemer) . . . og de, der består deres anden prøvestand (det vil sige dette liv) . . . skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.'" (Abr. 3:22-26). Sådan er den åbenbarede sandhed om menneskets høje lod. Som kontrast hertil kan man læse den engelske digter (1688—1744), Alexander Popes digt om, hvor dybt mennesket er faldet, fordi det har afvist det åbenbarede ord. Det gengives her på engelsk, da det ikke findes på dansk.

„Placed on this isthmus of a middle
state,
A being darkley wise and rudely
great:
With too much knowledge for the
Sceptice side,
With too much weakness for the
Stoic's pride,
He hang between, in doubt to act
or rest;
In doubt to deem himself of God or
Beast;
In doubt his mind or body to prefer;
Born but to die, and reas'ning but
to err;
Alike in ignorance, his reason
such,
Whether he thinks too little or too
much;
Chaos of thought and passion, all
confused;
Still by himself abused or
disabused;
Created half to rise, and half to
fall;
Great Lord of all things, yet prey to
all;
Sole judge of truth, in endless
error hurl'd;
The glory, jest, and riddle of the
world! . . .
„Fix'd like a plant on his peculiar
spot
To draw nutrition, propagate, and
rot . . .
„On life vast ocean diversely we
sail,
Reason the card, but Passion is
the gale . . .
„And hence one Master-passion in
the breast,
Like Aaron's serpent, swallows up
the rest."

„An Essay on Man," Epistle II

Teorien om, at mennesket ikke skulle være Guds efterkommere er trængt så meget igennem, at det i høj grad er og altid har været en stor hindring for menneskets åndelige vækst, ligesom det nedbryder moralen.

At dette skulle blive således, kunne man have sagt sig selv for længe siden. Pope tvivler på, om „mennesket skal betragte sig som gud eller blot som et dyr" han hælder nærmest til den opfattelse, at mennesket er et dyr; og tvivlen om han skal lade sit sind eller sit legeme dominere, afgøres til fordel for legemet.

Denne opfattelse af mennesket gør, at det ikke længere behøver at føle sig „tynget af sit ansvar", idet det blot kan „spise, drikke og være glad, for i morgen skal vi dø."

Sandheden er, mine kære søskende, at mennesket er Guds barn — med muligheden for selv at blive gud. Hver eneste retfærdig sjæl må reagere, når børnene synger:

„Jeg er Guds kære barn,
og han har sendt mig her . . .
hvis jeg hans vilje gør hver dag,
til ham engang jeg går.
Led mig, før mig, gå du med mig,
hjælp at finde vej.
Lær mig det, jeg gøre må,
for op til Gud at nå."

(De to sidste linier rettet ifølge præsident Lees ønske)

At mennesket er Guds barn, er den vigtigste kundskab, vi dødelige sidder inde med. En sådan viden, ligger udenfor det uinspirerede menneskes horisont. Hverken logik, filosofi eller nogen anden form for verdslig lærdom har nogensinde og vil heller aldrig kunne fastslå dette. De mennesker, der begrænser deres søgen til disse indlæringsmetoder, vil fortsætte, som de altid har gjort, de vil „stadig . . . lære uden nogensinde at nå til erkendelse af sandheden." (2. Tim. 3:7). Den eneste måde, hvorpå man kan få sand viden om sådanne ting, er gennem guddommelig åbenbaring. Og til alt held, er dette blevet åbenbaret gentagne gange fra Adams tid til vore dage.

Den, der gennem den Helligånd opnår et vidnesbyrd om den sandhed, at han eller hun er født af Gud, adskiller sig i sine motiver og ønsker lige så meget fra den, der ikke tror det, som en voksende vinranke adskiller sig fra en gren, der er skåret fra stammen.

Når man ved, at man er Guds barn, så behøver man ikke spekulere på, om man skal regne sig „for en gud eller et dyr". Så ved man, at man har muligheder for, ligesom alle andre væsener, der får efterkommere — at nå til en modenhed og en status, der ligner vor himmelske Faders, og for evigt „få tildelt herlighed over (sit) hoved." (Abr. 3:26). Dette er målet.

Mennesket, der har denne forståelse, akcepterer de ti bud, bjergprædikenen, visdomsordet og hvert eneste andet bud, der er givet os af Herren, som en lov vi skal overholde for at nå det mål, for hvilket han ofrede sit liv.

Dette menneske bestræber sig på at efterkomme Frelserens opfordring:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." (Matt. 11:28).

Og det søger også at efterkomme hans udfordring:

„Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen." (3. Neph. 12:48).

Dette menneske ved, at det er visdom at rette sig efter Herrens bud: „I skal vogte jer og give flittigt agt på det evige livs ord; thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund." (L. & P. 84:43-44).

Det tror fuldt og fast på Herrens løfte om at: „Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er." (L. & P. 93:1).

Sammen med Job erklærer dette menneske: „Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud." (Job 19: 25-26).

Og sammen med Alma ønske:

„O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk.

„Ja, jeg ville forkynde omvendelse og forløsningsplanen til hver eneste sjæl som med en tordenrøst, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, at der ikke mere skulle være nogen sorg på hele jorden." (Alm. 29:1-2).

Og dette menneske vil sammen med Nephi beslutte:

„. . . Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Neph. 3:7).

Jeg kan hertil kun føje mit personlige vidnesbyrd om, at jeg ved, at jeg er en Guds søn, og at I, kære tilhørere, hver især er Guds søn eller datter, og jeg ved, at hvis vi anvender denne viden i vort liv, så vil vi gennem vor Frelser, Jesus Kristi forsonende offer kunne komme tilbage til hans nærværelse; dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

At ære sin kaldelse i præstedømmet

Marion G. Romney

Mine elskede brødre i præstedømmet:

Jeg opfordrer hermed os allesammen, og hvis det stod i min magt, så ville jeg også inspirere os allesammen, til at ære vore kaldelser i præstedommet.

Da vi tog imod ordinationen til præstedommet, indgik vi en pagt med Herren om, at vi ville ære vore kaldelser. Samtidig lovede Herren os, at hvis vi opfylder vore forpligtelser, så vil vi blive „helliggjort ved Ånden til (vore) . . . legemers fornyelse" og blive „Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte" og os skal alt gives hvad „Faderen har". (Se L. & P. 84:33-38).

Men straffen for at bryde pagten, efter at vi har indgået den, og for at „vende sig helt derfra" er, at vi ikke kan „få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende" (L. & P. 84:41).

Herren sagde endvidere til de brødre, der var samlet på det tidspunkt, da han åbenbarede pagten:

„Og nu giver jeg jer den befaling, at I skal vogte jer og give flittigt agt på det evige livs ord;

„Thi I skal leve af hvert ord, som udgår fra Guds mund." (L. & P. 84:43-44).

For at ære vore kaldelser i præstedømmet, er der mindst tre forskellige ting, der er nødvendige at sørge for:

For det første, at vi har et motiveret ønske om at ære det.

For det andet, at vi studerer og tænker over det evige livs ord.

For det tredie, at vi beder.

Igen og igen lærer skrifterne, at menneskene modtager de ting fra Gud, som de onsker.

Alma erklærede:

„ . . . thi jeg ved, at han giver menneskene efter deres onsker, det være sig dod eller liv; ja, jeg ved, at han beskikker menneskene deres del efter deres vilje, den være til frelse eller fordærvelse." (Alma 29:4).

Også Jesus levede efter dette princip. Johannes skrev i sine pergament-optegnelser:

„ . . . Herren sagde til mig: 'Min elskede Johannes, hvad onsker du? . . .

„Og jeg sagde til ham: 'Herre, giv mig magt over døden, så jeg kan leve og bringe sjæle til dig.'

„Og Herren sagde til mig: 'Sandelig, sandelig siger jeg dig, da du har begæret dette, skal du forblive til jeg kommer i min herlighed, og du skal profetere for nationer, slægter, tungemål og folk." (L. & P. 7:1-3).

Ved åbningen af denne sidste uddeling, sagde Herren til profetens far: „ . . . Dersom I . . . onsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet." (L. & F. 4:3).

To måneder senere sagde han til Joseph Smith og Oliver Cowdery: . . . hvad I begærer af mig, skal gives jer . . . " (L. & P. 6:8).

Betydningen af vore onsker, understreges i hoj grad i det 18. afsnit af Lære og Pagter:

„Og se, der findes andre, som er kaldet til at forkynde mit evangelium, både for ikke-jode og jode.

„Ja, tolv, og de skal være mine disciple, og de skal påtage sig mit navn. Og disse tolv skal bestå af sådanne, som vil påtage sig mit navn af et oprigtigt hjerte.

„Og dersom de *nærer onske* om at påtage sig mit navn af et oprigtigt hjerte, er de kaldet"

„Og se, nu pålægger jeg dig, Oliver Cowdery, og ligeledes dig, David Whitmer, at I udsoger de tolv, som har *den attrå*, hvorom jeg har talt.

„Og på *deres attrå* og gerninger skal I kende dem." (L. & P. 18:26-28, 37-38. Fremhævelser tilfojet).

Den attrå, som disse mænd skulle have, var ikke lysten til at blive kaldet til en stilling. Det var ønsket om at påtage sig Kristi navn „af et oprigtigt hjerte".

Jeg husker engang, hvor jeg forsøgte at vække en modfalden missionær til nyt mod i missionsmarken. Til sidst spurgte jeg ham: „Er der slet ikke noget, som du ønsker?" „Jo, bror Romney," svarede han. „Jeg ønsker at blive apostel?"

Ingen bør søge at blive kaldet til et bestemt embede i kirken. En sådan stræben er ikke et retfærdigt ønske; det er et egoistisk ønske. Vi bør derimod have et frugtbart ønske om at ære vor kaldelser indenfor præstedømmet, hvad det så end måtte være. Vi bør vise, at det er dette, vi ønsker, ved at efterleve evangeliet og med flid udføre hvad som helst, vi bliver bedt om. En bestemt stilling indenfor kirken vil aldrig frelse nogen. Vor frelse afhænger af, hvor godt vi udfører de pligter, som vi er kaldet til at udføre. Profeten Joseph sagde:

„Ved et tilbageblik på de krav, der stilles til Guds tjenere ved forkyndelsen af evangeliet, finder vi, at der endog kun er få, der er kvallificeret til at være præster, og dersom en præst forstår sin pligt, sit kald og sit embede og prædiker ved den Helligånd, vil hans glæde være lige så stor, som om han var en af præsidentskabet, og hans tjeneste er nødvendig for legemet eller helheden, hvilket også er tilfældet med lærere og diakoner." *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 132).

En rigtig inderlig attrå er også mere end bare et ønske. Det er ikke noget passivt; det er en overbevisning, som får en til at handle. En af de ting, som attråen får et medlem af præstedømmet til, er at studere og tænke over det evige livs ord.

Og eftersom vi ikke kan „leve af hvert ord, som udgår af Guds mund" (Matt. 4:4), hvis vi ikke kender disse ord, så er det af stor vigtighed, at vi studerer dem. Herren har givet os befaling herom.

Da jøderne protesterede overfor Jesus, fordi han sagde, at Gud var hans Fader, svarede han: „I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig." (Joh. 5:39).

I Herrens forord til Befalingernes Bog, erklærer han:

„Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder skal alle gå i opfyldelse." (L. & P. 1:37).

Vi har fået guddommelig befaling om at „forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog" (L. & P. 42:12), men heller ikke dette kan vi gøre, hvis vi ikke er kendt med skrifterne.

Herren sagde følgende til profeten Joseph, Oliver Cowdery og John Witmer: „Se, jeg siger jer, at I skal anvende jeres tid til at granske skrifterne . . . " (L. & P. 26:1).

Til de hellige i Kirtland sagde han angående de instruktioner, som han havde givet dem: „Hør disse ord. Se, jeg er Jesus Kristus, verdens Frelser. Gem dette i jeres hjerter og lad evighedens alvor hvile over jeres sind." (L. & P. 43:34).

Når jeg læser i skrifterne, bliver jeg ofte udfordret til at tænke mig om, ordene: granske og overveje bruges ofte i Mormons Bog.

Moroni sluttede sine optegnelser således:

„Se, når I læser disse ting, om det er Guds visdom, at I skal læse dem, ønsker jeg at råde jer til at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt ned til den tid, da I modtager disse ting, og at I *overvejer* det i hjertet." (Moroni 10:3. Fremhævelse tilføjet).

Jesus sagde til nephitterne:

„Jeg mærker, at I er svage, og at I ikke kan forstå alle mine ord . . .

„Gå derfor til jeres hjem og *overvej* det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn, at I må kunne forstå . . . " (3. Neph. 17:2-3. Fremhævelse tilføjet).

At „overveje" tingene på denne måde er for mig at se en slags bøn. Det har i hvert fald ved mange lejligheder været en måde at nærme sig Herren på. Nephi fortæller os følgende:

„Thi jeg ønskede at få kundskab om det, min fader havde set," skrev han, „Og da jeg troede, at Herren kunne tilkendegive det for mig, blev jeg, medens jeg sad og *overvejede* det i mit hjerte, bortført af Herrens ånd, ja, til et meget højt bjerg . . ." (1. Neph. 11:1. Fremhævelse tilføjet).

Så følger Nephis beskrivelse af det store syn, som blev givet ham ved Herrens Ånd, fordi han troede på sin fader, profetens ord, og fordi han så stærkt attrårede at vide mere, at han overvejede disse og bad angående dem.

Præsident Joseph F. Smith fortæller os, at „den 3. oktober i året 1918 sad jeg i min stue og overvejede skrifterne . . ." Han fik på det tidspunkt særlig kundskab om Peters udtalelse om, at Kristus „drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring" (1. Peter 3:19), medens hans legeme var i graven.

„Medens jeg *overvejede* disse skrevne ting", fortsatte præsident Smith, „blev min forstands øjne åbnede, og Herrens Ånd hvilede over mig, og jeg så de dødes skarer, både store og små . . ." Han fortæller så om sit store syn om missionærarbejdet blandt de dødes ånder. *(Gospel Doctrine* (Deseret Book Co., 1939) side 472. Fremhævelse tilføjet).

Ønsket, granskningen og overvejelsen af „det evige livs ord" er, hvor vigtige disse tre ting end er, alligevel virkningsløse uden bønnen.

Bønnen er som en katalysator, hvormed vi åbner døren for Frelseren. „Se," siger han. „Jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig." (Joh. Åb. 3:20).

Lige fra begyndelsen har vi fået befaling om at bede. Herren befalede Adam og Eva at „tilbede Herren deres Gud", og senere sendte han en engel til dem, der sagde: „Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig." (Moses 5:5, 8).

Jesus instruerede nephitterne:

„Se, sandelig siger jeg jer, at I må altid våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede.

„Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn.

„Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet." (3. Neph. 18:18-19, 21).

I denne uddeling, sagde Herren, end-

nu før kirken blev organiseret, til profeten:
„Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk."
Han instruerede præsterne om at „besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i londom . . . " (L. & P. 20:47, 51).
Til de af kirkens medlemmer, der drog op for at opbygge Jackson County i Missouri, sagde han: „. . . den, der ikke opsender bønner til Herren til rette tid, skal ihukommes for mit folks dommer." (L. & P. 68:33).
Og endelig sagde han: „ . . . Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads." (L. & P. 93:49).
Til sidst vil jeg bede jer om at lytte til Nephis opfordring. Jeg håber dette bevæger jer ligeså dybt, som det bevæger mig. Han sagde: „ . . . se nu, mine elskede brødre . . .
„ . . . jeg (sagde) til jer: Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre.
„Og dersom I nu, efter at jeg har talt disse ord, ikke kan forstå dem, er det fordi I ikke beder og ikke banker på, og derfor føres I ikke ind i lyset, men må omkomme i mørket.
„Og nu, mine elskede brødre, jeg mærker, at I stadig grubler i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg skal tale angående disse ting. Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bor bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesket at bede, men lærer, at det ikke skal bede.
„Men se, jeg siger jer, at I altid bør bede og ikke blive trætte, og at I ikke må udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls frelse."

Jeg beder om, at Herren vil hjælpe hver eneste af os, der bærer det hellige præstedømme, til at føle en så kraftig motiverende attrå, at vi ved at søge og overveje det evige livs ord og at bede desangående, vil blive ledet til at ære vore kaldelser i præstedømmet, og at vi derved må gøre os fortjente til at modtage de velsignelser, som er lovet os i følge pagten, der følger præstedømmet. Her om beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Vejen til evig herlighed

Delbert L. Stapley

Mine brødre, søstre, venner og alle, som lytter til denne konferences budskaber over radio og fjernsyn; det er altid vanskeligt at skulle tale lige efter præsident Romney, fordi der altid er så meget stof til eftertanke i de taler og prædikener, han giver.
I dag sætter mange mennesker i verden spørgsmålstegn ved deres tro på Gud, for de synes, at de er kommet så langt intellektuelt og videnskabeligt, at de er kommet ud over deres behov for vejledning i livets foreteelser. De glemmer, at Gud er kilden til al kundskab, at han kontrollerer alt liv, og at alt er hans skaberværk.
Mennesker har ikke råd til at forsage Gud og alene stole på sin egen intelligens. En sådan kurs kan kun føre til forvirring og til sidst til ødelæggelse. Uden kendskab til Guds tanke, vilje og mål, ejer mennesket ikke, sin fantastiske viden til trods, den visdom og dømmekraft eller de rette svar på alting, som kan løse alle verdens problemer. Med ubetinget tro må vi alle vende os til vore fædres Gud i ydmyghed og oprigtig bøn for at få vejledning.
Profeten Esajas opmuntrede israeliterne til at »søge Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær.
Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud thi han er rund til at forlade.« (Esajas 55:6-7.)
Dette råd er lige så vigtigt for os i dag, som det var for folk i gamle dage. En stedse hårdere og frustreret verden, fuld af problemer, der forstærkes af almindelig afvigelse fra sande kristne lærdomme og etisk livsførelse, advarer om kommende farer og megen sorg, med mindre mennesket forsager synd og vender sig til Gud i oprigtig anger. Kun ved at undgå det ondes faldgruber og følge Esajas' råd, kan vi forvente at modtage Guds barmhjertighed og han velvillige tilgivelse.
Jesu Kristi evangelium er den eneste sikre basis for et retskaffent liv. Ingen anden plan, moralkodex eller tro kan overgå eller supplere dets belæringer. Evangeliet er et viist og vejledende sæt af love, principper og ordinanser for alle mennesker at leve efter.
Mange nutidsmenneskers svaghed og tåbelighed får dem til at være mere interesserede i menneskelærdomme end i Guds belæringer, således som de findes i gamle og nutidige hellige skrifter.
Ulykkeligvis er jordiske menneskers tanker for det meste koncentreret om dette jordiske liv og ikke om evigtvarende liv. Menneskelige filosofier kan ikke erstatte eller overstråle evangelisk filosofi, som de er givet os i Guds åbenbaringer, ligesom menneskelig videnskab ikke kan erstatte de sandheder, som Gud har åbenbaret gennem sine profeter.
Guds veje er ikke menneskets veje, men er mennesket uendeligt overlegne. Herren erklærede overfor profeten Esajas:

Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himlen er hojere end jorden, er mine veje hojere end eders og mine tanker hojere end eders.» (Esajas 55:8-9.)

Ved åbenbaring har Frelseren givet os denne opskrift som ledesnor for vor vej til evigtvarende herlighed:
Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og

adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.
At jeg er det sande lys, som oplyser hvert menneske, der kommer til verden.« (L&P 93:1-2.)
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forkynder den fuldkomne livets vej. Vort hele liv kræver, at vi bestandigt rækker ud efter høje idealer og ædle standarder for virkelig kristen opførsel. Sidste dages helliges tro bør ikke afhænge af menneskers visdom, men bygge på Guds kundskab og magt.
»Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han høste.
Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden.« (Gal. 6:7-8.)
Søg lærdom ved tro og oprigtig bøn for at ken Herrens ånd og vilje. Hav mod til at adlyde. Husk, at Herren ikke giver nogen befaling eller lov til menneskene, som han ikke selv adlyder. Lydighed er en retfærdig Guds kærlige princip, og gennem lydighed kan vi opnå kraft fra det høje.
I dette jordiske liv har vi ikke blot mulighed, men også moralsk forpligtelse til at rette vore fejl. Vi bør omvende os fra det onde, vi gør, og bekende for at give vort liv en åndelig retning. Vi rådes til at have tro på vor evige Fader og på hans Søn, vor Forløser. Ved retskaffent levned bør vi søge det ønske opfyldt, igen at komme til at bo med dem i de himmelske boliger, der er beredte for de trofaste. Dette skriftsted støtter den tanke:
»Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer.« (L&P 78:7.)
Det er uheldigt, at så mange er nødt til at lære livets lektie på den hårde måde, men hvilken værdig velsignelse er det ikke at have en evig Fader, som er interesseret nok i os til at belære os, at bringe os til omvendelse og at tilgive. Hør de opmuntrende ord, som Herren gav os gennem profeten Ezekiel: »Mon jeg har lyst til den gudløses død, lyder det fra den Herre Herren, mon ikke til, at han omvender sig fra sin vej, så han må leve?« (Ezekiel 18:23.)
Overfor Moses udtrykte Herren stor omsorg for sine børns velfærd, da han sagde: »... Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39.)
Udødelighed er sikret os alle gennem vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Men evigt liv er et personligt ansvar, som vi må gøre os fortjent til og værdige til.
Salmisten David fremhævede menneskets betydning i denne inspirerede udtalelse:
»Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?
Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kroned du ham.
Du satte ham over dine hænders værk, alt lagde du under hans fødder.« (Salm. 8:5-7.)
Menneskets seneste videnskabelige og teknologiske opdagelser, dets ønske og mod til at udforske universet, og dets resultater på så mange områder indenfor videnskaben bevidner, at det er Guds barn, og det burde derfor altid søge til Gud efter vejledning og yderligere lys og sandhed.
Gud har åbenbaret, at han ønsker, at hele hans folk skal vokse sammen i troens enhed, forståelse og hengivenhed. Apostlen Paulus opmuntrede de hellige i Korint på denne måde: »Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes, og at der ikke må findes splittelse iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.« (1. Kor. 1:10.)
Vi er her for at hjælpe hinanden med at få fremgang, for at inspirere hinanden til kærlighed og gode gerninger, og ikke blot for at sidde til doms. Det er vor opgave at give opmuntring til dem, som er passive og i overtrædelse.
Vi har pligt til at sørge for, at »der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale. (L&P 50:54.)
Denne lære blev fremhævet af apostlen Peter, da han gav dette råd:
»... Vær alle enssindede, medfølende, kærlige imod brødrene, barmhjertige, ydmyge ...
gengæld ikke ondt med ondt, eller skældsord med skældsord, men velsign derimod; thi til at arve velsignelse blev I kaldet.« (1. Peter 3:8-9.)
Kirkens virkelige styrke ligger i dens medlemmers karakter og hengivenhed. Apostlen Paulus instruerede korinterne: »Således har også Herren bestemt, at de, der forkynder evangeliet, skal leve af evangeliet.« (1. Kor. 9:14.) Det råd kan gælde for ethvert medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – at ved at leve evangeliet og være et godt eksempel, prædiker vi automatisk dets principper og viser andre den rette vej at følge. Den største gave, vi kan give, er et godt eksempel.
Præsident Spencer W. Kimball har udtalt: »Vor udfordring i dag er at være et lys for verden. Hvis de tre millioner medlemmer af kirken ville efterleve de evangeliske principper, ville alle verdens fejl forsvinde. Verden ville komme til os, og vi ville forandre verdens frustration til evangeliets fred.« (»Church News« den 26. februar 1972, s. 13.)
Jeg opfordrer alle medlemmer af kirken til aktivt og oprigtigt at efterleve Kristi evangelium. Vor evigtvarende lykke afhænger af, hvilken slags liv, vi planlægger at leve her i dødeligheden. Apostlen Paulus lærte: »I kan ikke drikke både Herrens kalk og onde ånders kalk; I kan ikke både have del i Herrens bord og i onde ånders bord.« (1. Kor. 10:21.)
Med andre ord, vi kan ikke tjene to herrer, for enten vil vi hade den ene og elske den anden, eller også vil vi holde os til den ene og foragte den anden. Vi kan ikke tjene både Gud og mammon. (Se Matt. 6:24.)
Enhver, som tror, han kan opnå evigtvarende mål på nogen anden måde, end det beskrives i Kristi evangelium, bør erindre sig, at Frelseren klassificerede en sådan som en tyv og en røver (se Joh. 10:1). Kristus gav sine disciple denne lignelse:
»Fremdeles er det med Himmeriget ligesom med en købmand, der søgte efter skønne perler;
og da han havde fundet én meget kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde og købte den.« (Matt. 13: 45-46.)
Enhver af os har ansvaret for at søge den gode perle, himlens rige, der, i henhold til Frelserens lignelse, er den kostelige perle. Erhvervelsen af den er enhver anstrengelse og

offer værd. At blive frelst i Guds rige er den største af alle Guds gaver, for der findes ikke nogen større gave end frelsens gave, og Herren siger, at den, der har evigt liv, er rig.

Til de medlemmer, som ikke efterlever evangeliet: Jeg udfordrer jer til at gøre det og efterleve alle evangeliets krav og regelmæssigt deltage i kirkens møder i et helt år. Sammenlign derefter jeres liv efter et års prøve på trofast at efterleve evangeliet med jeres tidligere liv og spørg jer selv samvittighedsfuldt, hvad der var bedst.

Giv evangeliet en chance i jeres liv ved at efterleve det, ved at prøve dets værd og dets værdi for jer og jeres familie.

Lev, så I er værdige til Helligåndens ledsagelse. Hvis I har dens åndelige indflydelse, vil den bringe overbevisning ind i jeres hjerter.

Den vil opbygge jeres vidnesbyrd og skabe i jer et ønske om at elske Herren. I vil udvise den kærlighed ved at efterleve hans love og befalinger og ved at tjene ham.

Helligånden vil vidne om disse belæringers sandhed, og I vil vide, sådan som apostlen Paulus vidste det, at Jesu Kristi evangelium er Guds kraft til frelse (se Rom. 1:16).

Det vil også give jer den fuldkomne overbevisning, at Herrens vej er den eneste vej, ad hvilken, man kan finde det rige liv, som Frelseren lovede.

Jeg giver denne udfordring til alle mennesker i verden, som ønsker at kende sandheden, og som ikke er tilfredse med deres nuværende liv og omgangskreds.

Det kræver mod at acceptere udfordringen om at søge Herren mens han kan findes og påkalde ham, mens han er nær; men jeg lover jer, at hvis I vil gøre det, vil I modtage rige dividender i form af fred i sindet, glæde i hjertet, trøst for sjælen, tilfredsstillelse af jeres personlige behov og en kærlighed, som aldrig svigter.

Og nu, brødre, søstre og venner, jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus, vor Forløser og Frelser, Guds virkelige Søn. Han ofrede sit liv på korset, for at vi kan leve evigt. for at vi kan leve evigt.

Han brød dødens lænker gennem sin opstandelse, der garanterer hele menneskehedens opstandelse.

Han købte os med sit eget blods pris. Vi kan vise vor taknemmelighed ved at leve retskaffent og ved at sætte et godt eksempel for alle mennesker i verden.

Må Gud velsigne og lede os på rette vej; må vi være velsignede med den åndelige styrke til at lukke døren for alle fristelser og vandre oprejst for Herren. Herom beder jeg ydmygt, i Jesu Kristi navn. Amen.

»Nej, tal ej ondt«

N. Eldon Tanner

En af de største gaver, som Gud har givet menneskeheden er handlefriheden.

På et ret tidligt tidspunkt i sit liv, befinder mennesket sig et sted, hvor to vældige veje mødes — den rigtige, der fører til fremgang og glæde; og den forkerte, som fører til, at man går omveje og møder sorg. Der eksisterer en evig lov, efter hvilken hver eneste sjæl gennem sit eget valg træffer beslutningen om sin egen skæbne. Vor succes eller fiasko, fred eller utilfredshed, glæde eller sorg, afhænger alt sammen af de valg, vi træffer hver dag.

Ifølge skrifterne, er det største og vigtigste spørgsmål i forbindelse med den enkelte netop handlefriheden. Før verden blev til, var der et stort råd i Himlen, hvor Gud Faderen præsenterede os for sin store plan om at organisere og befolke jorden.

Han forklarede, at hans åndelige børn ville komme ned på jorden, hvor de skulle have legemer af kød og blod, og prøves i alle ting for at det skulle fremgå, om de ville holde alle hans befalinger, og hvor de skulle forberede sig til at komme tilbage til hans nærhed for evigt.

Lucifer, morgenrødens søn, kom frem med sin plan, hvorigennem alle mennesker skulle tvinges til frelse, så ikke en eneste sjæl ville gå tabt, men han selv ønskede æren deraf. Så fremsatte Kristus sin plan, at man skulle følge det, som Faderen havde sagt og tillade, at alle mennesker selv valgte; i følge denne plan skulle al herligheden tilkomme Faderen. Kristi plan blev akcepteret, og alle de, der kom ned for at bo på jorden, i legemer af kød og blod, valgte der, i det store råd, at følge Kristus. Satan gjorde oprør og hans indflydelse var så stor at en trediedel af Himlens hærskarer fulgte ham.

Som det står skrevet i Moses, sagde Gud:

„Derfor, fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet ham, og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstyrtes ved min Enbårnes magt.

„Og han blev Satan, ja, endog djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst. (Moses 4:3-4).

På det tidspunkt besluttede Satan og alle hans efterfølgere sig til at ødelægge vor handlefrihed og retfærdighedens sag. Han begyndte sit tvivlsomme arbejde i Edens Have, og det lykkedes ham at friste Adam og Eva til at spise af den

forbudne frugt. Gud havde sagt:

„. . . af alle træer i haven kan du frit spise,

„men af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; *ikke desto mindre kan du selv vælge,* thi det er givet dig, men husk på, at jeg forbyder det, thi den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø." (Moses 3:16, 17, Kursiv tilføjet).

Medens Satan er fast besluttet på at ødelægge os, så siger Frelseren: „. . . dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39).

Han gav sit liv, for at hele menneskeheden kunne nyde evigt liv; og gennem hans evangelium og gennem både de gamle og de nye profeters lære, er det givet os klart at forstå formålet med livet, og hvordan vi skal skelne det rigtige fra det forkerte, idet det er lovet alle, der holder befalingerne, frelse og ophøjelse. Men husk, at Satan har sagt, at han vil ødelægge menneskeheden og at han stadig arbejder på at gøre dette. I skriften står der:

„Satan opægger dem for at føre deres sjæle til fordærvelse.

„Og således har han lagt en listig plan og tror, at han kan tilintetgøre Guds værk; . . .

„Og således går han op og ned, frem og tilbage på jorden og søger at fordærve menneskenes sjæle." (L. & P. 10:22-23, 27).

Satans virkelighed og den magt og indflydelse, som han besidder, har været åbenlys lige siden den første fristelse i Edens Have. Han påvirkede Kain til at slå sin broder Abel ihjel, hvilket blev årsag til megen lidelse og sorg. Mormons Bog er fuld af eksempler på, at individer og grupper har nægtet at følge Herrens lære og i stedet er bukket under for Satans indflydelse.

I Bibelen har vi historien om syndfloden, hvor folkene på grund af deres ondskab druknede med undtagelse af Noa og hans familie. Vi ved, hvad der skete med de store byer: Sodoma og Gomorra, fordi indbyggerne valgte at følge Satan. I verdenshistorien læser vi om romerrigets fald; og der er alt for mange andre civilisationer, der er blevet ødelagt, til at vi kan nævne dem. Også mange enkeltpersoner er blevet tilintetgjort, fordi de vendte sig fra Herren.

I en meget tankevækkende tale for nylig, som Jenkin Lloyd kaldte: „Hvem forfører Amerikas sjæl?" udtrykte han, at vejen ned gennem historien er brolagt med de døde staters og de faldne imperiers knogler. Han påpeger, at Rom ikke faldt, fordi dets mure var lave, men fordi Rom i sig selv var lavt. Sanseligheden, orgierne og den gradvise svækkelse af et folk, der engang var fuldt af selvdisciplin, var i høj grad medvirkende til Roms fald. (Tale holdt for The American Society of Newspaper Editors).

Vi har alle disse eksempler, hvilket yderligere bevis behøver vi da for at blive overbeviste om, at når vi vælger det onde i stedet for det gode, så mister vi vor frihed og bliver slaver af dem, der ønsker at ødelægge os og tage de velsignelser, som gives de retfærdige, fra os? Når vi hver dag skal træffe vore valg, så må vi huske på, at som vi sår, sådan skal vi også høste. Vi kan ikke så uretfærdighedens sæd og høste velsignelser. Lad mig fortælle en historie, der illustrerer dette.

En mand, som var nået langt her i livet, havde gode muligheder for en strålende fremtid. Så en dag ved en forretningsfrokost, fandt han ud af, at hvis han tog sig en lille én sammen med de andre, ville han blive endnu mere populær. Snart begyndte han at se på klokken, om det ikke snart var tiden at få sig en drink, og det varede ikke længe, før han slet ikke syntes, at disse tidspunkter indtraf tilstrækkeligt ofte. Til sidst blev han alkoholiker, mistede sit job, sin kone og sine venner. Fordi han valgte det gale i et beslutningsøjeblik, mistede han alt, hvad han engang så håbefuldt og flittigt havde arbejdet på at opnå.

På den anden side har vi Joseph, som blev solgt til Ægypten; Moses, som førte israelitterne ud af fangenskab; Daniel, som gennem Herren udtalte vidunderlige profetier og forudsigelser, og om hvem, man, da han blev bragt ud af løvekulen, måtte erkende: „. . . at de ikke har gjort (ham) nogen mén, fordi (han) er fundet skyldfri for hans åsyn . . . (Daniel 6:23). Disse og mange andre havde mod til at sige nej til fristelsen og vælge det rigtige og derved frelse sig selv og deres folk fra tilintetgørelse.

Det er af meget stor betydning, at vi har selv-disciplin, hvis vi skal vælge det rigtige. Det er meget nemmere at drive med strømmen, end det er at ro, det er nemmere at lade sig glide ned ad en bakke, frem for at klatre op ad den. Satan arbejder konstant på at drage os nedad ved at friste os med alkohol, tobak, hårde stoffer, pornografi, bedrag, uærlighed og smiger, idet han altid venter på at kunne tage os i at gøre noget forkert.

Hvordan kan vi bekæmpe det onde, der er omkring os, og som i den grad dominerer i verden i dag? Satan prøver mere end nogensinde at drage sjæle til sig i sit rige. Vi må og skal overvinde ham, og vi kan virkelig gøre det, men det er kun muligt ved at efterleve Jesu Kristi lærdomme og ved at gøre vor indflydelse til en aktiv og stærk magt. Som ledere, som forældre, lærere og som hinandens næste, må alle de gode mennesker, der findes i verden, og som kæmper for deres frihed, for fred, succes, lykke og for et evigt liv sammen med vor Fader i Himlen, være eksempler og forbilleder for andre ved aktivt at kæmpe mod de kræf-

ter, der truer med at ødelægge vort og vore børns vel.

Vi må ikke lade os bedrage eller føre bag lyset, fordi det i verden i dag er almindeligt at sige, at regler og forbud kan skade et barns psyke. Nu hvor det meget liberale og „tolerante" samfund har fremgang, siger man, at et barn ikke må straffes, når det har været uartigt.

Dette sker under falske forudsætninger, og vi er langt bedre stillet, når vi lytter til de råd, Herren gav os:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved."

„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L. & P. 68:25, 28).

Børn lærer ikke af sig selv at skelne mellem godt og ondt. Det er forældrene, der afgør, hvor villigt barnet skal blive til at påtage sig ansvar, og hvor dygtigt barnet skal være til at træffe ansvarlige beslutninger, til at veje for og imod, og til at indse, hvad der kommer ud af at vælge noget forkert. Når vi underviser børnene, har vi ansvaret for at opdrage dem til at gøre det rigtige. Hvis et barn er meget snavset, venter vi ikke på, at det skal blive voksent, så det selv kan bestemme, om det vil i bad eller ej. Vi lader ikke barnet vente med at bestemme, om det vil tage sin medicin eller ej, når det er sygt, vi lader det ikke bestemme, om det vil gå i skole eller i kirke. Ved eksemplets magt, gennem overtalelse og vor kærlighed til barnet, kan vi få det til at gøre det, som vi ved, er det bedste for barnet. Vi kan ikke tilstrækkeligt understrege vigtigheden af eksemplets magt.

Den nu afdøde J. Edgar Hoover, som tidligere var direktør for the Federal Bureau of Investigation (F.B.I.), sagde, at hvis fædrene og mødrene simpelthen jævnligt ville tage deres børn med sig i søndagsskole og i kirke, så ville de samtidig temmelig effektivt kunne modarbejde de kræfter, der ligger til grund for ungdomskriminaliteten. Forældrene bør også lære deres børn tidligt i livet om det vidunderlige, at de virkelig er børn af Gud, og de bør lære dem, at den eneste måde, hvorpå man kan komme til at opnå held og lykke både her og i det evige liv, der kommer herefter, er ved at efterleve Jesu Kristi lærdomme. De må lære, at Satan er virkelig, og at han bruger alle midler, som han har til sin rådighed, for at friste dem til at gøre noget forkert, og for at føre dem på vildspor, gøre dem til sine fanger og for at hindre dem i at opnå den største lykke og ophøjelse, som de ellers kunne komme til at nyde.

For at imødegå de alvorlige problemer, som vi står overfor i vort samfund i dag, er det nødvendigt, at vi er eksempler på dyd og retfærdighed og at vi straks beslutter os til at stå fast, når vi stilles overfor moralske fristelser, som vi kan blive truet af. Vi ønsker ikke, at vor civilisation skal forfalde og synke ned til et stade, hvor det er de dyriske instinkter og lidenskaber, der dominerer, fordi vi ikke holdt den på et åndeligt højt plan.

Lad mig endnu engang henvise til Jenkin Lloyd Jones.

Han sagde, at vi lider under, at vore moralske standarder er faldet sammen. Vi er ikke længere så fintfølende, derfor skal der nu langt mere til, før vi føler retfærdig harme. Han siger videre:

„Vil nogen benægte, at filmene bliver mere og mere smudsige? Nu kaldes det imidlertid ikke længere smuds. Nu kaldes det ‚realisme'. Hvorfor lader vi os fordumme? Hvorfor nikker vi blot med hovedet, når de fortæller os, at smuds blot er en særlig indviklet kunstart, at tøjlesløshed i virkeligheden blot er en dokumentarisk beskrivelse? Hvorfor lader vi os narre?

„Vi er nået til det punkt, hvor vi skulle tage den svækkende liberalismes filosofi op til fornyet overvejelse . . .

„Det er på tide, at vi gennemgår den tanke, at der findes noget, der hedder synd — ganske almindelig synd, som begås med fuldt overlæg. Det er på tide, at det blev moderne med en smule selvdisciplin igen."

Det er også på tide at vi indser, at alle disse ting simpelthen er Satans måde at ødelægge menneskeheden på. Hvad bør vi da gøre? Hvis der findes pornografi hos boghandleren, i fjernsynet eller radioen, hvis der findes nogen, der gør det nemmere for de unge og uerfarne mennesker at komme til at drikke spiritus, så de må lide følgerne af disse onder såsom: alkoholisme, ødelagte hjem og bilulykker, hvis vi trues med, at der gennemføres love, som ikke er i overensstemmelse med Guds love, så er det vor pligt og vort ansvar individuelt at tale imod det, at organisere os og at søge at beskytte os selv og vort samfund mod sådanne ødelæggende ting. Det er vigtigt, at vi reagerer effektivt imod den umoralskhed og det onde, der findes i vort samfund, og som truer vore børns moral, ja, deres liv.

De mennesker, der erklærer, at de har deres rettigheder, og som ønsker at benytte deres handlefrihed til at søge uretfærdige mål, de misbruger deres handlefrihed og medvirker til, at andre mennesker ikke længere har deres fulde handlefrihed. Skønt mange af vore problemer skyldes dem, der med fuldt overlæg kun søger at fremme deres egne selviske og djævelske ønsker, så findes der dog også en

anden vildledt gruppe, der højlydt giver udtryk for deres anderledes anskuelser, og som også kan vildlede os. Vi må tale lige så højt og bestemt, når vi arbejder for at bevare et højt stade, så vi kan nyde familiesolidariteten, som er en hvilken som helst nations styrke. Vi må stå fast imod alt det, der søger at ødelægge familieenheden.

Når vi betragter de forfærdelige ting, der dominerer i verden i dag, krige, død, lidelse og sygdom — og når nogen spørger os, hvordan Gud kan tillade, at der findes så mange lidelser blandt os, så lad os huske på, at det er menneskene selv, der er ansvarlige herfor. Selv om det ofte er de uskyldige, der lider under det, de onde udøver, så er al den strid, uvilje og ondskab, der findes i verden i dag, opstået, fordi mennesket har valgt at følge Satan i stedet for at akceptere Jesu Kristi lære og leve i overensstemmelse hermed. Lige fra begyndelsen har vi fået at vide, at der er en modsætning i alle ting, for at vi kan udvikle os i overensstemmelse med den plan, Gud har for os. Lad os igen se på skrifterne.

„Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så . . . kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt . . .

„Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet.

„Derfor er menneskene fri efter kødet; og i alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er." (2. Neph. 2:11, 16, 27).

Mennesket blev ikke skabt for at være ulykkeligt, for „menneskene er til for at kunne nyde glæde." (2. Neph. 2:25). For at hjælpe os og lede os i vore valg, for at modvirke alle Satans kræfter, og for at give os den lykke og glæde, som vi søger efter, har Gud bestemt, at hans Søn Jesus Kristus skulle genoprette sit rige og sin kirke på jorden og gengive evangeliet i dets fylde. Han genoprettede præstedømmet, hvilket er myndigheden til at handle i Guds navn, og han gav os en profet, gennem hvilken Gud taler direkte til os. Sammen med tusinder af andre bærer jeg mit vidnesbyrd for hele verden om, at kun evangeliet alene viser den sande vej til lykke og fred, som overgår al forstand, og til det evige liv for alle, der vil modtage evangeliet og overholde dets befalinger.

Ja, hver eneste dag i vort liv bestemmer vi gennem vore valg, om vi skal have en god eller en dårlig høst, om vi skal blive frelst eller om vi skal ødelægges, om vi skal leve evigt sammen med vor Fader, eller om vi skal opleve det frygtelige at blive vist bort fra hans nærhed. Hver dag vælger vi, om vi tror på Gud, den evige Fader og på hans Søn, Jesus Kristus, eller ej, og om vi vil akceptere deres lære og holde budene.

Vi vælger, om vi vil akceptere præsident Harold B. Lee som en Guds profet, om vi vil lytte til hans røst, og om vi vil følge ham med den overbevisning, at han er Herrens talerør på jorden og lederen for alle Guds børn på jorden i dag. Vi vælger, om vi vil være beredte på at leve efter trosartiklerne og være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. Når vi vælger først at søge Guds rige og hans retfærdighed, så ved vi, at alle andre ting vil blive os givet.

Vi kan ikke fare vild, hvis vi lytter til profetens røst og følger ham, for når vi følger ham, vil vi blive ledt ind på sandhedens og retfærdighedens vej, vi vil blive elsket og respekteret, og vore medmennesker vil kunne stole på os, og til sidst vil vi nyde den evige glæde sammen med vor Fader i Himlen. Eller vi kan benægte alt dette og gå glip af alle disse store velsignelser.

„Ikke desto mindre, kan du vælge for dig selv."

Det er min ydmyge bøn, at vi alle sammen må vælge visdom. I Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmets ansvar

N. Eldon Tanner

Jeg tænker så tit på, om vi virkelig gor os klart, hvad præstedømmet betyder. Præsident Romney, som er Herren så nær, har givet os en del instruktioner, som vil hjælpe os til at værdsætte præstedommet, hvis vi folger dem. Vi vil så kunne nyde de velsignelser, der bliver givet til dem, oer ærer deres præstedomme. Når jeg i min tale i aften siger, at vi bør ære vort præstedomme, så vil jeg gerne for at være i overensstemmelse med præsident Romney sige, at vi bor ære præstedommet i det embede, som vi er i besiddelse af, for det er det, vi bør gøre, brodre. Det er dette tunge ansvar, der bliver lagt på vore skuldre, når vi modtager Guds præstedømme.

Hver gang jeg tænker på præstedommet, tænker jeg på, hvor stor en ære, det er, at vi kan tale og handle i Guds navn og det ansvar, som det pålægger os. Ofte siger jeg: „Hvad har vi i sinde at gøre ved det? Vil vi omsider indse, hvem vi er, hvad vi er og hvilket ansvar, der er vort?"

Til jer unge mænd vil jeg gerne sige: Mor jer endelig; spil basketball, spil fodbold; spil tennis; ja, spil, hvad I har lyst til, og gør i det hele taget, hvad I har lyst til, så længe det, som I gor, er rigtigt, men ær jeres præstedømme, ligemeget hvor I befinder jer, for at I kan være et eksempel for verden.

Jeg vil gerne sige nogle få ord, om hvordan vi, der bærer præstedømmet, bør leve, men allerforst vil jeg gerne sige et par ord om familien. Faderen må altid gore sig klart, at familien er det vigtigste i hans liv. Han bor aldrig nogensinde forsomme sin familie. Når han arbejder for sin familie, må han huske på, at hvis han onsker at nyde godt af at have sin familie nu og sidenhen i evigheden, så er det tvingende nødvendigt, at de lever i overensstemmelse med evangeliets lære, og ligeledes må han huske, at ingen succes kan opveje fiasko i hjemmet. Husk også på, at det er i hjemmet, man lærer mest af alt, og at det er der, at vore borns liv formes.

Hvis faderen elsker Gud, sin hustru og sin familie og ærer sit præstedomme, så vil han ikke have noget at være bekymret over. Hvis hele præstedommet overalt i verden ville gore dette, hvilken stor indflydelse vi så ville have. Nogle vil måske sige: „Men hvad så med pigerne, modrene, kvinderne?" Det samme gælder dem, men jeg taler her om præstedommet, og hvordan de, der bærer det, bor opfore sig.

Hold sabbaten hellig. Overhold strengt visdomsordet. Bed altid, og vær ærlig overfor hinanden og overfor jeres medmennesker. Studer evangeliet. Tænk på, hvad der forventes af os, hvorfor vi befinder os her, samt at vi virkelig er Guds åndelige born, og at vi må holde os moralsk rene. Og det er een ting, som vi fædre bor lære vore drenge at gore.

Når jeg nu taler om familier og fædre, så vil jeg gerne give jer et eksempel ved at oplæse, hvad soster McKay har sagt om præsident David O. McKay: „Jeg er meget stolt af min mand. Han er lige så vidunderlig, lige så hoflig og opmærksom, lige så venlig og god indenfor hjemmets rammer, som han er et hvilket som helst andet sted, og jeg er meget stolt af ham. Og hvad mere er, jeg er dybt taknemmelig for ham. Jeg kan ikke se nogen fejl hos ham. Jeg beder om, at vore brodre vil prove at folge hans eksempel på enhver mulig måde."

Jeg kan heller ikke give jer noget bedre råd end dette, brodre.

Jeg vil gerne fremkomme med et eksempel på god undervisning. Jeg husker, at en ung mand engang fortalte mig om sine forældre, og om hvordan de lærte ham betydningen af at tage til templet og af, at han forberedte sig til at blive værdig til at komme i Herrens hus ved regelmæssigt at besoge templet. Når de forberedte sig til at tage til templet, plejede de gerne at tale sammen om det, hvilken oplevelse det ville blive, hvilket privilegium det var, at kunne komme regelmæssigt i templet. Når de så vendte hjem fra templet, talte de også om det, om hvor vidunderligt det havde været at se det unge par blive viet i templet, når man tænker på, at de så kunne blive forældre til Guds åndelige born, og hvor dejligt det havde været at være i templet. Denne unge mand kunne knap vente til det blev hans tur til at komme ind i templet og modtage sine egne endowments, og han vidste, hvor vigtigt det var, at han forberedte sig, at han holdt sig ren, så han kunne være sikker på, at Herren ville modtage ham.

Personligt vil jeg gerne have lov til at udtrykke, hvor stor pris, jeg sætter på min far. Far lærte os at bede. Det virkede, som om han talte direkte til Herren, når vi knælede sammen i familiebøn. Han lærte os også at bede alene, i londom. Han var ærlig og hæderlig i alt, hvad han foretog sig. Jeg ville onske, at jeg havde tid til at fortælle jer om alle de ting, der beviste for mig, hvor ærlig og ligefrem han var i alle forhold overfor andre mennesker. Han ærede sit præstedomme, og han forventede af os, at vi gjorde ligeså. Han udviste altid stor kærlighed til vores mor.

Det skete ofte, at han tog med os ud at fiske eller på jagt, selv om vi havde travlt på gården. Jeg er sikker på, at det var svært for ham at få tid til at tage afsted, men han tog alltid med os. Han tog aldrig afsted om sondagen, det kunne ikke falde ham ind. Vi gik altid regelmæssigt til vore moder sammen med ham. Jeg kan huske, at en af mine venner engang sagde: „Jeg ville ønske,

at jeg havde sådan en far, som du har. Det er vel nok dejligt at være sammen med ham." Og jeg kan fortælle jer, at vi drenge – vi var fire i alt – hellere ville være sammen med vores far end med nogen anden, for han var en god far. Fædre, det er vigtigt, at I er sammen med jeres drenge, så de kan se, hvordan I er, og I kan se, hvordan de er.

Jeg husker, min fars fortrolighed. Vi arbejdede sammen på gården, som jeg før omtalte, og om aftenen eller tidligt om morgenen plejede han gerne at kalde på mig, så vi sammen kunne tale om det arbejde, der skulle udføres den dag, og han spurgte mig altid, hvad jeg syntes. Skulle vi gøre sådan eller skulle vi gøre sådan? På den måde følte jeg, at jeg havde del i det, der foregik. Nu senere kan jeg godt indse, at han stort set måtte have gjort sig klart, hvad han ønskede, at der skulle gøres, men han viste, at han stolede på mig og satte pris på min mening. Og fordi jeg følte, at jeg havde del i det hele, arbejdede jeg så hårdt, som jeg på nogen mulig måde kunne, og jeg elskede min far for det.

Og så en dag husker jeg, at han sagde til mig: „Ved du hvad, min søn, jeg vil hellere have dig til at arbejde for mig end nogen arbejdsmand, jeg har i mit brod. Jeg støler fuldt ud på dig, og jeg skal love for, at du når noget på en dag." Sådan en tillidserklæring og en sådan ros gjorde mig mere end nogensinde besluttet på at udføre det, han bad mig om at gøre, godt.

Det er meget vigtigt, at vi hjælper vore drenge med at sætte høje mål og derefter arbejde mod at nå dem. Vi må forstå, at Satan eksisterer, at han virkelig er til, som det to gange er blevet sagt til os her i aften, og at han er fast besluttet på at ødelægge os og tage modet fra os, at friste os og lede os på vildspor.

Jeg vil gerne her have lov til at fortælle om en smuk oplevelse, som berører mig dybt. Jeg håber ikke, at biskop Featherstone har noget imod, at jeg nævner ham her i min tale. Begivenheden indtraf lige efter, at han og hans familie var flyttet hertil fra deres dejlige hjem, hvor de havde så mange venner og var så populære. Biskop Featherstone var kommet hjem fra sit arbejde og havde skiftet til fritidstøj, og så sagde hans lille søn, Joe, til ham: „Far, jeg vil gerne bede dig om at give mig en velsignelse, sådan at jeg kan tilpasse mig og føle mig hjemme her og være glad."

Hans far gik ovenpå og skiftede tøj igen. Da han atter kom nedenunder, sagde hans hustru: „Du skal da vel ikke ud i aften?" Han svarede: „Jeg skal give en velsignelse." Så tilføjede han: „Joe har bedt mig om en velsignelse, og jeg vil derfor være korrekt påklædt, så jeg kan ære præstedømmet og vise Joe, hvor vigtigt alt, hvad der har med præstedømmet at gøre, er for mig, og jeg ønsker, at han skal kunne nyde velsignelserne gennem sin tro på mig og på præstedømmet."

Brødre, det er denne indstilling, vi bør have. I kan vel sagtens regne ud, hvad der skete, da han sagde disse ting til sin hustru. Hun kunne ikke lade være med at græde, da hun forstod, at hun havde en mand, hendes søns far, som ønskede at være et eksempel, og som interesserede sig så meget for ham, at han virkelig ville repræsentere Herren gennem det præstedømme, som han har.

Jeg vil gerne have lov til at sige et par ord til biskopperne og til de andre embedsmænd i de forskellige wards og stave, deriblandt også stavspræsidenterne og missionspræsidenterne. Vi bærer et tungt ansvar; især biskoppen, der sammen med sine rådgivere, har ansvaret for Det aronske Præstedømme. Der er blevet sagt en del herom i aften, men også jeg vil gerne sige et par ord. I bør kende hver eneste ung ved fornavn. Vis ham interesse; hold jer nær til ham. Og når I har lært hans fornavn, så brug det. I husker, at da Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph, og denne stillede sit spørgsmål, så vendte Gud sig mod ham og sagde: „Joseph, denne er min elskede Søn." (Se Joseph Smith 2:17). Det er rart for en ung mand at blive kaldt ved navn.

Lad os altid huske på, at vi skal minde vore drenge om, at de, når de udfører deres arbejde som medlemmer af præstedømmet, så repræsenterer Herren. De har lov til at more sig alle andre steder og nyde tilværelsen, men når de udfører deres pligter som medlemmer af præstedømmet, så må de gøre sig klart, at de repræsenterer Herren. De må være ydmyge og respektable, og påklædte så de er rede til at repræsentere Herren på rette måde.

Og I biskopper bør tænke på, at det er vigtigt, at vi hjælper de unge til at forstå og værdsætte, hvad præstedømmet betyder. Da jeg var biskop havde jeg seks drenge i mit ward, som var gamle nok til at blive ordinerede til ældster. Jeg kunne kun indstille de fem, fordi den sidste af dem ikke var parat. Vi havde talt om det adskillige gange, og han havde sagt til mig: „Jeg er ikke værdig." Han var meget ked af det, men han regnede ikke med, at jeg ville anbefale ham overfor stavspræsidenten. Hans onkel opsøgte mig og sagde: „Det er da ikke din mening, at hindre drengen i at gå fremad, når alle hans venner bliver forfremmet i præstedømmet?" Han bønfaldt mig om at lade ham blive ordineret. „Du driver ham jo bare ud af kirken, hvis du ikke gør det," sagde han.

Jeg forklarede ham følgende: „Præstedømmet er det mest betydningsfulde, vi nogensinde kommer til at give denne dreng. Vi forærer ham ikke præstedømmet på en sølvtallerken. Drengen og jeg forstår hinanden udmærket, og han er ikke parat til at blive ordineret til ældste." Han blev ikke anbefalet.

Nogle få år senere, da jeg overværede en generalkonference her på tempelpladsen, kom en ung mand hen til mig og sagde: „Præsident Tanner, du kan nok ikke huske mig. Jeg er den unge mand, som du ikke ville anbefale til at blive ordineret til ældste." Idet han rakte mig sin hånd, sagde han: „Jeg vil gerne takke dig for, hvad du gjorde dengang. Jeg er nu selv biskop i Californien. Hvis du havde anbefalet mig, da jeg ikke var værdig dertil, så tror jeg ikke, at jeg ville have forstået, hvad præstedømmet er, og hvad der forventes af en, når man bærer det, og

så ville jeg sikkert ikke stå her som biskop i dag."

Biskopper, disse unge mænd venter ikke, at få noget for ingenting. De værdsætter heller ikke noget, som de ikke på den ene eller den anden måde har måttet arbejde for. De må gøre sig klart, hvad præstedommet betyder, og være forberedt på at gøre sig værdige til det, før de bliver forfremmet.

Overbevis jer gennem et grundigt interview om, at medlemmerne virkelig er værdige til en tempelanbefaling, til at blive forfremmet i præstedømmet, til at blive sendt på mission eller en hvilken som helst anden ting, som I har planer om for dem, og vær sikker på, at de nu også er parate. Det er en bjørnetjemeste at anbefale en person til noget, når han i virkeligheden ikke er parat til det — faktisk, får han kun sorg deraf, og det bør med andre ord aldrig forekomme. Hjælp dem til fuldt ud at forstå, hvad det betyder og hvor vigtigt det er at være parat og værdig. I bør opmuntre dem til at arbejde, lad dem forstå, at I elsker dem, og gør alt, hvad I kan, for at hjælpe dem.

Jeg vil gerne sige til jer biskopper, at I som far for jeres ward har fornøjelsen af at lede alle ting i wardet og at hjælpe disse unge mænd, som bliver morgendagens leder for wardet og staven — ja, som en dag måske vil sidde på denne forhøjning — nogle af dem vil bestemt komme til at sidde her. Hjælp dem til at berede sig og til at forstå, at de, som medlemmer af præstedommet, kan komme til at sidde i ansvarsfulde stillinger. Og lad mig her i aften sige dette: Det er ikke muligt at alle medlemmer af præstedømmet, kan blive valgt til ledende stillinger, men at være medlem af Guds præstedømme er i sig selv et stort privilegium og en stor velsignelse, og kun dette præstedømme kan berede os til frelse og ophøjelse, hvis vi er parate til at tjene Herren i den stilling, vi bliver kaldet til; Guds præstedømme er noget, som verden ikke er i besiddelse af.

I biskopper har yderligere et ansvar. I er dommere i Israel, og I bør altid dømme og i det hele taget behandle overtrædere med kærlighed og tillid og med et ønske i jeres hjerte om at hjælpe dem, og udføre jeres pligt overfor dem. Stavs- og missionspræsidenter har et lignende ansvar. Det er vigtigt, at I, når I ved, at der sker overtrædelser, er venlige nok til at vise interesse for overtræderen og får ham til at omvende sig, kun dette er sand venlighed. Når noget ser ud, som om det er galt, så er det jeres pligt at undersøge det og behandle de overtrædelser, der er tale om, alt efter, hvor alvorlig sagen er, ved at handle ufortøvent er det muligt at forhindre, at der sker yderligere overtrædelser.

Studér skrifterne og håndbogen og gor, hvad der står i dem. Biskopper og stavspræsidenter bor ikke tøve med at udfore deres pligter. En, der siger, at han aldrig har bebrejdet nogen noget, udelukket nogen af fællesskabet eller udelukket nogen af kirken, samt at han heller ikke har i sinde at gøre det, har en fuldstændig forkert indstilling, og han risikerer selv at skulle stå til ansvar herfor

Herren har sagt: „Hvert medlem af Kristi kirke, som overtræder eller begår synd, skal behandles som skriften bestemmer." (L & P. 20:80).

Præsident Taylor har sagt følgende: „Yderligere er det kommet mig for øre, at der er nogle biskopper, der har forsøgt at dække over nogle menneskers overtrædelser; men jeg siger dem i Guds navn, at de selv vil komme til at stå til ansvar for disse overtrædelser og modtage dommen herfor; og jeg siger jer, at hvem som helst, der har noget med overtrædelser at gøre, vil komme til at påtage sig skylden for denne overtrædelse, og hvis nogen af jer ønsker at have del i menneskenes synder eller at støtte dem på nogen måde, vil selv komme til at bære skylden herfor. Hører I, I biskopper og præsidenter? Gud vil kræve det af jeres hænder. I har ingen ret til at pille ved retfærdighedens principper, ej heller har I ret til at dække over menneskenes skændsel og dårskab." *(Conference Report,* april 1880, side 78).

De sager, der skal behandles af kirken, er blandt andet utugt, ægteskabsbrud, homosexualitet, abort eller andre brud på moralloven, men det behøver ikke at indskrænke sig hertil. Også umådeholdenhed bør behandles; samt enhver kriminel gerning, der involverer moralsk fordærvelse, som for eksempel indbrud, uærlighed, tyveri eller mord; også frafald og åbenlys ulydighed mod kirkens regler og love; grusomhed overfor ægtefælle eller børn; forsvar for eller praktisering af flekoneri, eller nogen anden form for ukristen opførsel, der bryder kirkens lov og orden.

De, som har gjort sig skyldige i overtrædelser, bliver ikke glade igen, før de har tilstået deres synder og omvendt sig. Erfaringen har vist, at alle overtrædere, der bliver behandlet, som de bor behandles, altså med kærlighed og ønsket om at hjælpe, men alligevel med den rette stronghed, også er i stand til at starte forfra med en ren samvittighed, hvorefter de kun kan gå fremad i deres udvikling. De vil takke jer, fordi I gik i rette med dem, og Herren vil velsigne både jer og overtræderen, der har omvendt sig.

Jeg vil gerne sige nogle få ord til drengene og de unge mænd, der bærer præstedømmet — især til de unge mænd. I har her i aften hørt, hvad der er jeres ansvar. Jeg ønsker at understrege for jer, hvor vigtigt det er for jer, at I holder jer moralsk rene. Forbered jer til de store velsignelser, der kun kommer gennem præstedømmet, som for eksempel tempelvelsignelser, missionærgerningen og udførelsen af de ting, der har forbindelse med jeres kaldelse. Ingen mand, hvad enten han er ung eller gammel, kan, som medlem af præstedømmet, ære det præstedømme, hvis han ikke også ærer og respekterer kvinderne. Enhver ung mand bør være parat til at forsvare en kvindes dyd med sit liv, om det skulle blive nødvendigt, og han bør aldrig gøre sig skyldig i at begære en kvinde eller gøre noget, der tilsmudser hende eller udsætter hende for den risiko at miste sin dyd. Enhver ung kvinde har simpelthen krav på at føle sig tryg i selskab med en ung mand, der bærer præstedømmet, idet hun så kan vide, at han res-

pekterer hende og vil beskytte hende på enhver måde.
Vi ved alle, hvordan det står til med verdens moral. Skønt vi befinder os i verden, så må vi ikke være af verden. Enten de mennesker, som I nu omgås, er medlemmer af kirken eller ej, og enten de er overtrædere eller ej, så vil de forvente, at I, som medlemmer af præstedommet, også ærer det. De vil respektere jer, hvis I gor det. Hvis I ikke gor det, vil de ikke længere have tiltro til jer og miste respekten for både jer og kirken.
Hvis vi bare hver dag vil leve, så vi kan se biskoppen, grenspræsidenten, stavspræsidenten, kirkens præsident eller Herren lige i ojnene og sige: „Jeg gor mit bedste for at ære mit præstedomme," så kan vi fole os sikre. Ingen ung mand, der har gjort sig skyldig i alvorlig overtrædelse, bor bede om en tempelanbefaling eller forvente at blive kaldet på mission eller onske at blive forfremmet i præstedommet, for han har omvendt sig og er værdig til en sådan kaldelse. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen storre skuffelse eller sorg kan overgå nogen, end at have en slægtning på mission, der ikke er værdig, ikke vier sit liv til sin gerning eller gor sig skyldig i overtrædelser, og som derfor bliver sendt hjem, uhæderligt aflost og bliver udelukket af fællesskabet eller af kirken. Dette er en umådelig stor skuffelse for hans kammerat, og det får også en missionspræsidents hjerte til at blode, når han må træffe forberedelser til at hjemsende en missionær, som har gjort sig skyldig i overtrædelse enten inden han kom, eller mens han har været i missionsmarken. Det gor både hans forældre og hans biskop og stavspræsident stor sorg, ja, alle dem, som han har arbejdet nært sammen med. Det er en forbrydelse overfor Herren, og får de alvorligste folger for missionærens liv.

Må Herren hjælpe os til at være os bevidst, hvem vi er, og til at leve derefter, idet vi er klare over, at vi besidder Guds præstedomme i Jesu Kristi Kirke og at vi er de eneste mennesker på jorden, som har myndighed til at tale i Guds navn. Her i aften er der i disse bygninger samlet repræsentanter for alle præstedommeembeder i kirken, og denne kirkes fremgang og succes afhænger af den måde, hvorpå den enkelte ærer sit præstedomme. Jeg beder ydmygt om, at vi må vise os værdige. I Jesu Kristi navn. Amen.

Han tog ham ved hånden

Marvin J. Ashton

I går aftes mindedes præsident Lee nogle af de velsignelser, der kom fra den nyligt gennemførte konference i München. Et af konferencens højdepunkter var for mig en hjertevarmende udtalelse fra en ung, smuk sidste dages hellig kvinde. Hun var nydeligt klædt, med hovedet holdt blot en lille smule højere, end det syntes normalt.

Hendes øjne var endnu fyldt med meget sigende tårer efter det stærkt bevægende afslutningsmøde søndag eftermiddag, da hun i sit bedste, begrænsede engelsk – og i parantes bemærket ved jeg ikke nu, og vidste jeg ikke dengang, fra hvilket land hun kom, og det gjorde ingen forskel dengang, og det gør ingen forskel nu, for hun var bare én af os – efter at have trykket min hånd sagde: »Præsident Lee har løftet min sjæl til nye højder. Jeg føler, at jeg nu kan vandre med en styrke, der langt overstiger min egen.«

Denne rørende erklæring mindede mig om et lignende citat, der findes i Markus-evangeliet: »...Jesus tog ham ved hånden og rejste ham op; og han stod op.« (Markus 9:27.)

Visselig er dagen her, da vi, hvis vi skal følge i hans fodspor, må tage de svage, de ensomme, de nedtrykte, de bekymrede sjæle og de, som hungrer efter evangeliet ved hånden og opbygge og hjælpe dem.

Ja, vi har også behov for at løfte de uærlige, de selvfordømmende og de, som har valgt det, som tjener deres egne interesser frem for korrekte principper. Talrige medlemmer i dag vil være i stand til at tage deres første skridt i den rigtige retning, hvis vi er villige til at give dem en opmuntrende håndsrækning og hjælpe dem med at genvinde den selvrespekt, som præsident Lee talte om ved konferencens åbningsmøde, og ligeledes hjælpe andre til at beholde den selvrespekt.

»Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed og I tog jer af mig; jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.« (Matt. 25:35-36.)

I dag kan vi passende tilføje: »Jeg var nedtrykt, og I løftede mig op. Min sjæl var syg, og I trøstede mig. Mine skridt var usikre og I tog mig ved hånden. Jeg var usikker, og I løftede mig op til den sikre sti.«

Hvor skønne i Herrens øjne er ikke de åndeligt raske, de, som er blevet taget ved hånden og opløftet og gjort åndeligt hele. Hvor skønne i Herrens øjne er ikke de, som tog tid til at opløfte den trængende hånd. Fred i sindet kommer kun til os, når vi er åndeligt helbredte.

Sand glæde kommer indefra. Frihed fra en bekymret sjæl er et værdigt mål for alle.

Mange blev fysisk helbredte for svagheder og lidelser under Frelserens virke, men det blev ikke altid til virkelig glæde og lykke.

Folk blev måske helbredte, men ikke opløftede. Lykke kommer ikke af fysisk, social eller økonomisk succes. »... et menneskes liv afhænger ikke af det, han ejer.« (Lukas 12:15.)

Ofte opmuntrede Frelseren den fysisk helbredte til ikke at prale af sin nye styrke, men snarere at gå sin vej, vandre i sandhed og benytte sin nye kraft til at opløfte andre.

Kendsgerningerne lærer os, at mange blev fysisk helbredte, men forblev udisciplinerede og åndeligt syge.

Vil I nu vende tilbage og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?« (3 Nephi 9:13), sagde Frelseren. Frelseren.

Helbredelser må ikke gøres til genstand for stolthed og praleri. Snarere bør de benyttes til at opløfte os selv og andre til større højder og tjeneste. Kan vi ikke passende konkludere, at selve håndsrækningen kan være af større betydning end helbredelsen?

Visselig er de største mirakler i vor tid opbyggen og helbredelse af bekymrede sjæle. Åndelig styrke er en kostelig ejendom, der står til rådighed for dem, der vil holde ud i retskaffenhed. Helbredelse af den bekymrede sjæl giver sundhed og styrke til dem, der er døde i retfærdige ting. Renhed, tro, håb og barmhjertighed er genoprettet og den åndeligt syge gjort rask.

Denne helbredelse kommer gennem omvendelse (til sandhed) og overholdelse af korrekte principper. Skrifterne giver os det løfte, at Kristus »skal opstå fra de døde med lægedom i sine vinger; og alle, der tror på hans navn, skal blive salige i Guds rige ...« (2. Nephi 25:13.)

Åndelig død og åndelig sygdom forsvinder for dem, som vil lade sig helbrede af ham og hans sonende offer.

Da præsident Lee for nylig talte til præstedømmet, formanede han dem ved at sige: »I jeres hænder er lagt en hellig tillid ikke blot til at have myndighed til at handle i Herrens navn, men til at berede jer som rene kar, så den Almægtige Guds kraft kan tilkendegives gennem jer, når I virker i Præstedømmets hellige ordinanser.«

Ja, i vore hænder er ikke blot magten og myndigheden til at handle, men også styrken til at opløfte, hvis vi bliver sandfærdige og trofaste.

Brødre og søstre, vi må lære at se ud over kødet og betragte ånden, sjælen, indstillingen, det virkelige menneskelige væsen.

Jeg vil gerne læse et brev for jer, der for nylig blev offentliggjort i spørgerubrikken »Dear Abby«, og som synes at ramme hovedet på sømmet i dette emne om indsigt og værdier:

»Kære Abby: Det løb koldt ned ad ryggen, da jeg læste brevet fra den fortvivlede mor, hvis datter, en sygeplejerske, giftede sig med en handicappet. (Han mistede begge ben, da han trådte på en mine i Vietnam.) Moderen sagde, at hendes datter var smuk og lige så let kunne have giftet sig med en »hel mand«. Jeg er sikker på, at mange mennesker synes, at min mand kunne have giftet sig med »en hel kvinde« i stedet for mig.

Forstår De, da jeg var tre år gammel, blev jeg ramt af et riffelskud. Heldigvis lever jeg, selv om min venstre side er lammet. Jeg kan gå og gøre det meste af, hvad andre kvinder kan gøre. Men bedst af alt, en vidunderlig mand syntes, at jeg var »hel« nok til at gifte sig med.

Han er flot, venlig og trofast, og han behandler mig som en dronning. Vi har været lykkeligt gift i ti år. Jeg kan stadig ikke fatte, hvordan jeg kunne være så heldig at blive gift med Freddy.«

Rubrikkens redaktør skriver: »Kære Freddy's kone. Det er mere end »held«. Der må være noget helt specielt over Dem. Tillykke.«

Må jeg lykønske Dem, Abby, for at tage en anden ved hånden og opbygge hende.

I denne storslåede kirke må vi prøve at hjælpe dem, som har brug for os økonomisk, fysisk og åndeligt, og i oprigtigt fællesskab med Herren gøre hans erklæring til virkelighed: »Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39.)

»Ved bedetimen, den niende time, gik Peter og Johannes op i helligdommen. Og en mand, der havde været lam fra moders liv af, blev båret derhen; ham plejede man hver dag at sætte ved den port til helligdommen, for at han kunne bede dem, der gik ind i helligdommen, om almisse.

Han fik øje på Peter og Johannes, da de ville gå ind i helligdommen, og bad dem om at få en almisse.

Da så Peter fast på ham, og det samme gjorde Johannes, og Peter sagde: »Se på os!«

Og han gav nøje agt på dem, da han ventede at få noget af dem.

Men Peter sagde: »Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: 'I Jesu Kristi, nazaræerens navn, stå op og gå.'

Og han greb ham ved den højre hånd og rejste ham op.

I samme nu blev hans ben og ankler stærke, og han sprang op og stod oprejst og begyndte at gå omkring og han fulgtes med dem ind i helligdommen, hvor han gik omkring og sprang og lovpriste Gud.

Og hele folket så ham gå omkring og lovprise Gud.« (Ap. Gern. 3:1-9.)

Dette skriftsted bruges til mange formål, til at bevise mange påstande, men her til morgen vil jeg blot gerne sige, at denne mand ikke vidste, at han kunne gå, før Peter tog ham ved hånden og løftede ham op. Han forstod ikke, eller troede ikke, at han nu kunne gå og klare sig selv. Denne første håndsrækning satte ham i gang. Peter var i stand til at løfte ham, fordi han stod højt i Guds tjeneste.

I forbindelse med at opløfte og at tage ved hånden, forekommer det mig, at dette skriftsted ofte misforstås. Et andet skriftsted, der så effektivt er blevet citeret af præsident Tanner tidligere i dette møde, lyder således:

»Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød.« (1. Mosebog 2:24.)

Visselig bør en gift mand give sin hustru trofasthed, beskyttelse, komfort og tilstrækkelig støtte, men når han forlader sin far, mor og andre familiemedlemmer, har det aldrig været meningen, at de nu skulle ignoreres, svigtes, undgås eller De er stadig ens familie, en rig kilde til styrke, et tilholdssted, en glæde og en evigtvarende enhed.

Kloge forældre, hvis børn har forladt hjemmet for at stifte deres egen familie, erkender, at deres familiemæssige rolle stadig eksisterer, ikke i dominering, kontrollering eller påvirkning, men i kærlighed, omsorg og opmuntring.

Man har hørt mange fuldtids-missionærer sige: »Jeg fik nogle af mine bedste breve på min mission, fra min bedstemor, tante eller en svoger.«

Andre har sagt: »Min far døde for nogle år siden, men min onkel eller bedstefar betaler for min mission.« Hele familien tilhører os, og vi dem. Hvilken velsignelse. Hvilken hellig forpligtelse.

Profeten Joseph Smith betragtede familien som en vedvarende kilde til styrke. Ved mange lejligheder bad han ivrigt for sin svagelige far, så »jeg kan blive velsignet med hans selskab og råd, idet jeg betragter det som en af de største jordiske velsignelser at have forældre, hvis modenhed og erfaring gør dem i stand til at give de mest fuldkomne råd.« (Documentary History of the Church«, vol. 2, p. 289.)

Kan vi ikke passende minde os selv om, at selvom han var en profet, så lærte han dog af en god families visdom og kærlighed?

Joseph sagde engang om Hyrum: »Det var broder Hyrum, som tog mig i hånden – en rigtig broder. Jeg tænkte ved mig selv, broder Hyrum, hvor er du dog trofast! må den evige Jehova give dig evige velsignelser som belønning for den omsorg du har haft for mig.« (DHC vol. 5, pp. 107-108.)

»Jeg kunne bede om, at alle mine brødre var, som min elskede broder Hyrum, som ejer lammets mildhed og en Jobs oprigtighed, kort sagt Kristi mildhed og ydmyghed.

Og jeg elsker ham med den kærlighed, der er stærkere end døden, for jeg har aldrig haft grund til at irettesætte ham, og heller ikke han mig.« (DCH, vol. 2, p. 338.)

Ofte får vi den bedste hjælp fra vores umiddelbare familie. Sommetider er de hænder, der trænges mest til, de, der er os nærmest. Ofte er disse hænder de stærkeste. Når vi begynder at forstå det ene familiemedlems forhold til det andet, begynder vi at forstå grundlaget for vort storslåede velfærdsprogram, som er Jesu Kristi evangelium i aktion.

Gud har fastlagt, at familiemedlemmer skal hjælpe hinanden, og at de skal være til velsignelse for hinanden.

Vi er stolte af alt det, som vi i vor tid har nået – af den kendsgerning, at vi har bedre huse og bedre fødevarer, nyder flere goder, bedre lægehjælp, større muligheder for uddannelse, og den højeste levestandard nogen sinde i verdens historie. Mange af mine forfædre var optaget af verdens mest almin-

delige beskæftigelse, at dyrke jorden. Nogle af dem forlod deres gamle hjemsted i England og kom til den nye verdens kyster, hvor de bosatte sig i Plymouth og i kolonierne i Massachusetts. Jeg får en varm følelse indvendig, når jeg læser de hjertegribende beretninger om deres overvindelse af de vanskeligheder og prøvelser, som de og deres familier kom ud for.

Nogle af kirkens første missionærer rejste til Skotland, Danmark og Norge, hvor andre af mine forfædre boede. De accepterede evangeliets lærdomme, opgav hjemlandets sikkerhed og rejste til Zion.

Disse mennesker stod endog over for større vanskeligheder, når de måtte vandre over de støvede sletter i Midtamerika og klatre over klippebjergene til dalens ørkener med alle deres jordiske ejendele i selvbyggede håndkærrer. De vanskeligheder, de måtte udholde, bringer tårerne frem i øjnene hos dem, der er deres arvtagere i dag.

Historien om disse mennesker, som er gået forud for os, handler om tro, hengivenhed og opofrelse. Skønt der var prøvelser, vanskeligheder og mangel på sådanne behageligheder, som vi synes er uundværlige i dag, synes de at have været lykkelige i deres tilværelse, som enkeltpersoner og som familier.

I deres hjem var der tro og bønner – tro på Herren Jesus Kristus og bønner til Gud, hvori de bad om deres fornødenheder og takkede ham for hans godhed mod dem. Bibelen blev læst i deres hjem, og der var absolut tro på dens belæringer. Livet var mere enkelt, men kan vi sige, at der var mindre lykke i denne enkelthed?

Samfundet har gjort sig store anstrengelser for at modernisere verden med hensyn til uddannelse, kommunikation, rejser, sundhed, handel, boliger og på mange andre måder for at forhøje levestandarden. Men hvad har denne socialisering og modernisering gjort familien – samfundets grundvold? Aldrig før har der været større ustabilitet. Skilsmisseprocenten er nu højere end på noget andet tidspunkt i historien.Moderniseringen har taget ansvaret for uddannelse fra familien og lagt den over på offentlige institutioner, hvor moderne tanker er blevet altbestemmende, og moralprincipper er blevet afskaffet. Kriminaliteten er steget foruroligende. Narkotikaafhængighed, overtrædelse af lovene, udbredelse af veneriske sygdomme og fordærvelse af enhver slags synes altsammen at være fuldtud accepteret.

I vor moderne tid hyldes tanke- og handlefrihed uden tanke for det ansvar, der nødvendigvis må følge med en sådan frihed, hvis samfundet skal stabiliseres. Vi kan næppe være uenige om, at familieinstitutionen er blevet alvorligt, om ikke uhelbredeligt skadet i vort samfund.

Tidligere tog kirkerne en ledende part i at lære menneskene at tro på Gud og at udvikle moralsk stabilitet. Hvad er der sket med den organiserede religion som stabiliserende faktor i samfundet? Mange af de største kristne kirker fortæller om nedgang i medlemstal og også i de indtægter, der skulle gøre det muligt at videreføre deres religiøse arbejde. Også her har moderniseringen krævet sin afgift.

Moderniseringen er blevet dagens orden i en del af den religiøse verden. Modernister taler om en fornyelse af traditionelle læresætninger, fordi vor tids skolastiske og videnskabelige fremskridt kræver en ny, kritisk tydning af Bibelen og den dogmatiske historie. Udtrykket »modernisme« benyttes ofte i flæng med »liberalisme«.

Dens tilhængere forlanger, at religiøse sandheder må underlægges bestandige og nye tydninger i lys af vor tids viden. Derfor kræves nye og mere moderne opfattelser til at udtrykke moderne tanker og fremskridt.

Bibelen har været genstand for angreb fra modernisternes side. Det siges af nogle af dem, at videnskaben nægter at støtte sådanne bibelske beretninger som verdens skabelse, menneskets opståen på jorden, Adam og Eva og Edens Have, syndfloden og mange andre begivenheder i Det gamle og Det nye Testamente

Det, der i vore dage kaldes overlegen kundskab i oplysningens tidsalder, får nogle mennesker til at betragte disse beretninger som fabler. Kan de, der tror på Kristus, bebrejde dem det? I forsøg på at genvinde tilliden hos sådanne medlemmer, som er ophørt med at tro, har mange liberale kirker opgivet den ene læresætning efter den anden, ja, er endog gået så vidt, at de undlader at fastholde læresætningen om en personlig Guds eksistens.

Når nogen af os i et øjebliks tilstand af skuffelser betegner et familiemedlem som uværdig til at modtage en hjælpende hånd, må jeg minde om, at når vi vedbliver at opbygge uden at tænke på de synlige resultater, så får vi selv øget styrke. Jo mere vi opbygger andre, des mere bliver vi selv opbyggede. Værdige sidste dages hellige ægteskaber varer for evigt, og når vi holder os til den, der er mest dyrebar for os, gør vi os berettiget til velsignelser for hele familien.

Vi kan opbygge hinanden som en familie. Vi må tage familiens medlemmer i hånden og vise dem, at vores kærlighed er virkelig og vedvarende. Når vi tager nogen ved hånden, bliver begge hænder stærkere. Ingen har nogensinde opbygget en anden uden selv at blive styrket. Vi må gøre vore familiebånd stærkere og stille hjemmet til rådighed for alle familiens medlemmer. Vort hjem bør være et sted, hvor vore børn vil være glade for at opholde sig.

Hvis vi holder Guds befalinger og vandrer hånd i hånd med ham på hans stier, kan Satan ikke røre os. Trofaste medlemmer af kirken behøver ikke at vandre alene. Den bekymrede sjæl behøver ikke at finde vej tilbage alene. Guds hånd er til rådighed, hvis blot vi vil række ud og op efter den.

»... Jesus tog ham (én, der var besat af en ond ånd) ved hånden og rejste ham op; og han stod op.

Da Jesus var kommen ind i et hus, spurgte disciplene ham i enrum: 'Hvorfor kunne vi ikke uddrive den?'

Han svarede dem: 'Den slags kan ikke drives ud ved noget, uden ved bøn og faste.'« (Mark. 9:27-29.)

Jeg beder vor himmelske Fader hjælpe os til at leve sådan, at vi kan få den indre styrke og kraft til at tage dem omkring os ved hånden og opbygge dem.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Gud lever. Dette er Jesu Kristi kirke, genoprettet i disse sidste dage til gavn for hele menneskeheden.Præsident Harold B. Lee er en Guds profet. Han har, det blev bevidnet af den smukke, unge kvinde i München og tusinder af andre, den Gud-givne evne til at tage alle ved hånden og løfte os op til nye højder, hvis vi vil holde budene og følge hans råd. Dette bevidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Bered jer

Ezra Taft Benson

Mine brødre og søstre, vi er alle brødre og søstre, børn af den samme Fader i ånden. Ydmyg og taknemmelig står jeg i dag foran jer. Jeg har været på mine knæ i faste og bøn, således som også medlemmerne af min familie har været det, for at jeg kunne få Åndens velsignelser.

Min tekst er i dag fra en Herrens åbenbaring til profeten Joseph Smith, ved en konference i kirken den 2. januar 1831, der lyder således: »... men er I beredte, behøver I ikke at frygte.« (L&P 38:30.)

I første afsnit af den storslåede »Lære og Pagter«, en bog, indeholdende åbenbaringer fra vor tid, læser vi disse ord: »Bered jer, bered jer for det, som skal komme.« (L&P 1:12.)

Videre siges der i den samme åbenbaring disse advarende ord: »... Jeg Herren vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.« (L&P 1:17.)

Hvad er det for ulykker, som vi skal være beredte til at møde? I afsnit 29 advarer Herren os om, at »en heftig haglstorm skal blive sendt ned for at ødelægge jordens afgrøde.« (L&P 29:16.)

I afsnit 45 læser vi, at »en susende svøbe, en hærgende sygdom skal dække andet.« (L&P 45:31.) I afsnit 63 erklærer Herren, at han har »besluttet krig på jorden ...« (L&P 65:33.) I Mattæus, kapitel 24 hører vi om »hungersnød og jordskælv.« (Matt. 24:7.)

Herren erklærede, at disse og andre ulykker ville komme. Disse særlige profetier synes ikke at være betingede. Herren ved med sin forudviden, at de vil ske. Nogle vil forekomme på grund af menneskets manipulationer, andre gennem Guds og naturens kræfter, men det synes helt sikkert, at de vil komme. Profetier er blot i omvendt orden en guddommelig afsløring af kommende begivenheder.

Alligevel har Herren Jesus Kristus sagt: »... men er I beredte, behøver I ikke at frygte.« (L&P 38:30.)

Hvordan vil Herren da hjælpe os til at berede os til disse ulykker? Svaret findes i afsnit 1 af Lære og Pagter, hvor der står:

»Derfor har jeg, Herren, hidkaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

Jeg har også givet andre befaling ...« L&P 1:17-18.) Han har også sagt: »Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse.« (L&P 1:37.)

Her er nøglen – vend jer mod profeterne for at høre Guds ord, som vil vise os, hvordan vi skal berede os mod de ulykker, som vil komme. For Herren erklærer i samme afsnit: »Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.« (L&P 1-38.)

Igen advarer Herren dem, som vil afvise hans repræsentanters inspirerede ord, idet han siger: »... Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket.« (L&P 1:14.)

Kirkens velfærdsprogram blev indstiftet efter åbenbaring fra Gud til hans talerør, profeten og tidligere præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det blev igangsat af Det øverste Præsidentskab ved en generalkonference, afholdt af kirken i oktober 1936, altså for syvogtredive år siden.

Det er betydningsfuldt, at en mand, som i et kvart århundrede tjente som den første administrerende direktør for General Church Welfare Committee i dag er Herrens talerør på jorden, Harold B. Lee, og at præsident Marion G. Romney, som var så nært knyttet til ham i den stilling, nu står som rådgiver ved hans side.

Ved konferencen i april 1937 spurgte præsident J. Reuben Clark, jun. (rådgiver i Det øverste Præsidentskab): »Hvad kan vi som et folk og som enkeltpersoner gøre for os selv for at berede os til at møde den kommende katastrofe, som Gud i sin visdom måske ikke vil lede os uden om?«

Præsident Clark fremsatte derpå disse inspirerende grundprincipper for kirkens velfærdsprogram:

Lad os først og fremmest leve retskaffent ...

Lad os undgå gæld, som vi vil undgå pesten; hvor vi nu er i gæld, lad os komme ud af den; hellere i dag end i morgen.

Lad os helt og holdent leve af vore indtægter, og også spare en smule op.

Overhovedet for hvert hjem må sørge for at have mindst et års forbrug af mad og tøj, om muligt også brændsel. I, der har et stramt budget, sæt jeres penge i fødevarer og tøj, ikke i aktier og obligationer.

I, der har rigeligt, vil mene, at I ved, hvordan I skal klare jer, men jeg må foreslå, at I ikke spekulerer. Hver familie må stræbe efter at eje sit hjem, fri for forpligtelser. Lad enhver, som har en have, dyrke den; enhver, som har en gård, drive den.« (Conference Report, april 1937, p. 26.)

For de retfærdige giver evangeliet en advarsel før en ulykke, et program i kriser, et tilflugtssted mod hver katastrofe.

Herren har sagt, at »dagen kommer, luende som en ovn ...« (Mal. 4:1.) Men han forsikrer os, at »den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes.« (L&P 64:23.)

Herren har advaret os mod hungersnød, men den retfærdige vil have lyttet til profeterne og opmagasineret mindst et års forråd.

Herren har sendt englene til at høste på jorden (se »Discourses of Wilford Woodruff«, p. 251), men de, som efterlever visdomsordet og de andre befalinger, forsikres, »at dødens engel skal gå forbi, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel ...« (L&P.)

Herren ønsker, at hans hellige skal være frie og uafhængige i de kritiske dage forude. Men intet menneske, som har økonomiske byrder, er virkeligt fri.

»Tænk en gang, hvad du gør, når du sætter dig i gæld«, sag-

de Benjamin Franklin, »du giver en anden magt over din frihed.« »... betal din gæld; og lev så ...«, sagde Elisa (2 Kong. 4:7). Og i Lære og Pagter siger Herren: »... det er min vilje, at I betaler alt, hvad I skylder.« (L&P 104:78.)

I mere end 100 år er vi blevet opfordret til at opmagasinere korn. »Husk, at rådet er givet«, sagde ældste Orson Hyde ... *opmagasinér al jeres korn*, og pas på det! ... Og jeg siger jer, at det er næsten lige så nødvendigt at have brød til at opbygge legemet, som at have føde for ånden, for det ene er lige så nødvendigt som det andet for at gøre os i stand til at fortsætte Guds værk på jorden.« (»Journal of Discourses«, vol. 5, pag. 17.)

Og han sagde også: »Der er mere frelse og sikkerhed i hvede, end i alle verdens politiske systemer ...« (JD., vol. 2, p. 2o7.)

Med hensyn til de fødevarer, som bør oplagres, så har kirken først og fremmest overladt den afgørelse til det enkelte medlem. Kirkens velfærdskomité giver udmærkede forslag. »Alt korn er godt til føde for mennesker ...« (L&P 89:16) erklærer Herren, men han udpeger specielt hveden. Tørre, hele, hårde hvedekorn kan, når de oplagres rigtigt, vare uendeligt, og deres næringsmæssige værdi kan forøges gennem spiring, hvis man ønsker det.

Det ville være godt, om hver eneste familie havde et lager af hvede til mindst ét år. Og må jeg minde om, at det almindeligvis kræver flere gange så meget land at producere et givent mål af føde, når vi først giver hveden til køerne og derefter spiser deres kød, som hvis vi selv spiste hveden. Lad os være forsigtige og ikke lægge for megen vægt på opdrætning af kød og andre dyr.

Når vi tager Herrens råd i betragtning med hensyn til forråd, bør hvede have en høj prioritet. Vand er selvfølgelig tvingende nødvendigt. Andre vigtige ting kunne omfatte: Honning eller sukker, bælgplanter, mælkeprodukter eller erstatninger derfor, og salt eller tilsvarende. Åbenbaringen om forråd kan blive lige så vigtig som vores timelige frelse, som det var for folk på Noas tid at gå ombord i arken.

Præsident Harold B. Lee har fornylig tilrådet, at »hvis vi måske ikke tænkte så meget i retning af et års forsyning af, hvad vi normalt vil benytte, og i højere grad tænker på, hvad der ville kunne holde os i live, hvis vi ikke havde andet at spise, at det så ville være lettere at sætte et års forsyning hen ... bare nok til at holde os i live, hvis vi ikke havde andet. Vi ville ikke kunne spise os tykke på det, men vi ville overleve. Og hvis I tænker på den slags års-forsyning snarere end et helt års forsyning af alt det, som I er vant til at spise, noget, som i de fleste tilfælde ville være umuligt for den almindelige familie, så tror jeg, at vi ville komme nærmere til, hvad præsident Clark tilrådede os dengang tilbage i 1937.« (»Welfare conference address«, 1. okt. 1966.)

Der er velsignelser forbundet med at være nært knyttet til jorden, ved at dyrke sin egen føde, selvom det kun er en lille have bag huset og et par frugttræer. Menneskets materielle velfærd udspringer i det væsentlige fra jorden og andre naturlige kilder. Kombineret med menneskelig hjælp og forøget ved hjælp af dets værktøj sikres denne velstand og øges gennem frihed og retskaffenhed. De familier, der i de sidste dage har et tilstrækkeligt lager af den rigtige føde til deres behov, vil være heldigt stillede.

Med hensyn til menneskelig energi, så kan vi være taknemmelige for visdomsordet, der fortæller os, at det er muligt, at løbe og ikke blive trætte ...« og »gå og ikke blive matte.« (L&P 89:20.) Herren har tilrådet os at »gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være styrkede.« (L&P 88:124.) Han har også givet dette råd: »Gå ikke hurtigere frem og arbejd ikke mere ... end dine kræfter og evner tillader dig.« (L&P 10:4.)

Sund mad, passende hvile, tilstrækkelig motion og en god samvittighed kan berede os til at klare de prøvelser, som ligger forude.

Med hensyn til beklædning, så bør vi forudse kommende behov, som f.eks. ekstra arbejdstøj og tøj, der vil give os varme i vintermånederne, når der måske bliver mangel på eller begrænset forsyning af brændstof. Læder og ruller af stof kan oplagres, især i familier med yngre børn, som vil vokse ud af eller opslide det nuværende tøj.

»Den dag vil komme«, sagde præsident Wilford Woodruff, »hvor vi alle, som det er blevet forudsagt, vil komme til at opleve nødvendigheden af, at vi laver vore egne sko og tøj og dyrker vor egen føde ...« (»Discourses of Wilford Woodruff«, p.166.)

I et budskab til de hellige i juli 1970 erklærede præsident Joseph Fielding Smith, at pionererne »af deres ledere blev belært om at producere, så vidt det var muligt, alt, hvad de fortærede ... Det er stadig et godt råd.« (Improvement Era«, vol. 73, p. 3.)

Træ, kul, gas, olie, petroleum og endog stearinlys er blandt de ting, der kan oplagres som varmegivende brændsel, til at lave mad ved, og til lys og kraft. Nogle af dem kan bruges til alle disse formål, og nogle af dem må oplagres og behandles med varsomhed. Det vil også være godt at have nogle af de vigtigste medikamenter på lager til mindst ét års forbrug.

Mænd bør søge hæderligt arbejde og udføre det godt for at sørge for deres familie. Mænd, som er i stand til at udføre nyttigt arbejde med deres hænder, vil komme i stigende efterspørgsel. Håndværkere, landmænd, bygningsarbejdere, skræddere, gartnere og mekanikere vil vise sig at være til virkelig velsignelse for deres familier og deres medmennesker.

De hellige er blevet tilrådet ikke at stifte gæld, men at vedligeholde en kontantreserve. Den nyere historie har vist, at det i vanskelige tider er reserver af reelle værdier, der har størst betydning, snarere end reserver, hvis værdier kan tilintetgøres ved inflation. Det er godt at huske, at vedblivende statsunderskud forårsager inflation; inflation benyttes som undskyldning for ineffektiv priskontrol; priskontrol fører til mangel; kunstigt forårsaget mangel benyttes som undskyldning for indførelse af rationering.

Hvornår vil vi lære disse grundlæggende økonomiske principper? Men »... når vi virkelig kommer i vanskelige tider«, sagde præsident Clark, »hvor fødevarer er sparsomme, eller der slet ingen er at få, og det samme er tilfældet med beklædningsgenstande og husly, vil penge måske ikke længere have nogen værdi, for der er måske intet at købe, og man kan ikke spise penge, og man kan ikke få tilstrækkeligt af dem til at holde sig varm ved at brænde dem, og man kan ikke klæde sig i dem.« (»Church News«, 21. november 1953, p. 4.)

Kirkens velfærdsprograms styrke ligger i, at enhver familie

følger den inspirerede vejledning fra kirkens ledere med hensyn til at blive selvforsynende ved tilstrækkelig forberedelse. Gud ønsker, at hans hellige skal forberede sig sådan, »at kirken (som Herren har sagt) kan være uafhængig af alle andre skabninger, som ikke er celestiale.« (L&P 78:14.) »Hvordan i alverden ville en mand kunne glæde sig over sin religion«, sagde ældste George A. Smith for mange år siden, »når han af Herren har fået besked på at berede sig til hungersnødens dag, og han så, i stedet for at gøre det, havde ødslet det bort, som skulle have reddet ham og hans familie?« (»JD«, vol. 12, p. 142.)

Og præsident Brigham Young sagde: »Hvis du ikke har noget at spise, hvor megen visdom kan du så prale af, og til hvilken virkelig nytte er dine talenter, hvis du ikke kan sørge for dig selv og spare op til en dag med mangel på de fornødenheder, der er beregnet på at opretholde livet for dig? ... dig? ...

Hvis du ikke kan sørge for dit behov her i livet, hvordan kan du så forvente at have visdom nok til at opnå evigt liv?« (»JD«, vol. 8, p. 68.)

Hvornår vil alle disse ulykker ramme os? Vi kender ikke det nøjagtige tidspunkt, men det synes som om det vil være i den nærmeste fremtid. De, som er beredt nu, har de vedvarende velsignelser ved tidlig lydighed, og de er parate. Noa byggede sin ark, før syndfloden kom og han og hans familie overlevede. De, som ventede med at handle, indtil oversvømmelserne var begyndt, var for sent på færde.

Lad os ikke afholde os fra at berede os på grund af en tilsyneladende velstand i dag eller en såkaldt fred.

Jeg har set, hvordan inflationen rammer. Jeg vil aldrig glemme Tyskland i begyndelsen af 1920'erne. I december 1923 betalte jeg seks milliarder mark i Køln for morgenmad. Det var bare 15 cents i amerikanske penge. I dag rammer virkelig inflation Amerika og adskillige andre nationer.

Brødre og søstre, jeg ved, at dette velfærdsprogram er inspireret af Gud. Jeg har med mine egne øjne set resultaterne af sult og fortvivlelse, idet jeg efter anmodning af kirkens præsident ved afslutningen af den anden verdenskrig tilbragte et år i det krigshærgede Europa uden min familie, og omdelte fødevarer, tøj og sengetøj til vore trængende medlemmer. Jeg har set ind i hellige indfaldne øjne, folk, som næsten var kommet til sidste stade af sultefasen. Jeg har set trofaste medlemmer komme bærende med deres børn på tre eller fire år, som var ude af stand til at gå som følge af dårlig ernæring. Jeg har set en sulten kvinde give afklad på mad til fordel for en rulle tråd. Jeg har set voksne mænd græde, mens de lod hvede og bønner løbe mellem fingrene, varer, som var blevet sendt dem fra Zion i USA.

Takket være Gud for en profet, for dette inspirerende program, og for hellige, så godt, at de kunne og ville sørge for deres egne og alligevel også deler med andre. Hvilken vidunderlig måde er det ikke at blive frelsere på Zions bjerg? »Tiden er ved at være moden«, sagde præsident Lee, »for en demonstration af styrken og effektiviteten i Herrens plan, som han har udarbejdet som et lys for verden og til at være et banner for mit folk og for ikke-jøderne at søge hen til.« (»Deseret News Church Section«, 20. dec. 1941, p. 7. Se også L&P 45:9.) Må vi altid erindre Herrens løfte: »... men er vi beredte, behøver vi ikke at frygte.« (L&P 38:30.)

Lad os efterleve evangeliet fuldt ud og må vi erkende det ufejlbarlige i Guds inspirerede ord, hvadenten det er »hans ... egen stemme ...« eller »hans tjeneres, thi det er det samme.« (L&P 1:38.) Tiden forude er krævende og udfordrende. Må vi dog være beredte åndeligt og timeligt, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Hav tak for profeten, du sendte

Gordon B. Hinckley

Vi har i over et århundrede sunget en vidunderlig salme: „Hav tak for profeten, du sendte." Den er nærmest blevet vort „varemærke". Som folk synger vi visse salmer, der kommer fra andre kirker, og andre trossamfund synger nogle af vore salmer. Men kun vi kan, hvis det var rigtigt, med rette synge: „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag."

Den blev skrevet for mere end et århundrede siden af en fattig mand, der boede i Sheffield, England. Han arbejdede på stålværket, men blev så afskediget, fordi han havde sluttet sig til mormonkirken. Men i hans hjerte brændte et stærkt vidnesbyrd; og i dyb taknemmelighed skrev han disse vidunderlige linier. De er blevet et udtryk for millioner af menneskers taknemmelighed verden over. Selv har jeg hørt dem sunget på enogtyve forskellige sprog, som en gudfrygtig tak for guddommelig åbenbaring.

Hvor bør vi være taknemmelige, brodre og sostre, og hvor taknemmelige er vi ikke, for en profet, som vejleder os med ord af guddommelig visdom, medens vi lever her under vore forskellige forhold i disse vanskelige og indviklede tider. Den faste overbevisning i vore hjerter, visheden om, at Gud vil åbenbare sine børn sin vilje gennem sin ordinerede tjener, er fundamentet for hele vor tro og vore handlinger. Hvis vi ikke havde en profet, havde vi intet; og fordi vi har en profet, har vi alt.

For 12 år siden, var jeg sammen med missionspræsidenten i Hong Kong, her havde jeg lejlighed til at påbegynde arbejdet på Fillippinerne, at åbne en mission der. Den 28. april 1961 holdt vi et mode, som vi, der var til stede, aldrig vil glemme. Dengang var der ikke nogen kirke, vi kunne modes i. Vi bad De forenede Staters ambassade om tilladelse til at holde vort mode på den smukke terrasse til mindesbygningen af marmor på den amerikanske militærkirkegård. Vi mødtes klokken halv syv om morge-

nen. På dette hellige sted, hvor krigens tragedier bringes i eringring, påbegyndte vi arbejdet med at undervise i fredens evangelium.

Vi bad det eneste filippinske medlem, som vi havde været i stand til at finde frem til, om at tale. Han fortalte en historie, som jeg aldrig vil glemme.

Som dreng fandt han et gammelt laset nummer af **„Det Bedste"** mellem noget affald. Det indeholdt en forkortet version af en bog, der fortalte mormonfolkets historie. Den fortalte om Joseph Smith og beskrev ham som profet. Ordet profet virkede meget stærkt på drengen. Kunne det virkelig være rigtigt, at der var en profet på jorden? tænkte han. Hæftet blev væk, men tanken om eksistensen af en levende profet holdt aldrig op med at interessere ham gennem de lange mørke krigsår.

Endelig sluttede krigen, og De forenede Staters regering genåbnede Clark Air Base. Filippineren, David Lagman fik arbejde på basen. Han fik at vide, at hans overordnede, en luftkaptajn, var mormon. Han ønskede at spørge ham, om han troede på en profet, men han turde ikke rigtigt. Til sidst samlede han sig dog, efter mange indre kampe, sammen til at spørge.

„Er De mormon?" spurgte den unge mand. „Ja, det er jeg," lød det ligefremme svar. „Tror De på en profet, er det rigtigt, at De har en profet i Deres kirke?" fortsatte han ivrigt.

„Ja, vi har en profet, en levende profet, som præsiderer over kirken, og som belærer os om Herrens vilje."

David bad kaptajnen fortælle sig mere, og som følge af denne undervisning, blev han døbt. Han var den første indfødte, der blev ordineret til ældste på Filippinerne, og idag arbejder han som præsident for kirkens NordLuzon distrikt; for nu ved han selv, at der virkelig findes en levende profet på jorden.

Findes der nogen større velsignelse for et folk end at være ledet af en, som modtager Guds vilje om sit folk og underviser det deri? Vi behover ikke se os ret meget omkring her i verden for at vide, at „de vises visdom (skal) forgå, og de kloges forstand blive til intet." (L & P. 76:9).

Den visdom, som verden bør søge efter, er den visdom, som kommer fra Gud. Den eneste forståelse, der kan frelse verden, er forståelse af det guddommelige.

„Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7).

Sådan var det på Amos' tid og i alle de år, hvor Guds hellige mænd talte, som den Helligånd inspirerede dem. (Se 2. Peter 1:21). De gamle profeter advarede ikke blot, om hvad der skulle ske, men hvad der er mere vigtigt, de åbenbarede sandheden for folket.

Det var dem, der påviste, hvordan menneskene skulle leve, hvis de skulle kunne være lykkelige og finde fred i deres liv.

Jeg kommer til at tænke på en kristen ung mand, jeg kender. Han undersøgte den ene kirke efter den anden, men han kunne ikke finde nogen, der lærte om en profet. Kun blandt de ortodokse jøder fandt han, at man talte respektfuldt om profeterne, og derfor antog han den jødiske religion.

I sommeren 1964 tog han til New York for at se verdensudstillingen. Han gik ind i mormonpavillonen og så billeder af profeterne fra Det gamle Testamente. Han blev helt varm om hjertet, da han hørte, med hvor stor agtelse missionærerne talte om disse store mænd, gennem hvilke Jehovah åbenbarede sin vilje. Men efterhånden som han kom videre frem gennem pavillonen, hørte han om moderne profeter, om Joseph Smith, som blev kaldt en profet, seer og åbenbarer. Der var noget ved det, der greb ham. Hans ånd blev grebet af missionærernes vidnesbyrd. Han blev døbt. Han aftjente en mission i Sydamerika, hvor han blev redskab til, at mange blev omvendt. Så vendte han hjem igen, og har siden hjulpet sin familie og mange andre ind i kirken. Det varmer om hjertet at høre ham bære vidnesbyrd om, at Joseph Smith virkelig var en Guds profet, og at alle de, der er kommet efter ham i dette hellige kald, ligeledes har været profeter.

Kan et menneske, der er villig til uden fordomme at læse Joseph Smiths historie, tvivle på, at han havde profetiske evner? Næsten 30 år før, der blev løsnet et skud, forudsagde han borgerkrigen i De forenede Stater og fortalte endvidere, at efter denne krig ville der snart komme krig blandt alle nationer. I og jeg er i denne generation vidner til disse bemærkelsesværdige ords opfyldelse.

Han forudsagde, at dette folk, der dengang levede i staten Illinois, ville blive fordrevet derfra, at de ville komme ud for store lidelser, og at de siden ville blive et stort og mægtigt folk i Rocky Mountains området. Vor tilstedeværelse her på tempelpladsen i Salt Lake City er et bevis på opfydelsen af disse fantastiske profetiske ord.

Det samme har været tilfældet med hans efterfølgere. En kold vinterdag i 1849, da vore forgængere i Salt Lake-dalen var sultne og måtte leve af rødder og tidsler, alt imens der blev fundet guld i Californien, stod Brigham Young på platformen her på pladsen og udtalte profetiske ord til dem, der følte, at de måske ville lade deres vanskeligheder her bag sig og rejse til de „grønnere græsmarker" i Californien. Han sagde blandt andet:

„Vi er blevet smidt fra asken i ilden, senere fra ilden og ud på sletterne; her er vi nu, og her vil vi blive . . .

„Vi vil bygge en by og et tempel til den allerhøjeste Gud her. Vi vil bygge boliger øst og vest herfor, og nord og syd herfor; vi vil bygge større og mindre byer i hundredvis, og tusinder af hellige vil samles her fra alle jordens nationer.

„Dette vil blive et gennemgangssted for alle nationerne. Konger og kejsere og jordens ædle og vise vil komme her for at besøge os . . . "

Kan noget menneske, der står i Visitor's Center på tempelpladsen og er vidne til de hundreder af tusinder, ja millioner, der hvert år kommer for at besøge os, være i tvivl om, at Brigham Young talte som profet? I årenes løb har mange notabiliteter passeret igennem Det første Præsidentskabs kontorer for at mode den mand, som vi opretholder som kirkens præsident og vore dages profet. Heriblandt har der været regeringsoverhoveder, ledere indenfor forretning, uddannelse og mange andre områder. Disse er blandt „de rige og lærde, de vise og

ædle" (L. & P. 58:10) som Brigham Young talte om, da vi var et fordrevet folk, der boede isoleret blandt de vildsomme bjerge.

For to uger siden sad vi ombord i et fly, der var på vej fra San Francisco til Sydney i Australien. Vi lagde mærke til en ung mand, der sad i nærheden af os og læste i bogen: *Joseph Smith, an American Prophet.* Da lejligheden bod sig, henvendte jeg mig til ham. Jeg fortalte ham, at også jeg havde læst bogen, at jeg kendte forfatteren og spurgte ham, om han var interesseret i disse ting. Han sagde blandt andet, at han var interesseret i profeterne, og at tanken om en moderne profet fascinerede ham. Han havde tilfældigt set bogen på biblioteket og havde så bestemt sig for at læse den. Vi talte længe sammen, og jeg bar ham mit vidnesbyrd om, at Joseph Smith virkelig var en profet. Ikke alene talte han om de ting, der skulle ske, men hvad der er langt vigtigere, så åbenbarede han også den evige sandhed og var et vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi guddommelige mission. Jeg håber, at den unge mand, gennem fortsatte studier vil føle et vidnesbyrd brænde i sit hjerte. Jeg føler mig overbevist om, at han vil få det.

Brødre og søstre, jeg er dybt taknemmelig, ikke kun for Joseph Smith, der i sin egenskab af profet tjente som et redskab i den Almægtiges hænder til genoprettelsen af dette arbejde, men også for alle dem, der har efterfulgt ham. Hvis man studerer deres liv, vil man begynde at forstå, hvorledes Herren har udvalgt dem, forædlet dem og tilpasset dem sine evige mål. Engang udtalte Joseph Smith: „Jeg er som en uhyre, utilhugget sten, der ruller ned fra et højt bjerg; ... hele helvede, der her og der slår et hjørne af. Således vil jeg blive en glat og sleben pil i den Almægtiges kogger."

Profeten blev hadet og forfulgt. Han blev jaget og fængslet. Han blev misbrugt og slået. Men når man læser hans historie, vil man se den udvikling, som han talte om. Der udvikledes en kraft i hans liv. Han blev forædlet. Hans kærlighed til andre blev så stærk, at de var ham kærere end hans eget liv. Hjørnerne af denne utilhuggede sten blev virkelig slået af, og han blev en sleben pil i den Almægtiges kogger.

Det samme har været tilfældet med dem, der har efterfulgt ham. De er blevet forædlet og forfinet, slebet og poleret gennem mange års tro tjeneste for bedst muligt at kunne fremme den Almægtiges formål. Kan nogen være i tvivl herom efter at have læst om sådanne mænds liv som Brigham Young, Wilford Woodruff og Joseph F. Smith? Herren mildnede deres temperament og forædlede dem for at berede dem til dette store og hellige ansvar, der senere blev lagt på deres skuldre. Det har også været tilfældet med den mand, som står som præsident for kirken idag, vor elskede leder, præsident Harold B. Lee. Jeg håber han tilgiver mig, at jeg siger dette. Jeg ønsker ikke at gøre ham flov. Men kan et menneske, som ellers kender til hans liv, benægte, at den samme indflydelse har været til stede? Han voksede op under forhold, der idag ville blive betegnet som fattige. Han har følt, hvad hårdt manuelt arbejde vil sige, på sin egen krop. Han tjente som missionær og blev afvist af de fleste, han henvendte sig til. Han måtte arbejde hårdt for at få en uddannelse. Han har været så alvorligt syg, at det ikke så ud som om, han kunne leve. Han har vandret gennem sorgens mørke dale. Når man ser tilbage på hans livs historie, så kan man se, at det alt sammen er en del af et mønster, en forædlende proces med det formål, at han bedre skulle være i stand til at forstå andres prøvelser, lidelser og sorger. Og til trods for alt dette, så er han i besiddelse af en ukuelig ånd, der oploffter alt og alle, han kommer i forbindelse med, oven over det tragiske og sorgerne.

På min rejse for nylig sammen med ham gennem Englands og Europas missioner, som hans juniorledsager, har jeg set, hvor ivrige de unge er for at møde ham. De trænges omkring ham med tårer i øjnene og dejlige smil om munden. Jeg har set missionærer sidde som tryllebundet, når han underviste dem udfra skrifterne, idet han ligesom vor Herre og Mester talte som en, „der har myndighed." Jeg har set helt små børn sidde helt stille, mens han har talt til dem med ord, de kunne forstå, og forklaret dem nadverens hellige sandheder. Jeg har set ældre mennesker græde, når han har velsignet dem.

Jeg har kun set få ting, der har gjort mig mere bevæget, end en ung mand, der omfavnede præsidenten, og senere med tårer i øjnene udtalte: „Aldrig har jeg været Himmelen så nær."

Ånden har båret vidnesbyrd for mig, og jeg står her som vidne for jer, om at han er kaldet som profet for vort folk over hele verden. „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre på denne vor dag." Jeg er takenemmelig. Jeg glæder mig over den fred og fremgang, som dette folk nyder, og jeg ved, at vor fremgang afhænger af, om vi gør Herrens vilje, som hans profet åbenbarer den for os. Hvis vi ikke følger hans råd, så fornægter vi i virkeligheden hans hellige kald. Hvis vi følger hans råd, vil vi blive velsignet af Gud.

„Hans godhed, som aldrig os svigter,
vi priser hver dag og hver stund,
opfylde vi vil vore pligter
med glæde af hjerternes grund ..."
(Den blå sangbog nr. 184)

Gud lever og åbenbarer den evige sandhed. Jesus Kristus er vor Frelser og overhovedet for denne kirke. Vi har en profet blandt os på jorden, vi har en seer og åbenbarer til at belære os. Jeg beder, at Gud vil give os troen og den disciplin, der skal til at følge denne lære, i Jesu Kristi navn. Amen.

Af verden eller af riget?

Howard W. Hunter

I den korte tid, jeg står på denne talerstol, vil jeg gerne vidne for jer om min kundskab om sandheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lærdomme.

Vi lever i, hvad der er beskrevet som den mest oplyste tid siden verdens skabelse. Videnskabelige resultater er i vor tid forbløffende for den menneskelige hjerne. Vi forstår, at den lov, hvorunder disse resultater er blevet nået, altid har eksisteret, men det er først i vor tid, at menneskets viden og forståelse er blevet stor nok til at benytte naturlovene til at frembringe nutidens resultater.

For blot få generationer siden, blev varer produceret med værktøj, lavet af råmaterialer. Men i vor tid har masseproduktion erstattet de gamle metoder med større effektivitet og bedre kvalitet på grund af menneskets genialitet og dygtighed og de maskiner, det har frembragt.

Landbruget er grundlaget for mere end halvdelen af verdens indbyggeres eksistens. Når vi i dag kører gennem moderne landbrugsområder, ser vi ikke længere bønder pløje landet med hest og plov, én fure ad gangen, eller familier, der arbejder sammen på marken ved høsttid.

Alt dette synes at være forsvundet. I dag pløjer store mekaniserede maskinkombinationer med hundreder af hestekræfter mange furer på én gang. For ikke så mange år siden blev en håndsegl brugt til at høste det modne korn på marken. Aksene blev tærsket med hånden og kastet op i luften, for at vinden kunne sprede avnerne. I dag gør landbrugsmaskinerne alt det på én gang direkte på marken.

Begivenheder fra fjerne lande kan ses i fred og ro i vore egne hjem, et fænomen, der ville være blevet betragtet som et mirakel for et par generationer siden.

Vor moderne livsform kræver, at vi har øjeblikkelige kommunikationsmuligheder til rådighed, så vi hurtigt kan tage telefonen og foretage transaktioner eller aflægge besøg uden hensyn til lange indbyrdes afstande.

Dyr sørgede i århundreder for menneskenes transport, men de er nu blevet erstattet af maskiner med stor fart og megen komfort. Menneskene har altid været nysgerrige efter at vide, hvad der »ligger på den anden side af bjerget«. I dag har hurtige fly gjort havene på størrelse med tidligere tiders floder, og mennesket har mulighed for hurtigt at nå »verdens ende«.

De fastholder ikke længere som en kendsgerning opstandelsen af den korsfæstede Frelser, og læresætningerne om det sonende offer har mistet sin troværdighed. Hvordan kan organiseret religion bevare sin plads som en stabiliserende faktor i samfundet?

I denne tid med forøget kundskab, højere tankegang og modernisering af det gamle, er det enkle blevet overset, og det dybsindige eftertragtet. Evangeliets enkle, fundamentale sandheder er blevet ignoreret.

Paulus lærte Galaterne det sande Jesu Kristi evangelium, og, efter at han havde forladt dem, kom falske lærere og forledte dem. Det foranledigede det brev, som Paulus skrev til dem i en streng tone, hvor han kritiserede dem og fordømte dem, som ønskede at forvanske hans forkyndelse.

Han sagde til dem:

»Det undrer mig, at I så hurtigt lader jer drage bort fra ham, som kaldte jer ved Kristi nåde, hen til et anderledes evangelium, som ikke er et evangelium; det er kun nogle, der forvirrer jer og gerne vil forvanske Kristi evangelium. Men om vi selv eller en engel fra Himmelen forkynder jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer – forbandet være han!« (Gal. 1:6-8.)

Fra den kristne kirkes tidligste tid er falske evangelier blevet forkyndt – ikke virkelige evangelier, som Paulus sagde det, for der er kun ét Kristi evangelium. Det er ikke anderledes i dag. Vi er omringet af forvirringer og udvikling i tanker og lærdomme, som skaber spørgsmål og tvivl. De synes at trække mennesker nedad og ødelægge tro og moralitet. Hvor er der da håb i denne verden af forvirring og moralsk forfald?

Det er der i kendskab til og forståelse af Mesterens sandheder, som må forkyndes af Kristi Kirke uden forandringer, og som dens medlemmer må tro på og efterleve.

Disse er evigtvarende sandheder og vil forblive det i uendelighed og uden hensyn til forandrede forhold i samfundet, udvikling af videnskabelige fremskridt eller udvidelse af menneskehedens kundskab.

Jeg tror, vi kan være moderne og glæde os over verden i dag og dens høje levestandard, og jeg mener, vi kan nyde goderne af nutidens boglige lærdom og videnskabelige fremskridt, uden at vi behøver at forfalde til modernisternes teorier.

Jeg tror, at evangeliets principper, som de forkyndtes af Frelseren i hans personlige administrering, var sande dengang, han forkyndte dem, og at de er sande i dag.

Sandheden er evig og forandrer sig aldrig, og Jesu Kristi evangelium er altid aktuelt i en foranderlig verden.

Den eksplosion af kundskab, som verden er så stolt af, er ikke menneskeskabt. Det er hans opdagelse af dele af den begrænsede kundskab og oplysning, som Gud har.

Hvordan vi benytter vor viden er afhængig af, om vi er af Guds evigtvarende rige, eller er en af de af verdens midlertidige forståelse. Spørgsmålet er ganske enkelt dette:

Søger vi at finde vor plads i verden i den verdslige tankes sfære eller søger vi at finde vor plads i Guds uforanderlige rige?

Jeg er så taknemmelig for mit medlemsskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der ikke viger fra sine principper i denne foranderlige verden.

Vi tror, at vi kan være moderne uden at være nødt til at underkaste Frelserens lærdomme og sandheder fornyet under-

søgelse og forandring for at give udtryk for såkaldte moderne tanker og fremskridt.
Modsat mange modernisters synspunkt ved jeg, at Gud vor evige Fader lever; at Bibelen, også Mormons Bog, er inspirerede skrivelser; at Jesus Kristus, Guds Søn, er virkelig og også lever efter at have udgydt sit blod for os, og at han i sandhed er opstået. Jeg bærer vidnesbyrd om, at der er en Guds profet på jorden i dag.
Må Herren velsigne os i vore oprigtige anstrengelser for at sky den indflydelse, der fører ind til verdens veje, så vi kan indtage vor plads i tro og overbevisning i Guds rige. Det beder jeg om i ydmyghed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Belønningerne, velsignelserne, løfterne

Spencer W. Kimball

Roy H. Stetler, som udgiver religiøse tidskrifter i de østlige stater i De forenede Stater, har skrevet følgende historie:
„Det skete udenfor det krimske fort Livadia. Fortet glødede af lys. En soldat gik med omhyggeligt afmålte skridt frem og tilbage, idet han bevogtede fortet, indenfor hvis mure, verdens mest betydningsfulde mænd holdt en vigtig konference. Soldaten syntes at være stolt over sin opgave, for hvilken soldat ville ikke gerne kunne fortælle sine børn og børnebørn, at han har været vagt ved det betydningsfulde møde mellem de tre store.
„Pludselig sås, som et fantom, en skikkelse komme ud af mørket på stien som førte op til fortets indgang. Da skikkelsen kom nærmere, kommanderede vagten: ‚Holdt, hvem der! Kom herhen og legitimér dig!' Og med disse ord tog vagten hurtigt sit gevær fra skulderen og holdt det klart, hvis der skulle opstå en kritisk situation.
„Den fremmede talte: ‚Jeg ønsker at mødes med de tre, som er i fortet.'
„‚Udelukket!' erklærede vagten. ‚Du kan ikke komme ind i fortet. Ved du ikke, at de tre store holder møde for at afgøre hele verdens kurs fremover. Ingen har tilladelse til at komme ind.
„Manden svarede: ‚Du siger at det er de tre store? Hvorfor kaldes de de tre store?'
„‚Det er dem, som skal sige, hvordan verden skal regeres,' svarede vagten.
„Den fremmede så opmærksomt på vagten. Hans øjne lynede da han sagde: ‚Det er derfor jeg må mødes med dem, fordi jeg kan hjælpe dem. Jeg har en plan som virkelig kan fungere, og som vil bevare fred på jorden, hvis de blot vil akceptere min plan.'
„Soldaten lo: ‚Gå din vej mand, du har ingen legitimationspapierer.'
„Manden svarede: ‚Papirer? Nej måske ikke her.' Og han løftede sin hånd til hilsen, som om han gik. Vagten så et grimt sår i hans hånd. Så så han på den anden hånd, der var også et sår.
„‚Du har været med i krigen?' spurgte vagten lidt venligt. ‚Jeg ser du har sår i dine hænder.'
„Den fremmede vendte sig bort igen. ‚Nej, jeg regnede ikke med at du ville lægge mærke til det,' svarede han. ‚Nej, jeg fik ikke disse sår i krigen.' Og dermed forsvandt han pludselig, lige som om mørket havde opslugt ham.
„Vagten så efter ham og undrede sig. Jeg burde have vidst det,' udbrød han, ‚bare jeg havde ladet ham komme ind!' og han dumpede forfærdet til jorden."
Det var Jesus ham, som bragte velsignelser til jordens indbyggere. Det var ham, som talte om dem, der ville stille ham dette spørgsmål:
„Hvad er det for sår i dine hænder og fødder? Da skal de erkende, at jeg er Herren, og jeg vil sige til dem: Det er de sår, hvormed jeg blev såret i mine venners hus. Jeg er den, der blev ophøjet. Jeg er Jesus, der blev korsfæstet. Jeg er Guds Søn." (L. & P. 45:51-52)
Når vi tænker på, at livet er beregnet til velsignelser og prøvelser, lad os så et øjeblik betragte de positive sider af livet i dag, lad os se på de velsignelser, der kommer af lydighed imod ham.
Da han vandrede langs Genezareth Sø, så han to brødre, Simon, kaldet Peter, og hans bror Andreas, i færd med at kaste vod i søen; for de var fiskere.
Og han siger til dem: „Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere."
De forlod straks deres garn og fulgte ham. (Matt. 4:18-20)
Og de to andre, Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, fulgte ham.
To par brødre blev Herren Jesu Kristi apostle.
Og jeg forsikter jer, at det er en af de største velsignelser, som kan opnås for noget menneske, og også den største ære. For nøjagtig 30 år siden, den 7. oktober 1943, og det er næsten på klokkeslet, knælede jeg ned foran præsident Heber J. Grants fødder og blev ordineret til apostel for Jesus Kristus.
I den 76. åbenbaring, som kaldes synet, er der lovet visse velsignelser:
„... at de ved at holde hans bud skulle blive tvættet og renset for

alle deres synder og modtage den Helligånd ved håndspålæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne myndighed.

„og som sejrer ved troen og bliver beseglet ved den forjættede Helligånd. som Faderen udgyder over alle dem, der er retskafne og sanddru.

„Det er disse, som er den Førstefødtes menighed.

„Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt.

„Det er disse, der er præster og konger, som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed,

„og er den Allerhøjestes præster efter Melkisedeks orden, som var efter den enbårne Søns orden.

„Derfor er de, som der står skrevet, guder, nemlig Guds sønner.

„Derfor er alt deres, det være sig liv og død, det nærværende eller det tilkommende, alt er deres, og de er Kristi, men Kristus er Guds.

„Og de skal overvinde alt." (L. & P. 76:52-60)

„Disse skal bo I Guds og Kristi nærhed fra evighed til evighed.

„Det er disse, som skal komme frem i de retfærdiges opstandelse.

„Disse er retfærdige mennesker, gjort fuldkomne gennem Jesus, den nye pagts mellemmand, der udvirkede denne fuldkomne forsoning ved udgydelsen af sit eget blod." (L. & P. 76:62, 65, 69)

„Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres synagoger, prædikede evangeliet om Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed blandt folket.

Og store folkeskarer fulgte ham både fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra den anden side af Jorden." (Matt. 4:23, 25)

„Da han så folkeskarerne, gik han op i bjergene; der satte han sig, og hans disciple kom hen til ham.

„Så tog han til orde, lærte dem og sagde:

„,Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres.

„,Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes.

„,Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden.

„,Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, thi de skal mættes.

„,Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed.

„,Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.

„,Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.

„ Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi Himmeriget er deres.

„,Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld.

„,Glæd jer og fryd jer; jeres løn skal være stor i Himlene;' " (Matt. 5:1-12)

Det synes som om Jesu hjerte altid var fyldt med velsignelser.

Som profeten Joseph beretter:

„Og således så vi de celistiales herlighed, som overgår alt; hvor Faderen regerer på sin trone for evigt,

for hvis trone alting bøjer sig i ydmyd ærbødighed og giver ham æren fra evighed til evighed." (L. & P. 76:92-93)

„Og en er de celestiales herlighed, som solens glans er en." (L. & P. 76:96)

Og atter:

„Men store og underfulde er Herrens gerninger og hans riges hemmeligneder, som han viste os, og som overgår al forstand i herlighed, magt og herredømme." (L. & P. 76:114)

„Ej heller formår noget menneske at kundgøre dem, thi de kan kun ses og forstås ved den Helligånds kraft, som Gud skænker dem, der elsker ham og renser sig for ham, og hvem han giver evnen til at se og erfare for sig selv." (L. & P. 76: 116-117)

Åbenbaringen fra 1832, der er kendt som Synet, begynder således:

„Hør, I himle, og lyt, o jord. Fryd jer, I indbyggere deraf, thi Herren er Gud, og der er ingen Frelser uden ham.

„Stor er hans visdom, underfulde er hans veje, og hans gerningers omfang kan ingen udgranske.

„Hans planer skal ikke fejle, og ingen kan holde hans hånd tilbage.

„Fra evighed til evighed er han den samme, og hans år tager ingen ende.

„Thi så siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

„Stor skal deres løn være og evig deres herlighed." (L. & P. 76:1-6)

Og når han giver en velsignelse, opfylder han den; når han giver et løfte, vil det ske. I 1832 sagde Herren:

„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L. & P. 1:38)

Herrens budskab var kærlighed og fred.

Da Herren begyndte at forberede sine apostle på sin korsfæstelse, sagde han: „Den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen." (Joh. 14:12)

Og vi mindes historien om Abraham, da der kom tre personer til ham ved Mamrelund, og Abraham bøjde sig til jorden. De spurgte: „Hvor er din hustru Sara?" og de fortsatte:

„Næste år ved denne tid kommer jeg til dig igen, og så har din hustru Sara en søn!" Men Sara lyttede i teltdøren dag ved dem;

„Og da Abraham og Sara var gam-

le og højt oppe i årene, og det ikke mere gik Sara på kvinders vis, „lo hun ved sig selv og tænkte: Skulle jeg virkelig føle attrå, nu jeg er affældig, og min herre er gammel?

„Da sagde Herren til Abraham: ‚Hvorfor ler Sara og tænker: Skulle jeg virkelig føde en søn, nu jeg er gammel?

„Skulle noget være umuligt for Herren? . . . Sara (skal få) en søn!" (1. Mos. 18:9-14)

Selvfølgelig er intet for svært for Herren. Hans løfter bliver opfyldt.

I 1833 gav Herren nogle løfter, som vi aldrig bør tage let på:

Han sagde: „ . . . dødens engel skal gå forbi dem . . . og ikke slå dem ihjel." Hvad der får os til at mindes tiden i Ægypten.

De skal have et godt helbred, sagde han, og styrke og kraft med marv i benene og sundhed i navlen.

Og måske er følgende løfter større end dem: „De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte." (L. & P. 89: 18-21)

Alle disse velsignelser er til os, hvis vi husker, hvad der er sagt, og vandrer i lydighed.

„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger, fortalte han altid folkene." (Joh. 14:15)

Der er dybder i havet, som stormen, der pisker overfladen i raseri, aldrig når ned til. De, som når ned til dybderne i livet, hvor de i stilheden hører Guds røst, har den stabiliserende kraft, som fører dem frelste og roligt gennem besværlighedernes storme.

Der er så mange skønne løfter. Når man læser i skriften, eller blot blader i den, synes det som om efterlevelsen af Herrens bud næsten i sig selv er velsignelser og vidnesbyrd.

Og vi har et andet højtideligt løfte fra Herren:

„O (den, som lever i retfærdighed) skal blive forvandlet på et øjeblik . . ." (L. & P. 101:31)

„Hør disse ord. Se, jeg er Jesus Kristus, verdens Frelser. Gem dette i jeres hjerter og lad evighedens alvor hvile over jeres sind.

„Vær alvorlige. Hold alle mine bud." (L. & P. 43:34, 35)

En anden velsignelse lover:

„thi i min egen bestemte tid vil jeg komme ned på jorden til dom, og mit folk skal blive forløst og regere med mig på jorden." (L. & P. 43:29)

Fra Salmerne har vi fået løfte om denne velsignelse:

„Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå;

„thi han har grundlagt den på have, grundfæstet den på strømme.

„Hvo kan gå op på Herrens Bjerg, og hvo kan stå på hans hellige sted?

„Den med skyldri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk;

„han får velsignelse fra Herren, retfærdighed fra sin frelses Gud." (Sal. 24:1-5)

Så kommer, i vor egen uddeling, denne store belønning:

„Thi alle, der ønsker en velsignelse af mine hænder, må overholde den lov, som blev givet for denne velsignelse." (L. & P. 132:5)

Herren taler derpå om evighedens velsignelser. Han sagde om dem, som holder budene og lever værdigt:

„ . . . og de skal gå forbi engle og guder, som er sat der til deres ophøjelse og herlighed i alle ting, som det er blevet beseglet på deres hoveder, hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed.

„Da skal de blive guder, fordi de aldrig har nogen begrænsning; derfor skal de være til fra evighed til evighed, fordi de fortsætter. Da skal de være over alt, thi alt er dem underkastet. Da skal de blive guder, fordi de har al magt, og englene er dem underdanige.

„ . . . om I modtager mig i verden, da skal I kende mig, og I skal få jeres ophøjelse, at hvor jeg er, der skal I også være. (L. & P. 132:19, 20, 23)

Herren talte til israelitterne, og lover os det samme i dag:

„Jeg vil vende mig til eder, jeg vil gøre eder frugtbare og mangfoldige, og jeg vil stadfæste min pagt med eder.

„I skal spise gammelt korn, til I for det nye korns skyld må tømme laderne for det gamle.

„Jeg vil opslå min bolig midt iblandt eder, og min sjæl skal ikke væmmes ved eder.

„Jeg vil vandre iblandt eder og være eders Gud, og I skal være mit folk." (3. Mos. 26:9-12)

Og da Herren forlod sine disciple lovede han:

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27)

Hvad mere kunne vi ønske eller bede om end alt dette? Alle disse velsignelser og mange andre gives til ethvert menneske, som er villig til at efterleve budene, samt til at være sand og ærlig i sine gerninger.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud på visse betingelser har givet os disse og tusind andre gode ting. Han har organiseret sin sande kirke på jorden. Dette er hans kirke. Han har givet os en fuldstændig plan, som vil føre os frem imod fuldkommenhed; og han har givet os profeter til at lede og styre os. Og præsident Harold B. Lee er i dag dette riges og dette folks leder, han er en Guds profet. Dette ved jeg. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

En forståelse af, hvem vi er giver selvagtelse

Harold B. Lee

Mine kære soskende og venner. Må jeg komme med nogle få bemærkninger om noget, som bekymrer os alle i vore dage. Jeg taler om den rystende mangel på selvagtelse, der plager så mange mennesker. Det ses tydeligt i deres påklædning, deres manerer og den overstrømmende tolerance der farer over verden som en lavine.

Vi kan se mange blandt os, som ser ud til at undrage sig sømmelighedens standarder eller forståelsen for betydningen af de ældre og mere erfarnes ord, der siden tidernes begyndelse virkelig har betydet noget for vores forfædre; ord der er blevet sagt for at styrke egenskaber, retfærdighed, harmoni, enighed og fred i verden.

Der er evige sandheder, og hvis vi alle forstod, lærte og praktiserede dem ville enhver mand, kvinde, dreng og pige, der nu lever, som har levet eller vil komme til at leve, blive frelst.

For nogle synes det måske gammeldags at tale om dyd, ærlighed, moral, tro og karakterstyrke, men det er disse egenskaber, som har skabt store mænd og kvinder, og vist den vej ad hvilken man kan finde lykken i dette liv, og evig glæde, i den verden som kommer. Det er disse egenskaber, der er vort livs anker, til trods for prøvelser, sorger, ulykker, besværligheder og krigens vederstyggeligheder, der bringer forfærdende odelæggelser, hungersnød og blodsudgydelser i sit kølvand.

De, der ikke følger de advarsler, der kommer fra dem, der stræber efter at undervise i disse principper, og i stedet vælger en anden kurs, vil i den sidste ende befinde sig i en ynkelig tilstand, hvilket vi jo så ofte er vidne til blandt os. Profeten Esajas beskriver på den mest dramatiske måde, de tragiske resultater, da han gentager de ord, der kom til ham fra Gud, da han søgte at befæste sit folk imod verdens ugudelighed, jeg vil gerne citere disse ord:

„. . . hos de sørgende skaber jeg læbernes frugt, fred, fred for fjern og nær, siger Herren, og nu vil jeg læge ham.

„Men de gudløse er som det oprørte hav, der ikke kan komme til ro, hvis bølger opskyller mudder og dynd.

„De gudløse har ingen fred, siger Gud." (Es. 57:19-21)

Andre profeter har lige så overbevisende sagt at „ugudelighed har aldrig været lykke." (Al. 41:10)

Når jeg i bønnen har tænkt over grunden til, at en mand vælger den kurs, der så dramatisk beskrives af Esajas — at vige fra den sti der kunne have ført til fred, i stedet vælger noget, der kan lignes ved et oprørt hav af mudder og dynd — så synes det mig altsammen at komme af manglende selvagtelse. Lyt engang til disse kloge ord, sagt af mennesker, hvis levevis har været værdig til efterfølgelse og som oplevede den tids realiteter, som de taler om. Jeg citerer:

„Selvagtelse er alle dyders hjørnesten."

Sir John Frederick William Herschel, britisk læge (1792-1871)

Andre har erklæret:

„Selvagtelse er den ædleste klædning et menneske kan iføre sig, den mest ophøjede følelse, hvorved sindet kan inspireres."

Samuel Smiles, skotsk biografisk forfatter, (1812-1904)

„Ethvert menneske stempler sig selv. Den pris vi falbyder os til, betales af andre. — Et menneske bliver stort eller lille af egen fri vilje."

Johann von Schiller, tysk digter, dramatiker og filosof. (1759-1805)

En kær mor fra en naboby skrev til mig: „Jeg elsker mit land, jeg elsker min mand, jeg elsker Gud og hvordan er dette muligt? Fordi jeg oprigtigt elsker mig selv."

Dette er selvagtelsens frugter. Omvendt er det således, hvis man ikke elsker sig selv, som denne søster skriver, må man regne med at dette får andre følger. Man elsker ikke længere livet og hvis man er gift, mister man sin kærlighed til ægtefælle og børn — der er ingen kærlighed i hjemmet eller respekt for det land, man lever i og endelig mister man sin kærlighed til Gud. Resultatet bliver opror i landet, uorden og manglende kærlighed i familien, ulydige born, og man mister kontakten med Gud, alt sammen fordi et menneske har mistet sin selvagtelse.

Jeg mindes en invitation, jeg engang fik, til at tale til nogle mænd, hvor de fleste ikke var blevet forfremmet i kirken på grund af deres manglende ønsker derom eller forståelse af det vigtige i at rette sig efter visse standarder for at kunne forfremmes. Det emne, jeg skulle tale om var: „Hvem er jeg?" Mens jeg grundede over dette emne og søgte i Guds ord, under forberedelserne til min opgave, fornemmede jeg ojeblikkelig at jeg skulle tale om et emne, som er af lige så stor vigtighed for enhver

af os, som det var for disse mænd, blandt hvilke der utvivlsomt var nogle, som ikke havde fundet sig selv og som manglede en solid grundvold at bygge deres tilværelse på.
Børns grusomhed og de unges uforbederlighed er meget ofte et forsøg på at tiltrække sig opmærksomhed og opnå den popularitet, som de ikke kan få ved hjælp af deres legemlige eller åndelige talenter. Derfor afspejler den blaserte pige og den usoignerede dreng ofte blot nogle mennesker, der ved hjælp af et overfladisk udseende eller en unormal opførsel søger (ganske vist på en underlig måde) at opnå de udefinerlige egenskaber, de synes er så charmerende — det bliver så til et klodset forsøg på at tiltrække sig opmærksomheden gennem en opførsel, som tydeligt viser en indre skuffelse, fordi de pågældende mangler forståelse for deres egen identitet som menneske.
Så derfor „Hvem er jeg?" De, som mangler denne vigtige forståelse, kan som følge deraf ikke i den grad sætte pris på sig selv, som de ville have kunnet, hvis de forstod, og dette fører til manglende selvagtelse.
Må jeg begynde at sige, hvad der er at gøre ved det, ved at stille to spørgsmål fra skriften, som enhver bør lægge sig på sinde.
Salmisten skrev: „. . . hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?
„Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kronede du ham;" (Sal. 8:5-6)
Det næste spørgsmål er det, Herren stillede Job: „Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har nogen indsigt! . . . (hvor var du) mens morgenstjernerne jubled til hobe og alle gudssønner råbte af glæde?" (Job. 38:4,7)
Skal man ændre disse ord fra skrifterne til et mere enkelt sprog, kan man nok sige at profeterne, som her er citeret, simpelthen spørger enhver af os: „Hvor kom du fra? Hvorfor er du her?"
En stor engelsk-amerikansk psykolog, MacDougall (1871-1930), sagde engang: „Den første ting, man må gøre hvis man skal hjælpe en mand på fode igen, er at genoprette hans selvagtelse, hvis det er muligt." Jeg mindes også den gamle engelske vævers bøn: „Oh, Gud, hjælp mig til at bevare en god mening om mig selv." Det burde være enhver sjæls bøn; ikke en kunstig udviklet selvvurdering, som kom gennem hovmod, indbildskhed eller påtrængenhed, men ved hjælp af retfærdig selvagtelse, hvilket kunne defineres som: „Tro på sin egen værdi for Gud og mennesker."
Prøv blot at betragte disse udtalelser som svar på de spørgsmål, som må brænde i bevidstheden på enhver, som er faret vild eller som endnu ikke er i stand til virkelig at vurdere sig selv i denne kaotiske verden. Selv om min taletid er begrænset, håber jeg at min røst i en vis målestok må kunne nå over denne triste, trøstesløse og problemfyldte verden.
Apostlen Paulus skrev: „Da vi var under vore kødelige fædres tugt, havde vi ærefrygt for dem; skal vi så ikke meget snarere bøje os under åndernes Fader og få livet i eje?" (Heb. 12:9)
Dette antyder at alle, som lever her på jorden, har én der er fader til deres ånder på samme måde som de har en jordisk far. Det samme antydede Moses og Aaron, da de faldt på deres ansigter og sagde: „O Gud, du Gud over alt køds ånder, vil du vredes på hele menigheden, fordi en enkelt mand synder?" (4. Mos. 16:22)
Bemærk, hvordan de tiltalte Herren: „. . . du Gud over alt køds ånder."
Gennem åbenbaringerne til Abraham får vi et glimt af, hvem og hvad den ånd er:
„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.
„Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham; Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født." (Abr. 3:22-23)
Her får vi at vide, at Herren lovede dem, der var trofaste i forudtilværelsen, at de ville blive forfremmet, idet de ville få et jordisk legeme i denne deres anden prøvestand, som skulle foregå her på jorden. Hvis de så ydermere ville holde de bud, som Gud ville give ved åbenbaring, ville de få „herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abr. 3:26)
Se, der er adskillige værdifulde sandheder i disse skriftsteder. For det første får vi en definition af, hvad en ånd er, i forhold til vort jordiske legeme. Hvordan så det ud i forudtilværelsen (hvis vi kunne se det adskilt fra vort jordiske legeme)? En af vore dages sidste dages hellige profeter giver en inspireret forklaring på dette:
„. . . Det åndelige er afbildet i det timelige, og det timelige er afbildet i det åndelige. Menneskets ånd er i dets persons lignelse, hvad der også er tilfældet med hvert dyrs ånd og alt det, som Gud har skabt." (L. & P. 77:2)
Den næste sandhed, vi lærer af disse skriftsteder, er, at I og jeg har været ånder, som har fået legemer, fordi vi var blandt dem der bestod deres første prøvestand, hvorfor vi fik det privilegium at komme her til jorden som jordiske personligheder. Hvis vi ikke havde bestået denne prøvestand,

ville vi ikke have været her og haft vort jordiske legeme, vi ville være blevet nægtet dette privilegium og ville så have fulgt Satan eller, Lucifer, som han også kaldes, vi ville så have været sammen med den trediedel af ånder, der også blev skabt i denne forudtilværelse, men som blev nægtet det privilegium at få et jordisk legeme. De befinder sig ganske vist imellem os, men kun som ånder, for at gøre yderligere forsøg på at modarbejde frelsesplanen, der jo er den plan, hvorved alle, der vil adlyde, får den store ære at komme tilbage til vor Fader, som gav os livet.

Således erklærer Det gamle Testamentes profeter med respekt for døden: „... og støvet vender tilbage til jorden som før og ånden til Gud, som gav den." (Præd. 12:7)

Vi kan selvfølgelig ikke vende tilbage til et sted, hvor vi ikke før har været, derfor taler vi om døden som en ligeså mirakuløs proces som fødslen. Ved døden vender vi tilbage til „vor Fader, som er i himlen" ham som Mesteren lærte sine disciple at bede til.

Endnu en sandhed, som bliver tydeliggjort i disse skriftsteder (Abr. 3:22-23), er den, at mange er udvalgte ligesom Abraham, før de bliver født, sådan som Herren også fortalte Moses og Jeremias. Dette blev gjort endnu mere betydningsfuldt af en sidste dages hellig profet, Joseph Smith, som sagde: „Jeg tror, at ethvert menneske, som bliver kaldet til et vigtigt stykke arbejde i Guds rige, var kaldet og forudordineret til dette arbejde, før verden blev til." Og han tilføjede: „Jeg tror, at jeg var forudordineret til det arbejde, som jeg er kaldet til at udføre." *(Documentary History of the Church* 6. bind side 364)

Men vi har også fået en advarsel: Til trods for denne kaldelse, der omtales som en „forudordination" har vi fået endnu en erklæring:

„Se, mange er kaldede, men få er udvalgte ..." (L. & P. 121:34)

Dette antyder, at skønt vi har vor handlefrihed her, er der mange som før verden blev til, er forudordineret til noget større, end de bereder sig til her. Selv om de også har været blandt de noble og store mænd, om hvem Herren har sagt, han ville vælge sine udvalgte ledere blandt, kan de gøre fejl, så de ikke modtager denne kaldelse her på jorden. Derfor, stiller Herren dette spørgsmål: „Og hvorfor er de ikke udvalgt?" (L. & P. 121:34)

Der gives to svar — for det første: „Fordi deres hjerte er de verdslige ting hengivne ..." og for det andet: „... de tragter efter menneskelig ære." (L. & P. 121:35)

For nu at give jer et lille resume over, hvad jeg her har læst, kunne jeg igen spørge enhver af jer: „Hvem er du?" I er allesammen Guds sønner og døtre. Jeres ånder blev skabt og levede som organiserede intelligenser før verden blev til. I er blevet velsignet med jordiske legemer, på grund af jeres lydighed imod visse bud i forudtilværelsen. I er hver især født ind i den familie, I kom til, i det land, I kom til, som en belønning for det liv I levede, før I kom her, og på dette tidspunkt i verdenshistorien, hvilket Paulus belærte folk i Athen om og som Herren åbenbarede til Moses er afhængig af deres trofasthed, som levede før denne verden blev skabt.

Hør de betydningsfulde ord, fra den magtfulde prædiken om „den ukendte Gud", som apostlen Paulus holdt for de uvidende, der tilbad afguder af sten, messing og træ, jeg citerer:

„Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den, han, som er Himmelens og jordens Herre, bor ikke i templer, gjorte med hænder,

„Og han lod alle folk nedstamme fra ét menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens flade, og han fastsatte bestemte tider og landegrænser for dem,

„for at de skulle søge Gud, om de dog kunne famle sig frem til ham og finde ham, så sandt han ikke er langt fra en eneste af os;" (Ap. Gern. 17:24, 26-27)

Her ser vi igen, hvordan Herren yderligere belyser sine erklæringer til Moses, i 5. Mosebog:

„Da den Højeste gav folkene eje, satte skel mellem menneskenes børn, bestemte han folkenes grænser efter tallet på Guds sønner." (5. Mos. 32:8)

Tænk på, at dette blev sagt til isralitterne før de kom til det forjættede land, som skulle være deres arveland.

Læg nu mærke til det næste vers: „men Herrens del blev Jakob, Israel hans tilmålte lod." (5. Mos. 32:9)

Det synes således meget klart, a de som blev født i Jakobs slægts linie, hvilke senere blev kald israelitter eller Israels børn, o hans efterkommere; er født i de mest hæderkronede slægtslinie som noget jordisk væsen kunn komme til her på jorden.

Alle disse fordele, var tilsyneladende løfter eller forudordinationer, som blev gjort før verder blev til. Disse ting blev sikkert afgjort, i forhold til det liv vi førte forudtilværelsen som ånder. Nogle vil måske betvivle sådanne formodninger, men samtidig vil de nok utvivlsomt kunne antage er tro på, at enhver af os, når vi forlader denne jord, vil blive døm efter vore gerninger her i jordeli vet. Er det så ikke ligeså fornuf tigt at tro, at det, vi hver især få i dette liv på jorden, gives os, ef

ter hvad vi fortjener for vor opførsel, før vi kom her?

Se, fra skrifterne har vi endnu noget vigtigt, som vi må forstå. Vi har alle vor handlefrihed, hvilket får nogle mennesker, der afslører en genstridig ånd, til at tro, de kan gøre som de har lyst til, men det er ikke rigtigt, profeterne har i skrifterne beskrevet handlefrihed, som det virkelig er ment. Jeg citerer:

„Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er." (2. Nep. 2:27)

Apostlen Paulus understreger det enkelte menneskelegemes hellighed i denne udtalelse: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?

„Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1. Kor. 3:16-17)

Og han sagde yderligere, at de havde fået en særlig begavelse, idet de havde modtaget den såkaldte Helligånd som en gave. Sådan lød hans lærdom: „Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv? ... ær derfor Gud i jeres legeme!" (1. Kor. 6:19-20)

Hvis vi kan få folk til at tænke over, hvad disse ord betyder, vil vi kunne begynde at forstå det betydningsfulde i den berømte psykologs, McDougalls ord, hvilke jeg tidligere har citeret: „Den første ting, man må gøre, hvis man skal hjælpe en mand på fode igen, er at genoprette hans selvagtelse, hvis det er muligt." På hvilken måde vil man bedre kunne hjælpe et menneske til at få sin selvagtelse tilbage end ved at give det svar på spørgsmålet: „Hvem er jeg?"

Når vi møder et menneske, hvis opførsel, udseende, tale og fuldstændige ligegyldighed overfor almindelig velanstændighed, afslører en mangel på selvagtelse, er vi helt sikkert vidne til, hvordan Satan på en skrækkelig måde har sejret, netop sådan som Herren har sagt, at Satan vil prøve på at „tilintetgøre menneskets handlefrihed." (Se Moses 4:1-4) Det er den skæbne, der bliver dem til del ja, „endog så mange, som ikke vil lytte til min røst" (Moses 4:4), som Herren sagde til Moses.

For nogle år siden læste jeg en statistik, som var lavet af nogle præster der havde undersøgt, hvor mange studenter der havde begået selvmord. De kom, efter indgående studier, til følgende konklusion: „Studenterne, som tog deres eget liv, manglede i den grad en livsanskuelse, at de, da de stod overfor svære prøvelser i deres liv, intet holdepunkt havde, hvorfor de tyede til den fejge udvej."

De som Mesteren omtaler i den lignelse, der afslutter bjergprædikenen, vil kunne komme i en ligeså frygtelig situation:

„Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem ligner den dåre, som byggede sit hus på sand.

„Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort." (Matt. 7:26-27)

Herrens evige formål ifølge frelsesplanen blev kundgjort af Moses: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39)

Det første mål i den evige plan var, at hver af os skulle komme til jorden og få et jordisk legeme for derefter, når vi er døde og senere opstået, at få forenet vor ånd og opstandne legeme, hvorefter vi ikke mere er underlagt døden. Alt dette er en gave, som enhver levende sjæl vil modtage, som Paulus sagde: „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:22)

Hvad dette betyder for en, der er ved at dø af en ondartet sygdom eller for en mor, der berøves sit barn, kan vist bedst illustreres ved disse ord fra en ung mor, som jeg besøgte på hospitalet for nogle år siden, kom med. Hun sagde: „Jeg har tænkt det hele igennem. Det gør ingen forskel om jeg dør nu eller når jeg er 70, 80, eller 90. Jo hurtigere jeg kan komme et sted hen, hvor jeg kan gøre de ting, der kan bringe mig evig glæde, jo bedre vil det være for os alle sammen." Hun var fortrøstningsfuld ved tanken om, at hun havde levet et sådant liv, så hun var værdig til at komme i Guds nærhed, hvilket betyder glæde og evigt liv.

Vigtigheden af, at vi hver især drager nytte af ethvert kostbart minut, vi har fået tildelt, måtte jeg nødvendigvis selv erkende, da jeg kom ud for en hændelse i min egen familie. En ung mor kom hjem til sine forældre med sin yndige, lyshårede 6-årige datter. Moderen spurgte bedsteforældrene, om de ville høre en smuk sang, som barnet netop havde lært i sin primaryklasse. Barnet sang medens hendes mor spillede til:

Jeg er Guds kære barn,
og han har sendt mig her,
har givet mig et jordisk hjem
med far og mor så kær.

Jeg er Guds kære barn,
mit ønske stærkt og rent,

hjælp mig, så jeg forstår
hans ord
og før det er for sent.

Jeg er Guds kære barn,
velsignelser jeg får,
hvis jeg hans vilje gør hver
dag,
til ham engang jeg når.

Kor:
Led mig, før mig, gå du med
mig,
hjælp at finde vej,
lær mig, hvad jeg gøre kan,
for hjem til Gud at nå.

Syng med mig: B-76

(De to sidste linier i koret ændret, efter præsident Lees ønske. O. A)
Bedsteforældrene havde tårer i øjnene. De havde ingen anelse om, at denne mor, næsten før hendes lille pige havde lært alt, hvad hun måtte gøre og vide, mistede alle muligheder for at undervise mere, idet hun måtte tilbage til sit himmelske hjem. Moderen blev pludselig taget bort i døden, hvorpå det blev overladt til andre at påtage sig ansvaret for at besvare alle de spørgsmål, som et barn trygler om svar på, og for at opdrage og lede hende gennem livets utryghed.
Hvilken forskel ville det ikke gøre for os, hvis vi virkelig sansede vort guddommelige forhold til vor himmelske Fader, til Jesus Kristus, vor Frelser og til hinanden.

I modsætning til den ophøjede fred, som sådan en dejlig søster, som hende jeg besøgte på hospitalet, var i besiddelse af, er der den forfærdende indstilling, som besjæler dem, der ikke har den store fortrøstning, når de nærmer sig døden, for Herren har sagt lige ud: „Men ve dem, som ikke dør i mig, thi deres død er bitter." (L. & P. 42:47)
Det var den irske filosof, George Bernard Shaw (1856-1950), der sagde: „Hvis vi alle blot ville erkende, at vi er børn af den samme fader, ville vi holde op med at råbe så meget efter hinanden, som vi gør."

Nu, hvor jeg nærmer mig afslutningen af min tale, vil jeg udtrykke mit håb om, at jeg har givet jer og andre, som endnu ikke har hørt sådanne råd, noget, der kan stimulere jer til at tænke besindigt over, hvem I er og hvor I kommer fra; og når I gør det, at I så må kaste et blik ind i jeres sjæl og beslutte jer til fra nu af at udvise en større respekt og agtelse for Guds tempel, jeres menneskelige legeme, hvori der dvæler en himmelsk ånd. Jeg vil anmode jer om atter og atter at sige det samme til jer selv, som primary lærer børnene at synge: „Jeg er Guds kære barn" og når I gør dette, begynd så fra i dag af, at leve nærmere de idealer, som kan gøre jeres liv lykkeligere og mere frugtbart, på grund af en ny erkendelse af, hvem I er.

Gud give, at hver eneste en af os, der er her i dag, må leve således, at alle dem vi omgås og møder vil kunne se, ikke os, men vort guddommelige jeg. Det er min bøn, at de, som har set, hvad der bliver af dem der er faret vild, må få karakterstyrke og beslutsomhed til at nå opad og fremad mod livets evige mål, og at jeg også må gøre mit, ved at søge at vise et eksempel og være et forbillede i de ting, jeg kan gøre.
Jeg bærer igen mit højtidelige vidnesbyrd om den store sandhed i Mesterens dybsindige ord til den grædende Marta:

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør." (Joh. 11:25)
Jeg takker Gud, fordi jeg med den samme ånd, hvormed Marta bar sit vidnesbyrd, kan sige at også denne Ånd har vidnet til mig, som den gjorde til hendes sjæls dyb:

„Ja Herre! jeg (ved også) at du er Kristus, Guds Søn, den som (kom) til verden." (Joh. 11:27)
Således er det i vor Herre og Mester, i Jesu Kristi, denne verdens Frelsers navn. Amen.

Præsident Harold B. Lee's Tale til præstedømmet

Harold B. Lee

Mine brødre i præstedømmet. Vi er en meget stor forsamling, som er kommet sammen her i aften. I er ikke kommet for at blive underholdt. I kom antageligt, fordi I ønskede at få instruktioner og retningslinier.
De, der har talt til jer, har givet jer noget meget vigtigt at tænke over. Jeg anbefaler jer meget alvorligt at overveje det, der er blevet sagt.
Der er et par ting, som jeg synes, jeg skal sige noget om, før vi afslutter dette møde.
Vi er lige kommet fra en stor oplevelse ved en område-konference i München. Der var vi 14.000 hellige samlet fra otte europæiske lande, omfattende Tyskland, Frankrig, Spanien, Italien, Østrig, Belgien, Holland og Schweiz. Desuden var der mange fra Østtyskland. Dér havde man givet en del af vore medlemmer lov til at komme om på den anden side af, hvad vi kalder »jerntæppet«. Derudover var vi naturligvis, som sædvanlig, en del fra Amerika. Det krævede meget omhyg-
sædvanlig, en del fra Amerika. Det krævede meget omhyggelig og udførlig tilrettelæggelse af oversættelse til fem forskellige sprog, seks, hvis vi regner engelsk med.
Det var en kolossal udfordring, og vi sagde, da vi afsluttede konferencen: »Husk på, brødre og søstre, det er umuligt for generalautoriteterne at lære sytten forskellige sprog, og det er det antal, vi forkynder evangeliet på i dag. Men hvor ville det være enkelt, hvis I allesammen ville prøve at lære engelsk foruden jeres eget modersmål.
Selvfølgelig kunne I lære ét sprog, engelsk, lettere end at forvente, at generalautoriteterne skulle lære sytten forskellige sprog.«
Øjensynligt har nogen hørt efter, for vi har siden hørt, at de i deres faste- og vidnesbyrdmøder i de lande har sagt: »Nu har vi fået at vide, at vi bør lære engelsk, så nu gælder det om at komme i gang og gøre noget ved det.« Og jeg tror, at det er en idé, som nu breder sig. Folk kom for at få tydelige tegn på, hvad de burde gøre.
Tænk på tidligere tiders krige, hvor disse lande var involveret, hvor nogle af dem var i krig med hinanden på grund af politiske uoverensstemmelser, og nu samler vi dem alle under ét tag.
Vi citerede for dem, hvad apostlen Paulus sagde til galaterne: »Her er ikke forskel på jøde og græker, træl og fri, mand og kvinde; thi alle er én i Kristus Jesus ... og arvinger i kraft af forjættelse.« (Gal. 3:28-29.)
Derefter omskrev vi det således: »NU er I hverken engelske eller tyske, franske eller østrigske, belgiske eller hollandske, men I er alle ét som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Til trods for politiske uoverensstemmelser, som I har haft med forskellige lande, må krigen nu høre op så vidt jer angår, fordi I alle er medlemmer af Jesu Kristi kirke.«
Hvis vi kunne overveje det, når vi tænker på det forenede broderskab, da disse mennesker fra forskellige lande kom sammen, så forstår vi, at vi skiltes med en følelse af, at hvis – som jeg citerede i min første tale ved denne konference og som George Bernhar Shaw sagde: »Hvis alle vi ville forstå, at vi er børn af én Fader, så ville vi holde op med at råbe efter hinanden, som vi gør nu.«
Vi er alle medlemmer af én stor familie. Og det burde gælde ikke alene i politiske forhold, men også i vort samkvem med hinanden.
Hvad vi kan gøre som politikere eller som dem, der er optaget af konkurrencemæssige, timelige aktiviteter, er at sige: »Fordi jeg har den levende Guds præstedømme, er jeg repræsentant for vor himmelske Fader og bærer det præstedømme, ved hvilket han kan arbejde gennem mig.
Jeg kan ikke få mig til at gøre visse ting, som jeg måske ellers ville have gjort, på grund af mit tilhørsforhold til Guds præstedømme.
Som vi blev vidne til den stemning, der herskede dér, følte vi, at vi skulle fortsætte med disse områdekonferencer. Den første konference blev holdt i Manchester i England, hvor vi havde omkring 14.000 samlet.
Vi var derefter i Mexico City, hvor vi samlede mennesker fra alle de mellemamerikanske lande. Tilstede var 16.000. Og at se den fremgang, der var sket, siden jeg første gang var der i 1945, var inspirerende. At se menigheder nu, som dengang mødtes i huse med jordgulve! Mange af kvinderne kom barfodede, tydeligvis uhyre fattige. Der var meget få ledere – og så nu at komme tilbage efter disse få år og under ét tag se velklædte, pæne ledere påtage sig deres ansvar som biskopråd, stavspræsidentskaber, højrådsmedlemmer, stavsmissionspræsidenter – det er et af miraklerne.
Verden stiller dette spørgsmål: »Hvordan er I i stand til at gøre det?« Og der er kun ét svar: »At når vi bliver medborgere i Guds rige, må vi blive 'nye' mænd og kvinder.« Og det er, hvad bærerne af præstedømmet må sige til sig selv: »Vi kan ikke bære præstedømmet og være ligesom andre mænd. Vi må være anderledes, for præstedømmet betyder et fællesskab i Guds riges kongelige husholdning.«
Der er noget andet, jeg gerne vil sige noget om. Sidste juni bekendtgjorde vi nogle forandringer i G.U.F. Det aronske Præstedømmes GUF er nu for dem, der er fra 12 til 18 år gamle. Og Det melkisedekske Præstedømmes GIF er for dem, der er fra 18 til 25 år, ungdomsgruppen; for dem, der er over 26 år, er der interessegruppen.
Og det bekendtgjorte formål for den sidste gruppe var at rette opmærksomheden mod dem, som endnu ikke er blevet involveret. De er mange gange i de sidste par år kommet til os og har sagt:
»Vi har ikke noget sted at være. Vi passer ikke i hjælpeforeningen. Vi hører ikke til i G.U.F. Vi går til nadvermøde, vi går i søndagsskole. Hvorfor kan vi ikke få et program, der passer til vores behov?«
Og derfor er denne planlagte organisation nu under udvik-

ling, og dens formål er at koncentrere sig om den enkelte og få ham/hende til at føle sig ønsket.

Og kirkens ledere må gå foran i udførelsen af disse programmer, som er afpasset efter denne aldersgruppes behov.

Der er tegn på megen begejstring hos dem, der nu er med i programmet, men uheldigvis får vi mindre gode rapporter fra nogle, som blot har hørt om det.

Brødre, lad mig læse et par kommentarer, og hvis de virkelig er rigtige, så håber jeg, at de ikke gentages for ofte.

Her er en søster, som skriver til os og siger:

»Selv om jeg som regel har fred i sindet, er der øjeblikke, hvor jeg bliver nedslået. Min biskop fortalte mig om kirkens særlige interessegruppe.

Her er dette program stadig ret nyt, og mange mennesker har endnu ikke hørt om det. Jeg vidste ikke, det eksisterede, før for en måned siden.

Jeg er sikker på, at der er mange, som har behov for dette program, men de er blevet snydt, fordi mange biskopper her ikke er blevet overbevist om dets betydning. Derfor prøver de ikke for alvor at tage fat og få det startet.«

»Hvis man skal nå den højeste herlighed i det celestiale rige, må man være gift med en værdig ægtefælle såvel som selv at være værdig«, skriver en anden.

»Vi begår sommetider fejl i valget af en ægtefælle, og det medfører sommetider skilsmisse.

Eller vi kan blive enker; og der er også nogle, som simpelthen endnu ikke har fundet den rette livsledsager ved femogtyveårs-alderen.«

»Hvad så end grunden er«, skriver en anden. »Behovet for at 'være ønsket' er meget stærkt. Under interessegruppen er den enlige over 25 år som det femte hjul. I kirken tales der mest om den fuldstændige familieenhed. Det princip er jeg helt i harmoni med, og det bør sandelig fremhæves og opmuntres.«

Og så har vi her en søster, som fortæller om sin oplevelse. Hendes mand døde, og så skriver hun: »Efter begravelsen bragte jeg mine fem børn hjem, og så måtte det enten briste eller bære – det brast: Jeg var helt alene. Hvordan skulle jeg kunne tage mig af de fem børn?

Åh jo, biskoppen skulle nok sørge for, at vi ikke sultede, og at der på anden måde blev sørget for os. Vi havde også nok at spise og så videre, men vi havde brug for mere end det.«

Og så sagde hun dette: »Jeg har brug for 'Interessegruppen', fordi jeg har behov for at vide, at der er andre mennesker i denne verden med samme følelser som jeg. Jeg har brug for andre enker, som har formået at opdrage deres børn alene og uden problemer, som psykologerne siger, at de vil få.

Jeg har brug for at vide, at nogle menneskers problemer er større end mine, så jeg kan se og tælle mine velsignelser. Jeg trænger til at tale med mennesker, som helt forstår mine problemer og behov.

Jeg har brug for 'Interessegruppen', fordi jeg er nødt til at lære at klare mine egne problemer. Det første, jeg lærte som enke, var, at ingen vil hjælpe, undtagen i nødsituationer, og somme tider ikke engang da. Jeg siger igen: Så snart begravelsen var forbi, måtte det enten briste eller bære.«

»Og derfor«, sagde hun, »hjælper jeres klasser, der er beregnet på hele familien, os ikke en smule, men en klasse, jeg deltog i i efteråret med 'Interessegruppen', lærte mig, hvordan jeg kan kommunikere med min familie og mine venner. Der er ingen anden måde fuldt ud at lære at forstå vore behov og vore problemer på, end ved selv at erfare dem.

Ved I, hvordan det er at miste jeres hustru eller mand ved dødsfald? Det er slet ikke som det at miste jeres far eller endog jeres datter.

Jeg ved det, for jeg mistede begge, før jeg mistede min mand. Ved I, hvad det vil sige at gå gennem en skilsmisses helvede?

Ved I, hvad det vil sige at være en pige på over 26 og endnu være ugift? I kan ikke vide det. Vi har brug for hinanden. Nogle af os behøver smågruppe-aktiviteter. Nogle af os har brug for større gruppe-aktiviteter, hvor vi kan være med og være nødt til at tale med mennesker og 'hygge-sludre'.

Ofte har vi ikke lyst til at tale. 'Interessegruppen' er ikke et ægteskabsbureau. Som et sådant ville den være en udpræget fiasko. Der findes kvinder i vores stav, som kunne tænke sig at 'gå i byen', men ikke alene.

De kommer til vore småaktiviteter i håb om at træffe andre kvinder med lignende interesser, som de kan tage ud sammen med. En søster køber hvert år sæsonbilletter til symfonikoncerterne, og hun søger stadig en eller anden, der vil gå med hende.«

»Vi bryder os ikke om at blive indbudt til Unge Giftes aktiviteter. For mig er det som at blive slået i ansigtet at høre Unge Gifte eller ældsterne annoncere, at 'Interessegruppen' indbydes til deres fest.

Jeg ved, at I måske ikke forstår, hvorfor jeg føler det så stærkt, men andre i 'Interessegruppen', som jeg har talt med, forstår det og føler på samme måde. Jeg føler, at dette nye 'Interessegruppe-program' er inspireret af Gud.

Det er, hvad vi behøver, hvis det gennemføres, som det burde. Jeg havde behov for det for otte og et halvt år siden.

Herren være lovet, at min præsident arbejder hårdt for at få det til at virke. Vil I anerkende os som en særlig gruppe mennesker, der længe er blevet ignoreret og forsømt, med særlige problemer og særlige behov og særlige interesser?

Nogle af os opdrager særlige børn, drenge uden fædre, piger uden mødre. De har særlige problemer og særlige behov. Hvis vore behov ikke opfyldes, negligerer I også deres behov.«

Og nu, I brødre i præstedømmet, hvis I blot kendte de processer, hvorigennem disse nye programmer blev til, så vidste I, at de ikke bare udsprang som resultat af en eller andens vilde idéer eller fantasi; det blev gjort efter nogle af de mest ydmyge og sjælssøgende bønner og diskussioner, jeg har oplevet. Vi ved, at dette kom fra Herren, og det offentliggjorde vi, da det blev givet.

Det var beviset på noget, som Herren havde givet os til at imødekomme et særligt behov. Men det bekymrer mig, når jeg læser noget af dette, hvor søstrene tigger om at gøre noget for at fremme aktiviteterne dér, hvor biskopper eller stavspræsidenter ikke har opfattet, hvad det hele drejer sig om.

I velfærdsprogrammets første tid spurgte alle mennesker mig: »Broder Lee, hvordan går det med velfærdsprogrammet?« Og jeg svarede gerne: »Lige så godt, som den enkelte biskop i hvert ward får det til at gå.

I nogle wards er det en absolut fiasko. I andre wards går det

særdeles godt.« Og det er nøjagtigt, hvad der sker med det, som vi nu har sat igang.

Nogle steder ser vi begejstring; Hvis I skulle til at påbegynde disse aktiviteter nu, ville I blive grebet af den begejstring, som udvises af disse unge, fraskilte, enker og enkemænd, dem, som endnu ikke har fundet en ægtefælle.

Hvis vi kan få fat i dem, mens deres begejstring og forventning er størst, vil der komme store ting af det. Og vi må bede jer brødre huske på, at alt dette kommer fra en kilde, hvorfra I brødre ønsker at modtage instruktion.

Og jeg beder jer, svigt ikke disse mennesker, som trygler jer om at lytte til jeres ledere og følge de råd, der er blevet givet med hensyn til »Interessegruppens« aktiviteter.

Og nu er der noget andet, som jeg gerne vil sige noget om. Der er eksempler, der tydeligt viser, at behov for vore unge mænd over 25, som af en eller anden grund er vanskeligt at forstå, da de er bærere af præstedømmet, svigter deres ansvar som ægtemænd og fædre.

Præsident Joseph F. Smith sagde: »Herrens hus er et ordenshus og ikke et forvirringens hus, og det betyder,« som Herren har sagt, »at manden intet er uden kvinden i Herren, og heller ikke er kvinden noget uden manden i Herren; og at ingen mand kan frelses og ophøjes i Guds rige uden kvinden, og ingen kvinde kan nå fuldkommenhed og ophøjelse i Guds rige alene.

Det er, hvad det betyder. Gud indstiftede ægteskabet i begyndelsen.« (Conference Report, april 1913, p. 118.)

Præsident Joseph F. Smith sagde yderligere dette, som lige rammer hovedet på sømmet med hensyn til det, som jeg gerne vil fremhæve: »Jeg vil gerne understrege dette. Jeg ønsker, at Zions unge mænd skal forstå, at ægteskabet ikke er indstiftet af mennesker. Det er indstiftet af Gud. Det er helligt, og ingen mand, der har nået den giftefærdige alder, efterlever sin religion, hvis han forbliver enlig. Det er ikke indstiftet blot for mandens behagelighed, for at passe ind i hans egne planer og idéer, så han kan gifte sig og derefter lade sig skille, alt efter forgodtbefindende ... Ægteskabet er bevareren af den menneskelige race. Uden det ville Guds formål blive forpurret; dyden ville gå i opløsning og give plads for laster og fordærvelse, og jorden ville blive gold og øde. ... Se, ethvert ungt menneske i kirken burde forstå dette fuldt ud. Kirkelige myndigheder og lærerne i vore organisationer bør indskærpe ægteskabets hellighed og belære om ægteskabspligten, således som den er blevet forkyndt os i de sidste dage. Der bør ske en forandring i kirken på dette område, og en følelsesmæssig indstilling skabes til fordel for værdige ægteskaber, som ville afholde enhver ung mand eller enhver ung pige, som er medlem af kirken, fra at gifte sig andre steder end i Herrens tempel. Og ingen mand, der bærer præstedømmet og som er værdig og gammel nok, burde forblive ugift ...

Mange mennesker«, fortsætter han, »forestiller sig, at der er noget syndigt ved ægteskabet; det er en apostatisk tradition at tro noget sådant. Det er en falsk og skadelig opfattelse. Tværtimod godkender Gud ikke blot ægteskabet, han har også påbudt det.« (Joseph F. Smith »Gospel Doctrine«, pp. 270-274.)

Forleden aften kom en smuk mor med syv børn til mit kontor. Jeg tror nok, at jeg er langt nok borte til, at ingen vil kunne regne ud, hvem jeg taler om. Det er en meget talentfuld ung kvinde, men hun sagde: »Jeg er kommet til det punkt, hvor jeg tror, at jeg må tænke på at lade mig skille fra min mand.« Jeg begyndte derfor at spørge hende om hendes mand. Som svar herpå sagde hun, at han er venlig overfor hende. Han var en god forsørger, men på en eller anden måde havde ægteskabets romantiske skær nu, da deres børn var nogenlunde fra hånden, bragt hende til det punkt, hvor hun var begyndt at tro, at hun, hvis hun var fri, kunne klare sig bedre end med sin ægtefælle og børnenes far.

Vi havde en længere samtale om det. Men forleden morgen kom denne yndige kvinde efter det første konferencemøde hen til mig og sagde med tårerne strømmende ned ad kinderne: »Jeg har fået svaret på alle mine problemer. Dette møde har forandret min tilværelse. Jeg er nu en anden kvinde, fordi jeg har en forståelse, som jeg aldrig før har haft. Jeg tager tilbage. Jeg vil sørge for mine børn. Jeg vil elske min mand, og jeg vil rette de fejl, jeg har, for deri tror jeg, de fleste problemer ligger.«

Brødre, der kan være mange tilfælde som dette, hvor en mand nu er i overgangsalderen, ligesom kvinden er det i en bestemt alder, og måske har lysten til ægteskabets intimiteter forladt ham. Men her er så hun, og måske tænker hun: »Jamen, jeg ser stadig godt ud og er endnu ung; måske burde jeg gøre mig fri og finde en ny livsledsager.« Nogle kvinder får den slags frivole tanker, fortæller psykologerne os. Men den slags bør aldrig finde fodfæste i denne kirke.

Jeg forrettede en vielse for ti-femten år siden. For ikke så længe siden fik jeg brev fra denne mor. Da jeg begyndte at læse brevet tænkte jeg: »Ja, her er endnu et mislykket tempelægteskab.« Men så begyndte brevets tone at forandre sig. »Da vi mente, at nu var det forbi, og der kun var én ting at gøre, nemlig at blive skilt, fortalte man os, at vi burde søge råd hos vores biskop. Til at begynde med betænkte vi os, for han var bare en ung mand. Han var yngre end os. Men han var vores biskop, så vi tog hen og besøgte ham. Vi udøste vore hjerter for denne unge biskop. Han sad stille og lyttede, og da vi løb tør for argumenter, sagde han ganske enkelt: »Ja, min kone og jeg har også haft problemer, og vi lærte, hvordan vi skulle løse dem.« Det var alt, hvad han sagde. Men der skete noget, som resultat af den unge biskops udtalelse. Vi gik fra ham, og vi sagde til hinanden: »Hvis de er i stand til at løse deres problemer, hvad er der så i vejen med os?«

Lær dem, der har problemer, at gå til wardets far, deres biskop, for at få råd. Ingen psykiater i verden, ingen familierådgiver, kan give dem, der er trofaste medlemmer af kirken, bedre råd end biskoppen i wardet. Og I, unge biskopper, tøv ikke med at sige, at ægteskabet er Guds lov, og at mand og kvinde intet er uden hinanden i Herren, sådan som apostlen Paulus erklærede.

Og lad mig nu sige en lille smule mere om ægteskabet. Det lyder måske en smule frimodigt, at opfordre de, som er over den sædvanlige giftealder, til at gifte sig. Men i nogle af de lande, hvor vi har medlemmer, er vi chokerede over, at nogle mænd udsætter ægteskabet, indtil de er sidst i trediverne eller ind i fyrrerne, og at de aldrig har talt om ægteskab. Her har jeg citeret en af kirkens præsidenter, præsident Joseph F. Smith, som lige ud har fortalt os, at en strøm af ugudelig-

hed vælter ud over verden i dag, og at en væsentlig årsag dertil er, at ægteskabet forsømmes. Det har mistet sin hellighed i det store flertals øjne. Højst er det en borgerlig kontrakt, men oftere er det et tilfælde eller en indskydelse eller et middel til at tilfredsstille lidenskaber.
Og når pagtens hellighed ignoreres eller tabes af syne, så er en forbigåen af ægteskabets løfter under den nuværende moralopfattelse blot en bagatel, noget ligegyldigt.

Brødre, vi må påny tænke på vores ansvar som bærere af præstedømmet. Jeg tror nok, jeg her har et brev fra en søster, der præciserer noget, som disse piger må igennem. Jeg mener, jeg godt kan læse det, uden at svigte den tillid, når jeg ikke nævner hendes navn. Hun taler om en oplevelse, hun har måttet igennem, og andre, hun kommer sammen med, fortæller hende om det samme. Det er en mand, som hun har kommet sammen med i årevis, og han kommer især ved spisetid. Hun er 27 år gammel.
Her er en anden, som siger: »Jeg er en 40 år gammel enlig kvinde.« En tredje siger: »Jeg er en 30 år gammel enlig kvinde.« Og så siger de allesammen det samme, og uden at gentage disse historier, går de alle ud på det samme: »I det sidste halvandet år har jeg kommet sammen med en fyr, der er 33. Vi ser hinanden næsten hver dag. Jeg har søgt råd hos min biskop. Og selv om han har været meget venlig, tålmodig og forstående, så ved han egentlig ikke rigtigt, hvad han skal råde mig til. Jeg har prøvet at afbryde forholdet, men det synes alligevel at trække i langdrag. Der er ingen forpligtelser, og i realiteten er der kun lidet håb.«
»Han har arbejde; bliver ved med at mødes med mig; han leger ægteskab. Hans livsmåde synes at være en tilpasning af den måde, hvorpå verdslige mennesker lever sammen uden de fordele eller forpligtelser, der hører til ægteskabet. Der er måske i mange tilfælde ikke tale om nogen umoralitet, men det er nedbrydende forhold, der slet ikke »undgår det ondes tilsynekomst«. Og pigerne er muligvis lige så skyldige som fyrene, når de lader sådanne forhold eksistere; men de er i nogen grad begrænsede i deres muligheder for at skaffe tilfredsstillende løsninger.«
Mon ikke det er nok til at give jer et indtryk af historiens anden side, som de frustrerede piger og kvinder ser den. Alle kvinder ønsker at blive hustruer; de længes efter at blive mødre; og når mænd afslår at påtage sig det ægteskabelige ansvar uden nogen grund, er kvinderne ude af stand til at gifte sig. Brødre, vi gør ikke vores pligt som bærere af præstedømmet, når vi trækker det ud over den normale giftealder og undslår os fra at indgå et hæderligt ægteskab med disse elskelige kvinder, som søger fuldbyrdelse af en kvindes største ønske, at få en mand, en familie og et hjem.
Men nu må I ikke misforstå mig. Jeg prøver ikke på at opfordre jer yngre mænd til at gifte sig for tidligt. Jeg tror, at én af farerne ved nutidens levevis ligger deri. Vi ønsker ikke, at en ung mand skal tænke på ægteskab, før han er i stand til at forsørge en familie, og kan være uafhængig og klare sig selv. Han må være sikker på, at han har fundet den pige, han ønsker, at de har kommet sammen længe nok til, at de kender hinandens familie, og at de stadig elsker hinanden.
Nogle missionspræsidenter har sagt til missionærerne: »Hvis I ikke bliver gift i løbet af de første seks måneder efter jeres afløsning, så er I fiaskoer som missionærer.« Sig aldrig det til nogen missionær. Måske har de ikke fundet en hustru i løbet af seks måneder, og hvis de tager jer højtideligt, vil de måske styrte sig ud i et ægteskab, der ikke bliver det rigtige for dem.
Nu må I ikke misforstå mig. Men brødre, I, som bærer det hellige præstedømme, tænk mere alvorligt over ægteskabets forpligtelser, på et tidspunkt, da det bør være noget, som enhver mand, der forstår sit ansvar, glæder sig til. For husk, brødre, at kun de, som indgår i den nye og evige ægteskabspagt i templet for tid og evighed, kun de vil få ophøjelse i det celestiale rige. Det er, hvad Herren fortæller os.
Og nu, brødre, vil I tænke over dette, og lytte til vores råd og ikke styrte jer ud i det. Tag jeres tid, men forsøm ikke jeres ansvar og jeres forpligtelser som bærere af det hellige præstedømme.
Brødre, vi regner med jer som bærere af Guds hellige præstedømmes banner. Hvilken styrke er det ikke?
lad os have vore øjne rettet mod tin genes evigtvarende værdi, og lad os hver især sige: »Fra nu af må Gud være min hjælper. Jeg vil ikke involveres i nogen aktivitet, med mindre den vil hjælpe mig videre frem mod målet: evigt liv i min himmelske Faders nærværelse.«
Brødre i præstedømmet, I, som er hjemmelærere, når I opdager familier, som er på randen af skilsmisse, når I ser uregerlige børn, som ikke har fundet sig selv, forældre, som syntes at have mistet kontakten med deres børn når I ser den slags, har I ansvaret for at stå bag disse familier og ikke lade dem glide bort, før I har gjort alt, hvad der er i jeres magt, for at standse denne skilsmisse- tendens.
Noget af det mest smertefulde, som hører under mine opgaver, er et hav af henstillinger om annullering af tempelægteskaber – og beseglinger. Det er frygtindgydende, brødre, og meget af det kommer som følge af den største synd af alle, næst efter mord, nemlig hor, som breder sig som en steppebrand i kirken.
Brødre, vi må selv påny beslutte os til, at vi vil holde kyskhedsloven. Og har vi gjort fejltagelser, så lad os nu begynde at rette disse fejltrin.
Lad os vandre hen mod lyset, og jeg beder jer, brødre, lad være med at misbruge den vidunderlige mulighed, I har som mænd, som dem, der hånd i hånd med Skaberen, kan frembringe menneskelige sjæle; lad være med at misbruge den mulighed ved at engagere jer i et eller andet ulovligt forhold, som kun vil resultere i skam og knuse jeres hustrus hjerte og også børnenes.
Brødre, vi trygler jer om at holde jer moralsk rene og vandre fremad på sandhedens og retskaffenhedens sti og derved opná anerkendelse af en himmelsk Fader, hvis sønner I er. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, brødre, og ønsker, at I skal være klare over vor kærlighed til jer, Men vi ønsker, at I skal leve op til jert ansvar, og holde jer i harmoni med

Herrens Ånd. Noget af det værste og sørgeligste, vi kan se, er én, som har haft Herrens Ånd og derpå har mistet den på grund af synd, og som nu står i mørket og er overgivet til Satans tugtelse og oplever det helvedes torturkamre, hvor de nu må opholde sig, noget som sandelig er lige så frygteligt, som Herren har advaret os om. Brødre, lad os prøve at gribe folk, der er på vej ned, før de når dette sted, og når I ser dem gå i den retning, brødre, så lev op til jeres ansvar og prøv at redde mændene i denne kirke.

Præsident Harold B. Lee's afsluttende bemærkninger

Harold B. Lee

Hvis Herren vil give mig evnen dertil, er der nogle få ting, som jeg gerne vil sige til jer. Vi har medlemmer af kirken i alle dele af verden. Et af urocentrene i dag findes i Israel, hvor en krig raser. Endnu ved vi ikke ret meget om dens udstrækning, men det synes, som om Ægypten og Syrien rykker ind i Israels område.

Vi har et antal af studenter fra Brigham Young Universitetet dér, og vi har også en organiseret gren af kirken i Jerusalem. Vi har haft urolige forældre, som har undret sig, har været på vagt og har ventet. Der er kommet besked til os om, at de alle er i god behold, og at der er vagt omkring dem.

I kan være sikre på, at vi har hyrder over flokken, og vi vil vedblive at bede sammen med jer om, at ingen af dem vil komme noget til.

Der har været uro i Chile, hvor vi har tusinder af medlemmer af kirken og næsten to hundrede missionærer. Der er kommet besked til os fra en af de præsiderende myndigheder, som er kommet hertil fra Santiago, at der, så vidt vi ved, ikke er gået noget liv tabt. Vore folk holder fast og tager ikke del i den politiske uro, men er hævet over den, som virkelige medlemmer af Jesu Kristi Kirke forventes at være.

Idet de er trofaste over for regeringen og uden ønske om at tage parti, bøjer de blot hovedet og lover lydighed til deres lands myndigheder.

Vi beder for vore hellige, hvorsomhelst, beder, at de vil forblive trofaste. Men nogle af de største fjender er dem, der befinder sig midt iblandt os. Det var Mesterens sorg, da han blev vidne til, at en af de mænd, som han under inspiration havde udvalgt som en af de tolv, forrådte ham med et kys og for nogle få usle stykker sølv udleverede ham til hans fjender.

Judas så da til, og da han forstod rækkevidden af, hvad han havde gjort, greb han den eneste udvej, nemlig at ofre sig selv. Og Jesus kunne kun forklare, at blandt de tolv havde han en djævel, nemlig Judas.

Når vi i dag ser nogle af vore egne gøre noget lignende, nogle, som er blevet fremhævede og ærede som lærere og ledere, men som på et tidspunkt er faldet af i svinget, så gør det os meget ondt. Men sommetider må vi sige sådan, som Mesteren gjorde det: »Djævelen må være kommet ind i dem.«

For nogle få år siden var der en kvinde, som havde skrevet nogle mærkværdige ting om profeten Joseph Smith. (Der blev sagt noget om det i konferencen dengang.)

Kort tid efter traf jeg en på gaden, som spurgte mig, om der var blevet åbenbaret noget på den netop afsluttede konference, der kunne betragtes som profeti. Og jeg sagde: »Hørte De præsident George Albert Smiths afslutningsbemærkninger? Hvis De gjorde det, så hørte De dér en profet tale, og lad mig fortælle Dem, hvad han sagde. Jeg havde tilfældigvis et udklip i min tegnebog. Dette er, hvad præsident George Albert Smith sagde:

»Mange har talt nedsættende om Joseph Smith, men de, der har det, vil blive glemt i Moder Jords støv, og følgerne af deres ondskab vil for stedse være hos dem, mens den ære, storslåethed og troskab mod Gud, som blev illustreret af Joseph Smith og knyttet til hans navn, aldrig vil dø.«

Sandere ord er aldrig blevet udtalt, og den pågældende faldt, ligesom alle andre, der prøver at nedbryde Herrens værk, vil falde.

Andre, som en gang imellem har skrevet artikler til aviserne, tælles blandt dem, der er faldet af i svinget. De besmitter deres respekterede familienavne. De har bragt skam over de æresbevisninger, de tidligere har modtaget. De prøver på at slutte sig til fjendens styrker mod Herrens værk.

Og vi kan sige til dem, som præsident George Albert Smith sagde dengang: »De, som gør det, vil være glemt i Moder Jords støv, og følgerne af deres ondskab vil for stedse være hos dem, mens den ære, storslåethed og troskab mod Gud, som blev illustreret af denne kirkes ledere og knyttet til deres navne, aldrig vil dø.«

Jeg tænker på Herrens ord, når jeg hører om disse mennesker, der prøver at nedbryde hans værk. Herren har sagt:

»Beskæm derfor jeres fjender, opfordr dem til at møde jer både offentligt og privat ...

Lad dem derfor komme frem med deres stærkeste argumenter mod Herren.

Sandelig, så siger Herren til jer: Intet våben, som smedes mod jer, skal have fremgang.

Og dersom nogen opløfter sin røst mod jer, skal han blive beskæmmet i min egen belejligede tid.

Hold derfor mine bud ...« (L&P 71:7-11.)

Det, som han vil have, at vi skal forstå, er, at han vil tage sig af vore fjender, hvis vi fortsat holder budene. Når disse ting kommer – og det vil de, det er blevet profeteret - så kan I, den allerhøjeste Guds hellige, blot sige til jer selv:

»Intet våben, der anvendes mod Herrens værk, vil nogensinde få fremgang, men al ære og storslåethed i dette, Herrens værk, vil blive husket længe efter at de, som har prøvet at besmitte deres eget og kirkens navn, er glemt, og deres gerninger vil følge efter dem.«

Vi har ondt af dem, når vi ser noget sådant ske.

Jeg vil gerne sige noget mere. Jeg er sikker på, at mange mennesker er kommet til denne konference med mange spørgsmål i tankerne og med ønsket om at kende svarene på noget af det, der bekymrer dem.

De vil gerne vide, hvad de skal gøre i dette eller hint tilfælde, og hvordan de skal handle under bestemte forhold. Når vi har lyttet til deres spørgsmål, har vi tænkt på, hvad Herren sagde i indledningen til åbenbaringerne.

Han sagde:

»Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej

heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket.«

Og han fortsætter: »Hvad jeg, Herren har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.« (L&P 1:14, 38.)

I en anden stor åbenbaring forklarede han noget andet, som vi gerne i dag vil have, at de hellige erindrer sig. Hvor søger I hen for at høre og finde ud af, hvad Herren ønsker, I skal gøre i dag? Herren erklærede igen:

»Dette er et mønster for dem, at de skal tale, som de bliver drevet dertil af den Helligånd.

Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse.« (L&P 68:3-4.)

Til de tolv sagde han kort efter kirkens organisering noget andet, som jeg gerne ser, at I husker, før jeg drager et par konklusioner af det, som Herren har fortalt os.

Herren taler her om de åbenbaringer, der var blevet samlet op til det tidspunkt, da »Lære og Pagter« blev til.

»... som jeg står sammen med jer og ser Herrens hånd i det, der sker med verdens nationer i dag, ser vi vore tiders tegn som forudsagt af profeterne og af Mesteren selv ...«

Først vil jeg citere noget, som profeten Joseph Smith sagde om Mormons Bog:

»Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog.«(Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 232.)

Og så tilføjede han: »Hvis vi ikke havde Mormons Bog og åbenbaringerne, så havde vi intet.«

De er det grundlag, hvorpå kirken og Guds rige er opbygget i vor tid; og med hensyn til disse åbenbaringer sagde Herren dette, som findes i det attende afsnit i Lære og Pagter:

»Og nu taler jeg til de tolv: 'Se, min nåde er jer nok. I må vandre retskaffent for mig og ikke synde.

Og jeg, Jesus Kristus, jeres Herre og jeres Gud, har sagt det. Disse ord (åbenbaringerne) er ikke af mennesker eller noget menneskes, men er mine. Derfor skal I vidne om, at de er mine og ikke et menneskes.

Thi det er min røst, som kundgør dem, og de gives jer ved min Ånd, og gennem min kraft kan I læse dem for hinanden, og om det ikke var ved min kraft, kunne I ikke have dem.'« (L&P 18:31, 33-35.)

Og så tilføjer han dette, og hør godt efter: »Derfor kan I bevidne (i den betydning, at man står på talerstolen og læser fra åbenbaringerne), at I har hørt min røst, og at I kender mine ord.« (L&P 18:36.) For, som jeg allerede har citeret, så sagde han: »... enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.« (L&P 1:38.)

I sidste dages hellige, jeg tror ikke, at I nogensinde har overværet en konference, som disse tre dage, hvor I har hørt flere inspirerede erklæringer om snart sagt ethvert emne og problem, som I har spekuleret på. Hvis I ønsker at erfare, hvad Herren vil have, at de hellige skal vide og for at have hans vejledning og ledelse de næste seks måneder, så få fat på et eksemplar af denne konferences taler, og I vil have Herrens seneste ord til de hellige.

Og det gælder også alle andre, som ikke er medlemmer, men som tror, at hvad der er blevet sagt, har været Guds vilje, Herrens sind, Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse.« (Se L&P 68:4.)

Som jeg siger og helt er klar over, at det er en meget frimodig udtalelse, så har jeg tænkt på en stor åbenbaring, hvor Herren sagde noget om skabelsen af universet.

I det otteogfirsindstyvende afsnit af Lære og Pagter sagde han:

»Jorden farer på sine vinger, solen giver sit lys om dagen og månen og stjernerne om natten, medens de ruller frem på deres baner i herlighed, omgivet af Guds magt.

Og hvormed skal jeg ligne disse riger, så I kan forstå det? Se, alle disse er riger, og den, der har set noget eller blot de mindste af dem, har set Gud røre sig i sin majestæt og kraft.« (L&P 88:45-47.)

På samme måde siger jeg til jer, mens jeg står hos jer og ser Herrens hånd i det, der sker blandt verdens nationer i dag: Vi ser jo tegnene i vor tid som forudsagt af profeterne og Mesteren selv. Og vi ser, hvad der sker og det, der er ved at ske for øjnene af os i dag.

I kirken har vi været vidner til noget af det mest dramatiske, og jeg kan vidne for jer, at I ser det, som Herren åbenbarer for dette folks behov i dag.

Må jeg omskrive, hvad Herren har sagt i denne store åbenbaring, hvorfra jeg har citeret: enhver mand, som har set nogen af de mindste begivenheder mellem os i dag, har set Gud *i dag* bevæge sig i sin majestæt og i sin magt.

Lad os ikke tage fejl deraf.

Hvor kan I ellers gå hen for at få vejledning? Hvor er der sikkerhed i verden i dag? Sikkerhed findes ikke ved hjælp af kampvogne, geværer, flyvemaskiner og atombomber.

Der findes kun ét sikkert sted, og det er inden for den almægtige Guds krafts område, det, som han giver dem, der holder hans befalinger og lytter til hans stemme, når han taler gennem de kanaler, som er blevet oprettet med det formål for øje.

I det svar, han gav til sine disciple, da han fortalte dem, at han ville komme igen, forklarede han dem noget meget vigtigt. Disciplene spurgte ham: »... Sig os, når skal dette ske? Og hvornår kommer verdens ende eller tilintetgørelse af de ugudelige, som er verdens ende?« (Se Matt. 24:3.)

I deres spørgsmål har vi definitionen på, hvad det betyder, når der tales om »verdens ende«.

Og så gav han sine disciple det, som vi læser om i det fireogtyvende kapitel af Mattæus-evangeliet, som måske bedre forstås ud fra den inspirerede udgave, som den findes i Den kostelige Perle.

Han sagde, at når figentræet »begynder at sætte blade, da ved I, at sommeren er nær for hånden.« (Joseph Smith 1:38.) Han gav dem visse tegn, hvorved de kunne vide, at hans komme var nær, ja, lige for hånden. Der skulle være store prøvelser for jøderne og Jerusalems indbyggere, »ja, sådan som Gud aldrig før har sendt over Israel fra begyndelsen af deres rige indtil nu; nej, ej heller skal den nogensinde atter sendes over Israel.« (Joseph Smith 1:18.)

»Og dersom disse dage ikke blev afkortet, da ville intet kød

blive frelst; men for de udvalgtes skyld, efter pagten, skal disse dage afkortes.
Se, dette har jeg talt til jer angående Jerusalem; og atter, om derfor nogen, efter de dages trængsler, som skal komme over Jerusalem, siger til jer: Se, her er Kristus, eller dér! da tro ham ikke.
Thi i de dage skal falske krister og falske profeter fremstå og vise store tegn og undergerninger, så de, om muligt, skal bedrage selv de udvalgte, som er de udvalgte efter pagten« (og det betyder medlemmerne af denne kirke).
»Derfor, om de siger til jer: Se, han er i ørkenen, gå ikke derud; se, han er i de hemmelige kamre, tro det ikke.
Thi ligesom morgenens lys udgår fra øst og skinner indtil vest og dækker hele jorden, således skal Menneskesønnens tilkommelse være.« (Joseph Smith 1:20-22, 25-26.)
Så taler han om krige, der skal komme: »... thi nation skal rejse sig mod nation og riger mod riger, og der skal være hungersnød og pest og jordskælv på forskellige steder.
Og atter, fordi synden vil blive stor, vil kærligheden blive kold hos mange; men den, som ikke overvindes, han skal blive frelst.
Og atter, dette riges evangelium skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle nationer; og da skal enden komme, eller de ugudeliges undergang.
Og straks efter de dages trængsler skal solen formørkes og månen ikke give sit lys og stjernerne falde fra himlen, og himlens kræfter skal rystes.
Sandelig siger jeg jer, at dette slægtled, i hvilket alle disse ting skal komme frem, skal ikke forgå, førend alt, hvad jeg har sagt, skal blive opfyldt.
Men om den dag og time ved ingen, nej, end ikke Guds engle i himmelen, men min Fader alene.
Men som det var i Noas dage, således skal det også være ved Menneskesønnens komme.
Thi det skal blive med dem ligesom i dagene før syndfloden; thi indtil den dag, da Noa gik ind i arken, åd og drak, de tog til ægte og bortgiftede,
og vidste det ikke, førend syndfloden kom og rev dem alle bort, således skal også Menneskesønnens komme være.
Da skal det, som står skrevet, opfyldes, at i de sidste dage skal to være på marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage.
Og hvad jeg siger til én, det siger jeg til alle mennesker; våg derfor, thi I ved ikke, i hvilken time jeres Herre kommer.« (Joseph Smith 1:29-31, 33-34, 40-46.)
Brødre og søstre, dette er den dag, Herren taler om. I kan se, at tegnene er her. Vær derfor rede. Brødrene har i denne konference fortalt jer, hvordan I skal gøre jer rede.
Vi har aldrig haft en konference, hvor der har været så megen direkte belæring, så megen opfordring; hvor problemerne er blevet defineret og også løsningerne til dem er blevet foreslået.
Lad os ikke vende det døve øre til nu, men lad os lytte til dem, som om ordene kom fra Herren selv, inspireret af ham, og vi vil være i sikkerhed på Zions høje, indtil alt det, som Herren har til sine børn vil være blevet fuldbragt.
Og nu ved denne konferences afslutning er jeg blevet bevæget, mere end nogensinde før i mit liv.
Hvis det ikke var for forvisningen, som jeg virkelig har om, at Herren er nær og at han leder os, så ville byrden næsten overstige min styrke, men jeg ved, at han er her, og at han hører os; hvis vi er indstillet på at lytte til ham, så vil vi aldrig blive ladt ene.
Jeg er taknemmelig for stærke mænd som præsident Tanner og præsident Romney og De Tolv og alle generalautoriteterne, som i højere grad er forenede, end jeg nogensinde før har oplevet i mit liv.
Generalautoriteterne er forenede og arbejder sammen og taler med én stemme til verden.
Følg de brødre, lyt til dem. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd som én, Herren har bragt til dette sted, sådan som broder Gordon Hinckley har sagt.
Jeg takker Herren, at jeg måske har klaret nogle af prøverne, men måske vil der komme mere, før jeg er blevet poleret til at gøre alt det, som Herren ønsker, jeg skal gøre.
Somme tider, når sløret har været meget tyndt, har jeg troet, at hvis jeg havde kæmpet mere, kunne jeg måske have set ind på den anden side. Jeg står til rådighed og beder ikke Herren om at give mig mere, end han ønsker at give mig, men jeg ved, at han er deroppe, og at han leder og styrer.
Jeg udøser mine velsignelser over jer vidunderlige hellige. Tag nu tilbage til jeres hjem.
Bring generalautoriteternes kærlighed med til jeres venner. Vi rækker hånden ud til dem, som ikke er medlemmer af kirken. Må vi nå ud til dem, som har mistet orienteringsevnen, og før det er for sent, prøve at vinde dem tilbage til folden; for de er alle Guds børn, og han ønsker at frelse dem alle.
Fred være med jer, ikke den fred, der kommer af landets love, men den fred, der kommer på den måde, som Mesteren sagde, ved at overvinde alt det, der hører verden til. Må Gud hjælpe os, så vi forstår, og må I vide, at jeg ved med sikkerheden, som trodser enhver tvivl, at dette er hans værk, han leder og styrer os i dag, således som han har gjort i hver eneste uddeling af evangeliet, og jeg siger det i al ydmyghed og i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

»Tænk på alt dette«

Bruce R. McConkie

Hvis Herren selv havde bestemt sig til at komme herned og åbne denne konference og tale til de hellige, hvilket budskab ville han så mon have bragt?

Hvis han havde bestemt sig til at komme og tale ved dette møde, hvilke ord ville han så have givet os til vor velsignelse og udbytte og frelse?

En sådan tilsynekomst er ikke helt uden for mulighedernes rækkevidde. Profeten Joseph Smith sagde, at dersom vi ville aflægge al misundelse og frygt og ydmyge os for ham, så kunne sløret sønderrives lige såvel i dag som på noget andet tidspunkt. (Se L&P 67:10 og »Profeten Joseph Smiths lærdomme«, s. 9.)

Jeg tror, at da Herren opholdt sig i Enoks by, talte han uden tvivl i deres forsamlinger. Og når han til sin tid vil regere i Tusindårsrigets herlighed på jorden, så vil han gøre nøjagtigt det samme igen.

Men vi virker også under det princip, at den evige sandheds ord, der er givet til menneskene, hvad enten det kommer gennem hans egen stemme eller gennem hans tjeners mund, er det samme. Og jeg havde den fornemmelse, da præsident Lee åbnede konferencen, og igen da præsident Romney bar sit overbevisende, magtfulde og sande vidnesbyrd, som vi netop har hørt, at hvis Herren selv var her, så ville disse udtalelser, som kom fra dem, være netop, hvad han ville sige på dette tidspunkt.

Disse brødre, som danner kirkens Øverste Præsidentskab, er Herrens agenter, hans repræsentanter. De besidder Guds riges nøgler på jorden i denne time, og fra dem kommer livets og sandhedens og åbenbaringens ord, som – hvis vi retter os efter dem – vil give os fred i dette liv og evigtvarende herlighed i det kommende liv.

Og nu ønsker jeg meget, at den samme ånd, som har hvilet over de andre, som har stået her, skal være med mig, så at jeg må sige det, som Herren ønsker sagt ved denne lejlighed.

Jeg ønsker, hvis jeg må blive vejledt dertil, at råde de sidste dages hellige til at indtage en positiv, sund indstilling til forholdene i verden og i deres eget land: At vende ryggen til alt, hvad der er ondt og nedbrydende, at søge det, der er godt og fremmende i alle forhold, at prise Herren for hans godhed og nåde ved at give os herlighederne og vidunderne ved hans evigtvarende evangelium.

I betragtning af alt, hvad der sker i verden, vil det være let at koncentrere os om negative eller onde forhold, eller at ødsle vores energi på foretagender af tvivlsom værdi og tvivlsom produktivitet.

Jeg er helt klar over den guddommelige befaling om at være aktivt engageret i en god sag; om den kendsgerning, at ethvert sandt princip, der virker for menneskenes frihed og velsignelse, har Herrens godkendelse; om behovet for at opretholde og støtte dem, som kæmper for en god sag og taler for sande principper – altsammen noget, som vi også burde gøre på den bedst mulige måde.

Spørgsmålet, mener jeg, er ikke *hvad* vi bør gøre, men *hvordan* vi bør gøre det; og jeg fastholder, at det mest gavnlige og produktive, sidste dages hellige kan gøre for at styrke enhver god og passende sag, er at efterleve og forkynde det evigtvarende evangeliums principper.

Der findes sikkert dem, der har særlige evner og har behov for at tjene på andre områder, men såvidt mig angår, så er der intet *vigtigere*, jeg kan gøre i øjeblikket i denne prøvestand, end at bruge al min styrke, energi og evne til at sprede og fuldkommengøre sagen for sandhed og retskaffenhed, både i kirken og blandt vor himmelske Faders andre børn.

Jeg tror, at de sidste dages hellige har en udpræget pligt til at fryde sig i Herren, prise ham for hans godhed og nåde, at grunde over hans evigtvarende sandheder og sætte deres hu til retskaffenhed.

Lad mig nu som baggrund for mine bemærkninger tage de ord, som Esajas brugte, da han talte til os, Israels Hus, til medlemmerne af Herrens rige. Han spurgte:

»... Hvem kan bo ved fortærende ild, hvem kan bo ved evige bål.« (Esajas 33:14.)

Det vil sige, hvem i kirken skal opnå arv i det celestiale rige? Hvem vil komme dér, hvor Gud og Kristus og hellige væsener er? Den, som vil overvinde, arbejde med retskaffenhedens gerninger og holde ud i tro og hengivenhed til enden og høre den velsignede slutreplik: »Kom og arv min Faders rige.«

Esajas svarer:

»Den, der vandrer i retfærdighed og taler oprigtigt, ringeagter vinding, vunden ved uret, vægrer sig ved at tage mod gave, tilstopper øret over for blodråd og lukker øjnene over for det onde. Højt skal en sådan bo ...« (Esajas 33:15-16.)

Og hvis jeg nu må have lov til det, så vil jeg tage disse ord fra Esajas, udtalt med Helligåndens kraft, og sige lidt om, hvordan de gælder for os og vore forhold.

For det første: »Den, der vandrer i retfærdighed og taler oprigtigt.« Det vil sige at bygge på Herrens Jesu Kristi sonende offer, at holde budene. Vi må tale sandhed og udføre retfærdige gerninger. Vi vil blive dømt efter vore tanker, vore ord og vore gerninger.

For det andet: »... den, der ringeagter vinding, vunden ved uret.« Det betyder, at vi må handle i retfærdighed over for vore medmennesker. Det var Herren selv, som sagde, at han på sin tilkommelsesdag vil vidne i hast mod dem, der undertrykker deres arbejdere.

For det tredje: »... han, der vægrer sig mod at tage mod gave.« Det vil sige, at vi må afvise enhver tanke om at købe indflydelse og i stedet handle ærligt og upartisk med vore medmennesker.

Gud respekterer ikke personsanseelse. Han regner alt kød for det samme. Og kun dem, som holder hans befalinger, finder særlig yndest hos ham.

Frelse er gratis; den kan ikke købes for penge; og kun de,

der adlyder den lov, hvorpå modtagelsen er forjættet, er frelste. Bestikkelse er noget verdsligt.

For det fjerde: »... han, som tilstopper øret over for blodråd og lukker øjnene for det onde.« Det vil sige, at vi ikke må koncentrere os om det onde og ugudelige. Vi må holde op med at finde fejl og i stedet søge at finde det gode i regeringsstyrelse og i verden. Vi må tage en positiv og sund stilling til alle forhold.

Der findes en evigtvarende lov, forordnet af Gud selv, før verdens grundvold blev lagt, ifølge hvilken menneskene skal høste, som de sår. Hvis vi har onde tanker, vil vores tunge udtale urene ord. Hvis vi taler onde ord, vil vi tilsidst udføre onde gerninger.

Hvis vore tanker koncentrerer sig om verdens ondskab og ugudelighed, så vil verdslighed og uretfærdighed for os synes at være den normale tilstand.

Hvis vi spekulerer over noget, som har med umoralitet at gøre, vil vi hurtigt synes, at alle og enhver er umoralske og urene, og det vil nedbryde skellet mellem os og verden. Og sådan er det med alt andet usundt, urent og ugudeligt. Og derfor siger Herren, at han hader »et hjerte, der udtænker onde råd ...« (Ordspr. 6:18), og betragter det som noget afskyeligt.

Hvis vi på den anden side grunder over det, der er retfærdigt, vil vi blive retskafne. Hvis vore tanker altid er prydet med dyd, skal vi have større frimodighed for Guds åsyn, og han vil lade det regne over os med retfærdighed.

Visselig er det, som Jakob sagde: »... at være kødeligt sindet er død, at være åndeligt sindet er evigt liv.« (2. Nephi 9:39.)

Og som Paulus sagde: »Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, som sår i Ånden, skal høste evigt liv i Ånden.« (Gal. 6:7-8.)

Og igen citeret fra Paulus:

»... alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke.« (Filip 4:8.)

For at være i stand til at holde vore tanker samlede om retskaffenhed, bør vi bevidst koncentrere os om at grunde over frelsens sandheder. Broder Packer opfordrede os i går indtrængende til at synge Zions sange for at samle vore tanker om opbyggende ting. Jeg vil gerne tilføje, at vi også – efter at have sunget åbningssangen – kan holde en prædiken for os selv. Jeg har holdt mangen en tale, mens jeg gik henad en stærkt befærdet gade eller vandrede henad ørkenstier eller andre ensomme steder, og således har jeg samlet mine tanker om Herrens værk og det, der er retskaffent. Og jeg bør måske tilføje, at det har været bedre taler end jeg nogensinde har holdt for en forsamling.

Hvis vi skal udarbejde vor frelse, må vi glæde os i Herren. Vi må fundere over hans sandheder. Vi må samle vor opmærksomhed og interesse om ham og hans godhed mod os. Vi må forsage verden og bruge al vor styrke, energi og evne til at fremme hans værk.

Jeg mener, at Herrens folk skulle glæde sig i ham og prise hans hellige navn. Hosiannaråb burde bestandigt stige fra vore læber. Når jeg tænker på den åbenbarede kundskab, vi har om ham, som det er evigt liv at kende, og på den store frelsesplan, som han har indstiftet for os, når jeg tænker på hans elskede Søn, som købte os med sit blod, og som fik liv og udødelighed til at lyse gennem sit sonende offer: og når jeg tænker på profeten Joseph Smiths liv og gerning, han, som har gjort mere for menneskenes frelse end noget andet menneske i denne verden, bortset fra Jesus, og som kronede sin jordiske gerning med en martyrs død – så svulmer min sjæl med evig taknemmelighed, og jeg ønsker at løfte min stemme sammen med de himmelske kor i uendelig pris til ham, som bor i det høje.

Når jeg tænker på. at Herren har en levende profet til at lede sit jordiske rige, og at der er apostle og profeter, som igen vandrer på jorden, når jeg tænker på, at Herren har givet os Helligåndens gave og kraft, så vi har himlens åbenbaringer og kraften til at herliggøre vore sjæle, når jeg tænker på de utallige velsignelser – gaverne, miraklerne, løftet om, at familien skal fortsætte for evigt, alle de velsignelser, der er udøste over os og tilbudt frit til alle mennesker hvor som helst – så kender min lyst til at prise Herren og forkynde hans godhed og taknemmelighed og barmhjertighed ingen grænser.

Og i den saligprisningens og taknemmelighedens ånd, der er den samme ånd, som fulgte præsident Romney's bemærkning i morges, skal jeg slutte med disse ord fra min egen salme:

»Priset være Herren;
Pris ham for hans godhed;
Pris ham for hans nåde;
Ophøj hans navn og søg ham –
O, pris du hans navn.
Signet være Herren;
Velsign ham for hans nåde;
Velsign ham for hans kærlighed;
Ophøj hans navn og søg til ham –
O, pris du hans navn.
Priset være Herren;
Pris ham, som skabte alle ting;
Pris ham, som forløste alle ting;
Ophøj hans navn og søg til ham –
O, pris du hans navn.
Søg så til Herren!
Søg ham, som hersker højt deroppe;
Søg ham, hvis vilje vi kender;
Ophøj hans navn og søg til ham.
O, pris du hans navn.

Og vi har det løfte, at hvis vi med fast forsæt søger ham, holder hans befalinger og vandrer retskaffent for ham, skal vi virkelig se hans ansigt og tilsidst være arvinger med ham til evigt liv i hans Faders rige. Om det vidner jeg og for dette beder jeg for os allesammen i Jesu Kristi navn. Amen.

»Se, din Moder«

Thomas S. Monson

En sommerdag stod jeg alene i stilheden på den amerikanske soldater-kirkegård på Philipinerne. En andægtig ånd herskede her i den varme, tropiske luft.
I det omhyggeligt slåede græs var der anbragt hektar efter hektar af kors, der identificerede mænd, de fleste helt unge, som i krigen havde givet deres liv. Mens jeg lod mine øjne glide hen over navn efter navn blandt de mange kolonader af mindesmærker, kom tårerne let og uden skam.
Som mine øjne fyldtes med tårer, svulmede hjertet af stolthed. Jeg tænkte over den høje pris for frihed og det kostelige offer, mange var blevet nødt til at yde.
Mine tanker vendte sig fra dem, der så brat og modigt var døde. Jeg kom til at tænke på de sorgbetyngede mødre til hver falden mand, mens hun i hånden holdt nyheden om sin dyrebare søns største offer.
Hvem kan måle en mors sorg? Hvem kan vurdere en mors kærlighed? Hvem kan fuldt ud forstå en mors ophøjede rolle? Med fuldstændig tillid til Gud vandrer hun med hans hånd i sin ind i dødens skygger, for at du og jeg kan komme ind i livet.

»Navnet på en Moder«
De ædleste tanker, min sjæl kan fostre,
De helligste ord, min tunge kan forme,
Er uværdige at indramme det navn,
Helligere end alle andre.

Som barn, da jeg først mødte hendes kærlighed,
Som mand, hvor den var akkurat den samme:
Ærbødigt ånder jeg hendes navn –
Det velsignede navn, min Mor.«
George Griffith
Fetter

Lad os i den ånd tænke på mor. Fire mødre tænker jeg på: For det første den glemte mor; for det andet den erindrede mor; for det tredje den velsignede mor; og for det fjerde den elskede mor.
»Den glemte mor« ser vi alt for ofte. Alderdomshjemmene er fulde af dem. Hospitalssengene er fulde af dem. Dagene går og ofte uger og måneder, men mor besøges ikke. Mon ikke vi kan forestille os de stik af ensomhed, den længsel i mors hjerte, når hun time efter time sidder alene og stirrer ud af vinduet i håb om at se de kære, som ikke besøger hende.
Det brev, som postbudet ikke bringer. Hun lytter efter den banken på døren, som ikke lyder, telefonens ringen, som ikke kommer. Hvordan mon en sådan mor føler, når hendes nabo glad byder en søn velkommen, ved en datters knugen sin mor ind til sig, et barns glade udbrud: »Hej, bedstemor!«
Der er også andre måder, vi glemmer mor på. Nårsomhelst vi fejler, når vi gør mindre, end vi burde, så glemmer vi på en meget afgjort måde vores mor.

Sidste jul talte jeg med bestyrerinden for et alderdomshjem i Salt Lake City. Derfra hvor vi stod, pegede hun på adskillige ældre kvinder, der var samlet i en fredelig dagligstue. Hun sagde: »Der er fru Hansen. Hendes datter besøger hende hver uge, nøjagtig klokken tre om søndagen.
Derhenne er fru Peck. Hver onsdag kommer der et brev til hende fra hendes søn i New York. Det bliver læst og derpå læst igen og igen, og endelig opbevaret som et klenodie. Men se så fru Caroll. Hendes familie ringer aldrig, skriver aldrig, kommer aldrig på besøg. Tålmodigt retfærdiggør hun denne forsømmelse med ord, der udtales, men som aldrig overbeviser nogen, for »de har allesammen så travlt«. Skam være dem, der således gør en god kvinde til en »glemt mor«.
»Hør din fader, som avlede dig, ringeagt ikke din gamle moder«, skrev Salomon. (Ordspr. 23:22.) Kan vi ikke gøre en erindret mor til en »glemt mor«?
Mennesker vender sig bort fra det onde og bøjer sig for deres bedre jeg, når mor huskes. En berømt officer fra den amerikanske borgerkrig, oberst Higgenson sagde, da han blev bedt om at nævne den begivenhed i borgerkrigen, han betragtede som den mest mindeværdige med hensyn til mod, at der i hans regiment var en mand, som alle kunne lide, en mand, som var så tapper, som var renfærdig i dagligdagen, helt fri for alt det uføre, som de fleste af de andre mænd gjorde sig skyldig i.
En aften skete det ved en champagnemiddag, hvor mange drak sig fulde, at én i kådhed bad denne unge mand udbringe en skål. Oberst Higgenson fortalte, at den unge mand rejste sig, blev bleg, men under fuld selvkontrol, og sagde: »Mine Herrer, jeg vil gerne udbringe en skål, som I må drikke, som I vil, men som jeg vil drikke i vand. Den skål er »Til vore mødre«.
Øjeblikkelig syntes der at falde en besættelse over alle disse let berusede mænd. De drak skålen i tavshed. Der var ingen, der lo, ingen, der mere sang, og én efter én forlod de lokalet. Mindets lampe var blevet tændt, og navnet »moder« rørte alle mænds hjerte.
Fra min drengetid husker jeg godt søndagsskolens Moders Dag. Vi gav hver eneste mor en gave i form af en lille potteplante og sad ganske stille, mens Melvin Watson, der var blind, stod ved pianoet og sang: »Den dejlige mor, jeg har«. Det var første gang, jeg så en blind mand græde, og endnu i dag kan jeg se for mig, hvordan de våde tårer randt fra disse blinde øjne, samledes i små strømme på kinderne for derfra at dryppe ned på jakkens opslag, de opslag, som han aldrig havde set.
I min drengede uerfarenhed spekulerede jeg på, hvorfor aå mange af de voksne mænd var helt tavse, og hvorfor der blev trukket så mange lommetørklæder frem. Nu ved jeg hvorfor. Ser I, vores mor blev erindret. Enhver dreng, enhver pige, alle fædre og ægtemænd syntes at aflægge et tavst løfte: »Jeg vil altid huske min vidunderlige mor.«

For nogle år siden lyttede jeg opmærksomt, da en ældre mand fortalte mig om en oplevelse i sin familiehistorie. Den mor, som var blevet enke efter at have født ham samt hans brødre og søstre, var gået til sin evige og velfortjente belønning.
Familien samledes i hjemmet og stod omkring det store spisebord. Den lille metalkasse, hvori mor havde opbevaret sine jordiske skatte, blev højtideligt åbnet. Et efter et blev hendes klenodier taget op. Der var vielsescertifikat fra Salt Lake templet. »Åh, nu kan mor jo være sammen med far.« Så var der det indfriede pantebrev på det beskedne hus, hvor alle børnene efter tur havde set dagens lys. Vurderingsprisen på det hus havde kun lidt tilfælles med den værdi, som mor tillagde det.
Så kom man til en falmet konvolut, som bar tydelige mærker af tidens tand. Forsigtigt åbnedes kuverten, og fra dens indre blev trukket en hjemmelavet »valentine« frem. (En kærlighedshilsen, der sendes på Valentins dag, den 14. februar, nogenlunde svarende til et gækkebrev.)
Dets enkle budskab var dette: »Jeg elsker dig, mor«, skrevet med et barns kluntede skrift. Til trods for, at hun var borte, gav hun endnu en lektie gennem det, som hun holdt af.
En stilhed gennemtrængte værelset, og enhver i familien lovede, ikke bare at huske, men også at ære mor. For dem var det ikke for småt og ikke for sent, således som det i det klassiske digt af Rose Marinoni, betitlet: »Ved solopgang«:

»De stilled' ham op mod væggen,
henrettelsespelotonen stilled' op;
Og hvorfor han stod dér på tæer,
vil de mænd aldrig ret forstå.
Han havde et smil på læben,
mens han stod dér, ret som et lys,
og geværerne sigted' lige mod hjertet,
solen lyste på hans hår.
For han husked' i et glimt,
dengang i længst svundne dage,
da hans mor stolt målte hans højde,
mod soveværelsets hårde væg.«

Og nu, da vi har talt om den »erindrede mor«, så lad os se lidt på den »velsignede mor«. For et af de skønneste og mest kendte eksempler henviser jeg til de hellige skrifter.
I Det ny Testamente har vi måske ikke nogen mere bevægende beretning om den »velsignede mor« end Mesterens ømme omsorg for den sørgende enke fra Nain.
»Det skete ... at han gik hen til en by, som hed Nain, og hans disciple og en stor skare ledsagede ham.
Men da han nærmede sig byens port, se, da blev en død båret ud, en moders eneste søn, og hun var enke. Og en hel skare fra byen fulgte hende.
Da Herren så hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: »Græd ikke!«
Og han gik hen og rørte ved båren; og de, som bar den, standsede. Da sagde han: »Unge mand, jeg siger dig: stå op!«
Og den døde satte sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans moder.« (Lukas 7:11-15.)
Hvilken magt, hvilken ømhed, hvilken følelse udviste ikke vor Mester, og hvilket eksempel. Også vi kan velsigne, hvis vi bare vil følge dette strålende eksempel. Muligheder findes overalt.
Øjne er nødvendige til at se den ynkværdige pine, øre til at høre det itubrudte hjertes tavse bønfaldelser.
Og også en sjæl, der er fyldt med barmhjertighed, så vi kan kommunikere, ikke blot fra øje til øje eller stemme til stemme, men som i Frelserens majestætiske stil også fra hjerte til hjerte. Så vil enhver mor, hvorsomhelst, blive »en velsignet mor«.
Og lad os så tilsidst betragte den »elskede mor«. Evigt gyldigt er det digt, som jeg husker fra min barndom og også yndet af børn i dag, det, der hedder: »Hvem elsked' højest?«

»Jeg elsker dig, mor, sagde lille John.
Og idet han glemte sit arbejde, tog han huen på,
og løb ud til gyngen i haven,
så mor selv måtte hente brændet ind.
Jeg elsker dig, mor, sagde søde Nell,
meget mere end ord kan sige.
Så drilled' og pjanked hun dagen væk,
til hendes mor blev glad, da hun gik ud for at lege.
Jeg elsker dig, mor, sagde lille Jane:
I dag vil jeg hjælpe, alt hvad jeg kan
hvor er jeg glad, det er fridag i dag.
Så hun vugged' den lille, til hun faldt i søvn.
Så tog hun ganske stille kosten
og fejed' gulvet og støvede af,
travl og lykkelig var hun hele da'en,
nyttig og glad, som småfolk kan være.
Jeg elsker dig, mor, sagde de pány –
Tre små børn, der gik i seng;
Hvordan tror I, at mor regned' ud,
hvem der virk'lig elsked' hende mest?
– Jay Allison

En sikker måde, enhver kan demonstrere virkelig kærlighed til mor, er at efterleve de sandheder, som mor så tålmodigt har lært os.
Et sådant højtflyvende mål er ikke noget nyt for denne generation. På den tid, der beskrives i Mormons Bog, læser vi om en tapper, en god og ædel leder, ved navn Helaman, som i en retfærdig kamp marcherede i spidsen for 2.000 unge mænd. Helaman beskrev disse unge mænds aktiviteter: »... aldrig har jeg set så stort mod ... de sagde til mig ... se, vor Gud er med os, og han vil ikke have, at vi skal falde, lad os derfor gå frem ... Og de havde aldrig kæmpet, og dog frygtede de ikke døden ... det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem.
Og de fortalte mig, hvad deres mødre havde sagt og sagde: Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det.« (Alma 56:45-48.)
Ved slagets slutning fortsatte Helaman sin beskrivelse: »... til min store glæde var ikke een sjæl af dem faldet; og de havde kæmpet ligesom med Guds kraft; ja, aldrig havde man kendt mænd, der havde kæmpet med sådan vidunderlig styrke ... og med sådan mægtig kraft.« (Alma 56:56.)
Mirakuløs styrke, mægtig kraft – moders kærlighed og kærlighed til moder havde fundet sammen og triumferet.
De hellige skrifter og historiebøgerne er fulde af ømme, bevægende og overbevisende beretninger om den »elskede moder«.

En sådan beretning hæver sig imidlertid over dem alle. Stedet er Jerusalem i den tidsperiode, der kendes som tidernes midte.
Samlet er en skare romerske soldater. Deres hjælme kendetegner deres loyalitet til Cæsar, deres skjolde bærer hans mærke, deres spyd prydes af de romerske ørne.
Samlet er også Jerusalems indbyggere. De krigeriske og rå skrig: »Korsfæst ham, korsfæst ham«, er stilnet hen i den rolige nat og for evigt borte.

Tiden er kommet. Guds Søns jordiske gerning nærmer sig hurtigt sin dramatiske slutning. Der synes at herske en vis ensomhedsfølelse her.

Intetsteds ser man nogen af de lamme tiggere, som nu på grund af denne mand – kan vandre omkring, de døve, som på grund af denne mand nu kan høre, de blinde, som på grund af denne mand nu kan se, de døde, som på grund af denne mand nu lever.

Her var bare nogle få trofaste tilhængere tilbage. Fra sin smertefulde stilling på korset ser han sin mor og den discipel, som han elskede. Han siger: »... kvinde se, det er din søn.« Derpå siger han til disciplen: »Se, det er din moder ...« (Joh. 19:26-27.)
Fra den frygtelige aften, da tiden stod stille, da der blev jordskælv og da store bjerge styrtede sammen – ja, fra historiens beretninger, der gennem århundreder og ud over tidens spand, kommer ekkoet fra hans enkle og dog så guddommelige ord: »Se, din moder!«
Når vi opmærksomt lytter til den venlige befaling og med glæde adlyder dens hensigt, vil de utallige skarer af »glemte mødre« være borte for evigt. Overalt vil der så være »huskede mødre«, »velsignede mødre« og »elskede mødre«, og, som i begyndelsen, vil Gud påny vurdere sine hænders værk og ledes til at sige: »Det er godt.«
Må enhver af os værdsætte denne sandhed: man kan ikke glemme sin mor og huske Gud. Man kan ikke huske sin mor og glemme Gud. Hvorfor? Fordi disse to hellige personer, Gud og moderen, partnere i skabelse, i kærlighed, i offer, i tjeneste, er som én.
Må vi i vore tanker og i vore handlinger ære Gud og moderen, beder jeg ydmygt og dog oprigtigt i Jesu Kristi navn. Amen.

Inspirerende musik–Værdifulde tanker

Boyd K. Packer

Præsident Lee sluttede vores forrige konference i april med den udtalelse, at i sine 32 år som generalautoritet havde han lært, at den mest inspirerende forkyndelse altid er ledsaget af smuk, inspirerende musik. Jeg er taknemmelig her til morgen over at blive støttet af korets smukke musik.
»Musik«, sagde Addison, »er den eneste følelsesbetonede tilfredsstillelse, menneskeheden kan hengive sig til i overmål uden at skade deres moralske eller religiøse følelser.«
Hvis det var sandt i hans tid, så er det det ikke i vores. Musik, engang noget uskyldigt, benyttes nu ofte i en dårlig sags tjeneste.
Det har i årtier været klart, at tekster af den værste slags kan blive sat til musik, der i sig selv er uskyldig. Ord, der er onde, kan blive sat til musik, der ellers er god, og lede mennesker på afveje.
For nylig gentog Det øverste Præsidentskab dette råd:
»Menneskets evne til at udtrykke sig, overgår gennem musikken, det talte sprogs begrænsninger, både i finhed og styrke. Musikken kan ophøje og inspirere, eller den kan bringe budskaber om fornedrelse og tilintetgørelse. Det er derfor vigtigt, at vi som sidste dages hellige altid holder os til evangeliske principper og søger Åndens vejledning, når vi vælger den musik, vi omgiver os med.« (Bulletin for Præstedømmet, august 1973.)
I vor tid er musikken selv blevet fordærvet. Musik kan, ved sit tempo, ved sin rytme, ved sin intensitet, sløve menneskets åndelige følsomhed.
Studier, der citerer fysiologiske effekter af den mest yderliggående af vor tids musik, ser helt bort fra det alvorligste ved den.
Vor ungdom er vokset op, omgivet af musik, der er larmende og hurtig, mere beregnet på at skulle ophidse end at skulle stemme til fred, mere beregnet på at skulle opildne end berolige.
Alligevel indeholder hovedparten af musikken, noget der er blidt nok til at være uskyldigt og appellerende til vores ungdom, og noget, der er hårdt – og her ligger det egentlige problem.
Et af tegnene på frafald i de kristne kirker i dag er deres præsters villighed til at indføre den hårde rockmusik i de tidligere mest hellige, religiøse møder. Sådan musik har ingen fortrin og virker frastødende på Guds Ånd.
Det sørgelige ved det er, at deres tåbelighed ikke har givet dem det resultat, de søgte. Deres unge mennesker drages ikke til dem, sådan som de havde håbet og forventet.
Tværtimod opfinder de unge mennesker deres egne såkaldte kirker, fordi de famler og søger efter noget, som mangler i deres tilværelse.
Nogle har været kritiske, når *vore* ledere har sat restriktioner for, hvilken slags musik, vi vil tillade til vore kirkeaktiviteter. »Ønsker I at miste jeres unge?« spørger de.
Jeg må minde alle sådanne kritikere om, at de, som er kaldede som ledere, ikke har pligt til at køre rundt med kirken, i håb om at sætte den på den sti, som mennesker eller ungdom vil være tilfreds med.
Præsident J. Reuben Clark sagde:
»Vi må ikke under udførelsen af vore pligter give eller tolerere usunde fornøjelser ud fra den teori, at hvis vi ikke giver vore unge det, så vil de gå et andet sted hen for at få det.
Vi kunne næppe begynde at spille hasard i kirkens aktivitets-

sal med den undskyldning, at gjorde vi det ikke, så ville de unge i stedet gå til et spillecasino.
I virkeligheden kan vi aldrig holde på vore unge på den måde. Vores opgave er at hjælpe hjemmene med at så bedre standarder i de unges sind.«
Og derfor råder vi indtrængende forældrene i kirken til at vise lige så stor interesse for de bånd og plader, som deres børn køber, og for de bøger og blade, de kommer hjem med.
Der er mange forældre, som ikke et øjeblik ville tolerere et pornografisk blad i deres hjem, som uden at vide det, forsyner de unge med penge til musik, hvoraf noget har en lige så ødelæggende indflydelse.
En eller anden sagde fornylig, at ingen form for musik kunne virke nedbrydende, at musik i sig selv er harmløs og uskyldig.
Hvis det er sandt, så burde der også kunne forklares sådanne forhold, hvor lokale ledere har sørget for en lys og indbydende bygning, samt unge, anstændigt klædte, velsoignerede mennesker med en tilsvarende opførsel, hvorpå der høres øredøvende lyde af hård musik, som fordriver Guds Ånd.
Kirkens ungdom har i det store og hele tilpasset sig moden i vore dage på en fornuftig måde. Vore unge mennesker kan klæde sig anstændigt, uden at være umoderne eller se helt anderledes og mærkværdig ud.
Vi har sagt en hel del gennem vore ungdomsorganisationer og i vore kirkeskoler om tøj- og soigneringsstandarder, og det er faldet heldigt ud.
I sammenligning hermed har vi efter min mening ikke være tilstrækkeligt opmærksomme på den musik, som vore unge mennesker konsumerer. Og »konsumere« er det rigtige ord.
Der er meget af vor tids musik, som de udmærket kan nyde, hvis de vil undgå den hårde slags.
Forældre og kirkeledere, som vejleder unge mennesker inden for disse områder, vil hurtigt lære, at de bør handle med stor visdom.
Når et lille barn finder en skarp genstand, vil en tåbelig voksen somme tider række ud efter den, angst for barnets sikkerhed. Instinktivt holder barnet så endnu mere fast på tingen og kommer måske derved til skade.
De kloge forældre vil bytte sig frem til tingen – med noget, der er lige så tiltrækkende, men harmløst, så barnet villigt giver slip på den farlige genstand og helt uden tårer.
Hav det i tankerne, når du har et problem med unge mennesker og deres musik. Det tager sommetider tid at forandre, og det kræver inspiration.
I kirken har vi stor tillid til vore unge; især i de sidste få år har vi indført systemer, hvorved deres ønsker og interesser i højere grad er fremherskende.
Det lægger et stort ansvar på jer, unge mennesker. Vær meget opmærksomme på den musik, I vælger til jeres aktiviteter.
Det er ikke, fordi vi ikke stoler på jer. Men kløften mellem verdens yderliggående musik og kirken er bredere i vore dage end nogensinde tidligere. Og verden ser helt anderledes ud nu, end den gjorde for nogle få år siden.
Husk det, unge ledere. Gud er vor Herre, og det er jeres kirke lige så meget, som det er vores.
Jeg vil anbefale, at I gennemgår jeres grammofonplader og lægger dem væk, som agiterer for den såkaldte nye moral, narkotika eller hård rock. Sådan musik bør ikke benyttes af unge mennesker, der er interesseret i åndelig udvikling.
Hvorfor ikke kikke nærmere på jeres samling? Kom af med de værste af dem. Behold bare det bedste. Vær kritisk med, hvad I konsumerer, og hvad I producerer. Det bliver en del af jer.
Hvis I er velsignet med et musikalsk talent, så udvikl en bred sans for god musik.
Der findes så meget vidunderlig, opløftende musik, at vi har råd til at eksperimentere os frem. Vore medlemmer burde altid være omgivet af god musik.
Forældre burde skabe god musik i hjemmet og have et ønske om, at deres børn kan lære de inspirerende salmer.
Tidspunktet for musikundervisning synes at komme samtidig med alle de andre udgifter, familie med små børn har. Men vi opmuntrer forældre til at indbefatte musikundervisning i børnenes tilværelse.
På en eller anden måde gjorde Andrew og Olive Kimball det, og Spencer lærte at spille. På en eller anden måde gjorde Samuel og Louisa Lee det muligt, og Harold lærte at spille.
Og nu, når lederne af kirken samles til hellige møder i værelset øverst i templet, synger vi altid en salme. Ved orglet sidder enten præsident Spencer W. Kimball eller præsident Harold B. Lee.
Hvor velsignet er ikke den musiklærer, som vil lære børnene og de unge at spille i udviklingsårene og gøre dem bekendt med god musik, deriblandt musik til gudstjeneste. Det er en stor velsignelse at have sådan musik som en del af ens tilværelse.
Herren har sagt: »Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder.« (L&P 25:12.)
Jeg vil fortælle jer unge mennesker noget om den betydning, som den slags musik har haft for mig, selv om jeg ikke er uddannet som musiker.
Den største udfordring for noget menneske, især de unge, og det vanskeligste, man vil blive stillet overfor i dette dødelige liv, er at lære at beherske sine tanker.
Som et menneske »tænker i sit hjerte, således er det«. Den, som kan kontrollere sine tanker, har overvundet sig selv.
Da jeg var omkring ti år gammel, boede vi i et hus, omgivet af en frugtplantage. Der syntes aldrig at være vand nok til træerne. Grøfterne, som altid var nypløjede om foråret, blev snart fyldt med ukrudt. En dag, da jeg havde ansvaret for kunstvandingen, kom jeg i vanskeligheder.
Da vandet løb ned ad de ukrudtsfyldte rækker, gik det over alle bredder. Jeg fór igennem vandpytterne og prøvede på at genopbygge jordvoldene. Så snart jeg var færdig med at reparere én vold, måtte jeg skynde mig til den næste.
En nabo kom gennem frugtplantagen. Han iagttog mig et øjeblik og ryddede så med et par energiske spadetag grøftebunden og gav derefter vandet plads til at løbe gennem den kanal, som han havde lavet.
»Hvis du ønsker, at vandet skal blive i sin bane, må du rydde vejen for det«, sagde han.
Jeg har fundet ud af, at tanker, ligesom vand, bliver i deres bane, hvis vi rydder vejen for dem. Ellers følger vore tanker de mindst modstandsdygtige baner og vil altid søge et lavere plan.

Jeg har fået at vide mindst hundrede gange i min opvækst, at tanker skal kontrolleres. Men ingen fortalte mig hvordan. Jeg vil gerne fortælle jer unge om en måde, hvorpå I kan lære at kontrollere jeres tanker, og det har noget med musik at gøre.

Ens tankegang er som en scene. Kun når man sover, er tæppet nede. Der opføres altid et stykke på denne scene. Det kan være komedie eller tragedie, interessant eller kedeligt, godt eller dårligt; men der opføres altid et stykke på tankegangens scene.

Har I lagt mærke til, at uden nogen egentlig anstrengelse fra jeres side, kan en lille fordægtig tanke krybe ind midt i næsten en hvilken som helst forestilling og tiltrække sig jeres opmærksomhed? Disse fordægtige tanker vil prøve på at stjæle billedet fra alle de andre.

Hvis I tillader dem at fortsætte, vil alle dydige tanker forlade scenen. Fordi I indvilligede i det, vil I blive overladt til uretfærdige tankers indflydelse.

Hvis I giver efter for dem, vil de på jeres tankegangs scene opføre alt, hvad I giver dem lov til. De kan opføre et stykke med bitterhed, jalousi eller had. Det kan være vulgært, umoralsk og lastefuldt.

Hvis I lader dem overtage scenen, vil de udvise de største overtalelsesevner for at holde på jeres opmærksomhed. De kan gøre det meget interessant, ja, endda overbevise jer om, at det er uskyldigt, for det er blot tanker.

Hvad gør I på et sådant tidspunkt, hvor jeres tankegangs scene bliver behersket af urene tanker? – hvadenten det er de grå, som næsten virker rene, eller det er de snavsede, som ikke lader jer i tvivl.

Hvis I kan kontrollere jeres tanker, kan I overvinde vaner, selv lastefulde, personlige vaner. Hvis I kan lære at beherske dem, vil I kunne leve et lykkeligt liv.

Her er, hvad jeg gerne vil lære her: Vælg fra kirkens hellige musik en yndlingssalme, en med opløftende ord og ærbødig musik, en, der får jer til at føle jer beslægtede med inspiration. Husk præsident Lee's råd: måske er »Jeg er Guds kære barn« god nok. Gennemgå den omhyggeligt i jeres tanker. Lær den udenad. Selvom I ikke har nogen musikuddannelse, kan I gennemtænke en salme.

Brug så denne salme til et sted, hvor jeres tanker kan gå hen. Gør den til jeres nødudgang. Når I opdager, at disse fordægtige tanker er sluppet ind i jeres tankegangs scene, så udskift dem med denne sang.

Når musikken begynder og ordene former sig i jeres tanker, vil de uværdige skamfuldt snige sig væk igen.

Det vil forandre hele atmosfæren på jeres tankegangs scene. Fordi det er opløftende og rent, vil de lavere tanker forsvinde. For ligesom dyd ikke vil omgås smuds, således kan ondskab heller ikke tolerere lysets tilstedeværelse.

Når tiden er inde, vil I somme tider opdage, at I indvendigt nynner melodien. Når I sporer jeres tanker tilbage, opdager I, at verdens indflydelse opmuntrede en uværdig tanke til at betræde scenen i jeres tanker, og næsten automatisk begyndte melodien at lyde i jeres øren.

»Musik«, sagde Gladstone, »er et af de mest virkningsfulde instrumenter til at styre et menneskes sind og ånd.«

Jeg er meget taknemmelig for værdig, opløftende og inspirerende musik.

Når I én gang har lært at rydde jeres tankegangs scene for uværdige tanker, så hold den travlt beskæftiget med at lære ting, som er værd at have med at gøre. Forandr jeres omgivelser, så at I har ting omkring jer, der vil inspirere til gode og opløftende tanker. Hav travlt med retfærdige ting.

I unge mennesker, I har ikke råd til at fylde jeres sind med uværdig hård musik af idag. Den er *ikke* uskadelig. Den indbyder uværdige tanker til at optræde på vore tankers scene og angive den rytme, man danser i, og hvordan man bevæger sig dertil.

I nedværdiger jer selv, når I identificerer jer med alt det, der nu synes at omgive sådanne musikalske yderligheder: det lyssky, det uærbødige, det umoralske og det narkomane. Den slags musik er dig ikke værdig. Du burde have mere selvrespekt.

Du er en søn eller datter af den almægtige Gud. Han har inspireret til en verden, der er fuld af vidunderlige ting at lære og at gøre, alle former for opløftende musik, som I kan glæde jer over.

Jeg tror nok, at koret som afslutning vil synge den pionersang, der hedder: »Kom, kom, Guds folk.«

Jeg har en bror, som blev brigadegeneral i luftvåbenet. Under anden verdenskrig var han bomber-pilot og deltog i nogle af de mest farlige og desperate togter i Europa. Han vendte hjem til en opgave i Washington, DC, omkring det tidspunkt, da jeg afsluttede min uddannelse i de samme B-24 bombemaskiner og blev sendt til Stillehavet. Vi havde et par dage sammen i Washington, før jeg rejste afsted.

Vi talte om mod og om frygt. Jeg spurgte ham, hvordan han havde kunnet holde ud til alt det, han havde måttet gennemgå.

Han sagde: »Jeg har en yndlingssalme – 'Kom, kom, Guds folk', og når situationen var desperat, når der næsten ikke var håb om, at vi ville vende tilbage, så blev jeg ved med at tænke på den, og det var, som om maskinen sang stroferne tilbage til mig:

»Kom, kom, Guds folk,
fremad og frygter ej,
kun med mod, fremad drag!
Skønt tornestrøet kan synes denne vej,
Gud er med dig hver dag ...«
(*Sange* nr. 8.)

Med den sang i tankerne holdt han fast ved troen, det eneste virkningsfulde middel til bevarelse af mod.

Der er mange henvisninger i både de gamle og nye skrifter, der vidner om indflydelsen af god musik.

Herren selv blev beredt til sin største prøvelse gennem dens indflydelse, for skriften siger: »Efter at de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.« (Markus 14:26.)

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud er vores Fader, at han elsker os og har sørget for store og vidunderlige ting i dette liv. Jeg ved det, og jeg takker ham for god musiks opløftende indflydelse i mit liv og i mine børns tilværelse. Der er meget, vi kan gøre sammen som en familie: inspireret musik kan vi opleve sammen. I Jesu Kristi navn. Amen.

»Hvad kan et menneske give«

Mark E. Petersen

Frelseren belærte med mange lignelser, og de er velkendte. Men han lærte også med pertinente og gennemborende spørgsmål. Et af dem var dette: »... Hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?«

Dette er et særligt vigtigt spørgsmål, når vi tager i betragtning, at Herren definerede evigtvarende liv som den største af alle Guds gaver.

Enhver af os har en sjæl at frelse. Enhver har mulighed for at opnå evigt liv. Når vore sjæle er så kostelige, burde vi ikke lade noget middel uforsøgt i vores iver efter at frelse dem. Frelseren illustrerede denne sandhed med nogle af sine bedst kendte lignelser. For eksempel sagde han:

»... Himmeriget er ligesom en købmand, der søgte efter kønne perler, og da han havde fundet én meget kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde og købte den.« (Matt. 13:45-46.)

»Med Himmeriget er det ligesom med en skat, der var skjult i en mark, og en mand finder den og holder det hemmeligt, og af glæde over den, går han hen og sælger alt, hvad han har, og køber den mark.« (Matt. 13:44.)

Med andre ord fortæller han os, at frelse er den kostelige perle, frelse er markens skat; og hvis vi blot kunne indse dens værdi, ville vi give alt, hvad vi har, for at få den.

Burde vi ikke vågne op og erkende den vigtige lektie? Den kommer fra Gud, som ikke kan lyve.

Det, der er af størst værdi for os, er at være i Herrens tjeneste.

Det betyder, at vi ikke må lade os blænde af guldets glitter eller en stillings tillokkelser eller fornøjelser eller den falske spænding ved synd.

Vi må åbne vore øjne for den kendsgerning, at det at tjene Gud er den største karriere i verden.

At blive frelst i hans nærvær er den største gave, vi kan få, og at bringe vores familie med os ind til frelsens glæde, vil være den største præstation i vor tilværelse.

Men vi må forstå, at frelse ikke er en gratis gave. Tilbudet er ganske vist gratis gennem Frelserens soningsoffer. Men glæden ved det må man gøre sig fortjent til, ikke ved nogen lunken indsats, men ved fuldstændig, udelt og koncentreret at rette sig efter et udviklingsprogram, der kaldes Herren Jesu Kristi evangelium.

Hvis vi overhovedet tror på udødelighed, må vi også tro på Gud. Og hvis vi tror på ham, bør vi acceptere den kendsgerning, at det er muligt for os at blive lig ham.

Det er i virkeligheden, hvad Gud forventer af os.

Han gav sin elskede Søn, Jesus Kristus, som et forbillede at leve efter, og gennem ham kan vi blive fuldkomne, ja, som Gud.

Hvilket vidunderligt mål! Hvilken mulighed!

Er det mærkeligt, at skriften kalder det en perle af stor værdi?

Skulle vi så ikke yde den størst mulige indsats for at opnå den? Men på den anden side, hvis vi ikke gør det, hvad bytter vi så vore sjæle for?

Frelseren fortalte os, at i hans hus er der mange boliger. Apostlen Paulus gav os den yderligere detalje, at i den kommende verden er der forskellige grader af herlighed. Vi får dem tildelt på grundlag af vores værdighed. Vi vil blive dømt i henhold til vore gerninger.

Belønningerne på dommedag vil være forskellige, som den ene stjerne adskiller sig fra den anden i herlighed. Paulus sagde også, at uden for stjernernes herlighed findes der en anden herlighed, som han lignede ved månens lysstyrke i forhold til stjernernes.

Og endnu en anden nævnes af ham – den celestiale herlighed – som er lige så meget større end de andre, som solens lys overstråler både månens og stjernernes.

I vor tids åbenbaring har vi fået at vide, at kun de, der er hengivne overfor Gud og hans livsmåde, vil nå den celestiale herlighed. Kun de, som kommer dér, kan blive lig ham.

Alle andre, der vil komme i de mindre herligheder, vil have begrænsede muligheder, idet de ikke kan blive lig ham.

Jeg spørger jer her i dag – hvor ønsker I at tilbringe evigheden? Hvor vil I have, at jeres børn skal tilbringe evigheden?

Hvis I vidste, at I, ved at efterleve evangeliet, ville kunne opnå celestial herlighed snarere end en mindre, vil det så ikke være en indsats værd at opnå den?

Hvem ville være tilfreds med den svage blinken af en stjerne, hvis han kunne glæde sig over solens stråleglans?

Hvem ville være tilfreds med månens reflekterende lys, hvis han kunne opnå solens strålende skin?

Hvem ville bytte det privilegium at blive som Gud med de tvivlsomme og midlertidige fordele i denne verden?

Hvem, ved sin fulde fornufts brug, ville foretrække kødets fordærv, de kødelige lyster og syndens falske spænding frem for muligheden for at blive som Gud og inspireret intelligens eller en dag at kunne udøve nogle af de kræfter, som Gud i sin ophøjelse benytter?

Hvem af os ville sælge sin fødselsret for en ret linser?

Er det ikke en god idé at stille os selv det spørgsmål, som Frelseren stillede: »... hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?«

Hvadenten vi er klare over det eller ej, så besvarer vi hver dag det spørgsmål i vort liv ved det, som vi tænker og siger og

gør. Vore gerninger viser, om vi arbejder henimod at blive som Gud eller verden.
Hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?
Hvad vil en mand, og hvad vil en kvinde give i bytte for sin sjæl?
Hvad vil forældre give i bytte for deres små børns sjæle, sådanne små, som af den Almægtige selv er betroet i deres varetægt, og hvem de burde undervise i retfærdighedens principper og lede ind på livets veje?
Findes der nogen forældre, som er parate til at bytte deres børns fremtid for en ret linser, som de selv grådigt ville fortære? Tør de ofre deres små's velfærd for at tilfredsstille deres egne selviske interesser?
Forsømmelse af børnene! Det er dog så almindeligt!
Hvad er et barns sjæl værd?
Hvad er en hvilken som helst sjæl værd?
Ville I bytte den for en spændende oplevelse? Ville I bytte den for en eller anden forretningsfordel? Ville I bytte den for en social position eller for frigørelse fra hjem og børn i en bevægelse for kvindens frigørelse?
Ville I bytte den for penge? Efter hvilken omregningsskala ville I foretage en sådan ombytning?
Hvadenten vi erkender det eller ej, så foretager vi den slags byttehandel, hvis vi foretrækker verdslige værdier fremfor religion.
Den eneste måde, hvorpå vi kan frelse vor sjæl, er at sætte Gud først i vor tilværelse.
Hvis vi foretager den proces i omvendt rækkefølge og anbringer ham som nummer to eller tre eller fire, så foretager vi en byttehandel, som vi vil komme til at fortryde i al evighed.
Det er muligt at miste vor frelse ved forsømmelse.
Når vi er klare over dette, har vi så råd til at være andet end aktive i kirken? Har vi råd til at forsømme vore børn? Har vi råd til at blande verdslighed og gudelighed, når vi udmærket ved, at de ikke lader sig blande, og også ved, at Jesus sagde, at vi ikke kan tjene både Gud og mammon?
Herren lærer os, at medmindre vi er tapre i hans tjeneste, så giver vi slip på muligheden for celestial herlighed. At være tapper betyder »at virke med iver for en god sag« (L&P 58:27).
Det betyder at tjene ham med al vor flid, alene for hans herlighed, og at arbejde i hans rige af hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke. (Se L&P 4:2.)
Men det må være i *hans* rige, ikke i nogen som helst anden form for gruppe.
Så, hvad vil vi give i bytte for vor sjæl? Vil det være verdslige fordele eller penge eller fornøjelser, eller syndens fordærv ud fra den tanke, at ugudelighed giver spænding nok til at opveje alle sine lidelser?
Hvad vil et menneske give i bytte for sin sjæl?
Hvad vil et menneske give i bytte for sin sjæl?
Fædre og mødre, hører I efter? Lytter I til Frelseren, der kalder på jer og jeres små?
Hører I hans ord: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« (Matt. 11:28-30.)
Og hør også disse ord fra vor Frelser og Forløser:
»... Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.
Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dens organiserede stave.
Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålæggelse.
De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.« (L&P 68:25-28.)
Gør vi alt dette, forældre? Eller foretager vi et bytte, som vi senere vil fortryde?
Kan I høre Frelserens ord, da han i en nutidsåbenbaring sagde:
»... Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.« (L&P 59:5.)
Gør vi det, eller bytter vi os frem til noget andet?
Hører du ham sige »du skal elske din næste som dig selv ...«? (L&P 59:6.)
Adlyder du?
Og hører du ham sige: »... Du må ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant«? (L&P 59:6.)
Retter I jer derefter? Eller lægger I hans ord tilside til fordel for jeres egne personlige ønsker? Tror I bare et eneste minut, at I kan adskille jeres sjæls frelse fra lydighed mod evangeliet?
Et af de største af alle budene er Den gyldne Regel (»Gør mod andre, som I ønsker, de skal gøre mod jer.«) Gør vi mod andre, som vi gerne vil have, de skal gøre mod os? Og hvis ikke, hvad er det så for en byttehandel, vi foretager?
Hvad skal vi sige om dem, som snyder en lille avisdreng for hans fortjeneste? Hvad slags handel er det, de slår af?
Og hvad skal vi sige om dem, som nægter at betale deres lægeregninger eller varer til købmanden, men i deres hykleri går i kirke om søndagen og synger lovsange til Herren?
Og så kommer denne appel fra Frelseren:
»Zions indbyggere skal også holde sabbatsdagen hellig.« (L&P 68:29.)
»Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.« (L&P 59:9.)
Hvor mange lever op til det krav? Det er en befaling fra Himlen, givet hver eneste af os. Hvis vi undlader at holde den, er vi så tilbage til at bytte vor sjæls velfærd bort for verdslige ting, f. eks. at handle om søndagen, søndagsfornøjelser og week-end-ture?
Hvad vil et menneske give i bytte for sin sjæl?
Vi må forstå, at Herren mener nøjagtigt det, han siger. Han tilbyder os evighedens rigdomme. Og mens vi befinder os i dødeligheden, tilbyder han os et overdådigt liv med fred i sindet, virkelig lykke og frihed fra syndens slavebindende indflydelse.
Men det kan kun virkeliggøres gennem lydighed. Og hvorfor lydighed? Fordi han ønsker, at vi skal blive ligesom han – fordi vi er hans børn – og fordi vi ikke kan opnå fuldkommenhed ved ufuldkomne midler.
For at blive som Kristus, må vi udføre Kristi gerninger.

Herren tager ikke nogen grad af handlefrihed bort fra os ved at give os denne befaling. Han giver os begrænset og ukontrolleret valgfrihed.
Men han gør det til overflod klart, at hvis vi ikke tjener ham, vil vi ikke få hans belønning.
Medlemsskabet af kirken vil ikke i sig selv frelse os. Åbenbaringen siger:
»... den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får.
Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag ... den, der ikke gør noget, før end det bliver ham befalet, og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse.« (L&P 58:26-27, 29.)
Og igen: »Den, der modtager min lov og holder den, er min discipel; men den, der siger, at han modtager den og ikke holder den, er ikke min discipel og skal udstødes ...« (L&P 41:5.)
Så, I kan se, hvad vi gør eller undlader at gøre, afgør vores status overfor ham.
Det er ikke medlemsskabet i kirken alene, han beder om. Heller ikke læsning i skrifterne alene og heller ikke betaling af tiende alene. Det er fuldstændig lydighed og trofasthed, der tæller.
Valget ligger anbragt foran os – verdslighed eller frelse. Hvad skal det være? Der er ingen gylden middelvej i denne sag. Herren foragter lunken lydighed. Hvad vil et menneske give i bytte for sin sjæl?
Frelseren stillede et andet vigtlgt spørgsmål:
»... hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl? ...« (Matt. 16:26.)
Det er nødvendigt, at vi har fuldstændig handlefrihed i alt. Men når vi nu ved, hvordan det forholder sig, vil vi så bytte de guddommelige velsignelser både her og hisset med denne verdens tvivlsomme ting? Er det virkelig rimeligt, at vi vil vælge mørke frem for lys, eller sorg frem for glæde?

Og dog er det det, vi gør, hvis vi vender os bort fra aktiv tjeneste i kirken. Det er det bytte, vi foretager.
Lad os aldrig glemme, at Herren har lovet os, at søger vi først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives ... i tilgift. (Matt. 6:33.)

Og dette er mit vidnesbyrd til jer, i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Evangeliets åbenbarede sandheder

LeGrand Richards

Jeg fryder mig, mine brødre og søstre, over privilegiet at overvære denne storslåede konference sammen med jer. Jeg takker Herren for, at han ved oprettelsen af sit rige i de sidste dage sørgede for mulighed for disse konferencer, hvor vi kan komme sammen og næres med det evige livs brød, og, som det hedder i sangen:
Kom, lytter til profetens røst,
hør ordet, sendt fra Gud,
nyd af hans sandhed, fred og trøst,
syng frydesangen ud.
(*Sange* nr. 138.)

Vi har lyttet til profetens stemme i denne konference. Vi vil vende tilbage til vor daglige gerning, styrket i vor tro om at være med til at opbygge hans rige og berede vejen for vor Herres, Jesu Kristi andet komme.
Profeten Esajas så vor tid, hvor menneskene ville tilbede Herren gennem menneskebud, og han sagde, at på grund deraf, ville han »fortsætte med at udøve et vidunderligt værk blandt dette folk, ja, et stort og forunderligt værk. For dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper.« (Es. 29:14.) Første del af dette citat findes ikke i den danske Bibel, men er oversat fra den engelske King James version. O.a.)
Jeg forstår det på den måde, at dette store og forunderlige værk skulle rette disse menneskebud, fordi Esajas antydede, at det var af den grund, han ville udføre et stort og og forunderligt værk.
Der er ikke tid til her at diskutere alle de vidunderlige rettelser, der er kommet gennem evangeliets gengivelse, dette store og forunderlige værk.Men den første og store rettelse, jeg tænker på, var den kundskab, der fulgte med åbenbaringen af Faderen og Sønnen til profeten Joseph Smith, som præsident Marion G. Romney så smukt beskrev for os i morges.
I stedet for en allesteds nærværende Gud, der er en ånd, uden legeme, lemmer eller lidenskaber (og det ville betyde, at han ikke har nogen øjne og ikke kan se; ingen øren og ikke kan høre; ingen stemme og ikke kan tale), findes der to herliggjorte personer, som vi kan blive lig efter opstandelsen. Hvor vidunderligt er det ikke at have dette løfte, og at vide, at vi er hans børn – børn af Gud, den evige Fader – og at vi vil være i stand til at leve i hans nærværelse, og vide, hvem han er, og ligeledes hans Søn Jesus Kristus, som opstod fra de døde, og som sonede for verdens synder.
Den næste store rettelse kom ved organiseringen af kirken, mener jeg. Tænk bare på præstedømmet i denne kirke, og på alle hjælpeorganisationerne, som der er blevet talt om i dette møde, hvor vi opretholdt deres ledende embedsmænd. Præsident Lee påpegede, at mødet for præstedømmet i aften ville blive transmitteret til 850 forskellige bygninger.
Hvor i hele verden kan man finde en sådan organisation af præstedømmet? For enhver mand og enhver mands søn kan bære Guds præstedømme og være med til at opbygge hans rige på jorden. Således samler de sig skatte i Himlen, som møl og rust ikke kan fortære og ingen tyv bryder ind og stjæler (se Matt. 6:19), og hvor de kan udvikle deres gaver og talenter, fordi riget er her med netop det formål for øje.
Der er en anden smuk lære i kirken, som jeg (i dag) vil tale en

smule om. Det er vores tro på ægteskabspagtens og familieenhedens evigtvarende natur.

Det forekommer mærkeligt, at vi som den eneste kirke tror på det, når det så tydeligt forkyndes i de hellige skrifter. En af vore brødre skrev for nogle få år siden en bog med titlen »Do Men Believe What Their Churches Prescribe« (»Tror folk, hvad deres kirker foreskriver?«.) (Rulon S. Howells, SLC 1932.)

I den bog offentliggjorde forfatteren en grafisk fremstilling, der viste forskellige doktrinære principper. Han havde spurgt og modtaget førstehånds-kommentarer fra de ti største kirker (deriblandt vores egen), og der var ikke én af de andre ni kirker, som troede på evig beståen af ægteskabspagten og familieenheden.

De antydede, at ægteskabet kun varede »indtil døden skiller«, hvilket i virkeligheden er en erklæring om skilsmisse. Hvis det kun skal vare indtil døden skiller os, hvad skal vi så gøre efter det tidspunkt? Hvor er de bånd, der binder os sammen, specielt i denne kirke, hvor vi brødre hele tiden arbejder i præstedømmet og lader vore hustruer opdrage børnene for os, og alt det bare for at blive adskilt, når døden indtræffer?

Jeg talte ved et møde nede i Quitman i staten Georgia, da jeg var præsident over missionen dér, og jeg citerede den udtalelse, jeg henviste til i omtalen af bogen om, hvad de ti kirker troede. Efter mødet stod jeg ved døren for at hilse på folk, når de gik.

En mand kom frem og introducerede sig som baptistpræst, og jeg sagde: »Citerede jeg Deres kirke forkert i aften?«

»Nej, mr. Richards«, sagde han. »det er rigtigt, som De siger. Vi tror ikke allesammen alt det, som vore kirker lærer.«

Jeg sagde: »De tror det jo heller ikke. Hvorfor ta'r De ikke tilbage og fortæller Deres menighed sandheden? De vil høre på Dem, og de er endnu ikke parate til at høre det fra mormon-ældsterne.«

Han sagde: »Vi vil mødes igen.«

Næste gang jeg kom der, omkring fire måneder senere, og gik hen til den lille kirkebygning, stod den samme baptistpræst der igen. Da vi havde hilst på hinanden, sagde jeg: »Jeg er interesseret i at høre, hvad De syntes om min prædiken her sidste gang, jeg talte.« Han sagde: »Mr. Richards, jeg har tænkt over den lige siden. Jeg tror hvert eneste ord, De sagde, men jeg vil gerne høre resten af historien.«

I ved, vi bliver aldrig færdige, når vi begynder at tale om alle disse smukke principper, som Herren har givet os ved genoprettelsen af evangeliet, ved frembringelsen af dette store og forunderlige værk.

Da jeg var præsident over missionen i Atlanta i Georgia, besøgte jeg dr. Peter Marshall i hans studieværelse. Han var præst for den presbyterianske kirke dér, og vi tilbragte et par timer sammen.

Da han døde, var han De forenede Staters senat-præst. I har måske læst hans bog »En mand ved navn Peter«, eller I har måske set filmen, der skildrer hans liv.

Meget af det han stod for, lærte han af os dernede i Atlanta. Han plejede at sende bud til missionskontoret for at få GUF-bøger og andre kirke-materialer til sine unge mennesker. fordi han følte, at vi stjal de unge mennesker fra ham.

Da jeg sad i hans studereværelse sammen med ham, spurgte jeg, hvad hans kirkes indstilling var med hensyn til princippet om evigt ægteskab og ægteskabspagtens evigtvarende natur.

Han sagde: »Nuvel, mr. Richard, vi har ikke lov til at prædike det i vores kirke, men inderst inde har jeg nogle meget vedholdende tanker om det spørgsmål.«

Han fortsatte: »Når man tager killingen bort fra katten, har den i løbet af nogle få dage glemt alt om den killing; tager man en kalv bort fra koen, har koen i løbet af nogle få dage glemt alt om kalven; men tager man et barn bort fra moderens skød, så vil hun, selvom hun bliver hundrede år gammel, aldrig glemme det barn.«

Og han tilføjede: »Jeg finder det vanskeligt at tro, at Gud skabte den slags kærlighed, for at den skal dø i graven.« Gud ske tak og lov, at vi ved, at han ikke skabte den slags kærlighed, for at den skal dø i graven.

Men selvom de andre kirker ikke forkynder det princip, så er der nogle mennesker, der tror det. For eksempel sagde Anderson M. Baten det i et lille vers, han skrev til sin hustru Beulah om livets mysterier:

»Jeg ægted' dig for evigt, ikke for nuet,
ikke blot for jordelivets korte år.
Jeg ægted' dig for livet uden tårer,
uden sorg og rynket pande.
Kærligheden kender ingen grav,
og den skal lede os, min elskede,
når livets kærter brænder ud.«

Se, det er det, vi tror. Vi tror, at ægteskabsbåndet er evigtvarende.

Vi har i konferencen i dag fået citeret Herrens erklæring, da Adam blev anbragt i Edens Have. Han sagde: »det er ikke godt for manden at være ene;« og han skabte ham en medhjælp, og han sagde, at »de skal blive ét kød.« (Moses 3:18, 24.), ikke to halvdele, men ét kød, for han kunne ikke have befolket denne jord uden manden og kvinden, og der skulle to til at skabe et fuldkomment væsen i den henseende.

Derfor siger jeg dette: Hvis det ikke var godt for manden at være alene, *før* døden kom ind i verden, så ville det visseligt heller ikke være godt for ham *efter*, at vi er opstået fra de døde og gengivet den tilstand, som Adam var i før faldet. Det var det, Paulus mente, da han sagde: »... thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.« (1. Kor. 15:22.)

Hvis det ikke var godt at være uden en hustru før faldet, ville det sandelig heller ikke være godt uden en ledsager efter opstandelsen, og enhver, som fornægter det, fornægter i virkeligheden den store forsoning, for hvis dette var tilfældet, ville Frelseren kun delvis have sonet for det tab, der kom gennem Adams og Evas fald.

Dette er store, evigtvarende sandheder, som Herren forstod, og derfor sagde Frelseren: »derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru; og de to skal blive ét kød.

Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.« (Mark. 10:7-9.) Det kunne næppe skrives tydeligere end det, vel?

Hvad mente han egentlig, når han sagde, at de skulle blive ét kød og aldrig skilles, hvis ikke netop ægteskabsbåndene skulle vare ud over graven?

Paulus sagde: »... hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden, i Herren.« (1. Kor. 11:11.) De vil måske kunne klare sig her i jordelivet uden hinanden, men ikke i de kommende evigheder.

Peter sagde, at manden skulle leve med sin hustru »... med forstand ... som med en svagere skabning; og vis dem ære som den, der også er medarvinger til livets nådegave, for at jeres bønner ikke skal hæmmes.« (1. Peter 3:7.)

Og hvad betyder det så, at være »medarvinger til livets nådegave«? Hvilket liv? De havde allerede deres liv her i dødeligheden, men de skal blive arvinger sammen til velsignelserne i det evige liv. Hvordan kunne det skrives tydeligere end det?

Og så husker vi, da Esajas så den ny himmel og den ny jord, da lammet og ulven skulle græsse sammen, og »løven æde strå som oksen ...« (Esajas 65:25.) Han så, at mennesker »bygger huse og bor der selv, planter vin og spiser dens frugt.

De bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise; thi mit folk skal opnå træets alder ... mine udvalgte bruge hvad de virker med hånd ... thi de er Herrens velsignede æt og har deres afkom hos sig.« (Es. 65:21-23.)

Hvordan kunne det gøres mere tydeligt end det, at de og deres afkom med dem ville bebo de huse, de bygger?

Og dette storslåede og evigtvarende princip er én af de store sandheder, der er blevet åbenbaret ved evangeliets gengivelse. Personligt ville jeg lige så gerne tro, at døden var en fuldstændig tilintetgørelse af både legeme og ånd, som at mene, at jeg var nødt til at leve for evigt og bestandigt uden en fortsættelse af de kærlighedsbånd, der binder min hustru og mig og vores børn og kære sammen her i dette liv. Himlen vil blot være et spejlbillede af vores liv her.

Det hjælper os til at forstå udtalelsen og rådet, givet af præsident David O. McKay, da han sagde, at ingen succes kan erstatte fiasko i hjemmet. Præsident Lee har fremhævet det samme ved at sige, at det største ansvar ligger inden for vort eget hjems vægge, ikke blot fordi disse hjem bør være gode, indtil døden skiller os, men fordi vi bygger grundlaget for et kongerige, som vi vil præsidere over gennem de kommende evigheder, hvis vi er sanddru og trofaste.

Og det er et af evangeliets storslåede principper, som er kommet gennem gengivelsen i vor tid.

Vi har læst i aviserne gennem tiderne, hvordan børn er blevet kidnappede, og deres forældre i nogle tilfælde har tilbudt hundreder af tusinder dollars for at få dem tilbage, så de blot kunne glæde sig over dem i denne dødelighedens periode. Og så kan vi ved den nye og evigtvarende pagt og præstedømmets beseglende ordinanser i Guds hellige tempel have vore børn gennem evigheden. Herren har gennem profeten Joseph antydet, at de vil komme frem i den første opstandelses morgen og »vokse op uden synd til frelse« (L&P 45:58). Til de af os, som har måttet begrave små børn, tænk blot på den glæde og lykke, som kommer fra dette, sammenlignet med den følelse, at der ingen familieforhold vil være i den evige verden.

Brødre og søstre, jeg takker Gud for denne store sandhed, der er givet os i evangeliets gengivelse. Dette er blot en begyndelse. Jeg bærer mit vidnesbyrd til jer, der er tilstede her i dag, og til alle, som lytter over radioen, og de, i hvis hjerter Gud har plantet et vidnesbyrd om dette værks guddommelighed. Jeg ved, at dette er det store og forunderlige værk, som vor Fader gennem sin store profet lovede, at han ville sende os, og jeg efterlader jer min kærlighed og velsignelse og mit vidnesbyrd i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Jesus Kristus, vor forløser

Marion G. Romney

Mine elskede brodre og søstre fra fjern og nær, medlemmer af kirken samt ikke-medlemmer:

Den forste trosartikel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lyder således: „Vi tror pä Gud, den evige Fader, pä hans Son Jesus Kristus og pä den Helligånd."

Ved sidste generalkonference talte jeg om „Gud, den evige Fader". I dag skal jeg tale om „hans Son, Jesus Kristus", vor Forloser. Da dette er et så helligt emne, anmoder jeg hver enkelt af jer om at slutte jer til mig i en bon om, at vor himmelske Fader vil hjælpe os hver især til en dybere forståelse og en storre påskonnelse af hans enbårne Son – vor Frelser. Kronologisk får vi vore forste oplysninger om Jesus fra skrifterne, som fortæller om et stort forjordisk råd, hvor Guds åndelige born var tilstede. I dette råd blev Faderens plan forelagt. Derefter tilbod Jesus sig frivilligt og blev udvalgt til at tilvejebringe den forsoning, der var nodvendig for at muliggore menneskets frelse og ophojelse.

Alle profeterne, fra Adam til præsident Harold B. Lee, vor nuværende profet, har vidnet om at Jesus Kristus, Guds forstefodte åndelige Son, således blev udvalgt til at være og er vor Forloser.

De profeter, der levede på jorden før Kristus, bar vidnesbyrd om den kendsgerning, at han virkelig var udvalgt således og at han ville komme til jorden og udfore sin mission.

I begyndelsen, da Adam ofrede for at være lydig mod den guddommelige befalings, åbenbarede „. . . en Herrens engel sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det. „Og da talte engelen og sagde: Dette er et sindbillede på Faderens offer . . ." (Moses 5:6-7)

Fra den tid af og indtil Kristus begyndte sin tjenestegerning på jorden ofrede alle mennesker, der forstod Guds plan for menneskets evige udvikling, på samme måde som Adam. Dette bod Faderen dem at gore således at de hele tiden kun-

ne blive mindet om Kristi andet komme og den forsoning, han ville tilvejebringe i sin egenskab af Forløser.

Herren sagde videre til Adam:

„... Dersom du vil vende dig til mig og lytte til min røst og tro og omvende dig fra alle dine overtrædelser og blive døbt, ja, i vand, i min enbårne Søns navn, han som er fuld af nåde og sandhed, han som er Jesus Kristus, det eneste navn, der skal gives under himmelen, hvorved frelse vil komme til menneskenes børn, skal du få den Helligånds gave ..." (Moses 6:52)

„Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig.

„Og Adam og Eva ... kundgjorde alt for deres sønner og døtre." (Moses 5:8, 12)

Fra Adam til tidernes midte blev jordens beboere gentagne gange mindet om Guds guddommelige plan for menneskenes frelse – Jesu Kristi evangelium. Enok, Noah, Melkisedek, Abraham, Moses, Esajas, Jeremias og andre profeter belærte om dem.

I løbet af de 2.000 år, der lå forud for Kristi fødsel, opstod der i Amerika to store civilisationer. Kristi mission blev også bekendtgjort for dem. Mormons Bog afslører, at Herren viste sig for en af de koloniledere, der på guddommelig vis var blevet ført fra „det store tårn" til Amerika. Herren sagde til ham:

„... Se jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus ... I mig skal alle mennesker have lys for evigt, ja, de som vil tro på mit navn ... „Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme ... og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet." (Ether 3:14, 16)

Mormons Bog beretter videre, at omkring 2.200 år derfter, om natten før Kristus blev født, „kom Herrens røst til" en anden amerikansk profet, og sagde:

„Løft hovedet og vær ved godt mod, thi se, tiden er for hånden ... og i morgen kommer jeg til verden, for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund."

Enhver af os kender naturligvis engelens forkyndelse på Bethlehems marker: „Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!" (Luk. 2:11)

Både Faderen og Sønnen har gentagen gange båret vidnesbyrd om, at Jesus er vor Forløser. Ved Kristi dåb sagde Faderen: „... Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag." (Luk. 3:22); og senere i forklarelsen på bjerget: „... Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham!" (Matt. 17:5)

Det nye Testamente fortæller flere steder om Kristi eget vidnesbyrd om sin person og mission. En af Faderens og Sønnens stærkeste forkyndelser skete til nephitterne i Amerika, hvem Kristus besøgte kort efter sin tjenestegerning som genopstanden i Jerusalems land. Faderen præsenterede den genopstandne Jesus for nephitterne med disse ord:

„Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham." (3. Nep. 11:7)

Hvorefter den genopstandne Jesus selv steg ned fra Himlen „... stod midt iblandt dem ... og talte til (dem) og sagde:

„Se jeg er Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden." (3. Nep. 11:8-10)

„Se, jeg er kommet til verden for at genløse verden, for at frelse verden fra synd."

„Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage; ... omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst." (3. Nep. 9:21-22)

Da tiden kun tillader mig at bære endnu et vidnesbyrd om Kristi udvælgelse og mission som Forløser, ønsker jeg at bære mit eget vidnesbyrd.

Jeg bærer personligt mit vidnesbyrd om sandheden af alle de vidnesbyrd, som jeg har citeret. Jeg vidner om, at Jesus Kristus gennem forsoningen sørgede for at alle mennesker vil opstå til udødelighed og i forhold til deres lydighed mod Jesu Kristi evangelium, til evigt liv.

Jeg ved, at Jesus Kristus var Gud Faderens førstefødte åndelige barn; og at han er Guds enbårne Søn i kødet; at han i åndeverdeneen, som skriften beretter, for denne jord blev skabt, støttede Faderens plan for menneskenes jordeliv, død, opstandelse og evige liv; at han med fuldmagt fra Faderen var denne jords skaber; Det gamle Testamentes Jehova, Adams og Noas Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Israels Gud, den Gud, på hvis forlangende de fordums profeter har talt, alle nationers Gud og at han skal regere på jorden som kongernes Konge og herrenes Herre. Han kom til jorden som Barnet fra Betlehem, som Faderens enbårne, født af Maria; det evangelium er det eneste middel, hvorved mennesker tilfulde kan opfylde målet for deres skabelse. Hans ubesmittede liv i kødet og hans frivillige død, som et indviet offer for menneskehedens synder, hvorved han sejrede over døden, sikrede alle mennesker opstandelse og udødelighed og i henhold til de krav han opstillede, evigt liv.

Jeg bærer personligt vidnesbyrd om disse sandheder og om den yderligere omstændighed, at den selvsamme Jesus Kristus i selskab med sin Fader viste sig for Joseph Smith jr. i en lund nær Palmyra, New York, i foråret 1820, det var en af de største guddommelige tilkendegivelser, mennesker nogensinde har fået. Profeten omtalte det således:

„ – ... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående overfor mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17)

Jesus er, som han sagde: „verdens liv og lys" (L. & P. 10:70); „... Jesus Kristus er det navn, der er givet af Faderen, og der gives ikke noget andet navn, hvorved menneskene kan blive frelst." (L. & P. 18:23) Hans „Ånd giver hvert menneske, som kommer til verden lys" og vedbliver med at oplyse „hvert menneske i verden, der lytter til hans røst.

„... enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen." (L. & P. 84:46-47)

Jeg vidner endvidere om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – som i dag er under præsidium af

Herrens profet, præsident Harold B. Lee – er Kristi Kirke, oprettet under Kristi ledelse og overdraget hans myndighed og under hans opsyn prædiker evangeliet og administrerer dets frelsende ordinanser, alt med det formål, at menneskene må gore sig fortjent til de velsignelser, glæder og den herlighed som Jesus Kristus, deres Herre og deres Forloser har bragt indenfor deres rækkevidde. Jeg bærer vidnesbyrd om alle disse ting i Jesus Kristi, vor Forlosers hellige navn. Amen.

Kirkens velfærd, nogle Grundprincipper

Marion G. Romney

Brødre, I, som overværede velfærdsmødet i morges, hørte præsident Tanner sige, at vi havde indsat omkring 1.400 nye biskopper i løbet af dette sidste år. Det er derfor fundet tilrådeligt, at vi siger noget om grundprincipperne for kirkens velfærd. Når jeg nu taler til jer, vil jeg citere fra håndbøger og taler, holdt tidligere. Jeg har angivet kilderne i mit manuskript.

Kirkens velfærd er en forløber for offerloven – Herrens fuldkomne økonomiske program. Om Enok og hans folk, som indførte det fuldkomne program, er der skrevet:

»... Herren velsignede landet og ... kaldte sit folk ZION, fordi de var ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige iblandt dem.

... og se, Zion blev efter en tids forløb optaget til Himmelen ...« (Moses 7:17-18, 21.)

Om Nephiterne, som overlevede naturkatastroferne, der fulgte efter Jesu korsfæstelse og derefter efterlevede programmet, siger optegnelserne:

»Og det skete ... at alle mennesker i hele landet, både nephiter og lamaniter ... blev omvendt til Herren, og der var ingen strid og uenighed mellem dem, og alle handlede retskaffent med hinanden.

De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller frie, men de var alle frigjort og deltagere i den himmelske gave.

... der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.« (4. Nephi 2:3, 16.)

Grundlaget for Guds fuldkomne økonomiske program er arbejde. I Edens Have sagde Herren til Adam:

»... Fordi du har ... spist af frugten af det træ, om hvilken jeg befalede dig, da jeg sagde: Du må ikke spise deraf, skal jorden være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage.

I dit ansigts sved skal du spise dit brod, indtil du vender tilbage til jorden ...« (Moses 4:23, 25.)

Ser I, dette var ikke nogen retfærdiggørende befaling. Herren hævnede sig ikke på Adam. Han anbragte ganske enkelt Adam i en situation, hvor han ville være nødt til at arbejde for at leve.

Jorden blev forbandet på den måde, som det var beskrevet, for Adams skyld, til hans fordel, ikke det modsatte. Havde Adam og hans efterkommere været i stand til at leve uden at arbejde, ville den menneskelige race aldrig have overlevet. Lediggang er ødelæggende.

Fornylig lagde min sekretær en artikel på mit bord om en undersøgelse, udført for det nationale institut for mental sundhed. »Et lille Eden for mus« var blevet bygget. Deri var anbragt alt, der kunne omfattes af »en mus' drøm om paradis.

Fødevarer, hulebygningsmaterialer – altsammen var der i rigt mål«. Dér anbragte man fire musepar. Der var plads til 4.000 mus. Hver femoghalvtresindstyvende dag fordobledes indbyggerantallet. Men da der var lidt over 600 mus, begyndte der at ske noget. Ikke blot stagnerede indbyggerantallet. Men store problemer opstod i muse-samfundet.

Musene blev dovne. Mange af dem viste sig mistrostige, nogle i høj grad frustrerede. Deres opførsel blev helt uforudseelig. Fremstillingen af reder blev langsommere. Nogle af musene begyndte at æde hinanden!

Den planlagte muse-befolkning nåede aldrig op på 4.000. De havde nået et antal på en lille smule over halvdelen af det tal, da formeringen fuldstændig standsede. Muse-samfundet forandredes til en uligevægtig pøbelhob!

Befolkningen i muse-Eden er nu faldet til en smule over 600. Ingen nye muse-børn fødes. Muse-samfundet er dødsdømt. Og ikke en eneste mus viser tegn på interesse for at redde sit doende paradis.« (Fra Lon Woodrums »Applied Christianity«, 1973, pp. 28-30.)

Lediggang er lige så odelæggende for mennesker som den er for mus.

»Giv mennesker hvad som helst, de beder om, uden at forlange nogen egen indsats, og de vil forfalde til en ubrugelig hob.« (Ibid.)

Dette er lektien, der læres gennem hele menneskehedens historie. »Min erfaring har lært mig«, siger præsident Brigham Young, »og det er blevet et princip for mig, at det aldrig lonner sig at blive ved med at give mennesker penge, fødevarer, tøj eller noget andet, hvis de er sunde og raske og kan arbejde og tjene til det, de behøver ... Dette er mit princip, og jeg prøver at efterleve det.

At følge en kurs, der er modsat denne, vil ruinere et hvilket som helst samfund i verden og gøre indbyggerne til lediggængere.« (»Discourses of Brigham Young«, 1952, p. 422.)

Herren har ved åbenbaringen af evangeliet i denne uddeling sagt:

»Du skal ikke være lad; thi den lade skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder.« (L&P 42:42.)

Og til missionærerne sagde han: »Du skal ikke bortødsle din tid ...« (L&P 60:13.)

»... Zions indbyggere«, tilføjede han, »... skal også ihukom-

me deres arbejde ... i al troskab; thi den lade skal ihukommes for Herren.« (L&P 68:30.) Og endelig erklærede han:
»Og enhver skal være flittig i alt. Lediggængeren skal ikke have plads i kirken, om han ikke omvender og retter sig.« (L&P 75:29.)
Måske kan vi passende sige med hensyn til indførelsen af en sådan forordning, hvad præsident Brigham Young sagde om betaling af tiende:
»De siger, at vi udelukker folk af kirken, fordi de ikke betaler tiende; det har vi endnu aldrig gjort, men de burde udelukkes. Gud har intet fællesskab med dem.« (»Discourses of Brigham Young«, 1925, p. 274.)
Tænk på det, I, som har besvær med at betale tiende. »Gud har intet fællesskab med dem.«
I fortsættelse af de her nævnte principper og instruktioner, »må ... velfærdsarbejde ... oprigtigt belære og opmuntre kirkens medlemmer til at blive selvforsynende i så høj grad, de formår. Ingen virkelig sidste dages hellig vil, så længe han er fysisk arbejdsdygtig, frivilligt give afkald på at klare sig selv. Så længe han kan, under den Almægtiges inspiration og med sit eget arbejde, vil han selv skaffe sig livets nødvendigheder. Vi må ikke glemme disse principper, når vi administrerer kirkens velfærdsprogram.
»Selvsagt bør intet menneske blive en belastning for det offentlige (eller for kirken), når hans slægtninge er i stand til at tage sig af ham.
Ethvert hensyn til familie, retfærdighed og ærlighed, til fælles bedste, ja, endog til selve menneskeheden, kræver dette. Derfor bør enhver velfærdsarbejder indtrængende henstille til, at slægtninge sørger for de trængende, hvis de har tilstrækkelige midler til at kunne gøre det.
Medlemmer af kirken, der økonomisk set er i stand til at tage sig af deres slægtninge, og alligevel nægter dette, bør rapporteres til biskoppen i deres ward. (»Velfærdshåndbogen« fra 1952, p. 2.)
Den sidste bemærkning blev godkendt af kirkens Øverste Præsidentskab for nogle år siden. Vi må aldrig glemme eller forsømme vore familieforpligtelser i denne henseende.
Paulus erklærede i sit brev til Timoteus, »... men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro.« (1. Tim. 5:8.)
Til kirken i denne uddeling gav Herren denne lov:
»Kvinder kan gøre krav på at blive forsørget af deres mænd, indtil disse borttages ...
Alle børn har krav på at blive forsørget af forældrene til de er myndige.« (L&P 83:2, 4.)
Selv om hver enkelt af os er under guddommelig befaling til at arbejde og skaffe udkommet til os selv og vores familie, så gør de forskellige forhold, hvorunder vi lever, det umuligt for alle kirkens medlemmer altid at kunne klare sig selv.
Før kirken havde været organiseret ét år, gjorde Herren det helt klart, at sådanne fattige, det vil sige sådanne, som ved deres egen indsats og deres familiemedlemmers hjælp ikke kan klare sig økonomisk, skal hjælpes af kirken.
»... for jeres egen salighed skyld, giver jeg jer et bud, thi jeg har hørt jeres bønner, og de fattige har klaget til mig (dette var, da kirken kun var ni måneder gammel), de rige har jeg skabt, og alt kød tilhører mig, og jeg anser ikke personer. ... Jeg siger jer: Vær ét, og dersom I ikke er ét, er I ikke mine.«
Vi hører ofte citeret, og med rette, at vi skal være ét, men da dette blev givet, talte Herren om de fattige og de rige. Han fortsatte:
»Og nu giver jeg kirken i denne del af landet en befaling, at der skal udpeges visse mænd blandt dem, og de skal beskikkes ved afstemning i kirken.
Og de skal se efter de fattige og de trængende og sørge for dem, så de ikke lider nød ...« (L&P 38:16, 27, 34-35.)
Gentagne gange understregede han de helliges pligt til at sørge for de fattige.
I den åbenbaring, der af Herren kaldes »min kirkes lov«, sagde han:
»... da skal de komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold ... og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig ...« (L&P 42:30, 31.)
Senere sagde Herren:
»Se, jeg siger jer, at I skal besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp ...« (L&P 44:6.)
Og endnu senere:
»Ve jer, I rige, som ikke vil give de fattige af jeres ejendele, thi deres rigdomme vil fordærve jeres sjæle, og på hjemsøgelsens, dommens og vredens dag, vil jeres klage være: Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst!« (L&P 56:16.)
Og da Herren gav instruktioner med hensyn til den forenede orden, sagde han:
»Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvedet i pine sammen med de ugudelige.« (L&P 104:18.)
I lys af disse belæringer, forekommer det mig, at ethvert medlem af kirken, og især enhver bærer af præstedømmet, som ønsker fred og glæde her og et evigt liv herefter, burde give rigeligt af sine midler til de fattige.
Mens alle kirkens medlemmer er forpligtede til at give, så er biskoppen Herrens bemyndigede repræsentant til at administrere kirkens hjælp til de trængende.
Om dette aspekt af kirkens velfærd citerer jeg præsident Clark:
»... i henhold til Herrens ord, har biskoppen alene mandat og pligt til at sørge for kirkens fattige ... Det er hans pligt, og hans alene, at bestemme (til hvem), hvornår, hvordan og hvor meget, der skal gives af kirkens midler og som ward-hjælp til noget medlem af hans ward ...
Hjælp, givet af biskoppen er anderledes end hjælp, der gives af andre organisationer og myndigheder.
Hjælp fra offentlige myndigheder gives fortrinsvis ud fra politiske, sociale eller økonomiske betragtninger. Moralske og åndelige vurderinger spiller en underordnet rolle. Statens velfærd, ikke opbygningen af den enkelte, er målestokken ...
Hjælp fra private, ikke-kirkelige selskaber og enkeltpersoner er ofte motiveret ud fra de bedste overvejelser ... Men under denne form for gaver lægges vægten snarere på giveren end på modtageren ...
Men den hjælp, der ydes af biskoppen, er helt forskellig fra både den offentlige og den private velgørenhed ...
For det første er kirken udtrykkeligt og direkte blevet befalet til at sørge for sine fattige og trængende, og biskoppen er

pålagt det særlige ansvar at udføre det, og er blevet givet alle rettigheder, forholdsregler og funktioner, der er nødvendige dertil.
For det andet er standarden for omsorg blevet angivet. Biskoppen er af Herren blevet instrueret til at »føre tilsyn med Herrens forrådshus, at forvalte kirkens midler ... og at sørge for deres fornødenheder.« (L&P 72:10-11.)
(Fra utrykt artikel af præsident J. Reuben Clark, Jr., om biskoppens og hjælpeforeningens rolle, 9. juli 1941.)

I administreringen af hjælp til de trængende må biskoppen altid huske på, at når han gør det, er han Herrens repræsentant, og at Herren sagde:
»... og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine.
Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.« (L&P 104:15-16.)
Og biskopperne må aldrig glemme, at den eneste måde, de nødlidende kan ophøjes på ved at modtage hjælp, er at få mulighed for og blive anmodet om at arbejde, såvidt det er dem muligt, for det, som de modtager. Modtagerens ære og selvrespekt skal bevares.
Vi er nået et langt skridt fremad i Herrens fuldkomne økonomiske program, når (1) enhver bidrager til kirkens velfærd i samme ånd, som enkens skærv blev givet; (2) enhver arbejder individuelt for at klare sig selv og også sørger for opfyldelse af sine familieforpligtelser i denne henseende; og (3) når enhver, der er blevet hjulpet gennem biskoppens forrådshus, ønsker, og hjælpes til at få mulighed for at arbejde; for, når alt kommer til alt, er det virkelige formål med at sørge for de fattige og de trængende i henhold til Herrens plan, ikke blot at hjælpe, men at frelse sjæle.
Biskoppens rolle i alle disse forhold er præstedømmets regel – en regel om venlighed, barmhjertighed, kærlighed og retskaffenhed.« (Fra J. Reuben Clarks utrykte artikel.)
»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed.
Gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.« (L&P 121:41-42.)
Gud velsigne os i udførelsen af denne store tjeneste beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Modstand for at styrke os

Eldred G. Smith

I Himlen blev planerne for livet på denne jord forklaret for alle, før jorden endnu var dannet. Vi var dengang kun åndelige afkom af vor Fader og Moder i Himlen.
Dengang lærte vi alle, at gennem dette jordelivs erfaringer ville vi få lejlighed til at gennemgå den samme slags oplevelser, som de havde haft og derved blive ligesom de er.
Optegnelserne fortæller os, at vi alle råbte af glæde ved disse vidunderlige nyheder.
Vi lærte også, at for at opnå så høje mål, måtte vi findes sanddru og trofaste i alle forhold og udholde de prøvelser og besværligheder, som Satan ville pålægge os. Til trods for alle advarsler, er jeg sikker på, at vi alligevel var ivrige efter at komme til denne jord.
Adam og Eva var de første til at komme. De fik handlefrihed uden at have evnen til at kende forskel på godt og ondt, før de havde spist fra »træet til kundskab om godt og ondt ...« (Moses 3:17.)
Som følge deraf erklærede Herren til Adam: »... skal jorden være forbandet *for din skyld* ...« (Moses 4:23, fremhævelse tilføjet.)
Vi hører ofte, at Adam var forbandet, fordi han spiste af den forbudne frugt. Optegnelserne siger, at »jorden« blev forbandet, ikke Adam. Derpå tilføjede Herren »for din skyld«. Det betyder til fordel for ham; og også til din og min fordel.
Adam og Eva havde befundet sig i en tilstand af stagnation; ingen fremskridt – ingen udvikling – intet afkom. Uden at en forandring var sket, ville de være forblevet i den tilstand for evigt. Det var nødvendigt, at der skete en forandring. Denne forandring betød, at Adam og Eva og alle deres efterkommere måtte *arbejde* og overvinde modstand for at skaffe sig livets nødvendigheder.

Efter at Adam og Eva var drevet ud af Edens Have, kom en Herrens engel til dem og forklarede dem evangeliets plan. Han forklarede livets og frelsens plan. Han fortalte dem om en Frelser, som ville komme og forløse hele menneskeheden, så alle kunne vende tilbage til vor Fader i Himlen.

I Moses' skrivelser læser vi: »Og Eva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.« (Moses 5:11.)

Åbenbaringer i vor tid fortæller os: »... det er nødvendigt, at djævelen frister menneskenes børn, ellers kunne de ikke have deres egen fri vilje, thi dersom de aldrig havde smagt noget bittert, kunne de ikke kende det søde.« (L&P 29:39.)

Sådan er det også med os i dag, vi må også have det bitre for at kunne kende det søde. Somme tider synes nogle af os, at vi har rigeligt af det bitre og ikke nok af det søde. Det er normalt. Vi har allesammen vore prøvelser i livet til at *styrke* os. Hver enkelt synes vel, at han har de sværeste eller mest alvorlige prøvelser. Det er muligt, at de kun er de vanskeligste, fordi de er de sværeste eller mest alvorlige for dig. Diamanten forskønnes og gøres mere værdifuld ved polering.Stål gøres hårdere og mere værdifuldt ved varmebehandling. På samme måde opbygger modstand menneskets karakter.
Al fremgang gøres ved overvindelse af en modsætningsstyr-

ke. Lehi sagde til sin søn Jakob: »Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting ...« (2. Nephi 2:11.)
»Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde.« (2. Nephi 2:25.)
»Gud ... vil hellige dine lidelser og lade dem blive dig til velsignelse.« (2. Nephi 2:2.)
Modstand er således god for os, så længe vi ikke søger den blot for modstandens egen skyld. Dette minder mig om et af præsident Lee's yndlingscitater: »Det er helt i orden at trække koen op af mudderet om søndagen, forudsat at man ikke skubber den derud lørdag aften.«
Henry Kaiser (kendt figur i den amerikanske stålindustri) sagde, at skulle man finde ud af, hvem vore ledere er, så skulle man give dem en masse arbejde. Så ville man derved finde ud af, hvem der er de naturlige ledere.
Det kan godt være, at det netop er det, Herren gør med os. Også han er i gang med at uddanne ledere.
Jeg husker en messingplatte, jeg havde på væggen i mit værelse, da jeg var meget yngre. Det viste en landstryger på vej over et stakit. Et stykke af buksebagen manglede. En bulldog med det manglende stykke i munden var lige i hælene på manden. Verset nedenunder lød:
»Det er let nok at være munter,
når livet går som en leg.
Men det virkelige mandfolk
er ham, som kan smile,
når det går den gale vej.«
Gud ville være meget uretfærdig, hvis han skulle slippe Lucifer løs for at friste menneskene uden at give dem nogen hjælp til at overvinde fristelserne. Gud ville ikke tillade Satan at have magt over jer, at friste jer over evne. Han vil give jer hjælp, hvis I vil søge og acceptere hans hjælp.
I begyndelsen underviste en Herrens engel Adam og Eva. Han instruerede dem i alle ting, så de kunne kende Herrens vilje.
Jeg tror, det er det samme i dag. Vi må studere skrifterne, lære, hvad Guds hensigt er med os. Vi må lære konsekvenserne af lydighed og ulydighed at kende. Han har sørget for profeter og lærere i alle uddelinger til at belære os om Guds vilje med os. Han har givet os skrifterne – Bibelen, Mormons Bog og vor tids åbenbaringer. Han har givet evangeliet med præstedømmets fylde.
Han har givet os Helligånden til at åbenbare os Faderens og Sønnens vilje og oplyse os i al sandhed. Han har givet os templer og nøgler til at forrette deres ordinanser.
Profeten Joseph Smith har sagt: »Gud vil give jer (de hellige) kundskab gennem sin Helligånd, ja, gennem den Helligånds uudsigelige gaver, der ikke siden verdens begyndelse er blevet åbenbaret før nu, og som vore forfædre længselsfuldt forventede skulle åbenbares i de sidste tider, mod hvilken tid, som var forbeholdt deres herligheds fylde, englene vendte deres sind.« (L&P 121:26-27.)
Det betyder, at selv vore forfædre kom førend os til vor gavn med et løfte om, at vi ville yde dem en tjeneste.
Ja, Herren vil hjælpe os, hvis vi vil gøre vor del. Vi må gøre noget mere end blot afvise Satan. Vi må yde tjeneste til vore medmennesker. Gør du din del?
Gud har sagt: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39.)
Husk, at denne verden – med al dens udvikling og fremskridt – fra Adam til vore dage, først og fremmest blev skabt for *dig*, såvel som for nogen anden.
Kristus kom for at sone for *dig*.
Evangeliet blev gengivet for *dig*.
Herren vil besvare *dine* bønner.
Gud tænker på *dig*, for *du* er en søn eller datter af Gud.

Det er sandt – enhver har sit eget liv at leve og sin egen opgave at løse. Nogle opgaver kan være mere betydningsfulde end andre, men du – en søn eller datter af Gud – er lige så betydningsfuld for Gud som nogen anden.
Jeg synes, at den salme, som blev skrevet af William Clayton er lige så betydningsfuld som opfordring for os i dag, som den var for pionererne.
Kom, kom Guds folk,
fremad og frygter ej,
kun med mod fremad drag!
Skønt tornestrøet kan synes denne vej,
Gud er med dig hver dag.
Os bedre er at jage væk,
unyttig kummer, kval og skræk;
og fryd bor da i hver en sjæl,
alt er vel, alt er vel!

Mon vi skal græde,
om vor lod er hård?
Nej, o nej, alt er vel!
Hvem kan forvente han belønning får,
som i kamp ej tog del?
Omgjord din lænd og tab ej mod,
Gud fører os på sikker fod,
og vi skal føle i vor sjæl,
alt er vel, alt er vel!

Må Herren velsigne enhver af jer, så I kan opnå jeres mål her i livet, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Vejen til evigt liv

Delbert L. Stapley

Jeg føler mig overbevist om, brødre og søstre, at vi er meget taknemmelige for det vidunderlige og meget aktuelle budskab, som blev givet os i formiddagens konferencemøde af præsident Lee.

Han gav os alle opmuntring og vejledning i, hvordan vi kan vandre retskaffent for Herren og holde hans love og befalinger. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan finde vejen til det evige liv, som Gud har lovet de trofaste af hans folk. Ja, Gud gav dette løfte:

»Og dersom du holder dem (befalingerne) og holder ud til enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.« (L&P 14:7.)

»Se, den, der ejer det evige liv, er rig.« (L&P 6:7.) Meget få mennesker tænker nok på det evige liv. Og dog er det noget, som enhver af os burde have allermest i tankerne og i vore hjerter. Som Guds børn har vi ikke råd til at glemme vor oprindelse og mål, hvis vi ønsker at nå den celestiale herligheds højder.

Gennem åbenbaring har Gud givet os frelsens evangeliske plan og ophøjelse, som mennesker bør leve efter. Evigt liv betyder Guds liv, som han håber at dele med alle sine børn. Men vi har lov til selv at vælge, »... vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er.« (2. Nephi 2:27.)

Det første skridt til evigt liv er dåben. Vor Frelser satte selv eksemplet, da han gik ned i vandet med Johannes Døberen, som af Gud var bemyndiget til at døbe Jesus ved nedsænkning (i vandet). Det var forbilledet for dåben, som alle mennesker bør følge.

Apostlen Paulus lærte, at der er »En Herre, én tro, én dåb. (Efes. 4:5.)

Kristus er den ene Herre, evangeliets plan blev forkyndt af ham som én tro, og hans dåb ved nedsænkning (i vandet) er den ene dåb.

Nephi, en af profeterne i Mormons Bog, udtalte det på denne måde: »... Thi porten, som I skal gå ind ad, er omvendelse og dåb med vand, og da kommer jeres synders forladelse ved ild og ved den Helligånd.

Og da er I på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv ...« (2. Nephi 31:17-18.)

»Gå ind ad den snævre port«, sagde Herren, »... thi snæver er den port og trang er den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den.« (Matt. 7:13-14.)

Kristus udtalte dette positive: »Jeg er vejen og livet og sandheden; ingen kommer til Faderen uden ved mig.« (Joh.14:6.)

Hvis vi tror på Kristus og hans mission, kan vi ikke ignorere ham og modtage evigt liv. Frelseren gav sit liv som et sonende offer for verdens synder og åbnede på den måde døren, for at mennesket ved trofasthed kan opnå evigt liv og ophøjelse.

Imidlertid er omvendelse og dåb alene ikke nok til at sikre én det evige liv. For at modtage ophøjelse i Guds rige må et menneske adlyde den celestiale lov fuldt ud. (Se L&P 76:50-70.)

Nogle mennesker mener fejlagtigt, at hvis de modtager alle evangeliets ordinanser, vil de, uden hensyn til deres overtrædelser, arve vor Guds celestiale boliger. Hvilken frygtelig opvågnen vil sådanne forkert-tænkende mennesker dog ikke få. »... Herren kan ikke se på synd med mindste eftergivenhed.« (Alma 45:16.)

Hør en gang, hvad Nephi siger om dette emne: »Ja, der skal være mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, thi i morgen skal vi dø, og det skal gå os godt.

Og der skal også være mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selvom du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af din næstes ord og grav en grav for ham; der er intet ondt deri. Og gør alle disse ting, for i morgen skal vi dø; og dersom vi findes skyldige, vil Gud slå med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds rige.

Ja, der skal findes mænd, som på denne måde skal lære falske, forfængelige og tåbelige lærdomme, og skal være opblæste i hjertet og søge dybt at skjule deres anslag mod Herren, og deres gerninger skal være i mørket.« (2. Nephi 28:7-9.)

Vi må ikke forfalde til menneskelige vildledende fortolkninger og tåbeligt bryde Guds love og på den måde miste vor mulighed for ophøjelse. Jesus sagde:

»Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.« (Matt. 7:21.)

Et menneske, der oprigtigt søger evigt liv, må undgå fristelsens og syndens faldgruber. Han er aldrig i sikkerhed for at blive fristet til at begå synd, medmindre han fuldt ud har beredt sig og besluttet den kurs, han vil tage, *før* fristelsen møder ham i hverdagen.

Der er to store modsat virkende kræfter i verden. Den ene er ondskabens kraft, der fratager mennesket dets handlefrihed, tilintetgør almindelig frihed og gør de ikke-standhaftige til Satans følgesvende, og det kan kun føre til et ulykkeligt liv og evigt varende mismod. Den anden er Guds kraft. Det er evnen til at gøre godt; at leve retskaffent, at glæde sig over sin handlefrihed og at være en modig, trofast tjener for Kristus, gennem hvem alene frelse og ophøjelse er sikret.

Vi bør afgøre, hvis side vi er på og derpå have mod til, uden hensyn til den ondes overtalelser, trofast at forblive på Herrens side.

Vi kan ikke blande ondt med godt og komme til at bebo vor himmelske Faders evige boliger. Det er vor pligt bestandigt at udføre retfærdige gerninger. Herren har sagt, at lys og sandhed, der er Guds ord, forsager den onde (se L&P 93:37).

Uden lys og sandhed i vor tilværelse er vi underkastet Satans magt.
Vi må altid være på vagt overfor Satans tilhængeres nedbrydende kraft. Satans rænker er mange med det formål at fange menneskene i sine kraftige snarer.
Nogle af de mere indlysende er ligegyldighed, selvtilfredshed, umoralitet, narkotika, pengebegærlighed, uærlighed og korruption.
Frelseren lærte sine disciple: »Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og Mammon.« (Matt. 6:24.)
Det kan også siges på en anden måde: Man kan ikke både tjene Gud og Satan. Livet er en virkelig udfordring, men velsignet med gudgivne kræfter kan vi overvinde enhver snare og enhver forhindring, som Satan vil lægge på vor vej.
Vejen til det evige liv vil måske ikke synes let at følge med alle verdens fristelser omkring os, men når vi tænker på de belønninger og velsignelser, som vi opnår, når vi følger den snævre vej, så er det alligevel alle de ofre værd, som vi må gøre.
Alma lærte sit folk, at dette liv er tidspunktet for mennesket til at udføre sine gerninger og at berede sig for evigheden. Han advarede dem, der udsætter deres omvendelse: »I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kan ikke sige det, thi den samme Ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden.
Thi dersom I har opsat jeres omvendelsesdag til døden, da er I blevet djævelens ånd undergivet ... thi Herrens Ånd har forladt jer og kan ikke være hos jer ...« (Alma 34:34-35.)
Vi har brug for Helligåndens bestandige følgeskab. Uden den er vi frarøvet den åndelige vejledning og mister fornemmelsen af evige værdier og driver yderligere henimod tvivl og dårligt levned.
Herren er misfornøjet med dem, som ikke giver afkald på deres dårlige vaner, deres hjerters stolthed, deres begærlighed og alle deres afskyelige ting, der afskærer dem fra det evige liv, som han har tilbudt dem. (Se L&P 98:20.)
»Men så meget kan jeg sige jer«, sagde kong Benjamin til sit folk, »at dersom I ikke vogter jer selv og jeres tanker, ord og gerninger og iagttager Guds befalinger og vedbliver i troen ... til jeres livs ende, så skal I omkomme. Og nu menneske, husk derpå og omkom ikke.« (Mosiah 4:30.)
Indbydelsen til evigt liv er åben for alle, som er villige til at betale prisen. Herren har sagt: »Ja, salige er de ... som har adlydt mit evangelium; thi de skal som belønning modtage jordens gode ting ... og krones med velsignelser fra oven ... de, der er trofaste og nidkære for mig.« (L&P 59:3-4.)
At indgå hellige forpligtelser og pagter med Gud er ikke alt, der behøves. Nephi sagde: »Og nu, mine elskede brødre, efter at I er kommet ind på den lige og snævre sti, vil jeg spørge, om I har gjort alt?
Se, jeg siger jer, nej; thi I kan ikke være kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, som er i stand til at frelse.
Derfor må I bestræbe jer fremad i standhaftighed i Kristus og have et fuldkomment klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.« (2. Nephi 31:19-20.)
Vi kan ikke stå ørkesløst og bare være en interesseret tilskuer i stedet for et aktivt medlem, og alligevel modtage det evige livs velsignelse. Det er vor pligt at opnå et passende vidnesbyrd, som vil forandre og udvikle vort liv til det bedre.
Det evige livs gave kan ikke fås uden for denne kirke, som er blevet oprettet af Faderen og Sønnen. Den kirke, som Kristus oprettede i tidernes midte, blev frafalden efter apostlenes virke og blev mere og mere fejlagtig ved falske evangeliske doktriner, forandrede ordinanser og tab af guddommelig myndighed.
Disse forhold var fremherskende gennem middelalderen og gjorde en ny evangelisk uddeling nødvendig – genoprettelsen af Kristi kirke på jorden. Jeg vidner om, at denne genoprettelse fandt sted i året 1830 gennem profeten Joseph Smith.
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige står fast på den evige sandheds guddommelige principper. Den opfylder sine medlemmers timelige og åndelige behov. Den liberaliserer ikke sine standarder eller Kristi lære.
Mormonismen er i vækst på grund af sin disciplin. De gammeldags dyder som ærlighed, retskaffenhed, moralitet og troskab er Gud-givne standarder at leve efter. Ulykkeligvis er disse dyder hurtigt ved at forsvinde i verden, og ugudelighed bliver mere og mere almindelig.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at der findes et kommende liv, der indebærer store løfter for Guds trofaste børn.
Tiden er inde, da alle mennesker fuldt ud må vende sig til Gud. Vor tillid til og tro på ham sikrer hans beskyttende omsorg og vejledende indflydelse, der vil lede os, hvis vi er trofaste og sanddru, til hans hellige nærvær.
Jeg håber, søstre og brødre, at vi alle vil være værdige til denne vidunderlige gave og velsignelse. Jeg ved, at Gud lever.
Jeg ved, dette er hans kirke. Jeg ved, at den ledes ved guddommelig inspiration. Vi er overmåde velsignede ved at have en levende profet i et storartet menneske og en, som vi kan beundre, respektere og se op til og få belæringer, råd og vejledning. Må Gud velsigne os, så vi kan være trofaste og sanddru over for alle de pagter og forpligtelser, som vi har indgået med ham, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kvindens rolle er den største ære

N. Eldon Tanner

Jeg føler trang til at bære mit vidnesbyrd til verden her til morgen, om at jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, han som kom og gav sit liv for os. Selv om han gav os livets og frelsens plan, blev han dog korsfæstet. Gennem hans opstandelse er det muligt for os at nyde evigt liv. Guds profeter er altid blevet forfulgt og mange af dem er blevet dræbt, når de underviste i Herrens ord. Er det ikke skrækkeligt at tænke på?

Jeg vil også bære mit vidnesbyrd til jer om, at denne kirke, som har evangeliet i sin fylde, er blevet genoprettet gennem en af Guds udvalgte profeter; at Jesu Kristi Kirke er her på jorden i dag; og at Jesus leder sin kirke gennem en levende profet, Harold B. Lee. Jeg vil gerne appellere til mennesker overalt om at lytte til Herrens ord, som ved hans profets røst gives til alle menneskers frelse. Prøv ikke på at ignorere dem, at udslette dem eller at ødelægge dem.

I dag ønsker jeg at tale om kvindernes rolle i denne kirke, her hvor vir har så mange kvinde-hustruer, mødre og enlige, der har engageret sig i Herrens værk og i at tjene deres medmennesker. De er tilknyttet hjælpeforeningen, kvindernes hovedorganisation; primary, hvor børnene bliver belært; søndagsskolen, hvor alle medlemmerne undervises i evangeliet; GUF (Gensidig Uddannelsesforening), hvilket er en aktivitets og selskabelig forening for unge og voksne; foruden at vore kvinder har viet deres talenter til endnu flere forskellige områder.

Da jeg drøftede nogle forretningsanliggender med nogle mænd forleden dag, gled samtalen over til noget mere personligt, idet en af dem sagde: „Jeg har den dejligste kone i verden!" En anden sagde: „Det er da noget *du* tror. Jeg mener at jeg har den bedste." En tredie mand sagde: „Er det ikke en stor velsignelse at have en hustru, man elsker og som elsker én, der er en god mor og husholder med høje idealer, som tror på Gud og ønsker at hjælpe sin familie med at antage og efterleve Jesu Kristi evangeliums lærdomme?"

Hvilken kvinde kunne ønske sig nogen større ære eller hyldest, end den hun får ved at have en mand, der elsker og påskønner hende? Verdens ros og ære må svinde hen til noget ubetydeligt, hvis hun sammenligner den med Herrens behag i hende og med den kærlighed og anerkendelse der udvises hende i ord og gerning af dem, der står hende nærmest og som hun holder mest af. Lige fra begyndelsen har Gud gjort det klart, at kvinder er noget særligt, og han har også meget klart defineret hendes stilling, pligter og skæbne i den guddommelige plan. Paulus siger, at manden er Guds billede og afglans og at kvinden er mandens afglans; altså at manden ikke er noget uden kvinden og kvinden ikke noget uden manden i Herren. (1. Kor. 11:7, 11). I har sikkert bemærket, hvor betegnende det er, at Gud nævner, at vi, i forbindelse med dette store partnerskab, aldrig må glemme, at en af kvindens største privilegier, velsignelser og muligheder er, at være Guds medarbejder, til på lige fod med ham at bringe hans åndelige børn til verden.

Det må bekymre alle, som forstår dette herlige forbillede, at Satan og hans legion bruger så videnskabelige og forbryderiske overtalelsesmidler til at lokke kvinderne fra at leve op til deres største ansvar som hustruer, mødre og husholdere. Kvindernes frigørelse, uafhængighed, sexuel frihed, børnebegrænsning, aborter og anden underfundig propaganda, er altsammen Satans metoder til at odelægge kvinden, *samt hjemmet og familien — samfundets grundvold.*

Nogle af de mest effektive midler foruden radio, TV og kulørte blade er spekulationen i pornografi, hvor kvinden nedværdiges og skammeligt anvendes som sexsymbol — sexudbytte, som nogen siger. Usømmelig påklædning, narkotika og spiritus er de umådelige gifte, der fører til dydernes, kyskhedens og selv til livets odelæggelse. Med de moderne elektroniske kommunikations og transportmidler der er opfundet, kan mange flere mennesker høre meget mere udover hele verden, end det er muligt på nogen anden måde, og det kan have en nedbrydende indflydelse og virkning.

Ja, pornografi, narkotika og spiritus er i alarmerende mængder tilgængelige for både unge og gamle, og det odelægger moralværdierne, foruden at nedsætte tænkeevnen hos dem, der bukker under for disse djævelske listigheder.

Præsident Dallin Oaks, ved Brigham Young University, sagde for nylig til studenterne der: „Vi er omgivet af litteratur, der tilskynder til ulovlige sexuelle forbindelser, og det både i bøger og på film. Bortvis det, for jeres egen skyld. Pornografiske billeder, film og sexhistorier er værre end uren, forgiftet føde. Legemet har en naturlig modgift mod usund mad, men hjernen kan ikke på samme måde „kaste op". Når det én gang er registreret, vil det forblive i sindet, hvor de fordærvede indtryk vil dukke op og drage jer fra de sunde ting i livet."

Det er mere end vigtigt, at vore unge piger holder sig fra sådanne gifte. De, der er piger i dag, vil være voksne kvinder i morgen, og det er nødvendigt, at de bereder sig til dette. Mon I kan forestille jer, hvordan fremtidens verden vil være, hvis pigerne i dag er umoralske i den grad, at de ikke vil belære om dyd i deres hjem, og børnene, hvis der er nogen, ikke vokser op indenfor ægteskabets hellige rammer?

Ægteskabet er indstiftet af Gud og vi må gøre alt, hvad vi kan for at styrke de bånd, der skal gøre vore hjem stærke og for at ove os i at være levende eksempler, så vi kan lære vore børn Guds veje, som er de eneste, hvorved de kan finde glæde og evigt liv herefter.

Når vi opregner de mange vigtige ansvar en kvinde har i forbindelse med sine pligter som hustru, mor, husholder, søster, og for at vise kærlighed til sin mand og sin næste, må det være tydeligt for enhver at disse udfordringer skulle kunne tilfredsstille hendes trang til at dyrke de talenter, interesser, skaberevner og færdigheder samt den hengivenhed og energi som så mange kvidder søger at få udløsning for udenfor hjemmet. Det ville være umuligt at vurdere den store gode indflydelse en kvinde, i enhver af disse stillinger, vil kunne have i den sidste ende. Lad mig lige minde os alle sammen om hendes første ansvar.

Hun er først og fremmest, som før nævnt, Guds medarbejder, idet hun skal bringe hans åndelige børn til verden. Hvilket herligt perspektiv! Hun kan ikke modtage nogen større ære. Sammen med denne ære følger et enormt ansvar for at elske og passe disse børn, så de kan lære deres pligter som samfundsborgere og hvad de må gøre, for at komme tilbage til deres himmelske Fader. De må belæres, så de forstår Jesu Kristi evangelium, samt antage og efterleve hans lærdomme. Når de så forstår livets formål, hvorfor de er her og hvor de går hen, vil de have en grund til at vælge det rette og afvise Satans fristelser og anslag, Satan, der virkelig eksisterer og som er fast besluttet på at ødelægge dem.

En mor har meget storre indflydelse på sine børn end nogen som helst andre og hun må gøre sig klart, at ethvert ord hun taler, enhver ting hun gør, ethvert svar hun afgiver og ethvert indtryk hun giver børnene ved sin påklædning, påvirker børnene og resten af familien. Det er medens børnene bor hjemme, at de fra deres mor indtager deres holdning til forskellige ting og får det håb og den tro, der vil være afgørende for, hvilket liv de vil leve og hvilke bidrag de vil kunne tilføre samfundet.

Præsident Brigham gav udtryk for den tanke, at moderen er det redskab, som Forsynet bruger og den maskine der leverer kryddeerierne til hele mennesket og at hun styrer menneskers og nationers tilværelse og skæbne her på jorden. Han sagde yderligere: „Lad mødrene i ethvert land opdrage deres børn til ikke at skabe strid og bornene vil vokse op uden at komme i krig." (*Discourses of Brigham Young,* side 199) Da Gud Herren sagde: „Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp . . .", så mente han det virkelig, og så præsenterede han Eva for Adam. (1. Mos. 2:18). Vi har lært, at en mand skal forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og at de skulle være et kød, dette er beskrivelsen af det forhold, der skulle herske mellem en mand og hans hustru. (1. Mos. 2:24). Det siges, at der bag enhver god mand står en kvinde og det er min erfaring, at det almindeligvis er sådan.

Det er interessant at lægge mærke til, hvordan arbejdsgivere, når de søger nyt personale eller tænker på at forfremme nogle af deres ansatte, altid gerne vil vide noget om, hvordan hustruen er.

Det ser ud til at være af stor betydning. Når der skal tages stilling til, hvem der skal være ny leder indenfor præstedømmet, bliver spørgsmålet om hustruens værdighed og evne til at støtte ham altid taget op til drøftelse.

Kvinder, I kan betyde en stor styrke og støtte for mændene i jeres liv og det vil somme tider være således, at de trænger mest til jeres hjælp, når de allermindst fortjener det. Der findes ingen større drivkraft for en mand end bevidstheden om, at hans mor, kæreste eller hustru har tillid til ham og holder af ham. Og mændene bør leve således hver eneste dag, at de kan være værdige til denne kærlighed og tillid.

Præsident Hugh B. Brown sagde engang til en hjælpeforeningskonference: „Der findes mennesker, der siger, at kvinden er det svage køn, men det tror jeg ikke på. Måske nok fysisk, men ånde-

ligt, moralsk, religiøst og i tro, er der ikke mange mænd, som kan nå op på siden af en kvinde, der er oprigtigt omvendt til evangeliet! Kvinder er mere villige til at ofre noget end mænd er, de er mere langmodige i deres ofre, mere ærlige i bøn. De er mandens ligestillede og ofte overgår de endda manden, når det gælder livskraft, godhed, moral og tro." (Hjælpeforenings-konferencen d. 29. sept. 1965)

Og piger, lad være med at undervurdere jeres indflydelse på jeres brødre eller kæreste. Hvis I lever et liv, der er værdigt til deres respekt og kærlighed, vil I i høj grad kunne medvirke til deres beslutning om at være rene og dydige, om at få lykke og succes. Husk altid på, at I kan nå meget længere i livet ved hjælp af respekt end ved popularitet. Jeg læste forleden dag en artikel der indeholdt en samtale mellem to amerikanske krigsfanger fra Vietnam. Den ene sagde: „Jeg er syg af krig, bomber, ødelæggelser, fangelejre og alt og alle."

„Jeg har det næsten lige sådan", sagde den anden, „men jeg har en pige derhjemme, der beder for at jeg skal komme tilbage. Hun er bekymret og det hjælper mig virkelig til at holde rædslerne ud."

Jeg vil gerne overfor jer mødre, døtre og kvinder hvorend I er, understrege at Satan er besluttet på at ødelægge jer, på grund af den store mulighed I har for at påvirke alle os til noget positivt i livet. I kan ikke indgå noget kompromis med ham. I må have mod, styrke, et ønske og en beslutning om at leve, som Herren ønsker I skal — rent og godt. Piger, hold jer dydige og værdige til en pæn ung mand, der ligesom I selv har holdt sig ren, således at I sammen kan tage til Herrens hus og blive beseglet til hinanden med ægteskabets hellige bånd for tid og al evighed, og skab et hjem, hvortil Gud med glæde vil sende sine åndelige børn, Så vil I kunne se jeres børn være overbeviste om, at jeres eksempel er vejen til lykke og evig fremgang. De har ret til denne arv. Jeg beder så ydmygt om, at I må leve, så I kan give dem denne arv.

Hele formålet med jordens skabelse var, at der skulle skaffes et sted, hvor Guds åndelige børn kunne komme og blive iført et jordisk legeme og ved at bestå deres anden prøvestand berede sig til frelse og ophøjelse. Hele formålet med Kristi mission var, at skabe mulighed for udødelighed og evigt liv for mennesket. Mødres og fædres hele formål skulle være at leve værdigt til disse velsignelser og at hjælpe Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus i deres arbejde. Der kunne ikke skænkes kvinden større ære end at få lov til at medvirke i denne guddommelige plan, og jeg vil uden omsvøb sige, at en kvinde vil kunne finde større tilfredsstillelse og glæde og bibringe menneskeheden mere ved at være en forstandig og værdig mor, der opdrager gode børn, end hun kan i noget andet erhverv.

Herren har lovet os store velsignelser, hvis vi vil gøre vores del i denne guddommelige plan. En af De forenede Staters præsidenter, Herbert Hoover, kom med denne tilskyndelse: „Hvis vi bare i en generation kun havde børn, der var født af gode forældre, børn, som er velopdragne, veluddannede og sunde, så ville tusindvis af regeringsvanskelighederne forsvinde. Vi ville så være sikre på at få et sundere sind og mere energiske mennesker til at styre vore kræfter mod større bedrifter." (Citeret af Præsident David O. McKay. Konferencerapporten april 1931, siderne 79-80)

Hvor er vi dog heldige, at vi her på jorden har fået genoprettet Jesu Kristi Kirke nu i de sidste dage, med en Guds profet der modtager guddommelig åbenbaring og kan lede menneskenes børn! Det er en velsignelse for os, at vi kender Guds personligned, hans karakter og egenskaber. Vi har også fået livets og frelsens plan. Vi bliver bestandig vejledt om, hvordan vi skal leve, så vi kan få glæde her og evigt liv herefter. Vi har forskellige organisationer, hvor vi kan hente instruktioner og modtage undervisning i alle de ting, der skal til for vort timelige og åndelige ve og vel.

Et af de skønneste programmer, som kirken har indført, er det, vi kalder familiehjemmeaftenen, hvor hele familien samles en gang om ugen. Jeg fryder mig virkelig, når jeg forestiller mig, hvordan kirkens familier over hele verden samles i deres hjem hver mandag aften og at faderen, hvor det er muligt, som husets overhoved, leder familie-lektierne, om alle de problemer der forekommer i det åndelige og timelige liv, efter et lektiehæfte, der omhyggeligt er tilvirket og uddelt til hver familie i kirken. Når familierne samles regelmæssigt og på rette måde, får det en uvurderlig værdi for familiesammenholdet, hvilket tydeligt ses af de mange vidnesbyrd vi modtager derom. Jeg vil gerne tilskynde enhver familie til at følge dette program og jeg kan love jer, at hvis I gør det, vil I blive rigt velsignet med enighed, kærlighed og hengivenhed og I vil kunne fryde jer over resultatet. Familiebønnen er naturligvis en vigtig ting denne aften, lige så vel som regelmæssig familiebøn og personlige bønner hver dag.

Jeg kan ikke forstille mig noget dejligere end et hjem, hvor manden efterlever sin religion og ærer sit præstedømme, medens hans hustru støtter ham hver eneste dag, et hjem hvor der er kærlighed og harmoni og hvor de sammen prøver at opdrage familiens søn-

ner og døtre, så de alle kan komme tilbage til vor himmelske Fader. Det lyder måske som en uvirkelig drøm, men jeg kan forsikre jer om, at der er tusindvis af sådanne hjem indenfor kirken, og at det kan blive til virkelighed for enhver af os, hvis vi antager Jesu Kristi lærdomme og efterlever dem. Hvor heldigt er dog det barn, der lever i et sådant hjem, og hvilken stor glæde det må være for dets forældre og efterkommere!

Jeg vil gerne gentage: Satan prøver at afholde os fra den fulde glæde, der kommer af at holde Guds bud. Vi må aldrig glemme, at Satan virkelig eksisterer og er besluttet på at ødelægge os og vi må endelig lære vore børn derom. Han ved hvor vigtigt familiesammenholdet er. Han ved, at hele civilisationer har overlevet eller er omkommet i forhold til, hvor stærkt eller svagt familiesammenholdet har været. Vi kan holde ham borte fra vore hjem ved at lære vore børn at efterleve Jesu Kristi evangeliums principper, hvorved de vil kunne modstå de fristelser der helt sikkert vil komme til dem.

Piger, bered jer til at påtage jer en mors rolle ved at opnå kundskab og visdom gennem en god uddannelse. Vi lærer, at Guds herlighed er intelligens (L. & P. 93:36), derfor må vi alle være opmærksomme på de ting, der sker omkring os og være parate til at forpurre Satans forsøg på at fravriste os vor guddommelige skæbne. Det vil kunne lykkes for os, hvis vi har kundskab, visdom og beslutsomhed og ved hjælp af Herrens Ånd.

Vi tror også, at kvinder skal engagere sig i samfundsanliggender og i kirkens hjælpeorganisationer, men husk altid, at hjem og børn kommer i første række og ikke må overses. Man må sørge for at børnene fornemmer, at deres mor holder af dem, at hun er oprigtigt interesseret i deres velbefindende og i alt, hvad de gør. Dette kan ikke overdrages til hvem som helst. Der er gjort mange undersøgelser og forsøg, som udenfor enhver tvivl har bevist, at børn, som nyder godt af en mors kærlige omsorg, udvikler sig meget hurtigere på enhver måde end børn, der er overladt til institutioner eller til sig selv uden at deres mor har mulighed for at elske dem og give udtryk derfor.

Fædre må ligeledes påtage sig deres rolle og ansvar. Børn har brug for begge deres forældre. Når faderen er hjemme, må han sammen med moderen tage sig af de små børn, opdrage og hjælpe de ældre og være parat til at lytte til og drøfte problemer med dem der har brug for dette eller komme med råd og vejledning, hvis det er det, der skal til. Det er ved hjælp af kærlighed, man etablerer et godt forhold og god kommunikation med sine børn.

Jeg vil indtrængende anmode alle ægtemænd, fædre, sønner og brødre om at udvise stor kærlighed og respekt til de kvinder, der er vore hustruer, mødre, døtre, søstre eller kærester og prøve at være dem værdige. Der findes ingen mere sikker måde, hvorpå en mand kan vise sin mangel på karakterstyrke, opdragelse og gode egenskaber, end når han afslører sin respektløshed for kvinder eller gør noget som helst, der virker nedsættende eller beskæmmende for kvinden. Det er uværdigt og unfair af en kristen ægtemand eller far at spille diktator eller antage, at han står over sin hustru på enhver måde og det er ikke Gud velbehageligt.

Ved områdekonferencen i München, Tyskland, sagde præsident Lee:

„Hvis I ægtemænd blot ville huske, at det mest betydningsfulde af Herrens arbejde, I nogensinde vil komme til at udføre, foregår inderfor jeres hjems fire vægge, ville I kunne bevare jeres familiebånd stærke ... hvis I vil styrke jeres familiebånd og tage jer godt af jeres børn, kan I være sikre på, at hjemmet bliver det faste holdepunkt, som jeres børn vil have brug for, den dag de får vanskeligheder og problemer og således vil der være kærlighed i overflod og I vil få større glæde."

Hvis kvinderne blot ville forstå hjemmets og familiens betydning, og blive enige med deres mænd om at holde Guds befaling om at opfylde og mangfoldiggøre jorden, elske Herren og deres næste som sig selv, lære deres børn at bede og at vandre oprigtigt for Herren, så ville deres glæde blive større og deres velsignelser mangedoblede i den grad, så de næppe vil kunne rumme dem.

Disse velsignelser er glæde og fryd i deres efterkommere, hvilket vil sige sunde og glade børn, altsammen velsignelser, som de, der nægter at leve på den måde, aldrig vil lære at kende. Der vil blive fred og tilfredshed ved at se, hvordan tingene lykkes for børnene,, når de efterhånden, som det bliver deres tur, bidrager til, at denne verden kan blive bedre for ufødte generationer at leve i. Og hvilken velsignelse og glæde det vil være for de familier, der gennem lydighed og kærlighed har beredt sig til at komme tilbage til vor himmelske Faders nærhed at høre disse ord: „Vel du gode og tro tjener ... gå ind til din herres glæde." (Matt. 25:21)

Må dette blive vort privilegium og vor velsignelse, beder jeg om i Jesu Kristi navn, Amen

Aprilkonferencen 1974

En tid, hvor det haster

Marvin J. Ashton

Jeg har i de sidste måneder ligesom jer, tænkt over olie og energikrisen, og hvad den har betydet for os. Vi har været igennem et par ubehageligheder. Heldigvis er krisen lettet noget. I dag beskæftiger mine tanker sig med en krise, som ikke er lettet, en vedvarende krise, som jeg føler behøver vor opmærksomhed.

Prøv at forestille jer en kirkebygning med et nyligt anbragt skilt, hvorpå står: »Åndelig olie haves – ingen rationering – ingen rationeringsmærker – ingen fordelingskvota – kom og forbered jer.«

Forestil jer endvidere et hjem, hvor velkomstmåtten bærer inskriptionen: »Velkommen, kære næste – åndelig olie haves – kom ind som du er.«

Forestil jer endnu en gang sammen med mig et menneske, hvis hele ansigt udstråler: »Jeg ved, at Gud lever – mit bæger flyder over.«

Brødre og søstre, vi lever i en tid, hvor det haster. Vi lever i en tid med åndelig krise. Vi lever i en tid, der er nær ved midnat. Det haster med at løse den verdensomspændende åndelige krise gennem handling nu. Dette kan kun gøres ved, at man yder noget. Udsættelse er et dødeligt våben mod menneskelig fremgang. Gud være lovet, at der ikke er nogen mangel på forberedelsens olie. Den opsamles efter ønske, dråbe for dråbe, gennem et retfærdigt liv.

Jesus, vor Forløser, har givet os en magtfuld lignelse, som understreger vigtigheden af konstant forberedelse. Den kendes som lignelsen om de ti jomfruer; en advarsel til hele menneskeheden.

»Da skal det være med Himmeriget som med ti jomfruer, der tog deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde.

De fem af dem var uforstandige, og de fem kloge.

De uforstandige tog nemlig deres lamper, men tog ikke olie med sig.

Men de kloge tog olie i deres kander tillige med deres lamper.

Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle døsige og faldt i søvn.

Men ved midnat lød der et råb: 'Se brudgommen er der, gå ham i møde!'

Da vågnede alle jomfruerne og gjorde deres lamper i stand.

Og de uforstandige sagde til de kloge: 'Giv os af jeres olie, thi vore lamper er ved at gå ud!'

Men de kloge svarede og sagde: 'Nej, der ville ikke blive nok både til os og til jer. Gå hellere hen til købmændene og køb til jer selv!'

Men medens de gik bort for at købe, kom brudgommen, og de, som var rede, gik ind i bryllupssalen med ham, og døren blev lukket.

Bagefter kommer også de andre jomfruer og siger: 'Herre, herre, luk op for os!'

Men han svarede og sagde: 'Sandelig siger jeg eder: jeg kender jer ikke. Våg derfor, thi I kender hverken dagen eller timen.'« (Matt. 25:1-13.)

Man kan på fyldestgørende måde komme til den slutning, at de ti jomfruer repræsenterer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og ikke blot almindelige mennesker. Alle, både de kloge og de uforstandige jomfruer var blevet inviteret til bryllupsmiddagen, og de havde kundskab om, hvor vigtig denne lejlighed var. De var ikke hedninger eller ikke-jøder, ej heller var de kendt som fordærvede eller fortabte, men snarere som oplyste mennesker, som var i besiddelse af det frelsende, opløftende evangelium, men de havde ikke gjort det til det centrale i deres liv. De kendte vejen, men var tåbeligt uforberedte på brudgommens komme.

Alle, selv de ukloge, gjorde deres lamper i stand til hans komme, men deres olie var opbrugt. I det mest nødvendige øjeblik var der ingen tilstede, som kunne fylde deres lamper op igen. De var alle blevet advaret hele livet.

I dag er tusinder af os i en lignende situation. På grund af manglende tålmodighed og tillid er forberedelsen ophørt. Andre har lullet sig i søvn i selvtilfredshed og med den erkendelse, at midnatstimen aldrig kommer. Ansvaret for at have olie i vore personlige lamper er et krav til og en mulighed for den enkelte.

Den åndelige forberedelses olie kan ikke deles. De kloge var ikke uvenlige eller selviske, da de nægtede at give de uforstandige olie i sandhedens øjeblik. Den slags olie, som vi alle behøver til at skinne i mørket og oplyse vejen, kan ikke deles. I lignelsen kunne olien være blevet købt på markedet, men i vort liv opsamles den ved et retfærdigt liv, én dråbe ad gangen.

Hvordan kan man dele de velsignelser, som kommer ved at besøge de syge? Hvordan kan man dele de velsignelser, der kommer ved, at man hjælper enken eller den faderløse? Hvordan kan man dele et personligt vidnesbyrd?

Hvordan kan man dele velsignelserne ved at overvære en

konference? Hvordan kan man dele den lektie om lydighed, som læres ved at efterleve tiendeprincippet? Ethvert menneske må sandelig samle den slags olie til sig selv. Lad os ikke udsætte det. Midnat er så langt borte og dog så nær for dem, som har udsat det. »Men se, jeres prøvelsesdage er forbi; I har forhalet jeres frelses dag, indtil det for bestandigt er for sent, og jeres undergang er sikker ...« (Hel. 13:38.)
Det haster for os i dag med forberedelse til Herrens komme. For jer, som har givet agt på advarslen og som fortsætter i jeres bestræbelser på at samle retfærdighedens olie i jeres lamper, er der store velsignelser.
Gå nu i tankerne sammen med mig tilbage til den kirkebygning, som vi talte om tidligere, der havde et skilt, hvorpå der stod: »Åndelig olie haves – ingen rationering – ingen rationeringsmærker – ingen fordelingskvota – kom og forbered jer.«
Vi tænker utvivlsomt på hver sin bygning. Måske er din den, du hyppigst kommer i – dit eget ward eller din gren.
Det, jeg tænker på i dag, er Masterton ward i Wellington New Zealand stav. Vi havde i februar lejlighed til at indvie dette dejlige hus. Aldrig har jeg befundet mig i en bygning, der var så skinnende ren. Den så ny ud. Den lugtede ny. Den var smuk i sin hensigtsmæssige enkelhed. Den var af udseende værdig til at blive indviet til Herren. Den blev bygget af vort folk.
Den blev betalt af vort folk. Den blev gjort smuk og færdig af hænder, som var stolte heraf. Den blev smagfuldt anlagt og var solidt bygget. Ifølge borgmesteren, som ikke er medlem, blev den bygget af lykkelige mennesker; tre uger før vor ankomst var der nogen, der forudsagde, at den bestemt ikke kunne blive færdig til indvielsen. De, der således var tilbøjelige til at tvivle, kendte ikke denne gode biskop og hans wardsfamilie – mennesker fra beskedne forhold, men meget stærkt engagerede i opgaven.
Mure blev malet, gulve blev poleret af forældre, når deres børn var blevet lagt i seng, etc. Unge mænd, der var blevet opmuntret på passende måde, bar spandefulde af vand for at få plænerne til at blive grønne og blomsterne til at blomstre omkring kirkebygningen, for New Zealand havde længe ikke fået regn. Den blev ikke blot gjort færdig; den skinnede! Her var en gruppe mennesker, som samlede olie til deres lamper, én dråbe ad gangen gennem offer, forberedelse, samarbejde, tro og arbejde. Da disse wardsmedlemmer arbejdede sammen for at kunne møde midnatstimen, fik deres kærlighed til hinanden næring. Også de skinnede i deres triumf.
I alle vore wards- og stavsbygninger er der olie at hente. Kom og forbered jer. Lad være med bare at give – giv af jer selv. Prøv ikke at opnå fordele uden selv at have bidraget til disse! Den, som tænker på andre og tjener andre, fylder sin lampe med olie. Mens vor verdensomspændende energikrise bedres ved sparsommelighed, går det lige modsat med den åndelige krise, idet den bedres ved brug og forberedelse. Jeg forsikrer jer om, at jo mere I giver, jo flere dråber åndelig olie opsamler I til jer selv.
Jeg tænker nu på et bestemt hjem, en næstes hjem – jeres og min vens. Han er bestemt et menneske, hvis hjem passende kan karakteriseres som et, der bærer denne hilsen: »Velkommen, kære næste – åndelig olie haves – kom ind, som du er.« Jeg tænker på vor elskede præsident Spencer W. Kimballs hjem. Hvor I end er, hvor I end har været, er han jeres ven. Hans hjem er et bønnens hjem. Når han beder, føler han, at Herrens kraft er nær. Tro går forud for hans bønner. De af os, som har den store velsignelse, dagligt at være på fortrolig fod med præsident Kimball, har for nylig hørt ham sige, at for hver dag, der går, får bønnen nye dimensioner i hans liv.
Bøn er noget, der skal læres. Bøn er en kilde til åndelig kraft. At bede med præsident Kimball er en åndelig vederkvægelse.
Her kan vi passende drage den slutning, at præsident Kimball, skønt han er en Guds profet, også lærer at bede gennem daglig bøn.
Han har klogt fortalt os, at »overværelse af nadvermøderne gennem årene giver os olie på lampen, dråbe efter dråbe. Faste, familiebøn, hjemmelærernes virksomhed, beherskelse af legemet, forkyndelsen af evangeliet, studering af skrifterne – enhver tilegnelse og enhver lydighed er en dråbe, der lægges til vort forråd.
Venlige handlinger, betaling af ofre og tiende, kyske tanker og handlinger, ægteskab i evighedspagten – ja, alle disse ting yder et vigtigt bidrag til den olie, som vi ved midnatstide kan bruge til at fylde på vore lamper.« (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle,* Deseret Book Co., 1972, side 256.)
Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at Gud lytter til ydmyg bøn. Hvis han ikke gjorde det, ville han ikke anmode os om at bede.
En del af den tid, vi bruger til indtrængende bønner, bør tilbringes med ærbødigt og roligt at lytte.
Kan vi ikke på passende måde sige, at han, som går til bønnens brønd med urokkelig tro, dagligt drager olie op til sin lampe?
Bønnen hjælper også til indsamling af åndeligt forråd gennem meningsfyldt meditation.
Tænk endnu en gang sammen med mig på de mennesker indenfor jeres bekendtskabskreds, som udstråler aktiv pligttroskab i Guds rige.
Det er en fornøjelse at være sammen med dem. Det er opløftende at føle deres begejstring og forberedelse til at være med i Herrens sag. Jeg tænker nu på en smuk ung dame på 22 år. Hun har været omvendt i 2 år og hedder søster Ashton. Jeg traf hende fornylig i Californien. Hun er så begejstret for sin nyopdagede, uvurderlige besiddelse – Jesu Kristi evangelium – at det er pragtfuldt at være sammen med hende. Hun føler oprigtigt, at det haster at dele evangeliet med andre, i særlig grad med hendes vidunderlige forældre og familie. Efterhånden som hun forbereder sig og handler, opsamler hun olie til sin lampe.
Der er ingen tvivl i vort hjerte om, at hun ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Hendes bæger flyder i sandhed over med den velsignede kundskab og overbevisning, som hun har. Da hun sødt og dog alvorligt bad os, om vi ikke kunne afse et par minutter til at komme og besøge hende og hendes forældre i deres dejlige hjem, følte vi indtrængende, at vi straks måtte tage derhen.
Der var et godt fællesskab i hjemmet. Der var fred, enhed og kærlighed indenfor dets vægge. »Mine 22 år har været vidunderlige«, sagde hun, så fulde af udfordringer og belønninger. Mine velsignelser har været utallige, og jeg er min

himmelske Fader meget taknemmelig. Han har velsignet mig med forældre, som jeg elsker inderligt og med gode muligheder, jeg har modtaget sammen med dem.
Kirken og evangeliet inspirerer mig til at arbejde meget hårdt med alt, hvad jeg foretager mig – særligt når det drejer sig om at leve et godt liv og dele mine mange velsignelser med andre.«
Her er en af Guds udvalgte døtre, som er klar over dette særlige øjebliks vigtighed og de sandheder, der fortælles om i Alma 34:32:
»Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.«
Brødre og søstre, vi lever i en tid, hvor det haster. Vi lever i en tid med åndelig krise. Vi lever i en tid, der ligger tæt på midnat. »Derfor skal I stå på hellige steder og ikke lade jer rokke, til Herrens dag kommer; thi se, den kommer snart, siger Herren.« (L&P 87:8.)
Jeg beder vor himmelske Fader om dagligt at hjælpe os i vore forberedelser, således at vi dråbe for dråbe, tanke for tanke og handling for handling kan opsamle åndelighedens olie, efterhånden som vi bevæger os fremad.
Vi kan se tegnene, hvis vi blot vil kigge os omkring. Takket være Guds barmhjertighed og venlighed kan vi sige: »Åndelig olie haves – ingen rationeringsmærker – ingen fordelingskvota – kom og forbered jer.«
Ved passende forberedelse og passende arbejde indenfor vort hjems fire vægge, kan vi med fuld ret give udtryk for følgende:
»Velkommen, kære næste – åndelig olie haves – kom ind som du er.«
Til sidst bærer jeg dette vidnesbyrd: jeres lampe kan også flyde over med åndeligt brændstof, hvis I blot vil lade det hobe sig op dag for dag, dråbe for dråbe, ved retfærdig tjeneste for Gud.
Gud lever. Jesus er Kristus. Han er vor Forløser, og dette er hans kongerige her på jorden. Herom bærer jeg et ydmygt vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Missionærarbejde: et hoved- ansvar

Ezra Taft Benson

Ydmyg og taknemmelig står jeg foran jer pa denne dejlige sabbatmorgen. Jeg er sikker på, præsident Kimball, at vi ogsa, som alle de yndige sostre i Tabernakelkoret, kan forene os i bon, som sangen siger, for dig vor kære profet. Og må jeg sige til Ældste L. Tom Perry, det nye medlem af De Tolv, at du nu tilsluttes en forbindelse, som er den bedste blandt mennesker under himmelen. Vi byder dig velkommen i De tolvs Råd og byder ogsa i den samme ånd Ældste J. Thomas Fyans og Neal A. Maxwell velkommen som assistenter til De Tolv.
Mine kære soskende. Jeg bliver blod om hjertet, som så mange andre tusinder er blevet det, ved at tænke på vores kære leder, præsident Harold B. Lee's død. I 55 år har vi kendt hinanden i dette jordiske liv og jeg er sikker på, at vi har kendt hinanden i forudtilværelsen før dette liv. Jeg har modtaget en sød forvisning og også en trostende sikkerhed for, at der ikke er noget uheldigt i Guds profets død. Præsident Lee's betagende jordiske tjeneste er slut. Han er blevet kaldet til yderligere vigtigt arbejde i Herrens store program, som går fremad på begge sider af sløret. Han var en mand med stor åndelig indsigt og kristuslignende egenskaber.
Hans store mål var, at være med til at frelse menneskesjæle. Herren sagde til profeten Joseph Smith:
„Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds ojne." (L. & P. 18:10)
Dette er vor forste og storste interesse som en kirke — at frelse og ophoje menneskebornenes sjæle. Præsident Lee's interesse for dette store projekt gik fremfor alt andet. Jeg er taknemmelig for den store inspriration, han har været for Zions ungdom, for vor Faders born alle steder på jorden og for den store sandhedssag over hele verden.
I 30 år har jeg siddet ved siden af præsident Spencer W. Kimball. Vi kom ind i De tolvs Råd sammen. Jeg kender denne store mand. Jeg elsker ham. Jeg ærer ham. Jeg respekterer ham. Han er sandelig een af Guds ædle og store mænd — en ydmyg, inspireret Guds profet. Jeg stotter ham af hele mit hjerte. Og lige som ham elsker jeg alle vor Faders born — af enhver race, tro, nationalitet eller politisk overbevisning.
Jeg fryder mig over det program, som præsident Kimball og hans rådgivere havde hovedandelen i at udvikle under præsident Lee's ledelse. Der findes intet bedre program i hele verden til opbyggelsen af mænd og kvinder og som giver svar på forældres, familiers og enkelte individers problemer. Under præsident Kimballs inspirerede ledelse, vil vi fortsætte med at styrke og opbygge dette program. Det er et program, der er behov for, som aldrig for.
Mormonismens budskab, Jesu Kristi genoprettede evangelium, er nu blevet præsenteret for verden i over 140 år.
I juni 1830 traskede Samuel Harrison Smith hen ad en landevej i staten New York på den forste officielle missionærrejse for den genoprettede kirke. Han var blevet indsat af sin broder profeten Joseph. Denne store missionær rejste 40 km den forste dag uden at komme af med en eneste af de nye og mærkelige boger, som han bar i sin taske. Når han udmattet og sulten, sogte natlogi, blev han efter kort at have forklaret sin mission hver gang afvist, med disse ord: „Din logner. Forsvind fra mit hus. Du kan ikke blive her eet minut længere med dine boger." Så fortsatte han sin

rejse, mismodig og med tungt hjerte og denne forste nat sov han under et æbletræ.

Således begyndte, på den mest ugunstige måde, denne uddelings missionærarbejde gennem den genoprettede kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Der er gået 144 år siden den første, ydmyge missionær drog afsted for at bære frelsens budskab til en forvirret verden. For at opfylde denne vigtige befaling fra Gud er dette store værk gået usvækket fremad i lobet af træ(te) i deres sind eller blive formørket" og at end ikke et hår på deres hoveder skulle „ubemærket falde til jorden." (L. & P. 84:79-80)

Er det da noget under, at evangeliets nye uddeling blev åbnet og vandt større magt, når der fandtes mennesker, selvom de kun var få, der med Herrens lofter i ryggen og store personlige vidnesbyrd, var parate til at bringe store personlige ofre uden at tænke på materiel vinding, selv om mulighederne var så små? Hertil kommer at den himmelske erklæring understreger, at dette var den sidste gang evangeliets skulle gives til mennskene som et vidne om og som forberedelse til Kristi andet komme og verdens ende — enden på al ondskab. Det var deres ansvar, at advare verden mod den forestående dom, som det er vor ansvar i dag. De vidste, som vi gor det, at Herren har sagt:

„Thi en odelæggende plage skal komme over jordens indbyggere, og dersom menneskene ikke omvender sig, skal plager udgydes over dem, indtil jorden bliver tom og dens indbyggere udryddet og aldeles tilintetgjort ved min tilkommelses herlige åbenbarelse.

„Se, jeg siger dig dette, ligesom jeg ogsa forudsagde Jerusalems odelæggelse for folket; og mit ord skal også denne gang gå i opfyldelse, som det hidtil er blevet opfyldt." (L. & P. 5:19-20)

Tiden kom sent i året 1831 da det blev overvejet at trykke de åbenbaringer, som Herren havde givet sin kirke. Ved denne tid havde kirken modtaget mange åbenbaringer og var vokset anseeligt til trods for den ondes. forfolgelse. Ved en ældstekonference gav Herren gennem profeten Joseph en stor åbenbaring henvendt til medlemmerne i hans kirke og „til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly . . ." (L. & P. 1:2) Intet af de budskaber der er fremsat indtil nu har med sådan klarhed og vægt erklæret, at det gengivne evangeliums budskab var verdensomspændende. Hvis der før havde været tvivl om dette, blev den her fuldstændig udelukket. Vores budskab er et budskab til hele verden.

Intet menneske kan læse afsnit 1 i Lære og Pagter, velvidende at kirken anser det for at være Herrens ord, og derefter sporge, hvorfor vi sender missionærer ud til alle dele af verden. Dette store ansvar hviler direkte på kirkens medlemmer for „en advarselsrøst," siger Herren, „skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage. (L. & P. 1:4 fremhævelse tilføjet) Så tilfojer Herren dette store lofte: „De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gå. (L. & P. 1:5) Åbenbaringen erklærer ydermere, at alle de ting er det givet hans tjenere „at kundgore for jer o, I jordens indbyggere". (L. & P. 1:6) Efter at have erklæret, at Herrens rost skal ærene. Det er et dramatisk afsnit i „historien om et mærkeligt folk." Men gennem hele den kristne historie har der ikke eksisteret noget større vidnesbyrd om mod, villighed og at ofre sig og grænselos hengivenhed overfor ens pligt. Mænd, kvinder og born har alle sluttet sig sammen i denne heroiske anstrengelse uden hab om materiel belonning.

Disse Herrens Jesu Kristi repræsentater, som de selv urokkelig ved de er, har trasket gennem mudder, sne og sumpede floder, de er draget afsted uden de almindelige fornodenheder som mad, husly og klæder. Fædre, og sonner har frivilligt forladt deres hjem, familier og arbejde til alle dele af verden og har lidt fysiske besværligheder og ubonhorlig forfolgelse. Familier er blevet ladt tilbage ofte i sorgelig forlegenhed, villige til at erbejde så meget desto hårdere for at skaffe midler til „deres missionær". Og gennem det hele er der strommet en glæde og tilfredsstillelse, som har fået familierne derhjemme til at udtrykke deres taknemmelighed for denne særlige velsignelse og har faet missionærerne til at omtale denne periode som „den lykkeligste tid i mit liv".

Det er loseligt udregnet at mellem 140.000 og 150.000 missionærer har tjent kirken siden 1830, for ikke at tale om de tusinder af lokale mænd og kvinder, som har udfort tappert missionærarbejde hjemme og de andrager for tiden 20.000. Disse trofaste udsendinge som er rejst udenlands, har ofret fra 98 til 105 mill. dage pa missionærarbejdet til en pris som omfatter tab af personlig indskomst og udgifter til leveomkostninger som andrager fra ca. 2220 til 2700 mill. kroner og heri er ikke medregnet transportudgifter frem og tilbage i missionsmarken, administrationsudgifter hjemme og udenlands eller de lokale missionæromkostninger.

Der findes sikkert ikke nogen gruppe mennesker af den storelse i hele verden, som har ydet lignende offer, for at udbrede retfærdigheden, og dette folk er ikke velhavende, desuden forventes det, at de yder en tiendedel årligt af deres indkomst til „fremme for Herrens værk," i henhold til den gamle og dog nye lov om tiende.

Hvorfor? hvad er det, som kan fremtrylle sådan et offer af tid, midler og bekvemmeligheder foruden samkvem med hjemmet?

Er det ikke en brændende overbevisning om, at Gud igen har abenbaret sig til mennesket på jorden, genoprettet sin kirke med alle de gaver og velsignelser, som var i fordumstid, og atter overladt mænd sit hellige præstedomme, med myndighed til at bruge det til velsignelser for hans born? Jo, det er uden tvivl det personlige vidnesbyrd om guddommeligheden af dette store sidste dages hellige værk, tro på den almægtiges befalinger og vort ansvar, som hans born i pagten, viden om, at Gud lever og elsker sine born og den overbevisning, at det er vor mission at opbygge og frelse mennesker hvor som helst.

Fra fader Adams dage til profeten Joseph Smith og hans efterkommeres dage har det, når som helst præstedommet har været pa jorden.

været et hovedansvar at prædike evangeliets frelsende og evige principper — frelsesplanen. Fader Adam lærte sine egne born disse ting. (Moses 5:12 Læg mærke til Noas mange ar som missionær og alle de gamle profeters taler. (Moses 8:16-20) Enhver blev på sin tid befalet at bære evangeliets budskab til menneskenes born og kalde dem til omvendelse, som det eneste middel, hvorved de kunne undgå den forestående dom. Herren gjorde det soleklart, at hans egne apostles store mission var: „. . . derfor (at gå) hen og gor(e) alle folkeslag til mine disciple . . ." (Matt. 28:19)

I den genopstandne Moronis forste besog til profeten Joseph Smith blev det understreget, at profetens navn ville blive kendt over hele verden på godt og ondt, at det nye skrift med det genoprettede evangelium skulle bæres ud til hele verden „gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage." (L. & P. 1:4)

Mere end et år for kirken blev organiseret abenbarede Herren gennem profeten at „et vidunderligt værk (er) ved at komme frem blandt menneskenes born" og at marken allerede var „hvid til hosten . . ."(L. & P. 4:1, 4) De forste omvendte havde ansvarets tunge byrde hvilende på sig som folger: „Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, sa I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag." (L. & P. 4:2)

Der blev lovet de forste missionærer store lofter. De blev fortalt at „sjæle er af stor værdi i Guds ojne" og at hvis det skulle ske at „de matte arbejde hele (deres) liv med at rabe omvendelse til dette folk og kun forte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke (deres) glæde være med ham i min Faders rige!" (L. & P. 18:10, 15)

Alle disse og mange andre strålende lofter blev givet endog for kirken blev officielt organiseret den 6. april 1830. Efter denne organisering blev mænd og kvinder dobt og værdige brodre ordineret i præstedommet og indsat til at rabe omvendelse og udbringe det gengivne evangeliums budskab. Endnu storre lofter blev givet i abenbaringen som fulgte, og mange af dem henviste til det enkle ansvar, der hvilede pa den genoprettede kirke, om at prædike ordet. I efteraret samme ar kom Herrens ord til Joseph Smith:

„Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at I er kaldet til at oplofte jeres rost som med en basuns lyd og forkynde mit evangelium for en vanartet og forvendt slægt.

„Thi se, marken er allerede hvid til hosten, det er den ellevte time og sidste gang, jeg vil kalde arbejdere til min vingård." (L. & P. 33:2-3)

Herren gjorde det klart for disse ydmyge utsendige, at de beredte „vejen for Herrens andet komme." (L. & P. 34:6) Det blev lovet dem, at deres ord ville blive indgivet dem ved den Helligånds kraft og det skulle være Herrens skriftens ord til folket, for savidt som de var trofaste. Det blev dem fortalt på en utvetydig måde, at de blev sendt „ud for at prove verden" og at de ikke skulle „blive lyde over hele jorden påpeger Herren at han „har kaldt (sin) tjener Joseph Smith jr., og talt til ham fra himlen . . . at ulykker skulle ramme jordens indbyggere . . ." (L. & P. 1:17) Det samme, som er lovet i alle andre uddelinger har været et middel til at undfly, bliver åbenbaret gennem profeten. Herren understreger at han „vil kundgore disse ting for alt kød. Thi hos mig er der ikke personsanseelse". (L. & P. 1:34-35)

Til slut påminder han sine born om at „ransag(e) disse befalinger," som er blevet åbenbaret til velsignelse for hele menneskeheden, fordi „de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse". (L. & P. 1:37) Selv om himmelen og jorden skulle forgå, skal hans ord, siger han, „ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme". (L. & P. 1:38) To dage efter at kirken modtog denne store åbenbaring, som jeg just har citeret fra, sagde Herren: „Udsend min kirkes ældster til folkene, som bor langt borte, til øerne i havet. Send dem til fremmede lande, kald på alle folk . . ."(L. & P. 133:8)

Og således antager vi ydmygt og taknemmeligt, som sidste dages hellige alle steder, dette hovedansvar som ligger på kirken. Vi er lykkelige for at arbejde sammen med vor himmelske Fader i dette store arbejde til frelse og ophøjelse for hans born. Villigt giver vi af den tid og de midler, han måtte velsigne os med, til grundfæstelse af hans rige her på jorden. Vi ved, at dette er vor første pligt og vor største chance. Denne ånd har været kendetegnende for missionærarbejdet i Jesu Kristi Kirke til alle tider. Det har været en forløber for tidernes fyldes uddeling — vor tid. Hvor som helst, der findes trofaste sidste dages hellige, eksisterer denne uselviske ånd og der ofres virkelig noget for den største sag på jorden. I en erklæring trykt til verden under den sidste verdenskrig, erklærede Det første Præsidentskab: „Ingen af vore eller kirkens handlinger må nogensinde lægge sig imellem denne gudgivne fuldmagt." (Conference Report, April 1942, side 91) Kort sagt, vi indvier os alle til Herrens værk — hans riges grundlæggelse og vækst og til udbredelsen af retfærdighed. Præsident Kimball understregede dette store ansvar i en inspireret tale til regionalrepræsentaterne sidste torsdag. Vi modtager taknemmeligt kaldelsen og beder altid om Herrens hjælpende hånd efterhånden som vi går fremad.

Dette store værk er guddommeligt — ledet af Herren Jesus Kristus gennem hans kirke Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dette bærer jeg ydmygt og taknemmeligt vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ægteskabet, som varer i al evighed

GORDON B. HINCKLEY

Mine kære brødre og søstre, jeg er taknemmelig for den bøn, som bror Kan Watanabe bad for os. Han er min gode ven og jeg har rejst mange tusinde kilometre frem og tilbage i Japan i Herrens tjeneste sammen med ham. Jeg føler mig meget inspireret af det, som dette kor af præster fra Brigham Young universitetet har sunget for os.

Der er noget bevægende og smukt over deres stemmer. Hvis den Helligånd vil vejlede mig, så tror jeg, at jeg især vil henvende mig til dem i dag, selv om de sidder bag ved mig. Og når jeg taler til dem, henvender jeg mig derved også til hele kirkens ungdom.

Det er forår i denne del af verden, årstiden hvor „den unge mand går i kærligheds-tanker" (Alfred Lord Tennyson: „Locksley Hall"). Det er april, og mange unge mænd og kvinder drømmer om bryllup i løbet af sommeren.

Allerførst vil jeg gerne fortælle jer om to forskellige oplevelser.

Den første indtraf for ikke ret længe siden, da jeg var i det nye tempel i Washington D. C. Der var adskillige pressefolk til stede. De var nysgerrige angående den smukke bygning, som er så forskellige fra andre kirkebygninger — både hvad angår formål, ideologi og hvad angår de mennesker, som vil få adgang til dets hellige område.

Jeg forklarede, at når bygningen er blevet indviet til Herren, vil kun medlemmer, der lever helt og fuldt efter kirkens forskrifter, få lov til at komme derind, men at besøgende var velkomne til at bese det i en periode på 4—6 uger, inden det blev indviet; vi har intet ønske om at skjule det for verden, men når det var blevet indviet, ville vi anse det for så helligt, at det er absolut nødvendigt at leve op til alle kirkens standarder for at få lov til at komme ind.

Vi talte om, med hvilket formål templet var bygget. Jeg forklarede det for dem, idet jeg især lagde vægt på noget, der tiltaler alle mænd og kvinder, hvis de ellers tænker lidt dybere over tingene. Blandt andet nævnede jeg en oplevelse, jeg havde i forbindelse med fremvisningen af London Templet, før det blev indviet i 1958.

Ved den lejlighed stod tusindvis af nysgerrige, men oprigtigt interesserede mennesker i kø for at komme ind i bygningen. Der var endda brug for en politibetjent til at dirigere færdslen, og han bemærkede, at det var første gang, han havde set englænderne være så ivrige for at komme i kirke.

De mennesker, som beså bygningen, blev bedt om at gemme eventuelle spørgsmål, til de var kommet igennem bygningen. Om aftenen sluttede jeg mig til de missionærer, som skulle tale med dem, der havde spørgsmål. Da jeg så et ungt par, som i det samme kom ned af trinene foran templet, spurgte jeg dem, om jeg kunne hjælpe dem på nogen måde. Den unge kvinde tog ordet og sagde: „Ja, hvad er det for et ‚evigt ægteskab', der blev nævnt da vi var inde i et af rummene?" Vi satte os ned på en bænk, der stod under et meget gammelt egetræ i nærheden af indgangen. Vielsesringen på hendes finger viste mig, at de var gift, og den måde, hvorpå hun holdt sin mands hånd, vidnede om, hvor meget de holdt af hinanden.

„Med hensyn til det spørgsmål, De stillede," sagde jeg, „så formoder jeg, at De blev viet af en præst i den engelske statskirke?"

„Ja, det er rigtigt," sagde hun, „det er kun tre måneder siden, vi blev gift."

„Tænkte De over, at da præsten erklærede Dem for mand og hustru, erklærede han også, at De igen skulle skilles?"

„Hvad mener De?", sagde hun hurtigt.

„De tror vel på et liv efter døden, gør De ikke?"

„Selvfølgelig," svarede hun.

Jeg fortsatte: „Kunne De tænke dem et evigt liv uden en lige så evig kærlighed? Kunne I forestille jer evig lykke uden hinandens selskab?"

„Selvfølgelig ikke," kom svaret omgående.

„Men hvad var det præsten sagde, da han erklærede Dem for mand og hustru? Hvis jeg husker rigtigt så sagde han blandt andet: „i sygdom og sundhed, i rigdom og fattigdom, til døden skiller jer." Han gik så langt, som han havde myndighed til, og det er til døden Dem skiller. Faktisk tror jeg, at hvis De spurgte ham om det, så ville han på det kraftigste benægte muligheden for at leve i et ægteskab og have en familie efter døden."

„Men," fortsatte jeg, „vor himmelske Fader, som jo elsker sine børn og kun vil deres bedste, har givet os mulighed for, at vi hvis vi gør det på den rette måde, kan fortsætte denne den helligste og ædleste af alle menneskelige kontrakter, nemlig ægteskabet og familien.

„I den vidunderlige samtale mellem Frelseren og apostlene vi har fået overleveret, hvori Peter sagde: ‚Du er Kristus, den levende Guds Søn.' svarede Jesus ham: ‚Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.' Og yderligere sagde Herren til Peter og hans fæller: ‚Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.' (Matt. 16:13-19)

„Sammen med denne vidunderlige bemyndigelse gav Herren sine apostle det hellige præstedømmes nøgler,

hvis kraft når ud over døden og ind i evigheden. Denne myndighed er gengivet til jorden af de samme apostle, som fik den dengang, nemlig Peter, Jakob og Johannes." Jeg fortsatte med at sige, at når templet den følgende søndag var blevet indviet, ville disse det hellige præstedommes nogler blive brugt således at de mænd og kvinder, der kom til denne hellige bygning med dette formål for oje, kunne få beseglet deres ægteskab. De vil blive forenet på en måde, så doden ikke kan adskille dem, og tiden ikke kan tilintetgore ægteskabet.

Dette var mit vidnesbyrd til de unge mennesker i England. Og det er det samme vidnesbyrd, jeg bringer mine unge venner her i dag, ja, jeg bringer hele verden dette vidnesbyrd. Vor Fader i Himmelen, som elsker sine born, onsker, at de skal have lykke både her og i de tilstundende evigheder, og der findes ikke storre lykke, end man kan få gennem det mest betydningsfulde af alle menneskelige forhold — forholdet mellem en mand og hans hustru og mellem forældre og born.

For nogle få dage siden blev jeg kaldt til en yngre kvindes sygeleje på et hospital, hvor hun lå i den sidste fase af en meget alvorlig sygdom. Hun dode kort efter og efterlod sig en ægtemand og fire born, hvoraf den yngste var en lille dreng på 6 år. Sorgen var dyb og tragisk. Men gennem tårerne strålede en tro så fast og smuk, om at skont det var forfærdeligt at skilles nu, så ville der dog en dag finde en lykkelig genforening sted, for dette ægteskab var indgået ved besegling for tid og evighed i Herrens hus gennem det hellige præstedommes myndighed.

Hver eneste mand, som oprigtigt elsker en kvinde, og enhver kvinde, der oprigtigt elsker en mand, håber og drommer om, at deres ægteskab skal vare evigt. Men ægteskabet er en pagt, der skal indgås ved den rette myndighed. Og hvis dette kun er statens myndighed, så kan det kun vare så længe, som statens myndighed varer, nemlig indtil doden. Men hvis man til statens myndighed fojer den endowment, som han, der overvandt doden, har givet os, så vil dette forhold vare udover doden, hvis ægteskabets parter ellers lever, så de er dette lofte værdige.

Da jeg var yngre og en hel del mindre skrobelig, dansede vi til en melodi, hvortil ordene lod sådan:

„Er kærligheden som en rose,
som blomstrer og gror,
som så visner og forsvinder,
når sommeren når sommeren går
på hæld?"

Det er kun en banal slagertekst, men alligevel er det et sporgsmål, der er blevet stillet gennem århundreder af mænd og kvinder, som har elsket hinanden og set ud over dagen i dag og ind i evighederne.

Til det sporgsmål kan vi svare nej og bekræfte, at kærligheden og ægteskabet efter Herrens plan ikke er som rosen, der visner bort, når sommeren er forbi. Nej, dette er evigt, ganske som Guds Himmel er evig.

Men denne gave, der overgår alle andre, kan vi kun opnå ved at yde noget — gennem selvdisciplin, dyd og lydighed mod Guds bud. Det kan måske virke vanskeligt at leve et sådant liv, men det er i hoj grad muligt, idet man motiveres hertil, når man forst har forstået sandheden.

Brigham Young erklærede engang: „Der findes ikke en ung mand i vort samfund, som ikke ville være villig til at rejse helt til England herfra for at blive viet på den rigtige måde, hvis han blot har forstået, hvordan det forholder sig; der findes ikke nogen ung kvinde i vort samfund, der elsker evangeliet og onsker dets velsignelser, som vil lade sig vie på nogen anden måde." (*Discourses of Brigham Young*, side 195)

Og der er mange, der har rejst så langt og endnu længere for at opnå et tempelægteskabs velsignelser. Jeg har set en gruppe sidste dages hellige fra Japan, som har nægtet sig selv den daglige mad for at muliggore den lange rejse til templet på Hawaii. I London modte vi nogen, som havde undværet selv de mest nodvendige ting for at kunne få råd til den 11 000 km lang flyvetur fra Sydafrika til templet i Surrey, England. Deres ojne strålede, de var lutter smil, og man horte vidnesbyrd fra deres læber, som var uhyre meget mere værd, end det havde kostet dem.

Jeg husker, hvordan jeg i New Zealand horte et vidnesbyrd fra en mand, som havde rejst helt ovre fra den anden side af Australiens kyst. Han var tidligere blevet gift af de civile myndigheder og havde siden sluttet sig til kirken sammen med sin kone og sine born. Han havde sammen med dem rejst hele vejen over det australske kontinent og over det Tasmanske Hav til Auckland, ned til templet i den smukke Waikata-dal. Så vidt jeg husker, sagde han omtrent sådan: „Vi havde ikke råd til at rejse. Vore jordiske ejendele bestod af en gammel bil, vore mobler og vore kokkenremedier. Jeg sagde til min familie: ‚Vi har ikke råd til at tage afsted.' Men så så jeg ind i min kones smukke ojne og på mine borns dejlige ansigter og sagde: ‚Men vi har heller ikke råd til *ikke* at tage afsted. Hvis Herren vil give mig styrke dertil, så kan jeg arbejde og tjene tilstrækkeligt til en anden bil, til andre kokkenremedier, men hvis jeg skulle miste de mennesker som jeg elsker mest, så ville jeg sandelig være fattig både her og i evigheden.'"

Hvor kortsynede er mange af os ikke, hvor tilbojelige er vi ikke til kun at tænke på dagen i dag uden at skænke morgendagen en tanke. Men det er lige så sikkert, at morgendagen kommer, som at dodens og adskillelsens time engang vil komme. Hvor vidunderligt er da ikke forsikringen om, at hvis vi blot indgår ægteskab på den rigtige måde og lever i retfærdighed, så vil dette slægtskab vare evigt, til trods for doden og tidens gang. Hvilken fred giver denne kundskab os ikke i sindet? Menneskene skriver kærlighedssange og synger dem ofte. De længes, håber og drommer. Men alt dette er ikke andet end en romantisk længsel, med mindre ægteskabet besegles af én, hvis myndighed går ud over det jordiske liv.

Fra denne talerstol sagde præsident Joseph F. Smith for mange år siden: „Herrens hus er et ordens hus og

ikke et forvirringens hus; og det betyder . . . at et ægteskab for tid og evighed ikke kan indgås uden ved Guds lov og efter hans hus's orden. Menneskene kan stræbe efter det, de kan foretage tomme ritualer her i livet, men det vil altsammen ingen nytte være til, medmindre det føres og besegles ved guddommelig myndighed i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn." (*Gospel Doctrine*, 1971-1972, Melchizedek Priesthood course of study, bind 2, side 1)

Til sidst vil jeg gerne fortælle jer en historie. Den er opdigtet, men princippet i den er sandt nok. Forestil jer to unge mennesker sammen på et tidspunkt, hvor det er fuldmåne, og hvor roserne blomstrer, og hvor de føler sig opfyldt af en hellig kærlighed. John siger til Maria: „Maria, jeg elsker dig. Jeg ønsker, at du skal være min kone og mor til vore børn. Men jeg ønsker kun det hele skal vare en kort tid, så siger vi farvel til hinanden." Og med tårer i øjnene ser hun på ham i måneskinnet: „John, du er vidunderlig. Der findes ingen i hele verden som dig. Jeg elsker dig, og jeg ønsker, at du skal være min ægtemand og far til vore børn, men kun for en tid og så farvel."

Det lyder fuldstændig skørt, gør det ikke også? Og er det alligevel ikke i virkeligheden det, en ung mand siger til en ung kvinde, når han frier til hende, når nu muligheden findes for at indgå et evigt ægteskab under den nye og evige pagt; når de blot skubber dette tilside for at lade det erstatte af noget, som kun varer til døden dem skiller.

Livet er evigt. Den himmelske Gud har også muliggjort evig kærlighed og evige familiebånd.

Gud velsigne jer mine unge venner, sådan at I, når I ser frem til ægteskabet, ikke blot ser frem til et rigt fællesskab her i livet, men til en endnu bedre tid, hvor kærlighed og familiebånd er gjort evige gennem Guds løfte.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever, han, gennem hvilken denne myndighed er blevet os givet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hans magt, hans præstedømme findes blandt os og benyttes i hans hellige huse. Lad ikke hånt om, hvad han har givet os. Lev værdigt til at modtage det, og lad jeres slægtskab besegle af hans hellige præstedømme. Jeg nedbeder i ydmyghed disse velsignelser over jer, idet jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen.

Hans sidste timer

Howard W. Hunter

For lidt mindre end 2.000 år siden tog de begivenheder, der skulle komme til at varsle begyndelsen til den vigtigste uge i menneskenes historie, deres begyndelse udenfor Jerusalem, nær landsbyen Betania. Jesus af Nazaret tog afsked med sine venner da hans mission blandt hans landsmænd endnu næppe havde varet i tre år, og forlod Maria, Martha og Lazarus' hjem og gik med faste skridt i retning af Jerusalems porte. Nogle af indbyggerne i denne gamle, historiske by anså ham for at være en gudsbespotter, som overtrådte den jødiske lov, en dæmon. Andre troede, at han var en profet, Messias, den levende Guds Søn. Men hvad man end mente, så havde hele Judæa hørt om denne mand, som underviste med myndighed, skønt han hverken var skriftklog eller farisæer.

,,Men jødernes påske var nær; og allerede inden påske drog mange fra landet op til Jerusalem for at rense sig.

,,De ledte da efter Jesus og sagde til hverandre, når de stod i helligdommen: ,Hvad mener I? Mon han slet ikke kommer til højtiden?'" (Joh. 11:55-56)

Ifølge jødisk lov var det obligatorisk for alle voksne mænd at komme til denne, den helligste af alle Israels ceremonielle mindehøjtideligheder. Men sanhedrinets medlemmer havde åbent svoret, at de ville efterstræbe Jesu liv, og mange tvivlede på muligheden af, at han ville vise sig ved en så stor offentlig forsamling.

Overalt fornemmede man, hvilken fare der truede ham, men Jesus kom virkelig til Jerusalem til påskehøjtideligheden, ikke med pomp og pragt, men ridende på et æsel — symbolet for ydmyghed og fred. En stor skare gik ham i møde uden for Jerusalem, de lagde palmegrene på hans vej og råbte: ,,Hosianna Davids søn! velsignet være han, som kommer i Herrens navn!..." (Matt 21:9.)

Mattæus skriver, at hele byen kom ,,i bevægelse og sagde: ,Hvem er dog han?'

,,Og skarerne sagde: ,Det er profeten Jesus fra Nazaret i Galilæa'" (Matt. 21:10-11)

For alle, der kendte loven, var dette Israels konges triumf-indtog, som længe havde været forudsagt af profeterne, og som Israels efterkommere havde ventet på med længsel. Skarerne gav rigeligt udtryk for deres jubel; Jesus var tavs, stille og ærbødig. Ja, da han nærmede sig denne by, som Gud satte så højt, græd han for Jerusalem og sagde:

,,Thi dage skal komme over dig, da dine fjender skal indeslutte dig og trænge dig fra alle sider;

Og de skal jævne dig med jorden... og ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke agtede på din besøgelsestid." (Luk. 19:43-44)

Jesus vidste også, hvad der skulle ske med ham selv. Han talte i lignelser om kornet, der måtte dø for at bringe frugt, og om en far, der sendte sin udvalgte søn til familiens

vingård, blot for at blive dræbt, ligesom alle faderens tjenere var blevet dræbt før ham. Til tider syntes byrden næsten for tung at bære.

,,Nu er ,min sjæl forfærdet," indrømmede han, ,,...Fader, frels mig fra denne time! dog, derfor er jeg kommet til denne time." (Joh. 12:27) Han havde kun øje for dette ene mål, og hans faste beslutning om at gøre Faderens vilje gav ham den fornødne styrke til at fortsætte.

Da tiden nærmede sig, sagde han blidt: ,,Som lys er jeg kommen til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket." (Joh. 12:46) Sådanne udtalelser gjorde hans modstandere endnu mere besluttede på at komme ham til livs, men han erklærede: ,,Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som har sendt mig, han har givet mig befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale." (Joh. 12:49.)

Nogle af Jesu intelligenteste og mest lærde modstandere stillede fælder for ham, idet de stillede ham spørgsmål om politisk og rabbinsk lov, spørgsmål, der var vanskelige at svare på, i håbet om at kunne hænge ham op på svaret. En gruppe farisæere og herodianere stillede ham følgende djævelske spørgsmål:

,,...Mester! vi ved, at du er sandru og lærer sandfærdigt om Guds vej... ,,Sig os derfor: ...Har man lov til at give kejseren skat, eller ej?" (Matt. 22:16-17). Hvis han svarede ja, ville han nemt kunne blive anklaget for at forråde sin herkomst af Abrahams sæd, som jo var undertrykt af den romerske lov. Hvis han svarede nej, ville han øjeblikkelig blive anklaget for at være en politisk agitator. Han svarede ingen af delene, men bad dem i stedet vise sig en af de mønter, hvormed man sædvanligvis betalte skat.

Idet han holdt mønten hen mod spørgerne, stillede han selv et spørgsmål: ,,Hvis er det billede og den indskrift?" Og naturligvis svarede de, som et hvilket som helst barn ville have svaret: ,,Kejseren." Med dette enkle spørgsmål havde han fået situationen under kontrol. Han gav mønten tilbage, idet han så sagde: ,,Så giv kejseren, hvad kejserens er," (Matt. 22:20-21) som ville han sige: ,,Når mandens navn og billede er prentet på mønten, må den da også tilhøre ham. Vær venlig at giv mønten tilbage til sin retmæssige ejermand."

På strålende vis havde han omgået sine forfølgeres fælde, men det var i virkeligheden aldrig det, der lå ham mest på sinde. For disse var jo også Guds sønner. Det var blandt andet disse, han var kommet for at frelse. Selv i deres ondskab bekymrede han sig for dem og elskede dem. Og idet de vendte sig bort for at gå, føjede han en opfordring til det, han havde sagt: ,,...og (giv) Gud, hvad Guds er!" Ligesom mønten bar Cæsars træk bar disse og alle andre mennesker Guds, deres himmelske Faders træk. De var blevet skabt af ham i hans billede, og Jesus skulle give dem mulighed for at kunne vende tilbage til ham. Og alligevel: ,,Da de hørte det, undrede de sig, og de forlod ham og gik bort." (Matt 22:21-22)

Kort efter var der en lovkyndig, der opstillede følgende teologiske fælde for ham, ,,Mester, hvilket bud i loven er det største?" (Matt 22:36) De, der var skriftlærde i loven, havde systematiseret den mosaiske lov i uendelig mange underdelinger, så at visse dele syntes direkte at modsige andre deleø Men Jesus lod sig ikke forvirre af den juridiske diskussions detaljer. Hurtigt trængte han igennem til lovens inderste mening og samlede dens forskellige dele i en enkelt sætning: ,,... Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.
Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: ,Du skal elske din næste som dig selv.'" (Matt. 22:37-39.)

Igen havde Jesus afvendt et giftigt og tvetydigt spørgsmål med et svar, der lagde hovedvægten på kærlighed, medfølelse og fremsynethed.

I de sidste timer af Jesu jordiske mission, vendte han sig bort fra mængden og søgte kun at styrke sine disciple. Han advarede dem mod det, der skulle komme. Han talte om Jerusalems ødelæggelse og om den forvirring og det frafald, der skulle gå forud for hans genkomst til jorden i de sidste dage. Han talte om en herre, der, efter at have tilbragt lang tid i et fjernt land, ville komme tilbage og gøre regnskab med sine tjenere i overensstemmelse med de talenter og evner, der var blevet givet ham, så han kunne investere disse i en retfærdig sags tjeneste. Han talte om en hyrde, som ville adskille sine får fra bukkene, idet det var de førstnævnte, som ydede kød til de sultne, uld til klæder til de nøgne, og som tog sig af dem, der trængte til det. Han talte om nogle jomfruer, der skulle til bryllup; nogle af dem havde tilstrækkelig olie på deres lamper, medens andre måtte se deres små forsyninger opbrugt, fordi brudgommen lod vente længere på sig, end de havde regnet med. På denne måde lærte Jesus sine disciple at våge og bede; men han lærte dem at det at våge og bede ikke er det samme som angstfyldte, søvnløse nætter og bekymring over fremtiden, men snarere ganske stille og roligt at tage sig af sine pligter hver dag.

Da tiden for det store offer nærmede sig, trak Jesus sig sammen med sine tolv apostle tilbage til et værelse på en førstesal, hvor der var fred og ro. Der forsøgte Mesteren at styrke sine særlige vidner mod de snarer, som de onde lagde for dem. Han tog sin ydre klædedragt af, bandt et klæde om sig og vaskede apostles fødder.

Denne enestående gestus var et symbol på kærlighed og enhed og kan i høj grad siges at have været en passende indledning til det påskemåltid, der fulgte efter. Lige siden de førstefødte i de trofaste israelske familier var blevet ,,forbigået" af dødens engel, da Faraos uforsonlighed havde bragt døden til de egyptiske familier, var påskemåltidet med al dets symbolik og ceremonier blevet holdt. Hvor passende var det da ikke, at Jesus skulle indstifte de nye sindbilleder på den nye pagt om beskyttelse — nemlig symbolerne på sit eget kød og blod, — under mindehøjtidligheden af den gamle pagt? Da han tog brødet

og brød det, og kalken og velsignede den, var det i virkeligheden sig selv Guds Lam, han tilberedte, hvilket skulle være åndelig føde til evigt liv.

Med den nye pagt fik vi også et nyt bud. Jesus sagde til sine disciple, at de skulle elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer ...

,,Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." (Joh. 13:34-35)

Til sidste øjeblik af sit jordiske liv viste Jesus, hvor stor hans ånd var, og hvor omfattende åndelige kræfter han havde. Selv i sin sidste time var han ikke selvisk optaget af bekymringer og sorg over sig selv, ej heller havde han tanke for den smerte, der ventede ham. Han var kun optaget af sine elskede venners nutidige og fremtidige behov. Han vidste, at såvel deres personlige sikkerhed, som hele kirkens sikkerhed afhang af den betingelsesløse kærlighed, de nærede til hinanden. Han syntes kun at være optaget af deres behov og var herved et eksempel på det, han lærte. Han trøstede dem, gav dem befalinger og advarede dem.

,,Jeres hjerter forfærdes ikke!" sagde han, for han fornemmede deres angst og sorg, ,,I min Faders hus er der mange boliger ... jeg går bort for at gøre en plads rede for jer ... Jeg er vejen og sandheden og livet ... hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre ... jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jeg til evig tid ... jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer ... I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg byder jer ... dette byder jeg jer, at I skal elske hverandre." (Se Joh. 14 og 15)

Da den lille gruppe nærmede sig Getsemane Have på denne så betydningsfulde aften, kunne Jesus have bedt apostle bede for sig, så han kunne få styrke til den usigelig vanskelige opgave, der lå forude. Men i stedet bad Jesus for dem og andre som dem:

,,Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden." skriver Johannes, at han bad; for Johannes var der og hørte ham, ,,men at du vil bevare dem fra de onde ... De er ikke af verden ... Hellige dem ved sandheden ... Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være eet, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig." (Joh. 17)

Da Jesus således var gået i forbøn for dem, måtte han nu alene se sine fysiske og sjælelige lidelser i øjnene. En af den Herre Jesu Kristi apostle i vor tid har skrevet følgende:

,,Kristi lidelse i haven er uudgrundelige for vort begrænsede sind, både med hensyn til styrke og årsag ... I den dødsangstens time mødte Kristus alle de rædsler, som Satan... kunne bibringe ham ... og han overvandt dem ...

På en eller anden måde påtog Frelseren sig med frygtelig virkelighed — selvom den er ganske uforståelig for mennesket — menneskehedens syndebyrde lige fra Adam til verdens ende." (James E. Talmage; *Jesus Kristus*, side 638)

Nu var det kun et spørgsmål om timer, før han ville blive anklaget med urette, retsforfulgt på ulovlig vis og uskyldigtkorstæstet. Han gjorde derefter noget, som ingen nogensinde før har gjort: han opstod af sin grav på den tredie dag, idet graven igen blev fyldt med lys og verdens liv, og han opsteg til sin Fader; Jesus af Nazaret var nu Jesus Kristus; han havde overvundet døden.

Sammenlignet med vore dages forvirring og hastværk, var hans livsførelse ganske enkel. Han levede under beskedne forhold. Han havde ikke omgivet sig med jordens stolte og mægtige indvånere, men med de fattige, de ydmyge og dem, der levede under beskedne forhold. Der var intet indviklet ved hans liv eller hans lære. Hans ord henvender sig til alle slags mennesker — til alle, som lyttede dengang og til alle, der lytter i dag.

Der findes utallige historiske beviser for hans død. Og lige så sikkert, som jeg ved, at han døde, lige så sikkert ved jeg med mig selv, at han lever i dag — han, som er Frelser for alle, der er blevet født og alle som endnu vil blive født på denne jord. Når vi går ind i påskeugen, skal vi tænke på den opstandne Kristus, den levende Guds levende Søn. Måtte vi forene vore hjerter i hans navn, elske hverandre og holde hans bud, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Retningslinier til et rent levned og til at fremme Guds værk

Spencer W. Kimball

Kære søskende og venner, så er det igen april, og derved er vi endnu en gang nået til vor Herre og Frelser Jesu Kristi fodselsdag, som vi fejrer den 6. april. I denne week-end afholder vi, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 144. årlige generalkonference.

De tre sidste konferencer er blevet ledt af præsident Harold B. Lee; vi foler i dag et stort savn, fordi han ikke længere er blandt os. Han havde mange talenter, stor styrke og et stort mod, og intet var ham kærere end at folge Herrens bud.

Men siden den 26. december har vi måttet undvære ham. Han var som en uhyre bjergtinde i en uindtagelig bjergkæde. Han er nu med i den betydningsfulde evighed.

Søster Jo M. Shaw har skrevet et digt til minde om ham, og jeg vil gerne have lov til at citere hendes ord, idet jeg ydmygt, men oprigtigt udtrykker vor kærlighed til præsident Harold B. Lee. Vi er taknemmelige for i dag at have søster Lee blandt os.

Til minde om Guds profet
PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Profeten døde, og ved hans grav
stod de sørgende hellige.
Vi græd, og himlen græd; og dens
tårer blandedes med mudderet for
vore fødder.

Nogle gik gennem livet, uden at kende
værdien af hans ord,
fordi de aldrig nåede at forstå,
at denne mand var Guds profet.

Men for andre var han en trost,
omend de aldrig så hans ansigt,
mærkede hans hånd, eller hørte hans
stemme;
De vidste, hvem han var.

Nogle levede profetens hjerte nær
og knælede med ham i bøn;
de kendte ham som en ædel mand
og følte hans omsorg for dem.
Jeg velsigner hans navn, for jeg ved,
hvem han var, og evigt husker jeg
den dag, hvor jeg græd, og himlen
græd en tung, tung dag i december.

Vi ville nok onske, at dette ikke var sket, men det eneste, vi kan gøre, er at fortsætte arbejdet uden at tøve.

Ved pressekonferencerne stilles følgende spørgsmål igen og igen: „Hvordan vil De nu i Deres egenskab af kirkens præsident føre arbejdet videre?"

Som svar fremforer jeg, at jeg nu i de sidste 30 år som medlem af De tolvs Råd har haft en smule med kirkens ledelse at gøre og været med til at tilrettelægge kirkens program, som nu er så omfattende. Jeg regner ikke med, at der i den umiddelbare fremtid vil ske nogen større forandringer, men jeg håber, at der vil blive lagt øget vægt på nogle af de programmer, som allerede findes i kirken. Det er på tide, at vi forener vore anstrengelser, rodfæster vore programmer, og slår vore retningslinier fast endnu en gang.

Vi må gøre os klart, at vort største problem er kirkens hurtige vækst. Medlemstallet vokser fantastisk hurtigt. I løbet af de sidste par år er det blevet fordoblet. For 30 år siden talte vi vore medlemmer i hundrede tusinder, i dag er vi over 3 millioner. I 1943, hvor jeg forste gang rejste rundt for at besoge de forskellige stave, var der 146, idag er der omkring 635 stave. I 1943 var der 38 missioner; i dag er der 107. I 1943 fandtes der ingen stave udenfor dette kontinent, i dag er der 70. Denne enestående vækst glæder os umåde, men den er os også en meget stor udfordring. Medlemstallet i sig selv har imidlertid kun vor interesse som en oplysning. Først og fremmest er vi interesseret i, at alle mennesker skal opnå evigt liv.

Den øjeblikkelig udfordring vi står foran her i 1974 er således at sørge for, at det stadig ogede antal af medlemmer har tilstrækkeligt veluddannede ledere, samt at hjælpe medlemmerne til at leve utilsmudset af verden. Lad os her gentage nogle af de ting, der er vigtige, med hensyn til dette.

Først er der vore pligter som borgere. Allerede tidligt i denne uddeling gjorde Herren det klart, at hans genoprettede kirke skulle respektere den verdslige regering. I en åbenbaring, som han gav profeten Joseph Smith, sagde han: „Og nu, sandelig siger jeg jer angående . . . den lov i landet, der er forfatningsmæssig og garanterer frihed og tilsikrer folkets rettigheder, tilhører alle mennesker og er retfærdig for mig.

„Derfor retfærdiggor jeg, Herren, jer og jeres brødre i min kirke, om I er venligt stemt mod den lov, som er landets grundlov." (L. & P. 98:4-6)

I overensstemmelse med denne erklæring formulerede kirken senere en af sine trosartikler på følgende måde: „Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene." (12. trosartikel)

Ved en generalkonference i 1835 vedtog man i kirken enstemmigt en „Redegorelse for vor tro angående regeringen og love i almindelighed", i hvilken der stod:

„Vi tror, at alle regeringer må have embedsmænd og øvrighedspersoner til at håndhæve lovene, og at sådanne bør indsættes, som vil udove loven upartisk og retfærdigt og understøttes ved folkeafstemning — om regeringsformen er demokratisk — eller ved regentens vilje." (L. & P. 134:3)

I 1903 sagde præsident Joseph F. Smith: „Kirken som sådan blander sig ikke i politik; dens medlemmer tilhører forskellige politiske partier efter behag . . . " („The Probable Cause," *Improvement Era*, juni 1903, side 626)

Og ved oktoberkonferencen i 1951 udtalte Det første Præsidentskab:

„Det, der truer vor enhed, er usommelige personlige modsætningsforhold, der har deres oprindelse i partifanatiske stridigheder. Kirken som sådan nærer ingen ønsker om at lægge medlemmerne hindringer i vejen, hvad angår deres rettigheder til selv at vælge deres individuelle tilhorsforhold rent politisk, skønt den naturligvis forbeholder sig ret til at råde til at stotte regeringsprincipper som retfærdighed, frihed, embedsmænds ubestikkelighed, og til at opfordre kirkens medlemmer til aktiv politisk deltagelse, samt på enhver måde at opfylde deres borgerpligt ... enhver, der taler for det modsatte, gor dette uden at have myndighed eller berettigelse dertil." (Præsident Stephen I. Richards, *Conference Report*, oktober 1951, siderne 114-115)

Vi gentager betydningen af dette og understreger herved igen i dag kirkens stilling med hensyn til verdslige regeringer og politik.

Hver eneste sidste dages hellig må opretholde, ære og adlyde den forfatningsmæssige lov i det land, han eller hun bor.

Samtidig med vor uhørte vækst er det uden tvivl verden, der giver os de næste problemer — ikke de hoje bjergkæder og de brede dale og de brændende varme ørkener og de dybe have, men det livsmonster, som alt for mange af vore medlemmer indretter deres liv efter.

„Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.

„Thi alt det, der er i verden, kodets lyst og ojnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden." (1. Joh. 2:15-16)

Faren for at verden får alt for stor indflydelse på vor livsforelse er overhængende.

Gennem Esajas har Herren sagt:

„Jeg hjemsoger jorden for dens ondskab, de gudlose for deres brode, gor ende på frækkes overmod, bojer voldsmænds hovmod." (Es. 13:11)

Da Satan havde taget Herren med sig op på et hojt bjerg, lovede han: „Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig." (Matt. 4:9)

„Alt dette" var lastens huler, kødelig fristelse og fysisk tilfredsstillelse.

Herren lagde sine planer for længe siden, han gjorde det med stor nojagtighed og sagde derom: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udodelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39)

Videre sagde han: „... for at I kan blive helliggjort fra al synd og nyde det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende, ja, udodelig herlighed." (Moses 6:59.)

Men kodets fristelser er mangefolk, herom siger Paulus: „... i de sidste dage skal der komme strenge tider (De er allerede kommet). Thi menneskene vil blive egenkærlige ... ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode ... " (2. Tim. 3:1-3.) „... (og de gives) hen til vanærende lidenskaber; deres kvinder ombyttede den naturlige omgang med den unaturlige, ligeledes vendte også mændene sig fra den naturlige omgang med kvinder og optændtes i deres begær efter hverandre ... opfindsomme på ondt ... " (Rom. 1:26, 27, 30.) ... tyve, drukkenbolte og udsugere.

„I utro! Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gor sig altså til Guds fjende." (Jakobs Brev 4:4)

Det er nogle af disse hårde kendsgerninger vi oplever i det, vi kalder verden.

Lige før Herren blev korsfæstet, bad han: „Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde." (Joh. 17:15)

Dette er en bon, vi bestandig må bede, og det er forst og fremmest vor pligt at se til, at kirkens medlemmer helliggøres gennem retfærdighed.

Disse hæslige overtrædelser, kaldte Paulus „dæmoners lærdomme", og deres ophavsmænd kaldte han „forforende ånder". (Se 1. Tim. 4:1) Sådanne forvrængninger af et normalt liv findes i lige så fuldt mål i vort århundrede, med den mulige forskel, at de er blevet endnu mere modbydelige, vulgære og degenererede.

Vi opfordrer mennesker overalt: „Derfor skal I underordne jer under Gud. Stå Djævelen imod, så skal han fly for jer." (Jakobs Brev 4:7)

Vi siger dette igen for at slå det fast i jeres bevidsthed, vi opfordrer vore medlemmer til at „stå på hellige steder." (L. & P. 45:32)

Det, vi fremfører i dag, er ikke nogen ny lære, men noget, der er lige så gammelt som skabelsen.

Der findes måske dem blandt jer, som er nervose over tilstandene i denne verden og ondskabens skygger, der stadig bliver længere, men Herren har sagt: „... men er I beredt, behover I ikke at frygte." (L. & P. 38:30) og ligeledes, „Fred efterlader jeg jer ... Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modlost!" (Joh. 14:27)

I er kommet hertil for at blive ledt ad rette stier. Jeres ledere er til for at vejlede jer. I vil blive inspirerede af Herren, når I horer brodrene tale. Evangeliet giver os et formål med livet. Det er vejen til lykke.

Soster Eliza R. Snow skrev om Herren:

„Han viste vej og gik den selv,
forklared' hvert et skridt
mod lys og liv og himmelhvævl
hvor Gud personligt bor."
(Den blå sangbog nr. 227)

Familien er af grundlæggende betydning. Vi er vor himmelske Faders born, og fordi han elsker os, er vore sjæle knyttet til vore efterkommere. Al form for moral er forbundet med Kristi evangelium.

Kristi lys vil da normalt fore til at unge mænd og kvinder lærer hinanden at kende i renhed og til sidst bliver forenet i dyd foran et alter, hvor en fuldt bemyndiget Herrens tjener besegler dem for evigheden. De hebraiske hellige blev belært om det rigtige: „Hold ægteskabet i ære i ét og alt. Besmit ikke ægtesengen; thi utugtige og ægteskabsbrydere skal Gud domme." (Heb. 13:4)

Paulus talte til dem, der taler mod ægteskabet, som udsætter det eller forbyder de, og domte dem. Normalt er det kold og beregnende selviskhed, der får folk til at sky det ansvar, der følger med ægteskabet. Der findes mange, der skriver og taler imod ægteskabet. Alle dem af vore egne medlemmer, der udsætter at gifte sig

og taler imod ægteskabet, bedrages af disse „dæmoners lærdomme", og vi opfordrer dem intrængende til at vende tilbage til et normalt liv. Vi opforder alle mennesker til at akceptere, at et normalt ægteskab er grundlaget for virkelig lykke. Herren gav ikke det seksuelle til mennesket, for at det skulle være legetøj. Generelt kan man sige, at ægteskabet forudsætter en familie. Salmisten skriver:

„Se sonner (i King James'version „Se, børn ...) er Herrens gave, ,livsens frugt er en løn.

„Salig den mand, som fylder sit kogger med dem ... " (Salme 127:3, 5.)

Alle, der med overlæg nægter sig selv på hæderlig måde at blive forældre, bor i virkeligheden ynkes, for glæden ved at være forældre er noget fundamentalt i et normalt og indholdsrigt liv; vi husker nok det bud, som Gud gav os i begyndelsen: „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, gør eder til herre over den ... " (1. Mos. 1:28)

Så skriver fortælleren: „Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt. ... " (1. Mos. 1:31.)

Og i vor uddeling er der blevet sagt: „Thi (jomfruer) blev givet ham, for at de skulle mangfoldiggore og opfylde jorden ifølge (Guds) befaling ... og for deres ophøjelse i de evige verdener, så de må kunne føde menneskesjæle; thi heri forsættes min Faders værk, at hun kan blive forherliget." (L. & P. 132:63)

Vi beklager dybt den hyppighed, hvormed der i vort samfund forekommer skilsmisser. Hver eneste mand bor elske sin hustru og beskytte hende på enhver måde hele livet, og hun bør elske, ære og forstå at værdsætte sin mand; vi hører historikeren Moses citere sin Herre: „Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød." (1. Mos. 2:24.)

Paulus skriver: „I hustruer skal underordne jer under jeres mænd som under Herren;

„Thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved ...

„I mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den,

„På samme måde bør mændene elske deres hustruer som deres egne legemer; den, som elsker sin hustru, elsker sig selv.

„Ingen har jo nogen sinde hadet sit eget kod, men han giver det fode og har omhu for det, ligesom Kristus har for kirken." (Ef. 5:22, 23, 25, 28-29)

Dette misforstås ofte, både af ægtemænd og af hustruer. Overvej det engang noje, og forsøg ikke at gå i rette med jeres himmelske Fader. Hvis en mand leder sit hjem, som Kristus leder sin kirke, kan dette lederskab ikke stå meget tilbage at onske.

Tænk engang på de skilsmisser, I er bekendt med, og I vil ofte se, hvordan egoismen har behersket deres ægteskab.

De fleste skilsmisser er unodvendige og opstår på grund af svaghed og selviskhed og resulterer øfte i at de adskilte bliver ulykkelige, samt, hvad der næsten er fuldstændigt uundgåeligt, at børnene bliver skadede for livstid, de bliver splittede og forvirrede.

Ja, storre selviskhed kan vel næppe tænkes, end når den resulterer i, at børn må betale for deres forældres synder. Man hører bestandig denne sætning fra fraskilte, at det er bedre for bornene at vokse op i et hjem, hvor kun den ene part af forældrene er om dem, end i et hjem, hvor forældrene bestandig skændes. Ja, denne sætning gentages så tit, at det næsten virker som en gammel grammofonplade, der er så skrammet, at nålen ikke kan komme videre og derfor stadig gentager det samme. Svaret på dette uholdbare argument er følgende: „Der behøver ikke at være noget hjem, hvor forældrene bestandigt skændes!"

En eller anden har undersøgt en lang række skilsmisser og er kommet til det resultat, at de næsten alle skyldes selviskhed, hvor de implicerede har været fast beslutede på selv at få så meget som mulig og give så lidt som muligt. Gennem denne undersøgelse fandt man ud af, at i omkring 90 % af tilfællene var skilsmissegrunden umoral for den ene eller begge parters vedkommende.

Umoral er udelukkende selviskhed. Kan I komme i tanke om en eneste uselvisk side ved den synd? Og hvis to velvillige mennesker vil afføre sig deres selviskhed, vil de normalt kunne leve et harmonisk liv sammen.

Fremkaldt abort er også et voksende onde, som vi advarer imod. Overlagt abort er en forfærdelig synd, som det vil være særdeles vanskeligt at retfærdiggøre. Det er næsten uforståeligt, at mennesker nogen sinde kunne få sig selv til at få udført en abort for at redde ansigt eller blive fri for eksamen, fordi barnet kommer ubelejligt eller for at blive fri for det ansvar, der følger med. Hvordan kan nogen underkaste sig en sådan operation eller på nogen måde have noget dermed at gøre enten ved at financiere den eller opmuntre dertil? Hvis der overhovedet findes tilfælde, hvor et sådant skridt kan forsvares, så forekommer de i hvert fald uhyre sjældent. Efter vor mening står denne synd meget hojt på listen over de værst tænkelige synder, og vi advarer stærkt imod den.

„Fremkaldt abort må betragtes som en at de mest modbydelige synder i vore dage, hvor vi er vidner til de frygteligste beviser på ,frisind', der fører til seksuel umoralskhed." (*Priesthood Bulletin*, Februar 1973, side 1)

Og med hensyn til narkotika og medicin „... har kirken altid været en stærk modstander af misbrug af medicin eller lignende stoffer under omstændigheder, der kan resultere i afhængighed, at man bliver fysisk eller psykisk skadet, eller som kan medføre at de moralske standarder sænkes." Vi vil gerne endnu en gang understrege vigtigheden af dette.

Der findes endnu et område, ja, det er en af Satans mest ødelæggende snarer, hvor vi gerne vil advare folket. Vi råder alle lige fra børn til ældre til at vogte sig for de slavelænker, den lidelse og anger, der følger med misbrug af legemet.

Det menneskelige legeme er Guds åndelige børns hellige tilholdssted, og uretsmæssig brug eller misbrug af dette hellige tabernakel kan kun medføre anger og fortydelse. Vi opfordrer jer: forbliv rene, uplettede og ubesmittede.

Judas sagde: „... I de sidste tider

skal der komme spottere, som lever efter deres ugudelige lyster." (Judas brev 18)

Og sammen med Peter opfodrer vi jer: „ . . . hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen." (1. Pet. 2:11) Undgå usømmelig blottelse, pornografi eller andre perversiteter, der kan besmitte sindet og ånden. Undgå befoling af legemet, såvel når det gælder ens eget legeme som andres, og undgå enhver seksuel forbindelse udenfor ægteskabet. Alt dette forbydes direkte af vor skaber alle vegne og til alle tider, og vi kan ikke lægge tilstrækkelig vægt herpå. Selv indenfor ægteskabet kan der forekomme overdrivelser og fordrejninger. Og ligegyldigt hvor meget man argumenterer for noget andet, vil det ikke kunne formindske vor himmelske Faders skuffelse over os. I denne forbindelse citerer vi en passage fra en af den populære evangelist, Billy Grahams (amerikansk forkynder 1918-) taler.

„ . . . Bibelen taler for seksuel omgang og den rigtige anvendelse heraf, idet den fremstiller det som noget, Gud har skabt, som han har ordineret og velsignet. Bibelen gør det klart, at det er Gud selv, der har givet os den fysiske tilstrækning, der findes mellem de to køn, og at han har gjort det af to grunde: for det videreføre den menneskelige race, og for at give os mulighed for at udtrykke den form for kærlighed mellem en ægtemand og hans hustru, der virkelig forener dem. Hans bud til den første mand og kvinde, at de skulle blive „ét kød", er lige så vigtigt som det bud, han gav dem om at blive „frugtbare og opfylde jorden". (1. Mos. 1:28)

„Bibelen gør det klart, at synd i forbindelse med sex ikke betyder brugen af noget, der i sin oprindelse er forkert, men at det betyder misbrug af noget godt og rent. Den lærer os klart, at sex kan være en gavnlig tjener, men en forfærdelig herre: at det kan være en skabende kraft, der er stærkere end nogen anden form for kærlighed, stærkere end venskab og lykke, men at det også kan være den mest ødelæggende at livets kræfter." (Billy Graham: „What the Bible Says About Sex," *Reader's Digest* (May 1-70), side 118)

Vi understreger igen, at vi urokkeligt er imod ukyskhed i en hvilken som helst af sine mange forklædninger.

Mødrene blandt os indtager en hellig plads. Det følgende er et delvist citat fra kirkens Første Præsidentskab. Også dette siger vi med så meget vægt, som det er os muligt:

„Moderskabet bliver således et helligt kald, hvor en kvinde helliger sig Herrens planer, det er en hellig indvielse til at opdrage, pleje, og nære de sjæles legemer, sind og ånd, som har bestået deres forste provestand, og som er kommet til denne jord, til deres anden provestand, for at bevise, om de vil gore alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem. (Se Abr. 3:25). Det er modrenes opgave at hjælpe dem til at består deres anden provestand, og „de, der består deres anden provestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abr. 3:26)

Moderskabets guddommelige mission kan kun opfylds af mødrene selv. Den kan ikke overlades til andre. Barnplejersker kan ikke udfore arbejdet; vuggestuer og bornehaver kan ikke klare opgaven; det er ikke et arbejde, man kan betale sig fra — kun moderen selv, naturligvis med al den hjælp, som kærlige fædre, brodre og sostre kan give, kan virkelig give barnet den hjælp, det behover.

„En mor, der overlader sit barn til andre, for at hun selv kan komme til at udfore andet arbejde, enten hun gør dette for økonomisk vinding, for at få prestige, eller for at tjene samfundet på denne måde, bør huske på, at „et barn, der bliver overladt til sig selv, vil bringe skam over sin moder." (Ordsp. 29:15 King James Version). I vore dage har Herren sagt, at med mindre forældrene lærer deres born kirkens lærdomme, vil „synden hvile på forældrenes hoved." (L. & P. 68:25)

„Moderskabet står Guddommen nær. Det er den hojeste, hellige gerning, et menneske kan påtage sig. Det giver hende, der ærer dette hellige kald, en plads nær englenes. Til jer modre i Israel siger vi, måtte Gud velsigne og beskytte jer, og give jer mod og styrke, tro og kundskab, samt den hellige kærlighed og pligtopfyldende opofrelse, som vil gore jer i stand til at opfylde den hellige mission, der er blevet jer givet. Til jer modre og kommende mødre, vil vi gerne sige: Vær kyske, hold jer rene, lev et retfærdigt liv, så jeres efterkommere til sidste generation vil velsigne jeres navn." (Budskab fra Det første Præsidentskab, *Deseret News Weekly Church Edition*, oktober 1942, side 5)

Dette er med andre ord vort fortsæt: igen at styrke Guds værk og at bringe det fremad i renhed, retfærdighed, og at bringe dette sandhedens evangelium ud til verden, som i så høj grad har behov for at leve et gudfrygtigt liv.

Det er evigt liv, der er vort mål. Det kan kun opnås ved at folge den vej, som vor Herre har vist os.

Jeg ved, at dette er sandt og rigtigt. Jeg elsker vor himmelske Fader, og jeg elsker hans son, og jeg er stolt over at være blot et svagt redskab til fremmelse af deres store evide værk. Jed bærer vidnesbyrd om alt dette i ydmyghed og oprigtighed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvad er det, vi hører?

SPENCER W. KIMBALL

Elskede brødre og søstre, alle I, som er her til stede, og alle I, som er langt borte, vi befinder os her i en højtidelig forsamling. Der er blevet holdt højtidelige forsamlinger blandt de hellige lige siden Israels dage. De har ikke allesammen været af helt samme art, men oftest er de forekommet i forbindelse med indvielsen af et tempel, eller det har været et særligt møde, der har været afholdt for, at et nyt første Præsidentskab kunne blive opretholdt, eller for at præstedømmet kunne støtte en åbenbaring, som for eksempel tiendeåbenbaringen, der blev givet gennem Lorenzo Snow.

Profeten Joseph Smith sagde angående den højtidelige forsamling:

„Vent, vent på dette sted og sammenkald en højtidelig forsamling af de første arbejdere i dette sidste rige." (L. & P. 88:70)

Joseph Smith og Brigham Young blev først opretholdt i menigheden, deriblandt det fuldt organiserede præstedømme. Brigham Young blev opretholdt den 27. marts 1846, og „enstemmligt valgt til præsident over hele Israels Lejr ..." af rådet. (B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, bind 3, side 52) Senere blev han opretholdt og Hosannaråbet lød.

Hver eneste af kirkens præsidenter er blevet opretholdt af kirkens præstedømme i en højtidelig forsamling til og med præsident Harold B. Lee, som blev opretholdt den 6. oktober 1972.

Joseph Smith ledede den første højtidelige forsamling. Da han havde afsluttet sin tale, bad han de forskellige kvorums rejse sig efter tur for at vise, om de var villige til at godtage ham som deres profet og seer og støtte ham med deres tro og bønner. Han begyndte med præsidentskabet, som rejste sig, og derefter kom turen til de forskellige andre kvorums, som ivrigt rejste sig, da han bad dem om det. Så bad han de helliges menighed give deres mening til kende ved at rejse sig.

Han forsatte med at få først kvorummerne og så hele menigheden til at opretholde først kirkens ledere og så kirkens råd.

Joseph Smith sagde:

„Alting blev i hvert enkelt tilfælde ensstemmigt vedtaget, og jeg profeterede for dem alle, at Herren ville velsigne dem i samme grad, som de ville støtte disse mænd i deres kaldelser (han talte her om kirkens forskellige kvorums) Herren ville være med dem, ... og Himmelens velsignelser ville blive udgydt over deres hoveder i Jesu Kristi navn; og når Herrens salvede vil gå frem for at bære vidnesbyrd for denne generation, så skulle de blive velsignet, hvis de modtager det, men hvis de ikke gør det, vil Herrens dom komme over dem, så hver by og hvert hus, der ikke vil godtage dette vidnesbyrd, vil blive udslettet." Så lød Hosianneråbet. (Se *Documentary History of the Church*, bind 2, siderne 416-18)

I dag har I set kirken i aktion. I har set glimt af Herrens vældige værk, set, hvordan alting bliver gjort i enighed, og hvorledes de, der har ledelsen, opretholdes af dem, der ledes. Dette er en udsøgt forsamling, der har fuldmagt, og alle kirkens medlemmer inviteres til at deltage i den.

De af os, der i dag er blevet opretholdt af jer, vil af hele vor styrke søge at opfylde vore pligter. Vi er jer taknemmelige, dybt taknemmelige, fordi I har opretholdt os. Vi er kun interesserede i at vejlede folket på rette måde og i fuld overensstemmelse med Herrens vilje, således som den er blevet os åbenbaret gennem generationerne i de forskellige uddelinger. Vi elsker jer og ønsker kun, at I skal gå frem i glæde, den glæde, vi ved, man får del i, når man følger de vejledninger, som Gud har givet os gennem sine profeter og ledere.

Når vi indstiller vort hjerte til at lytte efter vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus, så hører vi en symfoni af sød musik, sunget af himmelske stemmer, der prædiker fredens evangelium.

Som repræsentanter for folket følger vi den gamle apostel, Paulus' forslag til kolossenserne: „... søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd.

„Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til." (Kol. 3:1-2)

„Lad Kristi ord i rigt mål bo hos jer, så I med al visdom lærer og påminder hverandre med salmer, hymner og åndelige sange og synger med taknemmelighed i jeres hjerter for Gud." (Kol. 3:16)

Og med denne kærlighedens melodi i hjertet, bevæger vi os enigt frem i arbejdet for Herren, idet vi ved, at dette ikke blot skal vare i et enkelt århundrede eller årtusind, men evigt.

Og når vi lytter ti evighedernes søde melodi, hvad er det da, vi hører?

Vi hører Guds stemme sige direkte til fader Adam:

„Jeg er Gud, jeg dannede verden og menneskene, førend de var til i kødet ... " (Moses 6:51)

Og vor forfader Adam gav os sandheder, som har været grundliggende lige siden verdens skabelse. Evangeliet er det samme i går, i dag og altid. Det er evigt. Han erklærede overfor os:

„... Guds Søn har sonet for arvesynden, hvorved forældrenes synder ikke kan overføres på børnene, thi de er rene fra verdens begyndelse." (Moses 6:54)

Adam blev døbt og modtog den Helligånd.

Og af Adam blev vi belært om at Sønnen, Jehova, til sidst ville komme. Vi lærte, at det faldne menneske ville opstå af graven, vi hører Adam sige: „... i dette liv skal jeg have glæde,

og atter i kødet skal jeg se Gud." (Moses 5:10)

Det, at de blev dødelige, gjorde det muligt for dem at få afkom, og som resultat heraf har den menneskelige familie på jorden evigheden indenfor rækkevidde. Denne profet og hans hustru „... ophørte ikke med at påkalde Gud." (Moses 5:16)

„Og således stadfæstedes alle ting for Adam ved en hellig forordning og evangeliet blev prædiket og et påbud udgik, at det skulle blive i verden til dens ende. Og således blev det ... " (Moses 5:59)

Og således er det evigt.

Adam modtog præstedømmet og førte genealogiske optegnelser i en mindebog.

Og vi takker dig Gud, for denne profet, som gav os dette solide grundlag.

Og ligeledes takker vi dig Gud, for en anden profet, som hjalp os med at holde os på rette vej – nemlig Enok, som talte med Gud, og som profeterede og belærte om Guds ord, og til hvilken Gud sagde:

„Se, min Ånd er over dig, og derfor vil jeg retfærdiggøre alle dine ord; bjergene skal fly for dig, og floderne forandre deres løb; du skal forblive i mig og jeg i dig; vandrer derfor med mig." (Moses 6:34)

Og denne hellige profet vandrede da med Gud og skuede hans skabninger lige fra begyndelsen og frem til Kristi og alle menneskers opstandelse. Der står i skriften:

„Og Enok og hele hans folk vandrede med Gud, og han boede midt i Zion. Og det skete, at Zion ikke var mere, thi Gud tog den op i sit eget skød ... " (Moses 7:69)

Og igen, hvad er det, vi hører, når vi lytter? Abrahams retfærdige stemme, han, som blev stamfader til et folkeslag. Vi takker dig Gud for profeten Abraham, en hellig og retfærdig mand. Han er vor stamfader, og han var nært knyttet til vor Herre, Jehova.

Han blev astronom og betroet adskillige af himlenes og universets hemmeligheder og udvekslede kundskab med ægyptens førende videnskabmænd på den tid. Abraham blev betroet historien om livet, der gik forud for denne verdens skabelse. Han var fortrolig med, hvorledes denne jord blev befolket. Han lærte os at stole blindt på Gud.

Da han blev bedt om at ofre sin egen søn, udviste han en overmenneskelig tro ved at vise sig villig hertil, til trods for at det var blevet ham lovet, at Isak skulle leve og få utallige efterkommere, for Abraham havde en urokkelig tro, der gjorde ham sikker på, at omend Isaks liv blev taget, ... „har (Gud) magt til endog at vække fra de døde ... " (Heb. 11:19) Vi takker dig Gud for denne store profet.

Vi lytter, og hvad er det, vi hører?

Vi hører profeten Moses stemme. Vi hører ham bede Gud om, at Israel må komme ud af sin forfærdelige trældom. Vi ser, i hvor høj grad, Herren værdsatte Moses, da han lader sin stemme lyde fra den brændende busk og befalede:

„... Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord!

„... Jeg er din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud." (2. Mos. 3:5-6)

Og vi synger igen: „Hav tak for profeten, du sendte" ... Moses, denne store profet, som tændte Herrens lamper.

Hvad er det, vi hører, når vi lytter?

Vi hører Jehovas stemme tale til Peter, kirkens præsident, denne store profet, der da han blev stillet følgende spørgsmål: „Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?" (Matt 16:13) med en overbevisning, der ikke rummede plads for nogen tvivl svarede: „... Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:16) Og vi hører ham igen aflægge sit altid stærke vidnesbyrd, da han genkalder sig sin oplevelse på Forklarelsens Bjerg, idet han siger:

„Thi da vi kundgjorde jer vor Herres Jesu Kristi kraft og hans komme, var det ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed.

„Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed: ‚Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.'

„Denne røst hørte vi lyde fra Himmelen, da vi var med ham på det hellige bjerg." (2. Pet. 1:16-18)

Efter korsfæstelsen fulgte der et frafald, og der skulle gå mange århundreder på jorden, hvor der herskede åndeligt mørke. Og da tiden var moden dertil, skete den store vækkelse, og jorden modtog syner og åbenbaringer som i den første tid.

Hvad er det, vi hører, når vi lytter?

Vi hører en knælende drengs stemme, som han knæler der i lunden og stiller de livsvigtige spørgsmål: Hvad er sandheden? Hvilken kirke skal jeg tilslutte mig? Og endnu en stor profet åbner endnu en uddeling, den sidste. Vi hører den almægtige Gud Faderens stemme, idet han i den måske mest vidunderlige åbenbaring, der nogensinde er givet, siger:

„Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17)

Vi lytter stadig, og vi hører en anden stemme, som siger: „Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn ... den første og den sidste." (L. & P. 11:28, 110:4)

Den unge profet fik at vide, at han skulle blive et instrument i Herrens hånd og gengive til jorden det evige evangelium med alt det, som gik tabt i de første århundreder. Og disse syner og åbenbaringer fortsatte gennem årene, og Jehovas stemme hørtes igen og igen, idet evangeliets sandheder, Guds præstedømme, apostelskabet, sammen med kirkens fuldmagt og myndighed gennem denne unge profet blev gengivet til jorden, således at der igen kom åbenbaringer til jorden sammen med de evige sandheder, og sådan at alle mennesker, der måtte ønske det, kunne komme i besiddelse af disse. Guds plan er blevet gengivet, således at mennesket kan få fuld myndighed og herlighed.

Vi lytter stadig og hører profeten Joseph Smiths stemme, han, som sagde:

„Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr! Lad jeres hjerter fryde sig og være glade. Lad jorderige bryde ud i sang. Lad de døde synge frydesange til evig pris for kong Emanuel, som, før verden blev til, har bestemt det, der vil sætte os i stand til at ud-

fri dem af deres fængsler; thi fangerne skal frigives.
„Lad bjergene juble af glæde og dalene råbe højt. Alle søer og det tørre land fortælle om jeres evige Konges undere. Og I floder, kilder og bække flyde med glæde. Skovene og markens træer priser Herren, og de hårde klipper græder af glæde. Solen, månen og morgenstjernerne synger sammen, og alle Guds børn råber af glæde. De evige skabelser forkynder hans navn evindeligt. Og atter siger jer: Hvor herlig er ikke den røst, vi hører fra himlen, der taler til vore øren om herlighed og frelse og ære og udødelighed og evigt liv, riger, fyrstedømmer og magter!" (L. & P. 128:22-23)
Det er disse stemmer, vi har hørt. Det er disse profeter, der har talt. Dette er Herrens dag. Vi er i hans hænder. Det gengivne evangelium er iblandt os.
Vi vil tjene jer, vort folk, vi vil elske jer og gøre vort yderste for at lede jer til jeres retfærdige og glorværdige endemål, idet vore hjerter er ved at briste af kærlighed til jer og taknemmelighed over jer.

Vi har lagt vore hænder på Herrens plov, og vi ser fremad og opad, vore øjne er rettet mod lyset; vi arbejder for Herrens sag med angst og bæven, og i kærlighed. Vi *ved*, at vor himmelske Fader lever. Vi *ved*, at hans herliggjorte Søn, Jesus Kristus lever. Og vi *ved*, at hans værk er guddommeligt. Og vi bærer dette højtidelige vidnesbyrd for jer i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Planlæg jer et godt og indholdsrigt liv

SPENCER W. KIMBALL

Det er mig en glæde, at være sammen med jer her i aften til dette præstedommesmøde. Det er en særlig glæde, at se fædrene komme med deres sonner til lordagens aftenpræstedommesmode – mange af dem en time eller to tidligere for at sikre sig en god plads, og at vide, at tusinder andre fædre og sonner skynder sig til Tabernaklet og til utallige stavs- og wardbygninger ud over hele landet. Det er blevet en dejlig tradition i vort familieliv at fædre og sonner er sammen, og noget vi elsker og ærer og som verden er begyndt at anerkende som et grundlæggende familiemonster.
Vi er taknemmelige for, at I er her og vi påskonner og elsker jer meget.
Må vi forst have lov at rose jer for jeres hengivenhed og trofasthed. Templerne er for det meste altid fyldte. Kirkebygningerne er fyldte, tilstedeværelsen stiger og gudsfrygten vokser. Antallet af familier, der holder familiehjemmeaftener stiger og vi er lykkelige for den tro og kærlighed, som I ser ud til at lægge for dagen over hele kirken. Vi er i særdeleshed pornografi; han kan sløse sit liv bort, forsømme sine pligter, begå sexuelle synder eller endog slå ihjel. Der er ingen tvang, men man må vide at med synden følger en tilmålt straf, før eller senere og fuldstændigt, så man kan virkelig se, hvor tåbeligt, det er at vælge at gøre de forkerte ting.
Ethvert menneske kan forsømme sine møder, lade være at betale sit tiende, undlade at gå på mission, ignorere sine tempelforpligtelser og privilegier, men hvis et sådant menneske virkelig er en smule opvakt må det også vide, at det i virkeligheden er ham selv der bliver snydt.
Herren besvarer også dette: „Og at hvert menneske skal tage retfærdighed i sine hænder og omgjorde sine lænder med trofasthed og opløfte sin røst til advarsel for jordens indbyggere og forkynde, både ved ord og ved flugt, at ødelæggelsen skal komme over de ugudelige." (L. & P. 63: 37). Lagde I mærke til, at der blev sagt „hvert menneske", – også enhver dreng, som er ved at blive voksen? Selvfølgelig mener vi ikke en ung mand, som er besudlet af urenhed og sexuelle eller andre synder. Det er sikkert, at sådan et menneske nødvendigvis må renses ved inderlig omvendelse, før han kan tages i betragtning. Og lad os så gentage det: Ethvert mandligt medlem af kirken, som er værdig og i stand dertil, burde tage på mission.
For at opnå et godt og indholdsrigt liv, som er rent og åbnet, er det nødvendigt for enhver dreng at afstikke sin kurs og gøre pagt med sig selv og hans himmelske Fader om hvorledes hans liv skal forme sig og hvad han vil gøre for at forherlige det.
Der er en eller anden, som har udtrykt denne tanke om tid (jeg vil læse det):
„Og i drømme kom jeg til en smuk bygning, der lignede en bank og alligevel ikke var det, for på væggen var opslået en messingplade, som sagde, ‚Tid til salg'.
„Jeg så en stakåndet og bleg mand, der slæbe sig smertefuldt op ad trappen som en syg mand. Jeg hørte ham skulle forhindre mange lange forsinkelser og skabe et godt samarbejde mellem stavslederne og deres halvfjerds og det er vort håb, at det må give sig udslag i mere virkningsfuldt missionærarbejde.
Brødre, I som har ledende stillinger, I kunne spare mange, mange breve, hvis I ville læse jeres håndbog og bulletiner. Må vi specielt henlede jeres opmærksomhed på problemet tempelinterviews. Og vil I tilskynde jeres medlemmer til at gå til deres biskop eller grenspræsident med deres problemer.
Vi roser jer mænd i jeres udholdenhed i at belære jeres sønner. Vi elsker jer alle. Vi priser jeres troskab; vi er stolte af jeres fremgang og værdighed. Mange af jeres ældre sønner har fyldt vore missioner, men adskillige af jeres yngre sønner er stadig fremtidige missionærer.
For at sikre sig, at ens liv vil blive godt og indholdsrigt, må man planlægge det. De ting I planlægger nu, mens I er diakoner, vil sikre jer et

indholdsrigt liv. Er I allerede begyndt at spare penge sammen til jeres mission?

I har måske endnu ikke valgt jeres erhverv, profession eller livsgerning, men der er andre ting, som I allerede nu kan sætte jer som mål i livet selvom I endnu ikke ved, om I skal være sagfører, læge, lærer eller ingeniør. Der er beslutninger, som I allerede skulle have taget eller skulle tage nu. Hvad vil I gøre fra nu af og til I skal giftes? Og hvad vil I gøre ved jeres ægteskab?

I kan beslutte nu, om I vil være en virkelig trofast diakon, lærer og præst. I kan bestemme det nu ved en uigenkaldelig pagt. Du kan blive en dygtig student; du kan bruge din tid rigtigt og rationelt. Du kan skabe ballance i din tilværelse, og du kan blive lykkelig, hvis du bruger din tid rigtigt.

Du kan allerede nu beslutte dig til at udføre en hæderlig mission, når du kommer i missionæralderen. Så kan du studere, tjene og udnytte enhver lejlighed der gives til rigtigt at forberede dit sind, hjerte og sjæl til denne herlige periode i dit liv.

Der er ofte blevet spurgt om det er påtvunget at være missionær. Og svaret er selvfølgelig nej. Enhver har sin frie vilje. Så bliver der spurgt: Burde enhver ung mand tage på mission? Og kirkens svar er ja, og Herrens svar er ja. For yderligere at belyse dette spørgsmål siger vi: Ethvert mandligt medlem af kirken, burde lige så vel tage på mission, som han burde betale sit tiende, komme til sine møder, holde sit liv rent og fri for denne verdens urenheder og planlægge at indgå et celestialt ægteskab i Herrens tempel.

Han bliver imidlertid ikke tvunget til at gøre disse ting, han skulle gøre dem af sig selv. Vi har ofte sunget:

Glem ej, at hver og en har ret
til valg imellem godt og slet;
den sandhed er os blevet sagt:
Gud frelser ikke dig med magt.

Han hjælper, leder dig på vej,
han kalder og velsigner dig
med større kærlighed til sig,
men overtaler aldrig dig.

Der er ingen tvang noget sted i evangeliet. Herren sagde i 1833: „Se, heri består menneskets handlefrihed, og heri ligger menneskenes fordømmelse, fordi det, der var fra begyndelsen, er tydeligt for dem, og de modtager ikke lyset." (L. & P. 93:31)

Dette betyder, at siden Adams dage har Herren lært os sande lærdomme og vi kan akceptere eller forkaste dem, men ansvaret bliver vort eget. Det betyder, at når vi har den Helligånds gave, som vi modtager ved dåben, er vi alle i stand til at skelne godt fra ondt. Samvittigheden hvisker til os, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Vi kan ikke give andre eller forskellige omstændigheder skylden. Vi *ved*, hvad der er rigtigt.

Ethvert menneske har sin handlefrihed. Han kan sjæle, bande eller drikke; han kan besmitte sig selv med lykkelige over, at antallet af virkningsfulde aktiviteter vokser i stavene og missionerne udenlands. Dette er en verdenskirke; vi tror vi nærmer os en universel anerkendelse.

Må jeg nu brødre have lov at gøre jer bekendt med nogle anliggender, som jeg drøftede med de andre ledere i torsdags. Det første Præsidentskab har godkendt, at der bliver organiseret et ældsternes kvorum i hver ward og uafhængig gren. Ældsterne, ligegyldigt hvor mange, men ikke over 96, som bor et bestemt ward eller en gren, må nedsætte sig som et ældsternes kvorum med et præsidentskab. Hvis der er mere end 96 ældster, skal kvorummet deles. Vi har følt, at denne store kraft og magtreserve bedst kan udnyttes, når vi har stærke, aktive ældste kvorums i de mere lokale jurisdiktioner.

Et andet præstedømmeanliggende: Med omgående virkning må stavspræsidenter ordinere halvfjerds og udnævne præsidenter for de halvfjerds i deres stave når sådanne mand er blevet godkendt på rette vis af De halvfjerds første Råd. Dette sige: ‚Lægen fortalte mig, at jeg kom 5 år for sent til at konsultere ham. Nu vil jeg købe disse 5 år – og så vil han nok kunne redde mit liv.'

„Så kom der en anden mand, der ligeledes sagde til ekspedienten: ‚Da det var for sent opdagede jeg, at Gud havde givet mig store evner og talenter og at jeg havde forsømt at udvikle dem. Sælg mig 10 år, så jeg kan blive den mand, jeg burde have været.'

„Så kom en yngre mand og sagde: ‚Firmaet har fortalt mig, at jeg kan begynde i en stor stilling i næste måned, hvis jeg er forberedt til at overtage den. Men det er jeg ikke. Giv mig 2 års tid, så jeg kan være forberedt til at få stillingen næste måned.'

„Således kom de, syge, dem uden håb, de fortvivlede, bekymrede, ulykkelige – og de gik alle smilende derfra med et ansigtudtryk, der udstrålede en usigelig glæde, for nu havde de, hvad de så desperat behøvede – tid.

„Så vågnede jeg, glad over at have, hvad disse mænd ikke havde og hvad de aldrig ville være i stand til at købe – tid. Tid til at gøre så mange ting, som jeg gerne ville og skulle gøre. Hvis jeg den morgen fløjtede til mit arbejde, var det fordi en dyb glæde fyldte mit hjerte. For jeg havde stadig tid, *hvis* jeg ville bruge den rigtigt." (Ukendt forfatter.)

Lad mig fortælle jer om et af de mål, jeg satte mig, mens jeg endnu kun var en knægt. Da jeg til en konference hørte en af kirkens ledere fra Salt Lake City fortælle os, at vi skulle læse skrifterne og jeg blev klar over, at jeg aldrig havde læst Bibelen, gik jeg hjem den selv samme aften lige efter denne tale var slut, klatrede op til mit lille loftskammer, tændteden lille petroleumslampe, som stod på det lille bord og læste det første kapitel af 1. Mosebog. Et år senere kunne jeg lukke Bibelen i og vide, at jeg havde læst hvert kapitel i den store og herlige bog.

Jeg fandt ud af, at denne Bibel, som jeg læste, bestod af 66 bøger og jeg mistede næsten modet, da jeg blev klar over, at den indeholdt 1.189 kapitler og at der var 1.519 sider i den. Det var overvældende, men jeg vidste, at hvis andre kunne gøre det, så kunne jeg også.

Jeg fandt ud af, at der var visse passager, som var svære for en 14-årig dreng at forstå. Der var visse sider, som ikke interesserede mig særligt,

men da jeg havde læst de 66 bøger, de 1189 kapitler og de 1519 sider, følte jeg en glødende tilfredsstillelse ved at have sat mig et mål og ved at have nået det.

Jeg fortæller jer ikke dette for at prale, men blot for at bruge det som et eksempel og sige, at hvis jeg kunne gøre dette i skæret fra en petroleumslampe, kan I også gøre det ved elektrisk lys. Jeg har altid været glad for, at have læst hele Bibelen fra ende til anden.

Må jeg fortælle jer om et andet mål jeg satte mig, mens jeg endnu kun var en ung mand.

Jeg havde hele mit liv hørt om visdomsordet og de velsignelser, som ville følge dem, der efterlevede det. Jeg havde set mennesker tygge skrå og bruge snus, og de virkede frastødende på mig, at se den brune sovs, som sivede ud af deres mundvige. Jeg så mænd spilde en masse tid på at rulle deres cigaretter. De købte en pose „Bull Durham" (tyrkisk tobak) eller et andet mærke og noget papir og så afbrød de deres arbejde adskillige gange i løbet af dagen, for at fylde papiret med todak, rulle det, skære det til i enderne og derefter ryge den. Jeg syntes det var tåbeligt og spild af tid og kræfter. Senere da det blev mere almindeligt, købte de deres cigaretter færdigrullet. Jeg husker også tydeligt, hvor frastødende det virkede på mig, da kvinder begyndte at ryge.

Jeg husker også som dreng, at der i min lille bys gader på Uafhængighedsdagen, den 4 juli, var mænd, som deltog i hestevæddeløbene og spillede på hestene og jeg bemærkede, at mange af dem havde cigaretter hængende i mundvigen og flasker stikkende op af lommerne, nogle af dem var modbydeligt fulde og havde slørede øjne, de bandede og talte uforståeligt.

Det tog lidt tid, at gøre hestene parate og arrangere løbene og i den tid, var der næsten uafladeligt nogen som skreg, „Gå på ham! Gå på ham!" alle mændene og drengene stimlede sammen om et slagsmål, det gik hårdt til med blod, banden og had.

Igen fyldtes jeg med væmmelse ved at tænke på, hvorledes disse mænd nedværdigede sig og atter besluttede jeg mig til, mens jeg på denne festdag drak min røde sodavand og iagttog hesteløbene, at jeg aldrig ville drikke spiritus og sværge eller bande, som mange af disse fyre i den lille by.

Jeg husker, at jeg traf denne beslutning uden at være presset af nogen som helst og at jeg, som den lille dreng, jeg stadig var, bestemte, at jeg aldrig ville bryde visdomsordet. Jeg vidste hvor det stod skrevet og jeg vidste næsten præcis, hvad Herren havde sagt og jeg vidste, at når Herren sagde det, var det fordi, det var velbehageligt for ham, at mennesket afholdt sig fra alle disse nedbrydende stoffer og at det, jeg ønskede var at behage min himmelske Fader. Således besluttede jeg fast og urokkeligt, at jeg aldrig ville røre disse skadelige ting. Efter uigenkaldeligt at have truffet denne afgørelse fandt jeg det ikke spor vanskeligt at holde løftet til mig selv og min himmelske Fader.

Jeg husker engang i de senere år, da jeg var distriktpræsident for Rotary klubberne i Arizona, at jeg skulle til Nice i Frankrig til et internationalt møde. Som led i højtideligheden indgik en overdådig banket for distriktpræsidenterne og i den store bygning, var der dækket op til en fornem middag. Da vi havde fået anvist vore pladser, lagde jeg mærke til at der ved hver kuvert var anbragt syv pokaler (vinglas), sammen med en masse sølvspisebestik og fade og alt var det bedste Europa kunne frembyde.

Som middagen skred frem, betjente en sand hær af tjenere os, syv tjenere for hver plads og de skænkede vin og spiritus. De syv glas blev fyldt ved hver kuvert. De forskellige drikke spillede i mange farver. Jeg var langt hjemmefra; jeg kendte mange af distriktpræsidenterne og de kendte mig. Men de kendte sandsynligvis ikke min religion eller mit standpunkt med hensyn til visdomsordet. Under alle omstændigheder syntes det, som om den onde hviskede til mig: „Dette er din chance. Du er langt hjemmefra. Der er ingen her, som ser dig. Der er aldrig nogen, som vil få at vide, at du drikker det der er i disse glas. Dette er din store chance!" Men så syntes en mild ånd at hviske til mig: „Du har indgået pagt med dig selv og i alle disse år, har du ikke brudt den. Du har lovet din himmelske Fader at holde pagten, ville det så ikke være tåbeligt, at bryde denne pagt efter alle disse år?" Lad det være tilstrækkeligt at sige, at da jeg rejste mig fra bordet en time senere, var de syv vinglas stadig fulde af den farverige vædske, som var blevet hældt i dem, men ikke var blevet rørt.

Og atter, mine brødre, husker jeg fra mine drengeår, at sheriffen gav os en slem forskrækkelse, da han kom og fortalte, at der under gulvbrædderne på verandaen i et hus, lidt oppe ad den gade vi boede i, var fundet et anseeligt depot af stjålne sager. Den unge mand, som boede der, blev erklæret for kleptoman. Han syntes at have en mani for at stjæle ting, endog genstande, som han overhovedet ikke havde brug for. Mange mennesker i byen havde anmeldt, at deres ridepisk og seletøj var blevet væk. Her lå det under verandaen og til sidst indrømmede drengen, at det var ham, som havde stjålet dem. Jeg husker hvor chokerede vi drenge var og hvorledes vi ynkede ham, fordi han havde udviklet denne frygtelige svaghed.

Ralph Waldo Emerson sagde: „Ethvert menneske er på vagt for ikke at blive snydt at sine medmennesker. Men der kommer en dag, hvor man må begynde at passe på, at man ikke snyder sine medmennesker. Og således er alt vel. Man har drejet sin vogn efter solen." (The Complete Writings af Ralph Emerson, New York: Wm. H. Wise and Co., 1929, p. 585.)

Denne dreng vidste ikke hvorledes vore gerninger følger os og at vi altid skal høste det vi sår. At enhver oplevelse beriger eller forringer vort liv. Vi kan ikke tænke grimme tanker og gøre grimme ting uden at blive straffet.

For nylig var der en avisartikel, som fortalte om en pige, der fandt en chek der lød på to millioner dollars. Hun begyndte at forstille sig, hvad hun ville bruge alle de penge til, sagde hun. Men til sidst afleverede hun cheken til sin ejermand og artiklen afslørede,

at findelønnen var meget mindre, end hun havde håbet på. Hvorfor ville hun havde belønning for at gøre, hvad der var rigtigt? Hvorfor var hun skuffet over det beløb hun fik? Skal folk belonnes for at gøre det rette? Ville I forvente en belønning, hvis I leverede en tabt genstand tilbage? Alle I drenge lærer eller har lært den 13. trosartikel: Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle . . . "

Jeg ville gerne have sagt nogle ord om butiksrapserier, men tiden tillader det ikke. Det er skammeligt, at forretningerne her må lægge en vis procent til deres fortjeneste, for at sikre deres foretagende. Det er skrækkeligt, at dette er tilfældet i et sidste dages helligt område, hvor i hvert fald størstedelen af os er sidste dages hellige.

Nu vil jeg gerne slutte med en sidste lille oplevelse. Jeg var i Toquepala, Peru. Vi skulle indvie en kirkebygning. Mange af mændene, som arbejdede i denne mineby, var amerikanere. Efter indvielsen, var der middag i et af hjemmene. Da vi gik lidt rundt, kom der en stor dreng og sagde til mig: „Broder Kimball, jeg vil gerne på mission. Vil du give mig en velsignelse?"

„Ja, selvfolgelig," sagde jeg. „Jeg vil med glæde give dig en velsignelse, men er det ikke din far, jeg mødte i det andet værelse?"

„Jo," sagde han, „det er far."

„Hvorfor beder du ikke *ham* om at give dig en velsignelse?" spurgte jeg.

„Åhr," sagde han, „far ville da ikke bryde sig om at give en velsignelse."

Så udså jeg mig et tidspunkt til „at løbe ind i" faderen og sagde: „sikken en dejlig søn du har. Jeg tror, han ville være glad for at få en velsignelse af sin far. Ville du ikke gerne give ham en velsignelse?"

„Åhr, jeg tror ikke min søn ville have mig til at give sig en velsignelse!" sagde han.

Da jeg gik rundt blandt gæsterne, så jeg senere faderen og sønnen fortroligt sammen. Jeg forstod, at de var kommet hinanden nærmere og at drengen var stolt over, at hans far skulle velsigne ham og at faderen glædede sig over at være blevet spurgt.

Jeg håber, at I drenge i denne forsamling vil huske dette. I har den bedste far i verden, at I ved det. Han holder præstedømmet; han vil være meget glad for at give jer en velsignelse. Han ville være glad for at blive bedt om det, men vi vil også minde jer fædre om, at jeres drenge måske kan være lidt generte. De ved, at I er de bedste mænd i verden, men hvis I først ville tilbyde velsignelsen, kunne I sandsynligvis få nogle uforglemmelige øjeblikke.

Brodre! Det er vidunderligt at være sammen med jer her i aften. Må fred være med jer og som det er blevet sagt så mange gange i disse dage, betaler det sig kun at være retfærdig. Gud velsigne jer. Jeg bærer mit vidnesbyrd til jer drenge, til jer mænd, at Gud lever og at Jesus er Kristus. Det er et stort frelsens og ophøjelsens program, den eneste vej, der er aldrig nogen, som er blevet lykkelige ved at være uretfærdige. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt ved præstedommesmødet ved den 144. halvårlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Sagen er retfærdig og ophøjet

SPENCER W. KIMBALL

Måden, hvorpå man udfører et arbejde, er naturligvis særdeles vigtig, men det formål, man har med at udføre arbejdet, er dog endnu vigtigere.

Vi har forpligtet os til at tjene Herren. Vi er overtydede om, at det er et godt og retfærdigt værk. Men fremfor alt ved vi, at Gud lever i sin Himmel, og at hans Søn Jesus Kristus er ophavsmand til en plan ifølge hvilken både vi og de mennesker, vi elsker højst, kan få evigt liv, hvis vi blot er trofaste. Her vil vi være travlt beskæftiget, der er en hensigt med dette liv, hvor vi vil udrette noget samt nyde glæde og fremgang.

Hvis I tænker på de største glæder, I har haft i dette liv, så tænk blot på det næste liv som en videreførelse af dette, et liv, hvor alt har en mening og et formål, hvor alle glæder bliver mange gange større og endnu mere ønskværdige. Tænk på de tilknytninger, I har haft til andre mennesker her, og som har givet jer udvikling og glæde, vækst og lykke. Når nu livet afsluttes, så vender vi tilbage til en tilværelse, der ligner den, vi har haft her, blot er der færre grænser for vor formåen og for vore muligheder, mere herlighed og endnu større glæder.

,,Hvem som helst kan bygge et alter," sagde John Henry Jowett; ,,men der skal en Gud til at skabe en flamme. *Hvem som helst kan bygge et hus; men vi behøver Herrens (og forældrenes) hjælp til at skabe et hjem."* (John Henry Jowett, ,,God in the Home," i *A Treasury of inspiration,* Ralph L. Woods, ed., New York: Thomas Y. Crowll Co. 1951, side 260)

I har hørt en del om dette program, der er så fundamentalt for kirken, det program, der skal få hjemmene til at fungere, som de bør, som skal bringe familierne inspiration og åbenbaring. De, som træffer deres beslutninger alene ud fra deres egen forståelse af tingene, kun med deres egne

hjerner, kan risikere at begå nogle ganske forfærdelige og skæbnesvangre fejltagelser.
En eller anden har sagt: ,,Der findes mange mennesker, der er villige til at slide og slæbe fra 16 til 20 år, lige fra første klasse i skolen, til de får en doktorgrad, for at lære om lægegerningen, om psykologi eller matematik, sociologi eller biologi — de er villige til at studere, overvære forelæsninger, betale undervisningsgebyr, bede om deres læreres hjælp — og alligevel, hvis de skal lære noget om Gud, alles skaber, ophavsmanden til alt, hvad vi ser omkring os inklusive de discipliner, vi lige har omtalt, så føler de, at de efter nogle få bønner og nogle ganske få timers studier er i stand til at finde sandheden om Gud."

Det er derfor, Herren strengt formaner os til at bruge skrifterne og til at bede. ,,I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig." (Joh 5:39) Og så sagde han: ,, . . . Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt! Burde Kristus ikke lide dette og så indgå til sin herlighed?" (Lukas 24:25-26)
Da Paulus talte til korinterne, sagde han på sin indtrængende måde: ,,Da jeg kom til jer, brødre, kom jeg heller ikke og forkyndte jer vidnesbyrdet fra Gud med fremragende veltalenhed eller visdom.
,,Thi jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet.
,,Og jeg kom til jer i svaghed og frygt og megen bæven,
,,Og min tale og mit budskab virkede ikke ved visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis,
,,For at jeres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft.
,,Dog, visdom taler vi blandt de fuldvoksne, men en visdom, der ikke stammer fra denne verden, ej heller fra denne verdens herskere, som mister deres magt.
,,Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud uden Guds Ånd." (1. Kor. 2:1-6, 11)
,,Men," siger han, ,,vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os;
,,og derom taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker.
,,Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt." (1. Kor. 2:12-14)
,,Dog, Ånden den er i mennesket, og den Almægtiges ånde giver dem indsigt;" (Job 32:8)
,,Men da høvedsmanden og de, der sammen med ham holdt vagt over Jesus, så jordskælvet, og hvad der ellers skete, blev de rædselsslagne og sagde: ,,Sandelig, han var Guds Søn." (Matt 27:54)

Engang sad der to mænd i en jernbanekupé og diskuterede Kristi vidunderlige liv. Den ene sagde: ,,Jeg tror, der kunne skrives en glimrende kærligheds-roman om ham (Jesus Kristus)." Og den anden svarede: ,,Og De er netop manden, der kunne skrive den; som kan give det rette udtryk for hans liv og karakteregenskaber; som kan udslette alle de eksisterende fordomme og fornemmelser med hensyn til hans guddommelighed og skildre ham, som han var, et menneske blandt mennesker."
De blev enige om, at gøre alvor af sagen, og romanen blev da også skrevet. Manden, som kom med forslaget var Oberst Ingersoll, forfatteren var General Lew Wallace. Bogen kom til at hedde Ben Hur.
Under arbejdet med bogen opdagede forfatteren imidlertid, at han stod overfor et ganske særligt menneske. Jo mere han studerede Kristi liv og personlighed, des mere overbevist blev han, om at Jesus var mere end et menneske blandt mennesker, indtil han til sidst lige som høvedsmanden ved korset følgte sig nødsaget til at udbryde: ,,Sandelig, han var Guds Søn."

Herren har gennem drømme åbenbaret menneskene mere end jeg nogensinde før har følt eller forstået. Jeg har mere end én gang ved De Tolvs kvorumsmøder hørt udtalelser desangående, da George F. Richards var præsident for rådet. Han var i øvrigt far til bror LeGrand Richards. Han sagde: ,,Jeg tror på drømme, brødre. Herren har givet mig drømme, som for mig er lige så virkelige, og som i lige så høj grad kommer fra Gud som Faraos drøm, som jo reddede en hel nation fra sultedøden, eller som Lehis drøm, der førte hans selskab ud af det gamle land over det uhyre ocean til dette land, som var blevet dem lovet, eller hvilken som helst anden drøm, om hvilken vi kan læse i skrifterne.
,,Der er ikke noget i vejen for, at vi kan have betydningsfulde drømme," sagde han. ,,For mere end 40 år siden havde jeg en drøm, som jeg er sikker på kom fra Herren. I denne drøm stod jeg i min Felsers nærhed. Han stod foran mig midt i luften. Han talte

ikke til mig, men den kærlighed, jeg følte til ham, var så stor, at jeg ikke kan udtrykke det i ord. Jeg ved, at intet jordisk menneske kan elske Herren, sådan som jeg gjorde det i det øjeblik, med mindre Gud åbenbarer disse følelser for ham. Jeg ville gerne have forblevet i hans nærhed, men der var en fremmed magt, der trak mig bort fra ham.

,,Som resultat af denne drøm, fik jeg en stærk følelse af, at lige meget hvad der måtte blive forlangt af mig, ligegyldig hvad efterlevelsen af evangeliet fuldt og helt end måtte medføre, så ville jeg gøre det, om jeg så skulle ofre mit liv.

,,Og når vi så læser i skrifterne, hvad Frelseren sagde til sine disciple: ,I min Faders hus er der mange boliger . . . Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, der skal også I være.' (Joh. 14:2-3) Det er der, jeg også gerne vil være.

,,Hvis jeg blot kan få lov til at være sammen med min Frelser og føle den samme kærlighed, som jeg følte i min drøm, så er dette målet for min eksistens og mit livs største ønske."

Ældste George Q. Cannon, som på et vist tidspunkt sad i kirkens præsidentskab, sagde følgende:

,,Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus lever, for jeg har set ham. Jeg ved, at dette er Guds kirke, og at den er grundlagt ved Jesus Kristus, vor Forløser. Jeg bærer vidnesbyrd om disse ting som et menneske, der virkelig *ved* det — som en af den Herre Jesu Kristi apostle, som kan bære vidnesbyrd her for jer i dag i Guds nærværelse, at han lever, at han også i fremtiden vil leve, og at han vil komme for at regere her på jorden, hvor han uomstrideligt vil regere." (Tale holdt i oktober 1896 ved generalkonferencen og trykt i *The Deseret Weekly*, den 31. oktober 1896, bind 53, side 610.)

Brødre og søstre, apostlene har dette samme vidnesbyrd, og de ved, at det er sandt. De er sande tjenere, som er sendt jer af vor himmelske Fader.

Brødre og søstre, jeg ønsker til disse profeters vidnesbyrd at føje mit eget, at jeg ved, han lever. Og jeg ved, at vi kan få ham at se, og at vi kan komme til at nyde godt af hans nærhed i evighed, hvis vi efterlever Herrens bud og gør de ting, han har befalet os at gøre, og som brødrene da også tilskynder os til at gøre.

Og dette vidnesbyrd bærer jeg for jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Gud forudordinerede sine profeter og sit folk

BRUCE R. McCONKIE

Det er min overbevisning, at Spencer W. Kimball blev forudordineret til at være præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; til at være profet, seer og åbenbarer for Herrens folk; og til at være Guds talerør på jorden i den tid, der nu kommer.

Jeg ved, at han blev kaldet, udvalgt og ordineret til denne stilling gennem profetiens og åbenbaringens ånd, og at ånden var til stede, da Herrens Ånd bar vidnesbyrd til hvert medlem af De Tolv, og at det var Herrens vilje, han, som vi alle tjener, at det nu var præsident Kimball, der skulle træde frem og lede hans folk.

Det var, som om Herren sagde til os: „Min tjener Harold B. Lee var en trofast og sanddru tjener i alle ting, som jeg befalede ham at udføre; hans arbejde blandt jer er nu forbi, og jeg har kaldet ham til andre og større opgaver i min evige vingård. Og jeg, Herren, kalder nu min tjener præsident Spencer W. Kimball til at lede mit folk og til at fortsætte arbejdet med at forberede dem til den store dag, hvor jeg selv vil komme for personligt at regere på jorden. Og nu siger jeg om ham, ligesom jeg sagde om min tjener Joseph Smith: „. . . (du) skal . . . give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

„Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund."

„Thi så siger Gud Herren: Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft til sejr, og jeg kender hans flid, hans bønner har jeg hørt." (L. & P. 21:4—5, 7)

Det virker nemt nok at tro på de profeter, som er afgået ved døden, og vi går ud fra, at vi tror og lever efter den vejledning, som de, medens forholdene var nogle andre, gav til andre mennesker. Men den største prøve, vi står overfor, kommer på tidspunktet, hvor Herren har et folk på jorden. Vil vi da høre efter hans levende profeters ord og følge de råd og den vejledning, som de giver os i vor tid?

Vi er Abrahams børn, sagde jøderne
til Jehova;
Vi vil følge vor forfader og arve hans
skatte.
Men skarpt lød Jesu svar:
I er børn af ham, som I lyster at
adlyde;
Var I Abrahams børn, ville I gå i hans
fodspor,
undgå vredens faders stærke rænker.
„Vi har Moses, seeren, og fordums
profeter,
deres ord skatter vi som sølv og
guld."
Men nøgternt lød det fra Jesus:

„Hvis I skønner på Moses, så hør da hans ord;
Kun da kan I gøre jer håb om en dyrebar løn,
for han talte om mit komme og min gerning på jorden."
„Vi har Peter og Paulus, lad os gå i deres fodspor;"
sådan siger de religiøse og tilbeder deres Gud.
Men han, som er de levendes og de dødes Gud, siger:
„Det er i de nulevende profeters, læreres og seeres hænder,
jeg har lagt de hellige nøgler;
I må vende jer til dem,
hvis I ønsker at behage den evige Fader."
– Bruce R. McConkie.
(Her oversat til prosa)

I overensstemmelse hermed ønsker jeg at fastslå, at disse ydmyge mænd, som præsiderer over kirken og Guds rige på jorden i vor tid, er ligesom fordums profeter og apostle, og at Gud har udvalgt dem til at lede hans jordiske rige i disse sidste dage. De af os, der næsten daglig har omgang med præsidenterne Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner og Marion G. Romney forundres over den visdom og dømmekraft, som kendetegner deres beslutninger, og vi har indset, at de i deres retfærdighed står på linie med Peter, Jakob og Johannes, som var kirkens forste præsidentskab på deres tid.

Lad mig sige her, at der intet tilfældigt er i deres måde at lede Herrens værk her på jorden på. Herren har direkte indflydelse på dem. Han kender nøje til alt, hvad der går for sig. Han ordinerede og indstiftede frelsesplanen og befalede, at hans evige evangelium skulle åbenbares for mennesket i en række uddelinger, som begyndte med Adam og forsatte til Joseph Smith. Og han – den Almægtige – vælger profeterne og apostlene, som tjener i hans navn, og som prædiker hans budskab for verden i enhver tid og uddeling. Han udvælger og forudordinerer sine tjenere; han sender dem ned til jorden på de planlagte tidspunkter; han leder på enhver måde fortsat deres forberedelse i det dødelige liv; og kalder dem så til de stillinger, som de blev forudordineret til at modtage fra jordens grundlægelse.

Må jeg tage præsident Spencer W. Kimball som et eksempel på en, der blev forberedt, forudordineret og kaldet til at lede Herrens folk. Det er sandt, at han blev født ind i et troende hjem. Ligesom Jakob, der arvede åndelige evner fra Isak og Abraham, således fik han ved naturlig arv de talenter og evner, som har været med til at berede ham til sin nuværende stilling som apostolsk præsident.

Men det drejer sig om andet og mere end blot dødelig fødsel og opdragelse. Der er en grund til, at han blev født ind i en troende familie, men det er ikke kun gennem dette liv, han er blevet beredt til at stå som en lysets, sandhedens og frelsens tjener for sine medmennesker. Han er til syvende og sidst en Guds søn, som blev kaldet, udvalgt og forudordineret, før denne jords grundvold blev lagt, og han opfylder nu den skæbne, som i forudtilværelsen blev afstukket for ham og lovet ham i vor nærværelse i det store råd, hvor Gud selv var til stede.

Joseph Smith har sagt: „Hvert eneste menneske, der har en opgave at fuldføre for jordens indbyggere, blev ordineret hertil i det store råd i himlen, før verden blev til." Profeten sagde så om sig selv: „Jeg formoder, at jeg selv blev ordineret til netop denne stilling i de store råd." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 442). Det er nu præsident Kimball, der bærer Joseph Smiths kappe, og også han blev forudordineret efter den samme lov om forudordination.

Fader Abraham, som også var til stede i dette råd, fik i en åbenbaring lejlighed til at se myriaderne af ånder i forudtilværelsen. „. . . blandt alle disse" sagde han, „var der mange af de ædle og store." Og han betegnede disse som „gode". (Abr. 3:22) Abraham så, at Gud den evige Fader „stod midt iblandt" disse store ånder, og sagde: „Disse vil jeg gøre til mine fyrster; . . . Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født." (Abr. 3:23)

Og som med Abraham, sådan også med alle profeterne, og til en vis grad også i større eller mindre grad med hele Israels hus og med alle medlemmerne af Herrens jordiske kirke – alle får de del i forudordinationens velsignelser.

Herren sagde til Jeremias: „Før jeg danned dig i moderskod, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helliged jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig." (Jer. 1:5)

Alle de, som modtager Det melkisedekske Præstedømme i dette liv, blev, scm Alma lærer os: „kaldet og beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden", fordi de var blandt de store og ædle i forudtilværelsen. (Al. 13:3)

Og Paulus siger, at igennem denne forudordinationens lov, som han kalder udvælgelsens lære, fik Israels hus „. . . barnekårene og herligheden og pagterne og lovgivningen og tempeltjenesten og forjættelserne." (Rom. 9:4) Han siger, at de trofaste medlemmer af kirken, som elsker Gud, og „som efter hans beslutning er kaldele" er forudordinerede til at blive som hans Søn, at blive medarvinger sammen med Kristus, og til at have evigt liv i vor Faders rige. (Rom. 8:17-28)

Paulus siger også om kirkens medlemmer, at „før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os i ham til at være hellige og uden dadel for hans åsyn" og at han „i sin kærlighed forudbestemte os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljebeslutning, til lov og pris for sin nådes herlighed, som han skænkede os i den elskede" og „I ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er." (Ef. 1:4-7)

Vore åbenbaringer, de gamle såvel som de nye, er fulde af henvisninger til loven om forudordination, både i tilfælde, hvor det drejer sig om enkeltindivider, som er blevet kaldet i overensstemmelse med Guds forudviden om dem til at udføre et særligt arbejde her på jorden, og hvor det drejer sig om de velsignelser, som er lovet de myriader af kæmpende sjæle, som er født i Israels slægt, og som horer den Gode Hyrdes stemme, og som la-

der sig føre ind i hans fold på jorden.
Kristus selv er et typisk eksempel, prototypen på alle de forudordinerede profeter. Han blev udvalgt som Frelser og Forløser i evighedernes råd. Peter sagde om ham, at han var „et lam uden plet og lyde. Hertil var han forudbestemt, før verdens grundvold blev lagt," (1 Pet. 1:19-20); han var den der skulle komme i tidernes midte for at udarbejde den evige og uendelige frelse. I 4.000 år vidnede alle profeterne om hans komme og fortalte om hans godhed og nåde.
Maria, Herrens mor „efter kødets vis" (1 Ne 11:18); Moses, den største profet, som Israel har kendt; Johannes Åbenbareren, hvis mission det var at modtage synet om verdens ende; Joseph Smith, gengivelsens profet og seer, blev alle udvalgt ved navn hundreder eller tusinder af år, før de kom til jorden, fordi deres forudordinerede arbejde var kendt og forudset.

Det arbejde, der skulle udføres af Johannes Døberen, af de oprindelige tolv apostle, af Columbus og mange andre, kendtes i forvejen. Og dette er kun eksempler herpå, for alt Herrens arbejde er planlagt og beredt forud, og de, som bliver kaldet og udvalgt til at gøre arbejdet, får deres opgaver tildelt af ham, først i forudtilværelsen og så igen, hvis de forbliver trofaste, her i det jordiske liv. Hvad så med vor præsident, han, som Herren har udvalgt til at repræsentere ham og præsidere i hans rige i den kommende tid? Han må sandelig være andet og mere end blot et produkt af trofaste forfædre. Han er en virkelig Guds søn, åndeligt afkom af den almægtige. Han boede sammen med den evige Fader, så hans ansigt, hørte hans stemme, og — hvad der er vigtigere end noget andet, — han troede hans ord og efterlevede hans lov.

Det er gennem lovlydighed, ydmyghed og personlig retfærdighed og fordi han valgte at følge i den udvalgte og elskede Søns fodspor, at Spencer W. Kimball var en ædel og stor ånd i forudtilværelsen. Og frem for alle sine andre talenter udviklede han sine åndelige talenter — for det er et talent at tro og akceptere sandheden, det er et talent at tørste efter retfærdighed.
Han kendte og tilbad Herren Jehova, der var „Gud lig". (Abr. 3:24) Han var ven med Adam og Enok. Han rådførte sig med Noa og Abraham. Han holdt møde med Esajas og Nephi. Han tjente i det himmelske rige sammen med Joseph Smith og Brigham Young.
Forudtilværelsen er ikke noget fjernt og mystisk sted. Det er kun nogle få år siden, at vi hver især forlod vor evige Faders nærværelse, han, hvis børn vi er, og i hvis hus vi boede. Kun ved et tyndt slør er vi adskilte fra de venner, sammen med hvem vi arbejdede på Herrens værk, før vore evige ånder tog bolig i deres „lertabernakler".
Det er rigtigt, at vi ikke husker, hvem vi omgikkes der, på grund af sløret, som blev trukket for vore minder derom. Men vi ved, at vor himmelske Fader har al magten, al kraften, og hele herredømmet, og at han lever i familieenheden. Vi ved, at vi er hans børn, skabt i hans billede, med magt og evner til at blive som ham. Vi ved, at han gav os vor handlefrihed og ordinerede de love, hvorigennem vi kan blive velsignet med evigt liv, hvis vi blot vil adlyde dem. Vi ved, at vi havde venner og kammerater i forudtilværelsen. Vi ved, at vi modtog undervisning, blev optrænet og belært efter det mest fremragende uddannelsessystem, der nogen sinde er blevet anvendt, og at vi gennem lydighed mod hans evige love, har udviklet forskellige personlige evner i større eller mindre grad.

Og siden kom så læren og forudordination. Når vi kommer til verden, medbringer vi de talenter og evner, som vi i vor tidligere tilværelse har udviklet gennem lydighed mod loven. Mozart komponerede og udgav sonater, da han endnu kun var 8 år gammel, fordi han blev født med musikalske evner. Melkisedek kom til verden med en sådan tro og åndelig formåen, at han „som det gudsfrygtige barn, han var, overvandt løver og dulmede ildens voldsomhed." (1. Mos. 14:26, den inspirerede version). Kain var på den anden side ligesom Lucifer en løgner fra begyndelsen og fik i dette liv følgende at vide: „. . . Du skal kaldes fortabelse; thi du var også til før verden." (Moses 5:24)
Dette er grunden til, at Herren har et særligt udvalgt folk på jorden; og dette er grunden til, at han sagde: „Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.
„Og jeg giver dem evigt liv . . ." (Joh. 10:27-28)
Det, at vi kendner til disse vidunderlige sandheder, lægger i virkeligheden et større ansvar på vore skuldre end på noget andet folk med hensyn til at følge Kristus — til at tage hans åg på os, til at holde hans bud, til at gøre alt, hvad der behager ham. Og hvis vi elsker og tjener ham, så vil vi også lytte efter de ord, som apostlene og profeterne, som han har sendt til os, åbenbarer og lærer os.
Det, verden i dag har brug for, er ikke, at Herren skal sende os en profet, der kan åbenbare os hans tanker og vilje. Det har han allerede gjort; vi har en profet; vi ledes af mange mænd, som har Åndens inspiration. Det, verden i dag har brug for, er, at menneskene vil høre efter, hvad der bliver sagt, og leve efter de ord, som kommer fra hans læber, som i dag bærer profetens kappe.
Gud ske tak, fordi der findes en profet i Israel.
Og Gud give, at vi må høre efter og leve efter denne profets stemme!
Gud ske tak, fordi han har udgydt sin ånd over os, så vi kender sandheden og guddommeligheden af det store sidste dages værk. Jeg bærer her mit vidnesbyrd om dets evige sandhed i Jesu Kristi navn. Amen.

Den sti, som Jesus gik

THOMAS S. MONSON

Mine elskede brødre og søstre, mit hjerte er helt fuldt af ting, jeg gerne vil sige til jer. Vi har sammen her i dag nydt den Herre Jesu Kristi Ånd. Dette er hans kirke. Den bærer hans navn. Hans profeter har opløftet hver og en af os, så vi er løst fra jordens lænker og frit kan stræbe opad. Vore opløftede hænder var et udtryk for vore hjerters inderste ønsker for at vi vil støtte lederne. Guds rige bevæger sig fremad efter en evig og uforanderlig kurs,

En kold dag sidste december samledes vi i dette historiske tabernakel for at ære en mand, som vi har elsket, æret og fulgt — præsident Harold B. Lee; han var profetisk i sine udtalelser, en stærk leder, der ofrede sig for sit kald. Præsident Lee inspirerede os alle til at stræbe efter fuldkommenheden. Han sagde til os: „Hold Herrens befalinger. Følg Herrens veje."

Dagen efter blev hans efterfølger valgt og opretholdt i sin kaldelse i et meget helligt værelse på en af de øverste etager i Salt Lake templet. Spencer W. Kimball, der arbejder utrætteligt og er ydmyg i sin optræden, inspirerer alle med sit vidnesbyrd. Han opfordrede os til at fortsætte ud ad den vej, som præsident Lee har afstukket for os. Han udtalte de samme indtrængende ord: „Hold Herrens befalinger. Følg Herrens veje. Gå i hans fodspor."

Senere den samme aften kastede jeg tilfældigvis et blik på en rejsebrochure, som var blevet smidt ind af brevkassen i mit hjem nogle dage tidligere. Den var fuld af nogle helt vidunderlige farvefotografier og oversået med lokkende slogans. Læseren blev opfordret til at besøge Norges fjorde og alperne i Schweitz på en og samme tur. På næste side blev læseren opfordret til at tage til Betlehem i det hellige land — kristendommens vugge. De sidste linier i brochuren indeholdt denne enkle, men dog så fængslende opfordring: „Kom og gå, hvor Jesus gik."

Mine tanker vendte tilbage til Guds profeters ord — det, som præsident Lee og præsident Kimball havde sagt: „Følg Herrens veje. Gå i hans fodspor." Jeg huskede på digterens ord:

"Jeg gik i dag, hvor Jesus gik
engang for længe sid'n;
jeg vandred på hver sti, han gik;
med ydmyghed i sind
Det føltes, som var tiden væk,
jeg lukked freden ind.
Jeg gik i dag, hvor Jesus gik,
og følte, han var nær.
Min vej gik gennem Betlehem,
og minder mig omgav.
Den bjergrig egn ved Galilæi,
hvor han som barn løb om
og Oliebjerget helligt sted
det Jesus forudså.
Jeg så på Jordanflodens vand
og kunne mangt forstå.
Jeg bad i dag, hvor Jesus bad,
alene med sin Gud,
og haven ved Getsemane
mit hjerte føltes tungt,
Jeg tog min tunge byrde op
og var min frelser nær,
jeg stred til højen Golgata,
hvor han led korsets død!
Jeg gik idag, hvor jesus gik,
og han var nær ved mig . . .

Daniel S. Tworig

Vi behøver ikke besøge det hellige land for at føle, at han er os nær. Vi behøver ikke at gå ved bredderne af Geneseret Sø eller blandt Judæas bakker for at gå, hvor Jesus gik.

Alle kan i virkeligheden gå, hvor Jesus gik, hvis vi går gennem livet med hans ord på vore læber og med hans ånd i vore hjerter, idet vi anvender hans lære i vort liv.

Jeg håber, at vi må gå, som han gik — i tillid til fremtiden og med en fast tro på hans og vor Fader, og med hjertet fyldt med kærlighed til andre.

Jesus gik *skuffelsens vej.*

Forstår vi virkelig hans klagende ord om Den, hellige By? „Jerusalem! Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke. (Lukas 13:34)

Jesus gik *fristelsens vej.*

Den onde anvendte al sin magt og sin list, da Jesus havde fastet i fyrre dage og nætter og omsider følte sult. Hånende kom det: „ . . . Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene dér skal blive til brød." Og svaret lød: „Mennesket skal ikke leve af brød alene . . . " Og igen „ . . . Hvis du er Guds Søn, så styrt dig ned; thi der står skrevet: ‚Han skal give sine engle befaling om dig, . . . ' " Og han svarede: „ . . . Du må ikke friste Herren din Gud." Og igen lød det: „ . . . verdens riger og deres herlighed . . . vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig." . . . Mesteren svarede ham: „Vig bort Satan! thi der står skrevet: ‚Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.' " (Matt. 4: 3-4, 6-10)

Jesus gik *smertens vej.*

Tænk på den smerte, han led i Getsemane Have:

„Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din! . . . Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende; og hans sved blev som blodsdråber, der faldt ned på jorden." (Luk 22:42-44)

Og hvem af os kan glemme grusomheden på korset. Hans ord: „Jeg tørster . . . Det er fuldbragt! . . ." (Joh. 19:28-30)

Ja, vi vil alle sammen komme til at gå skuffelsens vej, måske på grund af en mulighed, vi ikke udnyttede, en evne, vi ikke anvendte, eller en af vo-

re kære, som vi ikke underviste i tide. Også fristelsens vej vil hver enkelt af os komme til at lære at kende. „Og det er nødvendigt, at djævelen frister menneskenes børn, ellers kunne de ikke have deres egen fri vilje . . . " (L. & P. 29:39)

Også smertens vej vil vi komme til at betræde. Vor vej til himmelen vil ikke være nogen dans på roser. Verdens Frelser steg til Himmels efter at have lidt store smerter. Og vi kan som hans tjenere ikke vente at få det lettere end vor Herre. Korsets gru må komme før påskedags triumf.

Men medens vi går ad disse stier som kan give grund til så megen bitterhed, så kan vi dog også betræde de stier, som vil give os evig glæde.

Vi kan sammen med Jesus gå ad *lydighedens stier.*

Det er ikke let. „Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led." (Heb. 5:8) Lad dette være vort løsen: „ . . . Nej, at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydhør er mere være end vædderfedt." (1. Sam. 15: 22) Lad os huske, at resultatet af lydighed er fangenskab og død, mens belønningen for lydighed er frihed og evigt liv.

Vi kan ligesom Jesus følge *tjenestens stier.*

Jesu liv var som et strålende godheds lys, alt imedens han tjente menneskene. Han gav den haltes lemmer styrke, bragte synet tilbage til den blindes øjne, hørelsen til den døves øren, ja, livet tilbage til de dødes legeme.

Hans lignelser er fulde af styrke. Med historien om den barmhjertige samaritan lærte han os: „ . . . elsk . . . din næste . . ." (Luk. 10:27) Gennem sin venlighed overfor kvinden, som var pågrebet i utroskab, lærte han os at have medlidenhed med og forståelse for andre. I sin lignelse om talenterne, lærte han os, at vi skal forbedre os og stræbe efter fuldkommenhed. Hvis ikke det var hans mening at berede os til at gå den vej, han selv gik, hvorfor sagde han så til os: „Gå du hen og gør ligeså." (Luk. 10:37)

Og endelig gik han *bønnens vej.*

Tre store lektier lærer vi af tre tidlose bønner. Den første stammer fra hans mission her: „ . . . Når I beder, skal I sige ‚Fader, helligt vorde dit navn; . . . ' " (Luk. 11:2)

Den anden bøn stammer fra Getsemane: „ . . . dog ske ikke min vilje, men din!" (Luk. 22:42)

Den tredie bøn stammer fra korset: „ . . . Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør . . . " (Luk. 23:34)

Det er ved at gå bønnens vej at vi kommunikerer med Faderen og får del i hans kraft.

Har vi da troen og ønsket om at gå ad de stier, som Jesus gik ad? Guds profet, seer og åbenbarer har idag bedt os gøre det. Vi behøver nu blot at følge ham, for det er ad denne sti, han går.

Første gang jeg lærte denne profetiske leder at kende var for 24 år siden, da jeg tjente som ung biskop her i Salt Lake City. Da jeg en morgen tog min telefon, var der en stemme i den anden ende af ledningen, der sagde: „Det er ældste Spencer W. Kimball. Jeg vil gerne bede sig gøre mig en tjeneste. I dit ward bor en enke i en lille campingvogn bag en stor bygning i Fifth South Street, hun er fra Navajo, og hedder Margaret Bird. Hun føler sig overflødig og fortabt. Kunne du og hjælpeforeningens præsidentskab ikke opsøge hende, række hende venskabets hånd og sørge for, at hun føler sig velkommen?" Det gjorde vi.

Resultatet var mirakuløst. Margaret Bird blomstrede op i sine nye omgivelser. Håbløsheden forsvandt. Enken var ikke længere så alene. Det tabte får var blevet fundet. Alle, der havde været involveret i dette lille drama, blev bedre mennesker deraf.

I realiteten er den sande hyrde den apostel, der forlader de nioghalvfems i sin flok for at finde det ene, der er faret vild. Spencer W. Kimball er gået ad de stier, som Jesus gik ad. Han gjorde det dengang, og han gør det nu.

Mens I og jeg går ad de stier, som Jesus gik ad, så lad os lytte til apostlenes fodtrin. Lad os række hånden ud for at røre ved tømreren. Så vil vi lære ham at kende; uden navn, som han fordums kom til dem ved søbredden, som ikke kendte ham. Han siger de samme ord til os: „Følg du mig . . . " (Joh. 21:22), og afstikker derved vor opgave for os, i lighed med den gerning, han må udføre i vor tid. Han befaler og dem der adlyder hans befalinger til han, enten der er kløgtige eller mere enfoldige, støtte i deres lidelser, kampe og i deres arbejde; og de vil selv erfare, hvem han er.

Vi opdager, at han er mere end barnet i Betlehem, mere end tømrerens søn, mere end den største læremester, som nogensinde har levet. Vi forstår, at han er Guds Søn. Han udhuggede ingen statuer, malede ingen malerier, skrev ingen digte og var aldrig anfører for en hær. Han bar ingen krone og havde aldrig et scepter i sin hånd, havde ingen kongelig kappe, han kunne smykke sig med. Han tilgav igen og igen. Hans tålmodighed ophørte aldrig, hans mod kendte ingen grænser. Jesus forandrede andre mennesker. Han ændrede deres vaner, deres meninger, deres ambitioner. Han forandrede deres temperament, deres indstilling til alt muligt, ja, han forandrede deres natur. Han forandrede menneskenes hjerter.

Man kommer til at tænke på en fisker ved navn Simon, som vi kender bedre som Peter, den overste blandt apostlene. Den tvivlende vantro og hidsige Peter kom til at tænke på den nat, hvor Jesus blev forst bort af højpræsten. Tilstede var alle de præster, som Jesus havde kritiseret for at være gridske og selviske, de ældster, som han havde kaldt hykleriske, de skriftlærde, som han havde afsloret som uvidende, når det kom til stykket. Og så var der saddukæerne, som var hans farligste og grusomste modstandere. Det var den nat, hvor mængen „gav sig til at spytte på ham, og de dækkede hans ansigt til og slog ham med snytnæver . . . og slog ham med stokke." (Mark. 14:65)

Hvor var da Peter, som havde lovet at do sammen med ham og aldrig at fornægte ham? I den hellige skrift står det: „Og Peter fulgte ham i frastand ind i ypperstepræstens gård; der sad han iblandt tjenerne og varmede sig ved ilden." (Mark. 14:54) Dette var den nat, hvor Peter i overensstemmelse med Mesterens profeti virkelig fornægtede ham tre gange. Og netop som Herren blev skubbet, hånet og slået, vendte han

sig om, til trods for disse forfærdelige ydmygelser, og han så på Peter.

Og som en historiker beretter: „Det var nok, Peter ænsede ikke længere faren, han frygtede ikke længere døden. Han skyndte sig ud i natten for at møde daggryet. Og med sønderknust hjerte stod han nu foran sin samvittigheds domstol, og han så, hvordan hans tidligere liv, hans skam, hans gamle svagheder, ja, hele hans gamle personlighed alt sammen blev dømt, og hvorledes et nyt og ædlere menneske fremstod gennem den bitre sorg over disse ting." (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, Portland, Oregon: Farrar Publications, 1964, side 604)

Så var der Saul fra Tarsus, han, som var skriftklog og kendte de rabbinske skrifter, i hvilke moderne videnskabsmænd har fundet så store litterære rigdomme. Af en eller anden grund var disse skrifter ikke Paulus nok, og han sagde: „Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?" (Rom 7:24) Og så en dag mødte han Jesus, og se, alting blev nyt. Og fra den dag til sin død opfordrede Paulus alle mennesker til at „aflægge det gamle menneske ... og ifore jer det nye menneske, der blev skabt i Guds lighed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til." (Ef. 4:22, 24)

Det, at tiden er gået, har ikke forandret Forsonerens evne til at forandre menneskenes liv. Som han sagde til den døde Lazarus, siger han til jer og til mig: „ ... kom herud." (Joh. 11:43)

Kom herud og forlad tvivlens fortvivlelse. Forland den sorg, der er forbundet med synd. Forlad vantroen og den død, denne fører med sig. Kom ud til et nyt liv, kom herud.

Og når vi gør det i Jesu fodspor, så lad os huske på det vidnesbyrd, Jesus gav os: „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden ... jeg er verdens lys og liv ... " (3. Ne. 11:10-11) „Jeg er den forste og den sidste. Jeg er den, som lever, jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen." (L. & P. 110:4)

Og jeg fojer mit eget vidnesbyrd til hans: Han lever. Hans profet er blevet opretholdt her i dag — præsident Spencer W. Kimball. Herom bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Vi tror alt, som Gud har åbenbaret

Boyd K. Packer

Jeg er blevet inspireret af vor kære præsident Romneys ord, med hvilke han i morges indviede os i åbenbaringerne angående den Helligånd, ligesom jeg er sikker på, at også I er blevet inspirerede.

I en verden, hvor alt andet virker usikkert, takker jeg Gud for den stadige strøm af åbenbaringer, som han giver kirken. Ved denne konference har vi opretholdt en ny profet, seer og åbenbarer. Jeg er i den grad taknemmelig, at vi har en profet, som er bemyndiget til at modtage åbenbaring fra Gud.

Jeg er ligeledes taknemmelig, fordi det ikke kun er profeten, der kan modtage åbenbaringer. Også generalautoriteterne modtager åbenbaringer. Og over hele verden kan lokale ledere igen og igen fortælle om, hvorledes de bliver vejledt, når de skal træffe beslutninger eller har behov for yderligere lys og kundskab.

Forældre kan også i høj grad modtage åbenbaringer ved den kraft, som bror Romney omtalte, så de kan få hjælp til at vejlede deres familie. Og hvis vi lever på rette måde, kan vi selvfølgelig hver især modtage personlig åndelig vejledning.

Fordums profeter har nedskrevet deres åbenbaringer. Og sammen med de hellige, historiske optegnelser. i forbindelse med hvilke de blev givet, udgør de den hellige skrift. Bibelen er selvfølgelig det bedst kendte eksempel herpå. Her i kirken gør vi noget, som kun meget få mennesker gør: Vi læser Bibelen.

Og vi er velsignede med andre skrifter, som ligeledes indeholder åbenbaringer: Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle.

Når vi siger, at vi har andre hellige skrifter end Bibelen, så bliver vi selvfølgelig stillet følgende spørgsmål: ,,Nå, og hvor har I så fået disse åbenbaringer fra? Hvor kommer disse bøger fra?"

Som svar på disse spørgsmål taler vi omgående om gamle profeters optegnelser, der er blevet oversat ved hjælp af Urim og Tummim; vi taler om syner; om englebesøg, om budbringere fra Guds nærhed; og vi taler uden at tøve om samtaler med Herren selv.

Mange mennesker anser disse beretninger for noget besynderligt snak og tøver med bare tilsyneladende at tage dem alvorligt. De afviser tanken om, at der virkelig kan finde åbenbaringer sted i dag, ganske som der gjorde det i bibelsk tid.

Men vi er ikke desto mindre i besiddelse af disse skrifter. Vi har altså fået dem et eller andet sted fra. Og så siger vi: ,,Tag dem i jeres hænder; læs dem; efterprøv dem. Undersøg dem selv." Uheldigvis er de fleste uvillige til blot at undersøge disse skrifter.

Disse mennesker minder mig om personerne i en lignelse, der blev skrevet for et par år siden af dr. Hugh Nibley. Jeg vil gerne her have lov til at citere en del af lignelsen:

,,Engang for længe siden var der en ung mand, der påstod, at han havde fundet en stor diamant ude på marken, da han pløjede. Han udstillede den, så man gratis kunne få den at se, og alle havde nu en mening om dette fænomen. En psykolog viste ved at citere nogle berømte, psykiske tilfælde, at den unge mand led af en velkendt form for vrangforestilling. En historiker påviste, at der var andre, der påstod at de havde

fundet diamanter i marken, og at de havde taget fejl. En geolog beviste, at der ikke fandtes diamanter i området, men kun kvarts; den unge mand havde altså taget fejl af diamanter og kvarts. Da geologen blev bedt om at undersøge selve diamanten, afslog han det med et træt, overbærende smil og en venlig hovedrysten. En engelsklærer påviste, at den unge mand i sin beskrivelse af stenen brugte de selvsamme udtryk, som andre havde brugt, når de skulle beskrive en usleben diamant; han talte med andre ord samme sprog som andre mennesker på den tid. En sociolog viste, at kun tre ud af 177 blomsterhandlermedhjælpere i 4 større byer troede på, at stenen var ægte. En præst skrev en bog, der skulle bevise, at det ikke var den unge mand, der havde fundet stenen, men derimod en anden.

Til sidst var der en fattig juveler ... der gjorde opmærksom på, at man jo stadig kunne undersøge stenen, at spørgsmålet, om det var en ægte diamant eller ej, intet havde at gøre med hvem, det var, der havde den, eller om finderen var ærlig eller om han var i stand til at skelne en diamant fra en mursten, om diamanter nogen sinde før havde været at finde på marker, om folk normalt tog fejl af kvarts og diamanter. Spørgsmålet om stenens ægthed ville i al sin enkelhed kunne besvares ved at udsætte den for visse velkendte diamantprøver. Man tilkaldte folk, der var eksperter i diamanter. Nogle af dem sagde, at stenen var ægte. Andre begyndte nervøst at gøre grin med hele historien og sagde, at de da ikke kunne risikere deres professionelle prestige og værdighed ved at tage sådan en historie alvorligt. For at tilsløre det dårlige indtryk, som alt dette havde givet folk, var der en eller anden, der kom med en teori om, at stenen i virkeligheden var en syntetisk diamant, der ganske vist var meget dygtigt lavet, men som alligevel var uægte. Hertil kunne man jo sige, at tanken om, at en almindelig bondedreng pludselig skulle kunne fremstille en syntetisk diamant, er en god del mere fantastisk, end at han blot havde fundet den, som han sagde." (*Lehi in the Desert and the World of the Jaredites*, siderne 136-37. Bookcraft 1952)

Faktum er, at vi har disse skrifter. Og jeg siger igen, vi har dem altså et eller andet sted fra.

I årenes løb har der været mange teorier og forklaringer fremme med hensyn til, hvor vi har fået dem fra. Disse teorier er for størstedelens vedkommende blevet fremsat af folk, der aldrig har så meget som læst dem igennem, og går for det meste ud på, at Joseph Smith selv har frembragt dem. Det er altså ham, man skal skyde skylden på.

Men dette er i virkeligheden at rose ham alt for meget og tillægge ham for store evner. Jeg kan ikke godtage dette, for det ville gøre ham til et geni udover alle grænser, og det tror jeg ikke, han var. At antage, at han kunne have frembragt disse bøger uden hjælp eller inspiration er fuldstændig latterligt.

Sandheden er ganske simpelt den, at han var en Guds profet — hverken mere eller mindre.

Vi har ikke så meget skrifterne fra Joseph Smith, som vi har dem gennem ham. Han var redskabet, hvorigennem åbenbaringerne blev givet os. Ellers var han et ganske almindeligt menneske, ligesom både de fordums profeter var det og vore dages profeter er det.

Nogle har påstået, at disse bøger med åbenbaringer er falske og de påviser visse forandringer i teksten siden deres fremkomst. De citerer disse forandringer, som der findes mange eksempler på, som var det dem, der hermed fremkom med en åbenbaring. Som om de er de eneste, der kender til disse forandringer.

Selvfølgelig er der foretaget visse forandringer og rettelser. Enhver, som har læst blot en smule, er klar over dette. Og når man ser det i det rette lys, så er dette i virkeligheden noget, der taler *for* og ikke imod sandheden af disse bøger.

Profeten Joseph Smith var en bondedreng, der kun nød godt af en begrænset skolegang. Når man læser nogle af hans tidlige breve i originaludgaven, kan man se, at han ikke er alt for sikker med hensyn til at stave og udtrykke sig.

At åbenbaringer fremkom gennem ham i blot nogenlunde litterær skikkelse er intet mindre end et mirakel. At man senere har poleret dem lidt af øger kun min respekt for dem.

Men nu ønsker jeg at understrege, at det stort set kun drejer sig om mindre grammatiske rettelser med hensyn til tegnsætning og udtryksmåde. Af og til er et eller andet blevet tydeliggjort. Intet af det grundlæggende er blevet ændret.

Hvorfor bliver der ikke talt om dette fra talerstolen i kirken? Simpelthen fordi disse ting er så ubetydelige i sammenligning med selve emnerne, at det bogstaveligt talt ikke er værd at beskæftige sig med. Og i sidste instans har det heller ikke spor at gøre med, om bøgerne er sande eller ej.

Efter at have sammenfattet nogle af åbenbaringerne skriver den gamle profet, Moroni: ,,...dersom der findes fejl deri, så er det menneskers fejl. Men se, vi ved ikke af nogen fejl; dog ved Gud alle ting; derfor må den, som dømmer, vogte sig for, at han ikke udsætter sig for faren ved helvedes ild." (Morm. 8:17) ,,Og den, som modtager disse optegnelser og ikke fordømmer dem på grund af de ufuldkommenheder, som findes i dem, skal få kundskab om det, der er større end disse.." (Morm. 8:12)

Man kan tage en sten, og for at fastslå, hvad det er for en sten, kan man underkaste den nogle prøver for at se om det er skifer eller sandsten. Når man så har udført disse prøver, kan man sige ved sig selv ,,Jeg fik ikke fastslået, om det var en diamant."

Skønt denne konklusion er i overensstemmelse med sandheden, så har den dog intet at gøre med, om det virkelig er en diamant eller ej. Man kan ikke fastslå noget som helst, hvis man ikke benytter sig af de rigtige undersøgelser. Der findes måske tusind forskellige undersøgelser, som man kan foretage og komme til samme resultat.

Kun når man har foretaget den rigtige undersøgelse om en diamants ægthed, kan man være sikker. Og indtil det tidspunkt er konklusionen: ,,Jeg fik ikke fastslået, om det var en diamant," en forholdsvis irrelevant oplysning.

Der har i årenes løb været en umådelig mængde mennesker, som har villet undersøge disse åbenbaringer efter alt andet end netop den rigtige målestok. Som Paulus siger: ,,.....et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt." (1. Kor. 2:14)

Disse skriftdiamanter, som vi kan kalde dem, vil bestå prøven. Lige så sikkert, som et menneske kan afgøre, om en påstået diamant er ægte ved at lade den underkaste visse velkendte prøver for diamanter, således kan skrifterne underkastes de velkendte prøver for hellig skrift.

Der findes en ganske præcis opskrift at gøre dette efter. For at foretage denne prøve, må man lægge sin negative indstilling til side og virkelig være indstillet på at undersøge sagen på en åndelig måde.

Der findes mennesker, der har gjort et overfladisk, og i mange tilfælde ikke engang særlig oprigtigt forsøg på at efterprøve skrifterne, og er holdt op igen uden at få noget som helst ud af det, og det er da også, hvad de nøjagtigt har fortjent.

Hvis man tror, at skrifterne åbner sig for en, blot man undersøger dem skødesløst af ligegyldig nysgerriggyldig nysgerrighed, eller selv, hvis man er oprigtig nok, men ser på dem med verdslige øjne, så tager man fejl. Skrifterne åbner sig heller ikke for den, der er overivrig eller fanatisk.

Det er når man gennem et helt liv ydmygt og oprigtigt søger, at man får vished. Meget af sandheden kommer kun til en efter et helt livs forberedelse.

Men det tager ikke ret lang tid at opnå et vidnesbyrd om skrifterne. Og man skal endelig ikke forsmå den mulighed, at mange ganske almindelige, beskedne mennesker, gamle såvel som unge, har et sådant vidnesbyrd. Mange er i besiddelse af et vidnesbyrd, der går ud over den viden, der kan opnås rent akademisk. Når et ydmygt menneske bærer et vidnesbyrd, der er baseret på en åndelig undersøgelse og et retfærdigt liv, så skal man tage sig i agt for at regne det for mindre værd, blot fordi han måske ikke har så megen formel uddannelse.

Man kan godt være særdeles helbefaren rent akademisk, og alligevel være på børnehavestadiet rent åndeligt, og hvis det er tilfældet er man normalt også moralsk svag. Et sådant menneske kan nemt gøre sig delagtig i forsøg på at ødelægge Guds værk.

Vogt jer for menneskers vidnesbyrd, hvis de er umådeholdne, ikke viser ærbødighed eller er umoralske, hvis de blot river ned og alligevel ikke har noget et erstatte det nedrevne med.

Profeten Nephi sagde: ,,... men for de skyldige er sandheden hård, for den skærer dem i hjertet." (1. Neph. 16:2)

Denne gamle profet sagde, at han ikke var ,,dygtig til skriftlig fremstilling, som til det talte ord; thi når et menneske taler ved den Helligånds kraft, overfører denne kraft det til menneskehjertet.

Men se, der er mange, der forhærder hjertet mod den Helligånd, så den ikke tager bolig hos dem, og derfor kaster de mange ting bort, som er skrevet, og agter dem for intet." (2. Neph. 33:1-2)

Endvidere sagde han, at ordene, han havde skrevet, var for at overtale menneskene til at handle retskaffent og ,,de taler om Jesus og formaner dem til at tro på ham og at holde ud til enden, hvad der er det evige liv.

,,Og de taler strengt imod synd i overensstemmelse med den ligefremme sandhed, hvorfor intet menneske vil blive vred over de ord, jeg har skrevet, uden det, som ledes af djævelens ånd." (2. Neph. 33:4-5).

Der står en alvorlig advarsel i Det ny Testamente, som nok er værd at lægge mærke til. Peter og de andre apostle var blevet fængslet af sanhedrinet. De blev befriet af en engel, men blev så for anden gang ført for rådet. De bar vidnesbyrd, at ,,...vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham." (Ap. Gern. 5:32)

Nogle af sanhedrinets medlemmer stræbte efter at dræbe apostlene, men Gamaliel, der var juridisk doktor, sagde klogt: ,,Israelitiske mænd! se jer vel for, hvad I er ved at gøre med disse mennesker." (Ap. Gern. 5:34-35) Så citerede han to eksempler på prædikanter, der også ,,omkom...og alle de, som havde ladet sig lede af (dem), spredtes.

,,...hold jer fra disse mennesker og lad dem være, thi hvis dette forehavende eller dette værk er af mennesker, falder det fra hinanden;

men er det af Gud, kan I ikke fælde dem. Vogt jer, at det ikke skal vise sig, at I kæmper mod Gud!" (Ap. Gern. 5:37-39)

Der er fortsat åbenbaringer indenfor kirken; profeten modtager åbenbaringer for hele kirken; præsidenten for sin stav, sin mission eller sit kvorum; biskoppen for sit ward; faderen for sin familie; og hver enkelt for sig selv.

Der er blevet modtaget mange åbenbaringer, som er blevet bevist og bekræftet ved Herrens fremadskridende værk. Måske vil der blive trykt og offentliggjort endnu flere åbenbaringer, og vi forventer, at ,,... han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. trosartikel)

Jeg vil gerne slutte med et vers fra Lære og Pagter, som indeholder sådan en undersøgelse, samt et løfte:

,,Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er." (L.&P. 93:1)

Jeg opfordrer ingen til at søge efter et tegn, men derimod til at være beredt i sit hjerte og sind og til at have et rent legeme.

,,Hellig derfor jer selv," siger Herren, ,,at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal

komme, da I skal se ham; thi han vil afsløre dit ansigt for jer, og det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje." (L.&P. 88:68)
Jeg bærer vidnesbyrd om, at åbenbaringerne er sande. Jeg har efterprøvet dem. Foran os her til generalkonferencen sidder kirkens generalautoriteter, 15 af dem er kaldet som apostle, hvilket vil sige, at de er særlige vidner om Jesus Kristus. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever. Jeg er i besiddelse af dette vidnesbyrd, og jeg bærer det for jer; at Jesu Kristi evangelium er kraften til frelse. Vi kan alle komme til at sande ægtheden af disse diamanter, hvis vi oprigtigt søger efter sandheden, I Jesu Kristi navn, Amen.

Byg jer et troens skjold

L. TOM PERRY

Mange tak, præsident. Dette er en generalkonference, hvor jeg føler mig helt ovenpå. Jeg er netop blevet opretholdt ved afstemning blandt kirkens medlemmer til en stilling, som synes overvældende. Jeg håber, at det grundet omstændighederne er tilforladeligt at være lidt personlig i min tale her til morgen.
Jeg voksede op i et hjem, hvor børnene lærte at have stor kærlighed til og respekt for kirkens generalautoriteter. Jeg husker, at jeg, da jeg skulle oprykkes fra primary, fik til opgave at lære navnene på medlemmerne i De tolvs Råd. Min fader brugte megen tid og tålmodighed på at lære mig om hver enkelts liv udover, som det krævedes, at huske deres navne.
I dag kan I når som helst bede mig om at citere navnene på disse store mænd fra Rugger Clawson til Charles A. Callis, jeg vil kunne fremsige dem hurtigt og samtidig huske begivenheder i deres liv.
Da jeg kom til at tænke på denne opgave, spekulerede jeg på, om der mon var nogen far i kirken, som brugte lidt tid på familieaftenen til at fortælle om de nuværende medlemmer af De tolvs Råd. Dette forskrækkede mig. Hvad kunne man finde på at fortælle om mig?
Som jeg tænkte efter, indså jeg, at der var ihvertfald een ting i mit liv, som var værdigt til at blive genfortalt og som jeg tror ville have betydning for børnene i jeres hjem. Det er dette:
Han voksede op i et hjem, hvor forældrene elskede og påskønnede Jesu Kristi evangelium. De forstod Paulus' formaning til de hellige i Efesus, da han skrev: „I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke"
„Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb."
„Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte retfærdigheden som brynje,"
„tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium,"
„løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile," (Efes. 6:10-11, 14-16).
Hver morgen blev vi klædt på i vort hjem, ikke blot med hat og regnfrakke og støvler for at være beskyttede mod storm og regn, men endnu mere omhyggeligt iførte vore forældre os hver eneste dag Guds rustning. Som vi knælede der i familiebøn og lyttede til vores far, medlem af præstedømmet, som udøste sit hjerte og bad om at Herren ville beskytte familien mod den Ondes gloende pile, blev der lagt endnu et beskyttende lag på vort troens skjold. Medens vort skjold blev styrket, kunne vi altid søge ly under vore forældres skjold, og vi vidste det.
Hvilken beskyttelse det var at gå gennem livet og vide at et troens skjold omhyggeligt blev forarbejdet til een af forældre, som havde elsket een fra det første øjeblik.
Lad mig lige give jer et eksempel på, hvordan dette skjold virkede. En dag, mens jeg var i marinen, fik jeg af nogle af mine kammerater et fristende tilbud, som vi stod og skulle have landlov. Det var først da vi var på vej, at jeg opdagede, at de vist ikke var det bedste selskab for mig. Jeg fandt nemlig ud af, hvorfor jeg var blevet inviteret med. Det var fordi, de kendte mine standarder. De vidste, at jeg ihvertfald ville være ædru, når det var på tide at vende tilbage og så kunne jeg lede dem tilbage.
Vi rumlede afsted mod en dansehal i en sporvogn i storbyen Los Angeles. De var allerede begyndt at drikke lidt og jeg skulle til at gøre dem selskab. Det var her troens skjold satte ind og jeg kom til at tænke på alle mine forældres bønner for mig. Sporvognen standsede og nye passagerer steg på. De nye passagerer skilte mig fra mine kammerater og jeg blev skubbet bagud i vognen. Her opdagede jeg en gruppe, pæne unge mennesker. Da de opdagede mig iblandt dem, var der en af dem, som sagde: „Hej mariner. Vi er mormoner. Hvad kender du til vor kirke?"
„En masse," svarede jeg, og hoppede af sporvognene sammen med dem og tog med til en wardfest.
Der ser I. Troens skjold virkede. Det beskyttede mig mod den ondes gloende pile på rette tidspunkt i mit liv, så jeg kunne være værdig til at gå i Herrens tempel med en yndig, ren kvinde, og ved Herrens alter blive viet for tid og al evighed.
Jeg ved af personlig erfaring hvor værdifuldt det er, at have ædle forældre, som bygger deres børn et beskyttende skjold af troen på den Herre — Jesus Kristus. Jeg vidner for jer, at det virker. Synes I ikke, at et hvert eneste af Guds børn skulle have dette i deres liv — så de kunne begynde hver dag med, at deres far velsigner deres hjem og giver dem

troens skjold til at beskytte dem, når de går fra hjemmet til dagens forskellige gøremål?

Præsident Kimball, jeg modtager hermed kaldelsen til at tjene Herren, som du har overdraget mig. Jeg kender dit guddommelige kald. Jeg ved, at der i dig er de samme egenskaber, som der var i Josef, og som fik Egyptens Farao til at sige til sine tjenere, „Hvor finder vi en mand, i hvem Guds Ånd er som i ham?"

(1. Mos. 41:38).

Jeg håber og beder til, at jeg på enhver måde må være i stand til at lette den store byrde, som du bærer, gennem min tjeneste i dette råd.

Præsident Benson, jeg elsker og værdsætter dig og din dygtige ledelse. Jeg har indviet mig selv til at tjene min Fader i Himmelens rige. Brug mig på enhver måde I finder mig egnet.

Og til mine to kolleger, som jeg har arbejdet så tæt sammen med, ældste Hanks og ældste Faust, imellem os har der udviklet sig et særligt broderforhold. Hvor har de været tålmodige til at hjælpe mig med at lære at gøre de ting, som skal gøres ,i denne store kaldelse. Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed og tak.

Og til alle, som hører min stemme i dag, vil jeg give mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus og at Spencer W. Kimball er en sand Herrens profet. Kom og forén jer med os. Lad os hjælpe jer med at bygge jeres troens skjold, sa I kan leve i tryg forvisning om, at der er en stærk forsvarslinie mellem jer og den ondes magt. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Folket siger „Amen"

MARK E. PETERSEN

Under denne konference har vi officielt indsat en ny præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var et meget stort øjeblik.

Det er kun sket 12 gange i løbet af vor 144-årige historie. I den højtidelige forsamling, der blev holdt her i morges i tabernaklet, blev præsident Spencer W. Kimball ved afstemning blandt kirkens medlemmer godtaget som præsident for kirken, samt Herrens profet, seer og åbenbarer. Det blev enstemmigt vedtaget. Også den Helligånds positive, bekræftende ånd var til stede. Hver eneste i det store tabernakel følte dens guddommelige tilstedeværelse og indflydelse. Også de, der lyttede til mødet i radioen og så det i fjernsynet mærkede dens indflydelse. Og ganske som det skete på Moses tid „svarede hele folket Amen". (Se 5. Mos 27:15)

Og hvor er det en dejlig mand, der er blevet valgt. Han har ledet De tolvs Råd i adskillige år, og har tjent efter opfordring fra De tolvs Råd som konstitueret præsident for kirken i perioden fra præsident Lee's død indtil denne konference, hvor han nu er blevet opretholdt af medlemmerne som deres guddommeligt udpegede leder og fortolker af Guds ord og vilje.

Han har akcepteret denne høje stilling med stor ydmyghed. Men skønt han er beskeden og upretentiøs, er han ikke desto mindre en stærk og dynamisk leder, en mand med initiativ og forudseenhed, på enhver måde et meget aktivt menneske.

Under den mere end 30-årige periode, hvor han har tjent som apostel, har han været kendt i hele kirken for sin uudtømmelige energi, sin umådelige begejstring for værket, sin uselviskhed og sin faste beslutning med hensyn til at ofre alt for at opbygge Guds rige.

Han har indviet sig fuldt ud. Han koncentrerer sig helt om at være Herren Jesu Kristi tjener. På mirakuløs måde har han genvundet sit helbred, således at han har været i stand til at opfylde denne store mission. Det, at han er blevet helbredt, er en af de mest håndgribelige beviser på hans guddommelige kaldelse. Det var Gud, der stod bag.

Når han gør brug af den usædvanlige styrke, som Herren har beriget ham med, glemmer han aldrig, hvorfra han har den, og han søger konstant at lære vor Mesters vilje at kende og at handle derefter. Men selv om han er uhyre energisk og ivrig efter at få tingene gjort, så er han ikke desto mindre fuldstændig Krist-lignende i sin venlighed og medfølelse, i sin ydmyghed og i den dybe forståelse, han har for andre mennesker og deres problemer, og i sit ønske om at hjælpe dem.

Han har rent bogstaveligt givet mange tusinder af mennesker,der har været ved at fare vild, en hjælpende håndsrækning, og bragt dem tilbage til frelsens vej, idet han har vist dem lyset og givet dem nyt håb og derved gjort det muligt for dem at vende tilbage til Herren.

Når nogen har haft irettesættelse behov, har han sørget for, at det blev gjort, men altid venligt og kærligt, fast og bestemt i retfærdighedens navn, men altid med forståelse.

Når han står overfor en vanskelig opgave — og den, han nu står overfor, kan vel siges at være den allervanskeligste — så tøver han aldrig, men tager fat på den med en fast tro og under bøn og med hele sin ædle personligheds fulde styrke. Og resultatet er da også, at arbejdet altid bliver gjort, og hvad mere er, gjort godt.

Selv om præsidenten altid er sig sin personlige begrænsning bevidst, så ved han ikke desto mindre, at dette er Guds værk, og at Herren bruger almindelige mennesker til sine formål.

Præsident Kimball sætter megen lid til, hvad Nephi sagde: „. . . jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som

han befaler dem." (1 Ne 3:7) Dette er en hovedhjørnesten i hans tro. Ja, det er hemmeligheden ved hans succes.
Herrens værk vil gå frem nu, som det altid har gjort, for den almægtige vil udføre sit arbejde gennem præsident Spencer W. Kimball, hvem han daglig giver direktiver. Det værk vil aldrig blive standset, ej heller vil arbejdets udførelse blive overgivet til noget andet folk.
Når kirkens medlemmer idag enstemmigt opretholdt vor nye præsident, så påtog de sig ikke blot et stort ansvar med hensyn til at følge ham, men de holdt også et grundlæggende princip i Jesu Kristi evangelium i hævd.
Det, at de afgav deres stemme, var også indgåelsen af en pagt, som de med løftet hånd indgik med Herren for øjnene af alle de hundreder af tusinder i tabernaklet, i radioen og i fjernsynet.
Når vi opretholder vor præsident, så indvilliger vi i at følge hans direktiver. Han er Herrens talerør på jorden i dag, og dette er meget, meget vigtigt at holde sig for øje. Da dette blev diskuteret i profeten Joseph Smiths dage, sagde Herren følgende om sine ledere:
„... de skal tale, som de bliver drevet dertil af den Helligånd.
„Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse." (L. & P. 68:3-4)
Når vi som medlemmer af kirken opretholder vor nye præsident ved at række hånden i vejret, så har vi indgået en højtidelig pagt om ivrigt at lytte efter de ord, der kommer fra hans mund, angående det evige liv.
I en moderne åbenbaring har Herren sagt: „... I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund." (L. & P. 84:44)
Og hvordan modtager vi da de ord? Gennem hans profet!
Dette har været det guddommelige mønster fra tidernes morgen. Gennem Amos fik vi den åbenbaring, hvori der bliver sagt: „... Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)
Dette var det mønster, Herren handlede efter gennem hele Det gamle Testamente. Det skete også i Det nye Testamentes tid, og det sker i dag.
Da kirken blev organiseret for 144 år siden gjorde Herren dette klart ved at genindføre det princip, at lederen for hans kirke på jorden også skulle være hans talsmand, og ikke blot en eller anden selvvalgt, der forsøger at få folket til at følge sig personligt.
Da Herren den 6. april 1830 talte om kirkens nyudnævnte præsident, erklærede han, at præsidenten også skulle være hans talerør.
Og da han havde gjort det, udpegede Herren ham også som profet, seer og åbenbarer. Og så befalede Herren medlemmerne følgende:
„Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.
„Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund." (L. & P. 21:4-5)
Så fulgte dette store løfte, hvis vi vil adlyde befalingen:
„Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære." (L. & P. 21:6)
Hvad mere kan vi forlange?
Der er yderligere et stort princip, endnu en stor lektie, vi kan lære af den afstemning, vi har foretaget her i dag. Og det er, at der kun kan være et overhoved for kirken på jorden ad gangen, og han må udvælges og opretholdes ganske som præsident Kimball blev det i dag. Ingen mand kan selv påtage sig dette ansvar. Han må kaldes af Gud, som Aron blev det. (Se Heb 5:4)
Herren tillader heller ingen hemmelig ordination indenfor sit værk. For at en ordination kan gælde skal den ske offentligt og ved folkets stemme. Frelseren sagde: „... Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er *kirken bekendt og på forskriftmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere*. (L. & P. 42:11. Fremhævelsen tilføjet)
Og så sagde Herren: „... alting i kirken skal ske ifølge fælles samtykke ...", hvilket betyder, at det skal gøres offentligt og ved folkets stemme. (L. & P. 26:2)
Og videre sagde han: „Ingen bør ordineres til noget embede i denne kirke, hvor der findes en fast organiseret gren af denne, uden menighedens samtykke" (L. & P. 20:65)
Og igen: „Og jeg befaler jer, at I skal besætte disse embeder og godkende alle de navne, som jeg har nævnt eller forkaste dem ved generalkonferencen." (L. & P. 124:144)
Dette borteliminerer altså enhver form for afvigere, alle falske lærere og ledere og gør det klart for Herrens folk, at der kun er en øverste leder i kirken, og det er profeten, seeren og åbenbareren, der på rette vis er valgt gennem åbenbaring og godtaget af medlemmerne ved kirkens generalkonference.
Og nu er denne mand Spencer W. Kimball.
Da præsident John Taylor talte om, hvorledes vi opretholder vor præsident ved afstemning, sådan som vi har gjort det i dag, sagde han: „Det er den orden, som Herren har indstiftet i Zion, ganske som det har været i tidligere tider blandt Israels folk ... Dette er udtrykkeligt Guds valg og folkets stemme." (*The Gospel Kingdom*, side 143, Deseret Book, Co. 1943)
Da præsident Brigham Young omtalte dette emne, sagde han: „(Herren) har kun eet talerør, gennem hvilket han meddeler folket sin vilje. Når Herren ønsker at give sit folk en åbenbaring, når han ønsker at åbenbare nye principper, eller når han ønsker at bebrejde dem noget, så gør han det gennem den mand, som han har udpeget til denne stilling og dette kald." (*Discourses of Brigham Young*, side 212, Deseret Book Co. 1925) *Og det er kirkens præsident!*
Brigham Young sagde endvidere: „Det er den Almægtige, der leder denne kirke, og han vil aldrig tåle, at I bliver ledt på vildspor, hvis I blot gør jeres pligt." (*Discourses of Brigham Young*, side 212)

Det var præsident Heber J. Grant, der til dette føjede: „I behøver ikke at frygte, at der vil stå noget menneske i spidsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som vor himmelske Fader ikke ønsker i denne stilling." (G. Homer Durham, comp., *Gospel Standards*, Improvement Era, 1969 side 68)
Hvilken myndighed har præsident Kimball da? Som præsident for kirken erholder han alle de nøgler og al den myndighed, som englene gav Joseph Smith, da evangeliet blev genoprettet i denne sidste uddeling. Han modtog denne myndighed ved håndspålæggelse af dem, der selv havde autoriteten. Jeg gentager, at han modtog denne myndighed ved håndspålæggelse fra dem, som havde haft myndigheden indtil da. Og det er også tilfældet med præsident Kimball.
Hver eneste præsident i kirken har haft disse nøgler og denne myndighed. Ingen præsident for kirken kunne udføre noget uden dem. Ja, kirken kunne ikke fungere uden disse nøgler.
Hvis profeten Joseph Smith havde taget disse nøgler med sig i graven, kunne vi da udføre vort arbejde i dag? Arbejdet kan ikke gøres uden disse nøgler. Det var nødvendigt, at kirkens ledere havde dem til stadighed.
Hvis Joseph havde taget nøglerne til de dødes frelse med sig i graven, kunne vi så udføre vort tempelarbejde?
Kunne vi prædike evangeliet for alle nationer, tungemål og folkeslag uden at have den rette myndighed dertil?
Hvis Joseph havde taget nøglerne til Israels indsamling med sig i evigheden, kunne Israel så blive indsamlet?
Ville vore pionerer kunne være kommet til bjergenes toppe, så profeten Esajas ord kunne blive opfyldt, og her have oprettet kirkens hovedkvarter, medmindre de havde haft guddommelig bemyndigelse til at gøre det?
Og endnu vil der ske en verdensomfattende indsamling af Herrens folk for Frelserens andet komme. Kunne dette gøres uden nøglerne til indsamlingen, som blev givet os af profeten Moses, som var den, der havde nøglerne, og som videregav dem til Joseph Smith?
Kunne kirken oprette organiserede stave i de fjerneste hjørner af verden uden den gudgivne ret til at gøre dette?
Vi ser da klart, at disse kræfter, som englene gav Joseph Smith, er forblevet i kirken, og at vi stadig har dem. De gives altid samlet til en bestemt person, og det er kirkens præsident, profet, seer og åbenbarer.
Det kunne ikke være anderledes. Dette er Herrens mønster. Det er på denne måde, han leder sit værk.
Mon ikke Amos talte sandt, da han sagde: „. . . Den Herre, Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)
For at sige det med præsident Wilford Woodruffs ord: „Lad mig på det kraftigste opfordre alle ældster i Israel og alle Guds hellige til at leve op til deres kaldelse på majestætisk og værdig vis, og bevise, at de er deres opgave og pagt fuldt hengivne. Opretholde autoriteterne, nøglerne og præstedømmet i ord og ikke mindst i gerning; Guds, engles og menneskers øjne hviler på jer, og når værket er fuldendt, vil I modtage jeres retfærdige belønning." (Matthias F. Cowley, comp.: *Wilford Woodruff*, side 657, Salt Lake City: The Deseret News, 1909)
Jeg ved, at min Forløser lever. Han har givet mig et personligt vidnesbyrd om, at det, jeg har sagt her i dag, er sandt. Gud, vor himmelske Fader, lever. Dette er hans kirke. Jesus, vor Frelser, leder værket. Og præsident Kimball er hans profet! Dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om ved alt, hvad der er mig helligt og i Jesu Kristi navn. Amen.

„Vær rene, I som bærer Herrens kar"

MARION G. ROMNEY

Mine elskede brødre, mit tema for disse bemærkninger er følgende: „. . . Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5) Man kunne lige så godt sige, ær jeres præstedømme.
Først bærer jeg mit vidnesbyrd for jer om, at jeg gennem Åndens kraft ved, at præsident Kimball er en profet, at han er er kaldet af Herren til at være hans talerør, og at præsident Tanner blev kaldet gennem åbenbaring til at være hans 1. rådgiver. Jeg opretholder dem begge af et oprigtigt hjerte.
Med hensyn til jer brødre, føler jeg det som Peter, da han udtalte sig om brødrene på sin tid: „. . . I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab . . ." (1. Pet. 2:9) Af alle mennesker på jorden, er vi de mest velsignede.
Som Guds åndelige sønner, stod vi i det store råd i den verden, vi kendte før denne, og hørte Faderen præsentere evangeliets plan. Vi hørte ham sige, at de, der holdt deres første prøvestand, vil blive belønnet, og at de, der holdt deres anden prøvestand, „skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed."
V ved, at vi bestod vor første prøvestand, fordi vi befinder os her, og er blevet belønnet med jordiske legemer.
Hvis vi skal tildeles herlighed over vore hoveder i al evighed, er der to ting, det er nødvendigt, at vi gør, mens vi er her. Det ene er at modtage præstedømmet. Det andet er at ære dette præstedømme. Herren har sagt, at ingen kan modtage denne herlighed uden præstedømmet. „Og ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme . . . „sagde han.

Vi, der har modtaget præstedommet, skal tildeles denne herlighed, hvis vi ærer vor kaldelse i præstedommet. Jeg beder jer nu lytte til de ord, Herren brugte, da han gav os den pagt, der henhører til præstedømmet. Han sagde: „Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse (altsa ikke bare dem, der modteger den, men som modtager og ærer deres kaldelse), bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

„De bliver Moses' og Arons sonner (I begyndelsen af den åbenbaring, som jeg her citerer, afsnit 84, omtaler Herren de mænd, som bærer præstedommet, som Moses' sonner, i overensstemmelse med præstedommets orden, og dem, som bærer Det aronske Præstedomme, omtaler han som Arons sonner, ifolge Det aronske Præstedommes orden), Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte. (Vi taler om, hvad vi kan gore, for at gore vor kaldelse og udvælgelse sikker. Den eneste måde, hvorpå vi kan gore dette, er at gore os fortjent til præstedommet og ære det. Og så giver Herren os et lofte:)

„Og videre, alle de, som modtager dette præstedomme, modtager mig, siger Herren; (Tænk engang rigtigt over dette. De, som modtager præstedommet og ærer det, „modtager mig, siger Herren")

„thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

„og den, det modtager mig, modtager min Fader,

„og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham. (Og denne herlighed, som vi skal tildeles over vore hoveder og alt det, som Herren har, er lovet os)

„Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der horer til præstedommet.

„Derfor modtager alle de, som får præstedommet, denne min Faders ed og pagt (de modtager altså dette lofte af Herren) . . . som han ikke kan bryde eller ophæve . . . (men det kan vi, og det er der mange af os, der gor. Og dette er konsekvensen heraf:)

„Men den, der bryder pagten (om at ære præstedommet og herliggore sin kaldelse) efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende. (Jeg tror ikke nodvendigvis at der her tales om den utilgivelige synd, men jeg siger, at de af os, der modtager dette præstedomme og forstår, hvad det drejer sig om, og alligevel ikke ærer vor kaldelse, vil gå glip af noget, som aldrig siden kan genvindes)

„Og nu giver jeg jer den befaling (siger Herren), at I skal vogte jer og give flittig agt på det evige livs ord;

„thi I, (som har modtaget præstedømmet) skal leve af hvert ord, der udgår af Guds mund." (L. & P. 84:33-41, 43-44)

Alt dette har fået mig til at tænke på Herrens udtalelse angående „Israels lejr . . . i nærheden af Council Bluffs, Iowa, den 14 januar 1847", i den store åbenbaring, der blev givet til Brigham Young. (L. & P. 136: Overskriften)

„ . . . I er endnu ikke rene, I kan endnu ikke tåle min herlighed, men I skal få den at se, om I er trofaste og holder mine ord, som jeg har givet jer fra Adams dage indtil Abraham, fra Abraham til Moses til Jesus og hans apostle, og fra Jesus og hans apostle til Joseph Smith (og vi kunne nu tilføje til præsident Kimball) . . . " (L. & P. 136:37)

Når jeg tænker over ordene „ed og pagt, der hører til præstedømmet", som vi alle sammen har indgået, så føler jeg ærefrygt ved de lovede velsignelser. Samtidig føler jeg mig næsten benovet, når jeg tænker over, hvad der kræves for, at disse velsignelser kan opnås.

For mig at se, er der mange ord, der er udgået af Guds mund, som vi bør tænke nærmere over og efterleve i højere grad, hvis vi skal kunne modtage de lovede velsignelser. Blandt dem er befalingen: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig." (2. Mos. 20:8)

I vor tid har Herren lagt stor vægt på, at vi overholder sabbaten. Da de hellige første gang kom til Independence, Missouri, nævnte han de standarder for dem, som skulle overholdes, hvis de ville opbygge et sandt Zion og leve deri. En af de ting, som han særlig understregede, var overholdelse af sabbaten. Han sagde:

„Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

„Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.

„ . . . kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

„Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen." (L. & P. 59:9-10, 12-3)

Da vi lever i et samfund, hvor det er almindeligt at bryde sabbaten, må vi nodvendigvis — hvis vi skal ære vort præstedomme — leve i verden, men ikke være af verden, for Herren har sagt: „ . . . Zions indbyggere skal . . . holde sabbaten hellig." (L. & P. 68:29)

Det er slet ikke nodvendigt at købe ind på sabbaten. I Zions stad vil det slet ikke være muligt at købe ind om sondagen.

Det er slet ikke nodvendigt, at vi for eksempel deltager i sportsbegivenheder eller at vi går på jagt eller fisker om søndagen.

Hvis vi virkelig er fast besluttet på at ære vor kaldelse i præstedømmet, så vil vi også leve om søndagen indenfor de rammer, som Herren i sine belæringer angående sabbaten har udstukket for os i afsnittet i Lære og Pagter.

Men der er også andre ord, der er udgået fra Guds mund, som vi bør være mere opmærksomme på for at få tildelt herlighed over vore hoveder:

„Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5; se også 38:42)

„ . . . kom . . . ihu, o menneske, at for alle dine gerninger vil du blive stillet overfor dommen.

Derfor, dersom I har prøvet på at gøre ondt i jeres prøvelses dage, da bliver I fundet urene for Guds domstol, og intet urent kan bo hos Gud, og derfor vil I blive forkastet for evigt."

(1. Neph. 10:20-21) Disse er Nephis ord:

„... se, jeg siger jer, Guds rige er ikke urent, og intet urent kan indkomme i Guds rige; ... " (1. Neph. 15:34)

Seks hundrede år senere sagde den genopstandne Jesus til nephitterne: „Intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden." (3. Neph. 2:19)

Og lige da denne sidste uddeling var begyndt, sagde Jesus til brødrene, der var forsamlet til konference: „... Gå ud fra Babylon. Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5)

Disse ord minder os om Paulus' erklæring til korinterne: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?

„Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er er jo hans tempel!" (1. Korinter 3:16-17)

Der florerer mange mildest talt beklagelige vaner i vort samfund, som vi til stadighed må være på vagt overfor, hvis vi ønsker at leve så rent, at vi kan ære vort præstedomme.

Herren advarede os mod nogle af disse i visdomsordet:

„Om nogen af jer drikker vin eller stærke drikke, se, „siger han, „dette er ikke godt, ej heller behageligt for jeres Faders åsyn ...

„... Tobak er ikke (godt) for legemet

„... Hede drikke er ikke for legemet ... " (L. & P. 89:5, 8, 9)

Brugen af nogen som helst form for vanedannende medicin eller andet stof er at overtræde visdomsordet og ødelægger både legeme og sjæl.

Medlemmer af præstedømmet, som ønsker at ære deres kaldelser, vil sky alt, hvad der er snavset i vort „liberale" samfund, som pesten, uanset, hvor det findes — i litteratur, på scenen, i film, fritidscentrer, forlystelseslivet osv. Gud vil ikke lade et urent præsteskab komme ind i sin nærhed.

En af de mest ødelæggende laster, som florerer i vort samfund i dag, er mangelen på kyskhed. Lad os huske på, at Herren tordnede i Sinai-ørkenen: „Du må ikke bedrive hor!" (2. Mos. 20:14)

Det betød døden at overtræde dette bud under den mosaiske lov. Til trods for det faktum, at denne generations misforståede „frisindethed" tolereres og forbliver ustraffet, så ændrer det dog intet derved, at det efter den guddommelige lov er en sjælsødelæggende synd, ligesom det altid har været. Men straffen derfor ligger allerede i selve synden, nemlig den åndelige død. Ingen, som har overtrådt dette bud, og som ikke har opnået fuld tilgivelse herfor, kan ære sit præstedømme; og som præsident Clark plejede at sige: Herren „skelner ikke hårfint ... mellem utugt og hor." (*Conference Report*, oktober 1949, side 194) Og, tilføjer jeg, heller ikke mellem hor og seksuelle perversiteter.

Jesus gav os den standard, vi bør følge, da han sagde:

„I har hørt, at der er sagt; du må ikke bedrive hor.

„Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte."

Og for at understrege, hvor stor en synd, det er, fortsatte han: „Men hvis dit højre øje forarger dig, så riv det ud og kast det fra dig; thi det er bedre for dig at miste et af dine lemmer, end at hele dit legeme kastes i Helvede." (Matt. 5:27-29)

Vi medlemmer af præstedømmet som ønsker at ære vore kaldelser i dette præstedømme, så vi kan opnå evigt liv og blive tildelt herlighed over vore hoveder i al evighed, vil ivrigt stræbe efter at overholde Herrens befaling: „... Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5)

Jeg beder ydmygt om, at vi må gøre dette, i Jesu Kristi navn. Amen.

Helligånden

Marion G. Romney

Mine elskede soskende, hvem I end er, og hvor I end er, opfordrer jeg jer til inderligt at anråbe Herren om, at hans Ånd må være blandt os under dette mode, sådan som det blev sagt under åbningsbonnen. På grund af det emne, som jeg har valgt at tale om, er det særlig vigtigt, at den Helligand er til stede her, for ellers vil mine ord ikke være til nogen nytte.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges forste trosartikel står der: „Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Son Jesus Kristus og på den Helliggånd."

For et år siden talte vi om Gud, den evige Fader. Seks måneder senere var vort emne Jesus Kristus, Guds Son. I dag er vor opmærksomhed samlet om nogle guddommeligt åbenbarede sandheder om den Helligånd.

Alle skrifterne lærer os noget om den Helligånd. I dem omtales han hyppigt som Trostermanden, Guds Ånd, den Helligånd, Sandhedens Ånd eller Herrens Ånd.

I folge disse skrifter er den Helliggand en virkelig person.

„Faderen" sagde profeten Joseph Smith, „har et legeme af kod og ben, lige så folbart som et menneskes. Ligeså har Sonnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kod og ben, men er en person, der består af and ... " (L. & P. 130:22)

Jesus omtalte Helligånden som en mandsperson. Idet han talte til sine disciple, sagde han:

„... det er gavnligt for jer, at jeg går bort. Thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går herfra, så vil jeg sende *ham* til jer." (Joh 16:7. Fremhævelse tilfojet)

Endvidere:

„... når *han*, sandhedens Ånd, kommer, skal *han* vejlede jer til hele sandheden; thi *han* skal ikke tale af

sig selv, men alt, hvad *han* hører, skal *han* tale, og det, der kommer skal *han* forkynde jer.

„*Han* skal herliggøre mig; thi *han* skal tage af mit og forkynde jer det." (Joh 16:12-14. Fremhævelserne tilføjet)

„Det faktum, at (Helligånden) er i stand til at manifestere sig i form af et menneske," skrev Dr. James E. Talmage, „ses klart ud fra den vidunderlige samtale mellem Ånden og Nephi, under hvilken han åbenbarede sig for profeten, stillede ham spørgsmål angående hans ønsker og hans tro, belærte ham om de ting, der hører Gud til, idet han talte ansigt til ansigt med ham. ‚Og jeg sagde til ham: At kende betydningen deraf; thi jeg talte til ham, som et menneske taler; thi jeg så, at han var i et menneskes skikkelse, og dog vidste jeg, at det var Herrens ånd, og han talte til mig, som et menneske taler til et andet.' "

„Thi der er tre, som vidner:" skrev Johannes den elskede. „Ånden og vandet og blodet; og de tre stemmer overens." (1. Joh 5:7). Hermed mente han selvfølgelig, at de er et i forståelse og formål. Om dem sagde profeten Joseph:

„... Disse tre er et: eller med andre ord, det er disse tre, der udgør den store, uforlignelige magt over alle ting, gennem hvilke alting er skabt ..., det er disse, der udgør Guddommen i Himlen, og de er ét." (Dette citeres i Bruce R. McConkie's, *Mormon Doctrine* 2. udgave, Bookcraft Inc., 1966, side 320)

Da Helligånden er medlem af Guddommen og et med Faderen og Sønnen, er også han altvidende. Han kender sandheden og har „kundskab om tingene" (L. & P. 93:24)

Og som Kristi lys „kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum" (L. & P. 88:12), således kan også den Helligånds inflydelse, magt og gaver være alle steder samtidig.

Der findes udtryk i skrifterne, såsom „faldt Helligånden på dem" (Ap. G. 11:15), „fyldt af Helligånden" (Luk 1:15), „så skal I få Helligånden som gave" (Ap. G. 2:38), „Modtag Helligånden!" (Joh 20:22) og „dåben med ild og den Helligånd" (L. & P. 20:41), hvor det ikke er Helligånden som person, der omtales, men hvor der derimod tales om hans magt, indflydelse og hans gaver.

En af Helligåndens vigtigste opgaver er at bære vidnesbyrd om Faderen og Sonnen. Den selvsamme dag, hvor engelen sagde til Adam, at den måde, hvorpå han ofrede, var „et sindbillede på Faderens Enbårnes offer ..., faldt *den Helligånd* ... på Adam", idet den vidnede for ham om Faderen og Sønnen. (Moses 5:7, 9. Fremhævelsen tilføjet)

Da Jesus blev døbt, vidnede den Helligånd om Kristi guddommelighed ved at „dale ned som en due og komme over ham." (Matt 3:16)

Alle mennesker, der ved, eller som nogen sinde har vidst, at Jesus er Kristus, ved det, fordi den Helligånd har båret vidnesbyrd derom for dem.

„Derfor vil jeg lade jer vide," skrev Paulus til Korinterne, „at ingen, der taler ved Guds Ånd, siger ... ‚Jesus er Herre!' uden ved Helligånden." (1 Kor 12:3)

Jesus hentydede også til dette, da han svarede på Peters udbrud: „... Du er Kristus, den levende Guds Søn" idet han sagde:

„... Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene." (Matt 16:16-17)

Men den Helligånd bærer ikke blot vidnesbyrd om Faderens og Sønnens guddommelighed; den bærer også vidnesbyrd om sandheden, især evangeliske sandheder.

„... når I læser disse ting (her tales om de evangeliske sandheder, der findes i Mormons Bog) ... formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft." (Moro. 10:3-4)

Og hertil føjer han dette store løfte:

„Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting."

Hundrede tusinder af mennesker har taget ham på ordet og taget imod denne udfordring og har derefter båret vidnesbyrd om sandheden deraf gennem den Helligånds kraft.

Den Helligånd er ikke bare et vidne om sandheden; den giver også åbenbaringer og lærer om sandheden.

„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Joh 15:15), sagde Frelseren til sine disciple.

„Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand, ... Helligånden ... han skal *lære* jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer." (Joh 14:16, 26. Fremhævelsen tilføjet)

„Men når de fører jer frem for synagoger og øvrigheder ... så skal I ikke bekymre jer for, hvordan eller hvormed I skal forsvare jer, eller hvad I skal sige.

„Thi Helligånden skal i den samme stund *lære* jer, hvad der bør siges." (Luk 12:11-12. Fremhævelsen tilføjet.)

„og derom taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, *lærte af Ånden,* idet, vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker." (1 Kor 2:13. Fremhævelsen tilføjet)

Vi skylder den Helligånd vore skrifter. Ikke alene åbenbarede den de evangeliske sandheder, som de indeholder; men det var den, der gav profeterne profetiens ånd.

„... ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt.

„Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud." (2 Pet 1:20-21)

I skriften står der, at i begyndelsen „faldt den Helligånd ... på Adam ..."

„Og på den dag velsignede Adam Gud og blev fyldt af ånden og begyndte at profetere om alle jordens slægter ... " (Moses 5:9-10)

Sådan har det altid været. Lukas skriver, at Zacharias, som er far til Johannes Døberen, „blev fyldt af Helligånden, og han profeterede ... " (Luk 1:67)

Det løfte, som Herren har givet os i denne sidste uddeling, lyder således: „Gud vil give jer kundskab ... gennem den Helligånds uudsigelige gave" (L. & P. 121:26). Dette løfte rejser spørgsmålet, om hvordan vi kan modtage denne uudsigelige gave.

Den opnås ved håndspålæggelse; men forud for denne går *tro* på Herre Jesus Kristus, *omvendelse* og *dåb*

ved nedsænkning til syndernes forladelse.

Således blev den Helligånd givet i den apostolske kirke.

„Da apostlene i Jerusalem horte, at Samaria havde taget imod Guds ord, sendte de Peter og Johannes derhen, „og da de var kommet derned, bad de for dem om, at de måtte få Helligånden;

„thi den var endnu ikke faldet på nogen af dem, men de var blot døbt i Herren Jesu navn.

„Så lagde de hænderne på dem, og de fik Helligånden." (Ap. G. 8:14-17)

Da Paulus kom til Efesus, hvor han mødte forskellige disciple, „spurgte han dem: ‚Fik I Helligånden, da I kom til troen?' De svarede: ‚Vi har ikke engang hort, at der er en Helligånd.'

„Han spurgte så: ‚Hvilken dåb blev I da døbt med?' De svarede: ‚Med Johannes' dåb.'

„Da sagde Paulus: ‚Johannes dobte med omvendelses-dåb, og han sagde til folket, at de skulle tro på den, som kom efter ham, det vil sige: på Jesus.'

„Da de horte dette, lod de sig døbe i Herren Jesu navn.

„Og da Paulus lagde hænderne på dem, kom Helligånden over dem, og de talte i tunger og profeterede." (Ap. G. 19:2-6)

Da han beskrev ældsternes pligter i sin sidste dages kirke, sagde Herren blandt andet, at de skulle „bekræfte de døbtes indlemmelse i kirken ved håndspålæggelse for dåben med ild og den Helligånd i overensstemmelse med skriften." (L. & P. 20:41)

Og da han ville kalde nogle brødre pa mission, sagde han:

„... jeg (giver) jer den befaling, at I skal gå ud blandt folk og sige til dem, ligesom min apostel Peter fordum:

‚Tro på den Herre Jesu navn ...

„Omvend jer og lad jer dobe i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse i overensstemmelse med hans hellige befaling.

„Og den, der gør dette, skal få den Helligåndsgave ved håndspålæggelse af denne kirkes ældster." (L. & P. 49:11-14)

Den Helligånds gave er en endowment, der giver et menneske ret til at blive oplyst, ledsaget og vejledt af Ånden og til at nyde den Helligånds indflydelse, lige så længe som han adlyder Guds bud.

Der findes slet ingen ord, der kan udtrykke, hvor vigtigt det er at modtage den Helligånds gave. Det er den dåb med ild, som Johannes omtaler. (Se Lukas 3:16) Det er den åndelige fødsel, som Jesus taler om til Nikodemus:

„... Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd." (Joh 3:5)

Det er vigtigt at modtage den Helligånd, for at vi kan opnå tilgivelse for vore synder; den er med til at helbrede den sjæl, der er syg og tynget på grund af synd.

Kendetegnet for vor kirke og det, der skiller den ud fra alle andre kirker og tilbedelsesformer, har altid været, at kirkens medlemmer kunne modtage den Helligånds gave.

Ja, herved adskiller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sig fra alle andre organisationer.

Efter en samtale med præsident Van Buren (Martin Van Buren, demokratisk præsident for De forenede Stater 1837-1841.) skrev profeten Joseph Smith og Elias Higbee i 1839 fra Washington D. C., et et brev til Hyrum Smith, i hvilket der blandt andet stod: „Under vor samtale med præsidenten, spurgte han os, hvorved vi adskilte os fra andre samtidige religioner. Bror Joseph sagde, at vi adskiller os ved vor måde at døbe på og ved den Helligånds gave, som gives ved håndspålæggelse. Det er vor opfattelse, at alt, hvad der har betydning, afhænger af og findes i den Helligånds gave ... " *(Documentary History of the Church,* bind 4, side 42)

Og det er da også rigtigt, fordi den Helligånd er en åbenbarer. Den Helligånds gave er „åbenbaringens Ånd, den Ånd", siger Herren, „ved hvilken Moses førte Israels børn gennem Det rode Hav på tor bund." (L. & P. 8:3)

Den Helligånd giver hvert enkelt medlem af kirken vidnesbyrd om, at Gud lever; at Jesus Kristus, hans Søn, er vor Frelser og Forløser; at hans evangelium er frelsesplanen og vejen til det evige liv; at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans kirke, og at den har myndighed til at prædike evangeliet og til at tjene i dets forordninger, hvilke er det, der gor kirken til en levende, stærk kirke.

Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om alle disse ting, jeg her har henledt jeres opmærksomhed på, som jeg står her foran jer brodre og sostre.

Den Helligånd har åbenbaret mig sandheden heraf. Det er gennem dens kraft, at jeg ved, at Gud lever; at vi er Guds born; at Kristus lever; at hans evangelium er sandt; at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans kirke; at præsident Spencer W. Kimball er en profet, og at han er kaldet af Herren til at præsidere over hans kirke; at Helligånden åbenbarer disse ting og bærer vidnesbyrd om dem; og at vi alle, som Moroni sagde, „gennem den Helligånds kraft kan ... kende sandheden i alle ting". (Moro 10:5)

I ydmyghed og oprigtighed opfordrer jeg jer alle til at tro på den Herre Jesus Kristus, til at omvende jer og til at lade jer dobe i hans navn og til at modtage den Helligånds uudsigelige gave ved håndspålæggelse af ældsterne i hans kirke; og til derefter at følge hans ledelse.

Alle, som gor dette, vil være rede til at møde Frelseren, når han kommer, for han har sagt:

„... på den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti jomfruer, blive opfyldt.

„Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre, skal ikke omhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag.

„Og jorden skal gives dem til arv; og de skal formere sig og blive stærke, og deres børn skal vokse op uden synd til frelse.

„Thi Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver." (L. & P. 45:56-59)

At vi alle ved at folge den Helligånds vejledning må stå rede til denne store dag, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Tre dage i graven

ELDRED G. SMITH

Sidste forår havde min hustru og jeg lejlighed til at besoge det hellige land. Den sidste dag, vi opholdt os i Jerusalem, forlod vi hotellet tidligt om morgenen og gik ud til Jesu grav. Til vor store glæde var vi alene i haven. En folelse af ærefrygt fyldte vore hjerter. Vi stirrede på hojen Golgata, hovedskalsstedet. Vi kunne levende forestille os de tre kors der, og skiltet, hvor der stod: „Dette er Jesus — jodernes konge" over Jesu forpinte skikkelse. (Se Matt. 27:37) Og tanken er nærliggende: „Er vi det værd, sådan som han led for os?"

Sa vendte vi os mod graven — som ifolge historien tilhorte Joseph af Arimatæa. Her anbragte Joseph og Nikodemus ham, hjulpet af kvinden. Hans disciple havde forladt ham. Stenen blev rullet for indgangen, og alle tog derfra — undtagen Maria Magdalene og den anden Maria. (Se Matt. 27:60-61). De sad tæt sammen ved siden af graven. Sa blev der anbragt vagt ved graven.

Skrifterne fortæller os, at der skete store odelæggelser i Jerusalem, og forhænget i templet „flængedes i to stykker". (Matt. 27:51). Men odelæggelserne var af langt storre omfang pa dette kontinent (Amerika). Der forekom store jordskælv. I lobet af tre timer var der adskillige byer, der blev odelagt, nogle blev begravet, andre brændte. Der kom bjerge til syne, hvor der for havde været byer. Der kom kraftige uvejr, og et uigennemtrængeligt morke dækkede landet. Da disse tre timers odelæggelser horte op, men medens morket, der ikke forlod landet i tre dage, stadig herskede, lod der en stemme til dem. Men der var ikke andet end stemmen. Den identificerede sig som Jesus Kristus, og sagde:

„Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Son. Jeg skabte himlene og jorden og alt, hvad der er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen. Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig, og i mig har Faderen herliggjort sit navn.

„Jeg kom til mine egne, men mine egne tog ikke imod mig. Og skrifterne angående mit komme er opfyldt." (3. Neph. 9:15-16)

Han fortalte dem, at odelæggelserne var sket på grund af deres ugudelighed, og at kun de mere retfærdige var blevet sparet. Idet han muligvis sogte at forberede dem til sit besog efter opstandelsen, sagde han til dem, at de skulle omvende sig, sa ville han tage imod dem.

Så sagde stemmen til dem, at Moseloven var blevet opfyldt ved ham. „Og I skal ikke mere ofre til mig ved blodsudgydelse; ja, jeres ofre og jeres brændofre skal hore op; thi jeg vil ikke antage nogen af jeres ofre og brændofre.

„Som offer skal I bringe mig et sonderknust hjerte og en angergiven ånd . . . " (3. Neph. 9:19-20)

Ved to forskellige lejligheder under sin mission sagde han: „ . . . Barmhjertighd vil jeg, ej slagtoffer . . . " (Matt. 9:13 og 12:7)

En anden af de vigtige ting, han foretog sig, medens hans legeme lå i graven, var at besoge de dodes ånder. Ved en anden lejlighed sagde han: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: ,den time kommer, ja, er nu, da de dode skal hore Guds Sons rost, og de, som horer den, skal leve'." (Luk. 5:25)

Mens Jesus hang på korset, sagde han til den domte, men angrende tyv: „ . . . Sandelig siger jeg dig: ,i dag skal du være med mig i Paradis'." (Luk. 23:43)

Peter siger til os: „Thi ogsa Kristus dode én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne fore jer til Gud. Han led doden i kodet, men blev vakt til live i anden,

„i hvilken han drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring,

„de, som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage, medens arken blev bygget. I den blev nogle få, nemlig otte, sjæle frelst gennem vand." (1. Pet. 3: 18-20)

Dette er et betydningsfuldt princip i evangeliet, for det giver alle mennesker lejlighed til at hore og modtage evangeliet og til at udvikle sig også efter doden.

Peter beretter videre for os: „Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for dode, for at de vel skulle dommes på legemet, som mennesket dommes, men leve i anden, ligesom Gud lever." (1. Pet. 4:6)

Disse to store, betydningsfulde ting gik for sig, medens Kristi legeme lå i graven. For det forste hortes hans stemme pa det amerikanske fastland, han prædikede for dem og erklærede, at han ikke længere tog imod ofre. Husk, at han endnu ikke var opstanden. Han vendte tilbage efter sin opstandelse og viste sig for dem og underviste folket. For det andet prædikede han for de ander, der var i forvaring.

På den tredie dag kom engelen og rullede den sten bort, der dækkede graven. Da min hustru og jeg gik rundt i haven den morgen, kunne vi levende forestille os den sten, som engang havde været anbragt der. Indgangen til graven var skåret lodret ind i bakkeskråningen. Der var en lille dor, foran hvilken der var en lille fordybning, som stenen må have passet ind i, da den blev rullet for åbningen.

Vi husker, hvordan Magdalene og den anden kvinde kom ud til graven tidligt om morgenen den forste dag i ugen for at salve legemet med vellugtende salver og så, at stenen var borte. Da de så ind i graven, var der en engel, der sagde til dem, at han var opstået. Engelen sagde til dem, at de skulle gå til disciplene og sige til dem, at han var opstået.

Maria fandt Peter og Johannes og sagde det til dem. De løb omgående ud til graven, Johannes, der var den yngste, naede først derud og så ind i graven, men gik ikke ind i den, forend Peter var gået derind. Legemet var borte, men ligklæderne lå der pænt lagt sammen. Johannes og Peter vendte så tilbage til deres hjem. „De havde nemlig endnu ikke forstået skriftens ord, at han skulle opstå fra de døde." (Joh. 20:9)
„Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod og græd, kiggede hun ind i graven,
„og hun ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, en ved hovedet og en ved fodderne.
„De siger til hende: ‚Kvinde! hvorfor græder du?' Hun svarer dem: ‚Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.'
„Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun ser Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.
„Jesus siger til hende: ‚Kvinde! hvorfor græder du? Hvem leder du efter?' Hun mente, det var havemanden, og svarer ham: ‚Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor de har lagt ham, så vil jeg hente ham.'
„Jesus siger til hende: ‚Maria!' Hun vender sig om og siger til ham på hebraisk: ‚Rabbuni!' (det betyder: mester).
„Jesus siger til hende: ‚Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.' " (Joh. 20:11-17)
De andre kvinder, som var kommet ud til graven, var af engelen blevet befalet at gå hen og fortælle disciplene, at han var opstanden. Jesus mødte dem på vejen og sagde til dem: „‚Vær hilset!' Og de gik hen til ham og omfavnede hans fødder og tilbad ham." (Matt. 28:9)
Også de fik besked på at gå hen til hans brødre.
Han viste sig for alle disciplene undtagen Tomas, og så Judas, som havde hængt sig. Senere viste viste han sig for alle disciplene inklusive Tomas.
„Jesus siger til ham: ‚Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.' " (Joh. 20:29)
Ikke alene viste han sig for sine disciple ved adskillige lejligheder og for 500 i Galilæa, han viste sig også for folket på det amerikanske fastland. Mormons Bog er os et vidne om dette.
Medens vi gik rundt i haven, var Jeanne og jeg alene. Vi gik ind i graven. Der følte vi en fredens ånd, sådan som han havde sagt: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerter forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27)
Vi modtog et vidnesbyrd der ved graven, og som han sagde til Martha: „. . . Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve om han end dør." (Joh. 11:25)
På grund af hans opstandelse, er det muligt for menneskene at udvikle sig i al evighed. Han åbnede vejen, ad hvilken vi evigt kan gå fremad.
Den samme følelse kom over mig, da jeg for første gang besøgte Den hellige Lund i det vestlige New York. Da jeg gik ind i lunden en tidlig morgen, fik jeg et stærkt vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen virkelig viste sig for drengen Joseph Smith, ganske som Kristus viste sig for Maria i haven.
Ja, han lever og har igen oprettet sit rige på jorden som forberedelse til sit andet komme, hvor han i herlighed skal regere på jorden.
Måtte Gud give os viden og forståelse for hans vilje og give os ønsket om og styrke til at leve efter hans lære. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Frelserens mission

Delbert L. Stapley

Mine kære søskende og venner, Frelseren udtalte: ,,Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden." (3. Neph. 11:10) ,,Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys." (Joh. 8:12)

Der er blevet sagt meget og holdt mange taler om Kristus — hans mission, hans lære, miraklerne, sonofferet, opstandelsen og hans himmelfart til evig herlighed. Han er virkelig vor Herre og Frelser, vor Forløser og vor Gud. Han sagde: ,,...jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig." (Joh. 6:38)

,,Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod." (Joh. 10:10) ,,Og (jeg) kommer igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være." (Joh. 14:3)
Dette er formålet med vor Frelsers mission her på jorden: at vi kan få evigt liv og bo i Himlene sammen med ham og vor himmelske Fader.
Han gav os sine lærdomme, for at vi kunne kende vejen til det evige liv. De mange mirakler, han udførte, skete som et vidnesbyrd om, at han virkelig er Guds Søn. Han gav sit liv som et sonoffer, hvilket viser hans store kærlighed til hele menneskeheden. Han sagde: ,,Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner." (Joh. 15:13) Han har bevist, at han er vor ven. Men har vi mon givet os tid nok til at lære vor Frelser at kende gennem studier og bøn og til at gøre os til hans venner?

Forestil jer, at I befandt jer blandt mængden, som Jesus talte til — et lammet barn, en døv mand, en blind kvinde. De følte en uendelig kærlighed til Frelseren, lige som han

følte en uendelig kærlighed til dem. De græd af glæde, når han rørte deres hjerte med trøstende ord. Også han følte deres ånd og blev fyldt af medfølelse og barmhjertighed. Idet han så ud over mængden, sagde han:

,,Har I syge blandt jer? Bring dem hid. Har I lamme, blinde, halte, vanføre, spedalske eller svindsottige, døve eller andre plaget på anden vis? Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem ...

...thi jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer." (3. Neph. 17:7-8)

Og de bragte deres lidende, deres halte, blinde og døvstumme, og han helbredte dem, hver og en. Og alle de, som var til stede, både dem, der blev helbredt og de raske, bøjede sig i taknemmelighed og tilbad ham. (Se 3. Neph. 17:10)

Så kaldte Kristus børnene til sig og befalede mængden at knæle på jorden. Også han knælede og bad til Faderen. I optegnelserne står der:

,,Og ingen tunge kan udtale og intet menneske kan beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte ham bede til Faderen om for os.

da Jesus var holdt op med at bede til Faderen, rejste han sig; men så stor var de forsamledes glæde, at de var overvældet.

Og Jesus...bød dem stå op.

.og han sagde til dem: Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er nu fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han...og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem." (3. Neph. 17:17-22)

Kan vi føle den ånd, der her var til stede, og den store kærlighed, som Jesus gav udtryk for over for disse gode og trofaste mennesker? Her underviste den store Læremester selv i bøn. Han viste ved sit eksempel, at man skal være så interesseret i andres velbefindende, at man beder for dem, at de må få det, som de hver især trænger til. Han vejledte dem med følgende ord: ,,Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn.

,,Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet." (3. Neph. 18:19-21)

Forstår vi, hvad Kristus mener hermed? Han siger her, at sådan som han bad til Faderen og helbredte de syge og velsignede børnene, således har også vi ret til at bede for dem, der er i nød og til at velsigne vore familier. Dette er ikke alene en velsignelse for os, men det er også et sikkerhedsnet for familielivet, vi kommer hinanden nærmere i kærlighed og harmoni, når vi er under sådan åndelig indflydelse.

Lad mig citere et skriftsted: ,,Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er nu fuldkommen." (3. Neph. 17:20)

Kristi glæde er fuldkommen, når vi omvender os, når vi er trofaste og holder Guds befalinger.

,,Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage; thi af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mit liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst." (3. Neph. 9:22) ,,... alle, der omvender sig fra deres synder... og ønsker at blive døbt i mit navn, skal i døbe på denne måde..." (3. Neph. 11:23)

Heri ligger evangeliets skønhed: muligheden for omvendelse, tilgivelse og evigt liv; det er dette, der giver vor Frelsers sonoffer mening.

,,Og således gennemfører Gud sine store og evige planer, som var beredt fra verdens begyndelse. Og således sker menneskets frelse og forløsning og ligeledes dets fordærvelse og elendighed.

Derfor kan den, der vil komme, komme og frit drikke af livets vand; og den, der ikke vil komme, bliver ikke tvunget dertil; men på den yderste dag skal han gengældes efter sine gerninger." (Alm. 42:26-27)

Valget er med andre ord vort: Hvis vi gør det gode, vil der blive gjort godt mod os; hvis vi øver ondt, vil vor belønning være elendighed. Herren ønsker at frelse os alle, men han ved, at der vil være nogle, som ikke vil høre ham. Hans sorg herover ses af ordene: ,,Jerusalem, Jerusalem! ...hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke." (Matt. 23:37)

Også andre profeter har råbt omvendelse til folket, advaret dem og sagt, at de skulle lytte til Herrens røst:

,,O, I, der begår uretfærdighed! I, der er opblæste af verdens tomme ting, I, der har sagt, at I kender retfærdighedens veje, men alligevel er faret vild som får uden hyrde, til trods for at en hyrde har kaldt på jer og endnu kalder på jer, men I vil ikke lytte til hans røst!" (Alm. 5:37)

Gennem sim kærlighed til os og gennem sin barmhjertighed har Jesus, den gode hyrde, kaldt på hver enkelt af os. Han tilgiver dem, der har syndet. Han glæder sig over menneskets frelse.

Vi kan aldrig fuldstændig gengælde det offer, som vor Frelser bragte for vor skyld, for at hjælpe os, så vi kunne få frelse og ophøjelse. Det er nødvendigt, at vi omhyggeligt gennemgår vor livsførelse og gransker vort hjerte og tænker efter, hvor god og nådig vor Herre har været. George Herbert sagde: ,,Du har givet os så meget, giv os endnu en gave ... et taknemmeligt hjerte."

I sidste uge modtog jeg et brev fra en kvinde, hvori hun skrev: ,,Vi elsker...vor himmelske Fader af hele vort hjerte...om jeg arbejdede hvert minut hele resten af mit liv, så kunne jeg dog ikke gengælde Herren den ubetalelige gave, han gav os, da han gav os evangeliet."

I en tale, han holdt til sit folk, sagde kong Benjamin: ,,Og atter siger jeg jer ... at eftersom I er kommet til kundskab om Guds herlighed ... og fået forladelse for jeres synder ... så ønsker jeg, at I skal ihukomme ... Guds storhed og jeres egen intethed samt hans godhed og langmodighed imod jer ... og ydmyge jer ... daglig påkalde Herrens navn og være bestandige i troen på det, der skal komme ...

..jeg siger ... dersom I gør dette, skal I altid være glade og være fyldt med Guds kærlighed ... og I skal vokse i kundskab om hans herlighed, som skabte jer ...

Og I vil ikke være tilbøjelige til at forurette hinanden, men til at leve fredsommeligt og give ethvert menneske, hvad der tilkommer det.
Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love ...

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden." (Mosiah 4:11-15)

I vore bestræbelser på at gøre det rigtige, kommer vi fra tid til anden ud for prøvelser og vanskeligheder, men Herren giver os følgende trøst:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.
Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle." (Matt. 11:28-29)
„Jeg er verdens lys og liv. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og enden.
Se, jeg er kommet til verden for at genløse verden, for at frelse verden fra synd." (3. Neph. 9:18-21)
„Og ... jeg (kommer) igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal I også være." (Joh. 14:3)
Det er nu, vi skal forberede os, og gøre os værdige til, at dette store løfte kan opfyldes. Der er mange mennesker, der har mistet deres sans for proportioner, og som har søgt materiel vinding på bekostning af deres åndelige vækst. Man kan udmærket overveje hver eneste opgave, hver eneste pligt og hvert eneste hverv i lyset af, hvordan man tror, at Guds Søn ville have opfyldt det. Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, har vist os vejen til at opnå evig lykke gennem den måde, hvorpå vi lever. Vi må alle basere vor frelse og vor herlighed på hans fortræffelighed.

Som en, der har ansvar for at vidne om virkeligheden af Kristi mission i Guds store plan om liv og frelse, bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om disse sandheder; jeg bærer vidnesbyrd om, at menneskets ånd aldrig dør, og at livet fortsætter udover denne jordiske tilværelse. Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om, at Gud lever; Jesus, hans Søn lever; det evangelium, som vi underviser i, er sandt. Jeg bærer også vidnesbyrd om vor kære præsident Spencer W. Kimballs guddommelige kaldelse. Jeg føler stor kærlighed, respekt og beundring for ham. Jeg støtter ham; jeg vil følge ham, for jeg ved, at han er Guds salvede over Guds folk i dag. Må Gud velsigne os alle sammen, så vi kan være trofaste overfor de pagter, som vi har indgået med vor Herre, derom beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Den hellige forsamling

N. Eldon Tanner

Procedure til opretholdelse af præsident Spencer W. Kimball til reorganisering af Det øverste Præsidentskab og til opretholdelse af alle de andre generalautoriteter og højerestående ledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Fremført af
præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab.

Dette, brødre og søstre, er en meget højtidelig lejlighed. Vi skal behandle et helligt emne og bør derfor gennemføre det på en hellig måde. De vil tage et stykke tid, men hvis vi har den rette indstilling i ånd og tanke, er jeg sikker på, at det ikke vil blive kedeligt.
Vi mødes her i tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City som en formel hellig forsamling, der repræsenterer kirkens inderste kerne, for at give udtryk for kirkens mening i den første stemmeafgivning til opretholdelse af en ny præsident i kirken. Denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med kirkens praksis, fra dengang den første stemmeafgivning til opretholdelse blev foretaget ved en generalkonference for præsident John Taylor. Det har været sådan til vor tid.
Kirkens præstedømme er her repræsenteret ved præstedømmekvorummerne i så vid udstrækning, som der er plads til her i tabernaklet.
Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd, tilligemed deres assistenter, kirkens patriark, præsidenterne for De halvfjerds' øverste Råd og Det præsiderende Biskopråd sidder på deres sædvanlige pladser på tabernaklets forhøjning.
Regionalrepræsentanterne fra De tolvs Råd og *missionsrepræsentanterne* fra De tolvs Råd og De halvfjerds' øverste Råd er fordelt på de pladser, som er til venstre og højre for forhøjningen, andre på de lavere pladser, der ligger på samme niveau som forhøjningen samt på de forreste sæder i selve hall'en.
Patriarkerne sidder på de pladser, som er nærmest forgrunden i selve hall'en.
Kirkens *højpræster*, heri også indbefattet stavspræsidenterne og deres rådgivere, højrådsmedlemmerne, kvorumspræsidentskaberne og de pågældende kvorummers medlemmer samt wardets biskopråd sidder midt i bygningen i stueetagen langs med søjlegangen.
Halvfjerdserne sidder i venstre del af bygningen i stueetagen under søjlegangen til venstre.
Ældsterne sidder i højre del af bygningen i stueetagen under søjlegangene.
Det aronske Præstedømme (præster, lærere og diakoner), sidder i stueetagen, lige bagved højpræsterne under søjlegangen længst tilbage.
De almindelige medlemmer af kirken sidder i den øvrige del af bygningen.
Der er mange forsamlet i the Assembley Hall, i Salt Palace og i

deres hjem, og hvor medlemmerne end opholder sig, kan de deltage i afstemningen.
Denne vil først finde sted i præstedømmekvorummerne og så hos den samlede konference.
Kvorummerne og kvorumsgrupperne vil stemme i følgende orden:
1. Det øverste Præsidentskab.
2. De tolvs Råd.
3. Patriarkerne.
4. Højpræsterne, heri også indbefattet assistenter til De tolvs Råd, regionalrepræsentanterne og missionsrepræsentanterne, stavspræsidenterne og deres rådgivere, højrådsmedlemmerne, kvorumspræsidenterne, medlemmerne af de pågældende kvorummer, Det præsiderende Biskopråd og biskoprådene i wardene.
5. Halvfjerdserne.
6. Ældsterne.
7. Det aronske Præstedømme (præster, lærere og diakoner).
8. Hele den tilstedeværende forsamling, præstedømmet indbefattet.

Afstemningen vil foregå på følgende måde:
Efterhånden som der bliver kaldt på hvert kvorum eller hver gruppe, vil de blive bedt om at stemme for opretholdelse af den foreslåede leder.
De, som skal stemme, skal rejse sig op, når der bliver kaldt på dem. Når der bliver anmodet om en bekræftende afstemning, skal de, som stemmer således, række højre hånd op for at tilkendegive overfor Herren, at de opretholder den foreslåede leder.
Så vil de, som er imod, blive bedt om at række hænderne op for at bevidne overfor Herren, at de ikke er villige til at opretholde den leder, som de er blevet anmodet om at opretholde.
Når både de bekræftende og afvisende stemmer er afgivet, sætter kvorumsmedlemmerne sig ned igen.
Ethvert kvorum skal stemme på denne måde.
Enhver er fuldstændig frit stillet med hensyn til afstemningen. Der er ingen form for tvang overhovedet. Når I stemmer bekræftende, indgår I en hellig pagt med Herren om, at I vil opretholde den leder, som I stemmer for, d.v.s. give ham jeres fulde loyalitet og støtte, uden dobbelttydighed eller reservation.
Efter at alle kvorummerne således har stemt, vil hele forsamlingen blive anmodet om at stemme, både de, som bærer præstedømmet, og de, som ikke bærer det. Alle skal rejse sig op. De, som stemmer for opretholdelse, skal række højre hånd op for at bevidne, at de opretholder de foreslåede ledere. Efter at de har taget hænderne ned, vil der blive anmodet om de stemmer, der går imod, og der vil blive givet udtryk for dette ved, at man rækker højre hånd op.
De ledere, som kvorummerne skal stemme om, er følgende:
Kirkens præsident;
Kirkens præsidents førsterådgiver;
Kirkens præsidents andenrådgiver;
Præsidenten for De tolvs Råd;
De tolvs Råd;
Kirkens patriark;
opretholdelse af præsidentskabets rådgivere, De tolvs Råd og patriarkerne som profeter, seere og åbenbarere for kirken.
Efter at kvorummerne har stemt for opretholdelse af disse ledere, vil resten af generalautoriteterne, kirkens andre ledere og hovedbestyrelsens ledere indenfor kirkens hjælpeorganisationer blive opretholdt ved afstemning som på den almindelige generalkonference. Dette er i overensstemmelse med den procedure, som er blevet fastsat af præsident John Taylor.
Nu bedes I være parate til at begynde afstemningen. Kun medlemmer af kirken er berettiget til at stemme.
Kun ét kvorum eller én gruppe af kvorummer, alt efter, hvad der er tilfældet, må rejse sig op på en gang under kvorummernes afstemning. Hvert kvorum eller hver gruppe af kvorummer bedes venligst rejse sig, når de bliver bedt herom og blive stående indtil de anmodes om at sætte sig.
Må Herren lede os og lade Ånden være hos os under denne hellige tjeneste, som er indstiftet af Herren, så ethvert medlem af kirken kan benytte sin ret til at stemme for opretholdelse af dem, som han har kaldet til at forestå og lede kirkens arbejde til frelse og ophøjelse for menneskeheden.
Først skal kvorummerne stemme for opretholdelse af kirkens præsident og hans rådgivere.

Afstemning angående Det øverste Præsidentskab.

Det øverste Præsidentskab bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Marion George Romney* som andenrådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det øverste Præsidentskab bedes venligst sætte sig.

De Tolvs kvorum bedes venligst rejse sig.

Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Wolley Kimball* som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder *Marion George Romney* som andenrådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
De tolvs Råd bedes venligst sætte sig ned.
De af stavspatriarkerne, som er tilstede her og kirkens patriark, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i kirkens øverste præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Marion George Romney* som andenrådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens højpræster bedes venligst sætte sig ned.

De af kirkens halvfjerdser, som er tilstede her, indbefattet præsidenterne for De halvfjerds' øverste Råd, præsidentskaberne for andre kvorummer af halvfjerdserne samt medlemmerne af de pågældende kvorummer, bedes venligst rejse sig op.

Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Marion George Romney* som andenrådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
De halvfjerds bedes venligst sætte sig.

Kirkens ældster, som er tilstede, indbefattet kvorumspræsidentskaberne og kvorumsmedlemmer bedes venligst rejse sig.

Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Marion George Romney* som andenrådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens ældster bedes venligst sætte sig.

Kirkens Aronske Præstedømme, som er tilstede, indbefattet lærernes og diakonernes kvorumspræsidentskaber og medlemmer af præsternes, lærernes og diakonernes kvorummer bedes venligst rejse sig.

Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis der er nogen imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Marion George Romney* som andenrådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens Aronske Præstedømme bedes venligst sætte sig ned.

Hele den tilstedeværende forsamling, alle medlemmerne i kirken, de, som bærer præstedømmet og de, som ikke bærer det, bedes venligst rejse sig.Vi foreslår, at de, som sidder i forsamlingssalen i The Salt Palace og andre steder også rejser sig og deltager i afstemningen og ligeledes alle dem, som lytter over radion eller ser dette over T.V.

Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Woolley Kimball* Som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Marion George Romney* som andenrådgiver i kirkens Øverste Præsidentskab.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt

højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Forsamlingen bedes venligst sætte sig.
Præsident Kimball: Så vidt vi har kunnet konstatere, har den sidste afstemning og alle de foregående afstemninger været enstemmige.

Afstemning angående præsidenten for De tolv Apostle og De tolv apostles Råd.

Vi skal dernæst stemme om opretholdelse af præsidenten for De tolvs Råd og om opretholdelse af alle medlemmerne i rådet.
Kirkens øverste Præsidentskab bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Ezra Taft Benson* som præsident for De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som medlemmer af De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opretholder Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det øverste Præsidentskab bedes venligst sætte sig.
De tolvs Råd bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Ezra Taft Benson* som præsident for De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som medlemmer af De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opretholder: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, Legrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
De tolvs Råd bedes venligst sætte sig.
De af stavspatriarkerne, som er tilstede her og kirkens patriark, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Ezra Taft Benson* som præsident for De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som medlemmer af De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opretholder: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens patriarker bedes venligst sætte sig.

De af *kirkens højpræster*, som er tilstede her, indbefattet assistenterne til De Tolv; samt De Tolvs regionalrepræsentanter, De Tolvs missionsrepræsentanter og De halvfjerds' øverste Råd, stavspræsidenterne og deres rådgivere, højrådsmedlemmerne, kvorumspræsidentskaberne, medlemmerne af de pågældende kvorummer, Det præsiderende Biskopråd og wardenes biskopråd bedes venligst rejse sig.

Det foreslås, at vi opretholder *Ezra Taft Benson* som præsident for De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som medlemmer af De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opretholder: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens højpræster bedes venligst sætte sig.
De af kirkens halvfjerdser, som er tilstede her, indbefattet præsidenterne for De halvfjerds' øverste Råd, præsidentskaberne for andre kvorummer og medlemmerne af de pågældende kvorummer, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Ezra Taft Benson* som præsident for De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som medlemmer af De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opretholder: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens ældster bedes venligst sætte sig.

De medlemmer af Det aronske Præstedømme, som er tilstede, indbefattet præsidentskaberne for lærernes og diakonernes kvorummer og medlemmerne af præsternes, lærernes og diakonernes kvorummer, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Ezra Taft Benson* som præsi-

dent for De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som medlemmer af De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste dages Hellige opretholder: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens Aronske Præstedømme bedes venligst sætte sig.

Hele den tilstedeværende forsamling, alle medlemmerne af kirken, de, som bærer præstedømmet og de, som ikke bærer det, bedes venligst rejse sig.
Vi foreslår igen *Ezra Taft Benson* som præsident for De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som medlemmer af De tolv apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opretholder: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert I. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Forsamlingen bedes venligst sætte sig.

Så vidt vi har kunnet konstatere, har denne afstemning været enstemmig og bekræftende.

Afstemning angående kirkens patriark.

Vi vil herefter stemme om opretholdelse af kirkens patriark.
Det øverste Præsidentskab bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det øverste Præsidentskab bedes venligst sætte sig.
De tolvs Råd bedes venligst rejse sig:
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.
De, der kan godkende dette, bedes•vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
De tolvs Råd bedes venligst sætte sig.
De af stavspatriarkerne, som er tilstede og kirkens patriark, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.
De, som kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Patriarkerne bedes venligst sætte sig.
De af *kirkens højpræster*, som er tilstede her, indbefattet assistenterne til De Tolv; samt De Tolvs regionalrepræsentanter, De Tolvs missionsrepræsentanter og De halvfjerds' øverste Råd, stavspræsidenterne og deres rådgivere, højrådsmedlemmerne, kvorumspræsidentskaberne, medlemmerne af de pågældende kvorummer, Det præsiderende Biskopråd og wardenes biskopråd, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens højpræster bedes venligst sætte sig.

De af kirkens halvfjerdser, som er tilstede her, indbefattet præsidenterne for De halvfjerds' øverste Råd, præsidentskaberne for andre kvorummer og medlemmer af de pågældende kvorummer, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens halvfjerdser bedes venligst sætte sig.
De af kirkens ældster, som er tilstede, indbefattet kvorumspræsidentskaber og medlemmerne af de pågældende kvorummer, bedes venligst rejse sig op.
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens ældster bedes venligst sætte sig.

De medlemmer af Det aronske Præstedømme, som er tilstede, indbefattet præsidentskaberne for lærernes og diakonernes kvorummer og medlemmerne af præsternes, lærernes og diakonernes kvorummer, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.
De, der kan godkende dette, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens aronske præstedømme bedes venligst sætte sig.

Hele den tilstedeværende forsamling, alle medlemmerne i kirken, de, som bærer præstedømmet og de, som ikke bærer det, bedes venligst rejse sig. Igen bedes de, som er i forsamlingssalen, og de, som lytter over radioen eller ser dette i T.V. rejse sig og deltage i afstemningen.
Det foreslås, at vi opretholder *Eldred G. Smith* som kirkens patriark.

De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Forsamlingen bedes venligst sætte sig.

Denne afstemning var ligeledes enstemmig og bekræftende.

Afstemning angående profeter, seere og åbenbarere

Vi vil herefter stemme om opretholdelse af profeter, seere og åbenbarere i kirken.

Det øverste Præsidentskab bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det øverste præsidentskab bedes venligst sætte sig.

De tolvs Råd bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, som kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
De tolvs Råd bedes venligst sætte sig.

De af stavspatriarkerne, som er tilstede og kirkens patriark, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen er imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens patriarker bedes venligst sætte sig.

De af *kirkens højpræster*, som er tilstede her, indbefattet assistenterne til De Tolv; samt De Tolvs regionalrepræsentanter og De halvfjerds' øverste Råd, stavspræsidenterne og deres rådgivere, højrådsmedlemmerne, kvorumspræsidentskaberne, medlemmerne af de pågældende kvorummer, Det præsiderende Biskopråd og wardenes biskopråd, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens højpræster bedes venligst sætte sig.
De af kirkens halvfjerdser, som er tilstede her, indbefattet præsidenterne for De halvfjerds' øverste Råd, præsidentskaberne for andre kvorummer og medlemmer af de pågældende kvorummer, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens halvfjerdser bedes venligst sætte sig.

De af kirkens ældster, som er tilstede, indbefattet kvorumspræsidentskaberne og medlemmerne af de pågældende kvorummer, bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens ældster bedes venligst sætte sig.

De medlemmer af Det aronske *Præstedømme*, som er tilstede, indbefattet præsidentskaberne for lærernes og diakonernes kvorummer, og medlemmerne af præsternes, lærernes og diakonernes kvorummer bedes venligst rejse sig.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Kirkens aronske Præstedømme bedes venligst sætte sig.
Hele den tilstedeværende forsamling, alle medlemmer af kirken, de, som bærer præstedømmet og de, som ikke bærer det, bedes venligst rejse sig. Endnu en gang foreslår vi, at de, som er i forsamlingssalen og de, som lytter gennem radioen eller ser dette i T.V., også rejser sig og deltager i afstemningen.
Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Forsamlingen bedes venligst sætte sig.

Præsident Kimball; såvidt vi har kunnet konstatere, har afstemningen om dette forslag været enstemmig og bekræftende.

Idet vi følger den procedure, som blev anvendt af præsident John Taylor, foregår afstemningen om opretholdelse af de andre generalautoriteter og kirkens andre ledere, som ikke tidligere er blevet opretholdt, på den måde, som anvendes ved almindelige generalkonferencer.
Folk skal blive siddende, medens de stemmer, alle medlemmerne skal stemme samtidig, ved oprakt hånd. Vi foreslår, at de, som er i forsamlingssalen, og de, som lytter over radio eller ser dette i T.V., også deltager i afstemningen.
Det foreslås, at vi som assistenter til De Tolv opretholder:

Alma Sonne,
ElRay L. Christiansen,
Sterling W. Sill
Henry D. Taylor
Alvin R. Dyer,
Franklin Richards,
Theodore M. Burton,
Bernard P. Brockbank,
James A. Cullimore,
Marion D. Hanks
Joseph Anderson,
David B. Haight,
William H. Bennett,
John H. Vandenberg,
Robert L. Simpson,
O. Leslie Stone,
James E. Faust,
J. Thomas Fyans,
Neal A. Maxwell.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder *Spencer Woolley Kimball* som Trustee-in-Trust for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Seymour Dilworth Young,
Milton R. Hunter,
Albert Theodore Tuttle,
Paul H. Dunn,
Hartmann Rector junior,
Loren C. Dunn og
Rex D. Pinegar.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi som kirkens præsiderende Biskopråd opretholder:
præsiderende biskop Victor L. Brown,
førsterådgiver H. Burke Peterson,
andenrådgiver Vaughn J. Featherstone,
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi opretholder alle regionalrepræsentanterne fra De tolv apostles Råd og alle missionsrepræsentanterne fra De tolvs Råd og De halvfjerds' øverste Råd, således som de i øjeblikket er indsat.
De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved samme tegn.
Det foreslås, at vi i følgende afdelinger, komitéer og andre højere kirkeorganisationer opretholder disse navngivne personer:

Historisk afdeling
vejledere Howard W. Hunter og Bruce R. McConkie,
administrerende leder Alvin R. Dyer,
assisterende leder Joseph Anderson,
assisterende leder Earl E. Olson,
kirkehistoriker Leonard J. Arrington og kirkens biblioteksarkivar Donald T. Schmidt.

Velfærdstjenesten
vejleder Marvin J. Ashton,
formand Victor L. Brown,
administrerende leder Robert L. Simpson, arbejdsformidlingen og hjælpetjenesten,
administrerende leder Junior Wright Child, velfærd og fuldmægtig indenfor sundhedstjenesten dr. James O. Mason.

Komitéen for familiehjemmeaften
vejleder Boyd K. Packer og
administrerende leder James A. Cullimore.

Præstedømmets missionærkomité
formand for den udøvende komité Ezra Taft Benson,
viceformændene Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson og Bruce R. McConkie
og administrerende leder Loren C. Dunn.
Det melkisedekske Præstedømmes komité
Thomas S. Monson,
Boyd K. Packer,
Marvin S. Ashton og
Bruce R. McConkie.

Kirkens komité for militærpersoner
vejleder Boyd K. Packer og
administrerende leder David B. Haight.

Præstedømmets genealogiske komité
vejlederne Mark E. Petersen og Howard W. Hunter,
administrerende leder Theodore M. Burton.

Musikafdelingen
vejlederne Mark E. Petersen,
Boyd K. Packer og
leder O. Leslie Stone.

Tabernakelkoret
præsident Isaac M. Stewart,
Dirigent Richard P. Condie,
assisterende dirigent Jay E. Welch,
cheforganist Alexander Schreiner,
organist Robert N. Cundick
organist Roy M. Darley.

Afdelingen for fysiske faciliteter
Vejleder Marvin J. Ashton
administrerende leder John H. Vandenberg.

Afdelingen for intern kommunikation
vejlederne Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton og Bruce R. McConkie,
administrerende leder J. Thomas Fyans.

Informationstjeneste
vejlederne Mark E. Petersen og
Gordon B. Hinckley
administrerende leder Wendell J. Ashton.

Kirkens uddannelsesbestyrelse
Spencer W. Kimball,
Nathan Eldon Tanner,
Marion G. Romney,
Ezra Taft Benson,
Mark E. Petersen,
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards,
Hugh B. Brown,
Howard W. Hunter,
Gordon B. Hinkley,
Thomas S. Monson,
Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton,
Bruce R. McConkie,
L. Tom Perry,
Alvin R. Dyer,
Marion G. Hanks,
A. Theodore Tuttle,
Paul H. Dunn,
Victor L. Brown,
Belle S. Spafford,
Neal A. Maxwell, fuldmægtig for kirkens uddannelsessystem.

Kirkens økonomiske komité
Wilford G. Elding,
Harold H. Bennett,
Weston E. Hamilton,
Lee S. Bickmore,
David M. Kennedy,
Warren E. Pugh og
James A. Norberg, revisor for kirken.

Det melkisedekske Præstedømmes GIF
vejlederne Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton og Bruce R. McConkie,
administrerende leder James E. Faust,
administrerende leder Marion D. Hanks med alle bestyrelsesmedlemmerne, således som de nu er indsat.

Det aronske Præstedømmes GUF
Under ledelse af Det præsiderende Biskopråd:
Victor L. Brown, H. Burke Peterson og Vaughn J. Featherstone.

Det aronske Præstedømmes GUF (unge mænd).
præsident for de unge mænd Robert L. Backman,
førsterådgiver Jack H. Goaslind, junior,
med alle bestyrelsesmedlemmerne således som de nu er indsat.

Det aronske Præstedømmes GUF (unge piger).
præsidentinde for de unge piger Ruth Hardy Funk,
førsterådgiver Hortense H. Child,
andenrådgiver Ardeth G. Kapp,
med alle bestyrelsesmedlemmerne, således som de nu er indsat.

Hjælpeforeningen
præsidentinde Belle Smith Spafford,
førsterådgiver Marianne Clark Sharp,
andenrådgiver Louise Wallace Madsen,
med alle bestyrelsesmedlemmerne, således som de nu er indsat.

Søndagsskolen
præsident Russell M. Nelson,
førsterådgiver Joseph B. Wirthlin,

andenrådgiver Richard I. Warner,
med alle bestyrelsesmedlemmerne, således som de nu er indsat.

Primary
præsidentinde LaVern Watts Parmley,
førsterådgiver Naomi Ward Randall,
andenrådgiver Florence R. Lane,
med alle bestyrelsesmedlemmerne, således som de nu er indsat.

De, der kan godkende det, bedes vise det ved en oprakt højre hånd. Hvis nogen har noget imod det, bedes de vise det ved sammet tegn.
Præsident Kimball; så vidt jeg har kunnet konstatere, har afstemningen i hvert eneste tilfælde været enstemmig og bekræftende.

Det er vigtigt at bede

N. Eldon Tanner

For bare halvanden år siden blev jeg i denne hojtidelige forsamling bedt om at opfordre medlemmerne til at opretholde den nye præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som profet, seer og åbenbarer – præsident Harold B. Lee – sammen med de andre generalautoriteter og ledere i kirken.
Præsident Lee var en fremragende, dynamisk leder, som var elsket og respekteret af alle, og der blev udrettet meget i den korte tid, han var præsident for kirken. Vi blev alle chokerede og bedrovede, da han gik bort. Men vi indser, at Herren har kaldt ham hjem til sig, for at han kunne fa sin belonning og for der at udfore et andet arbejde. Efter hans dod blev vor afholdte præsident Spencer W. Kimball kaldet, udvalgt og ordineret som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om, at præsident Kimball blev udvalgt af Herren og forudordineret til at præsidere over kirken netop på dette tidspunkt. Ja, der er sket undere for at han kunne blive så rask, at han var i stand til at modtage den enestaende ære og påtage sig det tunge ansvar, der er blevet ham til del. Det er med begejstring, han er blevet opretholdt af stavene til stavskonferencerne og af denne hojtidelige forsamling nu til formiddag. Det er mig virkelig en ære, et privilegium og en velsignelse at være hans rådgiver, og jeg håber og beder om, at Herren vil give mig visdom, indsigt, dømmekraft, inspiration og evner til at kunne arbejde under hans ledelse på en måde, der er akceptabel såvel for ham som for Herren. Det er mit faste forsæt at gore alt, hvad jeg kan for at hjælpe med til at opbygge Guds rige her på jorden.
Jeg opfordrer alle kirkens medlemmer alle vegne til at holde sammen og til at akceptere ham og stotte ham som den, Gud har kaldet til profet, seer og åbenbarer, en Jesu Kristi apostel og præsident for hans kirke og hans rige på jorden, og til at leve op til deres individuelle ansvar med hensyn til at fremme retfærdighedens sag og at udarbejde deres egen frelse og ophojelse.
Endvidere har Herren sagt:
„Derfor skal du . . . give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig;
„Thi I skal tage imod hans ord i al talmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.
„Thi nar I gor dette, skal helvedes porte ikke fa overhand over jer, ja, Gud Herren vil sprede morkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære." (L. & P. 21:4-6)
Det er lige 144 år siden, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret under Herrens ledelse, at profeten Joseph Smith af ham blev kaldet til at være den forste præsident for hans kirke i disse sidste dage, og at medlemmerne blev givet de belæringer, som jeg lige har citeret.
Vi bærer alle ansvaret for vor fremgang, for at arbejde for Guds rige, for at fremme retfærdighedens og sandhedens sag, og for at bringe sjæle til Kristus.
Vi bor også erindre, at vi i næste uge skal fejre den dag, hvor vor Herre og Frelser ved opstandelsens mirakel brod dodens bånd og kom frem fra graven som et opstandent væsen. Det er naturligt og rigtigt, at kristne overalt bojer deres hoveder i taknemmelighed og opfyldes med tanken om det store offer, som Jesus Kristus, den levende Guds Son, bragte, han, som gav sit liv for jer og for mig og for hele menneskeheden for at vore synder kunne blive forladt, og for at vi kan opstå til udodelighed og evigt liv, for han sagde: „ . . . dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udodelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39)
Ligeledes sagde han: „ . . . dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)
I Johannes Evangeliet star folgende berettet: „Jesus sagde . . . Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dor.
„Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke do . . . "
Der er ved denne konference blevet sagt meget, og inden den er slut vil der sandsynligvis blive sagt meget mere, om Jesu Kristi offer og opstandelsens mirakel, samt om hans budskab til verden. Det er ved ham og kun gennem ham at vi kan habe på opstandelse og et evigt liv efter doden. Gennem sine profeter og sine egne lærdomme gav hans os livets og frelsens plan, og hvis vi vil godtage den og leve derefter, vil den give os uhyre stor glæde, success og fremgang, medens vi endnu lever på jorden, og evigt liv herefter. Medens han endnu var iblandt os, lærte han os, hvor vigtigt det er at bede, ligesom måden, hvorpå vi beder, er af overordentlig stor betydning. Lad os beskæftige os derned et ojeblik.
Han sagde:
„Nar I beder, skal I ikke være som hyklere; thi de holder af at stå og bede i synagoger og på gadehjorner for at blive set af mennesker . . .
„Men du, nar du beder, så gå ind i dit kammer og luk din dor og bed til din Fader, som er i det skjulte, og din Fader, som ser i det skjulte, skal betale dig.
„(lad ikke blot) munden lobe . . .
„Derfor skal I bede således (og han kunne lige så godt have sagt: „Og derfor skal I leve således") . . . Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn;

„komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen;
„giv os i dag vort daglige brod;
„og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere;
„og led os ikke ind i fristelse; men fri os fra det onde;
„(thi dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen)" (Matt 6:5-7, 9-13)

Dette omtales ofte som Fadervor, og mange forstår denne bon sådan, at den skal gentages ofte ord for ord, men i virkeligheden sagde Herren: „Derfor skal I bede således". Hermed mente han, at det er sådanne ting, vi bor have i tankerne og i vore hjerter, nar vi beder, men bon er den direkte personlig kommunikation med vor himmelske Fader, og vi skal derfor være oprigtige og ganske enkelt med vore egne ord give udtryk for vor taknemmelighed og bede Faderen om vejledning og om de velsignelser, som vi har behov for.

Som Herren sagde, må vi først lukke vor dor for verden, så vi kan koncentrere os om, hvad vi vil sige til vor himmelske Fader. Lad os analysere meningen i de enkle ord, som Frelseren brugte, da han gav os eksemplet pa en bon.

Han sagde: „Vor Fader, du som er i Himlene!" Når vi ytre disse ord, anerkender vi Gud som vor Fader, og hele menneskehedens Fader; og alle mennesker opfordres til at tiltale ham som deres himmelske Fader, ligegyldigt hvem og hvad, de er. Det er vidunderligt at tænke på dette, samt på at vi nar som helst uden forudgående aftale kan henvende os til vor himmelske Fader og udose vort hjerte i al enkelhed og med tro, idet vi ved, at han er der, at han kan og vil høre os, og besvare vore bonner. Vi ved at han er den levende Gud, som bor i Himlen, at vi er hans åndelige born, og at hans Son Jesus Kristus har belært os om at påkalde ham og anerkende ham som vor Fader, uanset hvem vi er.

Derefter sagde han: „Helliget vorde dit navn!" Hvor vigtigt er det ikke at Guds navn bliver helliget i vor daglige livsforelse i al almindelighed, og især ved at vi tjener ham. Vi helliger bedst Guds navn ved at holde hans navn helligt og ved at hjælpe andre til også at holde hans navn helligt. Vi holder hans navn helligt ved at være kærlige, ærbodige og ved at henvende os til ham i vor Guds tjeneste idet vi udforer alle de ting, der bidrager til at gore ham ære.

Så er vi nået til: „Komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen;" og vi må gore os klart, at dette kun kan ske på én måde, og det er ved, at vi anerkender ham som vor Gud og efterlever hans bud og er med til at opbygge hans rige her på jorden. Hans kirke og rige er blevet oprettet her på jorden i vor tid, og de kan kun vokse ved, at vi anerkender hans lærdomme, efterlever dem og underviser verden i dem.

Da Herren talte til Joseph Smith i 1831, sagde han følgende:

„Guds riges nogler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden.

Påkald Herren, at hans rige må have fremgang på jorden, at dens indbyggere må modtage det og berede sig for den dag, som skal komme, da Menneskesonnen skal komme ned fra himlen, ifort sin herligheds glans, for at mode Guds rige, der er oprettet på jorden.

„Må Guds rige derfor have fremgang, så at Himmeriges rige må komme, og du, o Gud, må blive herliggjort som i himlen så og på jorden, og dine fjender underlagt dig; thi din er æren, magten og herligheden i evighed. Amen. (L. & P. 65:2, 5-6)

Hvis vi beder om, at hans vilje må ske, så må vi også være villige til at gore vort dertil. Da jeg var barn, sagde min far til mig: „Hvis du onsker, at dine bonner skal blive besvaret, så må du hellere komme igang og bestille noget." Det nytter ikke noget at bede om, at riget skal komme og hans vilje ske, hvis vi ikke er parate til selv at gore noget derfor.

Når vi overvejer vore ord: „Giv os i dag vort daglige brod" står det os klart, at vi lige så godt kunne sige „vore daglige fornodenheder," idet vi bor være klare over, at vi har Gud at takke for alt, hvad vi har. Han er vor skaber og den, der giver alle ting. Han har givet os en hjerne, ved hjælp af hvilken vi kan tænke, ræsonnere og lære, og han forventer, at vi skal bruge vor viden og de kundskaber, vi erhverver os, produktivt, så vi kan sorge for os selv og dele med vor næste. Vi opfordres til at bede til ham angaende alle vore personlige behov, ja, alt hvad der skal til, for at vi kan befinde os godt. Hvor vigtigt er det da ikke, at vi er værdige til at henvende os til vor himmelske Fader og bede ham om hjælp og udtrykke vor taknemmelighed for alle de vidunderlige gaver og velsignelser, han giver os. Idet vi beder, bor vi beslutte os til at udnytte disse mange velsignelser til gavn for os selv og andre, til at fremme Herrens værk og til at herliggøre hans navn. Det er i virkeligheden kun, når vi gør Guds vilje, vi anerkender hans herredomme.

Når vi analyserer ordene: „Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde;" bor vi gøre os klart, at han har givet os skrifterne og sendt os profeter, for at vi kunne blive undervist, og efterhånden som vi anerkender disse lærdomme, vil vi blive ledt bort fra fristelserne. Hvis vi holder budene og folger Jesu Kristi lærdomme vil vi få styrke til at modstå fristelser, og vi vil blive fri for det onde, fordi vi ikke længere vil komme i situationer, hvor vi bliver fristet til at gore forkert.

I Markus Evangeliet læser vi: „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse! anden er villig, men kodet er skrobeligt." (Mar. 14:38) Vi må bede om styrke og mod, evner og en fast beslutning om at være ærlige, sandfærdige, kyske, velgorende og dydige, og om at vi må gore mod andre, som vi onsker, at de skal gore mod os. Idet vi under bon bestandig soger efter sandhed, bor vi tragte efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt. Ved at leve sådan hjælper vi Herren så han kan besvare vor bon: „Led os ikke i fristelse," og vi vil blive befriet fra det onde.

Lad os engang overveje ordene: „forlad os vor skyld, som vi også forlader vore skyldnere." Det er ganske interessant at sammenligne disse ord, som står i Mattæus Evangeliet med Lukas' og Markus' version. Lukas

skriver: „og forlad os vore synder, thi også vi forlader enhver, som er skyldig over for os; . . . " (Luk. 11:4)
Markus udtrykker det på følgende måde:
„Og når I står og beder, skal I tilgive, hvis I har noget imod nogen, for at jeres Fader, som er i Himlen også kan tilgive jer jeres overtrædelser." (Mark. 11:25-26)
Herren har sagt: „Jeg Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker." (L. & P. 64:10) Videre får vi at vide, at vi skal tilgive mange gange, ja halvfjerds gange syv gange. Vi bør standse op et øjeblik og spørge os selv, om vi nu også lever sådan, at det er tilstrækkeligt, at Gud tilgiver os i samme grad, som vi tilgiver vore medmennesker og venner. Hvor vidunderligt ville det ikke være, hvis vi alle kunne tilgive og elske vor næste. Så ville det være meget nemmere for os at påkalde Herren og bede ham tilgive os vore fejl, så vi, når vi omvender os og viser, at vi virkelig har forandret os, kan forvente, at Gud tilgiver os, og at han vil have barmhjertighed med os.
Skriften taler ganske klart om tilgivelse. Der står: „Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer;
„men tilgiver I ikke menneske deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser." (Matt 6:14-15)
Endvidere: „Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd." (L. & P. 64:9)
Vor Herre gav os et eksempel på tilgivelsens sande ånd, da han fra korset udtalte disse ord: „. . . Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." (Luk. 23:34) Vi læser også om den trofaste discipel, Stefanus, som blev forfulgt og stenet. „Og han faldt på knæ og råbte med høj røst: ‚Herre, tilregn dem ikke denne synd!' Og da han havde sagt dette, sov han hen." (Ap. Gern. 7:60)
Hvor vigtigt er det ikke, at vi i vort liv efterlever disse store principper om omvendelse og tilgivelse. Lad os altid huske på, at den, der bærer nag eller nærer andre dårlige følelser mod sin næste, og som ikke kan tilgive, er den der har det værst, er mest ulykkelig og dårlig tilpas, og hvis vedkommende ikke forbedrer sig, sker det med fare for den pågældende sjæls renhed, idet der på ham hviler en større synd. Der fortælles mange historier, der ender godt, om mennesker, som har båret nag eller næret andre dårlige følelser mod andre, og som senere beder om forladelse, idet de udviser kærlighed og forsøger at råde bod på, det de har gjort. Alt dette har været begyndelsen til et vidunderligt venskab, som begge parter er lykkelige for og befinder sig godt ved.
Lad os engang se på ordene: „Thi dit er Riget og magten og æren i evighed. Amen." Igen mindes vi om, at Gud er vor Fader og anerkender, at det rige, vi søger, er hans, og at det gode ikke fuldføres i og af os selv, men gennem hans magt og herlighed. Vi må takke ham for alt, hvad vi modtager, idet vi bør indse betydningen af, at vi udtrykker vor takenmelighed gennem vor måde at leve på og ved at tjene ham og vore medmennesker.
Måtte vi altid huske på, at Jesus Kristus, Guds Søn, verdens Frelser, kom herned og gav sit liv for jer og mig, og anerkende hans lærdomme som livets og frelsens vej samt være parate til at leve, sådan at vi kan være det offer værdige, som han bragte, og komme til at nyde udødelighed og evigt liv. Når vi gør dette, helliger vi hans navn og gør og fortjente til frelse.
„Amen" er et ord, der bruges til afslutning, det tjener som bekræftelse på det, der er blevet sagt. Lad os virkelig mene det, når vi siger det, og leve derefter, ja, vise det i ord og gerning.
Når vi beder, bør vi huske på den bøn, som Jesus Kristus bad i Getsemane Have:
„Da kommer Jesus med dem til et sted, der heddet Getsemane, og han siger til disciplene: ‚Sæt jer her, medens jeg går derhed og beder.'
„Så tog han Peter og de to Zebedæussønner med sig, og han blev grebet af sorg og gru.
„Da siger han til dem: ‚Min sjæl er dybt bedrøvet til døden; bliv her og våg med mig.
„Og han gik et lille stykke videre, faldt ned med ansigtet mod jorden, bad og sagde: ‚Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.' " (Matt 26:36-39)
Hvor vigtigt er det ikke, at vi er parate til at sige: „Ikke min vilje, men din vilje ske."
Lad os engang lytte til nogle ord, som Herren har sagt i de sidste dage:
„Hør, o, min kirkes folk, til hvem riget er givet. Lyt og hør ham, som har lagt jordens grundvold, som skabte himlen og alle dens hærskarer og ved hvem alt, som lever og rører sig er til, blev skabt.
„Og atter siger jeg: Hør min røst, så døden ikke skal overraske jer på et tidspunkt, da I ikke mener, sommeren er forbi, høsten overstået og jeres sjæle ikke frelst.
„Lyt til ham, som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag for ham." (L. & P. 45:1-3)
Jeg bærer vidnesbyrd, om at Gud lever, at han er parat til at høre og besvare vore bønner gennem Jesus Kristus, vor Frelser. Vi kan hellige hans navn og hjælpe med til at opbygge hans rige, som kun oprettes her på jorden ved, at vi efterlever hans lærdomme og holder hans bud. Jeg beder om, at vi må gøre dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Udvalgt af Herren

N. ELDON TANNER

Mine elskede brødre, I, som er medlemmer af Guds præstedømme — I er så mange samlet på så mange forskellige steder (næsten 200,000 er til stede her i aften ved dette møde) — det er en kongelig hær, det stærkeste og største broderskab i verden. Hvor heldige og velsignede er vi ikke, at vi er medlemmer af præstedømmet og af dette store broderskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I aften er vi blevet belært, inspirerede og opbygget i vor tro og vidnesbyrd og vi har nydt at lytte til dette vidunderlige kor. Om nogle få minutter vil vi få lejleghed til at lytte til en Guds profet, han, som er præsident for Jesu Kristi Kirke, og som er Guds taleror her på jorden i dag. Måtte vi, når han taler, have øren så vi kan høre samt være fast besluttede på at følge denne store leder, Spencer W. Kimball.

Det har været mit store privilegium og en stor velsignelse at kunne tjene som rådgiver for fire af Herrens udvalgte profeter, og jeg bærer vidnesbyrd om, at de virkelig er Herrens profeter, og jeg vil gerne her sammen med jer endnu engang gennemgå, hvordan Herren udvælger og ordinerer lederne for sin kirke, og hvor glat det forløber, når en præsident skal overtage sin forgængers plads.

Da Jesus gik på jorden, påbegyndte han sin mission med at organisere sin kirke, og han „kaldte . . . sine disciple til sig og udvalgte tolv af dem, som han også kaldte apostle." (Luk. 6:13) Og han sagde til dem: „Sandelig siger jeg eder: hvad I binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i Himmelen." (Matt. 18:18)

Herudfra ses det tydeligt, at han gav dem alle fuldmagt som apostle med alle nøgler og fuld myndighed, således, at enhver, når tiden kom, kunne tjene som den ældste blandt apostlene eller som præsident for kirken, når turen kom til ham. Peter, Jakob og Johannes blev ordineret som kirkens ledelse, så de kunne tjene som Det første Præsidentskab, når Jesus forlod dem.

Kirken i disse sidste dage er grundlagt på det selvsamme princip. Da Joseph Smith var udvalgt af Herren, viste Peter, Jakob og Johannes sig for ham og gav ham og Oliver Cowdery Det melkisedekske Præstedømme og ordinerede dem til apostle i Jesu Kristi Kirke.

I Lære og Pagter læser vi, at Joseph Smith, jr. blev kaldet til at være kirkens første ældste. Herren sagde:

„ . . . du skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken gennem Gud Faderens vilje og vor Herrens Jesu Kristi nåde.

„Og du bliver inspireret af den Helligånd til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allehelligste tro." (L. & P. 21:1-2)

Skont profeten og Oliver Cowdery allerede i juni 1829 for kirken var organiseret, fik at vide, at der skulle være tolv apostle og hvordan de skulle vælges, så blev De tolvs Råd ikke valgt for i 1835. De tre vidner til Mormons Bog udvalgte, under Herrens ledelse gennem Joseph Smith, de tolv, som skulle ordineres til apostle. *(Documentary History of the Church,* 2. bind, siderne 186-87; L. & P. 18)

Disse mænd blev udvalgt og ordineret til apostle under profeten Josephs ledelse, og de fik den samme myndighed, som Paulus og andre apostle fik af Jesus Kristus. Det står optegnet: „Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de tre for omtalte præsidenter." (L. & P. 107:24) Hermed menes kirkens præsidentskab.

Og i *Documentary History of the Church* står der: „Præsident Smith fortsatte derefter med at forklare De Tolv om deres pligter og den myndighed, der tilkom dem, hvilket sidestiller dem med det til enhver tid siddende præsidentskab . . . De Tolv er heller ikke ansvarlige overfor nogen andre end Det forste Præsidentskab, nemlig mig selv . . . Sidney Rigdon og Frederic G. Williams, som ikke er mine rådgivere; og når jeg ikke længere er her (altså når præsident Smith dor) findes der ikke noget overste præsidentskab over De Tolv." (*DHC*, 2 bind, siderne 373-74)

Præsident Wilford Woodruff sagde: „Jeg siger til de sidste dages hellige, at noglerne til Guds rige er her blandt os, og de vil forblive blandt os indtil Menneskesønnens komme. Må hele Israel forstå, at . . . intet menneske, som nogensinde har levet, kunne på nogen mulig måde holde nøglerne til Guds rige og samtidig lede folket på vildspor." (*Discourses of Wilford Woodruff*, G. Homer Durham, comp., Bookcraft, Inc., 1946)

Da profeten Joseph var afgået ved doden, sammenkaldte Brigham Young til et mode med disse ord: „Jeg onsker at se dette folk, med præstedommets forskellige kvorummer, samlet til en særlig konference . . . " Og ved modet sagde han: „ . . . Jeg træder frem her for at handle i overensstemmelse med min kaldelse i forbindelse med De tolvs Kvorum, som er Jesu Kristi apostle i denne generation — apostle, som Gud har kaldet ved åbenbaring gennem profeten Joseph, mænd, som er blevet ordineret og salvet til at erholde Guds riges nogler for hele verden."

Så stillede han folgende sporgsmål: „Onsker kirken, og onsker dens medlemmer virkelig at opretholde De Tolv som dette folks Forste Præsidentskab?" I optegnelserne står der, at der var ensstemmig tilslutning hertil. Så spurgte han, om der var nogen, der stemte imod, og ingen rakte hænderne op.

Det er tydeligt, at Brigham Young on-

skede at sikre sig, at præstedommets kvorummmer stod bag ham, ganske som vi også onskede det her til morgen i denne hojtidelige forsamling, for han sagde: „Denne (afstemning) overflodiggor det andet sporgsmål og vi behover derfor ikke at holde afstemning om det kvorumsvis." (*DHC*, 7. bind, siderne 230, 232, 240) Så forklarede han, at De Tolv ville forblive i deres stillinger, og at de var i besiddelse af rigets nogler, samt at de ville lede kirken i alle ting og sorge fot alt, indtil der kunne organiseres et nyt Forste Præsidentskab. Denne fremgangsmåde er blevet fulgt lige siden Joseph Smiths dod. I dette tilfælde fortsatte De Tolv med at lede kirken i tre og et halvt år, for Det forste Præsidentskab blev organiseret, og Brigham Young udnævnt til kirkens præsident.

Da præsident Wilford Woodruff blev spurgt, om han kendte nogen grund til, at en anden end præsidenten for De tolvs Råd ikke skulle kaldes til at præsidere over kirken, svarede han, at han kunne anfore adskillige grunde hertil. „For det forste, når kirkens præsident dor, hvem er det så, der har myndighed til at præsidere over kirken? Det er De tolv apostles Kvorum, som er ordineret og organiseret gennem åbenbaring fra Gud, og ingen andre. Og medens disse tolv apostle præsiderer over kirken, hvem er så præsident for kirken? Det er præsidenten for de tolv apostle, og han er praktisk talt lige så meget kirkens præsident, mens han præsiderer over De Tolv, som han er, når han præsiderer over to mænd, efter de er indsat som kirkens præsidentskab." Disse oplysninger er taget fra et brev, som blev skrevet til ældste Heber J. Grant den 28. marts 1887, og som er underskrevet af Wilford Woodruff. Dette princip er nu efterlevet i over hundrede år.

Gennem hele kirkens historie har det været tydeligt, at den mand, som er blevet valgt som præsident for kirken, har været forudordineret og netop også været den, der har været brug for netop på dette tidspunkt. Det fortælles, at profeten Joseph, da han forste gang modte Brigham Young, skal have sagt, at han en skonne dag ville blive kirkens præsident. Når vi ser på de særlige sammentræf og begivenheder, der gjorde, at Brigham Young virkelig en dag blev præsident for De Tolv og siden kirkens præsident, så er det tydeligt, at han var blevet forudordineret og udvalgt, længe for han blev fodt, ganske som Jeremias og andre blev det.

Da profeten Joseph dode, så det for alle ud, som om der ikke fandtes nogen, der var parat til at overtage ansvaret som kirkens præsident. Joseph havde jo fået en særlig endowment, så han kunne modtage åbenbaring på hele kirkens vegne, og han var mere inspireret end mange af profeterne. Han var ganske specielt egnet til at opfylde sin store mission. Men, efter at han var afgået ved doden, viste Brigham Young, som derefter blev præsident for kirken, at det nu var ham, der var brug for. Også han havde ganske særlige egenskaber og endowments til at udfore de ting, der netop på det tidspunkt var behov for. Brigham Young var en stor leder, kolonisator og organisator. Kunne nogen anden som han have ledet kirken og fort folket vestpå til Rocky Mountains, som profeten Joseph tidligere havde forudsagt?

Det er også tillidvækkende at se, hvordan der blev holdt en hånd over præsident John Taylor. Han havde jo været, hvad man kan kalde en martyr, idet han til sin dod bar de ar, som han havde fået, da profeten Joseph mistede livet. I den tid, kirken stod under hans administration, blev det gang på gang åbenlyst, at netop han var manden, der på det tidspunkt var brug for. Det samme kan siges om andre, der fulgte efter ham som præsidenter for kirken.

Vi bor gore os klart, at skont præsident Lee præsiderede over kirken i så kort tid, så skete der dog store fremskridt under hans ledelse; man nåede langt med mange ting og lagde grunden til videre udvikling og vækst for kirken.

Nu har vi en ny præsident over kirken, også han er udvalgt af Herren og forudordineret – en mand, der ved at være apostel i over 30 år er blevet provet igen og igen, og som ved tre forskellige lejligheder mirakulost er blevet reddet, så han i dag kan bestride denne hoje og hellige stilling.

Som vi kan læse i Profeten Joseph Smiths Lærdomme: „Hvert eneste menneske, som har en kaldelse angående noget, der skal udfores for menneskeheden, blev ordineret hertil i det store råd i Himmelen, for verden blev til."

Vi må altid huske på det, som er blevet sagt så mange gange, at Herren kalder sine profeter, og Herren lader sine profeter aflose igen. De kan ikke kaldes og afloses gennem nogen anden magt. Som jeg tidligere har sagt, overtager De tolvs Kvorum ledelsen, når præsidenten dør, og den, der har været apostel længst, eller med andre ord præsidenten for De tolvs Råd bliver den overste leder.

Det er af betydning at lægge mærke til, præcis hvad der skete, da præsident Harold B. Lee dode. Præsident Romney var blevet kaldt til hospitalet, og i lobet af samtalen sagde præsident Lee, der indså, at det ville vare længe, for han selv kunne udfore sit arbejde igen, folgende til præsident Romney: „Præsident Tanner er bortrejst, og jeg onsker, at du skal overtage ledelsen og sorge for kirkens anliggender." Præsident Kimball, som kom lidt efter, tilbød at hjælpe præsident Romney. Men lige så snart, man havde fået at vide, at præsident Lee var dod, vendte præsident Romney sig til præsident Kimball og sagde: „Det er nu dig, der i din egenskab af præsident for De tolvs Kvorum, står for ledelsen. Jeg står naturligvis til tjeneste og vil gøre alt, hvad jeg kan, for at hjælpe dig."

Dette var fuldstændig i overensstemmelse med kirkens orden og er et glimrende eksempel på, hvordan kirken aldrig er uden et præsidentskab, og hvor glat det forlober, når et nyt præsidentskab overtager ledelsen. Øjeblikkeligt blev præsident Kimball, i sin egenskab af præsident for De Tolv, kirkens præsiderende myndighed.

Jeg vil gerne her gengive de retningslinier, man fulgte, da Spencer W. Kimball blev udnævnt og ordineret til præsident for kirken. Men før jeg gør dette, så lad mig citere fra en

konferencetale, som præsident Kimball holdt den 4. april 1960 – altså for 14 år siden:

„Hvilken mor forestiller sig ikke, når hun omt ser ned på sit buttede barn, at netop det en dag vil blive præsident för kirken eller nationens leder! Medens hun endnu holder det i sine arme, ser hun det som statsleder eller profet. Nogle af disse drømme bliver til virkelighed! Fra én mors arme kommer en Shakespeare (engelsk skuespilforfatter og digter) fra en andens en Michelangelo (italiensk maler og billedhugger), eller en Abraham Lincoln, en anden mors barn bliver en Joseph Smith?

„Når teologer snubler og falder, når læberne udtaler tomme ord, og hjerterne er ved at fare vild, når folkene ‚vanker . . . fra hav til hav, flakker fra nord til øst for at søge Herrens ord, men finder det ej' (Amos 8:12) – når fejltagelsernes mængder formørker landet åndeligt, og der er brug for et himmelsk lys til at sprede og gennemtrænge dette mørke, så fødes der et lille barn." Hvor profetisk! (*Conference Report*, april 1960, side 84)

Netop et sådant barn blev født i Salt Lake City den 28. marts 1895; det fik navnet Spencer Woolley Kimball. I kan finde den meget interessante beretning om denne mands liv fra fødslen indtil nu i *Den danske Stjerne*, juli 1974. Det er ældste Boyd K. Packer, der med stor dygtighed har skrevet herom.

Da Wilford Woodruff var præsident for kirken, sagde han, at det var Herrens vilje, at der ikke skulle gå nogen tid mellem den forrige præsidents død og reorganiseringen af det nye Første Præsidentskab. Derfor kaldte præsident Kimball, De Tolvs præsident, medlemmerne af dette råd sammen i værelset øverst oppe i templet kun fire dage efter præsident Lees død, for at de der kunne tale om reorganiseringen af Det første Præsidentskab og handle udfra de slutninger, man der nåede frem til. De, som havde været præsidentens rådgivere – det vil sige præsident Romney og jeg selv – indtog vore respektive pladser i De tolvs Kvorum.

Da præsident Kimball havde udtrykt sin store sorg over præsident Lees død, samt givet udtryk for, hvor utilstrækkelig han følte sig til nu at stå med ansvaret, bad han medlemmerne af De tolvs Råd om en for en, efter anciennitet, om at beskrive deres følelser med hensyn til, hvordan kirkens præsidentskab burde reorganiseres.

Og hver enkelt af De tolvs Råd udtalte sig, efterhånden som det blev hans tur, som værende af den opfattelse, at Det første Præsidentskab skulle reorganiseres med det samme, og at det var præsident Spencer W. Kimball, som Herren ønskede skulle præsidere på dette tidspunkt. Herrens velgørende Ånd var til stede i rigt mål, og der var fuldstændig harmoni og enighed i brødrenes ord og sind. Deres eneste formål og ønske var at gøre Herrens vilje, og ingen var i tvivl om, at det også var Herrens vilje, der skete fyldest.

Ældste Ezra Taft Benson var den, der fremsatte den egentlige, formelle begæring om, at kirkens Første Præsidentskab blev reorganiseret, og at Spencer W. Kimball blev opretholdt, ordineret og indsat som præsident, profet, seer, åbenbarer og ansvarlig for kirken. Dette forslag blev enstemmigt godkendt.

Præsident Kimball trådte så udmygt frem og accepterede ansvaret, idet han bad om, at Herrens Ånd og velsignelser ville være med ham, så han på enhver måde måtte gøre Herrens vilje. Han fortalte, at han altid havde bedt, om at præsident Lees helbred måtte være godt, om at han måtte være stærk og vital, og om at Herrens velsignelser måtte følge ham i hans arbejde som kirkens præsident. Han understregede den kendsgerning, at han sammen med sin yndige hustru, Camilla, havde bedt om, at det aldrig måtte blive ham, der skulle bestride denne stilling, og at han havde været sikker på, at præsident Lee ville leve længere end han selv.

Ved denne lejlighed tænkte jeg på Frelseren i Getsemane Have, da han bad: „ . . . Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil." (Matt. 26:39) Og således tog han imod det store ansvar.

Så udvalgte og ordinerede han N. Eldon Tanner som 1. rådgiver og Marion G. Romney som 2. rådgiver; de tog begge ydmygt mod kaldelsen og lovede at gøre alt for at støtte og opretholde præsident Kimball som kirkens præsident, og for at leve så godt som muligt op til deres ansvar; og de bad ligeledes begge om Herrens velsignelser i deres arbejde.

Herefter blev præsident Benson opretholdt som præsident for De tolvs Råd. Så indtog præsident Kimball sin plads midt i værelset, og da alle de tilstedeværende lagde deres hænder på hans hoved, følte vi nærværelsen af Herrens Ånd meget stærkt; vi følte den opfylde vore hjerter. Præsident Benson tog da ordet på alles vegne i en smuk bøn og velsignelse, og Spencer Wooley Kimball blev ordineret som profet, seer og åbenbarer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det er mit vidnesbyrd til jer og overfor verden, at kirkens orden og plan er blevet efterfulgt og at Spencer W Kimball er Guds profet og præsident for hans kirke og rige her på jorden. Ved de stavskonferencer, der er blevet holdt, siden han er tiltrådt, og i denne højtidelige forsamling i dag, har medlemmerne opretholdt ham med begejstring. Det er for hver enkelt af os et stort privilegium en stor ære og et stort ansvar at anerkende og opretholde præsident Kimball som en Guds profet og vi vil under hans ledelse gøre alt, hvad der står i vor magt for at hjælpe til med at opbygge riget, til at fremme retfærdighedens sag og forberede verden til vor Herre og Frelser, Jesu Kristi andet komme.

Men ligesom i fortiden findes der også nu nogle, som stiller sig tvivlende overfor valgets fremgangsmåde og for selve valget af kirkens præsident, og der er særligt én, der har skrevet og givet udtryk for den tanke, at det var ham, der skulle være kirkens nye præsident, men lad mig minde jer om, at kirkens fremgangsmåder og Jesu Kristi lære ikke er fremlagt til diskussion. Det er vort store privilegium og ansvar, og det er til stor velsignelse, for os medlemmer af hans kirke og rige – at kunne støtte, anerkende og opretholde profeten, og det er os, der skal bevise, at vi er værdi-

ge til at være medlemmer og til at bære vort præstedømme.
Lad os altid huske, at kirkens ledere er ansvarlige overfor Herren, og det er hans sag at vejlede dem, hvis de er kommet ind på et galt spor og at afløse dem, når de har fuldført deres mission. Vi er blevet advaret gentagne gange, at hvis vi gør ophævelser mod den myndighed, som Gud har givet vore ledere for at kirken her på jorden kan blive styret sikkert, så vil han nægte os sin Ånd, hvis vi ikke omvender os.
Brødre, hvis vi ønsker at blive ledet, af Ånden og nyde Guds velsignelser, så må vi være trofaste og loyale overfor ham, som er blevet valgt til vor leder, og aldrig beklage os, kritisere, eller føle, at en anden skulle have indtaget hans plads. Mænd i store stillinger, ja, selv en af de tre vidner, Oliver Cowdery, som ovenikøbet modtog præstedømmet af himmelske væsener, og siden Sidney Rigdon, som var rådgiver i Det første Præsidentskab, er faldet bort fra kirken, fordi de kritiserede Guds profet.
Jeg beder om, at vi alle må forblive sande i troen, at vi må støtte, opretholde og på enhver måde følge ham, som er blevet valgt af Gud til at være vor leder. Når vi gør dette, vil vi blive velsignede og Herrens Ånd vil forblive hos os og hos vore familier, når vi underviser dem og opmuntrer dem til at være trofaste og aktive. Guds værk vil blive fuldført og hans vilje ske. Som Herren sagde om sin profet:
„Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.
„Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.
„Thi så siger Gud Herren: Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft . . . " (L. & P. 21:5-7)
I Jesu Kristi navn. Amen.

En by, der ligger på et bjerg

Gordon B. Hinckley

Mine brødre og søstre, jeg søger den Helligånds vejledning, for at kunne sige de ord, der kan føje noget til jeres tro. Jeg havde fornylig en helt speciel oplevelse. I næsten en uge stod jeg sammen med nogle andre ved indgangen til WASHINGTON Templet som vært for særlige gæster. Blandt disse var De forenede Staters førstedame, højesteretsdommere, senatorer og kongressmedlemmer, ambassadører fra forskellige lande, præster, kendte folk indenfor undervisningssektoren og fremtrædende forretningsfolk. Og efter at denne uge med særligt indbudte var forbi, kom mere end 300.000 andre mennesker for at se denne hellige bygning.

Aviser og ugeblade brugte mange spalter til omtalen af templet, og radioen og fjernsynet har båret historien om templet videnom. Jeg tror ikke, at nogen bygning i den østlige del af De forenede Stater, har tiltrukket sig så megen opmærksomhed i de sidste mange år.

Næsten uden undtagelse har de, der er kommet for at se bygningen, givet udtryk for betagelse og ærbødighed. Mange har været dybt rørt. Da fru Ford forlod templet, sagde hun: ,,Dette har virkelig været en stor oplevelse for mig . . . denne bygning er til inspiration for alle mennesker." Medens jeg, sammen med de andre, stod der i den hellige bygning dag efter dag og hilste på mange af de betydligste mennesker i dette land og i verden, var der to forskellige tanker, der blev ved med at komme tilbage i mit sind. Den første stammer fra fortidens historie. Den anden drejer sig om nutiden og fremtiden. Medens jeg så på, at landets førstedame blev fotograferet sammen med præsident Spencer W. Kimball, gik mine tanker tilbage til tiden for 135 år siden. Vort folk opholdt sig dengang i Commerce i Illinois, hvor de hjemløse og uden midler måtte imødese den strenge vinter, som skulle komme. De var blevet forjaget fra Missouri og var flygtet over Mississippi for at søge ly i Illinois. Der, hvor floden slår en stor bue, havde de købt et stykke land, som lå meget smukt, men som var så sumpet, at et okseforspand ikke kunne krydse det uden at sidde fast i mudderet. Ved store anstrengelser og ofre skulle dette stykke land blive til det skønne Nauvoo. Men i 1839 var det stadigvæk Commerce, et samlingssted for tusinder, som var blevet fordrevet fra deres hjem og nu intet andet sted havde at være. De havde ladt frugten af års arbejdet bag sig — huse og lader, kirker og administrationsbygninger og ikke mindst hundreder af produktive gårde. Og dybt i Missouris jord efterlod de sig de af deres kære, som var blevet dræbt af pøbelen. Uden ejendom og ude af stand til at få erstatning fra Missouri, bestemte de sig til at anmode præsidenten for De forenede Stater og kongressen om hjælp. Man bestemte sig til, at Joseph Smith og Elias Highbee skulle tage til Washington.

De forlod Commerce den 20. oktober 1839 i en let, hestetrukken vogn og ankom til Washington fem uger senere. De tilbragte det meste af den første dag med at finde et logi, som de kunne betale. I et brev til Hyrum Smith skrev de: ,,Det lykkedes os at finde så billigt et logi, som det nu kan lade sig gøre i en by som denne." (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints:* 4:40)

Det lykkedes dem så at få De forenede Staters præsident, Martin Van Buren, i tale, og de fremsatte deres sag for ham. Han sagde: ,,Mine Herrer, Deres sag er en retfærdig sag, men jeg kan intet gøre for Dem . . . Hvis jeg støtter Dem, vil jeg miste hver eneste stemme i Missouri." (*History of The Church:* 4:80)

Så forsøgte de at henvende sig til kongressen. I løbet af de frustrerende uger, der fulgte, vendte Joseph tilbage til Commerce, idet han tilbagelagde det meste af vejen til hest. Dommer Highbee blev tilbage for at tale deres sag, men alligevel endte det med, at han fik at vide, at kongressen intet kunne udrette.

rekte kompliment til vort folk? Verden forventer noget godt af os, og når så én blandt os snubler, skriver pressen sig det omgående bag øret. Ja, vi er virkelig blevet som en by på et bjerg, som alle kan se. Hvis vi skal være sådan, som Herren forlanger af os, så må vi også være ,,et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at (vi) skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte (os) fra mørket til sit underfulde lys." (1. Pet. 2:9)

Med mindre verden ændrer kurs bort fra de ting, der nu er almindelige (og det er næppe sandsynligt); og hvis på den anden side vi vedbliver med at følge profeternes lære, så vil vi i stadig højere grad blive et særligt folk, som verden vil lægge mærke til. For eksempel: Efterhånden som familiens samhørighed forsvinder under verdens indflydelse, vil vort synspunkt med hensyn til, at familien er hellig, blive mere og mere bemærkelsesværdig, og vi vil skille os mere og mere ud fra andre, hvis vi vel at mærke har den fornødne tro til at efterleve vore standarder.

Efterhånden som den liberale indstilling til sex bliver mere udbredt, bliver kirkens lære, som er blevet prædiket i over et århundrede, stadig mere afvigende set med verdens øjne.

Efterhånden som den mængde alkohol, der bliver indtaget, år efter år bliver større under indflydelse af vort samfunds skikke og reklamernes tillokkelser, vil vor indstilling, som Herren fastlagde for mere end hundrede år siden, blive mere og

mere bemærkelsesværdig set med verdens øjne.
Efterhånden som regeringen i stadig højere grad påtager sig ansvaret for at sørge for alle menneskets behov, vil uafhængigheden i vort sociale program og den lære, der ligger bag dette, vække stadig større og større opsigt.
Efterhånden som sabbaten i stadig højere grad bliver en indkøbsdag, vil de, der adlyder den lov, som Herrens finger skrev i Sinai, og som er blevet os bekræftet gennem moderne åben-
pris, som de betalte, og som er grunden til, at vi nu er så priviligerede. Lad os aldrig glemme det, mine brødre og søstre. Vi må i taknemmelighed mindes de mennesker som måtte betale, for den respekt dette folk nu nyder, med deres liv. Vi bør være teknemmelige for bedre tider, hvor der er en større forståelse for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og hvor kirken i langt højere grad er accepteret og godkendt.
Det var dette, jeg stod og tænkte på, medens jeg hilste på mange af de tusinder, som kom til Washington Templet, nysgerrige efter at se dette fænomen, og som forlod det med ærefrygt, nogle af dem med tårer i øjnene.
Men disse tanker havde mest med fortiden af gøre. Jeg tænkte også på andre ting, der er mere knyttet til nu- og fremtiden. En dag, hvor jeg kom kørende ad hovedvejen, så jeg med samme undren, som alle, der kommer kørende den vej, må føle det, da jeg fra bilen fik øje på de blanke tårne på Herrens hus, der rejser sig fra en bakketop midt i skoven. Jeg kom til at tænke på et skriftsted, ord, som Herren havde udtalt, da han stod på bjerget og lærte folket. Han sagde:
„En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.
„Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset.
„Således skal *jeres* lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene." (Matt 5:14-16. Fremhævelsen tilføjet)

Ikke alene Washington Templet, men hele dette folk er blevet som en by på et bjerg, som ikke kan skjules. Nogle gange bliver vi en smule stødte, når en, der nominelt er medlem af kirken, begår en forbrydelse, og pressen så omgående fortæller alle, at han er mormon. Vi siger til os selv, at det ikke ville være blevet nævnt, hvis han havde været medlem af en anden kirke.
Men er dette alligevel ikke en indi-
Tænk hvor langt kirken er nået, hvad offentlighedens respekt og tillid angår, mellem 1839, hvor Joseph Smith blev afvist i Washington, og 1974, hvor præsident Kimball bliver budt velkommen og respekteres alle vegne. Dette er kort fortalt første og sidste kapitel af de ting, mine tanker beskæftigede sig med i de dejlige dage jeg tilbragte i Washington Templet.
Og mellem disse to kapitler udspiller der sig en snes andre kapitler, kapitler, hvor Joseph og Hyrum den 27. juni 1844 måtte lade livet; kapitler, hvor Nauvoo blev ødelagt; hvor lange vogntog bevæger sig over floden ind i Jowas territorium; hvor man har måttet slå lejr i sne og mudder i det skæbnesvangre forår i 1846; om vinterkvarteret i Missouri, om den frygtede difteri, febersygdommene og pesten, som krævede store dele af de hellige; om opfordringen til at slutte sig til hæren, der kom fra den samme regering, som tidligere havde vendt det døve øre til deres bønner; og om vejen op langs Elkhorn, Platte og Sweetwater (floden i Nebraska og Wyoming) og op over South passet og derefter til denne dal, som let kunne følges, fordi den var afmærket af alle de grave, de måtte lade bag sig; om de ti tusinder, som forlod landet østpå for at gå den lange vej, hvoraf nogle kun havde håndkærrer og måtte lade livet i Wyomings vinter; om den endeløse rydning af bynker i dalene; om alle de grøfter, der blev gravet, for at lede vandet til de tørstige marker; om alle de mange år under skarpe anklager, som var affødt af fordomme; om fratagelsen af vore borgerrettigheder, noget, der var blevet vedtaget i

det samme Washington og bragt til udførelse af marskaller, som blev udsendt fra føderationens hovedsæde. Disse er blot nogle af kapitlerne i hele denne historie.
Jeg takker Gud for, at disse hårde tider er overstået. Jeg er dem taknemmelig, som forblev trofaste gennem alle disse hårde prøvelser. Tænk på den pris, den forfærdelige
baringer, synes mere og mere særegne.
Det er ikke altid let at leve i verden uden at være en del af den. Vi kan ikke leve udelukkende blandt vore egne, og det ønsker vi da heller ikke. Vi må og skal blande os med andre. Dette kan udmærket gøres på en taktfuld måde. Vi behøver ikke at ophidse folk. Vi må undgå enhver form for selvretfærdighed. Men vi kan stå fast ved vore standarder. Der vil være en naturlig tendens til det modsatte, og der er mange, der har givet efter for den.
I 1856, da vi stort set var alene i Salt Lake dalen, var der nogle, der mente, at vi kunne holde os uden for verden. Men hertil svarede Heber C. Kimball, som er bedstefader til vor elskede præsident, følgende: „Jeg vil gerne sige til jer, mine brødre, at den tid kommer, hvor vi i disse fredelige dale bliver blandet med andre i en sådan grad, at det vil blive vanskeligt at skelne en hellig fra en, der er fjende af Guds folk. Og så, mine brødre," fortsatte han, „så skal I tage jer i vare for adskillelsens tid, for der vil ske en frasortering, og mange vil falde; for jeg siger til jer, I vil blive udsat for en prøve, og hvem vil bestå den?" (Orson F. Whitney: *Life of Heber C. Kimball*, side 446 Bookcraft, 1945)
Jeg ved ikke bestemt, hvad slags prøve, der her vil blive tale om. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at tiden er kommet, og at prøven består i, om vi har evner til at efterleve evangeliet og ikke tilpasse os verdens normer.
Jeg tilskynder på ingen måde til, at vi skal trække os tilbage fra samfundet. Tværtimod har vi pligt til at indtage vore pladser i forretningsverdenen, indenfor videnskaben, regeringen, lægevidenskaben og

undervisning, ja, indenfor ethvert værdigt og nyttigt område. Det er vor pligt at lære håndværk og uddanne vor hjerne til at udmærke os i verdsligt arbejde til velsignelse for hele menneskeheden. Og når vi gør dette, må vi nødvendigvis samarbejde med andre. Men dette behøver ikke at betyde, at vi opgiver vore standarder.

Vi og vore familier kan udmærket bevare vor retskaffenhed, hvis vi følger vore lederes råd. Og når vi gør dette, vil folk omkring os med respekt lægge mærke til det, vi gør, og efterhånden spørge, hvordan dette kan lade sig gøre.

Vi kan modsætte os tendensen til pornografi og vellystighed, som er ved at ødelægge nationerne i deres grundvold. Vi kan undgå at nyde alkohol og arbejde aktivt for en lovgivning om at indskrænke salget af alkoholiske drikke. I dette arbejde vil vi møde andre, som har samme mening som os og som vil støtte os i denne kamp.

Vi kan tage os endnu mere af vore egne, som har hjælp behov, i stedet for at lade sorteper gå videre til regeringen og derved bevarer vi værdigheden og uafhængigheden, for dem som har hjælp behov, og som også er berettiget til at få hjælp.

Vi kan lade være med at købe ind om søndagen. Når der er seks andre dage i ugen, så er der ingen af os, der behøver at købe møbler om søndagen. Der er heller ingen af os, der behøver at købe tøj om søndagen. Og hvis vi planlægger vore indkøb med lidt omhu, så behøver vi heller ikke at købe madvarer om søndagen.

Hvis vi holder disse og andre af kirkens standarder i hævd, så er der mange i verden, der vil respektere os og finde den fornødne styrke til at følge det, som de i virkeligheden godt ved er rigtigt.

Og for at sige det med Esajas' ord: ,,Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: ‚Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier.' " (Esajas 2:2-3)

Vi behøver ikke at indgå kompromis'er. Og vi må på ingen måde gøre det.

Det lys, som Herren har tændt i denne uddeling, kan blive et lys for hele verden, og andre kan, når de ser vore gode gerninger, blive inspireret til at ære vor himmelske Fader og i deres eget liv leve efter de eksempler, de har set i os.

En af den amerikanske nations ledere sagde, da han forleden eftermiddag forlod Washington Templet og så op mod dets spir: ,,Dette smukke bygningsværk er et symbol på de dyder, der har gjort os til en mægtig nation og et stort folk. Vi har brug for sådanne symboler."

Vi kan få mange flere symboler af den slags, end templet i Washington, og symboler, der er endnu mere storslåede. For ved at begynde med dig og mig, så kan vi få et helt folk, hvis renfærdige liv, i vort hjem, i vort arbejde og selv i vore forlystelser, gør, at vi er som en by på et bjerg, menneskene kan se hen til, og som de kan lære af, et banner for nationerne, som giver jordens folk den nødvendige styrke. Jeg bærer vidnesbyrd om vor levende Gud. Jeg bærer vidnesbyrd om vor Frelser og Forløser. Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af dette værk i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

At kende gud

Howard W. Hunter

Det er på denne årstid, vi plejer at mødes til kirkens generalkonference her i dette store, historiske tabernakel, som blev bygget af de tidligste pionerer, som bosatte sig her, da dette endnu kun var en ødemark i de stort set ukendt bjerge vestpå. Der er kommet mennesker til denne konference fra alle verdenshjørner fra mange, mange lande. Det er vidunderligt at se ud over denne store forsamling. Der er nogle, der har hovedtelefoner på; de lytter til talerne på deres eget sprog. Skønt vi taler engelsk, så bliver det, vi siger, samtidigt oversat for dem, som taler andre sprog, således at vi alle kan forstå hinanden.

For blot nogle få år siden ville det ikke have været muligt at simultantolke for en så mangesproget forsamling, ligesom det heller ikke ville have været muligt at rejse så langt på blot de få timer, det har taget os at nå hertil. Vi forbavses og glædes over disse moderne opfindelser. I sin søgen efter at dygtiggøre sig er mennesket nået ud på områder, der for blot nogle få år siden var ganske ukendte, og er ved at gøre sig til herre over jordens elementer og naturkræfterne.

Videnskabernes hurtige fremskridt og det faktum, at de videnskabelige opdagelser i stadig større omfang ting, som kan hjælpe mennesket i denne moderne verden, og dette har skabt den højeste levestandard, man nogen sinde har kendt. Men fordi vi har alt det, vi behøver, kan vi så vende os bort fra Gud, fra religionens læresætninger eller fra Jesu Kristi evangelium? Med denne større viden, vi har fået, er vi blevet tilbøjelige til at regne de videnskabelige metoder, til at bevise en ting, for det eneste saliggørende, og derfor er der nogle, som ikke tror på Gud, fordi hans eksistens ikke kan underbygges af et sådant bevis. I virkeligheden er videnskabelig forskning et forsøg på at konstatere sandheden, og de samme principper, hvorefter man gør dette, anvendes således også i forsøget på at afgøre, om religionen er sand.

Da Jesus holdt sin bjergprædiken til mængden, der var forsamlet, sagde han:

,,Bed, så skal der gives jer; søg, så

skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

,,Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." (Matt. 7:7-8)

Her får vi ligefrem det råd, at vi skal søge med et fast fortsæt om at finde sandheden, virkelig lede efter den. Dette gælder lige så meget religion, anvendes for at lette os dagligdagen, kan virke temmelig overvældende, men alligevel ved vi jo, at det bare er et resultat af anvendelsen af en naturlov — Guds lov. Der er mange moderne, videnskabelige opdagelser, som forbløffer os, ja, nogle af dem virker måske mærkeligere end mange af de mirakler, der er fortalt om i både Det gamle og Det nye Testamente. Men hvor forbløffende mange af disse moderne opfindelser end virker i begyndelsen, så bliver de dog snart til noget dagligdags og almindelig accepteret.

Menneskets viden er øget meget hurtigt, og den videnskabelige forskning har accelereret på en måde, man aldrig før har set i historien. Dette er resultater af forretningslivets, industriens, regeringernes og uddannelsesinstitutionernes samlede anstrengelser. En stor del af de økonomiske midler i verden er helliget denne forskning, og der er hundrede tusinde mænd og kvinder verden over, der giver af deres tid og kræfter for at vinde mere indsigt og forståelse i naturens orden gennem forskning. Vor søgen efter at kende universets love, som vi ved altid har eksisteret, har fået nye højder, og der forskes stadig mere og mere for at finde frem til disse sandheder.

Videnskaben opdager stadig nye som det gælder videnskaben — fremgangsmåden er i begge tilfælde den samme. Det kan udmærket være, at det kræver, at man bruger et helt liv på at undersøge det nødvendige materialer, at sortere det fra, der viser sig ikke at passe og skille sandheden ud, hvor den findes.

Hvor vigtig den videnskabelige efterforskning end er, så er den vigtigste søgen for et menneske dog hans søgen efter Gud — at opdage, at han virkelig eksisterer og at lære mere om hans Søns Jesu Kristi evangelium. Det er ikke let at nå til en fuldstændig forståelse af Gud. Det kræver, at man bestandig søger at lære mere, og der er nogle, der ikke kan få sig selv til at gøre sig denne anstrengelse. I stedet for at stræbe efter forståelse, vælger de at følge den modsatte vej, som ikke forlanger noget af dem, og fornægte hans eksistens. Der er en forfatter, der har udtrykt det således:

,,Der findes musikere, men de fleste af os er ikke musikere, nogle fordi de mangler talent for de flestes vedkommende formodentlig fordi de mangler lysten. Men selv blandt dem, der virkelig er begavet med et musikalsk talent, er der ingen, der nogen sinde er blevet en stor kunstner uden vedvarende stadigt arbejde. Lige meget hvor berømte de store navne indenfor musikken er blevet, så øver de sig stadig mange timer hver dag . . . Ingen sportsmand bliver fremragende, ingen mekaniker bliver dygtig til sit fag, ingen læge bliver ekspert, ingen foredragsholder god, og ingen sagfører får et stort navn . . . uden mange, mange timers hårdt arbejde . . . Ville det så ikke være dumt af mig at lukke mine øjne og øren og sige, at der ikke findes nogen musikere fordi jeg ikke har talent til at blive musikere; at der ikke findes nogen Edison'er, fordi jeg ikke kan blive opfinder; at der ikke findes nogen, der er dygtige til noget, fordi jeg selv hverken har talenterne eller viljen til at arbejde så hårdt, som det er nødvendigt for at blive en stor kunstner? Og når man ser logisk på det, ville det så ikke være lige så dumt, hvis et menneske sagde, at der ikke var en Gud, kun fordi han selv ikke havde opdaget ham? . . .

,,Den, som slet ikke forsøger at opnå nogen viden om Guddommens eksistens, vil heller ikke i dette liv komme til at opdage, at der er en Guddom. Men hans uvidenhed giver ham ingen ret til at sige, at der ingen Gud er." (Joseph F. Merril: *The Truth-Seeker and Mormonism,* Deseret Book Co. siderne 76-77)

Enten man søger viden om videnskabelige principper, eller man søger viden om Gud, så må man have tro. Alting begynder med tro. Der er blevet givet mange definitioner på tro, men den klassiske definition blev givet af forfatteren til brevet til hebræerne med disse betydningsfulde ord: ,,Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser." (Heb. 11:1) Med andre ord, troen giver os tillid til de ting, vi håber, og en overbevisning om de ting, vi ikke kan se. Videnskabsmanden kan ikke se molekylerne, atomerne eller elektronerne, men han ved alligevel, at de eksisterer. Han kan ikke se den elektricitet, den udstråling eller den magnetisme, han arbejder med, men han ved, at den er der alligevel. På samme måde er det med dem, der oprigtigt søger efter Gud; de kan ikke se ham, men gennem troen ved de, at han eksisterer. Det er mere end et håb. Troen gør det til en overbevisning — et bevis om ting, man ikke kan se.

Forfatteren til brevet til hebræere fortsætter: ,,I tro fatter vi, at verden er blevet skabt ved Guds ord, så det synlige blev til af det, vi ikke kan se." (Heb. 11:3) Tro bliver her beskrevet som det, at man tror, eller er overbevist om, at verden blev skabt ved Guds ord. Der kan ikke fremstilles nogen vidneskab, der kan bevise rigtigheden af denne kendsgerning, men troen giver os en viden om, at det vi ser i jordens og hele naturens vidundere, blev skabt af Gud. Det er fuldtud så rimeligt at tro på en usynlig Gud, på en bogstavelig opstandelse eller på de mirakuløse ting i forbindelse med det åndelige, som det er at tro på nogle af opdagelserne inden for fysikken. Troen er det primære redskab indenfor religionens område, ganske ligesom troen også er videnskabsmandens våben.

Under sin jordiske mission forklarede Kristus, hvordan man kunne komme til kundskab om sandheden om Gud. Han sagde: ,,Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Joh. 7:17) Mesteren forklarede os også Faderens vilje og det store bud på denne måde:

,,Du skal elske Herren din Gud af

hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind." (Matt. 22:37) De, der bestræber sig på at gøre Guds vilje og holde hans bud, vil modtage personlig åbenbaring om guddommeligheden af Herrens værk, da han bar vidnesbyrd om Faderen.

Til dem, der ønsker at komme til forståelse om disse ting, forklarede Jakob, hvordan de kunne opnå dette: ,,Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jakobs Briev 1:5) Det fremgår ikke, at Jakob talte om en eksakt viden i videnskabelig forstand; snarere henviste han til den åbenbaring, der kommer fra det høje som svar på menneskenes spørgsmål, når de oprigtigt beder i overensstemmelse med dette skriftsted.

Lyt nøje til Herrens ord: ,,Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden. Stor skal deres løn være og evig deres herlighed:

Og dem vil jeg åbenbare alle hemmeligheder, ja, alle mit riges hemmeligheder, som har været skjult fra tidens begyndelse; og i kommende tider vil jeg kundgøre dem min velbehagelige vilje angående alt, hvad der hører mit rige til.

Ja, endog evighedens undere skal de skue, og jeg skal vise dem det tilkommende, ja, hvad der skal ske i mange slægtled.

Deres visdom skal være stor, og deres forstand nå til himlen; og for dem skal de vises visdom forgå, og de kloges forstand blive til intet.

Thi jeg vil oplyse dem med min ånd, og gennem min kraft skal jeg tilkendegive dem min viljes hemmeligheder, ja, det, som intet øje har set eller øre hørt, og som ikke er kommet ind i noget menneskes hjerte." (L.&P. 76:5-10)

Her har vi altså formelen for vor søgen efter Gud, og de redskaber vi kan bruge dertil: tro, kærlighed og bøn. Videnskaben har udrettet vidunderlige ting for menneskene, men den kan ikke udrette de ting for dem, som de selv må gøre; og den vigtigste af disse ting er at skaffe sig viden om Guds eksistens. Det er ikke nogen let opgave; arbejdet er ikke let; men som Herren sagde: ,,Stor skal deres løn være og evig deres herlighed." (L.&P. 76:6)

Jeg er fuldt og fast overbevist om, at Gud virkelig eksisterer — at han lever. Han er vor himmelske Fader, og vi er hans åndelige børn. Han skabte himmelen og jorden og alle ting på jorden, og han er ophavsmanden til de evige love, som universet regeres efter. Disse love bliver opdaget lidt efter lidt, efterhånden som mennesket fortsætter sin søgen, men de har altid eksisteret og vil altid forblive uforandrede. Jeg bærer dette vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, vor Frelser og Forløser, idet han bragte sit soningsoffer, for at alle mennesker kunne få evigt liv. Må Herren velsigne os med ønsket om at stræbe opefter mod det åndelige; at kende Gud, at finde ham og at være fast besluttet på at tjene ham og holde hans bud. Dette er min ydmyge bøn i Jesu Kristi. Amen.

Gud lader sig ikke spotte

SPENCER W. KIMBALL

Kære brødre, søstre og venner. Vi er meget glade for at se jer her til denne konference, både lederne og medlemmerne. Vi håber, at I vil blive inspireret af de ting, der vil blive sagt ved konferencen.

Ved de pressekonferencer, vi deltager i, bliver vi ofte spurgt: ,,Kan De fortælle os, hvordan det står til med kirken?" Vi svarer: ,,Tak, det går godt, kirken er i vækst og den er stærk."

Ved optællingen inden denne konference havde vi 661 stave. Der var kun 148, da jeg begyndte at arbejde i kirkens hovedkvater i 1943. Der var kun stave i U.S.A., og vi måtte vente i mange år før der begyndte at komme stave i udlandet på den anden side af havene, på de store kontinenter.

Og nu — siden præsident Romney organiserede den første stav i Auckland, New Zeakand i maj 1958 — er der 86 stave på de andre kontinenter. Vi har nu 112 missioner foruden de 661 stavsmissioner, og vi har nu omkring 18.000 missionærer imod de relativt få, vi havde i 1943. Vi er glade for denne vækst, som i høj grad ser ud til at være kontinuerlig.

Og når vi bliver spurgt, hvorfor kirkens medlemmer altid ser ud til at være så glade, lyder vort svar: ,,Fordi vi har så meget — livet med alle dets muligheder, ingen frygt for døden og det evige liv med uendelig udvikling og vækst."

Vi har 3.3 millioner medlemmer af mange racer i landene mod nord, syd, øst og vest, nu hvor vi nærmer os afslutningen af endnu et år, der har bragt stor udvikling og vækst.

Medlemmerne overværer deres møder og tager sig af de ting, de hver især har personligt ansvar for. Der kommer stadig flere templer, og det arbejde, der udføres i templerne, bærer præg af stor åndelighed. Uddannelsesprogrammet kører særdeles tilfredsstillende, der bliver undervist på vore universiteter og college, i institutter og seminarier og kirkens forskellige klasser. Vi lærer stadig mere og vore videsbyrd bliver stadig større.

Byggeprogrammet fortsætter, og skønt man i mange lande ombygger kirker til bar'er, eller simpelthen

bare låser og forlader dem, så indvier vi næsten daglig nye kirker i hele verden, og de fyldes af glade, trofaste mennesker.

Vi er ikke selvtilfredse, og det er ikke vor mening at prale med dette, men husk på, hvad Felseren engang sagde til os:

,,Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple,

,,og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer." (Joh. 8:31-32)

Vi må huske på Herrens store bøn:

,,Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.

,,De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden,

,,Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed." (Joh. 17:15-17)

Og nu brødre og søstre begynder vi på en oprydningskampagne. Vi er et folk, der smider forfærdelig meget væk. Affaldsbunkerne vokser langt hurtigere end befolkningen i de vestlige lande. Nu beder vi jer rydde op omkring jeres huse og på jeres gårde. ,,Mennesket er sat til opsynsmand over landet, han ejer det ikke." Reparer jeres hegn og stakitter, hvis de trænger til det, eller fjern dem helt. Lader, som ikke er i brug, må repareres, males og der må lægges nyt tag på, eller også må det fjernes helt. Lad ikke jeres grøftekanter vokse helt til, hold ukrudtet nede. Huse, der ikke længere er i brug, og som ikke skal bruges mere, må jævnes med jorden. Vi glæder os til den dag, hvor der i hele vort samfund, både på landet og i byerne, er opstået en altomfattende og kontinuerlig bevægelse for at rydde op, reparere, male lader og udhuse, anlægge fortorv, rense grøfterne og i det hele taget gøre vore ejendomme så smukke at se på som muligt.

Vi har bedt lederne for ungdomsgrupperne, hjæfpeorganisationerne og præstedømmets kvorums om at hjælpe til med at understrege betydningen af denne bevægelse for vore landes forskønnelse.

Herren har sagt:

,,Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de som bor derpå."

,,Og jeg, Gud Herren, tog manden (Adam) og satte ham i Edens Have til at passe den og tage vare på den." (Moses 3:15)

Derfor tilskynder vi hver enkelt af jer til at passe godt på og forskønne det, som er i jeres varetægt.

Vi advarer jer imod de såkaldte polygami-kulter, som ønsker at få jer til at fare vild. Husk at Herren satte punktum for dette program for mange årtier siden gennem en profet, som kundgjorde den åbenbaring, han havde fået. Der findes mennesker, som vil narre jer, og følger I dem, vil I kun høste sorg og anger. Ignorer dem, som ønsker at vildlede jer. Det er forkert og syndefuldt at lade hånt om Herren, når han taler.

Og han har talt — bestemt og utvetydigt.

Vi ansporer jer kraftigt til at lære jeres børn ærlighed retskaffenhed og ærbødighed Kan det tænkes, at nogle af vore børn ikke ved hvor syndigt det er at stjæle? Det er utroligt hvad der foregår af ødelæggelser, rapserier, tyverier og ran Beskyt jeres familier mod noget sådant ved den rette undervisning

Brødre og søstre, vi lærer alle vore medlemmer at være loyale ..Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene." (12. trosartikel) Vær loyale og ærlige.

Måske er det mest særprægede ved kirkens medlemmer, at de holder sig fra alkohol, te, kaffe og tobak, og det er det ved kirken, der tiltrækker sig mest opmærksomhed Der findes selvfølgelig nogle, som tilsyneladende ikke har nok moralsk mod, eller hvis vidnesbyrd ikke er stærkt nok til at efterleve dette, men der findes utallige tusinder, der strengt efterlever dette.

En af de mange åbenbaringer, som Gud har givet os gennem en levende profet er det 89. afsnit i Lære og Pagter. Det indeholder det, der er kendt som visdomsordet. Og i 141 år har vi levet efter denne store sandhed, som findes i denne åbenbaring, nemlig at vi skal afholde os fra vin og stærke drikke, at te og kaffe ikke er for legemet, og at vi ikke bør nyde tobak i nogen form, fordi det kun egner sig som udvortes lægemiddel og til al slags sygt kvæg. (Se L.&P. 89:8)

Vi har hørt, at et samfund i Minnesota besluttede sig til at have en ,,D-dag", på hvilken de gennem alle nyhedsmedierne forsøgte at få folk til at holde op med at ryge De kunne rapportere, at på deres ,,D-dag", den 7. januar, var der 271 mennesker, som holdt op med at ryge. Vi har kun rosende ord til overs for et sådant samfund og dets ledere.

Nu efter alle disse år ser vi, at såvel mange lægekyndige som mange andre mennesker er enige om, at utallige sygdomme er et mere eller mindre direkte resultat af at indtage disse ting. Jeg har selv engang stået ved en god vens sygeleje på et hospital og set ham dø af kræft. Lægerne sagde, at det skyldtes hans tobaksforbrug. Jeg har været med til menneskers begravelser, hvor deres død udelukkende har skyldtes det uhyre, der hedder alkohol, og mange andre uskyldige mennesker er døde, fordi en eller anden har kørt bil under påvirkning af alkohol.

Brugen af alkohol har bragt uskyldige mennesker megen sorg, smerte og lidelse, ja har været skyld i deres død. Nogle af dem, der bare drikker ,,for selskabs skyld" siger, at de aldrig kunne blive alkoholikere, men hvordan kan de være så sikre på det? De, som bryder visdomsordet, har de besynderligste undskyldninger for at bruge disse afskyelige ting. Hvordan kan man lade hånt om de åbenbaringer, som er givet os gennem en levende profet? Og Herren gentog det gennem en anden profet og gjorde det til en befaling.

Det er os en vederstyggelighed, at mange firmaer og andre serverer alkohol ved deres selskabeligheder: Især bekymrer det os, at mange ved juletid fejrer vor Herre Jesu Kristi hellige fødsel med et såkaldt selskab eller en ,,julefrokost", som i virkeligheden må være ham en fornærmelse. Er det ikke forfærdeligt trist, at der er nogle, som nødvendigvis må indtage alkohol for at føle, at de morer sig, eller som må indtage

stimulanser for at få selvtillid eller gå-på-mod?
Vi håber, at vores medlemmer vil holde sig fra alle former for stimulanser, i så stor udstrækning som det overhovedet er muligt. Alt for mange er afhængige af beroligende midler og sovetabletter, hvor det i virkeligheden ikke var nødvendigt.
Og der er ingen tvivl om, at mange unge mennesker er kommet i fortræd eller direkte er blevet ødelagt af marijuana og andre dødsensfarlige stoffer. Noget sådant er os en vederstyggelighed.
Vi henleder også jeres opmærksomhed på, at mange har fået den vane at købe ind på sabbaten. Mange, som arbejder om søndagen, kunne få fri, hvis vi afstod fra at købe ind på denne dag. Man hører utallige dårlige undskyldninger, der skal retfærdiggøre søndagsindkøbene. Men vi appellerer til jer om at holde sabbaten hellig og ikke købe ind om søndagen.
Vi håber, at de trofaste sidste dages hellige ikke vil benytte sig af de spillekort, som bruges til hasard, heller ikke når der ikke er tale om hasard. Og hvad hasard og væddemål angår, enten det er i forbindelse med hestevæddeløb, spil eller sport, så fraråder vi det på det stærkeste.
Til velfærdsmødet i morgen vil der blive sagt en hel del angående dette program. Vi beklager, at så mange forældre overlader deres ansvar til institutioner.
Der er også nogle, der ikke har været tilstrækkeligt påpasselige med at bibeholde et forråd på et års forbrug af fødevarer. Vi håber, at der i kirken må være tilstrækkeligt forråd til medlemmerne, hvis der skulle opstå en nødsituation; og vi tilskynder medlemmerne til at gøre noget aktivt til gengæld for, hvad de modtager under velfærdsprogrammet. Vi tilskynder vore biskopper til at udvise fornuft, når kirken skal træde til med hjælp; de må hverken være påholdende eller overgenerøse; og vi tilskynder medlemmerne til at være ærlige, retfærdige og vise, hvis de skulle komme i en situation, hvor de midlertidigt får brug for hjælp.
Hvis der skulle komme dårlige tider, så vil der være mange, der ønsker, at de havde henkogt og syltet, tilplantet en køkkenhave i deres baghave samt plantet et par frugttræer og -buske, medens tid var, og på den måde sørget for, hvad de havde brug for.
Det er Herrens plan, at vi skulle være uafhængige af andre, men hvor mange landmænd køber ikke deres mælk fra mejerierne, og hvor mange mennesker med hus og have køber alligevel ikke deres grøntsager i forretningerne? Og hvis det en dag sker, at lastbilerne ikke kommer for at forsyne forretningernes hylder med friske varer, så er der mange, der ikke vil få noget at spise.
Vi sætter vor lid til arbejdet. Vi husker, hvad der står i det fjerde bud: „I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning," (2. Mos 20:9) og vi er ikke sikre på, at det i virkeligheden er en fordel for menneskeheden, at arbejdsugen stadig bliver kortere. Vi tror, at Herren vidste, hvad han gjorde. Ærlig talt virker vi alt for optaget af fritidsbeskæftigelser og rejser, og vore penge synes at gå til de mennesker, der rejser, mennesker, der spiller hasard og drikker.
Vi er ligeledes bekymrede over, hvor meget der går til spilde, fordi det simpelthen bliver smidt ud fra vore hjem, forretninger og restauranter o.s.v. Når vi har indtaget et stort måltid, bliver resterne, som vitterligt kunne mætte mange munde, blot smidt i skraldespanden; blot tanken om denne mad kunne få tænderne til at løbe i vand hos mange mennesker i lande, hvor det langt fra er selvfølgeligt at kunne spise sig mæt, som det er her. Der er mange, der sulter, og vi smider blot ud.
Vi har altid opfordret medlemmerne til at eje deres bolig. Der synes at være en tendens til stabilitet blandt dem, der ejer deres egen bolig. Økonomerne siger, at der vil komme vanskelige tider igen. Og vi kan ikke lade være med at spekulere på, hvad de af vore medlemmer vil gøre, som bruger alt, hvad de tjener, og mere til. Hvis det pludselig bliver vanskeligere at få arbejde, og der ikke længere er så mange penge at tjene, hvad vil der da ske? Lever du over evne? Skylder du så mange penge væk, at du vil komme i vanskeligheder, hvis tiderne bliver værre? Har I lagt noget til side, så I har noget at falde tilbage på, hvis uheldet skulle ske?
Leveomkostningerne er høje, det ved vi meget vel, men tænk på, hvor meget bedre I alligevel har det nu, end I ville have det, hvis I ikke længere havde arbejde, eller hvis I gik ned i løn.
Når vi besøger forskellige forlystelsessteder, så bliver vi chokerede over den blasfemiske tale, som er ganske almindelig accepteret blandt mange mennesker. Befalingen lyder: „Du må ikke misbruge Herren din Guds navn," (2. Mos. 20:7) Vi må ikke bruge Herrens navn uden videre, kun i bønner og taler fra talerstolen er det passende. I gamle dage var der særdeles hårde straffe for blasfemisk tale. Det er kun en svagt begavet, der ikke kan give sin tale vægt på anden måde, end ved at bande.
Vi håber at forældre og ledere i kirken ikke vil tolerere pornografi. Det, der i dag af nogle regnes som åndelig føde, er i virkeligheden fuldstændig blottet for værdi. Mange forfattere synes at fryde sig over at kunne snavse atmosfæren til med det. Tilsyneladende lader det sig ikke gøre at standse det ad lovens vej. Der er en forbindelse mellem pornografi og uværdige seksuelle lyster og perversiteter. Vi lever i en kultur, der sætter orgasme, mistydninger, konebytteri og lignende vanvittige ting i højsædet. Hvor dybt kan menneskene da falde? Vi beder Gud om, at vi ikke må være af verden. Det er beklageligt, at ordentlige mennesker skal udsættes for så megen intellektuel og åndelig forurening! Vi opfordrer på det stærkeste alle vore medlemmer til at gøre deres yderste for at forhindre denne udvikling.
Det er latterligt at påstå, at pornografi ingen virkning har. For der findes en tydelig forbindelse fra pornografi til forbrydelse. Mord, røveri, voldtægt, prostitution og spekulation i sex næres i høj grad af denne umoralitet. Statistikken

synes i høj grad at pege på, at der er en forbindelse mellem forbrydelse og pornografi.

Det er uden nogen form for medmenneskelig værdi. Vi opfordrer vore familier til at beskytte deres børn i så stor udstrækning, som det overhovedet er muligt. Vi levet i et ,,frisindet samfund, men vi må sørge for, at vi ikke bliver til en del af dette frisindede samfund, for det er et degenereret samfund. Vi er dybt chokerede over så dybt nogle mennesker synker, blot for at hævde deres frihed. Vi er alvorligt bange for, at dette frisind i retning af alt, hvad der er umoralsk, i virkeligheden er ved at ødelægge hele vor generation.

Guvernør Reagan fra Californien sagde engang: ,,I vort humanistiske samfund har vi sørget for de anklagedes rettigheder. Intet forfærder os så meget som tanken om, at en uskyldig skulle blive straffet. Men nu har vi ført dette ud til en overdreven bekymring for den skyldige. Vi kalder ham ikke en forbryder. Han er en patient. Det er muligt, at han er syg, men det er samfundets skyld; og eftersom man ikke kan føre retsag mod samfundet, hvorfor skulle han så undgælde?"

Vi synes ligefrem at krympe os ved tanken om at straffe forbrydere eller endda for at være strenge over for vore børn. Det siges, at antallet af forbrydelser i U.S.A., vokser ni gange så hurtigt som befolkningstallet. En trediedel af alle førstefødte børn i U.S.A. er blevet undfanget før ægteskabet. På et år regner man med, at der er omkring 400.000 fødsler, hvor barnets forældre ikke er gift; og statistikken er ikke stort bedre i mange andre lande. Omkring halvdelen af piger, der ophører med at gå i skole i utide, har været gravide. Og statistikken bliver ikke kønnere: Hvert år er der mere end én million amerikanske kvinder, der får foretaget en illegal abort. Dette er en af de mest afskyelige af alle synder — at ødelægge et ufødt barn for at undgå en pinlig situation, for at redde ansigt eller blot for at blive fri for ulejligheden ved at have et barn. Man regner med, at omkring 8.000 kvinder dør hvert år som følge af sådanne indgreb. Vi har hørt, at selvmord er den største dødsårsag blandt studerende i U.S.A.

En velkendt forfatter sagde engang: ,,Jesus tiltrækker ikke folk i dag, fordi han er så streng rent moralsk. Når det kommer til stykket er han i virkeligheden én torn i øjet på folk på grund af sin moralske strenghed." Han revser os for vor selvbehagelighed og laden-stå-til. Han bebrejder os vor moralske slaphed. Han bebrejder os, at vi sætter vor lid til magt og at vi afviser kærlighed og bare vælter os i overflod. Vi synes ikke at kunne få det behageligt nok i vort samfund. Vi sætter lighedstegn mellem behagelighed og civilisation. Jeg takker vor himmelske Fader og hans Søn for, at dette program kræver nøjsomhed.

Paulus beskrev det på følgende måde:

,,Alt er rent for de rene; for de besmittede og vantro er derimod intet rent, men hos dem er både forstand og samvittighed besmittet.

,,De hævder at kende Gud, men i gerning fornægter de ham, afskyelige som de er, og ulydige og uduelige til enhver god gerning." (Titus 1:15-16)

Hjemmet er det bedste sted at undervise. Hver eneste far bør tale alvorligt med sin søn, ligesom hver eneste mor bør tale alvorligt med sin datter. Så står de uden undskyldning, hvis børnene ignorerer de råd, de har fået.

Det forbløffer os så stort et antal forældre, der farer vild. Det store antal skilsmisser og ødelagte hjem, som helt eller delvist er resultatet, af utroskab, bringer os tilbage til et fundamentalt princip. Jeg citerer fra Lære og Pagter:

,,Du skal ikke . . . bedrive hor . . . eller gøre noget sådant." (L.&P. 59:6)

Vi siger til alle: Forbliv rene på sjæl og legeme, og lad intet føre jer på vildspor, som kun vil bringe jer ødelæggelse og ulykke. Som Herren sagde:

,,I har hørt, at der er sagt: ,Du må ikke bedrive hor.'

,,Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte." (Matt. 5:27-28)

Og hjertets begær, øjets begær og kroppens begær fører til selve synden. Hver mand må holde sig til sit hjem. Enhver kvinde må støtte sin mand og holde sig til ham — hjemme hos hendes familie. Ethvert ungt menneske må afholde sig fra kompromiterende tilnærmelser og have selvkontrol nok til at redde sig fra fornedrelse og enhver form for seksuelle oplevelser, som kan gøre ham uren for livet. Alle må omvende sig helt i tide og til stadighed.

Enhver form for homoseksualitet er synd. Pornografi er en af vejene til denne overtrædelse. Der findes ingen blød mellemvare.

Der findes mennesker, som af uvidenhed eller ondsind forsøger at rive de gængse opfattelser af, hvad der er maskulint og hvad der er feminint, ned. Flere og flere unge kvinder klæder sig og opfører sig som mænd. Flere og flere mænd klæder sig og opfører sig som kvinder. Livets formål skæmmes og ødelægges af den voksende uni-sex idé. Gud skabte mennesket i sit billede, som mand og kvinde skabte han dem. Og med relativt få undtagelser, hvor naturen har kludret i det, bliver vi født som han- eller hunkøn. Herren vidste, hvad han gjorde. De mænd og kvinder, der søger at ændre deres køn, vil sandelig få noget at forklare deres skaber.

Vi håber, at dette vil få jer til at slutte jer sammen og arbejde for det godes sag. Præsident Reuben Clark, Jr., sagde: ,,Vor civilisation er direkte baseret på kyskhed, ægteskabets urørlighed og hjemmet, som et helligt sted. Hvis man ødelægger disse ting, så har man gjort den kristne til et udyr." (*Conference Report*, Okt. 1938, side 137.)

Elskede brødre og søstre, I står over for en prøve, hvor det er jeres tro, der vil blive testet. Vil I lytte til jeres ledere?

Det er ikke kun ungdommen, der begår synder i denne ,,frisindede" verden. Jeg blev chokeret forleden dag, da jeg læste i et filmblad. Der

var en mand, der talte om ægteskabet som en besværlig, papirnussende institution og sagde: ,,Det burde forbydes. Uden den sociale pression, der er almindelig, ville det slet ikke eksistere." Så blev kvinden spurgt. Hun sagde: ,,Man skulle afskaffe ægteskabet. Jeg kender allerede folk, som lige så stille og roligt lever sammen uden at være gift, men jeg har endnu ikke set, hvad det vil betyde for børnene at vokse op i sådan et samfund."

Og der er andre, der tilskynder folk til at leve sammen uden at være gift. Vi understreger dette for vore medlemmer med så megen kraft, som det er os muligt.

Vi siger igen: ,,Vi medlemmer af kirken gifter os, Alle normale mennesker bør gifte sig. (Det kan tænkes, at der er nogle få undtagelser.) Alle normale ægtepar bør have børn. Vi husker der står i skriften:

,,Den, der forbyder ægteskabet er ikke Gud, thi ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene.

,,Derfor er det lovligt, at en mand har en hustru, og de to skal blive eet kød, for at jorden kan opfylde formålet med dens skabelse." (L.&P. 49:15-16)

Jorden kan ikke opfylde sit formål eller fortsætte sin eksistens uden ægteskabet og familien. Samliv uden for ægteskab er, enten det drejer sig om unge eller ældre mennesker, en afskyelighed for Herren, og det er højst beklageligt, at så mange mennesker lukker øjnene for disse store sandheder.

Vi har talt mange gange om disse verdslige og fordærvede ting. Lad os hurtigt nævne nogle andre ting, som vi må undgå, hvis vi ønsker, at Herren skal velsigne os.

Ægtemænd og -hustruer skal elske og ære deres ægtefælle. De må ikke ødelægge hjemmet ved at lade sig skille. Især bør de holde sig fra at ødelægge hjemmet på grund af utroskab og umoralskhed.

Flere og flere børn vokser op med kun en far eller en mor. Dette er ikke Herrens vej. Det er hans mening, at der skal både en far og en mor til at opdrage børnene. Og de mennesker, som er skyld i, at deres børn kun har en far eller en mor og ikke to forældre, vil få meget svært ved at forklare sig for deres skaber. Herren brugte ordet forældre i flertal, og sagde, at hvis børnene ikke bliver opdraget ordentligt, ,,skal synden hvile på forældrenes hoved." (L.&P. 68:25) Det bliver meget vanskeligt at retfærdiggøre et brudt hjem. Utallige skilsmisser skyldes udelukkende selviskhed. Dommens dag nærmer sig, og forældre, der lader deres familier i stikken, vil opdage, at forklaringer og undskyldninger næppe vil stille den store Dommer tilfreds.

Lad os gentage: Mænds og kvinders seksuelle perversiteter kan ikke opfylde jorden, men er en synd, som ikke kan undskyldes; det kan ikke bortforklares, og Gud vil ikke tolerere det.

Hvad angår aborter, så er vi forfærdede over de millioner af børn, som siges at ville miste livet på denne måde bare i indeværende år. De kvinder, som indlader sig på noget sådant, og den synd, som ofte forårsager en sådan situation, samt de som hjælper disse kvinder, må huske på, at regnskabets time kommer. Herom er der ingen tvivl.

Vi gifter os for tid og evighed. Dette er en alvorlig sag for os. Vi bliver forældre og bringer ønskebørn til verden, og opdrager dem i retfærdighed.

Vi er forfærdede over, så mange unge mennesker, der siges at lade sig operere for at begrænse deres familier, og det store antal af forældre, der siges at støtte tanken om sterilisation. Husk at Herrens komme nærmer sig, og denne guddommelige Dommer vil så stille nogle spørgsmål, som kan blive særdeles vanskelige at besvare med dumme undskyldninger og bortforklaringer. Der er ingen tvivl om, at han vil dømme retfærdigt.

Hvorfor tager vi vor skæbne i vore egne hænder? Lige fra den første bjælkehytte blev bygget under koloniseringen, har hjemmet og familien været det centrale i den sande civilisation. Hvis man fordrejer de principper, som Gud har givet os, må man være parat til at tage følgerne. Familierne arbejdede sammen, tilbragte deres fritid sammen og tilbad Gud sammen.

Kunne det tænkes, at nogen af os, ganske som en korkprop, er blevet fort den gale vej af strømmen, den strøm, der består af forkerte opfattelser, farlige vaner og djævlelærdomme? Hvem er det, vi lader os lokke af? Har vi fjernet os fra ,,den trange vej" og i stedet valgt den brede, magelige vej, som fører til fortabelse? (Se Matt. 7:13-14) Vi ved jo i virkeligheden godt, hvad vi bør gøre. Vil I lytte efter? Vil I følge jeres lederes råd og vejledning, de lokale ledere såvel som generalautoriteterne? Eller vil I vælge jeres egne stier, skønt de fører ud i ødemarken, hvor alt er mørke?

Gud velsigne jer, vort elskede folk. Lyt til ordene fra Himmelen. Gud er sandfærdig. Han er retfærdig. Han er en retskaffen dommer, men retfærdigheden må komme før medfølelsen, tilgivelsen og barmhjertigheden.

Husk at Gud er i sin Himmel. Han vidste, hvad han gjorde, da han organiserede jorden. Og han ved stadig, hvad han gør. De af os, som bryder hans love, vil bitterligt komme til at fortryde det. Gud lader sig ikke spotte. Mennesket har sin handlefrihed, det er rigtigt, men husk, *Gud lader sig ikke spotte.* (Se L.&P. 63:58)

Vort råd til jer er at efterleve jeres himmelske Faders befalinger til punkt og prikke. I Jesu Kristi navn. Amen.

Som David og Goliat,

Spencer W. Kimball

Mine brødre, det er dejligt at være sammen med jer her i aften. Man regner med, at der er omkring 195.000 af os til stede her. Og vi hilser jer og giver udtryk for den agtelse, vi har for jer.

For mange år siden, da jeg sad i stavspræsidentskabet i St. Joseph staven i Arizona, blev jeg en søndag sendt ud til Eden wardet. Det var en ganske lille bygning, og de fleste af menigheden sad ganske nær ved os, som vi sad der på en platform, der hævede sig en tredie-fyrre centimeter over bygningens gulv.

Undet mødet lagde jeg mærke til syv små drenge, som sad helt forrest i salen. Jeg synes, at det var dejligt at disse syv små drenge var med til wardskonferencen. Men efter at have skrevet mig deres tilstedeværelse bag øret, henledte jeg min opmærksomhed på andre ting. Men snart efter lagde jeg påny mærke til de syv små drenge.

For mig virkede det underligt, at alle syv drenge lagde højre ben over venstre ben, og et øjeblik efter syntes de alle samtidig at ombestemme sig og lægge venstre ben over højre. Jeg synes faktisk, at de var yderst mærkeligt, men jeg ignorerede det bare.

Da der var gået et øjeblik, strøg de sig alle sammen over håret med højre hånd, hvorefter de alle syv satte hånden under hagen. Og et øjeblik efter gik de igen over til at lægge det ene ben over det andet.

Det virkede alt sammen meget mærkeligt, og jeg kunne ikke lade være med at tænke over det, mens jeg forsøgte at forberede mig til, hvad jeg skulle sige ved mødet. Og så pludselig slog det ned i mig som et lyn. Drengene sad jo og efterlignede mig!

Den dag lærte jeg en af de vigtigste ting i mit liv — at vi, som har autoritære stillinger, må være ekstra forsigtige, fordi andre holder øje med, hvad vi gør, og efterligner os.

Andres eksempler betyder meget i en drengs liv. Normalt er der mange, der vil følge efter, og kun nogle få, der vil føre an. Det er derfor vigtigt, at alle I unge mænd udvikler lederskabsevnen og så sørger for at være gode eksempler.

I vil erfare at dette er sandt. Hvis I har små brødre, så husk at de holder øje med jer og lytter til jer, og der er stor sandsynlighed for, at de vil gøre, hvad de har set jeg gøre, og sige, hvad de har hørt jer sige.

Jeg håber, at I vil holde jer dette for øje, efterhånden som I når op i teenagealderen. Husk at hvis i overværer møderne og udfører jeres øvrige pligter, så vil jeres små brødre som regel gøre det samme, lige som det omvendte også er tilfældet.

Dette gælder også missionærarbejdet. Hvis jeres små brødre ser, at I trofast følger seminar og institutprogrammet, at I har den rigtige indstilling til tingene og forbereder jer til at tage på mission, så vil deres tanker følge de samme baner.

Den romerske dramatiker Terentius (190-159 f.K.) skrev: „Jeg bød ham se ind i andre mænds liv som i et spejl, og derfra tage et eksempel, som han kunne efterleve."

I Æsops fabler skriver denne: „Sæt mig selv et eksempel, så vil jeg følge dig."

Eksemplet er den bedste læremester, og den engelske forfatter: Samuel Johnson sagde derom: „Eksemplet virker langt stærkere end en moralprædiken."

Jeg ønsker her at minde jer unge mænd om, at uanset hvor gamle I er nu, så er I ved at danne jeres levevis; jeres liv kan blive dårligt og lurvet, eller det han blive værdifuldt og smukt: det kan blive fyldt med konstruktive aktiviteter, eller det kan blive ødelæggende for jer selv; det kan blive fyldt med glæde og lykke, eller det kan blive fyldt med ulykke.

Det kommer alt sammen an på jer selv og jeres indstilling til tingene, for det ahænger af jeres indstilling og af hvordan i reagerer i forskellige situationer, om I kan nå højt i livet.

Husk at når I bestiger et bjerg i Schweitz eller ved Banff, Canada, eller Timpanogos i Utah, så er I sammen med mennesker, som tager imod udfordringen og kommer videre. De stilles overfor de samme forhindringer, som jer.

Husk på, at de, som bestiger de høje bjerge, ikke altid har det let. Det fortælles om Abraham Lincoln, at han, da han var ung mand, forsøgte at blive valgt ind i den lovgivende forsamling i Illinois og tabte stort.

Derefter forsøgte han sig i forretningslivet, det gik ikke, og han tilbragte de næste 17 år med at betale en fuldstændig værdiløs forretningspartners gæld. Han forelskede sig i en smuk, ung kvinde, som han blev forlovet med, så døde hun. Han gik ind i politisk arbejde, forsøgte at blive valgt ind i kongressen; det lykkedes ham ikke. Han forsøgte at få en stilling på tinglysningskontoret, men heller ikke det lykkedes ham. Han stillede op som kandidat til det amerikanske senat, men blev slået. Så i 1856 blev han vicepreæsidentkandidat og blev slået af Douglas, men til trods for al denne modgang og fiasko nåede han alligevel den højeste position i U.S.A. og han nåede at udødeliggøre sit navn. Dette var den Abraham Lincoln, som blev præsident for De forenede Stater. Dette var den Abraham Lincoln, som der er blevet skrevet utallige bøger om. Dette var den Abraham Lincoln, som skabte sin egen succes, uanset de vanskeligheder han først måtte overvinde.

Igen siger vi, at I kan gøre jeres liv til det, I ønsker, det skal være.

En anonym forfatter har skrevet følgende: „Vær glad for, at der er

store forhindringer i livet, og vid at sætte pris på, at de er højere end, hvad de fleste mennesker har lyst til at overvinde. Vær glad for, at der er mange af dem. For det er disse forhindringer, der giver dig mulighed for at arbejde dig frem i forreste række. Disse forhindringer er i virkeligheden dine venner. Hvis der ikke var så mange og så høje forhindringer, var der måske mange mennesker, der ville komme dig i forkøbet."

Må jeg fortælle jer en gammel historie, om hvad en dreng opnåede i sin ungdom. For omkring 3.000 år siden, da Saul var konge af Israel, og han viste sig uværdig til sin høje stilling, sendte Herren profeten Samuel ud for at finde en efterfølger til ham. Profeten blev sendt til Jesses hjem, han som var far til otte sønner. Han kaldte Jesses sønner til sig for at interviewe dem. Da den stolte far bragte ham Eliab, som var den ældste søn, tænkte han ved sig selv: ,,Det må bestemt blive ham."

,,Men Herren sagde til Samuel: ,Se ikke på hans ydre eller høje vækst; thi jeg har vraget ham: Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet.' " (1. Sam 16:7)

Så kaldte den stolte far på den anden søn, og heller ikke han blev valgt. Syv høje, stærke sønner kom frem for profeten Samuel den ene efter den anden; men denne sagde til faderen, Jesse: ,,Er det alle de unge mænd?" og så indrømmede Jesse: ,,Endnu er den yngste tilbage; men han vogter småkvæget." Og Samuel sagde: ,,Send bud efter ham!" (1. Sam 16:11)

Og nu kom den yngste søn ind, han var rødmosset og skøn at se til; måske var han solbrændt, for han var jo hyrde og tilbragte de meste af sin tid udendørs med fårene. Herren inspirerede Samuel, som sagde: ,, . . . ham er det." (1. Sam 16:12) Og alt imens faderen og sønnerne slog kreds om dem, tog Samuel hornet med olien og salvede David til at blive Israels konge.

Omkring denne tid kom filistrene, som var Israels bitre fjender, for at erobre landet, og de stod opmarcherede på den ene side af en dal, og israelitterne på den anden side; kun dalen var imellem dem.

Og da hærene stod overfor hinanden før kampen, gik en kæmpe, ved navn Goliat frem i ingenmandslandet imellem hærene og udfordrede israelitterne med følgende ord:

,,Hvorfor drager I ud til angreb? Er jeg ikke en filister og I Sauls trælle? Vælg jer en mand, og lad ham komme herned til mig.

,,Hvis han kan tage kampen op med mig og dræber mig, vil vi være eders trælle, men får jeg bugt med ham, skal I være vore trælle og trælle for os!" (1. Sam 17:8-9) Og han tilføjede: ,,I dag har jeg hånet Israels slagrækker; kom med en mand, så vi kan kæmpe sammen." (1. Sam. 17:10)

Nu var denne mand en kæmpe; han var frygtingydende. Han var omkring 2,8 m høj og ragede op over alle; han havde en messinghjælm på hovedet og var iført en skælbrynje. Der var messingskinner på hans ben, og der sad også en messingplade mellem hans skuldre, alt i alt var hans brynje meget, meget tung. Hans spyd var uhyre langt, og hans sværd skarpt som et barberblad. Han havde en medhjælper til at bære sit skjold. (Se 1. Sam 17:5-7)

Han var bestemt en værdig modstander. Det var ikke underligt, at soldaterne på Israels side frygtede ham. Ingen syntes at have mod eller dumdristighed nok til at tage imod hans udfordring, så man forstår godt, at alle israelitternes soldater holdt sig tilbage og bævede af frygt.

Nu skete det netop på dette afgørende tidspunkt, at faderen, Jesse, var bekymret for sine tre ældste sønner, som var blevet indkaldt til Sauls hær. Og det var tilsyneladende David, den yngste der skulle passe fårene, medens de andre sønner var borte for at forsvare Israel.

Den kærlige far kaldte David bort fra fårene, gav ham noget ristet korn og nogle brød og sendte ham til militærlejren for at give disse ting til brødrene. Derudover gav han ham ti oste til deres tusindfører.

David stod meget tidligt op og påbegynde sin rejse til Ela. Han havde sørget for, at faderens får i mellemtiden ville blive vogtet, så de ikke blev spredt, for vild eller blev ædt af vilde dyr.

Da David ankom til kamppladsen, var hærene netop ved at rykke frem og opløftede kampråbet.

David overlod vognen i vognførerens varetægt og løb hen til hæren og hilste på sine brødre.

Igen råbte filisteren sin udfordring, som han havde gjort hver dag i de 40 dage, han havde været der.

Da David gik ind i rækkerne sagde mændende til ham: ,,Ser I den mand, som kommer der? Det er for at håne Israel, han kommer; den, som dræber ham, vil kongen give stor rigdom; sin datter vil han give ham, og hans fædrenehus vil han fritage for skat i Israel!» (1. Sam. 17:25)

David blev ikke særligt godt modtaget af sine ældste brødre; de var vrede på ham og sagde: ,,Hvad vil du her? Og hvem har du overladt de stakkels får i ørknen? Jeg kender dit overmod og dit hjertes ondskab; du kom jo herned for at se på kampen!" (1. Sam. 17:28)

David blev ked af, at hans brødre var vrede på ham og sagde: ,,Hvad har jeg nu gjort?" (vers 29). Han vidste, at han var sendt ved inspiration, for at han kunne frelse Israel.

Man fortalte kong Saul om Davids inspiration eller åbenbaring. Han kaldte den unge mand til sig, og David sagde: ,,Min Herre må ikke tabe modet! Din træl vil gå hen og kæmpe med den filister!" (1. Sam 17:32) Men Saul blev forskrækket og sagde til David:

,,,Du kan ikke gå hen og kæmpe med den filister, thi du er en ung mand, og han har været kriger fra sin ungdom.'

,,Men David sagde til Saul: ,Din træl har vogtet sin faders småkvæg; og kom der en løve eller en bjørn og slæbte et dyr bort fra hjorden,

,,,løb jeg efter den og slog den og rev det ud af gabet på den; kastede den sig over mig, greb jeg den i skægget og slog den ihjel.

,,,Både løve og bjørn har din træl dræbt, og det skal gå denne uomstårne filister som en af dem; thi han

har hånet den levende Guds slagrækker.' " (1. Sam. 17:33-36)
Så sagde han: ,,Herren, som har reddet mig fra løvers og bjørnes vold, vil også redde mig fra denne filisters hånd!" Da sagde Saul til David: ,,Gå! Herren være med dig!" (1. Sam. 17:37)
Saul lagde sin kongerustning på David, men den var så tung, at han ikke kunne røre sig i den og han nægtede at tage den på.
,,Jeg kan ikke gå dermed, thi jeg har aldrig prøvet det før," sagde han. (1. Sam. 17:39)
Da David gik over bækken, bøjede han sig ned og udvalgte sig fem små sten, som han lagde i sin hyrdetaske. Han tog sin slynge i hånden og bevægede sig over mod den store filister.
Tilsyneladende blev kæmpen både chokeret og vred over dette. Han så denne unge mand, rødmosset og køn, som han var, og sagde:
,,Er jeg en hund, siden du kommer imod mig med en stav?' Og filisteren forbandede David ved sin gud.

,,,Derpå sagde filisteren: ,Kom herhen, så skal jeg give himmelens fugle og markens vilde dyr dit kød!' " (1. Sam. 17:43-44)
Så rejste David sig i sin fulde højde og sagde til filisteren:
,,Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet.
,,I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig ned og hugge hovedet af dig og i dag give himmelens fugle og jordens vilde dyr din og filisterhærens døde kroppe, for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel,

,,Og for at hele denne forsamling kan kende, at Herren ikke giver sejr ved sværd eller spyd; thi Herren råder for kampen, og han vil give eder i vor hånd." (1. Sam. 17:45-47)
Filisteren og hyrdedrengen nærmede sig nu hinanden, hver sikker på sit:
,,Og David greb ned i tasken, tog en sten af den, slyngede den ud og ramte filisteren i panden, så stenen trængte ind i hans pande, og han styrtede næsegrus til jorden." (1. Sam. 17:49)
Jeg gad vist, hvor mange af jer drenge, der nogensinde har ejet og brugt en slynge. Da jeg var en lille dreng, lavede vi selv vore slynger, og vi fandt vore egne sten og valgte vore egne mål. Vi blev faktisk helt dygtige til at ramme med disse sten. Vi tog en lille smule læder som måske var omkring 5 cm langt og formet som en elipse. Så skar vi et hul i hver ende af læderet, og fæstede en lang lædersnor i hver ende, bandt en knude på en af snorene, og ved hjælp af denne satte vi den fast på fingeren. Så lagde vi en sten i slyngen og snurrede den rundt, indtil den havde fået tilstrækkeligt fart på, slap så en af enderne og lod stenen flyve mod sit bestemmelsessted.
Vi plejede selv at lave alle de ting, vi legede med: vore slynger, vore fløjter og vore bolde, og vi blev også dygtige til at bruge dem.
,,Således fik David bugt med filisteren med slynge og sten, og han slog filisteren ihjel, skønt han ikke havde sværd i hånden" (men kun en slynge)! (1. Sam. 17:50)
Han brugte ikke andet end en lille sten og inspiration og åbenbaring. Han var modig og stærk, og han troede på sig selv, men især troede han på sin himmelske Fader, som han altid bad til.
De 40 dage, hvor egoistiske filistere havde pralet og udfordret israelitterne, var endt med hans død!
Formodentlig for at gøre fjenden bange gik David hen til sin døde modstander, som lå på jorden, og huggede hovedet af ham. Og handlingen syntes da også at have den ønskede virkning. Fjenden flygtede, og på denne måde besejrede en inspireret dreng en hel hær. Israels hær forfulgte de flygtede filistre og vandt slaget.
Kongen spurgte, hvem den unge mand var, der havde udført denne fantastiske heltegerning, og så gav Jonathan ham sit sværd, sin bue og sit bælte. Og i skriften står der: ,,og lykken fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi Herren var med ham." (1. Sam. 18:14)
Og nu mine unge brødre, husk at hver eneste David har en Goliat, han skal besejre, og enhver Goliat *kan* besejres. Goliat er i denne betydning måske ikke altid en mand, som kæmper med sine næver eller med et sværd eller et gevær. Han er måske ikke engang af kød og blod. Han er måske ikke 2,8 m høj; der er ingen, der siger, at han er klædt i en brynje, men enhver dreng har sin egen Goliat. Og enhver dreng har også sin slynge, og enhver dreng kan finde egnede sten i bækken, hvis han vil.
I vil komme til at møde Goliat'er, der truer jer. Enten jeres Goliat er en bisse, der tyraniserer byen, eller det er fristelsen til at sjæle eller ødelægge ting, til at drive om uden mål eller med, eller det er fristelsen til at synde og leve umoralsk, eller det er en modvilje til at være aktive i kirken, så kan denne Goliat overvindes. Men husk, for at sejre, må man følge den kurs, som David fulgte.
David var retskaffen, når han passede sin fars får. Han forlod dem ikke uden at sørge for, at der var nogen, der kunne tage sig af dem, da han selv påtog sig en anden opgave for sin far.
David var ansvarsfuld. Han passede fårene, og han dræbte både bjørnen og løven for at redde sin fars får, selvom han udsatte sig selv for fare. Han fravristede de vilde dyr lammet og gav det tilbage til dets moder. David udvalgte sig fem sten til at dræbe Goliat med. Han behøvede kun én. David var retfærdig og stolede på sin himmelske Fader, og så længe han stolede på Herren, frygtede han intet menneske. Han hånede den store filister og sagde: ,,Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet." (1. Sam. 17:45)

For nogen tid siden rev jeg en reklame ud af et nyligt udkommet blad. Der stod:
,,På et eller andet tidspunkt må vi alle stå ansigt til ansigt med vor fjende. Nogle mennesker prøver at flygte, og ligesom drager, hvor snoren er knækket, falder de til jorden. Andre mennesker giver sig ikke en tomme,

og den vind, der forsøger at ødelægge dem, løfter dem i stedet højt op mod himmelen. Vi måles ikke udfra de prøvelser, vi kommer ud for, kun udfra de prøvelser, vi klarer os igennem."

I en reklame for rørledninger stod der: ,,Hverken floder, bjerge eller have kan forhindre os i at lægge vore rørledninger. Det, vi ikke kan arbejde os igennem, arbejder vi os under, over eller udenom."

En ting, der er meget aktuel for denne kirke og dens medlemmer, er missionærarbejdet, som I har hørt bror Tuttle tale om her i aften. Herren sagde til sine apostle, at de skulle gå ud i alverden og prædike evangeliet for nationerne. (Se Matt 28:19-20) I ser det også illustreret på det smukke billede ovre i kirkens kontorbygning. Må vi igen minde jer unge mænd om, at det er jeres ansvar at reagere på dette kald. Hvis I gennem jeres biskop og stavspræsidentskab modtager et kald fra Herren, så er det ikke alene et privilegium for jer, men det er også jeres pligt at opfylde dette kald til punkt og prikke. Og når I nu beslutter jer til engang at tage på mission, så husk på, at det koster penge at tage ud i verden og prædike evangeliet. Husk på, at det er nu, I har mulighed for at begynde at spare sammen.

Hver gang I kommer i besiddelse af nogle penge, enten I får dem som gave eller som betaling for noget arbejde, I har udført, så sæt i hvert fald en del af dem til side til jeres mission. Enhver dreng vil sikkert gerne være uafhængig og betale sin egen mission istedet for at bede sine forældre om at sørge for sig. Hver eneste dreng i hele verden, som er blevet døbt, og som har modtaget den Helligånd, har ansvar for, at budskabet om evangeliet bliver bragt ud til hele verden. Det vil også i høj grad være til gavn for jer delv, og det vil bidrage til at I bliver stærke personligheder.

Jeg holder meget af de linier, som Edgar A. Guest har skrevet, han kalder dem ,,Redskaber": (her oversat til prosa)

Regn det selv ud, min dreng.
Du har alt, hvad de store mænd
har haft,
to arme, to hænder, to ben, to øjne.
Og en hjerne, som du gør klogt
i at bruge.
De begyndte alle med disse
redskaber,
Så sæt dit mål højt og sig:
,,Jeg kan godt."
Se på dem, de store og vise,
også de spiser ligesom os andre,
de bruger gafler og knive som vi,
og binder deres snørebånd om
morgenen.
Verden anser dem for modige og
kloge
og du har alt, hvad de havde,
da de begyndte.
Du kan vinde frem i dygtighed.
Du kan blive til noget stort, hvis du
bare vil.
Du har redskaberne til den kamp,
du vælger dig.
Du har arme og ben og en hjerne,
du kan bruge.
Den mand, der har udført meget her
i livet,
var fra begyndelsen ikke bedre rustet
end du.
Det eneste, der kan holde dig
tilbage, er dig selv.
Det er dig, der må vælge, hvad du
skal gøre.
Det er dig, der må sige, hvor du
vil hen,
hvor længe du vil studere, for at
finde sandheden.
Gud har givet dig, hvad du behøver
dor at leve,
Men han lader dig bestemme, hvad
du sil gøre med det.
Dit mod må komme dybt fra din
sjæls indre.
Mennesket må vise sin vilje til at
vinde.
Så regn det selv ud, min dreng.
De blev født med alt det, som de
store ledere havde.
De begyndte alle med de samme
redskaber som du.
Så fat mod og sig: ,,Jeg kan godt."

Collected Verse of Edgar A. Guest, side 666 Chicago: Reilly and Lee 1934.

Må jeg fortælle jer om en anden form for Goliat, som kan komme i vejen for jer. Denne gang hedder han pornografi eller urenhed. Hør engang:

Når du fortæller en snavset historie
tænker du så nogensinde på,
hvilket indtryk, du giver de andre?
Tror du, at drengene kan li' det?
Tror du, at du har grund til at være
stolt,
fordi de ler?
Ved du, at du viser, hvad der er
i din sjæls inderste,
når du fortæller en tvivlsom historie?
Det viser blot, hvor lille du er,
og hvor dum
det frastøder alle ordentlig drenge,
som ved, hvad morskab er.
Tror du, at du udviser
nogen form for fornuft,
når du røber, hvor snavset din
tankegang er?
Ved du, at du kaster skam,
både over dine forældre og dine
venner?
Tænk over det, og så vil du
forstå det.
Vælg dine ord med omhu;
pas lidt mere på, hvad du siger,
hvis du respekterer dem, som du
gerne vil omgås.
Så vil du have en stor fordel,
fremfor dem, som er tilbøjelige
til at gå urene gennem livet.

(Her oversat til prosa)

Jeg læste disse vers, da jeg var en lille dreng, og de gjorde et stort indtryk på mig. Jeg håber også, at I føler deres betydning.

Da jeg boede i Arizona som dreng, havde næsten alle bønderne et lille stykke jord med meloner, som de fleste af dem så solgte på grøntorvet. Men nogen gange var der en flok drenge, der når det var blevet mørkt, gik ud til et af disse stykker med meloner, og kastede deres lommeknive ned i alle de meloner, de kunne rammer. De ville ikke spise melonerne, de var bare grebet af ødelæggelsestrang. Jeg har aldrig kunnet forstå sådan noget, og jeg har heller aldrig kunnet forstå, hvorfor folk sætter ild til ting, slår vinduer itu, eller noget andet af den slags, som udelukkende er destruktivt.

David ville ikke gøre noget sådant. Han dræbte en løve med sine bare hænder, men det var for at beskytte sine får. Han dræbte Goliat, men det var for at frelse Israel. Han dræbte en bjørn med sine bare hænder, men det var også for at redde sin fars hjord.

Jeg håber, at I hvis I nogen sinde ser nogen udvise en sådan ødelæggelsestrang vil sætte dem på plads og tale dem fra det; især fra de ting, som de alligevel ikke får noget ud af, og som blot sætter en plet på deres karakter.

Husk dette skriftsted fra Mormons Bog:

,,Vær vise i jeres prøvelses dag, affør jer al urenhed; bed ikke om noget, som I vil fortære i vellyst, men bed med urokkelig fasthed, at I ikke falder i fristelse, men at I må tjene den sande og levende Gud." (Morm. 9:28)

Måske vil I synes om disse linier, som er skrevet af Henry Van Dyke: (Her oversat til prosa.)

Menneskene er blændede af synd,
de har dæmpet Himmelens lys med
deres tvivl,
bygget deres tempelvægge, så de
spærrer Gud inde
og armeret sig så de holder Gud ude.

Verset er tilegnet ,,Naturens Gud."

Og I, mine gode unge venner, skal ikke bare være middelmådige. I skal leve renfærdige liv, som er fri fra alle slags dårlige tanker og handlinger — I må ikke lyve, ikke sjæle, ikke blive vrede, ikke være troløse, I skal altid gøre det rigtige, I må ikke nogen sinde lade jer tilsmudse af nogen form for seksuel synd.

I ved, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. I har alle modtaget den Helligånd, efter I blev døbt. I behøver ikke nogen til at fortælle jer, om noget er rigtigt eller forkert. I ved det gennem Ånden. I maler jeres eget billede, jeres egen person. Det er jer, der skal sørge for, at billedet eller personen kan antages.

Må Gud velsigne jer, alle I kære unge mennesker. Jeg ved, at jeres himmelske Fader er jeres sande ven. Alt, hvad han beder jer om at gøre, er rigtigt og vil bringe jer velsignelser og gøre jer mandige og stærke. ,,Og lykken fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi Herren var med ham." (1. Sam. 18:14)

Må Gud velsigne jer, herom beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Havets strømninger og familiens indflydelse

Spencer W. Kimball

Jeg kan levende huske første gang, jeg så et isbjerg. I 1937 var søster Kimball og jeg på vor første overfart over Atlanten. Vi var med et dampskib sejlet fra Montreal, Canada, gennem St. Lawrencefloden og ud i Nordatlanten.

En dag, da vi var kommet et godt stykke ud på havet, herskede der stor spænding på skibet. Man havde observeret et isbjerg. De fleste af passagererne styrtede op på dækket, hvorfra de fik øje på en stor, hvid genstand, der lyste op mod det mørke hav og den blå himmel.

Der flød det ganske stille i vandet som en stejl bjergtinde; det var et smukt skue. Hele mit liv havde jeg hørt om disse isbjerge, og nu så jeg det selv for mine øjne for første gang — en stejl bjergtinde af is.

Dette fik os til at tænke på Titanics tragiske undergang, dampskibet fra White Star Line, som var ude på sin jomfrurejse over havet. Det enorme isbjerg kolliderede med dette store, nye skib sent om aftenen den 14. april 1912. 1503 mennesker, af hvilke mange var fremstående personligheder i Storbritannien og De forenede Stater, druknede, da skibet sank. Kun 703 blev reddet.

Så for fire år siden, da vi fløj fra England til De forenede Stater, passerede vi over Grønland og så dem igen. En stor del af turen havde vi fløjet over skytæppet, men idet vi fløj over Grønland, var himmelen klar og skyfri. Solen strålede. Sjældent har man set en så storslået skønhed. Så langt øjet rakte, så man det kilometertykke istæppe der ligger over denne enorme, kuppelformede ø. Vi så de tykke gletschere, der langsomt bevægede sig ned gennem dalene mod havet, hvor de bryder af og bliver til isbjerge. Fjordene var fulde af flydende isbjerge, der drev afsted mod havet. Det var her utallige isbjerge blev til, sådanne, som vi havde set for 33 år siden.

De isbjerge, der brydes af den grønlandske indlandsis følger en ganske bestemt kurs. Når den rolige Labradorstrøm uophørligt bevæger sig sydpå gennem Baffin bugten og Davisstrædet, fører den disse enorme isbjerge med sig, stik imod bølgernes og tidevandenes retning. Strømmene har langt større kraft til at styre dens kurs end vindene, der kun rammer havoverfladen.

Og vi sammenlignede denne kamp mellem jordens kræfter med resultaterne i vort eget liv, når ,,strømmen" i vort liv, som den bliver bestemt og udviklet i familien ved forældres retfærdige undervisning ofte bliver bestemmende for i hvilken retning, deres børn vil bevæge sig trods de ,,bølger og storme" vi kommer ud for i form af dårlige

påvirkninger fra en fejlagtig verden.

Usynlig under havets bølger findes der vældige kræfter, som vi må regne med, og sådanne kræfter findes der også i vort eget liv. Den vældige Mississippiflod er kun en lille bæk i sammenligning med de store strømme i havene. En af de mest bemærkelsesværdige siges at være Labradorstrømmen. Den næststørste er Golfstrømmen, som medfører varmt vand fra den østlige del af Den mexikanske Golf parallelt med østkysten af De forenede Stater og tværs over Atlanterhavet, hvor den varmer Europas kyster. Golfstrømmen fører lige så meget vand med sig som tusinde Mississippifloder tilsammen. Skønt den i omfang er knap så stor, så bringer Labradorstrømmen år efter år tusinder af isbjerge ned fra deres oprindelsessted i Grønland, langsomt og sikkert, til de opløses eller smelter i Golfstrømmens varmere vande. Det var på dette sted, hvor Labradorstrømmen møder Golfstrømmen, at Titanic mødte sin skæbne.

Det gælder i lige så høj grad for os som for isbjerge, at vor kurs i ret udstrakt grad er betinget af kræfter, som vi kun delvis er opmærksomme på. Men det er også sandt, at vi er mere som skibe end som isbjerge. Vi har i os selv en drivkraft, og hvis vi er os strømmene bevidst, kan vi lære at udnytte dem.

Hvis vi således i vort familieliv skaber en stærk, vedvarende strøm, der flyder mod vort mål, som er et retfærdigt liv, så kan vi og vore børn blive båret fremad trods vanskelighedernes skuffelser, fristelser, prøvelser og modens modvinde. Både unge og voksne bliver udsat for så mange hvirvelvinde, at vi somme tider ængstes for, om de kan overleve. Moden påvirker dem, som står usikkert, og som har brug for at føle, at de er lige som alle andre. Seksuelle fristelser driver nogle til at ødelægge deres ægteskaber eller forspilde deres chancer for fremtiden og i det hele taget fornedre sig selv. Dårlige kammerater, vanedannende stoffer, blasfemisk overmod, pornografiens mudderpøl, alle disse ting og mange flere øver deres indflydelse på os, hvis vi ikke bæres fremad af en stærk og vedvarende strøm mod et retfærdigt liv. Strømmen i vort liv bør have en bestemt kurs og hente sin styrke gennem forældres og families livsførelse.

Vi har alle sammen muligheden for at blive som Gud: rene, hellige, sande, med stor magt og indflydelse og uafhængige af jordiske kræfter. Vi lærer af skrifterne, at vi alle sammen vil eksistere evigt, og at vi i begyndelsen var sammen med Gud. (Se Abr. 3:22) Forståelsen af dette giver os en enestående følelse af menneskets værdighed.

Jeg har nogle gange set børn fra gode hjem gøre oprør, sætte sig op mod deres forældre, komme på afveje, synde, og til sidst ligefrem kæmpe mod. Derved volder de deres forældre sorg, forældrene har gjort deres bedste for at sætte strømmen i bevægelse, undervise dem og være eksempler for dem. Men jeg har også gentagne gange set de samme børn omvende sig efter mange år, hvor de har vandret vildfarne omkring, fordi de blødgøres ved tanken om, hvad de er gået glip af, og så i meget høj grad bidrage til det åndelige liv i deres samfund.

Jeg tror, at grunden til, at dette sker, er, at til trods for alle de modvinde, disse mennesker har været ude for, så er de blevet endnu mere påvirket, end de var klar over, af det, de har lært i det hjem, de kommer fra. Når de så senere længes efter at genskabe den samme atmosfære i deres egne familier, som de selv nød godt af som børn, så er det sandsynligt, at de vender sig til den tro, der gav deres forældres liv indhold.

Der findes naturligvis ingen garanti for, at det altid vil lykkes retfærdige forældre at holde på deres børn, og der er stor mulighed for, at de mister et af dem, hvis de ikke gør alt, hvad der står i deres magt. Børnene har jo deres fri vilje.

Men hvis vi som forældre ikke øver indflydelse på vore børn og får dem til at gå ad ,,den lige og snævre sti", så er der ingen tvivl om, at fristelsens og ondskabens vinde kan føre vore efterkommere bort fra stien.

,,Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel." (Ordsp. 22:6) Vi ved, at retfærdige forældre, som bestræber sig for, at deres børn skal være under god indflydelse, i hvert fald vil stå dadelfri for Herren på den yderste dag, og at det vil lykkes dem at frelse de fleste af deres børn, om ikke dem alle.

Den kamp, der finder sted om vore sjæle, står beskrevet i Mosiah.

,,Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn

underkaster sig sin fader." (Mosiah 3:19)

Det ,,naturlige menneske" er det ,,jordiske menneske", som har tilladt, at rå, dyriske lidenskaber har fået magten over hans åndelige tilbøjeligheder.

For nogle år siden var vi ude at rejse et sted, hvor børnene konstant bliver udsat for anti-religiøs propaganda i skolerne. Jeg spurgte kirkens ledere, hvordan de bar sig ad med at holde deres børn i kirken og holde dem til troen. De sagde: ,,Vi underviser omhyggeligt vore børn hjemme, så de kan skelne mellem sandhed og vildfarelse, og når de så kommer i skole, preller de gudløse filosofier, som de der bliver præsenteret for, simpelthen af på dem. Vore børn elsker os og stoler på os og holder sig til troen." Gud velsigne sådanne uselviske og trofaste forældre.

Grundlaget er et godt ægteskab, hvor forældrene er fast besluttet på at tilpasse sig hinanden, da de skal leve sammen i al evighed. Med en sådan baggrund får vore børn en følelse af fred.

Folk, der har analyseret vore moderne tider, påpeger, at i en verden, der forandrer sig så hurtigt, som vores gør, lever folk i en slags chocktilstand, fordi de mister samhørighedsfølelsen. Selve det, at vort samfund er så mobilt, gør, at vore børn ofte bliver flyttet fra sted til sted og mister kontakten med resten af familien, bedsteforældre, onkler og tanter, fætre og kusiner og gamle naboer. Det er vigtigt, at vi i vor egen familie også fremmer følelsen af, at vi hører sammen for altid, at ligegyldigt, hvad der forandrer sig udenfor vort hjem, så er der dog grundlæggende sider af vort forhold til hinanden, der aldrig vil forandre sig. Vi bør opmuntre vore børn til at kende deres slægtninge. Vi bør tale om dem, sørge for at holde en korrespondance i gang med dem, besøge dem, slutte os til slægtsforeninger osv.

Hvor længe er det siden, at du har givet dit barn et knus, sagt dine børn uanset hvor gamle de er, at du holder af det, samt at du er glad for, at I altid skal høre sammen? . . .

. . . Hvor længe er det siden, at I ægtemand eller hustruer har givet en lille gave til jeres ægtefælle uden anden grund end for at glæde ham eller hende? Hvor længe er det siden, at I har taget en rose med hjem eller lavet en særlig lækker ret eller gjort noget andet, som kan gøre hverdagslivet gladere og holde kærligheden i live?

Hvis der skal gives et bidrag til byggefonden eller Røde Kors, eller ældstekvorummets arbejde med at male en enkes hus lørdag formiddag, så forvis jer om, at børnene er klar over, hvad der foregår, og hvis det er muligt, så lad dem være med både til at træffe beslutningen og til at føre den ud i livet. Hele familien kunne overvære, at et familiemedlem bliver døbt, får håndspålæggelse eller bliver ordineret. Hele familien kan møde op og heppe på en søn, som skal spille med på holdet i en turnering. Alle bør mødes regelmæssigt ved måltiderne, når det er tid at holde bøn og til hjemmefamilieaftenerne. Måske kunne hele familien betale deres tiende sammen, så alle både gennem belæring og erfaring lærer dette smukke princip.

Hjemmet bør være et sted, hvor det er en selvfølge at stole på Herren; så Guds hjælp ikke er noget, man kun søger, når man lige kommer i tanke om det. En af måderne at opnå dette på er ved regelmæssig, oprigtig bøn. Det er ikke nok at bede, det er af afgørende betydning, at vi virkelig taler med Herren, idet vi har tro på, at han vil åbenbare os forældre de ting, som vi har brug for, så vi ved hvordan vi på rette måde kan drage omsorg for vore familier. Det er blevet sagt om visse mænd, at når de bad, så har deres børn lukket øjnene på klem for at se, om Herren virkelig var der, så personligt og inderligt har de bedt.

Når et barn skal rejse til en skole langt borte eller står for at skulle afsted på mission, hvis en hustru lider af stress, hvis der er et familiemedlem, der skal giftes eller har brug for vejledning, fordi de står foran en vigtig beslutning — så er dette anledningen, hvor faderen kan udøve sin patriarkalske myndighed og give en velsignelse.

Og vi bør heller ikke overse det faktum, at også moderen, især hvis faderen ikke er til stede, kan bede sammen med sine børn og nedbede Herrens velsignelse over dem. Hun handler ikke i kraft af præstedømmet, idet det ikke er overdraget hende, men i kraft af sit gudgivne ansvar for at lede sin husstand retfærdigt.

Der er et vigtigt punkt, hvori vi er forskellige fra isbjergene. Og det er det, at vi har mulighed for at bevæge os, og at vi derfor som skibene selv kan bestemme, hvor vi ønsker at bevæge os hen. Hvis vi er opmærksomme på strømmen, kan vi drage nytte af den. Det siges om mange tankskibe og skibe, der sejler med jernmalm fra Sydamerika til havne på den atlantiske kyst, at de nærmest bliver båret frem af Golfstrømmen, ligesom flyene bliver båret af jetluften højt over jordens overflade.

Eller hvis vi har lyst til at kæmpe mod strømmen, så har vi også muligheden for det; men strøm-

men vil uvægerligt have en effekt på os. Det siges, at da admiral Peary var på vej mod Nordpolen, befandt han sig engang på en uhyre isflage, der var så stor som en ø, og selvom han bevægede sig nordpå mod polen sammen med sine hunde, så bar flagen ham dog endnu hurtigere sydpå med strømmen.

Mine brødre og søstre. Hjemmet er noget særligt for os — hjemmet og familien, er vort grundlag. Vi har hørt meget om det gennem denne konference — altså familielivet, livet i hjemmet, om børn og forældre der gensidigt elsker hinanden og støtter sig til hinanden. Det er sådan, at Herren har planlagt, at vi skal leve.

Nu ved slutningen af denne store konference, som har strakt sig over tre dage, og som har givet os meget stof til eftertanke, velsigner vi de brødre, som har ydet deres til den, alle dem, som har talt, og som har givet os skatte af kundskab, stor inspiration, og mange oplysninger medens vi har været her.

Når vi vender tilbage til vore hjem, brødre og søstre, så håber jeg ikke, at konferencen dermed er glemt. Lad os tage den med os hjem. Lad os tale til vor familie om den, og måske kan nogle af jer fortælle om den ved nadvermøderne. Men bring den med hjem til jeres familier og lad dem nyde godt af den inspiration, som I måske har modtaget, og de beslutninger, I måske har truffet om at forandre jeres liv til det bedre, så også de kan komme til at stå renere for vor himmelske Fader.

Ved slutningen af denne konference velsigner vi jer, og vi bringer jer vor himmelske Herres velsignelser. Brødre og søstre, jeg ved, at dette er Herrens værk. I har ikke tilbagelagt disse store afstande for ingenting. I er kommet, for at jeres sjæle kan få næring.

Jeg ved, at Herren lever — den Gud, som var sammen med Adam, den Gud, som kom til Jordanflodens bred for at sige: ,,Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag" (Matt. 3:17), for at præsentere sin Søn for en verden, som skulle blive så fuldstændig afhængig af ham. Jeg ved, at det var den Gud, vi tilbeder, som kom til Forklarelsens Bjerg og igen sagde til sine tjenere, Peter, Jakob og Johannes, der i deres ufuldkommenhed skulle føre Herrens værk videre: ,,Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag." (Matt. 17:5), den samme Gud — vi ved, at han lever — som kom til staten New York og sagde de samme ting, han allerede havde sagt til nephitterne, men denne gang til en verden, hvor det åndelige mørke havde hersket i mange, mange år: ,,Denne er min elskede Søn. Hør ham!"

Jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Jeg ved det. Jeg ved, at det evangelium, vi forkynder er Jesu Kristi evangelium, og at den kirke, vi tilhører, er Jesu Kristi kirke; i den forkyndes hans lærdomme, hans leveregler og hans programmer. Jeg ved, at hvis vi hver især efterlever de programmer, han har givet os og stadig vil give os, så vil vi få del i alle de lovede velsignelser. Gud velsigne jer; vi giver jer hans velsignelse i kærlighed og med glæde i hjertet, forti vi sætter pris på jer. I Jesu Kristi navn. Amen.

Vær tapre i kampen for troen

Bruce R. McConkie

Fra Pauli skrifter har vi følgende udfordring:

,,Men du, Guds menneske! . . . jag efter retfærdighed, gudsfrygt, troskab, kærlighed, udholdenhed, sagtmodighed;

,,Strid troens gode strid, grib det evige liv," (1. Tim. 6:11-12)

Således skrev vor medapostel til dem, som havde modtaget Guds Søn som deres Frelser, havde påtaget sig Kristi åg, og som havde indgået en pagt om at tjene ham og overholde budene ved at gå i Dåbens vande. Og derfor siger vi til alle dem, der er til stede her i dag, og som på tilsvarende måde har påtaget sig Jesu Kristi navn, og som har stillet sig på rettens og retfærdighedens side: Vær tapre, kæmp alt, hvad I kan. Hold ud. Hold budene. Overvind verden. (L.&P. 64:2)

Idet Paulus talte om sig selv og den voldsomme kamp med verden, som han var gået sejrrig ud af, sagde han:

,,Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst." (2. Tim. 4:7-8)

Som medlemmer af kirken er vi midt i en voldsom kamp. Vi er midt i en krig. Vi har stillet os på Kristi side og skal nu kæmpe mod Lucifer og alt, hvad der er vellystig og kødeligt og ondt i verden. Vi har svoret til, at vi vil kæmpe sammen med vore venner og mod vore fjender, og vi må for alt i verden ikke tage fejl af, hvem der er venner, og hvem der er fjender. Som en anden af vore gamle medapostle skrev: ,,Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende." (Jakobs Brev 4:4)

Den store krig, som raser til alle sider, og som desværre resulterer i, at mange falder, nogle for aldrig at rejse sig igen, er ikke noget nyt. Om det så er i Himmelen, så var der engang krig dér, da det ondes mag-

ter forsøgte at tilintetgøre menneskets frie vilje, og da Lucifer forsøgte at føre os bort fra den vej til udvikling og fremskridt, som vor alvise Fader havde skabt for os.

Denne krig fortsætter nu på jorden, og djævelen er stadig rasende på kirken og drager frem for at ,,føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og besvarer Jesu vidnesbyrd." (Joh. Åb. 12:17)

Det er nu, som det altid har været. De hellige kan kun overvinde ham og hans hjælpere ,,på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord; og de havde ikke deres liv for kært til at gå i døden." (Joh. Åb. 12:11)

Der findes ingen neutrale. Alle medlemmer af kirken er enten på den ene eller den anden side. De soldater, som udkæmper slagene i denne krig, vil enten som Paulus sejre og vinde ,,retfærdighedens krone", eller for at sige det med Pauli ord, så ,,skal (de) straffes med evig undergang bort fra Herrens ansigt og fra hans væ1des herlighed" på den dag, hvor han kommer for at ,,bringe . . straf over dem, der ikke vil vide af Gud at sige, og over dem, som ikke er lydige mod vor Herres Jesu evangelium." (2. Tess. 1:9, 8)

Faktisk kan det siges, at enhver, der i denne krig ikke kæmper tappert for retfærdighedens sag, mere eller mindre kæmper imod den, og altså støtter fjenden. ,,thi de, der ikke er for mig, er mod mig, siger vor Gud." (2. Ne. 10:16)

Enten er vi for kirken, eller også er vi imod den. Enten stiller vi os på dens side, eller også må tage konsekvenserne af ikke at gøre det. Vi kan ikke overleve åndeligt med den ene fod i kirken og den anden i verden. Vi må træffe et valg. Enten er det kirken eller verden. Der findes ingen mellemting, og Herren elsker en modig mand, som kæmper åbent og tappert i hans hær.

Til nogle af medlemmerne i sin oldtidskirke sagde han:

,,Jeg kender dine gerninger; du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! ,,Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund." (Joh. Åb. 3:15-16) Den, der kun er villig til at kæmpe, hvor omstændighederne er gunstige, er den, der trækker sig tilbage, når kampen er hedest. Det bliver ikke dem, der får sejrskronen. De er blevet overvundet af verden.

De medlemmer af kirken, som har et vidnesbyrd, og som lever et retfærdigt liv, men som ikke er tapre i kampen for Herrens værk, når ikke til Det celestiale Rige. Deres arv er terrestrial. Om dem er det åbenbaret: ,,Det er disse, som ikke er tapre i Jesu vidnesbyrd; derfor får de ikke Guds riges krone." (L.&P. 76:79)

Som Jesus sagde: ,,Ingen, som ser sig tilbage, efter at han har lagt sin hånd på ploven, er brugbar for Guds rige." (Luk. 9:62)

Hvad er Jesu Vidnesbyrd? Og hvad skal vi gøre for at være tapre i dette? ,,Skam dig derfor ikke ved at vidne for vor Herre," skrev Paulus til Timoteus, ,, . . . men vær med til at lide ondt for evangeliet" (2. Tim. 1:8) Og til den elskede Johannes kom dette guddommelige budskab: ,,Thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd." (Joh. Åb. 19:10)

Vor Herres vidnesbyrd! Jesu vidnesbyrd! Hvilken herlig og vidunderlig tanke! Den åbner mulighed for ære og herlighed sammen med Faderen og Sønnen i evighed. Jesu vidnesbyrd er at tro på Kristus, at modtage hans evangelium og at efterleve hans lov.

Jesus er Herren. Han er Guds egen Søn, som er kommet til verden for at løskøbe os mennesker fra Adams fald. Jesus har købt os med sit blod. Han er opstandelsen og livet. Han tilintetgjorde døden og bragte liv og uforkrænkelighed for lyset ved det evangelium" (2. Tim. 1:10). Han er vor Frelser, vor Forløser hos Faderen. ,,Thi der er kun én Gud, og kun én mellemmand imellem Gud og mennesker; mennesket Kristus Jesus." (1. Tim. 2:5)

Frelsen afhænger af Kristus. Kun ved hans navn kan man opnå denne uvurdelige gave. Uden ham ville der ingen opstandelse være, og alle mennesker ville for altid være fortabt. Uden ham ville der intet evigt liv være, og det ville ikke være muligt at vende tilbage til den nådige Fader, de hellige ville ikke kunne opnå en celestial trone.

Ingen tunge kan udtale og ingen hjerne forstå alt det, som er givet os af ham. ,,Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov!" (Joh. Åb. 5:12)

Vi kan ikke have et fuldkomment vidnesbyrd om Kristi guddommelige sønneforhold og om, at hans godhed vil bliver til frelse for os, med mindre vi modtager det evige evangeliums fylde. Et vidnesbyrd om evangeliet opnås gennem Helligånden. Når Helligånden taler til ånden i os, så er vi fuldkommen overbevist om sandheden af det åbenbarede budskab.

Et vidnesbyrd er gennem åbenbaring at vide, at Jesus er Kristus; at Joseph Smith og hans efterfølgere er vor tids åbenbarere af sandheden om Kristus og om frelsen, og om at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, det eneste sted, hvor frelsen er at finde. Vidnesbyrdet om Jesus er profetiens ånd. Det er åndens gave. Det er kun de trofaste i kirken, der modtager det i fuldt mål. Det er forbeholdt dem, som har ret til Helligåndens stadige nærværelse. Det er den åndelige endowment, der gør en mand til profet i overensstemmelse med Moses' bøn: ,,Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren ville lade sin Ånd kommer over dem!" (4. Mos. 11:29)

Hvad betyder det at være tapper i Jesu vidnesbyrd?

Det betyder at være modig; at anvende al sin styrke, energi og alle sine evner i krigen mod verden; at udkæmpe troens gode strid. ,,Vær frimodig og stærk," befalede Herren Josua og fortsatte så med at sige, at denne styrke og dette mod bestod i nøje at overveje og efterleve alt, hvad der står i Guds lov. (Se Josua 1:6-9) Tapperhedens hovedhjørnesten i kampen for retfærdighedens sag er at adlyde evangeliets hele lov.

At være tapper i Jesu vidnesbyrd er at ,,kom(me) til Kristus og bliv(e) fuldkommen i ham"; det er at for-

nægte sig selv ,,alt, hvad der er ugudeligt" og elske Gud af hele sig ,,magt, sind og styrke." (Moroni 10:32)

At være tapper i Jesu vidnesbyrd er at tro på Kristus og hans evangelium med en fuldkommen og fast overbevisning. Det er at kende sandheden og guddommeligheden af Herrens værk på jorden.

Men det er ikke det hele. Der skal mere til end blot at tro og at vide. Vi må også være ordets gørere og ikke blot dets hørere. Det er ikke nok, vi er øjentjenere; der skal mere til end blot at sige, at Frelseren er Guds Søn og derfor selv guddommelig. Det, der kræves, er lydighed og personlig retfærdighed. ,,Ikke enhver, der siger til mig: ,,Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21)

at være tapper i Jesu vidnesbyrd er at ,,stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker." Det er at ,,holde . . . ud indtil enden." (2. Ne. 31:20)

Det er at efterleve vor religion, at leve som vi prædiker, at overholde budene. Det er dette, der er beviserne på sand religion i et menneskes liv; det er ,,at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden." (Jakobs Brev 1:27)

At være tapper i Jesu vidnesbyrd er at beherske sine lidenskaber, styre sin appetit og hæve sig over alt, hvad der er kødeligt og ondt. Det er at overvinde verden, såvel som han, der er vort store eksempel, gjorde det, han, som selv er det tapreste af alle Guds børn. Det er at være moralsk ren, at betale sin tiende og sine andre ydelser, at holde sabbaten hellig, at bede af et oprigtigt hjerte, at ofre alt, hvis vi bliver bedt derom.

At være tapper i Jesu vidnesbyrd vil sige at stille sig på Herrens side i enhver sag. Det er at stemme som han ville stemme. Det er at tænke, hvad han tænker, at tro, hvad han tror, at sige, hvad han ville sige, og gøre, hvad han ville gøre, hvis han var i den samme situation. Det er at have Kristi sind og være et med ham, ligesom han et det med Faderen.

Vor lære er klar nok; at leve efter den virker måske af og til lidt vanskeligere. Måske kan det hjælpe med lidt selvanalyse, for eksempel:

Er jeg tapper i Jesu vidnesbyrd, hvis min største interesse er at samle til huse i mit jordiske skatkammer fremfor at opbygge riget?

Er jeg tapper, hvis jeg besidder mere af denne verdens gods, end jeg vitterlig har brug og behov for, og hvis jeg ikke bruger af min overflod til at støtte missionærarbejdet, til hjælp til at bygge templer og til at hjælpe dem, der har brug derfor?

Er jeg tapper, hvis det kun er rent intellektuelt, jeg er involveret i kirken og dens lære, hvis jeg er mere interesseret i en religiøs diskusion om dette eller hint, end jeg er interesseret i selv at få en åndelig oplevelse?

Er jeg tapper, hvis jeg er meget optaget af kirkens indstilling til hvem, der kan modtage præstedømmet, og hvem der ikke kan, og hvis jeg synes det er på tide, at vi får en ny åbenbaring desangående?

Er jeg tapper, hvis jeg bruger en båd eller et sommerhus eller en anden form for weekendaktivitet som undskyldning for ikke at opfylde mine religiøse pligter?

Er jeg tapper, hvis jeg tager del i hasardspil, hvis jeg spiller kort, ser pornografiske film, køber ind om søndagen, går udfordrende klædt eller gør nogen af de andre ting, som er accepteret blandt verdslige mennesker?

Hvis vi skal opnå frelse, så må vi sætte de ting, der hører Guds rige til, på førstepladsen i vort liv. For os må det være Guds rige eller intet. Vi er kommet ud af mørket; vi er i besiddelse af Kristi vidunderlige lys. Vi må vandre i dette lys.

Jeg er selvfølgelig ikke i stand til at se ind i fremtiden, men jeg er absolut overbevist om, at forholdene i verden ikke bliver bedre. De vil blive værre, indtil menneskesønnen kommer, hvilket vil sige til verdens ende, hvor de onde vil blive udslettet.

Jeg tror, at verden vil blive værre, og at i det mindste den trofaste del af kirken vil blive bedre. Den dag kommer, hvor vi i langt højere grad end det nogensinde før har været tilfældet vil blive forpligtet til at vælge, hvor vi må kæmpe for kirken, holde os strengt til dens forskrifter, lære om principper, hvor vi må lytte til råd fra profeterne og apostlene, som Gud har sat til at undervise i læren og bære vidnesbyrd for verden. Den dag kommer, hvor dette vil være mere nødvendigt, end det nogensinde har været tilfældet i vor tid eller på noget som helst tidspunkt under denne forvaltning.

Dette værk er Herrens. Det er Guds værk. Det er vor Fader, der er ophavsmand til det. Det er ham, der styrer det. Der findes intet i denne verden, der på nogen måde kan sammenlignes med vigtigheden af Jesu Kristi evangelium. Det er Guds kraft til frelse (Rom. 1:16) og hvis vi vil leve og ånde for evangeliet og dets sag, altid og bestandigt, så vil vi have fred, glæde og lykke i dette liv og gå videre til evig herlighed i det kommende.

Vi forkynder evangeliet og vi bærer vidnesbyrd. Vi har forkyndt sandhedens evige principper her i dag; og når som helst vi forkynder ved Helligåndens kraft, så har vi ret til at bære vidnesbyrd om, at den lære, vi har forkyndt, er sand, samt at menneskene, hvis de lever i overensstemmelse hermed, vil få del i alle de velsignelser, som den nådige Fader så gerne udgyder over deres hoveder.

Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af de lærdomme, der er blevet forkyndt her i dag, og vidner igen om, at Jesus er Herren, at frelsen er i ham, og at hans navn er det eneste navn under himlen, hvorved vi kan blive frelst.

Gud give os visdom, klarsynthed, og beslutsomhed, mod og tapperhed til at kæmpe mandigt i hans hær og som præsident George Albert Smith så koncist udtrykte det ,,være på Herrens side." I Jesu Kristi navn. Amen.

Mit personlige mindegalleri

Thomas S. Monson

Præsident Kimball. Efterhånden som denne konference hastigt nærmer sig sin afslutning, synes apostlen Peters ord at afspejle de følelser, som besjæler enhver, der har overværet denne konference, lyttet til den i radioen eller set den på T.V. Efter begivenheden på Forklarelsens Bjerg, sagde Peter til Jesus: »Herre! det er godt, at vi er her.« (Matt. 17:4.) Præsident Kimball, det er godt for os alle, at vi har været her.

Jeg beder til, at den samme dejlige ånd, som indtil nu har dvælet her, fortsat vil være her, medens jeg efterkommer den mulighed, jeg har fået for at tale til jer.

En klar vinterdag kørte jeg sammen med en ven ad motorvejen, der forbinder det centrale Manhattan i New York med omegnen ved Westchester. Min ven udpegede adskillige historiske seværdigheder, hvilke der var masser af i dette område, hvor menneskene kritikløst havde lagt et bånd af motorveje gennem historiens stier.

Pludselig dukkede Yankee Stadium op i synsfeltet som en gammel ven. Dér lå det jo – sportsheltenes stadion, mine drengeårs heltes tilholdssted. Og hvilken dreng har ikke idealiseret dem, som spillede supergodt baseball for øjnene af tusindvis af mennesker, som højlydt gav deres bifald tilkende.

Da det var vinter, var parkeringspladsen, der omgav stadion, øde og tom. Borte var folkemængden og de, der sælger peanuts og billetter. Men minderne om Babe Ruth, Lou Gehrig og Joe DiMaggio var der stadig. Historien om deres kampmod og dygtighed vil altid eksistere – disse helte var udvalgte baseball-idoler.

Og som det er med baseball er det også i livet. I vor bevidsthed har vi hver især et personligt mindegalleri, som fortrinsvis er reserveret de virkelige ledere, der har haft en afgørende indflydelse på vort livsforløb.

Det er forholdsvis få af de mange mennesker, som udøver myndighed over os, lige fra vor barndom og frem i livet, der består den prøve, som er afgørende for at kunne indtage en sådan hædersplads i vor bevidsthed.

Dren

Den afgørende prøve har kun lidt at gøre med udvortes kraft eller overflod af denne verdens goder. De ledere, vi giver adgang til vores personlige mindegalleri, er som regel mennesker, der har tændt vort hjerte i brand ved deres hengivenhed overfor sandheden.

Mennesker, som har været tro mod deres pligter, synes at være indbegrebet af modenhed. Mennesker, der har formået at forvandle almindeligheder til fremtidsperspektiver, hvor vi får øje på den personlighed, vi arbejder på at blive.

Måske kunne vi et øjeblik hver især forestille os, at vi er dommere, der afgør, hvem der skal kvalificeres til en plads i et sådant mindegalleri. Hvem ville I synes, var kvalificeret til en så fremtrædende plads? Hvem mener I? Der er mange – konkurrencen er hård.

Jeg stemmer for, at Adam skulle med i mindegalleriet. Han var det første menneske, der levede på jorden. Her er et citat fra Moses' Bog: »Og Adam var lydig mod Herrens befalinger.« (Moses 5:5.) Adam er kvalificeret.

Vi må have én med, som var tålmodigt udholdende, en fuldkommen oprigtig mand, som hed Job. Han blev hjemsøgt som ingen andre og erklærede: »Alt er nu mit vidne i Himlen, min talsmand er i det høje!
gid min ven lod sig finde! Mit øje vender sig med tårer til Gud.« (Job 16:19-20.) Jo, Job er kvalificeret.

Enhver kristen ville anbefale Saulus, bedre kendt som apostlen Paulus. Hans taler er som manna for sjælen; hans liv tjener som eksempel for enhver. Denne frygtløse missionær erklærede overfor verden: »Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror.« (Rom. 1:16.) Paulus er også kvalificeret.

Så er der en mand ved navn Simon Peter. Hans vidnesbyrd om Kristus går lige til hjertet:

»Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: 'Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?'

De svarede: 'Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.'

Han spørger dem: 'Men I, hvem siger I, at jeg er?'

Og Simon Peter svarede og sagde: 'Du er Kristus, den levende Guds Søn.'« (Matt. 16:13-16.) Peter er kvalificeret.

Vi genkalder os et vidnesbyrd, som blev afgivet af Nephi et andet sted i verden, på et andet tidspunkt:

»Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.« (1. Nephi 3:7.) Nephi er sandelig også værdig til en plads i mindegalleriet.

Der er endnu een, jeg kunne tænke mig at anbefale – det er profeten Joseph Smith. Hans tro, hans tillid til Herren og hans vidnesbyrd udstråler fra de ord, han udtalte, da han tog afsted mod Carthage fængslet og sit martyrium:

»Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker.« (L&P 135:4.) Han beseglede sit vidnesbyrd med sit blod. Joseph Smith er kvalificeret.

Når vi nu er i gang med at anbefale helte, lad så også anbefale nogle heltinder. Først og fremmest er der et fint eksempel på troskab – det finder vi hos Ruth. Hun fornemmede, hvor hårdt hendes svigermoder var ramt af sorgen over at miste begge sine dejlige sønner, og måske kunne hun også mærke fortvivlelsens og ensomhedens kvaler, som plagede No'-omi.

Ruth udtalte det, som er blevet et klassisk eksempel på loyalitet: »Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager bolig, der vil jeg tage bolig; dit folk skal være mit folk, og din Gud skal være min Gud.« (Ruth 1:16.)

Ruths handlemåde beviste oprigtigheden i hendes ord. Der er også en plads til hende i vort mindegalleri.
Skulle vi ikke anbefale endnu en kvinde? Hun var efterkommer af Ruth, som vi allerede har beæret med en plads.
Jeg taler om Maria fra Nazareth, trolovet med Josef. Hun var bestemt til at blive mor til det eneste syndefri menneske, som har gået på jorden. Det blev en milepæl i menneskehedens historie, da hun sagde ja til at påtage sig denne hellige og historiske opgave.
»Da sagde Maria: 'Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord!'« (Lukas 1:38.) Maria er helt sikkert kvalificeret.
Vi kan stille os selv dette spørgsmål: »Hvad er det, der gør disse mennesker til helte og heltinder?« Jeg vil gerne svare.
Det er en urokkelig tillid til en alvidende, himmelsk Fader og et bestandigt vidnesbyrd om Frelserens guddommelige mission. Denne kundskab er som en gylden tråd, der er indvævet i deres livs gobelin.

Hvem er denne herlighedens Konge, selveste Forløseren, for hvem sådanne helte og heltinder så trofast kæmpede og stred og så tappert døde? Han er Jesus Kristus, Guds Søn, vores Frelser.
Hans fødsel blev forudsagt af profeterne; englene forkyndte hans jordiske mission. Hyrderne, som vågede på marken, fik denne herlige fortrøstning:
»Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.
Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; Han er Kristus Herren!« (Luk. 2:10-11.)

Denne samme Jesus »voksede og blev stærk og fyldtes af visdom; og Guds nåde var over ham.« (Luk. 2:40.) Han blev døbt af Johannes i Jordan-floden, hvorpå han indledte sin tjenestegerning for menneskene. Jesus vendte ryggen til Satans spidsfindigheder. Han påtog sig den opgave, han var udset til af sin Fader, idet han holdt sit hjertes løfte og gav sit liv.
Og hvilket liv? Et syndefrit, uselvisk, ædelt og guddommeligt liv. Jesus arbejdede. Jesus havde kærlighed; Jesus tjente sine medmennesker.
Jesus græd. Jesus helbredte. Jesus belærte. Jesus vidnede. Og han fik en grusom død på korset. Jesus kom frem fra en gravhule for at opstå til evigt liv.

Navnet – Jesus fra Nazareth – det eneste navn, der er givet under himlen, hvorved mennesker kan blive frelst. Han må have en enestående hædersplads i vort mindegalleri.
Nogle vil måske spørge: »Hvad er værdien af en sådan heltesamling, selv om det er vort eget private mindegalleri?«
Jeg vil gerne svare. Hvis vi adlyder som Adam gjorde, er udholdende som Job, belærer som Paulus, vidner som Peter, tjener som Nephi, giver af os selv som Joseph, reagerer som Ruth, tilbeder som Maria og lever som Kristus, vil vi blive født påny.
Vi vil være i besiddelse af en umådelig kraft. For bestandigt aflægges vor gamle selviske natur, og med den al fortvivlelse, nederlag, tvivl og mistro. En ny form for liv venter os – et liv i tro, håb, mod og glæde. Ingen opgave vil synes for stor. Intet ansvar for tungt. Ingen pligt bliver en byrde. Alle ting bliver muligt.
Når vi søger eksempler, behøver vi ikke nødvendigvis at se tilbage på dem, der levede for længe siden. Lad mig nævne ét eksempel. I dag præsiderer Craig Sudbury over et ward her i Salt Lake City, men lad mig skrue tiden et år tilbage, til den dag, han sammen med sin mor kom og besøgte mig på mit kontor, lige før Craig skulle afsted til Melbourne-missionen i Australien.
Fred, Craigs far gjorde sig bemærket ved ikke at være til stede. Craigs mor havde 25 år tidligere giftet sig med Fred, som ikke delte sin kones kærlighed til kirken og derfor heller ikke var medlem.
Craig betroede mig, der var hans biskop, sin dybe kærlighed til sine forældre. Han delagtiggjorde mig i sit inderligste håb om, at hans far på en eller anden måde en dag ville blive berørt af Ånden, så hans hjerte kunne blive åbnet for Jesu Kristi evangelium.

Han bad mig indtrængende om et forslag til, hvordan det kunne gøres. Jeg bad om inspirerende vejledning til opfyldelsen af et sådant ønske. Så kom inspirationen, og jeg sagde til Craig: »Tjen Herren af hele dit hjerte. Vær lydig mod din hellige kaldelse. Skriv hver uge et brev til dine forældre og skriv ved lejlighed eet til din far personligt, idet du lader ham vide, at du elsker ham og fortæller, hvorfor du er så taknemmelig for at være hans søn.«

Han takkede mig og forlod mit kontor sammen med sin mor. Jeg så ikke noget til Craigs mor i 1 1/2 år. Så kom hun ind på mit kontor og stammede gennem tårer: »Det er næsten 2 år siden, Craig rejste på mission. Hans trofasthed har kvalificeret ham til en ansvarsfuld stilling i missionsmarken, og han har ikke een eneste uge undladt at skrive til os. For nylig rejste min mand sig for første gang op til et vidnesbyrdmøde og sagde.: »I ved allesammen, at jeg ikke er medlem af kirken, men der sket noget med mig, siden Craig tog afsted på mission. Hans breve har rørt mit hjerte. Må jeg læse et af dem for jer?

'Kære far! Idag har vi undervist en prægtig familie om frelsesplanen og om ophøjelsen i Det celestiale Rige. Jeg tænker på vores familie. Jeg ønsker frem for noget andet i verden at være sammen med dig og mor i dette rige.
Det ville ikke være noget celestialt rige for mig, hvis du ikke var der. Jeg er så glad for at være din søn, far, og jeg ønsker, du skal vide, at jeg elsker dig. Din missionærsøn. Craig.'
Derpå sagde Fred: 'Min kone ved ikke, hvad jeg nu har i sinde at sige. Jeg elsker hende, og jeg elsker vores søn Craig. Efter 26 års ægteskab har jeg nu besluttet mig til at blive medlem af kirken, for jeg ved, at evangeliets budskab er Guds ord. Jeg formoder, at jeg har kendt denne sandhed i lang tid, men min søns mission har sat mig i bevægelse. Jeg har arrangeret det således, at min kone og jeg kan mødes med Craig, når han er færdig med sin mission. Jeg vil være den sidste, han døber som fuldtidsmissionær for Herren.'«
En ung missionær med en urokkelig tro har sammen med Gud udført et nutids-mirakel. Den udfordring, han fik til at kommunikere med een af sine kære, blev vanskeliggjort på grund af mange tusind kilometer mellem far og søn. Men kærlighedens ånd strakte sig over det enorme blå Stillehav, deres hjerter førte en guddommelig samtale med hinanden.
Ingen helt har stået så rank som Craig, da han i det fjerne Australien stod ved siden af sin far i det halvdybe vand, løfte-

de sin højre arm til en ret vinkel, og sagde disse hellige ord: »Fred Sudbury, jeg døber dig i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.«

En mors bønner, en fars tro og en søns tjenestegerning frembragte et Guds mirakel. Mor, far og søn – hver især kvalificeret til til en plads i mindegalleriet.

Må de og vi hver især leve, så vi kan fortjene den himmelske betegnelse, som her er nævnt:

»Jeg Herren er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.« (L&P 76:5-6.)

Vor plads i et evigt persongalleri vil på denne måde være sikret. At dette må ske beder jeg inderligt om, idet jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at Jesus fra Nazareth er vores Frelser og Forløser, ham der vil forsvare os hos Faderen. Dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvem meget er givet

Boyd K. Packer

Det er mit håb i dag at fortælle dem, der endnu ikke er medlemmer af kirken, at det er vort ansvar at dele evangeliet med andre. Og samtidig ønsker jeg at minde dem, der er medlemmer, om dette ansvar.

For tre uger siden opholdt jeg mig i New York City, hvor jeg ventede på et fly til Europa. En af de ansatte i lufthavnen forlod sin plads bag skrivebordet og kom hen til mig.

,,To af mine nevøer har sluttet sig til Deres kirke," sagde hun. ,,Jeg tør knap tro den forandring, der er indtrådt i deres liv." Under vor korte samtale spurgte jeg hende, hvordan hendes søsters indstilling var til, at hendes sønner havde sluttet sig til kirken.

,,Hun kunne ikke være gladere," sagde hun og forklarede, at familien virkelig havde haft grund til at være bekymrede for de to unge mænd. De var to af de vildfarne, som præsident Tanner har talt om. ,,De kan ikke tænke dem, hvor de har forandret sig," sagde hun. ,,De har ladet håret klippe — det var nemlig langt — hele deres personlighed har ændret sig," som hun udtrykte det.

Senere, da jeg rejste mig for at gå om bord i flyet, takkede hun mig igen og sagde: ,,Jeg forstår ikke, hvordan de bærer dem ad."

Lad mig som svar på hendes spørgsmål forklare, at for det første holder vi os til meget strenge standarder for vor opførsel. Evangeliets principper er fast forankrede, og intet kan rokke dem. Nogle af programmerne og metoderne kan fra tid til anden blive ændret, men standarderne ændres aldrig. Der er noget betryggende ved dette.

Vi søger stadig at dele evangeliet med andre, men vi kan ikke tilpasse det efter deres smag, hvis det eventuelt ville passe dem bedre. Det er ikke os, der har fastsat standarderne; det har Herren. Kirken er hans.

Vi beder dem af jer, der endnu ikke er medlemmer af kirken, om at have tålmodighed med os, hvis vi virker alt for ivrige for at dele, det vi har, med dem. Hvis vi ikke deler det med andre, kan vi måske miste det. Det er en af forudsætningerne, for at vi kan beholde det. Missionærarbejdet er altså ikke noget tilfældigt, det er noget som ligger fast.

I skal vide, at der ud af de mere end 18.000 missionærer, som i øjeblikket er på fuldtidsmission verden over, ikke engang er fem procent, der er 21 år eller derover. Dette forklarer både den iver, hvormed arbejdet udføres, og den tiltrækning kirken synes at have på unge mennesker. Der skal en meget stærk overbevisning til, før et ungt menneske giver afkald på to års ungdoms aktivitet og selv betaler for at forkynde evangeliet.

Det kan ikke overraske, at det lykkes for dem, for det er sandheden, de forkynder! Det er Kristi Kirke, som han selv sagde: ,,Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade." (L.&P. 1:30)

Men skønt vi er så ivrige for at få nye medlemmer, er det ikke let at slutte sig til denne kirke. For et gennemsnitsmenneske kræver det næsten en fuldstændig forandring i dets måde at leve på. Dette er en stor udfordring for nogle, selvom hver eneste forandring vil være en fornuftig forbedring i et hvilket som helst menneskes liv, enten denne person nu slutter sig til kirken eller ej.

For eksempel må man for at slutte sig til kirken give afkald på enhver form for umoralskhed. Ægtemændene er gennem en pagt forpligtede til at være deres hustru tro, og det samme gælder hustruerne. Unge mennesker tilskyndes til at holde deres hellige, livgivende kræfter i ave til ægteskabet er indgået.

Et af de store idealer indenfor kirken er at være sig sit ansvar bevidst.

Der kræves afholdenhed. Kirkens

medlemmer afholder sig fra spiritus — alle sammen og altid. Det samme er tilfældet med tobak. Og som om det ikke var nok, bruger vi heller ikke vanedannende stimulanser som kaffe og te. Ud fra dette kan I selvfølgelig selv regne ud, hvordan vi stiller os til narkotika; det skulle være helt klart.

Og der er også tale om andre forbedringer, f.eks. ydmyghed, ærlighed, ærbødighed, sabbatens helligholdelse, altsammen i den hensigt at gøre enhver af os til et bedre menneske.

Jeg gentager, at til trods for vort ivrige missionsarbejde, er det ikke særligt nemt at blive medlem af kirken. Det er heller ikke nemt, når man først *er* blevet medlem. Hvis det er en „nem" kirke, I leder efter, hvis det er det, der betyder noget for jer, så er denne kirke ikke for jer.

For nogle år siden præsiderede jeg over en af vore missioner. To af missionærerne underviste en dejlig familie, som havde udtrykt ønske om at blive døbt; men så pludselig forsvandt dette ønske. Faderen havde hørt om tienden og aflyste alle yderligere møder med missionærerne.

Det var to bedrøvede ældster, der fortalte grenspræsidenten, som selv var temmelig ny-omvendt, at han ikke ville få denne dejlige familie ind i sin gren.

Nogle få dage senere overtalte grenspræsidenten ældsterne til at gå med ham hen for at besøge familien endnu engang.

„Jeg hører, at De har bestemt Dem til ikke at slutte Dem til kirken?" sagde han til faderen.

„Det er rigtigt," svarede denne.

„Ældsterne fortæller mig, at De ikke bryder Dem om tanken om at betale tiende."

„Ja," sagde faderen. „De havde ikke fortalt mig om det tidligere; og da jeg hørte det, sagde jeg til mig selv: 'Nu forlanger de simpelt hen for meget. Vor kirke har aldrig forlangt noget sådant af os.' Vi synes bare, at det er lige hårdt nok, og vi vil ikke være medlemmer."

„Fortalte de Dem om fasteofferet?" spurgte han.

„Nej", sagde manden. „Hvad er det for noget?"

„I vor kirke faster vi for to måltider en gang om måneden og giver de penge, disse to måltider ville have kostet, til hjælp til de fattige."

„Det fortalte de os ikke noget om," sagde manden.

„Nævnede de byggefonden?"

„Nej, hvad er det?"

„I vor kirke bidrager vi allesammen til bygningen af nye kirker. Hvis de sluttede Dem til kirken, ville De ønske både at tage del i arbejdet og i indsamlingen af de nødvendige midler. Vi er for øvrigt ved at bygge en ny kirke her," fortalte han.

„Det er mærkeligt," sagde han, „at de ikke har nævnet noget om det."

„Forklarede de velfærdsprogrammet for dem?"

„Nej," svarede faderen, „hvad er det for noget?"

„Ser De, vi tror på, at vi skal hjælpe hinanden. Hvis der er en, der trænger til noget eller er syg eller arbejdsløs eller på anden måde i knibe, så er det ordnet sådan, at vi hjælper til, og man ville også forvente, at De hjalp til.

„Sagde de ikke til Dem, at vi ikke har nogen professionel præstestand? Vi giver alle sammen af vor tid, vore talenter, vore midler, og vi rejser ud, alt sammen for at hjælpe værket frem. Og vi får ikke penge for det."

„De sagde slet ikke noget som helst af alt det," sagde faderen.

„Nå," sagde grenspræsidenten, „men hvis De vender Dem bort for en så lille ting som at betale tiende, så er De bestemt ikke parat til at slutte Dem til denne kirke. Kan hænde, at De har truffet den rigtige beslutning, når De siger, at De ikke vil slutte Dem til os."

Da de skulle til at gå, tilføjede han nærmest som om det var noget, han lige var kommet i tanker om: „Har det aldrig undret Dem, hvorfor folk gør sådanne ting frivilligt? Jeg har aldrig modtaget en regning på tiende. Der er aldrig kommet nogen for at hente den. Men vi betaler den alligevel — den og alt det andet — og vi regner det for et stort privilegium.

„Hvis De blot kunne indse hvorfor, så ville De indenfor deres rækkevidde have den kostelige perle, om hvilken Herren sagde, at købmanden var villig til at sælge alt, hvad han havde, for at få den." (Se Matt 13:45)

„Men," fortsatte grenspræsidenten, „det er op til Dem. Jeg håber bare, at De vil bede om forståelse af, hvad der er det rigtige."

Nogle få dage senere besøgte manden grenspræsidenten i hans hjem. Nej, han kom ikke for at bede om at få en aftale med missionærerne igen. Det var ikke nødvendigt. Han ønskede at fastsætte tidspunktet, hvor han og hans familie kunne blive døbt. De havde bedt meget og inderligt.

Sådan noget sker hver eneste dag for enkeltpersoner og for hele familier, som føler sig tiltrukket af de høje standarder og ikke afskrækkes.

Vi har i vor varetægt det største på denne jord. Og hvis nogen skulle spørge, ja, så har vi i sinde at holde alle Herrens bud. Den eneste virkelig besværlighed, disse høje standarder har forvoldt os, er kirkens hurtige og stadige vækst. Derfor er vi bestandig optaget af at holde kirken organise-

vi-

ret i små, effektive enheder til gavn for den enkelte.

Selv medlemmer, der har svært ved at efterleve standarderne og dem *er* der nogle af vil som regel forsvare disse standarder. Gamle såvel som nye medlemmer har behov for at få venner i kirken og lære noget om den, sådan at de, når de går ind i kirken, samtidig forlader verden.

,,Fremdeles er det med Himmeriget ligesom med en købmand, der søgte efter skønne perler;
og da han havde fundet én meget kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den." (Matt. 13:45-46)

For at nogle af jer nu ikke skal tro, at dette, med at holde op med visse ting og i det hele taget lave om på sine vaner, er vanskeligere, end det i virkeligheden er så vil jeg citere en udtalelse, som Lady Astor er kommet med.

Hun havde frygtet for at blive gammel. Da hun omsider blev det, lød hendes filosofiske kommentar: ,,Jeg har altid været bange for at blive gammel, for så kan man ikke gøre alle de ting, man har lyst til. Men det er ikke så slemt for til den tid erkender man, at man slet ikke ønsker at gøre dem!"

Til ikke-medlemmer vil jeg sige, at selv om I ikke er tvunget til at tage imod evangeliet, så er vi nødt til at tilbyde jer det. Det er af stor betydning både for jer og for os, at vi giver jer muligheden for at modtage det. Evangeliet er lige sandt, enten man modtager det eller afviser det — i begge tilfælde vil man blive dømt efter det.

Og for nu at minde medlemmerne om, at det er vor pligt at dele evangeliet med andre, vil jeg fremdrage en beretning fra kirkens historie.

Sidst i 1850 erne var der mange omvendte fra Europa, der kæmpede sig over sletterne for at nå til den store Saltsødal. Mange var for fattige til at betale for enten åbne eller overdækkede vogne, og derfor måtte de gå og skubbe deres få ejendele foran sig i en håndkærre. Nogle af de mest rørende og tragiske stunder i kirkens historie udspillede sig i forbindelse med disse pionerer med deres håndkærrer.

Et af håndkærrekompagnierne blev ledet af en bror McArthur. Archer Walters, en omvendt fra England, som rejste med dette kompagni skrev den 2. juli 1856 i sin dagbog denne sætning:

,,Bror Parkers lille dreng på seks år, blev borte, og hans far gik tilbage for at lede efter ham." (LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion,* Pioneers Ed. Glendale, California, The Arthur H. Clark Co. 1960, side 61)

Drengen Arthur var den næstyngste af Robert og Ann Parkers fire børn. Tre dage tidligere havde kompagniet skyndsomt måttet slå lejr, da der pludselig opstod et uvejr. Så var det man opdagede, at drengen manglede. Forældrene havde troet, at han legede langs vejen med de andre børn.

Så var der en, der kom i tanker om, at de tidligere på dagen, da de havde gjort holdt, havde set den lille dreng sætte sig ned for at hvile sig i skyggen af noget krat.

De fleste af jer, som har små børn, ved, hvor hurtigt en træt lille seksårig kan falde i søvn på en lummer sommerdag, og at han kan sove så fast, at han ikke engang ville vågne, når en lejr brød op for at drage videre.

I to dage blev holdet på samme sted, og alle mændene var ude at lede efter drengen. Så den 2. juli var der ikke andet for, end at kompagniet måtte beordres videre vestpå.

Som dagbogen beretter, gik Robert Parker så alene tilbage for endnu engang at lede efter sin lille dreng. Da han gik fra lejren, lagde hans kone et spraglet sjal om skuldrene på ham med disse ord:

,,Hvis du finder ham død, så læg dette sjal om ham, inden du begraver ham. Hvis du finder ham i live, så brug det som et flag, hvorved du signalerer til os."

Så tog hun sammen med de andre børn håndkærren og kæmpede sig videre frem med kompagniet.

Hver aften holdt Ann Parker udkig. Ved solnedgang den 5. juli fik de, medens de sad og holdt udkig, øje på en skikkelse, der kom østfra. Og så — i den nedgående sols stråler — fik hun øje på det højrøde sjal.

En af dagbøgerne beretter: ,,Ann Parker faldt fulstændig sammen i sandet, og den nat sov hun for første gang i seks døgn."

Under den 5. juli har bror Walters skrevet:

,,Bror Parker kom ind i lejren med den lille dreng der havde været borte. Stor glæde i hele lejren. Moderens glæde kan jeg slet ikke beskrive." (Hafen and Hafen, *Handcarts to Zion* side 61.)

Vi kender ikke alle detaljerne. En unavngiven skovarbejder — jeg har ofte tænkt på, at chancerne for, at der skulle komme en skovarbejder forbi netop der, var minimale — fandt den lille dreng, der, som manden sagde, havde været stærkt forkommen og syg af skræk, og han havde så taget sig af ham, indtil hans far fandt ham.

Her slutter så historien, som ikke var så usædvanlig endda på den tid, men nu er der et spørgsmål, jeg gerne vil stille jer. Hvis I var i samme situation som Ann

Parker, hvilke følelser ville I så have overfor denne ukendte skovarbejder, som havde reddet jeres lille søn? Ville der overhovedet være grænser for jeres taknemmelighed?

Hvis I kan fornemme dette, så kan I også forstå hvor taknemmelig vor Fader er overfor en hvilken som helst af os, som redder et af hans børn. En sådan taknemmelighed er en dyrebar pris at vinde, for Herren har sagt: ,,Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!" (L.&P. 18:15) Og så, kunne jeg måske tilføje, hvis det er vor egen sjæl, det drejer sig om.

Og derfor opfordrer vi alle til at komme til os. Vi kalder jer, udfra verden, mere på grund af, hvad I kan give, end hvad I kan få. Der er brug for jer her. Kom med hele jeres familie, hvis I kan, eller alene, hvis det ikke kan være anderledes.

Alt, hvad Faderen har, kan blive givet jer. Men I må betale prisen, ,,Den, som har fået meget givet af ham skal man kræve meget." (Luk. 12:48)

Denne kirke er hans. Som medlem af den vil man ikke være højt anset af alle mennesker. Mange, måske de fleste, vil anse dig for at være mærkelig. Nogle af læresætningerne er vanskelige at forstå og vanskelige at acceptere. Budene er ikke nemme at efterleve. Standarderne, gentager jeg, er høje, men du kan begynde der, hvor du befinder dig nu.

Mange af jer er ulykkelige og tyngede af bekymringer og skyldfølelser. Mange af jeg kæmper under den trældom, det er at have ødelæggende vaner eller I kæmper med ensomhed eller skuffelser og fiaskoer. Nogle af jer kommer fra hjem, hvor forældrene er skilt, eller måske jeres eget ægteskab er gået itu, eller I kan have personlige hjertesorger.

Vi tager ikke anstød af disse ting. For det kan alt sammen overvindes. Hvem I end er, og hvad I er, så rækker vi jer hånden til fællesskab, så at vi kan opløfte hinanden og få andre med os.

Denne kirke er hans. Det har jeg et vidnesbyrd om. Jesus er Kristus; han lever. Man hører ofte, at han blot har været et godt eksempel for verden. Men jeg ved, at han er Jesus Kristus, Guds Søn, Faderens enbårne. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han har et legeme af kød og ben. Denne kirke er hans. Og jeg bærer mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

»Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.«

L. Tom Perry

Fornylig havde jeg mulighed for at vende tilbage til skolen; i det mindste fem dage. Jeg blev inviteret til at deltage i undervisningen om datamaskiner på en skole.

Medens jeg sad og forsøgte at tilpasse mig forholdene i et klasselokale, blev jeg optaget af det sidste nye vidunder, som menneskene havde udviklet. Jeg lod mig fængsle af en instruktør, som skrev nogle få symboler på nogle taster, hvorpå han havde hentet oplysninger fra et kartotek, der lå over 4.000 kilometer væk. På fem sekunder havde han svaret på en skærm foran sig.

Vi fik demonstreret en ny lille konsolskriver (EDB). Den lignede meget de almindelige maskiner, der findes på markedet i dag, bortset fra at dens effektivitet overgik alt, hvad jeg før havde set. Maskinen begyndte skrivningen på normal vis, fra venstre til højre, men for at spare den tid, det tager at køre maskinen tilbage, sprang maskinen blot ned til næste linie og skrev denne bagfra, fra højre til venstre.

Jeg blev forbløffet over dens fart, nøjagtighed og bemærkelsesværdige fortrin fremfor tidligere modeller.

Medens jeg undersøgte menneskehedens nyeste teknologiske frembringelse, gik mine tanker tilbage til den første skrivemaskine, jeg så i mit liv, i en alder af 6–6 år. Dengang var det en gammel manuel maskine, som min far anvendte på sit kontor, da han var biskop.

Jeg tænkte på hvilken forunderlig udvikling, der er sket i min levetid, alene indenfor kontormaskinernes område.

I det korte øjeblik mine tanker gennemgik vore fremskridt, fik jeg umådelig lyst til at kigge frem i tiden og se, hvor mange flere ting, der endnu ville fremkomme på teknikkens område.

Jeg blev klar over, at jeg atter en gang følte stor ærefrygt for Herrens værk, idet jeg funderede over hans skabelsesproces.

Her har han forsynet os med alle råmaterialerne til at klare vore fornødenheder lige fra skabelsens begyndelse til dens afslutning, når jorden opnår celestial herlighed.

Det er i sådanne øjeblikke, jeg tænker på det storslåede skriftsted, vor profet citerede denne formiddag:

»Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå;« (Sal. 24:1.)

Jeg har altid fundet det interessant at Herren, når han i skrifterne taler om retfærdighed, altid nævner overflod, fylde og i overmål ... Knaphed og nedskæringer kommer ikke fra Herren, men er menneskeværk, fordi vi ikke følger hans oprindelige instruktioner om at blive »frugtbare og mangfoldige og

opfylde jorden, gøre (os) til herre over den«. (1. Mos. 1:28.)
For at udvide vore muligheder har han lige fra begyndelsen givet os vejledning om hvordan vi skal opføre os, medens vi gennemgår vort liv som dødelige her på jorden. Han har for det første bedt os om at elske ham ved at tro på hans ord, og for det andet at elske vore medmennesker tilstrækkeligt til at hjælpe dem med at lære Herren at kende og få et vidnesbyrd om ham. Da Kristus stod overfor en lovkyndig, som spurgte: »Mester, hvilket bud i loven er det største?« svarede han: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, der er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.

På disse to bud hviler hele loven og profeterne.« (Matt. 22-36-40.)

Udfra dette svar, som Frelseren gav, har vi fået kundskab om de to store, mest fundamentale bud. Jeg vil gerne påny understrege disse i et forsøg på at få jer til at forstå dem og sætte større pris på dem.

Det første bud kan illustreres ved noget, som hændte mellem en far og hans søn, som beskrevet i Mormons Bog. Alma var højpræst for folket og levede i Amerika mindre end 150 år før Frelserens tid. Alma må have været en far, der elskede sin søn meget højt, for han opkaldte ham efter sig selv. Men da Alma den yngre blev voksen, tog han afstand fra det, hans far havde lært ham. Skriften siger:

»... (han blev) en meget syndig og ugudelig mand. Han var en mand, der talte meget og smigrede folket, derfor forledte han mange af folket til at efterligne sine misgerninger.« (Mosiah 27:8.)

Da hans far flittigt havde prøvet at ændre Alma den yngres levevis, til ingen nytte, gik han (Alma) til Herren og bad om, at hans søn måtte få et tegn, så han kunne vide, hvor meget han havde gjort forkert og få anvist den rette vej at følge. Så indtraf det mest bemærkelsesværdige i Alma den yngres liv, idet en engel viste sig for ham, kaldte ham ved navn og bad ham omvende sig.

Da Alma havde haft det store syn, faldt han til jorden af forbløffelse. Han blev stum og kunne ikke tale og var så svag, at han ikke kunne stå på sine ben. Dem, han var sammen med, bar ham hjem og lagde ham hjælpeløs foran hans far.

Faderen glædede sig over det, der var sket, fordi han vidste, at det var Herrens kraft. Han kaldte præsterne sammen og bad dem om at faste og bede med sig i to dage og to nætter for at Alma igen kunne få styrke.

Deres bønner blev efterkommet. Alma genvandt helbredet og stod frem for at tale til dem. Han bad dem være ved godt mod, idet han sagde:

»... jeg har omvendt mig fra mine synder og er blevet forløst af Herren; jeg er blevet født af Ånden.

Og Herren sagde til mig: Du skal ikke forundre dig over, at alle mennesker, ja, mænd og kvinder, alle slægter, stammer og tungemål og folk skal fødes påny, ja, fødes af Gud og forandres fra deres kødelige og faldne tilstand til en retfærdig tilstand, idet de er genløst af Gud og er blevet hans sønner og døtre.

Og således bliver de nye mennesker, og uden de gør dette, kan de ingenlunde arve Guds rige.« (Mosiah 27:24-26.)

Almas ord står for enhver af os som et vidne om, hvad der skal ske i vort liv, hvis vi skal høste den belønning, der følger med at blive omvendt til at følge Herrens veje.

Nu er omvendelsen ikke enden på det hele, men blot begyndelsen på en ny levevis. Lad mig anvende endnu et eksempel; denne gang på en anden stærk personlighed fra skrifterne, for at illustrere det andet store bud, som må følges efter en omvendelse.

I Det nye Testamente fortælles der om een, der var blandt de første, som fulgte Frelseren, da han gik på jorden. Skriften siger:

»Da han vandrede langs Galilæas sø, så han to brødre, Simon, kaldet Peter, og hans broder Andreas, i færd med at kaste vod i søen; for de var fiskere.

Og han siger til dem: 'Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere'.

Og de forlod straks deres garn og fulgte ham.« (Matt. 4: 18-20.)

Nu må man huske, at fiskeriet repræsenterede Peters rigdom eller evne til at opnå verdslige ting. Læg mærke til, at Peter lige fra begyndelsen blev bedt om at vælge mellem de verdslige ting eller at gøre, som Gud forlangte.

Peter fik mulighed for at omvende sig på en måde, som kun få mennesker, der har levet på jorden, har haft, på grund af sin omgang med Frelseren.

Skrifterne beretter om det storslåede, han, sammen med Jakob og Johannes, var vidne til, dengang de blev taget med op på et højt bjerg, borte fra resten af verden: »Og han blev forvandlet for deres øjne, hans åsyn strålede som solen, og hans klæder blev hvide som lyset.« (Matt. 17:2.)

Selv efter dette bemærkelsesværdige vidnesbyrd ser vi, hvordan Frelseren ustandselig minder Peter om hans forpligtelser og ansvar.

»Simon, Simon! se Satan begærede jer for at sigte jer som hvede.

Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.« (Luk. 22: 31-32.)

Peter fik derpå det privilegium at bevidne den største af alle de tilkendegivelser, som Frelseren har givet menneskeheden, idet han oplevede sorgen over korsfæstelsen, for derefter at få lov til at se den opstandne Herre.

Men selv efter at Peter havde været vidne til opstandelsen, så det ud som om han ikke rigtigt havde forstået den virkelige betydning af sin omvendelse.

Da han havde haft den strålende oplevelse at se den opstandne Frelser, og da han igen var alene med de andre disciple efter Frelserens himmelfart, var Peters første tanke at vende tilbage til det verdslige.

Og han sagde til dem, der var med ham: »'Jeg tager ud at fiske'. De siger til ham: 'Vi tager med dig'. De gik da ud og steg op i båden. Men den nat fangede de ikke noget.

Da det nu blev daggry, stod Jesus ved bredden; dog vidste disciplene ikke, at det var Jesus.

Jesus siger til dem: 'Mon I har noget at spise, børn?' De svarede ham: 'Nej'.

Han sagde til dem: 'Kast garnet ud på højre side af båden, så skal I få!'

Da kastede de det ud, og nu kunne de ikke længere hale garnet ind, så mange fisk var der.« (Joh. 21:3-6.)
Her lærer Frelseren Peter en stor lektie. Guds værk står over menneskenes. Herren havde magt til at forøge fiskebestanden, som er verdslige ting, men de kommer i anden række i forhold til hans værk.

Den sidste store lektie, som Frelseren gav Peter under sin jordiske mission, fik Peter, da de spiste sammen.
»... Jesus siger til Simon Peter: 'Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre gør?'
Han svarer ham: 'Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.' Han siger til ham: 'Vogt mine lam!'« (Joh. 21:15.)

Så spurgte Jesus om det samme for anden og for tredje gang. Til sidst bliver Peter bedrøvet og svarer: 'Herre, du kender alt, du ved, at jeg har dig kær.' Jesus siger til ham: 'Vogt mine får.'« (Joh. 21:17.)
Endelig har Peter forstået: »... når du engang omvender dig« – det, der medfører et ansvar for at anvende sin omvendelse, gøre noget, vogte Frelserens får.
Det, vi forpligter os til gennem vor omvendelse, får først virkelig værdi, når vi overfører det til handling, når vi opnår et resultat som følge af vor kundskab om Herren.

I denne uddeling har vi hos mange af vore store kirkeledere set omvendelsesprocessen overført til et magtfuldt ønske om at styrke brødrene. Et af de tilfælde, som altid har imponeret mig er beretningen om John Taylor.
Evangeliet blev først præsenteret for bror Taylor og hans familie i Toronto, Canada. Det var ældste Parley P. Pratt, der bragte dem det i april 1836. På dette tidspunkt fungerede John Taylor som præst, og han undersøgte omhyggeligt de lærdomme, som ældste Pratt kom med.
Han nedskrev otte prædikener, som ældste Pratt holdt og sammenlignede dem med Bibelen, for at se, om han kunne finde noget, som gik imod skrifterne. Han undersøgte kirken rent forretningsmæssigt i tre uger, hvorpå han stillede sig tilfreds og blev døbt.

Omkring et år senere besøgte John Taylor Kirtland, Ohio. Der foregik ganske tydeligt et heftigt frafald over hele byen og sørgeligt nok påvirkede disse tilstande Parley P. Pratt, da han vendte hjem fra sin mission i Canada.
Ældste Pratt forsøgte at bevise over for bror Taylor, hvorfor han mente profeten Joseph havde uret. Dertil svarede John Taylor med fasthed:
»Det overrasker mig at høre dig tale således, bror Pratt. Før du forlod Canada bar du et stærkt vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds profet, og at dette værk, han havde frembragt, var sandt, og du sagde, at du vidste dette ved åbenbaring og Helligåndens gave.
Du formanede mig eftertrykkeligt, at selv om en engel fra himlen skulle komme og fortælle noget andet, skulle jeg ikke tro det. Og nu, bror Parley, har jeg ikke i sinde at følge mennesker, men Herren.
De principper, du har lært mig har ført mig til ham, og jeg har nu det samme vidnesbyrd, som du glædede dig over. Hvis kirken var sand for et halvt år siden, er den det også i dag; hvis Joseph var en profet dengang, er han det også nu.« (B. H. Roberts: *Life of John Taylor*, siderne 39-40, Bookcraft, 1963.)
Parley P. Pratt indså sine fejltagelser og fik fornyet styrke, hvorpå han henvendte sig til profeten Joseph med tårer i øjnene og bad om tilgivelse, idet han igen lovede at være tro mod kirkens profetleder. Det er helt sikkert, at den omvendte John Taylors ord havde en omvendende og inspirerende virkning på bror Parley P. Pratts liv.
»Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.« (Luk. 22:32.)
Al jordens rigdom, fylde og overflod har vi fået fra Gud, og disse ting skal nydes i retfærdighed. Det forventes, at vi fra vores side elsker Gud, at vi omvender os til ham og hans levevis og vogter hans får; at vi mangfoldiggør os, opfylder jorden og styrker vore brødre. Jeg beder til, at vi alle må forstå betydningen af sand omvendelse og koncentrere vore anstrengelser om at opbygge Guds rige her på jorden, så vi bliver som Alma, Peter eller præsident John Taylor og kirkens andre store profeter og ledere i denne tidernes uddeling, som allesammen har fattet betydningen af Guds forunderlige værk, idet de har helliget deres liv dette formål.
Lad mig ved denne konference tilføje mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er denne verdens Frelser, at Spencer W. Kimball, som leder dette konferencemøde her i dag, er en profet. Tænk lige over det – en Herrens profet på jorden i dag! Lad mig give jer dette vidnesbyrd om min viden, i Jesu Kristi navn. Amen.

Beseglet for evigt

Mark E. Petersen

Jeg vil gerne denne gang give udtryk for den dybe taknemmelighed, jeg føler, og som jeg er sikker på, at I alle føler, mod præsident Kimball for hans fremragende ledelse. Han er i den grad til glæde for os. Han er til glæde for mig, og jeg er sikker på, at han er til glæde for jer. Han er så stor en forkæmper for Guds sag, og alligevel er han så ydmyg. Han er i stand til at nå ud til alle; og vi holder så meget af ham. Jeg er sikker på, at jeg taler på alles vegne, når jeg i dag siger til ham, at vi er taknemmelige for, at han er vor leder, og at vi vil støtte ham på enhver måde af hele vort hjerte og sjæl. Præsident Kimball, vi er taknemmelige for den måde, hvorpå du leder os.
Jeg har en ven ved navn Kenneth. Han har en sød kone og fire små børn. Han er en nyttig samfundsborger og arbejder hårdt for at forsørge sig og sine.
Hans familie er nært knyttet til hinanden. De gør mange ting sam-

men, tager ud sammen, morer sig sammen. Og nogle ville måske spørge, hvad mere de kunne ønske sig. Men der er alligevel noget, de mangler — det er virkelig noget af stor betydning. De mangler det, der kan gøre deres lykkelige samliv til noget varigt.

De er så tilfredse med nuet, at de aldrig har givet sig stunder til at tænke på, at det hele en dag kan være forbi, og at de så ikke kan være lykkelige og ikke kan være sammen længere, og at det, de har nu, så kun vil være et behageligt minde.

Kenneth og hans kone Lucy er gode mennesker, ærlige og retfærdige. Men de går ikke i kirke, og de synes de kan være lige så gode, selvom de ikke gør det. De lærer deres børn at være ærlige og dydige, og de siger til sig selv, at det stort set er det samme, som kirken ville gøre for dem.

Og desuden holder de på, at de har brug for weekenderne til at tage ud sammen hele familien. Lørdag og søndag er de eneste tidspunkter, hvor Kenneth har fri for arbejde, så det ville være ubelejligt at gå i kirke, så ville de ikke frit kunne disponere over deres weekends — det siger de i hvert fald til sig selv.

Jeg vil gerne nu tale direkte til Kenneth og hans familie og til alle andre familier, hvis situation ligner deres. Så Kenneth, lad os gå i rette med hinanden et øjeblik.

Vi ved, at den kærlighed, du føler overfor din familie, virkelig er dyb. Men den kan alligevel godt blive endnu større. Du ved, at livet er usikkert, og at de goder, du nyder nu, måske ikke kan fortsætte evigt, ja, du ved, at det kan de formodentlig ikke.

Husker du Ralph Steward, som arbejdede der, hvor du også arbejdede? Kan du huske den ulykke, der gjorde ham til invalid, og som han til sidst døde af? Hvad blev der af fællesskabet i hans familie? Hvor er deres weekendudflugter nu?

Jeg ved godt, at du ikke kan lide at tænke på noget så ubehageligt. Alligevel er du realist og normalt ser du då også tingene i øjnene. Hvorfor prøver du ikke at se på dit eget familieliv på den måde?

For nylig kom jeg forbi en smuk stenkirke. På en tavle udenfor var opslået emnet for præstens næste søndagsprædiken og spørgsmålet heri lød: ,,Hvor vil du komme til at tilbringe evigheden?"

Det fik mig til at standse op og tænke mig om. Jeg kom også til at tænke på en begivenhed nogle få år tilbage, da jeg var ude i en stor lufthavn sammen med ældste Richard L. Evans. Sammen stod vi og betragtede alle de mennesker, der skyndte sig for at nå et fly, andre ledte efter en taxi eller venner, som skulle hente dem.

Bror Evans så først på dem og så på mig og spurgte: ,,Hvor mon de tror, at de i virkeligheden er på vej hen?" Men ligesom du, Kenneth, var de ikke optaget af det spørgsmål. Og nu spørger jeg så dig: Hvor er du i virkeligheden på vej hen? Hvor er din familie på vej hen? Vil I altid komme til at more jer? Vil I altid være sammen ligesom I er nu? Tænker du nogen sinde på evigheden?

Vi har ofte sunget en sang i søndagsskolen, hvor teksten lyder således:

,,Vi vandrer, vandrer hjemad til landet hist vi ser,
mod evigt liv vi stræber, det ledestjernen er.

En anden af stroferne lyder:

,,Ja, dag for dag vi vandrer, til himlen vil vi nå;
alt godt, vi gør, os nærmere til kronen vi vil få."

(Den blå sangbog nr. 12)

Det er en god gammel sang, og den får os til at tænke, på netop det, som du synes at have glemt.

Kenneth, der *er* noget, der hedder evigheden. Det er jeg sikker på, at du allerede ved; og der findes en Gud i Himmelen, som er vor evige Fader. Det tror du også på. Men hvad gør vi egentlig for at sikre os et godt tilholdssted i den evighed?

Det er min overbevisning, at vi alle må gøre os den kendsgerning klart, at nok er Gud en barmhjertig Fader — uendelig barmhjertig — men har er også en retfærdig Gud. Og husker I, hvad han forlanger af os?

Han håber, at vi alle vil blive ligesom ham, ligesom Frelseren befalede os i bjergprædikenen. (Se Matt. 5:48) I vor egenskab af Guds børn har vi i os evnerne til at blive som ham. Er det da ikke kun naturligt, at børn kommer til at ligne deres forældre? Men ønsketænkning er ikke nok og det, som vi måske selv ville karakterisere som at være god, er heller ikke nok.

Han har sine egne planer, som vi skal følge, og kun dette vil sikre os det ønskede resultat. Der er en formel for succes både i dette liv og i det følgende. Hvis vi ikke følger den, har vi i virkeligheden sat grænserne for vore egne muligheder. Sådan er det jo med alle ting, ikke? Kan I huske, da I skulle lære kemi i skolen? Hvad skete der, hvis I ikke fulgte formlen under eksperimenterne i laboratoriet? Kan I også huske, at I skulle følge studieplanen i skolen, for ellers kunne I ikke få nogen eksamen? Sådan er det også med evigheden. Vi må nødvendigvis følge Herrens formel, hans evangelium.

Hvis vi gør det, er vi for altid sikret det fællesskab, vi nu nyder i vor familie, og hverken døden eller opstandelsen vil kunne komme hindrende i vejen herfor. Ville det ikke være rart?

Men Herren ved, at fuldkommenheden ikke opnås ved ufuldkomne midler, og derfor har han givet os den fuldkomne formel sammen med en advarsel — lige som vi fik det i skolen — at hvis vi ikke følger den, hvis vi ikke fuldstændig accepterer planen, så kan vi ikke modtage denne velsignelse.

Lad os lægge mærke til nogle få af de ting, han har sagt, idet vi husker på, at han ikke kan bryde sine egne love. Lydighed er en del af herligheden. Det er kun sund fornuft at efterleve denne guddommelige lov.

Lad os læse nogle få af de ting, han har sagt til os om lydighed. Frelseren sagde til nephitterne:

,,Kom derfor til mig og bliv frelst; thi sandelig siger jeg jer, at om I ikke holder mine bud, som jeg nu har givet jer, skal I ingenlunde komme

ind i himmeriges rige." (3. Ne. 12:20) Stands engang op og tænk over, hvad disse ord kan betyde for jer og jeres familie. Studer dem. Tænk over dem. Det er meget alvorlige ord — ,,Om I ikke holder mine bud, som jeg nu har givet jer, skal I ingenlunde komme ind i himmeriges rige."

I kirkens første tid gav Frelseren en åbenbaring, hvor der i det store og hele blev sagt det samme: ,,Hold stedse mine bud . . . Om du ikke gør det, kan du ikke komme, hvor jeg er." (L.&P. 25:15)

Kenneth, du har modtaget præstedømmet. Herren har givet dem, der således er ordinerede, store løfter for fremtiden, men har stiller betingelsen med følgende ord: ,,Thi I skal leve af hvert ord, der udgår af Guds mund" (L.&P. 84:44)

Kan du ikke se, at hvis vi skal tilbringe evigheden sammen med Herren, så må vi gøre os fortjent til dette ved at gøre, hvad han beder os om? Hvis det er meningen, at vi skal tilbringe evigheden sammen med ham, så skal vi også blive som ham, og vor kone og vore børn må blive som ham. Men vi kan kun blive som ham ved at holde hans bud, ved at komme i hans kirke og følge hans program. Kan du ikke se, at kirkens program i virkeligheden er frelsesplanen, måden hvorpå vi kan udvikle de kristuslignende karakteregenskaber, der kan gøre os ham lig.

Hvis vi ikke bliver som ham, og man tænker sig, at det alligevel var muligt for os at befinde sig i hans nærhed, så ville vi overhovedet ikke føle os godt tilpas, ville vi vel? Men det er naturligvis heller ikke muligt.

Man kan ikke udvikle karakteregenskaber som Guds uden anstrengelser. Vi må gøre os klart, at det er en udviklingsproces, der tager tid, og som kun kan ske ved at gøre hans evangelium til en livsform.

Vi kan heller ikke gøre det halvt om halvt. Vi må tjene ham af hele vort hjerte, hele vor sjæl og hele vort sind. Vi må ligeledes huske på, at det at være aktive i kirken er en del af hans evangelium. Herren understregede: ,,Enhver, der tilhører denne Kristi kirke, skal iagttage og holde alle kirkens bud og pagter." (L.&P. 42:78)

Vi har fået at vide, at som vi sår, således skal vi høste. Dette er høstens lov. Hvis vi sår hvede på vor jord her i denne verden, så høster vi hvede. Og når det drejer sig om at opbygge en af vore karakteregenskaber, gælder det samme; hvis vi sår retfærdighed, så skal vi også høste retfærdighed. Som Herren selv sagde: ,,Thi hvad I sår, skal I også høste; thi dersom I derfor sår det gode, skal I også høste det gode som belønning derfor." (L.&P. 6:33)

Det virker for eksempel på denne måde: ,,Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer." (Matt 6:14) Og han tilføjede: ,,Og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt." (Matt 7:2)

Med andre ord, hvis vi her og nu lægger planer for familiens fællesskab i det hinsides, så vil vi også få del i det, når vi kommer dertil. Men hvis vi ikke arbejder på det her, så forskertser vi den velsignelse.

Lad mig stille dig et spørgsmål, Kenneth: Hvor ønsker du, at dine børn skal tilbringe evigheden? Ønsker du, at de skal være sammen med dig for evigt? Eller planlægger du, at jeres veje engang skal skilles? Ønsker du, at din kone skal tilbringe evigheden uden ægtemand og børn, fordi du ikke gjorde, hvad du skulle i jordelivet?

Ønsker du, at dine børn skal leve i evigheden som forældreløse, uden at være knyttet til en far og en mor, fordi du ikke gjorde, hvad du skulle i dødeligheden?

Er du klar over, at det du gør nu, påvirker såvel dit eget evige liv som dine kones og dine børns evige liv? Du husker vel, at børn normalt følger deres forældres eksempler. Det mønster, som du afstikker for dem, kan blive afgørende for, om de kommer til at tro på Gud, om de vil tjene ham, og om deres vaner bliver af en ren eller en uren karakter. Og de vil igen påvirke deres børn — dine børnebørn. Så du kan se, at det du gør nu kan få følger for dine efterkommere i mange generationer.

Hvad ønsker du for dem? At de får alt det, der er bedst, eller er mindre godt nok?

Er det ikke på tide, at du grundfæster dit forhold til Gud — for din egen skyld, for sin kones skyld, og for dine børns og børnebørns skyld? Vi ønsker os alle sammen et lykkeligt familieliv, men man finder ingen lykke ved at være ulydig overfor Gud eller ved at ignorere ham. Hvorfor vil du følge verdens veje? De vil aldrig bringe dig tilfredshed. Og de koster dyrt.

For at opnå det evige fællesskab, som vi her taler om, er det nødvendigt at indgå et tempelægteskab. Det er forfærdeligt at tænke på alternativet, for hvis vi afslår det, siger Herren, at vi ikke kan få afkom i den kommende verden, men må forblive alene, uden ægteskab i al evighed.

Præsident Kimball omtalte emnet forleden dag og sagde blandt andet:

,,Er du villig til at sætte din evige tilværelse på spil? Er du villig til at risikere din lykke, dine muligheder for at se Gud og leve i hans nærhed? Bare fordi du ikke har undersøgt sagen nok, ikke har studeret den og tænkt over den; eller er du, på grund af fordomme, misforståelser eller mangel på viden, villig til at give afkald på så store velsignelser?

,,Er du villig til at gøre dig til enke eller enkemand i alle evigheder, at leve som en enlig, der må tjene andre? Er du villig til at give afkald på dine børn, når du eller de dør, og gøre dem forældreløse? Er du villig til at leve alene i evighederne, når alle de største glæder, du har oplevet her i livet, kunne blive endnu større, Ja, når de kunne blive mange gange større og eviggøres? Er du villig . . . til at lade hånt om disse sandheder?"

Og så sagde vor store præsident: ,,Kære venner, jeg beder jer om ikke at sidde denne opfordring overhørig. Jeg beder jer åbne jeres øjne og se; åben jeres øren og hør." (Den danske Stjerne, Jan. 1975)

Og nu, Kenneth, er der noget andet, som jeg gerne vil spørge dig om: Betyder lignelsen om de ti jomfruer noget for dig? Halvdelen af dem var kloge, den anden halvdel var det ikke. De kloge beredte sig for fremti-

den, de andre gjorde det ikke og blev udelukket fra Herrens åsyn, medens de kloge jomfruer, som var velforberedte, blev modtaget af ham.

Og sammen med præsident Kimball opfordrer jeg dig, Kenneth, og alle de andre, der befinder sig i en lignende situation rundt omkring, og jeg opfordrer deres familier til at tage imod Herrens invitation om at tjene ham, så I kan blive fortjent til hans nærværelse i evigheden.

Frelseren har givet os et meget stort løfte, hvis vi gør dette; for han sagde:

,, . . . den, der modtager mig, modtager min Fader,

,,og den, der modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham."

(L.&P. 84:37-38)

At dette må blive vort lykkelige privilegium, beder jeg oprigtigt om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Hvad sker der efter døden?

LeGrand Richards

Kære brødre og søstre, jeg er glad over at kunne deltage i denne dejlige konference sammen med jer; jeg har nydt musikken ved alle konferencemøderne meget, og jeg har glædet mig over mine brødres taler. Og her foran jer i dag vil jeg gerne ydmygt give udtryk for min kærlighed til vor himmelske Fader og for hans Søn, Jesus Kristus, der gav sit liv som et sonoffer for os. Jeg er også taknemmelig for hans gengivne evangelium, som giver os sådanne vidunderlige retningslinier at leve efter, og som giver os håb for de evigheder, der skal komme, når vor gerning her på jorden er forbi.

Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed til de hellige, som jeg møder, når jeg rejser omkring til de forskellige dele af kirken og i missionerne og missionshjemmene, for jeg føler dette folks tro. Vi takker Gud, fordi han har udøst sin ånd, så kirken har kunnet vokse og udvikle sig, som det er tilfældet i verden i dag. Jeg takker ham for vore ædle ledere, for præsident Kimball og hans rådgivere. Jeg elsker dem, og folket elsker dem, fordi de virkelig er vor Faders tjenere.

Jeg har tænkt mig i dag at tale specielt til de forældre, som har måttet følge et eller flere af deres børn til graven, inden disse er nået at blive voksne og har kunnet indgå i ægteskabets pagt, så de selv har kunne få børn her på jorden. Jeg tror ikke, der er mange familier, som ikke har oplevet dette.

Jeg tænker på de tusinder af vore unge mænd som har mistet livet på slagmarken i de forskellige lande. Jeg tænker på de af vore unge mænd, der er døde i missionsmarken. Medens jeg var præsident i den nederlandske mission, holdt jeg en af disse dejlige missionærer i mine arme, da han drog sit sidste åndedræt.

Jeg tænker på de mange dejlige, trofaste kvinder, som aldrig har haft lejlighed til at blive gift her på jorden, fordi de ikke er villige til at bortødsle deres liv på mænd, som ikke er værdige til at føre dem med sig til Det celestiale Rige. Mange af dem har udfyldt missioner og arbejder flittigt for at opbygge vor Faders rige, for at opdrage Zions ungdom; de er noget ganske særligt.

Jeg vil gerne bruge min egen familie som et eksempel på, hvad jeg mener. Min hustru og jeg var på mission sammen i Holland, da vi fik en lille pige. Men nogle få år efter, at vi var kommet hjem igen, døde hun fra os. Da hun blev født, fortæller min kone mig igen og igen, at hun følte en engel bringe sig denne ånd. Og alligevel er hun borte. Så tænker jeg på hendes fire søstre: I har idag opretholdt en af dem som rådgiver i hjælpforeningens hovedpræsidentskab. Hendes andre tre søstre er lige så ædle og dejlige, selv om de måske har fået lidt andre talenter.

Når jeg tænker på denne lille pige, som vi måtte begrave, da hun kun var 3 1/2 år gammel, så takker jeg Gud for, at jeg har tro til at vide, at Gud regerer i Himmelen og på jorden, og at denne lille pige til sidste vil få sin herlighed lige så vel som hendes fire søstre, som er blevet her på jorden og som har kunnet opdrage deres egne familier. Jeg takker Gud for det, som Paulus sagde: ,,Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker." (1. Kor. 15:19) Det ville ikke være muligt for Gud, i løbet af den korte tid vi har på jorden, at udføre og fuldføre alle de planer, han har for sine børn, dem, som er trofaste.

Jeg tænker på Mose ord, som de står skrevet i Den kostelig Perle: ,,Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39) Jeg spekulerer en gang imellem på om vi mon nogen sinde giver os tid til at tænke ordentlig over denne udtalelse. Jeg tror godt, at vi kan forstå, hvad ,,at tilvejebringe udødelighed" betyder, nemlig at vi aldrig skal dø, efter vi er opstået, som præsident Romney udtalte i morges. Men hvad med det evige liv? Som jeg fortolker dette, så føler jeg, at alt det Gud har planlagt, skal ske hans børn som er trofaste, også vil ske, når tiden er inde.

Vi læser i Mormons Bog, at vi ikke alle bliver født på samme tidspunkt (det gør heller ikke noget), og at vi heller ikke dør alle sammen på det samme tidspunkt. (Se Al. 40:8) Jeg tænker på Abrahams ord, da han så ånderne blive anbragt her på jorden, om at Herren ville prøve dem for at

se, om de ville gøre de ting, som han havde befalet dem. Så tilføjer han: ,,Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere." (Abr. 3:26) Det var i det åndelige liv, før vi kom her til jorden. ,,Og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed. (Abr. 3:26) Vor lille pige holdt sin anden prøvestand, så godt det var muligt I betragtning af hendes alder.

Så tænker jeg på det, som Herren sagde til Joseph Smith: ,,Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres." (L.&P. 3:1) Med andre ord, ingen kan forhindre Gud i at nå det, som han har besluttet med hensyn til sine børn. Der står også noget andet om dette i Lære og Pagter, hvor Herren siger: ,,Hans planer skal ikke fejle, og ingen kan holde hans hånd tilbage. Fra evighed til evighed er han den samme, og hans år tager ingen ende." (L.&P. 76:3-4)

Herren siger også til profeten Nephi: ,,Thi mit værk er ikke fuldbragt endnu, og det bliver det heller ikke før det sidste menneske, ej heller fra den tid og til evig tid." (2. Ne. 29:9) Herved må vi kunne indse, at den tid aldrig vil komme hvor Gud vil ophøre med at arbejde på sit værk, så det, som vi læser om i Den kostelige Perle, vil ske, nemlig at Guds trofaste børn vil blive kronet med herlighed i al evighed.

Lad mig gå tilbage til vor familie. Vi fik fire døtre, før vi fik en dreng. Han voksede op til en dejlig ung mand; ham mistede vi ved en ulykke ved stranden i Californien, medens jeg var præsident for staven der. Han var ikke fyldt 16 år endnu, og han var allerede så høj som sin far. Og jeg kan ikke lade være med at tænke på hans brødre, som er til stede her; de har deres egne familier, og en af dem har netop tjent som regionalrepræsentant for De Tolv. Jeg kan ikke tro, at denne dreng ikke vil få den samme herlighed i evighederne som sine brødre, der lever til skels år og alder her på jorden. Da han døde, kom rektor for den skole, han gik på (og han var ikke medlem af kirken), og sagde til søster Richards, at vor søn var den bedste dreng, han nogensinde havde haft i sin skole. Vi havde også fornemmet, at han var noget særligt, efterhånden som han voksede til.

Så tænker jeg på vort lille barnebarn, som døde, da hun var omtrent lige så gammel som han; hendes far og mor er her til stede i dag, og det er hendes søstre og brødre også. Efter kun få dages sygdom døde hun i en alder af 16 år, en yndig kvinde. Hvis jeg troede, at Guds plan ikke tilsidst ville give hende alle de ting, som vore andre børn, der er forblevet her på jorden, så havde jeg ikke forstået vor himmelske Fader og hans fuldkomne plan ret.

Jeg tænker på den lignelse, som Jesus gav os, da han sagde:

,,Thi hvis nogen af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først hen og regner ud, hvad det vil koste — om han har nok til at få det færdigt? ,,For har han lagt grunden uden at kunne fuldføre det, så vil alle, som ser det, give sig til at spotte ham" (Luk. 14:28-29)

Hvis Gud påbegyndte at tilvejebringe menneskets udødelighed og evige liv og så ikke gav os muligheder, så programmet kunne blive fuldført, ville han være lige som den, der begynder at bygge noget, men som ikke er i stand til at fuldføre det.

Jeg vender tilbage til familien, idet jeg tænker på min kones søster, som døde her for kort tid siden. Hun opfyldte en mission for kirken; hun arbejdede i hjælpeorganisationerne, og hun havde en ædel karakter. Men hun giftede sig aldrig, og jeg kan ikke tro, at Herrens plan er ufuldkommen, og at hun ikke til sidst vil komme til at nyde godt af alt det, som hendes søster (min hustru) har, i form af en familie. ,,Hans planer skal ikke fejle, og ingen kan holde hans hånd tilbage." (L.&P. 76:3)

Så jeg takker Gud for tusindårsriget. Sikke en masse arbejde, der skal udføres i løbet af de år! Jeg kan ikke bruge tid til at tale ret meget om det, men jeg tænker på Esajas ord. Han så et glimt af det. Han så den dag, hvor vi ville få en ny himmel og en ny jord, hvor lammet og løven ville ligge fredeligt sammen, og løven ville æde strå som oksen. Menneskene skulle bygge huse og selv bo i dem og plante vingårde og selv høste frugten af dem. De skal ikke bygge, og andre bo. De skal ikke plante, og andre høste, for hvert menneske skal nyde godt af sit eget arbejde. (Se Esajas 65:17-25 og 11:6-9) Så tilføjer han: ,,thi de er Herrens velsignede æt og har deres afkom hos sig." (Esaj. 65:23) Det lyder, som om familien vil fortsætte ikke sandt?

Så takker jeg Gud for apostlen Paulus ord: ,,Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden." (1. Kor. 11:11) Og når dette er tilfældet, må Herren havde en plan, sådan at disse børn til sidst kan nyde godt af disse velsignelser. Jeg vil læse noget Herren har sagt om tusindårsriget for jer. Han sagde:

,,Og der skal ingen sorg være; thi der er ingen død.

,,Og på den dag skal et barn ikke dø, før det bliver gammelt, og dets alder skal være som et træs alder.

,,Og når det dør, skal det ikke sove i jorden, men det skal blive forvandlet på et øjeblik og skal optages, og dets hvile skal blive herlig." (L.&P. 101:29-31)

Barnet skal altså leve, til det har nået et træs alder, og så skal det forvandles på et øjeblik.

Jeg vil gerne læse endnu en ting, som Herren har sagt til profeten Joseph:

,,Og jorden skal gives dem til arv; og de skal formere sig og blive stærke,

(og *de kan ikke formere sig, hvis ægteskabet ikke forefindes*), og deres børn skal vokse op uden synd til frelse.

,,Thi Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver." (L.&P. 45:58-59)

Så tænker jeg på åbenbaringen om dem, som skal arve Det celestiale Rige. Herren sagde: ,,hvilken herlighed skal være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed." (L.&P. 132:19)

Og således forventer jeg en dag, at se den brud, som min søn har udvalgt sig i åndeverdenen. Hvis han

kan finde sig en, der er så ædel, som sin lille niece (mit barnebarn), som jeg har omtalt, så ville det vel nok være dejligt. For at vi rigtigt kan forstå dette, vil jeg gerne læse et par udtalelser: en af Brigham Young om, hvad der skal ske i tusindårsriget, og en af præsident Wilford Woodruff.

Præsident Young sagde: „For at kunne gøre dette må der ikke blot være et enkelt tempel, men tusinder af templer, og tusinder og ti tusinder af mænd og kvinder vil gå ind i disse templer og udføre stedfortrædende arbejde for alle dem, der har levet gennem tiderne, og som Herren vil åbenbare for os." (*Journal of Discourses* 3:372.) Tænk engang — hvis der skal være tusinder af templer og titusinder af mennesker, der tager til dem, så giver dette os en lille ide om, hvad Herren har planlagt for disse ånder, for hvem der skal udføres tempelarbejde.

Profeten Wilford Woodruff sagde: „Når Frelseren kommer, vil man bruge tusind år på dette frelsesarbejde, og der vil komme templer overalt i Josephs land — i Nord- og Sydamerika — og ligeledes i Europa og andre steder." (*JD* 19:230)

Jeg afslutter mine bemærkninger i dag med at fortælle jer, at jeg tror på, at Herren ved, hvad han gør, og at han har beredt en plan, så de, der er afgået ved døden før os, ikke vil komme til at lide under det. Jeg slutter derfor med apostlen Paulus'ord, Paulus, som blev optaget i den tredie himmel og Guds paradis, og som så ting, han ikke måtte skrive om. Men dette skrev han: „Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.

(1. Kor. 2:9) Dette er en del af min tro på Gud. Jeg velsigner jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvorledes mennesker frelses

MARION G. ROMNEY

Mine kære brødre og søstre. Jeg anmoder jer om at slutte jer til mig i en bøn om, at jeg må have Herrens Ånd hos mig, medens jeg taler, og at I kan få den, medens I lytter. Jeg skal tale om nogle af Jesu Kristi evangeliums mest fundamentale principper; de er af stor betydning, og jeg vil citere temmelig omfattende stykker af skriften, som jeg håber, Ånden vil hjælpe os til at forstå.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige mener bestemt, hvad der står i den tredie trosartikel:

„Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger."

Jeg vil her gerne fremkomme med nogle af Jesu Kristi Kirkes anskuelser i forbindelse med dette.

Frelse betyder her at opstå og som en helliggjort, celestial og udødelig sjæl, vende tilbage til Guds nærhed, for der at fortsætte sin evige udvikling.

For at kunne ane betydningen af dette er det nødvendigt, at man ved noget om Guds og menneskets natur og deres forhold til hinanden.

Mennesket er en sjæl, det vil sige et væsen, der består af to ting, en ånd, der er iklædt et legeme af kød og ben. Gud er en fuldkommen, frelst sjæl, der har evigt liv. Han er udødelig, og han er ophøjet til den største herlighed. Han lever i den velsignede tilstand, som mennesket kan opnå gennem lydighed overfor evangeliets love og ordinanser.

Den Almægtige lever ikke alene i sin evige herlighed. Myriader af frelste sjæle lever i hans nærhed. Også der findes familier; der fødes åndelige børn; også vore ånder er født der. Moderne åbenbaringer bekræfter det faktum, at alle verdenernes indbyggere er „sønner og døtre, født af Gud." (L.&P. 76:24) Gud vor himmelske Fader er virkelig og bogstavelig far til vore ånder. Vi er „Guds slægt" (Se Ap. G. 17:28), som Paulus forklarede det i sin store tale på Areopagus.

Gud Faderen er en udødelig sjæl. Mennesket er endnu ikke en udødelig sjæl. Det er en menneskelig, dødelig sjæl, som er underkastet døden. Når mennesket dør, vil dets legeme blive til støv, hvoraf det er kommet, og menneskets ånd — hvad sker der med den? Der er mange mennesker, der har spekuleret over dette uhyre vigtige spørgsmål. Også Shakespeare har vendt og drejet dette spørgsmål, da han gav Hamlet sin berømte monolog, „At være eller ikke at være".

„Det er et spørgsmål om at være
eller ikke . . .
At dø — at sove
. . . at søvnen ender den hjerteve,
de tusind rystelser, som kødet fik
i arv;
det er en udgang, vi måtte bede
om. —
At dø; at sove —
sove — og drømme vel? Ja der
er knuden!
Thi hvad for drømme dødens søvn
kan bringe
når vi har smøget livets virvar af, —
det må vi tøve ved. Dér er en tanke,
som sikrer jammeren så langt et liv.
Thi hvem gad bære tidens snert
og hån,
voldsmandens overgreb, den stoltes
spot,
ugengældt elskovs kvaler, rettens
nølen,
øvrighedshovmod og de spark,
som rettes
af slyngler imod stille
hædersmænd,
når han med en stump knivspids
kunne ridse,
sit opgør selv? Hvem vil bære byrder
med sved og stønnen i et trælsomt
liv.

Hvis ikke frygt for noget efter
døden,
det gådeland, hvis grænser ingen
vandrer
er vendt tilbage fra, forvirred viljen,
så at vi hellere døjer nuets plager
end flyr til andre, som vi ej
véd om? —
Hamlet 3. akt.
(Valdemar Østerbergs oversættelse)

Shakespeare stiller med disse linier på dramatisk vis spørgsmålet om, hvad der sker med menneskets ånd efter døden, men han besvarer det ikke. Han vidste ikke, at Herren har givet et direkte svar på spørgsmålet.

Omkring år 75 før Kr.f. levede der på det amerikanske fastland en Guds profet ved navn Alma. Han bønfaldt i så stor tro Herren om at fortælle ham, hvad der skete med menneskets sjæl efter døden, at Herren sendte ham en engel, som åbenbarede ham, at ,,at alle menneskers ånder, så snart de forlader dette dødelige legeme . . . bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet.

,,Og da sker det, at deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lyksaligheds tilstand, som kaldes paradis, en hvilens tilstand, en fredens tilstand, hvori de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg.

,,Og da skal det ske, at de ugudeliges ånder . . . skal blive kastet ud i det yderste mørke . . .

,,Således er de ugudeliges tilstand, ja, i mørke og i en skrækkelig og frygtelig forventning om Guds vredes brændende nidkærhed over dem. Således forbliver de i denne tilstand så vel som de retfærdige i paradis, indtil tiden for deres opstandelse." (Al. 40:11-14)

Kirken godtager dette skriftsted som den klare bekræftelse af en kendsgerning.

,,Thi ligesom døden rammer alle mennesker, må der nødvendigvis også være en kraft til opstandelse for at opfylde den store skabers nåderige plan, og opstandelsen må nødvendigvis blive mennesket til del, fordi det er faldet, og faldet kom på grund af overtrædelse, og da menneskene faldt, blev de forstødt fra Herrens åsyn.

,,Derfor er det nødvendigt med en altomfattende forsoning; thi uden den kunne denne forkrænkelighed ikke iføre sig uforkrænkelighed, og den første dom, som kom over mennesket, måtte nødvendigvis have været evindeligt, og da måtte dette kød nedlægges for at rådne og hensmuldre i dets moderjord for ikke mere at oprejses.

,,O, Guds visdom, nåde og barmhjertighed! Thi se, dersom kødet ikke mere skulle oprejses, så måtte vore ånder blive den engel undergivet, som faldt fra den evige Guds åsyn, for ikke mere at oprejses, og blev djævelen.

,,Og vore ånder måtte være blevet ham lig og vi blev djævle og en djævels engle, udelukket fra vor Guds åsyn og forblevet hos løgnens fader i elendighed, ligesom han selv . . .

,,Og på grund af vor Gud, den Israels Hellige . . . skal denne død, den timelige død . . . opgive sine døde, hvilken død er graven.

,,Og den død . . . som er den åndelige død, skal opgive sine døde, og denne åndelige død er helvede; (det er en interessant definition at man ved at blive afskåret fra at komme i Guds nærhed, oplever et bogstaveligt helvede) altså døden og helvede skal opgive sine fangne ånder, og graven skal give sine fangne legemer, og menneskenes legemer og ånder skal forenes igen, og det sker ved den Israels Helliges opstandelses kraft.

,,O, hvor stor er ikke vor Guds plan! Thi . . . ånden og legemet skal atter komme sammen og alle mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, thi de er levende sjæle med fuldkommen kundskab som os i kødet, med undtagelse af, at vor kundskab skal blive fuldkommen.

,,Thi vi skal have fuldkommen kundskab om al vor skyld, vor urenhed og vor nøgenhed, og de retfærdige skal have fuldkommen kundskab om deres glæde og deres retfærdighed og være iklædt renhed, ja, retfærdigheds klædning.

,,Og det skal ske, at når alle er gået fra denne første død til livet, så at de er blevet dødelige, da må de komme frem for Israels Helliges domstol, og så kommer dommen, og da skal de dømmes efter Guds hellige dom." (2. Neph. 9:6-9, 11-15)

Jacobs ord forudsætter en bogstavelig, almen opstandelse, sådan som Paulus også omtalte den, da han skrev til korinterne:

,,Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:22)

Kirken tror på, som skriften siger, at Jesus Kristus ved sin sejr over døden, åbnede graven, ikke blot for sin egen person, men for hele menneskeheden. Kirken tror, at opstandelsen er et nødvendigt skridt på vej til frelse.

Kirken accepterer også den bibellærdom, at alle mennesker efter døden som udødelige sjæle vil blive stillet foran en guddommelig domstol og endelig dømt i overensstemmelse med sin jordiske prøvestand, og at denne dom vil være afhængig af deres lydighed eller ulydighed overfor evangeliets love og ordinanser. Hvis man har levet i overensstemmelse med disse love og ordinanser i det jordiske liv, vil man blive renset fra synd gennem Jesu Kristi forsoningsblod og komme frelst ind i Guds celestiale rige, hvor man i Guds nærværelse får del i det evige liv. De, som ikke har levet i overensstemmelse med evangeliets love og ordinanser, modtager en mindre belønning.

Alma taler om den endelig dom som følger:

,,Og da skal de retfærdige træde frem i glans i Guds rige.

,,Men en forfærdelig død rammer de ugudelige og de drikker bundfaldet af en bitter kalk." (Al. 40:25-26)

Omkring år 550 f.Kr. talte en fordums amerikansk profet, om hvordan ,,hele menneskeheden gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger" (3. trosartikel) på en så vidunderlig måde, at jeg har besluttet at afslutte mine bemærkninger med et temmeligt langt citat fra hans optegnelser. Det vil tage et

stykke tid at høre, men jeg synes, det er det værd.

„Thi jeg ved, at mange af jer har søgt meget efter at forstå tilkommende ting; derfor ved jeg, at I ved, at vort kød må hentæres og dø; alligevel skal vi i vort legeme se Gud.

„Ja, jeg ved, at I ved, at han i legemet skal vise sig for dem i Jerusalem (dette sagde han næsten 600 år før Kristi fødsel), hvorfra vi kom; thi det sømmer sig, at det skulle ske blandt dem; thi det sømmer sig for den store Skaber, at han selv lider for at blive mennesket underdanig i kødet og dø for alle mennesker, så at alle mennesker må blive ham underkastet.

„Og så vist som Herren lever . . . skal de, der er retfærdige fremdeles forblive retfærdige, og de, som er urene, skal fremdeles forblive urene; . . . og deres pine er som en sø af ild og svovl, hvis luer stiger op fra evighed til evighed og ikke får ende.

„Men se, de retfærdige, den Israels Hellige hellige, de, der har troet på den Hellige i Israel, de skal arve Guds rige, som var beredt for dem, fra verden grundvold blev lagt, og deres glæde skal blive fuldkommen for evigt.

„O, hvor stor er ikke vor Guds miskundhed, den Hellige i Israel! Thi han frier sine hellige fra det frygtelige uhyre, djævelen, døden og helvede og den sø af ild og svovl, som en evig kval.

„O, hvor stor er ikke vor Guds hellighed! . . .

„Og han kommer til verden for at frelse alle mennesker, dersom de vil lytte til hans røst; thi se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver levende skabnings smerter, både mænds, kvinders og børns, som hører til Adams slægt.

„Og dette lider han, for at opstandelsen må komme til alle mennesker, så at alle kan stå foran ham på den store dommens dag.

„Og han befaler, at alle mennesker må omvende sig og blive døbt i hans navn og have fuldkommen tro på den Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i hans rige." (2. Ne. 9:4, 5, 16, 18-23)

På den anden side, den, der vil omvende sig og tro på hans navn og blive trofast til enden," (2. Ne. 9:24) skal blive frelst.

På denne måde, mine elskede brødre og søstre og venner, kan alle blive frelst efter Herrens plan, og gennem hans forsoning blot de adlyder evangeliets love og ordinanser.

Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd for jer om sandheden af disse lærdomme, og om at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Kristi genoprettede kirke, at han har givet kirken myndighed til at undervise og betjene menneskene i følge alle hans frelsende principper og ordinanser.

I al ydmyghed opfordrer vi jer kærligt og oprigtigt til omhyggeligt at lytte til vort budskab og undersøge det. For hvis I gør det, vil I modtage et lignende vidnesbyrd og være på vej til at blive frelst i Guds rige. Jeg beder, at det må ske for os alle sammen, i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Retskaffenhed,

Marion G. Romney

Mine kære brødre i præstedømmet. Jeg føler det som en stor ære og et stort ansvar at skulle tale til jer her. Jeg sætter min lid til, at Herren vil velsigne os, medens jeg taler til jer. Jeg håber, at det, jeg vil sige, kan være til gavn og nytte både for Det aronske Præstedømme og Det melkisedekske Præstedømme.

Jeg har bestemt mig til at tale lidt om retskaffenhed.

I ordbogen kan man finde følgende definitioner på ordet retskaffenhed: ordentlig, pæn, pålidelig, redelig, renfærdig, rettænkende, ærlig, lovlydig loyal, god. (Politikens synonym ordbog) Dette betyder at retskaffenhed er en dyd der giver ufordærvede og sunde moralegenskaber, som især viser sig i udførelsen af betroende ansvar.

Jeg behøver vel næppe her nævne at det, verden for øjeblikket har brug for, er mænd der er i besiddelse af retskaffenhed. Beviset herfor findes i næsten alt det trykte materiale, der udgives, alt, hvad vi hører i radioen og alt, hvad vi både ser og hører i TV og på film.

„Giv os et retskaffent menneske," sagde A.P. Stanley, „en som vi ved, at vi fuldtud kan stole på, som vil stå imod, når andre giver efter; en trofast ven, der aldrig svigter, som er ærlig og frygteløs; en, der modigt og retfærdigt vil kæmpe for, hvad der er ret."

Hele vor civilisation er i fare. Hvis den skal reddes, så må det gøres af retskafne mænd.

Og til denne vældige opgave har Herren kaldet sit præstedømme. Dette betyder jer og mig og alle dem, der har det aronske og det melkisekdekske præstedømme.

Herren har vist os den største tillid, som kan vises mennesker. Vi må ikke svigte ham. Vi må vise, at vi er retskafne drenge og mænd. Vor personlige ophøjelse afhænger af, om vi kan bevise for Herren at vi, ligegyldigt hvilke farer vi møder og under hvilke omstændigheder, viser os den tillid værdige. (Se *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*. 3:380)

Profeten Joseph Smith lærte os, at man virkelig må være i besiddelse af retskaffenhed før man kan få evigt liv. Han sagde:

„Når et menneske er kommet til at tro på Kristus, har omvendt sig fra sine synder, er blevet døbt til syndernes forladelse og har modtaget Helligånden . . . lad ham da blive ved

med at ydmyge sig overfor Gud, idet han hungrer og tørster efter retfærdighed og efterlever hvert ord, der er udgår fra Guds mund, og så vil Herren snart sige til ham: ‚Min søn, du skal blive ophøjet.'

Men dette løfte gælder først efter, at ‚Herren virkelig har prøvet ham og set, at han er villig til at tjene ham, til trods for al modgang.' " (History of the Church 3:380)

Og vi har i dag, blandt vore ledere i kirken, mange eksempler på brødre der bestandig udviser denne form for retskaffenhed, det gælder alle kaldelserne i præstedømmet, lige fra diakonerne til apostlene.

Præsident Kimball for eksempel. Gennem årene har han været et virkeligt eksempel på en, der er i besiddelse af retskaffenhed. Der er ingen tvivl om, at han ville nedlægge sit liv, hvis det krævedes af ham, i følge den tillid Herren har vist ham.

Ligeså præsident Tanner. Ja, faktisk har hans handlinger gennem disse mange år både i forbindelse med hans udmærkede forretningskarriere og hans mere politske karriere været så udadlelige, at hans medarbejdede kalder ham ,,Mr. Integrity".

Jeg skal nu omtale nogle ting i forbindelse med begrebet retskaffenhed. Her er en beretning, som I, der har Det aronske Præstedømme, nok vil finde giver stof til nærmere eftertanke:

,,Fire sidste dages hellige drenge tog fra Utah ud på en tur gennem De forenede Stater. De havde sparet alt det sammen, de kunne, i løbet af deres sidste skoleår med dette formål for øje, og nu hvor eksamen var overstået, satte de deres kufferter i bilens bagagerum og sagde farvel til deres bekymrede forældre og misundelige venner. Det var en begivenhed, der var værd at fejre, da de krydsede staten Utahs grænse og kørte ind i en anden stat. De holdt ind til vejsiden og stod ud af vognen for at se, hvordan det føltes at befinde sig i nye omgivelser. De følte sig glade og spændte på, hvad de næste uger ville bringe dem; de følte, at de var ude på det helt store eventyr.

,,De havde lovet at sende deres forældre et postkort hveranden dag, så forældrene kunne vide, hvor de opholdt sig, og ligeledes havde de lovet samlet at sende et telegram, hvis der var et eller andet i vejen. En af drengene sagde noget om, at det føltes dejligt at være helt sig selv og ikke skulle bede nogen om forlov hele tiden. En anden foreslog, at de skulle lade som om, de var vant til at rejse og endelig ikke give andre indtrykket af at være nogle mæhæ'er, der var hjemme fra for første gang. Lidt efter foreslog den samme dreng, at han og de andre skulle glemme alt om at de var mormoner, mens rejsen varede. De andre tre spurgte noget forbavsede, hvorfor de dog skulle det, og han forklarede så, at det var nu, at de kunne tillade sig at slå sig løs og prøve nogle af de spændende ting, som andre mennesker, der ikke var medlemmer af mormonkirken kunne gøre. ‚Og desuden,' tilføjede han, ‚hvad ville det egentlig gøre? Der er ingen her, der kender os, eller som giver en døjt for, om vi er medlemmer af kirken eller ej.'

,,Spændinden ved rejsen gjorde, at de ligesom mistede jordforbindelsen, og de blev enige om at gøre, som han havde sagt. De bestemte sig til at sige at de var studerende fra den østlige del af De forenede Stater, som havde læst i Utah for en kortere periode. Den sidste del af forklaringen var nødvendig på grund af deres bil, som var indregistreret i Utah.

,,Da det var ved at blive mørkt ved slutningen af rejsens første dag, befandt de sig i nærheden af et kendt turiststed, og de ordnede det sådan, at de kom til at slå lejr ikke langt derfra. Da de havde spist, begav de sig hen til et stort hotel i nærheden, hvor de vidste, at der var underholdning. Ikke så snart var de kommet derind, før han, der plejede at føre an, foreslog, at de med det samme skulle begynde at prøve nogle af de ting, som var blevet dem nægtet af strenge forældre og lærere. Det første de fik øje på var et stort neonskilt for enden af foyeren. Der stod ‚Bar — øl og cocktails.' De mente, at det bare var et beskedent skridt i retningen af ‚at snyde bare en lille smule', og blev enige om, at gå ind i baren og bestille et glas øl hver. De følte sig temmelig nervøse, da de gik ind i baren, der var oplyst med kulørte lamper, og så hylderne, der var fulde af alle de spændende flasker med forskellige slags spiritus. Den af drengene, der skulle afgive bestillingen, kunne ikke rigtig få ordene frem ved det første forsøg og måtte synke en omgang, før han kunne sige: ‚Fire øl, tak.'

,,Øllet smagte ærlig talt ikke særlig godt, men det blev opvejet af atmosfæren og spændingen ved at prøve noget nyt. De blev modigere og begyndte at tale om det næste eventyr, de ville begive sig ud på. De var blevet helt skrappe i munden, da der pludselig kom en velklædt herre ind i baren, han satte kursen direkte mod deres bord. Udtrykket i hans ansigt og den bestemthed, hvormed han kom gående over mod dem, gjorde dem særdeles nervøse.

,,Da manden nåede over til deres bord, rakte han en af dem hånden og sagde: ‚Undskyld, men er du ikke George Refords søn fra Utah?' Drengen kunne ikke få et ord frem, så nervøs blev han. Hans fingre holdt krampagtigt om ølglasset, og så fik han omsider fremstammet: ‚Jo, det er rigtigt.' ‚Jeg synes nok, jeg kunne kende dig, da du kom ind i hotellets foyer,' fortsatte den fremmede. Mit navn er Henry Poulsen, jeg er underdirektør for det firma, din far arbejder for, og jeg traf din mor og dig sidste vinter ved en middag, selskabet afholdt i Hotel Utah. Jeg har aldrig glemt, hvordan du forklarede mormonernes præstedømme for en af de andre ledere i firmaet, som spurgte dig, hvad det ville sige at være mormon. Jeg må indrømme, at jeg blev lidt forbavset over at se, at I gik ned i baren, men drenge finder vel på gale streger, når de ikke er under opsyn, enten de er mormoner eller ej.'

,,Disse drenge havde her hørt en tale, som de aldring ville komme til at høre magen til fra talerstolen. De skammede sig, så de ikke vidste, hvor de skulle gøre af sig selv. De efterlod deres glas uden at tømme dem, og da de gik gennem

hotellets foyer, følte de, at alle så på dem. De var glade for, at det var mørkt da de gik tilbage til deres lejr. ‚Man har da heller aldrig held til nogen ting.' sagde den dreng, der havde foreslået, at de skulle lyve om deres identitet, i et forsøg på at slå det hen. ‚Det er ikke et spørgsmål om at være uheldig,' sagde den dreng, som den fremmede havde henvendt sig til. ‚Hvis vi blot har en smule sund fornuft tilbage, så gør vi denne oplevelse til en af de *heldigste*, vi nogensinde har haft.' "

Her er en anden beretning, der handler om en af præsident Joseph F. Smiths oplevelser, som den genfortælles af den nu afdøde præsident Charles W. Nibley, og som måske kan give jer unge ældster stof til eftertanke:

,,Der er en anden begivenhed, som jeg har hørt ham fortælle om," sagde bror Nibley. Han talte her om præsident Joseph F. Smith, som var præsident for kirken og far til vor afdøde præsident Joseph Fielding Smith: ,,Den viser det mod og den retskaffenhed, som han var i besiddelse af, da han vendte tilbage fra sin mission til Sandwich Øen i efteråret 1857. Han tog hjem via Los Angeles, den vej, der kaldtes den sydlige rute. Det var det år, hvor Johnstons hær var på vej mod Utah, og som naturligt var, var alle meget ophidsede, og der var en del bitre følelser rettet mod ‚mormonerne', Så skete det, at mormonerne, som efter at have rejst et kort stykke med deres vogne, slog lejr i det sydlige Californien. Kort efter var der nogle antimormonske ,,bisser", der red bandende og sværgende ind i lejren, idet de udbredte sig om, hvad de ville gøre med mormonerne. Joseph F. befandt sig et stykke fra lejren, hvor han samlede brænde, men han så, at nogle af hans medrejsende havde gemt sig i buskadset nede i kløften, hvor de ikke kunne ses. ‚Da jeg så det,' fortalte han bror Nibley, tænkte han følgende: ‚Skulle jeg løbe? Hvorfor i alverden skulle jeg være bange for dem?' Og derefter travede han ind i lejren med armene fulde af brænde. Han gik ned til bålet, hvor en af mændene stod med sin pistol i hånden og brugte mund mod mormonerne. Da han så Joseph F. næsten råbte han:

,, ‚Er du mormon?'

,,Og svaret kom uden tøven: ‚Ja, det kan du tro, jeg er, og det helt igennem!'

,,Og dermed rakte manden ham sin hånd og sagde:

,, ‚Det må jeg sige; Du er vel nok den flinkeste fyr, jeg længe har mødt! Giv mig hånden unge mand. Jeg kan li' folk, der har deres meningers mod.' " (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine* side 518, Deseret Book Co., udg. 1939.)

Abraham Lincoln viste, hvor retskaffen han var, i sin berømte tale i senatet. John Wesley Hill skriver i sin bog: Abraham Lincoln — Man of God: ,,Lincoln beviste sin uafhængighed og sin målbevidsthed, da han skrev den tale, hvori han modtog nomineringen til sit kandidatur i det amerikanske senat . . . Heri sagde han blandt andet, at landet ikke kunne eksistere ‚halvt i frihed og halvt i trældom.' Til sin ven Jesse K. Dubois, sagde Lincoln:

,, ‚Jeg nægtede at læse netop dette stykke af talen for dig, fordi jeg vidste, at du ville bede mig ændre eller tilpasse det, og det var jeg fast besluttet på ikke at gøre. Det var sådan jeg ville have det, og jeg var villig til at tage konsekvenserne . . . Jeg ville hellere lade mig slå, på grund af denne udtalelse, end jeg ville sejre uden denne.' " (*Abraham Lincoln — Man of God*, side 151, New York og London: G.P. Putnam's Sons, 1927)

Der skulle virkelig mod til at bibeholde udtalelsen: ,,halvt frihed og halvt i trældom", i talen. Han var ambitiøs, og det kunne se ud som om vejen til præsidentembedet gik gennem senatet, men det politiske klima var endnu ikke sådan, at man kunne komme med sådanne udtalelser. Der var størst sandsynlighed for, at disse ord ville koste ham senatorposten, og det blev da også tilfældet. Alt dette var Lincoln da også klar over; men han var alligevel tilstrækkelig retskaffen til at handle efter sin overbevisning. Skønt han derved spærredes vejen til senatet, så var det til held for De forenede Stater, den ting der senere hjalp ham frem til præsidentembedet.

Præsident J. Reuben Clark, Jr. var en mand, med en lignende retskaffenhed. Som ung præsiderede han en kort tid over den sydlige afdeling af State Normal College i Cedar City i Utah. Han udviste stor interesse for denne institution.

,,To år senere . . . søgte han hjælp til at opfordre den lovgivende forsamling til at bevillige penge til institutionen."

Han svarede pr. brev og forklarede ,,åbent og ærligt, at han ikke kunne støtte . . . kravet om $100.000.

,, . . . Ærlig talt," skrev han, ,,Så synes jeg, at det er for meget . . :

,, . . . Jeg har overvejet sagen grundigt, og jeg synes ærligt talt ikke, at jeg kan anbefale Deres repræsentanter at tildele Dem en så stor sum . . .

,,Hvis De nu istedet satte beløbet ned til $ 54.000, så kan De regne med, at jeg efter min fattige evne til arbejde med for sagen; men hvis De stadig vil søge at opnå det store beløb, så må De straks forstå, at det er bedre, jeg ingenting siger; og det lover jeg Dem da også, at jeg vil gøre."

,,Den oprigtighed, man mærker i dette brev, skulle blive en fremherskende egenskab ved (præsident) Clarks korrespondance og hans måde at behandle andre mennesker på gennem en lang karriere. Skønt hans anbefalinger ikke altid omfattede det, som andre håbede at opnå, så bidrog hans oprigtighed og betingelsesløse ærlighed dog til, at man havde fuldstændig tillid til ham, for man vidste, at han altid ville sige, hvad han virkelig mente." (David H. Yarn, Jr.: *Young Reuben*, siderne 113-14. Brigham Young University Press, Provo, Utah)

Brødre i præstedømmet, hvor ville det være dejligt, hvis vi alle var i besiddelse af en retskaffenhed som en præsident Kimball, en Nathan Eldon Tanner, Joseph F. Smith, en Abraham Lincoln eller en J. Reuben Clark, Jr. Herren forventer det af os, der har præstedømmet.

Må Gud hjælpe os til at tænke nærmere over den egneskab, som vi kalder retskaffenhed, og til at leve i overensstemmelse hermed, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Vort ansvar for dem, der overtræder,

N. Eldon Tanner

Mine kære brødre, jeg står foran jer her i aften og beder i al ydmyghed om, at Ånden og Herrens velsignelser fortsat vil være med os, medens jeg taler til jer. Hvilken stor velsignelse er det ikke at have Guds præstedømme — det gælder lige fra den yngste diakon i kirkens mindste og fjerneste gren, og til den højpræst, som sidder i kirkens højeste embede. Når vi får præstedømmet, indgår vi visse pagter med Herren og bliver berettigede til at modtage hans mange velsignelser i samme grad, som vi overholder disse pagter og vandrer oprigtigt for ham.

Forleden dag talte jeg med en nylig hjemvendt missionær, som kun havde været medlem af kirken i fem år; han var meget begejstret, og dette er, hvad han fortalte mig; jeg synes det er meget interessant.

Han sagde, at han var opdraget i et godt hjem af gode forældre med høje idealer; men han havde aldrig tænkt på, og langt mindre hørt om mange af de ting, som kirken lærer, for eksempel at der er en Guds profet på jorden i dag, at der finder en bogstavelig opstandelse sted, så legemet og ånden bliver genforenet efter døden og lever i al evighed, og heller ikke den vidunderlige lære om, at han rent bogstaveligt er et åndeligt barn af Gud. Han havde aldrig lært om evangeliets gengivelse, og at der er en levende og personlig Gud, og at Jesus Kristus, verdens Frelser, lever; at han bogstaveligt er Guds Søn i kødet.

Da han arbejdede i en ferieby, hvor der var ansat mange andre unge mennesker, og hvor alle syntes at have det dejligt, lagde han særlig mærke til tre unge mænd, der syntes at holde sig en lille smule adskilt fra de andre, og som ikke røg, drak, indtog stoffer, o.s.v. De efterlevede meget høje standarder på alle måder og syntes at være moralsk rene.

Han sagde: ,,Jeg følte mig tiltrukket af dem og begyndte at tale med dem for at finde ud af, hvorfor de var anderledes. De fortalte mig, at de var mormoner, at de efterlevede visdomsordet, som de forklarede mig, og at Herren har sagt: Du må ikke bedrive hor (2. Mos. 20:14) og at seksuelle overtrædelser af kirken blev betragtet som en af de alvorligste synder."

Endvidere sagde han: ,,Jeg blev efterhånden ret nært knyttet til disse unge mænd, og jeg kunne lide det, de lærte mig, og den måde de levede på. De fortalte mig frit og frejdigt om kirken. De virkede, som om de var stolte af den, og de skammede sig ikke over, at de ikke levede som andre unge mænd. Men de sagde, at nogle af de unge mænd, der var medlemmer af kirken, og som også boede i sommerlejren, ikke efterlevede evangeliet.

Jeg syntes det var trist, at disse andre medlemmer ikke levede, som de burde, at de havde givet efter for fristelsen, og ikke havde været stærke nok til at gøre sig til talsmænd for, hvad de vidste var rigtigt. Hvis de havde været virkelig omvendt og *ikke* havde skammet sig over Kristi evangelium og dets lære, så ville også de kunne have påvirket andre i en god retning, således af disse kunne ændre deres liv og berede sig til at modtage de velsignelser, som er lovet de trofaste.

Min unge ven fortsatte: «En af de tre unge mænd var en hjemvendt missionær, og efterhånden som jeg blev mere interesseret, underviste han mig i evangeliet, som han havde undervist det i missionsmarken. Jeg skrev til mine forældre og fortalte dem, hvad jeg havde fundet. De blev skuffede og ulykkelige; men da jeg vendte hjem og fortalte dem alt om det, og de så hvilken god virkning alt dette havde på mit liv, og hvordan mine vaner ændrede sig til det bedre, modsatte de sig ikke at jeg blev døbt, hvad der glædede mig meget."

Han var lige fyldt 19, da han sluttede sig til kirken. Han fortsatte med at fortælle, hvor glad han var for at modtage Det aronske Præstedømme, og at han var i stand til at administrere nadveren og dele den ud til minde om Herrens korsfæstelse. Han sagde, at han derved følte sig meget ydmyg, idet han mærkede, hvor hellig denne ordinanse er, og han prøvede altid at være værdig, soigneret og at opføre sig, som stod Herren ved siden af ham.

Han følte sig meget velsignet, da han som præst fik det privilegium at døbe nye medlemmer, fordi det gav ham samme privilegium og autoritet, som Johannes Døberen, som jo døbte Frelseren havde. Medens han talte, sad jeg og tænkte på, at jeg ville ønske, alle unge mænd ville gøre sig klart, hvor vigtigt det er at kunne udføre disse ordinanser, hvor stor en velsignelse det er, og vide, at Herren stoler på, at vi alle vil leve, så vi er værdige hertil, og at vi ærer det præstedømme, som vi har.

Denne unge mand fortalte mig så, hvor glad han blev, da han et år senere blev interviewet med en mission for øje og kunne sige til biskoppen og stavspræsidenten, at han strengt overholdt visdomsordet, at han holdt sabbaten hellig, at han betalte fuld tiende og sit fasteoffer, og at han holdt sig moralsk ren på enhver måde, og at han virkelig respekterede kvinder og aldrig behandlede en veninde anderledes, end han ønskede andre unge mænd skulle behandle hans søster. Han følte sig virkelig godt tilpas, fordi han uden tøven kunne sige alt dette, og fordi han kunne drage ud i missionsmarken som Herrens repræsentant, og han følte, at Herren ville godkende ham som sin repræsentant. Og han fortalte mig, hvilken vidunderlig følelse, der kom

over ham, da han døbte sin første omvendte og gav ham håndspålæggelse.
Han følte sig meget ydmyg ved disse oplevelser, sagde han, ligeledes, da han blev kaldt op for at overdrage en mand Det melkisedekske Præstedømme og ordinere ham til ældste. Han blev mere og mere klar over hvor vigtigt det er at være værdig til det privilegium det er, at handle i Herrens navn og vide at den mand, han havde ordineret, var lige så meget en ældste, som hvis kirkens præsident havde ordineret ham. Han følte sig meget ydmyg og var Herren meget taknemmelig.
Han sluttede med at fortælle mig, at han snart skulle giftes, og hans ansigt strålede af glæde, da han gav udtryk for sin taknemmelighed for, at han og hans tilkommende var rene og værdige til at tage i templet, hvor de skulle besegles til hinanden for tid og evighed.
Så sagde jeg til ham: ,,En ung mand kan ikke modtage noget større privilegium eller noget større ansvar end at få Guds præstedømme, som er myndighed fra Gud til at handle i hans navn. Og nu vil du kunne nyde godt af alle velsignelser og privilegier, som følger med, når man bliver beseglet til hinanden i Guds tempel gennem det hellige præstedømme."

Alt for mange unge mænd som er blevet opdraget i kirken, synes i dag at tage præstedømmet for givet og føle, at det er deres ret, snarere end en velsignelse for dem at have præstedømmet. Mange synes at mene, at det er smart at bryde visdomsordet og have en slap moral. Jeg ønsker at understrege, at Herren ikke er glad for dette. Det er af aller største vigtighed, at en ung mand lever, så han er værdig til dette præstedømme, og at han ikke bliver forfremmet, før han er værdig dertil.
Han må også være parat og værdig til at modtage en kaldelse til at tage på mission. Jeg kan ikke forestille mig en overordnet i en stor virksomhed, som ville vælge et menneske til at repræsentere firmaet, slutte en kontrakt med ham, eller give ham nogen form for myndighed, hvis han ikke havde bevist, at han vidste noget om sagerne, var dygtig og værdig dertil — med andre ord, at han var et menneske, som den overordnede fuldtud kunne stole på.
Det er af endnu større vigtighed, at et menneske, der repræsenterer Herren og taler i hans navn, er værdig dertil. Jeg er sikker på, at Herren i høj grad er tilfreds med alle dem, som er parat til at gøre de ting der vil gøre dem værdige, og som er parate til at lade sig tælle med i den hær der vil forsvare kirken og Jesu Kristi evangelium, ved at bære vidnesbyrd om sandheden og tale imod al ondskab og uretfærdighed. Og lige så skuffet og sørgmodig er han over dem som indgår en pagt med ham, og som ikke overholder denne pagt, ganske på samme måde som han sørger over et hvilket som helst af hans børn, som farer vild.
Jeg ønsker at forsikre hver eneste unge mand om, at hvis vi overholder vore pagter, vil vi være lykkelige, elsket og respekteret, selv af dem, som måske gør nar ad os. De forventer, at vi skal holde vore pagter og leve op til vore forpligtelser, tale for vor tro, og være anderledes. Dette har ofte vist sig, når et medlem af kirken bliver fundet skyldig i en forbrydelse. Det påpeges, at han er mormon eller medlem af mormonkirken, skønt andre indblandedes religiøse tilhørsforhold aldrig nævnes.
Lad mig overfor vore ledere understrege, at det er vort ansvar at deltage i et nært samarbejde med dem, der har præstedømmet, og dem, som senere vil kunne få det. Vi må gennem det, vi lærer dem, gennem et værdigt eksempel og gennem vore vidnesbyrd, hjælpe dem til at forstå evangeliet og det ansvar, der påligger dem, og hvor vigtigt det er at leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme.

Lad drengene vide, at I holder af dem, og at I vil gøre alt hvad I formår, for at hjælpe dem til at få succes og til at blive lykkelige; men husk altid på, at ingen ung mand kan forvente at blive forfremmet i præstedømmet og få tempelanbefaling eller modtage en kaldelse til at tage på mission, med mindre han lever et værdigt liv og har i sinde fortsat at leve værdigt til det evangelium, han har modtaget, og ære det præstedømme, som han har. Det er i virkeligheden at gøre en ung mand en bjørnetjeneste at forfremme ham i præstedømmet eller give ham en tempelanbefaling, hvis han ikke er værdig dertil, eller sende ham på mission, for at få ham til at omvende sig og tilpasse sig. Han skal i stedet bevise, at han er værdig, før han bliver sendt afsted. Herren ønsker værdige repræsentanter.
Lad mig gentage overfor de unge mænd, at det vigtigste er, at de er ærlige på alle måder. Der er nogle, der har løjet overfor deres biskopper og stavspræsidenter for at kunne tage på mission eller komme i templet. Sådanne personer er sandelig ikke værdige til disse privilegier. Herren lader sig ikke spotte.
Ledere: Spørg jeres vordende missionærer, hvad de tror Herren venter af dem, som repræsentanter for ham. Tøv aldrig med at foretage et virkelig grundigt interview, så I ved bestemt, om de er værdige, eller har gjort sig skyldige i nogen overtrædelser, og hvad de virkelig føler ved at tage på mission. Sammen skal I så overveje, hvad Herren ville synes, og derefter handle i overensstemmelse hermed.
Det er forkert at sende en ung mand ud i missionsmarken, hvis han ikke er kvalificeret eller værdig dertil. Han kan simpelthen ikke få den rigtige ånd til at udføre arbejdet. Og medens han befinder sig i missionsmarken er han en byrde for missionspræsidenten og en virkelig hindring for missionsarbejdet. Jeg ved, hvor forfærdeligt det er for en missionspræsident at skulle udelukke en missionær fra kirken og sende ham hjem på grund af overtrædelse.
Hvis en ung mand har gjort sig skyldig i overtrædelse, så lad ham vide, at I holder af ham, og at I er parate til at hjælpe ham på alle mulige måder, for at han kan komme tilbage på den rette vej. Husk på, at Satan og hans hær af al deres magt stræber efter at vildlede disse unge mænd og

kvinder. Vær altid parate til at opmuntre de unge og til at vejlede dem, så de kan leve i overensstemmelse med evangeliets principper. Vær fast besluttet på, at ingen ung mand eller pige fortabes, fordi i ikke har gjort jeres pligt.

Angående overtrædelserne: Hver eneste missionspræsident, stavspræsident og biskop har fået retningslinier for, hvordan de skal undersøge og behandle overtrædelser. Et menneske, der har gjort sig skyldig i en alvorlig overtrædelse, kan ikke gå fremad, og befinder sig ikke godt, medens skylden hviler på ham. Indtil man har tilstået og omvendt sig, er man som i et fængsel. Den overtræder, der behandles tilbørligt, altså med kærlighed og den rette disciplin, vil senere give udtryk for sin taknemmelighed over den interesse, I har vist ham som hans leder. Når overtræderen behandles på rette måde, kan han omvende sig og igen blive fuldt aktiv i kirken. *Men det er nødvendigt at beskæftige sig med ham*.

Vær opmærksom på dem, der ikke er aktive i kirken, og hvis I føler, at der er noget galt, eller at nogen gør sig skyldig i overtrædelser, så er det jeres ansvar kærligt at henvende jer til ham og finde ud af det. Han vil sætte pris på det, og hvis I handler hurtigt, så vil I kunne hindre yderligere overtrædelser. Frels det menneske, som har problemer og bring det tilbage til folden.

Jeg har hørt, at nogle biskopper og endda stavspræsidenter har sagt, at de aldrig har udelukket eller er gået i rette med nogen, og at de heller ikke har i sinde at gøre det. Dette er en helt forkert indstilling. Dommerne i Israel har ansvar for at sidde til doms, når det bliver nødvendigt. Lad mig læse et stykke op for jer fra det 20. afsnit af Lære og Pagter. Det er en alvorlig påmindelse til dem, som har ansvar for at dømme.

,,Hvert medlem af Kristi Kirke, som overtræder eller begår synd, skal behandles, som skriften bestemmer." (L.&P. 20:80)

Brødre, studer skrifterne og håndbogen og gør, som der står i dem. Gå i rette med kirkens medlemmer, når i skønner, det er nødvendigt. Husk at I ikke gør overtræderen nogen tjeneste ved, at I som hans lokale myndighed prøver at overse eller dække over hans synd.

Lad mig læse et citat fra præsident John Taylor om dette spørgsmål: ,,Desuden har jeg hørt om visse biskopper, som forsøger at dække over menneskenes synder; jeg siger dem I Guds navn, at det bliver dem . . . der skal bære byrden af synder, og hvis nogen af jer ønsker at tage del i menneskenes synder eller støtte dem, så må I selv bære byrden af dem. Hører I, I biskopper og præsidenter? Gud vil stille jer til ansvar. I har ingen ret til at lave om på retfærdighedens principper eller dække over menneskenes synd og fordærv. (*Conference Report*, april 1880, side 78)

Dette er stærke ord, brødre, og de er udtalt af en af kirkens præsidenter, en Guds profet. Også George Q. Cannon kom med en vægtig udtalelse: ,,Guds Ånd vil utvivlsomt blive så sørgmodig derover, at den ikke alene vil forlade dem, som er skyldige i disse gerninger, men den vil også trække sig tilbage fra dem, som tillader at dette sker iblandt dem, uden at de skrider ind."

Vi skal leve i verden, men vi må ikke være af verden. Vi skiller os ud fra verden. Vi kan ikke acceptere dens måde at være på og dens standarder. Vi har fået Jesu Kristi evangelium åbenbaret, og heri er det tydeligt tilkendegivet, hvordan vore standarder skulle være. Vi har fået overdraget præstedømmet. Vi må leve et eksemplarisk liv i enhver henseende. Der findes mange skriftsteder i Lære og Pagter, hvori der står, hvordan vi skal behandle overtrædere, og hvilket ansvar der følger med at have præstedømmet. Særlig ønsker jeg at gøre jer opmærksomme på disse skriftsteder:

,,Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

,,Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads." (L. & P. 107:99-100)

I skrifterne står det meget tydeligt, at de ting, som kirken skulle tage sig af, inkluderer men ikke nødvendigvis indskrænker sig til, utugt, hor, homoseksuelle handlinger, abort eller andre brud på moralen; kriminelle handlinger, når det drejer sig om en eller anden form for moralsk fordærv såsom indbrud, uærlighed, mord, apostasi; åben modstand overfor kirkens love og regler og overlagt ulydighed; brutalitet overfor kone eller børn; og ligeledes skal der skrides ind, hvis nogen gør sig til talsmand for det såkaldte polygame ægteskab eller praktiserer det, eller hvis der er tale om anden ukristen opførsel, hvorved kirkens love og forordninger brydes.

Hvis I ledere gør, som Herren siger, så vil han velsigne, styrke og lede jer, og I vil finde stor glæde ved at tjene ham. Det er imidlertid af yderste vigtighed, at I, når et menneske er udelukket af fællesskabet eller helt er udelukket af kirken, virkelig viser, at I holder af ham, er bekymrede for ham, og gør alt hvad der står i jeres magt for at hjælpe ham med at få orden i sit liv, så han igen kan indlemmes i kirkens fællesskab.

Vi læser i Lære og Pagter:

,,Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

,,Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L. & P. 58:42-43)

Lad mig for alle der hører mine ord, hvor I end opholder jer i aften, understrege, at det er vor pligt at frelse sjæle. Vi må som ledere gøre, alt hvad der står i vor magt for at lede vore medlemmer ind på den rigtige vej, at få dem til vedblivende at være stærke i troen, at lade dem vide, at vi elsker dem, at enhver sjæl er noget ganske særligt i Herrens øjne, at vi er vor himmelske Faders åndelige børn, og at han er parat til at velsigne os. Det er vort ansvar at arbejde nært sammen med forældrene og deres børn, så de holder sig moralsk rene og er værdige medlemmer af Guds rige samt bereder sig til Himmelens rige. Men I skal passe på, aldrig at blive unødvendigt

intime med nogen af det modsatte køn.
Om nogle få minutter vil vi blive belært af kirkens præsident, Guds profet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han er en Guds profet, og at Gud virkelig lever, og at hans Søn Jesus Kristus er verdens Frelser, som kom og gav sit liv, for at vi kunne opstå og nyde godt af udødeligheden og det evige liv. Vi ledes i dag af Herren gennem en Guds profet, præsident Spencer W. Kimball. Det er en stor velsigse og ære at kunne samarbejde med ham. Hvis vi følger ham, kan vi ikke fare vild.
Måtte vi ære vort præstedømme og nyde godt af Herrens velsignelser, og som præsident Kimball sagde: ,,Bevise vor retskaffenhed," herom beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvor strejfer min søn om i aften?

N. ELDON TANNER

Når jeg taler til jer på denne smukke sabbatsmorgen, så er det med en ydmyg bøn om, at Ånden og Herrens velsignelser altid må blive os til del.
Jeg husker tydeligt, og det samme gør vel I, da vi sang ,,Hvor strejfer min søn mon om i dette øjeblik?" Vor elskede præsident og profet, Spencer W. Kimball har ofte sunget denne sang med så stor følelse, at mange af tilhørerne er blevet rørt til tårer. Lad mig læse ordene:

,,Hvor strejfer min søn mon om i
dette øjeblik?
den dreng, som blev en del af
mit hjerte:
Han var engang mit lys og min
glæde,
og jeg bad for ham hver dag.
Engang var han ren som
morgenens dug,
da han knælede ved siden af
sin mor;
intet ansigt var så lyst, intet hjerte
mere rent,
nej, ingen var så god som han.
Hvor er min søn nu til aften?
Ja, hvor er min søn nu til aften?
Mit hjerte flyder over, han er en del
af mig,
Hvor er min søn nu til aften?"

Anonym. (Her oversat til prosa.)

Her til morgen kunne jeg omforme dette spørgsmål og spørge: ,,*Hvorfor* strejfer denne dreng om?" og lade spørgsmålet gælde alle dem, der strejfer om og farer vild.
Ifølge ordbogen betyder at strejfe om, at tale, bevæge sig eller rejse uden et bestemt mål for øje, uden en plan eller et formål, at bevæge sig skødesløst i en ubestemt retning; at afvige i opførsel eller meninger, at fare vild.
Det er med disse definitioner for øje, at jeg ønsker at omtale spørgsmålet: ,,Hvorfor er der så mange, der i dag strejfer rundt uden mål og med?"
Det lader til, at menneskene gennem historien har vandret frem og tilbage på jorden, og mange har aldrig fundet vej ud af den ødemark, som de var fortabt i. Ordbogen forklarer ordet ødemark, som en vidtstrakt øde egn uden stier, eller et vildnis. Og de, der bruger deres liv til i forvirring og usikkerhed blot at strejfe om, spilder den kostbare tid, der er blevet dem tilmålt, for at de kan blive prøvet i denne vigtige del af deres tilværelse.
Jeg går ud fra, at vi alle sammen på et eller andet tidspunkt i vor tilværelse har følt os en smule fortabt, fordi vi har været usikre med hensyn til, hvad vi skulle gøre, eller i hvilken retning vi skulle bevæge os, eller med andre ord fordi vi har følt os fortabt i ødemarken. Lad os en gang overveje de grunde, der kan være til at strejfe omkring på denne måde.
Satan og hans hære, deriblandt også onde og beregnende mennesker, er fast besluttede på et sørge for, at menneskeheden fortsat vil ,,strejfe om i ødemarken", så den til sidst vil blive udslettet og Herrens formål tilintetgjort. Adam og Eva blev de første ,,omstrejfere". Vi hører om, at de lyttede til Satan i stedet for til Herren. De blev kastet ud af Edens Have og strejfede om en tid, indtil de besluttede sig til at efterleve Guds befalinger.
Kain valgte at følge Satan og resultatet blev, at han dræbte sin bror, Abel. Også han blev kastet ud af samfundet og tvunget til at vandre om i sine overtrædelsers vildmark, ganske som mange andre blev det, ja, vi læser endda om hele grupper af mennesker i skrifterne, der blev kastet ud. Sodoma og Gomorra blev lagt øde på grund af indbyggernes ondskab, og der fandtes ikke tilstrækkelig mange retfærdige indbyggere, til at byerne kunne blive reddet. I kender alle beretningen om Noa og hans ark, hvor det fortælles, at alle jordens indbyggere med undtagelse at otte sjæle blev udslettet, fordi de nægtede at lytte til Herrens lære og advarsler.
Nogle strejfer omkring, fordi de ikke forstår eller nægter at modtage lærdom, og ikke kan eller vil indse vigtigheden af at efterleve Guds befalinger, hvilket ville sikre dem en tryg rejse gennem livet tilbage til vor Faders rige, hvorfra vi er kommet. De føres bag lyset og indser ikke sandheden af, hvad Peter sagde:
,,Men der optrådte også falske profeter i folket, ligesom der også blandt jer vil komme falske lærere, som vil liste fordærvelige vranglærdomme ind, idet de endog fornægter

den Herre, som købte dem, og bringer hastig undergang over sig selv.
,,Mange vil følge dem i deres løsagtighed, så sandhedens vej for deres skyld vil blive spottet." (2. Pet. 2:1-2)
Nogle vandrer ad forbudte stier, fordi de søger at blive populære hos andre, selvom de ved, at de derved gør noget forkert. De kan ikke tåle kritik og latterliggørelse og vil derfor ikke tage skarp afstand fra en forkert handlemåde. De kan også blive udsat for en vis pression fra visse foresattes og andre voksne side, idet disse selv er faret vild, og ligeledes fra de onde og beregnende mennesker, som udelukkende beskæftiger sig med at fremme Satans formål.
Der var også sådanne vildfarne mennesker, da vor Frelser var på jorden. Johannes skriver:
,,Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer, der troede på ham; men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen; ,,thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud."(Joh. 12:42-43)
De strejfer om på grund af deres svage karakter. Ånden er villig, men kødet er skrøbeligt. (Se Matt. 26:41)
Disse vildfarne befinder sig i frustrationens og utilfredshedens ødemark. De kender loven, men de giver efter for fristelsen for et øjebliks nydelse for at tilfredsstille deres appetit og deres lidenskaber.
Så er der hykleriets ødemark, som der er mange, der farer vild i. Hyklerne, der siger én ting og gør noget andet, vandrer selv bort fra den snævre vej, og fører med sig mange unge og uskyldige sjæle, som når de ser den uærlighed og mistillid, der florerer i verden, mister troen på menneskene og derfor ikke ved, til hvad side de skal vende sig.
Vi bør ofte læse Mattæus 23. kapitel, i hvilket Frelseren anklager de skriftkloge og farisæerne for at være hyklere. Vi læser i vers 13:

,,Ve jer, i skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I lukker Himmeriget for menneskene; selv går I ikke derind, og dem, som vil gå ind, tillader I det ikke."

Der er mange, som befinder sig i ødemarken, fordi deres ledere i hjemmene og samfundet som helhed sætter dem et dårligt eksempel. Sådanne dårlige eksempler er meget vanskelige at abstrahere fra. Pornografi, utugt, hor og homoseksualitet tillades og praktiseres i samfundet i dag i et sådant omfang, at vi i virkeligheden følger Sodomas og Gomorras veje ganske nøje. Der findes alt for meget fordærv i verden. Vi behøver stærke ledere med en stålsat karakter i alle ledende stillinger — ledere, som er eksempler på retskaffenhed, ansvarsbevidsthed og retfærdighed.
Brud på visdomsordet, som er blevet givet os gennem åbenbaring, er skyld i, at mange farer vild og går ad forbudte stier. Den ene synd fører til den anden, til mere og mere spænding og flere stimulanser, og videre mod ødelæggelse. Når vi alle sammen kender alkoholens, tobakkens og andre stimulansers ødelæggende virkninger, hvorfor er der så stadig så mange af os, der farer vild med hensyn til dette?
Et dårligt eksempel fra forældrenes side i hjemmet er en af hovedårsagerne til at ungdommen ikke efterlever, hvad de har lært om Jesu Kristi evangeliums principper. Brugen af alkohol og tobak i hjemmet gør, at også bornene vil forsøge sig hermed. De hengiver sig til stimulanser og hårde stoffer, hvad der kun alt for ofte resulterer i, at de forlader deres hjem og strejfer rundt som løse fugle med oppakning på ryggen, uden formål og uden nogen bestemt hensigt, bortset fra at det i hvert fald er langt fra sandhedens og retfærdighedens snævre sti. I virkeligheden er de ikke længere frie, for medens de påstår, at de søger friheden, bliver de slaver af deres egne dårlige vaner, og det bliver mere og mere vanskeligt for dem at finde vej tilbage fra ødemarken til det lys og den kærlighed, som de i så høj grad trænger til.
Umoralskheden florerer i verden, men Herren fordømmer den; det er den hurtigste vej til fortabelse i ødemarken. Herren har sagt: ,,Du må ikke bedrive hor." (2. Mos. 20:14)
Det er ikke kun den, der er skyld i denne forfærdelige synd og andre lignende synder, som kommer til at lide under den sorg, der følger i kølvandet herpå.
Jeg læste for nylig denne beretning i avisen, som viser en mors sorg og ængstelse, en mor, der uden tvivl har tilbragt mange timer med at vente på sin omstrejfende søn og bede for ham.
,,Politiet fortalte, at moderen til den 16-årige dreng, der var anklaget for at have voldtaget en kvinde, takkede betjentene, da en af dem havde beskudt og dræbt hendes bevæbnede søn.
,,Den unge mand . . . blev dræbt om torsdagen, da han med en kaliber 38 sigtede på betjentens ansigt, fortalte politiet.
,,Moderen . . . sagde bagefter til politiet: ,Jeg er glad for, at I ramte ham. Nu behøver jeg ikke at bekymre mig mere.' " (*Deseret News*, 26. juli 1974)
Ja, der findes ting, der er værre end døden.
Der er nogle, der strejfer om, fordi de er stolte og selvglade og stoler på deres egen selvtilstrækkelighed. De har endnu ikke lært, at de er afhængige af Gud. I skrifterne får vi følgende råd:
,,Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand;
,,hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier." (Ordspr. 3:5-6)
Det er muligt, at den der er aller mest fortabt, er den, for hvem tingene er mislykkedes, fordi han ikke har ønsket eller besluttet sig til at discplinere sig selv. Hans ødemark er sandelig uden lys og håb, og han vil snuble igen og igen, indtil han lærer at overvinde sig selv.
Da Vinci sagde engang: ,,Man vil aldrig få nogen større magt end magten over sig selv. Et menneskes succes afhænger af dets selvdisciplin, den største fiasko opstår, når man opgiver at arbejde med sig selv . . . og denne lov er udtrykket for evig retfærdighed."

Jeg citerer Salomon: ,,Større at styre sit sind end at tage en stad." (Ordspr. 16:32)
Kristus er nok den, der har givet os

den bedste metode til at undgå at fare vild, da han sagde:

,,Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den;

,,og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den." (Matt 7:13-14)

Det er så sandt, at de mennesker, som holder sig til den lige og snævre vej, og som gør sig klart, at ,,svinkeærinder" kan være særdeles farlige, også er dem, som får succes i livet, og som formår at realisere sig selv og deres egne mål. De, som farer vild, og som tror, de kan nå målet ad omveje, vil opdage at de befinder sig på de stier, der fører til fiasko og ødelæggelse.

Jeg har for nylig hørt to forskellige historier om ,,omstrejfere"; og jeg vil gerne have lov til at delagtiggøre jer i dem. Den første er om en ung mand, som kom fra en velstående og anset familie. Han var intelligent, klarede sig godt i skolen, hvor han var særlig god til alt, hvad der havde med mekanik og teknik at gøre, så der var absolut udsigter til, at han kunne gøre en god karriere og få en god tilværelse. Men på et tidspunkt skete der det, at han, som fritænkere har for vane, begyndte at søge sin omgangskreds blandt dem, der lader hånt om samfundet og gør, hvad de selv har lyst til.

Skønt han blev advaret mod de farer, der lå forude, så fortsatte han ad de forbudte stier, eksperimenterede med alkohol og stimulanser. Til sidst forlod han sit hjem og sin familie og begyndte at rejse rundt i landet, idet han slog sig ned i det samfund, der består af nomader, eller vi kan kalde dem løse fugle. De stod ikke til ansvar for nogen; de kunne komme og gå, som det passede dem; de havde ingen pligter og førte tilsyneladende sådan et liv, som de havde ønsket sig.

Næsten alle de beretninger, jeg har hørt om dem, der har fjernet sig fra den lige og snævre vej, ender trist. Og sådan ender da også historien om den unge mand, jeg har talt om. Da han en sen aften under påvirkning af stimulanser og alkohol kørte rundt på motorcykel sammen med sine kammerater, kørte han gennem et rækværk på en bro og blev dræbt. I overensstemmelse med en eller anden besynderlig pagt, han skulle have indgået med sine venner, tog de, uden at rådslå sig med hans forældre, hans legeme og holdt en eller anden form for begravelsesceremoni, fik legemet brændt og strøede hans aske ud over det sted, hvor han var blevet dræbt.

Forestil jer hans forældres og kæres sorg over at de ikke engang kunne begrave hans legeme ordentligt. Tænk på de mange, mange forældre og andre slægtninge, der daglig sørger over, at et sådant ungt menneske, der har valgt at strejfe omkring og spilde sit liv med at søge efter . . . ja, hvem ved hvad.

Forleden aften så jeg en film i fjersynet, hvor der var en far, der bønfaldt sin datter om at vende tilbage til familien og opgive de af sine bekendtskaber, som lokkede hende med sig ad den vej, som til sidst fører til ødelæggelse. Hun sagde: ,,Jeg har ret til at leve mit eget liv," Han svarede: ,,Du gør ligeså vel familien fortræd som dig selv."

Kristus led og døde én gang for at frelse os fra vore synder; men der er ingen tvivl om, at han lider igen på grund af sin store kærlighed til os, når vi afviser hans lære og hans plan om vort ve og vel både her og hinsides. Hvorfor forstår vi ikke, at han har lovet os uendelige rigdomme, hvis vi bare vælger hans vej, i stedet for at følge Satan, hvis vej vil føre os til udslettelse?

Den anden historie, jeg gerne vil fortælle, er om en anden fortabt søn, som under lignende omstændigheder kom i lag med nogle kammerater, der overtalte ham til at forlade sit gode hjem og sin familie for at søge den såkaldte frihed, så han kunne befri sig for det etablerede samfunds ,,lænker". Også han tog hele turen — alkohol, tobak, stimulerende stoffer og umoralskhed.

Forskellen mellem de to historier findes i slutningen. Et eller andet instinkt dybt i drengen gjorde, at han alligevel holdt kontakten til sin familie ved lige. En gang imellem huskede han alligevel på, hvad han havde lært som ganske ung, og eftersom hans familie gjorde alt, hvad der overhovedet stod i deres magt for at vise deres kærlighed til ham, når han en gang imellem satte sig i forbindelse med dem, så indvilligede han omsider tøvende i at mødes med familien på et tidspunkt, hvor han opholdt sig der på egnen. Han var ubarberet, langhåret og uordentlig at se på, men han kom.

Skønt hans udseende var hans familie imod, gjorde de alt, hvad der stod i deres magt, for at han skulle føle sig velkommen. Drengen følte deres dybe kærlighed og vidste nu, at dette var mere værd end hans kammeraters overfladiske venskab. Senere gik han med sine forældre i kirke og mødte der en sød, ung pige, som viste ham interesse. Snart efter blev han igen til en ren, velbarberet og velklædt ung mand, der levede, som han burde.

Hvis man ærer sine forældre og tilpasser sig de standarder, der er gængse i et velordnet og gudfrygtigt samfund, vil man ikke strejfe om og fare vild. Stort set opfører vi os, som vi ser ud, og som vi taler. Hvis vi ønsker at tilhøre en ren, velordnet gruppe eller organisation, så må vi også acceptere deres regler og standarder.

Straf og anger vil på den ene eller den anden måde blive den til del, som forlader sandhedens og retfærdighedens sti, medens lydighed mod Guds love bringer velsignelser og lykke. Det er ganske enkelt: ,,Hvad et menneske sår, det skal han også høste." (Gal. 6:7)

Det er vigtigt, at vi ikke venter, til et barn eller en anden af vore kære er ved at fare vild af forbudte stier, før vi gør alt, hvad vi kan for at gøre de stier så uindbydende og utiltalende som overhovedet muligt og retfærdighedens sti uimodståelig. Vi kan gøre dette gennem kærlighed, vejledning og ved at være et godt eksempel.

At kende, forstå og efterleve befalingerne, og at lære og at efterleve

Jesu Kristi evangeliums lærdomme vil kunne holde os på den lige og snævre sti, fremfor at vi trist og ensomt skal vandre om i ødemarken. Vi har fået det mest vidunderlige løfte:

,,Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

,,De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

,,De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

,,Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel." (L.&P. 89:18-21)

Til alle dem, der strejfer om, og som forsøger at finde vej tilbage fra ødemarken til de solbeskinnede, blomstrende haver, hvor stien er lige og fører til det evige liv, vil jeg indtrængende sige: søg kilden til al lys og viden, nemlig Gud og hans Søn Jesus Kristus; lær af dem og hold deres befalinger; jeg bærer vidnesbyrd om, at de lever, at deres ord er sande og at der ikke findes nogen anden vej til lykken og det evige liv end gennem dem.

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Jesus Kristus har genoprettet sin kirke med evangeliets fylde her på jorden i dag og med en Guds profet som præsident. Den tilbyder os en sikker vej ud af ødemarken og ind i lyset. Vi opfordrer alle mennesker verden over til at undersøge hans kirke og sammen med andre slutte sig til den, den kirke, som tilbyder evigt liv. Herom beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Aprilkonferencen 1975

Tiden er nu

Marvin J. Ashton

En af mine gamle bekendte blev for nylig hilst med følgende spørgsmål: »Hvordan går det?« Han svarede: »Hvis jeg bare kan komme igennem denne måned, så tror jeg, at det altsammen vil være i orden.« Denne bemærkning mindede mig om, at hans indstilling gennem årene altid har været sådan. Jeg har aldrig hørt ham give udtryk for nogen glæde eller tilfredsstillelse over noget nu eller i dag.

Denne korte tankeforbindelse fik mig til at tænke, at den opfattelse er fælles for mange, at det bedste i livet ligger forude, når man kommer over den næste bakketop, et par år fremme i tiden, når man bliver pensioneret, i morgen, næste måned, når jeg bliver 16, eller næste sommer.

Vi bliver aktivt optaget af at fordrive tiden med at opdrage os selv til at tro, at lykke og opnåelse af det ønskede altid er et eller andet sted ude i fremtiden. Der er en almindelig tilbøjelighed til blot at udholde dagen i dag, ja endog til at overse dagen i dag i forventning om en bedre dag i morgen.

For de mennesker, der er således indstillet, kommer den bedre fremtid måske aldrig. Den behagelige fremtid tilhører dem, der bruger dagen i dag på den rette måde. Vi har behov for at møde det rige liv, medens vi går på livets vej.

Hvordan kan vi blive lykkelige i morgen, hvis vort nærværende liv stadig er fyldt med selvforskyldte ulykker og ukloge udsættelser?

I almindelighed har de, der er indstillet på at tælle deres daglige velsignelser, mere at tælle, fordi de hjælper med at muliggøre mere, samtidig med, at de lærer taknemmelighed. En bestandig venten på en lysere fremtid kan forårsage, at vi mister skønheden ved dagen i dag. Nogle mennesker bruger så megen tid til at gøre sig rede til at leve i en ukendt fremtid, at de for sent opdager, at der ikke er nogen tid at leve i. Meget ofte løber vi i vor iver efter fremtidens glæder bort fra selve det, vi ønsker og trænger til hver dag.

Den rette udforskning af det øjeblik, der passerer netop nu, vil afsløre, at det fører os mod evigheden. Vi har behov for bestandigt at minde os selv om, at evigheden foregår nu.

Da dette vise råd blev givet, at »menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed« (L&P 58:27), blev der med hensyn til tiden kun henvist til nu, i dag, og uden udsættelse. Hvor ukloge er de, der ønsker at udsætte omvendelse til i morgen. For hver dag der går, bliver processen vanskeligere at gennemføre. De fleste af vore skader og misforståelser kunne ryddes af vejen, hvis de blev behandlet i dag, i stedet for, at man venter på, at de skal forsvinde i morgen.

At leve hver time mere fuldt ud og at høste mest muligt hver dag er visdom. Hvor ukloge er vi ikke, når vi spilder vor nutid, når den er afgørende for betydningen af vor fremtid. Vi bør klogeligt leve én dag ad gangen, fordi det er alt, hvad vi har. Medens vi har vor familie hos os, bør vi tage tid til at udvikle sammenhold, enhed og karakterstyrke. Pigerne i dag er morgendagens kvinder. Drengene i dag er morgendagens mænd. Hvilken slags mænd og kvinder vi skaffer fremtiden, afhænger af, hvordan de bliver oplært i at bruge dagen i dag. Hvor heldig er et barn ikke, når det vokser op i et hjem, hvor kærlighed, respekt, frihed og forpligtelse udfolder sig på rette måde hver dag. Mødre og fædre, vi indbyder jer til at nyde frugterne af bedre forældre-børn-forhold, som begynder nu. Mødre og fædre, der af påskønnende børn kan klassificeres som virkelig dejlige forældre, gør sig fortjent til denne klassificering ved daglige præstationer og ikke ved trusler, ved nølen eller ved at købe sig til resultaterne. Vi hjælper aldrig vore børn i deres udvikling, hvis vi gør alt for dem uden at bede om noget til gengæld.

Hvis vi har et godt helbred, bør vi nyde det. Hvis vi ikke har et godt helbred, bør vi iøvrigt begynde nu at prøve på at forbedre det. Hvor er det oplivende at se folk rundt omkring udføre præstationer, gøre erobringer og overvindelser gennem den rette daglige indsats, selvdisciplin og fuldstændig forpligtelse. Fremskridt og præstationer følger dem, der har lært at benytte sig af muligheden i nuet. Vore bestræbelser i dag vil bestemme, hvor vi står i morgen. Lad mig delagtiggøre jer i et eksempel på resultaterne af den daglige beslutsomhed og indsats.

I 1956 blev de olympiske lege afholdt i Melbourne i Australien. En dag stod der en høj, blond pige fra Amerika på vindertribunen i projektørernes lys. Hun fik overrakt en guldmedalje som symbol på førstepladsen i en verdensomspændende konkurrence. Som hun stod der, var der nogle unge mænd, der fløjtede, og man hørte andre sige: »Det er en pige, der har det hele.«

Tårerne løb hende ned ad kinderne, da hun modtog anerkendelsen. Mange troede, at hun var rørt over sejrsceremonien. Det, som de fleste blandt tilhørerne ikke kendte, var historien bag hendes beslutsomhed, hendes selvdisciplin og daglige indsats. I en alder af fem år fik hun polio. Da syg-

dommen forlod hendes legeme, kunne hun ikke bruge sine arme og ben.
Hendes forældre tog hende hver dag med til et svømmebassin, hvor de håbede, at vandet ville hjælpe hende at holde armene oppe, når hun prøvede på at bruge dem. Da hun kunne løfte armen op af vandet ved egen kraft, græd hun af glæde.
Så satte hun sig som mål at svømme tværs over bassinet, derefter på langs gennem bassinet, derefter flere bassinlængder. Hun blev ved med at forsøge, svømme og holde ud, dag efter dag, indtil hun vandt guldmedalje i butterfly – en af de sværeste discipliner inden for svømmesporten – i Melbourne, Australien.
Hvad ville der være sket, hvis Shelly Mann ikke var blevet opmuntret til at præstere noget som fem-årig og derefter til at fortsætte og overvinde vanskelighederne? Hvilket enormt aktiv var ikke de forældre, der hjalp hende i det betydningsfulde nu i dag, som forberedelse til i morgen.
Når vi erindrer os nogle af Frelserens velkendte lærdomme, kan ordet *nu* passende tilføjes for at fremhæve deres indhold og betydning. »Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger ... NU«. (Se Joh. 14:15.) »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen ... NU«. (Se Markus 16:15.) »Kom så og følg mig ... NU.« (Se Lukas 18:22.) »Ja, i sandhed, hvis vi elsker Gud, vil vi tjene ham ... NU.«
Der er dem iblandt os, som, selv om de vil benægte det, hungrer efter fællesskab og aktivitet i kirken i dag. De har brug for os, og vi har brug for dem. Det er vor pligt og vor velsignelse at hjælpe dem at finde vejen. Vi og de er Guds får, og vi kan bedst fodres og ledes sammen. I dag er det tiden til at lade dem vide, at vi har omsorg for dem. Han er ivrig efter at tilgive og byde velkommen i omvendelsesprocessen. Gud give os mod til at handle nu.
Det er bydende nødvendigt, at vi allesammen i dag tager os tid til Gud. Kloge er de, som vil benytte sig af Guds veje til at sikre sig hans evige fællesskab i morgen. Det tidspunkt, hvor man skal gøre sig bekendt med Gud, er i dag. For at opnå sand overflod må livet leves én dag i fællesskab med Gud.

Ingen tid til Gud.

Ingen tid til Gud?
Hvor uforstandige er vi, at vi forkludrer vort liv med almindelige ting og lukker ude fra vort liv livets Herre og livet selv – vor Gud.
Ingen tid til Gud?
Du kunne lige så godt sige ingen tid til at spise eller sove eller elske eller dø.
Tag tid til Gud.
Eller du vil hindre din sjæls vækst,
og når dødsenglen
kommer og banker på din dør,
vil du være en stakkels ulykkelig én
til at træde ind i evigheden.

Norman L. Trott, Best Loved Religious Poems (New York: Fleming H. Revell Co., 1933), p. 65.

Når vi tager os tid til Gud, vil vi blive mere som ham. Man beskylder Robert Louis Stevenson for at have sagt: »De hellige er syndere, der blev ved med at prøve.« Det var vor Frelser Jesus Kristus, som sagde: »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple.« (Johannes 8:31.)

Brødre og søstre, budskabet er højt og tydeligt. Hvis vi arbejder, tjener og forbedrer os nu – vil hver eneste time, hver eneste dag føre os videre fremad, opad til en betydningsfuld dag i morgen på hans veje. I dag skal beslutningen træffes. Nu er tiden, da der skal handles. Tro mig, når jeg siger jer, Gud er vel fornøjet, når han ser os bruge vor tid med visdom. Med nogle er han ikke velfornøjet, fordi de er bange for at blive stærkt engageret i hans værk. Nogle af os, som er villige til at lytte til en profets røst, nemlig præsident Spencer W. Kimball, skuffer Gud, når vi mangler mod og ønske om at anvende rådet nu, ja, i dag. Vi begår en stor fejltagelse, når vi tillader os selv at tro, at det vil være lettere at begynde i morgen end i dag.
En af de letteste måder at komme tilbage på er at komme tilbage sammen med andre. En af de største glæder, vi kan føle, er at yde en særlig menneskelig tjeneste i dag med vilje, for derefter at lade den blive opdaget ved en tilfældighed i morgen eller en anden dag i fremtiden. Ved at påtage os en sådan livsform vil vore venner løfte os op hver dag, når vi ser deres nye holdninger og præstationer og nyder deres fællesskab.

Kun for idag.

Herre, for i morgen og dens behov
beder jeg ikke;
bevar mig, min Gud, fra syndens vanære,
kun for i dag.
Lad mig arbejde flittigt
og bede behørigt.
Lad mig være venlig i ord og handling,
kun for i dag.
Lad mig være sen til at gøre min vilje,
hurtig til at adlyde;
oh, bevar mig i din kærlige omsorg,
kun for i dag.
Lad mig ikke tankeløst sige
noget forkert eller ondt ord,
sæt et segl på mine læber,
kun for i dag.
For morgendagen og dens behov
beder jeg ikke;
men bevar mig, før mig og vær
kærlig mod mig, Herre
kun for i dag.

Sybil F. Partridge, »Just for Today« (Song), (New York: Sam Fox Co.)

Disse udsøgte ord af Sybil F. Partridge bør være en inspiration for os alle. Hvilken velsignelse ville det ikke være for mange sjæle, hvis vi »kun for i dag« ville rette opmærksomheden mod Gud i stedet for mod guldet, hvis »kun for i dag« begæret efter magt, position og fordele samt verdslig status kunne erstattes af evige bestræbelser og værdier.
Når vi har planer og tilbøjeligheder, som drejer sig om penge og glæder os over alt det, som penge kan købe, er det rigtige tidspunkt kommet for at standse op og spørge, om vi i vore bestræbelser mister de ting, som penge ikke kan købe.
I vore daglige forpligtelser over for penge og over for ophob-

ningen af verdslige goder og i vor higen efter at »sikre os en lykkelig fremtid«, kan det være, at vi i vor daglige færden passerer forbi det, vi prøver at finde. Nogle, som ikke finder kvalitet i tilværelsen, medens de lever, kan muligvis komme til at gå glip af det altsammen.

Husk på, at dagen i morgen er forbundet med dagen i dag, og hvad vi gør i dag, er afgørende for i morgen. Jeg læser fra Alma, kapitel 34, vers 32 og 33:

»Dette ... er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde ... så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag.«

Det bedste ved livet er ikke henne om hjørnet, når jeg rejser på mission, efter at jeg er blevet gift, efter at jeg har fået huset betalt, efter lavkonjunkturen, efter at børnene er kommet i vej.

Det bedste ved livet er nu. I dag er det tidspunkt, da man virkelig bør begynde at leve. I dag er det tidspunkt, da man kan få en god start på i morgen. Fremtiden tilhører dem, der ved, hvordan man skal leve nu. Der er ingen betydningsløse dage i deres liv, som er ivrigt engageret.

For mange er der i dag verden over en tendens til at udsætte de rette påkrævede handlinger og forpligtelser, indtil den internationale uro er stilnet af.

Til dem, der er sådan indstillet, vil jeg gerne sige: »Hans værk må og vil gå fremad. Det kender ingen grænser. Det kender ingen tidsbegrænsninger. Tiden og omstændighederne for handling er nu. Det er påtrængende nødvendigt, at vi griber vort segl og bereder jorden efter hans hensigter.«

Brødre og søstre, lyt igen sammen med mig til hans tidløse indbydelse, ja, til hans mesterlige kontakt: »Og mens han gik langs Galilæas sø, så han Simon og Andreas, Simons broder, i færd med at kaste vod i søen; for de var fiskere.

Jesus sagde til dem: 'Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.'

Og *straks* forlod de deres garn og fulgte ham.« (Mark. 1:16-18.) (Understregning tilføjet.)

Gud hjælpe os til at forlade vor sendrægtige levevis og straks følge ham. Nu er det tiden til at tjene Herren. Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at jeg kender disse sandheder bedre i dag, end jeg gjorde i går, og jeg efterlader jer mit vidnesbyrd nu i Jesu Kristi navn. Amen.

Mormons Bog er Guds ord

Ezra Taft Benson

Jeg taler i dag om et højst vigtigt emne. Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror vi, at „Mormons Bog er Guds ord" (8. trosartikel). Gud har sagt det; det samme har dens skibenter, de, der har vidnet om den, og alle de, der har læst den og modtaget en personlig åbenbaring fra Gud om sandheden af den.

I afsnit 20 i Lære og Pagter siger Herren, at han gav Joseph Smith „kraft fra det høje . . . til at oversætte Mormons Bog, der indeholder . . . Jesu Kristi evangelium . . . der blev givet gennem inspiration" (L. & P. 20:8-10)

Nephi, en af Mormons Bogs profeter og skribenter bevidner, at Mormons Bog indeholder „Kristi ord" (2. Ne. 33:10), og Moroni, bogens sidste skribent, vidner om, at „de ting er sande" (Moroni 7:35).

Denne samme Moroni fremviste disse gamle optegnelser til tre vidner, da han i vor tid blev sendt som en engel fra Gud. Vidnernes vidnesbyrd om optegnelserne findes foran i Mormons Bog. De udtalte: „Vi ved også, at de er blevet oversat ved Guds gave og kraft; thi hans røst har kundgjort os det, hvorfor vi med sikkerhed ved, at dette værk er sandt."

Og Joseph Smith, profeten, det redskab, som Gud brugte til at oversætte denne optegnelse, vidnede om, at „Mormons Bog var den mest korrekte af alle bøger på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at adlyde dens forskrifter, end ved nogen anden bog." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme* side 232)

Mormons Bog er skrevet for os i vor tid. Gud er bogens forfatter. Den er en beretning om et faldent folk, samlet af inspirerede mænd til velsignelse for os i dag. Disse mennesker fik aldrig bogen at se, den var beregnet for os. Mormon, den fordums profet, efter hvem bogen er opkaldt, forkortede århundreders optegnelser. Gud, som kender enden fra begyndelsen, fortalte ham, hvad han skulle tage med i denne forkortelse, som vi ville have brug for i vore dage. Mormon overdrog optegnelserne til sin søn Moroni, den sidste skribent i bogen. Og Moroni, som skrev for mere end 1500 år siden, men henvendte sig til os i dag, sagde: „Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger." (Moroni 8:35)

Mormons Bogs formål er anført på titelbladet. Det er „for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er *Kristus, den evige Gud.*"

Nephi, den første profet og skribent i Mormons Bog udtaler: „Thi min hele hensigt er at kunne overtale mennesker til at komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud, og blive frelst.

Af den grund skriver jeg ikke det, der behager verden, men kun det, der behager Gud og dem, som ikke er af verden.

Jeg vil derfor give mine efterkommere befaling om, at de ikke skal fylde disse plader med ting, som er uden værdi for menneskene" (1. Ne. 6:4-6)

Mormons Bog fører mennesker til Kristus gennem to fundamentale måder. For det første fortæller den tydeligt og klart om Kristus og hans evangelium. Den vidner om hans guddommelighed og om behovet for en Forløser og det nødvendige i at vi sætter vor lid til ham. Den vidner om fal-

det og om forsoningen og om evangeliets forste principper, hermed også om nodvendigheden af at have et sonderknust hjerte og en angergiven ånd og om en åndelig genfodsel. Den hævder, at vi må holde ud til enden i retskaffenhed og fore en helligs moralsk tilværelse. (Mormon 2:14, L. & P. 59:8)

For det andet afslorer Mormons Bog Kristi fjender. Den gor falske lærdomme til skamme og afskaffer splid (se 2. Ne. 3:12). Den styrker de ydmyge Kristi tilhængere mod den ondes anslag, planer og lærdomme i vor tid. De former for frafald, der findes omtalt i Mormons Bog, ligner dem, vi har i dag. Gud har med sin vidunderlige forudviden udformet Mormons Bog på en sådan måde, at vi kan se fejlene og vide, hvordan vi skal bekæmpe falske uddannelsesmæssige, politiske, religiose og filosofiske opfattelser i vor tid.

Og Gud forventer, at vi skal bruge Mormons Bog på flere måder. Vi skal selv læse den -- omhyggeligt og med en bøn i hjertet — og mens vi læser den, skal vi overveje, om denne bog er Guds værk eller skrevet af en ung, ulærd mand. Og når vi så er færdig med at læse bogen, opfordrer Moroni os med disse ord til at sætte den på prøve:

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft" (Moroni 10:4) Jeg har gjort sådan, som Moroni opfordrer til, og jeg kan bevidne for jer, at denne bog er fra Gud og således virkelig er sand.

Vi skal bruge Mormons Bog som grundlag for vor undervisning. I afsnit 42 i Lære og Pagter, siger Herren: „Kirkens ældster, præster og lærere skal forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i . . . Mormons Bog, hvori evangeliets fylde findes" (L. & P. 42:12).

Når vi læser og underviser, skal vi jævnføre det, der står i Mormons Bog med os, så „den kan blive os til gavn og lærdom" (1. Ne. 19:23).

Vi skal bruge Mormons Bog til gendrivelse af indsigelser mod kirken. Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus åbenbarede sig til Joseph Smith i et forunderligt syn. Efter den store oplevelse fortalte Joseph en præst om den. Joseph blev forbavset over at høre præsten sige, at der på den tid ikke længere forekom sådan noget som syner eller åbenbaringer, at alt sådan noget var ophørt. (Se Joseph Smith 2:21)

Denne bemærkning symboliserer praktisk talt alle de indvendinger, der nogen sinde har været rejst mod kirken af ikke-medlemmer og afvegne medlemmer. De tror nemlig ikke, at Gud åbenbarer din vilje til kirken i dag gennem Guds profeter. Alle indvendinger, hvad enten de drejer sig om abort, flerkoneri, helligholdelse af sabbaten, og lignende . . . drejer sig i virkeligheden om, hvor vidt Joseph Smith og hans efterfølgere var og er Guds profeter, som modtager guddommelig åbenbaring. Men hør så en fremgangsmåde, hvorefter man ved hjælp af Mormons Bog kan behandle de fleste indvendinger.

1. Forstå indvendingen.
2. Giv svaret ud fra åbenbaring.
3. Vis hvordan svarets rigtighed i virkeligheden afhænger af, om man har nutids-åbenbaringer gennem nutids-profeter eller man ikke har dem.
4. Forklar, at spørgsmålet om, hvorvidt vi har nutidsprofeter og åbenbaringer dybest set afhænger af, om Mormons Bog er sand.

Derfor er det eneste problem, den pågældende har at løse for sig selv, spørsmålet om, hvorvidt Mormons Bog er sand eller ej. For hvis Mormons Bog er sand, så er Jesus Kristus, og Joseph Smith var hans profet, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand, og den ledes i dag af en profet, der modtager åbenbaring.

Vor hovedopgave er at forkynde evangeliet og at gøre det effektivt. Vi har ikke pligt til at besvare enhver indsigelse. Ethvert menneske kommer på et eller andet tidspunkt i en situation, hvor det må bestemme sig til, om det vil tro eller ej. „Og dersom det ikke er Kristi ord, døm da," siger Nephi, „thi Kristus vil vise jer i de sidste dage med kraft og stor herlighed, at det er hans ord, og I og jeg skal stå ansigt til ansigt for hans domstol, og I skal vide, at jeg har fået befaling af ham til at skrive disse ting." (2. Ne. 33:11) Ethvert menneske må dømme for sig selv, vel vidende at Gud vil holde ham ansvarlig.

Mormons Bog skal benyttes, „som et banner for mit folk, der er af Israels hus," siger Herren, og dens ord „skal hvisle til jordens ender" (2. Ne. 29:2). Vi, medlemmerne af kirken og især missionærerne, skal være dem, der hvisler eller beretter og vidner om Mormons Bog lige til jordens ender.

Mormons Bog er den store standard, vi skal benytte. Den viser, at Joseph Smith var en profet. Den indeholder Kristi ord, og dens store opgave er at føre mennesker til Kristus, alt andet er underordnet. Det gyldne spørgsmål med hensyn til Mormons Bog er: „Ønsker De at vide mere om Kristus?" Mormons Bog er det bedste middel til at skabe den gyldne kontakt. Den indeholder ikke det, der „behager verden" (1. Ne. 6:5), og derfor er verdslige mennesker ikke interesseret i den. Den er en kæmpestor sigte.

Enhver om flittigt har søgt at lære at kende Mormons Bogs undervisning og lærdomme og samvittighedsfuldt har benyttet den i missionnærarbejde, ved med sig selv, at den er *det redskab*, som Gud har givet missionærerne til at overbevise jøder som ikke-jøder og lamanitter om sandheden af vort budskab.

Vi har imidlertid ikke benyttet Mormons Bog, sådan som vi skulle. Vore hjem er ikke så stærke, hvis vi ikke bruger den som middel til at føre vore børn til Kristus. Vore hjem kan blive bedraget af verdslige tilbøjeligheder og lærdomme, hvis vi ikke ved, hvordan vi kan bruge den bog til at afsløre og bekæmpe falskheden i socialisme, organisk udvikling, rationalisme, humanisme, osv. Vore missionærer er ikke så effektive, som de kunne være, hvis de ikke „hvisler" med den. (2. Ne. 29:2) Sociale, moralske, kulturelle eller uddannelsesmæssige omvendte vil ikke overleve

dagens hede, med mindre deres overbevisning bunder helt i evangeliets fylde, som Mormons Bog indeholder. Vore undervisningsklasser i kirken er ikke så åndsfyldte, med mindre vi holder den op som et banner. Vor nation vil vedblive at degenerere, med mindre vi læser og retter os efter dette lands Gud, Jesus Kristi ord, og holder op med at opbygge og støtte de hemmelige sammenslutninger, som Mormons Bog fortæller os var skyld i begge de tidligere amerikanske civilisationers fald.
Nogle af de første missionærer blev, da de vendte hiem, irettesat af Herren i det 84. afsnit i Lære og Pagter, fordi de havde behandlet Momons Bog letsindigt eller skødesløst. Som følge deraf var deres sind blevet formørket. Herren sagde, at den slags behandling af Mormons Bog bragte hele kirken under fordømmelse, ja, alle Zions børn. Og derpå sagde Herren: „Og de skal forblive under denne fordømmelse, indtil de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog" (se L. & P. 84:54-57). Er vi stadig under den fordømmelse?
Læsning af Mormons Bog er noget af det, der bedst kan overtale nogen til at rejse på mission Vi har brug for flere missionærer. Men vi behover også bedre forberedte missionærer fra ward og grene og hjem, hvor man kender og elsker Mormons Bog. En stor udfordring og forberedelses dag er nær forestående for missionærer m.h.t. at lære Mormons Bog at kende og undervise ud fra den. Vi har brug for missionærer, der svarer til vort budskab.
Vor reaktion overfor Mormons Bog vil kunne få alvorlige konsekvenser. „Og de, der modtager den med tro og øver retfærdighed, skal få det evige livs krone.
Men for dem, der forhærder deres hjerte i vantro og forkaster den, skal det blive til deres egen fordømmelse.
Thi Gud Herren har talt det" (L. & P. 20:14-16)
Er Mormons Bog sand? Ja.
Hvem er den skrevet for? For os.
Hvad er dens formål? At føre mennesker til Kristus.
Hvordan gør den det? Ved at vidne om Kristus og afsløre hans fjender.
Hvordan skal vi benytte den? Vi skal få et vidnesbyrd om den, vi skal undervise ud fra den, vi skal bruge den som et banner og „hvisle" den frem.
Har vi gjort det? Ikke som vi bør, heller ikke som vi skal.
Får vor reaktion over for denne bog evige følger? Ja, enten til vor velsignelse eller til vor fordømmelse.
Enhver sidste dages hellig bør gøre studiet af denne bog til et varigt foretagende, ellers bringer han sin sjæl i fare og forsømmer det, som skulle give åndelig og intellektuel mening i hele hans tilværelse. Der er en forskel mellem den nyomvendte, hvis omvendelse bygger på Kristi klippe gennem Mormons Bog og som holder fast ved den jernstag — og en, som ikke bygger på det vidnesbyrd.
For mere end et kvart århundrede siden lyttede jeg i dette Tabernakel til disse ord: „For nogle få år siden da jeg begyndte min sagførervirksomhed, var min families medlemmer en smule nervøse. De var bange for at jeg skulle miste min tro. Jeg ville gerne være sagfører, men jeg havde endnu større lyst til at bevare mit vidnesbyrd, og så lavede jeg mig en fast regel, som jeg vil anbefale jer. Hver morgen, inden jeg begyndte dagens arbejde, læste jeg en halv time i Mormons Bog ... og på disse få minutter om dagen fik jeg læst Mormons Bog igennem hvert år i ni år. Jeg ved, at det holdt mig i harmoni, såvidt jeg selv bevarede harmonien, med Herrens Ånd." (Conference Report, april 1949, side 36) Vi vil på denne måde kunne holde os nærmere Herren end på nogen anden måde jeg kender. Det var præsident Marion G. Romney, der sagde det. Jeg gentager hans råd.
Hvad skal vi da sige om Mormons Bog? Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at den virkelig er sand. Jeg ved det, så sandt som jeg lever. Vi står sammen med profeten Joseph Smith, når han siger: „Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog er den mest korrekte af alle bøger på jorden og vor religions slutsten. Et menneske vil komme Gud nærmere ved at adlyde dens forskrifter end ved nogen anden bog." (*Profetens Joseph Smiths Lærdomm*, side 232)
Må vi kende og anvende denne slutsten og komme Gud nærmere, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kristi symbol

Gordon B. Hinckley

Dette møde har være et storslået møde, og jeg beder ydmygt om, at Herrens Ånd vil tilskynde mig, så at det, jeg siger, vil falde i tråd med de vidunderlige ting, vi har hørt.
For nylig holdt vi et åbent hus i Arizona Tempel. Efter en gennemgribende modernisering af denne bygning, så tæt ved en kvart million mennesker dens smukke indre.
Den første dag, da templet var åbent, var præster fra andre religioner indbudt som særlige gæster, og i hundredevis havde efterkommet indbydelsen. Det var mit privilegium at tale til dem og besvare deres spørgsmål ved afslutningen på deres rundvisning. Jeg sagde til dem, at vi med glæde ville besvare ethvert spørgsmål, de måtte have. Der blev stillet mange spørgsmål. Iblandt dem var der et spørgsmål, som kom fra en protestantisk præst.

Han sagde: »Jeg har været overalt i denne bygning, dette tempel, som bærer Jesu Kristi navn på facaden, men intetsteds har jeg set noget, som skal forestille korset, kristendommens symbol. Jeg har lagt mærke til jeres bygninger andre steder, og på samme måde har jeg fundet, at korset

manglede. Hvordan kan det være, når I siger, at I tror på Jesus Kristus?

Jeg svarede: »Jeg ønsker ikke at støde nogen blandt mine kristne brødre, som bruger korset på deres katedralers kirketårne og på deres kirkebygningers altre, som bærer det på deres klædninger og trykker det i deres bøger og anden litteratur. Men for os er korset symbolet på den døende Kristus, medens vort budskab er en erklæring om den levende Kristus.«

Derefter spurgte han: »Hvis I ikke bruger korset, hvad er da symbolet på jeres religion?«

Jeg svarede så, at vore medlemmers liv måtte blive det eneste meningsfyldte udtryk for vor tro, og det er derfor i virkeligheden symbolet for vor gudsdyrkelse.

Jeg håber ikke, at han fandt, at jeg var selvtilfreds eller selvretfærdig i mit svar. Han havde gjort en korrekt iagttagelse, at vi ikke bruger korset, bortset fra at vore feltpræster bruger det på deres uniformer som identifikation. Vor stillingtagen kan måske ved første øjekast synes at modsige vor erklæring om, at Jesus Kristus er vor tros nøgleskikkelse. Kirkens officielle navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tilbeder ham som Herre og Frelser. Bibelen er vor hellige skrift.

Vi tror, at Det gamle Testamentes profeter, der forudsagde Messias' komme, talte under guddommelig inspiration. Vi glæder os over beretningerne i Mattæus, Markus, Lukas og Johannes, som fremstiller begivenhederne i forbindelse med hans fødsel, gerning, død og opstandelse, som er Guds Søn, Faderens Enbårne i kødet. Ligesom Paulus fordum skammer vi os ikke ved Jesu Kristi evangelium, thi det er en Guds kraft til frelse. (Se Romerbrevet 1:16.)

Og ligesom Peter fastslår vi, at »der er ikke noget under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses«. (Apostlenes Gerninger 4:12.)

Mormons Bog, som vi betragter som Den ny Verdens Testamente, der fremstiller de profeters lærdomme, der levede i gammel tid her på den vestlige halvkugle, vidner om ham, der blev født i Bethlehem i Judæa, og som døde på højen ved Golgatha.

For en verden, der vakler i troen, er den et nyt og magtfuldt vidne om Herrens guddommelighed. Selve forordene til bogen, som er skrevet af en profet, der levede i Amerika for halvandet årtusinde siden, siger kategorisk, at den blev skrevet »for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at JESUS er KRISTUS, den EVIGE GUD, som åbenbarer sig til alle folk.«

Og i vor bog, indeholdende ny tids åbenbaring, har han med disse bestemte ord erklæret sig således: »Jeg er Alfa og Omega, Kristus. Herren; ja, jeg er ham, begyndelsen og enden, verdens Forløser.« (L&P 19:1.)

I lyset af sådanne erklæringer, med et sådant vidnesbyrd for øje, kan mange måske godt spørge, som min ven, præsten i Arizona, spurgte: Hvis I påstår at tro på Jesus Kristus, hvorfor bruger I så ikke symbolet på hans død, korset fra Golgatha?

Dertil må jeg først svare, at intet medlem af kirken nogensinde må glemme den frygtelige pris, der måtte betales af vor Forløser, som gav sit liv, for at alle mennesker kunne leve – dødskampen i Gethsemane, hans prøvelsers bitre bespottelse, den ondskabsfulde tornekrone, der rev i hans kød, pøbelens blodtørstige råben foran Pilatus, hans ensomme, tunge vandring ad vejen til Golgatha, den frygtelige smerte, da store nagler gennemborede hans hænder og fødder, den sygelige tortur af hans legeme, medens han hang på korset den tragiske dag, Guds Søn udbrød: »Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.« (Lukas 23:34.)

Dette var korset, det frygtelige torturinstrument, den afskyelige opfindelse, der var beregnet på at skulle tilintetgøre Fredens Fyrste, den ondskabsfulde gengældelse for hans mirakuløse værk, når han helbredte de syge, fik de blinde til at se, oprejste de døde. Dette var korset, han hang på og døde på Golgathas ensomme top.

Vi kan ikke glemme det. Vi må aldrig glemme det, for her bragte vor Frelser, vor Forløser, Guds Søn, et stedfortrædende offer for hver enkelt af os. Men den sorg, man så den mørke aften før den jødiske sabbat, da hans livløse legeme blev taget ned og hurtigt lagt i en lånt grav, udryddede håbet hos selv hans mest ivrige og vidende disciple.

De var berøvet forståelsen af det, han havde fortalt dem tidligere.

Den Messias, de troede på, var død; deres Mester, hvem al deres længsel, al deres tro, al deres håb gjaldt, var borte. Han, der havde talt om evigt liv, han, der havde oprejst Lazarus fra graven, var nu død, lige så vist, som alle mennesker før ham var døde.

Nu havde hans sorgfyldte, korte liv nået sin afslutning. Hans liv havde været, som Esajas længe før havde forudsagt: Han blev »... såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham.« (Esajas 53:5.) Nu var han borte.

Vi kan kun svagt forestille os følelserne for dem, der elskede ham, medens de grundede over hans død i den jødiske sabbats lange timer, den dag, vi kalder lørdag.

Så gryede ugens første dag, Herrens sabbat, som vi er kommet til at kende den. Over for dem, som kom til graven tynget af sorg, erklærede den engel, som var der: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?« (Lukas 24:5.)

Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt.« (Matt. 28:6.)

Her var sket det største mirakel i menneskets historie. Tidligere havde han sagt til dem: »Jeg er opstandelsen og livet.« (Johannes 11:25.)

Men de havde ikke forstået det. Nu vidste de det. Han var død i sorg, smerte og ensomhed. Nu på den tredje dag stod han op i magt, skønhed og liv, førstegrøden af alle hensovede, forsikringen for mennesker i alle tidsaldre om, at »ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.« (1. Kor. 15:22.)

På Golgatha var han den døende Jesus. Fra graven opstod han som den levende Kristus. Korset havde været frugten af Judas' bitre forræderi, resultatet af Peters fornægtelse. Den tomme grav blev nu vidnesbyrdet om hans guddommelighed, forsikringen om evigt liv, svaret på Jobs ubesvarede spørgsmål: »Om manden dog døde for atter at leve!«

Hvis han blot var død, kunne han være blevet glemt, eller i bedste fald, husket som en af de mange store lærere, hvis liv er blevet kort beskrevet ved hjælp af nogle få linier i historiebøgerne.

Nu, da han var opstanden fra de døde, blev han livets Herre. Nu kunne hans disciple med Esajas i sikker forvisning synge: »Hans navn skal være Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.« (Esajas 9:6.)

Jobs forventningsfulde ord var gået i opfyldelse: »Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! Mine nyrer forgår i mit indre!« (Job 19:25-27.)

Maria udbrød: »Rabbuni!« da hun første gang så den opstandne Herre, (Joh. 20:16) thi Mester var han nu, Herre, ikke blot over livet, men over selve døden. Borte fra dødens brod, brudt var gravens overmagt.

Den frygtsomme Peter blev forvandlet. Selv den tvivlrådige Thomas erklærede fuld af nøgternhed, ærbødighed og virkelighedssans: »Min Herre og min Gud!« (Johannes 20:28.) »Vær ikke vantro, men troende« (Johannes 20:27), var Herrens uforglemmelige ord ved denne enestående lejlighed. Derefter tilkendegav han sig for mange, herunder også, som Paulus beretter, »for over fem hundrede brødre på én gang.« (1. Kor. 15:6.)

Og her på den vestlige halvkugle var der andre får, som han havde talt om tidligere. Og menneskene dér »hørte ... en røst, som om den kom fra himlen ... og den sagde til dem: Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.

... og se, de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem ...

Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden ...

Stå op og kom hen til mig.« (3. Ne. 11:3, 6-10, 14.)

Så følger der i denne smukke beretning mange af den opstandne Herres ord i forbindelse med hans mission blandt folket i det gamle Amerika.

Og nu er der endelig vor tids vidner, for han kom igen for at åbne denne evangeliske uddeling, den profeterede tidernes fyldes uddeling. I et storslået syn viste han – den opstandne, levende Herre – og hans Fader, Himmelens Gud, sig for en profet, der endnu kun var en dreng, i den hensigt at påbegynde en gengivelsen af de ældgamle sandheder. Så fulgte der en sand »sky af vidner« (Hebr. 12:1). Og han, som havde modtaget synet, Joseph Smith – vor tids profet – erklærede med nøgterne ord:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud.« (L&P 76:22-24.)

Hertil kan føjes de millioner af vidnesbyrd, som ved den Helligånds kraft er blevet båret og nu bæres, og som højtideligt vidner om, at han virkelig lever.

Det vidnesbyrd er blevet disse millioners trøst og styrke. For eksempel har jeg i den seneste tid tænkt meget på en ven i Sydvietnam. Jeg ved ikke, hvor han er, eller hvordan hans situstion er. Jeg ved kun, at han er en mand med en rolig og ophøjet tro på Gud, vor evige Fader, og på hans Søn, den levende Kristus. Medens frihedens lys flimrer og dør ud i dette sorgens land, synes jeg, at jeg kan høre ham synge, som jeg har hørt ham synge før:

»Om gennem prøven jeg lader dig gå,
min nåde tilstrækkelig skal du vist få;
du skal ikke skades af prøvelsens ild,
at lutre dit hjerte er alt, hvad jeg vil.«
(Så sikker en grundvold, *Salme* nr. 166.)

Fordi Frelseren lever, bruger vi ikke symbolet på hans død som symbol på vor tro. Men hvad skal vi bruge? Intet tegn, intet kunstværk, intet formgivet billede er tilstrækkeligt til at give udtryk for den herlighed og det under, som den levende Kristus står for.

Han fortalte os, hvad dette symbol skulle være, da han sagde: »Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!« (Johannes 14:15.)

Som hans disciple kan vi ikke gøre noget ondt, noget forlorent eller noget vrangvilligt uden at tage glansen af hans billede. Ej heller kan vi gøre noget godt eller velgørende eller gavmildt uden at gøre hans symbol endnu mere strålende, hvis navn vi har taget på os.

Og således må vort liv blive et meningsfyldt udtryk for eller symbol på vor erklæring om vort vidnesbyrd om den levende Kristus, den levende Guds evige Søn.

Så enkelt er det, mine brødre og søstre, og så dybtgående, og vi gør klogt i aldrig at glemme det.

Han lever! Vor Forløser stor,
ej tolkes kan vor fryd på jord.
Han lever! Jesus Frelser, kær,
ej dødens bånd ham binder mer'.
Han lever! Frem at føre dig
til fredens bolig, himmerig.
Han lever! Hører dér din bøn
og sender trøst til dig som løn.
Han lever! Evigt viser vej,
hans kærlighed formindskes ej.
Han lever! Skriften lærer det,
for evigt konge, præst, profet.
Han lever! Pris hans kære navn;
o, Jesus, kom og tag i favn!
Han lever! Vor Forløser stor,
ej tolkes kan vor fryd på jord.

I Jesu Kristi navn. Amen.

Tro – det første skridt

Howard W. Hunter

Kristne over hele verden har netop fejret den begivenhed, som af dem betragtes som værende den største hændelse, historien kan berette om – det, der skete, da Herren og Mesteren steg op af graven for at leve igen efter at være blevet dræbt på korset. Denne begivenhed er blevet fejret hvert forår i mere end 1900 år. Når den dag kommer, mindes vi om, at den kolde, mørke vinter er ved at være til ende, og hele naturen er rede til at komme til live. Efter at sneen er smeltet bort, frembringer træer og buske nye skud, knopper begynder at briste, og hele jorden bliver som en symfoni af varme og farve, der forsikrer os om nyt liv. Forandringen i naturen kommer til live hvert år, erindrer os om den forandring, der skete fra Getsemanes tungsind og fortvivlelse til opstandelsens strålende begivenhed. Stenen blev rullet bort, og budskabet lød: »Han er ikke her, men han er opstanden.« (Luk. 24:6.)

Opstandelsens betydning har er grundlæggende betydning for enhver, der har mod til at tro. Er det sandt? Er Jesus Kristus en realitet? Kom han virkelig til jorden, forkyndte han sit evangelium og gav sit liv for menneskeheden? Er det sandt, at han opstod fra graven for at gøre det muligt for dig og mig at leve igen efter døden og have evigt liv? Hvilket bevis er der for, at disse ting er sande? Hvordan kan vi få kundskab om sandheden af disse ting, hvis vi ikke har den? Jeg vil gerne sige jer, at jeg tror på disse ting af hele mit hjerte. Jeg ved, de er sande. Jeg ved, at Gud lever og i bogstavelig forstand er vor himmelske Fader, at Jesus Kristus er hans Søn, verdens Forløser, og at hvert eneste menneske, som lever på jorden, eller som har levet, eller som skal leve på jorden, gennem hans sonoffer skal opstå efter døden og leve igen.

Min tro i denne henseende er kommet på samme måde, som den er kommet til andre, som tror. Alle mennesker kunne få denne forståelse, hvis de fulgte denne enkle formaning fra skriften: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.
Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.« (Mattæus 7:7-8.)

I sit brev til Israel formede Jakob formaningen i ord med lignende betydning: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden.« (Jakobs Brev 1:5-6.)
Der er nogle, som tror, og andre, der tvivler, men tvivlsspørgsmål kan løses og kundskab modtages, hvis vi vil følge disse enkle instruktioner fra skriften. Naturligvis vil de, der mangler ønsket om at vide besked og »jages og kastes hid og did af vinden« aldrig forstå det, der tilhører Gud og hans guddommelige plan. En profet har fremsat denne meningsfyldte udtalelse:
»De ting, der hører Gud til, er af stor betydning; og tid og erfaring og omhyggelige, alvorsfulde og dybsindige tanker er det eneste, der kan udfinde dem. Hvis du vil lede en sjæl til frelse, må dit sind, o menneske, strække sig så højt som til de yderste himle, og granske og fatte de mørkeste labyrinter og evighedens store udstrækning – du må kommunikere med Gud.« (Joseph Smith, History of the Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, 3:295. På dansk i Institutprogrammet, lektie 43, side 557.)
Evangeliet er, således som det blev bragt til jorden af Frelseren, de gode nyheder om frelse; derfor er frelsesplanen Jesu Kristi evangelium. Han sagde: »Derfor ihukom, hvad jeg har sagt jer.
Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.
Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset, og efter at jeg havde været opløftet på korset, at jeg da kunne drage alle mennesker til mig, så ligesom jeg har været opløftet ved menneskene, således skulle menneskene opløftes ved Faderen til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller slette.« (3. Nephi 27: 12-14.)
Når vi studerer evangeliet grundigt, kommer den forståelse til os, at evangeliets grundlæggende bestanddele eller grundsætninger, som forkyndtes af Mesteren består af følgende skridt:

1. Vi må inden i os selv udvikle en tro på Jesus Kristus, at han er Guds Søn og verdens Frelser.

2. Vi må omvende os fra forkerte handlinger og være villige til at følge hans belæringer.
3. Vi må døbes i overensstemmelse med instruktionerne til tidligere synders forladelse.
4. Vi må modtage den Helligånd ved håndspålæggelse.
5. Vi må fortsætte med at leve et retfærdigt liv til vore dages ende.

Det første skridt er tro, ikke blot tro i al almindelighed, men en ganske bestemt tro – tro på Herren Jesus Kristus. For at vide, om Jesus Kristus er en realitet eller ej, eller om det er sandt, at han er Guds Søn og kom til jorden for at prædike sit evangelium, give sit liv og gennemføre opstandelsen, så at alle mennesker kan leve igen, må der i ens sjæl opstå et ægte ønske om at få kundskab om sandheden. Når et sådant ønske er stærkt nok, lader vi os overtale til at undersøge bevisførelsen herfor.

Der eksisterer ikke noget håndgribeligt, konkret bevis på Guds eksistens eller på Mesterens guddommelighed i juridisk forstand, men ikke al eftersøgning af sandheden resulterer i håndgribelige, afgørende beviser.

Det er fejlagtigt at påstå, at Gud ikke eksisterer, fordi der ikke foreligger noget afgørende bevis. I mangel af den form for bevisførelse, som inden for videnskabens verden ofte menes at være nødvendig for en positiv bevisafgørelse, kan vor efterforskning bringe os ind på det område, man kalder for indiciebeviser.

Vi kunne bruge timer til at beskrive universets undere, jordens undere, naturens undere, det menneskelige legemes undere, de fysiske loves nøjagtighed og tusind andre ting, som indprenter i en sandhedssøgers samvittighed, at der findes en Skaber og én, der hersker over universet.

Hvordan ville vor situation være, hvis Guds eksistens kunne afgøres ved et fuldstændigt håndgribeligt bevis? Hvad ville der ske med begrebet tro som evangeliets første skridt eller grundsætning?

En af de ting, som Mesteren i sine belæringer lagde vægt på, var at fremhæve vigtigheden af tro. Tro er det element, der bygger bro, når det håndgribelige bevis ikke eksisterer. Det er netop det, som forfatteren af brevet til Hebræerne talte om, da han henviste til troen som »fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser«. (Brevet til Hebræerne 11:1.)

Med andre ord, troen er en forsikring om, at en sandhed eksisterer, selv om den ikke tydeligt tilkendegives eller kan bevises håndgribeligt.

Lad os antage, at alt kunne bevises håndgribeligt. Hvad ville der så ske med begrebet tro? Der ville ikke være brug for troen, og den ville blive borteliminеret og give plads for dette spørgsmål: Hvis troen er evangeliets første skridt, og den er borteliminеret, hvad sker der så med evangeliets plan?

Selve grundvolden vil vakle. Jeg hævder, at der en guddommelig årsag til, at ikke alt kan godtgøres ved et konkret bevis. De, der tvivler, beder almindeligvis om et bevis eller et tegn, så de kan tro. Profeten Alma talte til sit folk om netop dette emne og sagde til dem:

»Ja, der er mange, der siger: Dersom du vil vise os et tegn fra himlen, da kan vi med sikkerhed vide det, og da vil vi tro.

Nu vil jeg spørge: Er det tro? Jeg siger nej; thi hvis et menneske ved noget, har han ingen grund til at tro; thi han ved det.« (Alma 32:17-18.)

Alma talte derefter til sit folk om begrebet tro og lignede den ved en sæd, som efter at være blevet plantet havde brug for omsorg og pasning. Ønsket om frugt bevirkede, at sæden blev plantet, og planteren havde tro på, at den ville spire og vokse. Alma fortsætter med at beskrive denne troens sæd:

Og når træet begynder at vokse, vil I sige: Lad os passe det med megen omhu, så det kan slå rod og vokse og bære frugt for os. Og dersom I nu passer det med megen omhu, vil det slå rod og vokse op og bære frugt.

Men dersom I forsømmer træet og ikke drager omsorg for det, vil det ikke slå rod; og når solen så kommer og kaster sine brændende stråler derpå, visner det, fordi det ingen rod har, og I rykker det op og kaster det ud.

Det er ikke, fordi sæden ikke var god, og det er heller ikke, fordi dets frugter ikke ville være ønskværdige, men det er, fordi jeres jord er ufrugtbar, og I ikke vil drage omsorg for træet; derfor kan I ikke nyde frugten deraf.

Og om I ikke vil pleje ordet og med troens øjne skue fremad til frugten deraf, så kan I aldrig plukke frugten af livets træ. (Alma 32:37-40.)

Således bliver troen det første skridt i enhver handling, og den må også være det første skridt til forståelse af evangeliet. Tro på Herren Jesus Kristus bringer os til kundskab om hans sonoffers virkelighed. Vi har behov for at blive belært om og forstå denne første grundsætning.

I de sidste to vers i Mattæus-evangeliet findes beretningen om Mesterens sidste tilkendegivelse for de elleve disciple på bjerget i Galilæa. Hans afskedsord lægger vægt på betydningen af hans lærdomme og overdrager det store hverv til andre at belære alle mennesker, hvilket gøres med disse enkle, letforståelige ord:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende. (Matt. 28:19-20.)

Der er lagt eftertryk på ordene *lærer* og *døber*. Ifølge denne formaning i skriften er kirkens missionærer, både unge og gamle, ude i verden for at lære alle, som vil høre på dem, om begrebet tro på Herren Jesus Kristus og andre evangeliske grundsætninger.

Dette er i overensstemmelse med det forbillede, som Mesteren selv skabte, som det berettes af Markus:

»Og han kalder de tolv til sig og begyndte at udsende dem, to og to.« (Markus 6:7.)

De gik ud og bar vidnesbyrd om hans guddommelighed på den tid for over 1900 år siden, og hengivne ambassadører for evangeliet bærer i dag det samme vidnesbyrd, når de går ud i verden »to og to«.

Verdens nationer vil blive velsignet gennem det budskab, de bringer, og hvert eneste menneske, som har et oprigtigt ønske om at finde sandheden, vil lære at kende den sande og levende Gud, og at Jesus er Kristus, hele menneskehedens Forløser ved sit sonoffer, hvis han eller hun vil lægge øren til budskabet. Må troen hos hver enkelt af os blive styrket gennem en bevidst bestræbelse, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvorfor I kalder mig Herre, Herre og gør ikke som jeg siger?

Spencer W. Kimball

I den forløbne uge har vi fejret påskeugen. Glædelig påske allesammen!
Vi læser i skriften:
„Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven.
Og se, da blev der et stort jordskælv; thi en Herrens engel steg ned fra Himmelen og gik frem og væltede stenen bort og satte sig på den.
Hans udseende var som lynild, og hans klædning hvid som sne.
Og de, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde.
Men engelen tog til orde og sagde til kvinderne: „Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter.
Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå!
Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for jer til Galilæa; dér skal I se ham. Se, nu har jeg sagt jer det." (Matt. 28:1-7)
„Historiens hængsel sidder på døren til en stald i Bethlehem." (Ralph Sockman) Navnet Jesus Kristus og det, som det repræsenterer, er blevet pløjet dybt ned i verdens historie, for aldrig at blive gravet op. Kristus blev født den 6. april. Som én af Guds sønner og som hans Enbårne, var hans fødsel af allerstørste betydning. Kristi tjenestegerning – intet i hele verden kan i betydning måle sig med de tre år, hvor han virkede. Korsfæstelsen skete. Det var nødvendigt, at han døde, så han kunne åbne alle menneskers grave ligesom hans egen grav blev åbnet. Uden korsfæstelsestimens dybe mørke kunne der ikke være kommet noget forår af graven. „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1. Kor. 15:22). Det er derfor, vi alle glæder os i dag: „Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?" (1. Kor. 15:55)
De elleve apostle fulgte Kristus til toppen af Oliebjerget, og dette findes optegnet i vore skrifter, da de to engle, som var der, sagde:
„I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen" (Ap. Ger. 1:11).
„Men når der om Kristus prædikes, at han er opstået fra de døde, hvorledes kan da nogle iblandt jer sige, at dødes opstandelse ikke finder sted?" (1. Kor. 15:12).
Formålet med denne konference er, at vi skal forny vor tro, styrke vore vidnesbyrd og lære om Herrens veje af hans retteligt udpegede og bemyndigede tjenere. Må vi benytte denne leilighed til at minde hinanden om vore pagter og løfter og forpligtelser.
Alle medlemmer er blevet døbt ved nedsænkning i vandet og har modtaget Helligånden ved håndspålæggelse af retteligt bemyndigede mænd, som bærer det hellige præstedømme. Vi er alle ved dåb blevet indlemmet i Jesu Kristi Kirke, når vi har ydmyget os for Gud, har ønsket at blive døbt, har fremstillet os med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (Mormon 2:14), og når vi har bevidnet over for kirken, at vi virkelig omvender os fra vore synder og er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham til enden og således ved vore gerninger tilkendegivet, at vi har modtaget Kristi Ånd til vore synders forladelse.
Med nogle af brødrene er vi netop for nylig kommet tilbage fra områdekonferencen i Sao Paulo, i Brasilien og Buenos Aires, Argentina. I denne sydlige verden af Zion mindede vi dem om, at Zion var hele Nord- og Syd- amerika, som de vidtfavnende, udbredte vinger af en stor ørn, hvoraf den ene vinge var Nordamerika og den anden Sydamerika.
Kirken dér går fremad og vokser. Folket er lykkeligt og inspireret; de unge ler og danser, mens de udvikler sig til at blive ledere.
„Israels indsamling" er i virksomhed, når folk fra fjerne lande accepterer evangeliet og forbliver i deres egne lande. Israels indsamling for mexikanere sker i Mexiko; i Skandinavien for dem i norden; indsamlingsstedet for tyskerne er i Tyskland; og for polyneserne på øerne; for brasilianerne i Brasilien; for argentinerne i Argentina. Vi udtrykker vor taknemmelighed til Herren for hans godhed, når vi leder aktiviteterne for 3½ million mennesker, som

stadig bliver mere talrige og mere uafhængige og også mere trofaste.

Næsten 19.000 missionærer prædiker i dag evangeliet. „Marken er allerede hvid til høsten" (L. & P. 4:4), og missionærerne og medlemmerne fører mange til kundskab om evangeliet.

Vi sender missionærer til jordens fire hjørner og til verdens ender og glæder os til den dag, vi skal bringe ophøjelsens budskab til alle steder i norden, syden, østen og vesten samt til øerne på havet. Vor kirke er i sandhed en verdenskirke med næsten 700 fungerende stave, omkring 7.500 ward og grene og cirka 150 missioner. Vi nærmer os dækning af jorden med evangeliet, således som dybderne er dækket med de vældige oceaner.

Kirken er sund. Folk er i almindelighed trofaste. De er lykkelige. For nylig stillede en meget kendt gæst fra de østlige stater mig det spørgsmål: „Hvorfor er I, mormonfolket, sådanne lykkelige mennesker?" Mit svar var: „Det er fordi vi har alt: Jesu Kristi evangelium, lyset, præstedømmet, magten, forjættelserne, pagterne, templerne, vore familier og sandheden."

Vi har indviet et pragtfuldt tempel i Washington, D. C., og har bekendtgjort, at endnu et tempel skal bygges i Sao Paulo i Sydamerika.

Ved en tidligere konference gjorde vi jer opmærksom på, at Herren havde skabt os denne smukke verden og givet fader Adam befaling om at behandle jorden og dyrke landet og at gøre det beboeligt. Denne befaling går videre til os.

Vi anbefaler alle mennesker at undgå unødig forurening, at jorden dyrkes og holdes ren, produktiv og smuk. Han gav os urterne og de gode ting, som frembringes af jorden, til føde og klæder, til huse og lader, frugthaver, nyttehaver og vingårde; hver efter sin egen årstid, og alt dette er givet til gavn og nytte for mennesket, både til at fryde øjet og til at glæde hjertet; til føde og klæder, og til smag og lugt, til at styrke legemet og til at levendegøre sjælen. Og det behagede Gud, at han havde givet alt dette til menneskene; thi derfor er det blevet skabt til at bruges, med måde (se L. & P. 59:16-20).

Vi bekymres, når vi ser de mange for- og bag- haver, som ikke er blevet passet, og nu er fyldt med ukrudt; grøftekanter er fulde af affald, og snavset hober sig op. Det bedrøver os, når vi ser nedbrudte stakitter, faldefærdige lader, umalede udhuse, hængende låger og dårligt passede ejendomme. Og vi beder igen vort folk om at sørge for deres egne huse og ejendomme.

Der findes en historie om Brigham Young, som efter at have opfordret folk i visse kommuner til bedre at passe og renholde deres præmisser, nægtede at komme tilbage og prædike for dem, idet han sagde noget lignende som: „I lyttede ikke til mig, da jeg opfordrede jer til at rydde op på jeres jorder. De samme døre hænger kun på et hængsel; de samme lader er stadig ikke blevet malet; de samme stakitter er stadig ikke repareret."

Og disse uddrag kommer fra et meget læst magasin:

„Næsten enhver baghave har det, som hver enkelt menneske behøver: En udvej for at begrænse inflationen og afhjælpe verdens fødemiddelkrise, som truer os.

Det kaldes jord. Og der behøver ikke at være meget af det for at det kan hjælpe en hel masse.

Det kan være den legeplads, hvor der ikke leges mere, en solrig plet bagved en garage eller bag et hus, en strimmel jord på 3 meter bagest på grunden eller på en nabogrund, som blev anskaffet som græsplæne eller boldbane.

Og alt, hvad I behøver at gøre, for at få dette sted til at mindske jeres omkostninger til fødevarer, er at dyrke jeres egne grøntsager på det.

Man har regnet ud, at en velpasset have, på 5 gange 7 meter, kan give for næsten 1700 kroner friske fødevarer i løbet af ½ år. Så besparelserne kan blive betydelige."

Vi er glade for at se, at mange mennesker dyrker deres haver og passer deres frugttræer, medens de forbereder sig til at henkoge ved at købe henkogningsglas. Myndighederne her og mange mennesker tilplanter jorden på næsten samme måde som man dyrkede „nyttehaver" under den andens vedenskrig. Vi lykønsker de familier, som hører efter og praktiserer hvad de hører.

Vi gør os umage for at sørge for vore egne medlemmer, og vi lærer dem at paktisere økonomi, og at opmagasinere et års forråd af nødvendighedsartikler.

Vi lærer vort folk at efterleve sundhedslovene. Det giver betydeligt udbytte i form af et længere og sundere liv.

Videnskabelige undersøgelser ved et universitetscenter afslører den kendsgerning, at „der er en betydeligt lavere procent kræft i lunger og spiserør blandt mormonkirkens medlemmer." En kendt læge sagde, at de er sundere og klogere som følge af at de ikke ryger og drikker. Han anforte, at kræft i spiserøret har en tydelig forbindelse med alkohol. Han sagde videre: „Beboerne i Utah har som et hele 25 procent færre dødsfald på grund af hjerteslag end andre amerikanere, og dette kan have sin årsag i mindre rygning."

Vi chokeres over rapporteret uærlighed i mange kommuner i vort land. At tabet på grund af butikstyverier og lignende uærlige kneb løber op til milliarder af dollars i dette land alene. Herren sagde til Adams efterkommere og huggede det ind i stenplader: „Du må ikke stjæle" (2. Mos. 20: 15). Alle forældre burde oplære deres børn mod denne dørbringende synd, der kan ødelægge deres karakter. Ærlighed er socialt og kulturelt rigtigt. Løgnere og bedragere er både uærlige og fiender af vor kultur. Uærlighed af enhver art er i høj grad kritisabelt. „Du må ikke sjæle."

Vi beder alle de 3½ million medlemmer af denne kirke være ærlige, være pålidelige, betale for det, de får, og kun tage det, som de rettelig har betalt for. Vi må lære vore bør ærlighed og pålidelighed.

Fra begyndelsen er vi blevet rådet mod hasardspil af enhver art. Ethvert menneske nedbrydes og ødelægges, hvad enten han vinder eller taber, når han får noget for intet, noget uden anstrengelse, noget uden at betale den fulde pris.

For nylig bragte magasinet *U.S. News and World Report* en liste over de væsentligste former for kriminalitet i Amerika med anførsel af, hvad det hvert år koster samfundet. Tabene ved hasardspil overgik alle andre.

Tabene ved hasardspil kostede fem gange så meget som udgifterne ved narkotikamisbrug; mere end tyve gange så meget som tyveri af fragtbiler; fire så meget som bedragerier, svindel og falskneri tilsammen; ti gange så meget som røveri, indbrud, tyveri og butikstyveri; femogtyve gange så meget som vandalisme og brandstiftelse, og mere end dobbelt så meget som omkostningerne ved at opretholde alle føderale, stats- og lokalpolitikorps, plus udgifterne ved at opretholde vore fængsler og domstole, der behandler kriminalitet.

Og hvad kostede så hasardspil?

30 milliarder dollars om året.

Og dog opretter nogle stater i U.S.A. lotterier som et middel til forøgelse af deres indkomst. Nogle klubber — selv blandt religiøse grupper — indfører hasardspil.

Tænk, hvad der kunne gøres, hvis disse penge blev benyttet til noget fornuftigt! Hvad ville 30 milliarder dollars om året ikke kunne gøre for at hjælpe sultne mennesker?

Vi er meget bekymrede over at læse i pressen, at rygning blandt kvinder og unge forøges, og at kvinder i stadig stigende antal nu begynder at få lungekræft. Cirka 80 procent af alle tilfælde af lungekræft forekommer hos cigaretrygere, men dette er kun begyndelsen til problemet. Cigaretrygning er på lignende måde forbundet med emfysem, bronkitis og hjertesygdomme. Disse sygdomme er bekostelige, de er årsag til megen lidelse og fører til alt for tidlig død.

Herren gav i en hellig åbenbaring i 1833 netop det, som vi for nylig har lært gennem videnskabelige undersøgelser: „Hede drikke er ikke for legemet.“ Dermed menes the og kaffe. „Tobak er ikke for legement ... og er ikke godt for mennesket ... vin eller stærke drikke ... er ikke godt, ej heller behageligt for jeres Faders åsyn“ (se L. & P. 89:5-9).

Da disse ting blev opdaget, vidste Herren at kæderygning kan føre til kræft; fortsat drikkeri kan føre til mange ulykker og sygdomme.

Det er nu en befaling til alle hans medlemmer, og når vi oplever, at nogle medlemmer benytter disse forbudte ting, så undrer vi os over, hvordan de forener sådanne aktiviteter med Herren Jesu Kristi udtalelse, da han sagde: „Men hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!' når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Lukas 6:46) Vi håber oprigtigt, at medlemmerne af kirken vil give agt på de ord.

To videnskabsmænd ved University of Utah har givet os beviset: Denne kirke har en lavere dødsrate. Staten Utah, med omkring 72 procent af befolkningen som mormoner, havde i 1971 den laveste dødsrate af samtlige stater i U.S.A. Der var stater med næsten dobbelt så høj en dødsrate som denne stats.

Undersøgelsen viser, at dødsfald på grund af hjerte- kræft- og lever- sygdomme, tre af de ti førende årsager til dødsfald i Amerika i forbindelse med rygning og drikkeri, er mindre fremtrædende i Utah end i De forenede Stater i almindelighed. Således er kirkens dødsprocent nøje forbundet med visdomsordet.

Og derfor spørger vi dem, som ignorerer denne lov: „Hvorfor? Hvorfor?“

Herren sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.

Mange skal sige til mig på hin dag: ‚Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?'

Og da vil jeg sige dem rent ud: ‚Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret.' “ (Matt. 7:21-23)

Dette er en alvorlig sag: at efterleve Herrens befalinger, men somme tider med vilje at ignorere dem.

I den første tid efter skabelsen sagde Herren til Enok: „Se disse dine brødre, de er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab, den dag, da jeg skabte dem; og i Edens Have gav jeg mennesket dets handlefrihed“ (Moses 7:32). Vi har ikke til hensigt at tage handlefriheden, til at benytte sig af disse forbudte ting, fra vore venner og andre mennesker i verden. Men vi tror, at Herren, da han gav visdomsordet, talte til alle mennesker i verden.

Vi frygter, at der i verdenshistorien aldrig har været så mange mennesker, der bøjede sig for guldkalve og billeder af træ og sten og metal, som der nu er mennesker, der bøjer sig for vellystens gud. Denne afgudsdyrkelse, der er så nær forbundet med sindets og legemets ødelæggelse, kan fuldstændig oversvømme verden. Vi har bemærket os den store forøgelse af skilsmisser. Vi misbilliger dem. Vi bedrøves over dem, idet vi må erkende, at hvis der findes nogle som kan retfærdiggøres, er disse kun få. I almindelighed er årsager til skilsmisse *selviskhed* for den ene parts vedkommende, sædvanligvis for begges. Det er væmmeligt og næsten altid ødelæggende for de pågældende i deres tab, deres sorg, deres ensomhed og frustration og især for de mange børn, som i høj grad bliver sorteper. Det er let at undskylde og retfærdiggøre skilsmissen. Vort studium afslører den kendsgerning, at alt for ofte sker den på grund af de pågældendes umoralitet og dyrkelse af vellystens gud.

Det er sandelig vanskeligt at retfærdiggøre, at der i en lille by ikke langt fra os forekom 272 skilsmisser i det samme tidsrum, hvor der blev indgået 341 ægteskaber.

Når mænd og kvinder er så uselviske og deres ægtefæller hengivne, vil de i højere grad have nærmet sig det ægteskabsbillede, som blev beskrevet af Herren, da han sagde: „Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød“ (Moses 3:24).

Når mænd er trofaste mod de pagter, som de har indgået med deres hustru, når de er loyale og uselviske, vil skilsmissetallet dale. Paulus gav denne formaning: „I mænd! Elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den ... på samme måde bør mændene elske deres hustruer som deres egne legemer; den, som elsker sin hustru, elsker sig selv. Ingen har jo nogensinde hadet sit eget kød“ (Ef. 5:25, 28-29).

Og når kvinder glemmer deres smålighed og selviskhed og overgiver sig

til deres egne retskafne mænd som til Herren, og når de er loyale over for deres mænd, således som kirken forventes at være loyal over for Kristus, så vil skilsmissetallet formindskes, familier vil vokse, og børn vil blive lykkelige, og glade børn. Gud skabte mand og kvinde med hver deres talenter, kræfter og opgaver og med evne til at udføre deres specielle opgaver.

Når mændene kommer hiem til deres familier, og hustruerne helliger sig deres børn, så vil vi vende tilbage til den rette opfattelse af, at det at være mor, er den største opgave i livet. Hun er Guds partner. Intet væsen har en stilling med en sådan magt og indflydelse. Hun holder i sine hænder nationers skæbne, for til hende kommer ansvaret og muligheden for at forme nationens borgere.

I en stav i Californien hørte jeg en mor sige følgende: „Jeg er taknemmelig for at jeg er kvinde. Jeg er taknemmelig, fordi jeg er hustru. Jeg er taknemmelig for at jeg er mor. Jeg er taknemmelig for, at jeg er sidste dages hellig." Dette synes jeg var en magtfuld tale. Moderskabet er den største opgave.

Meget er blevet sagt i presse og fra talerstole med hensyn til abort. Jesu Kristi Kirke modsætter sig abort og råder alle medlemmer til ikke at underkaste sig eller deltage i nogen form for abort enten af bekvemmelighedsgrunde eller for at skjule synder. Abort må betragtes som én af de mest oprørende og syndige handlinger i vor tid, når vi er vidne til de skræmmende tegn på efterladenhed, der fører til seksuel umoral. Vi gentager det alvorlige synspunkt, at ethvert indgreb i livets kilder er moralsk, mentalt, psykoligisk og fysisk alvorligt. At gribe ind i nogen af processerne ved skabelse af børn er at overtræde en af de mest hellige af Guds befalinger, den at „blive mangfoldige og opfylde jorden" (1. Mos. 1:28).

Kirkens medlemmer, der gør sig skyldige i abort-synden, må underkaste sig kirkens råds disciplinære strafbestemmelser, alt efter forholdene. Vi minder om gentagelsen af de ti bud, som Herren har givet i vor tid: „Du skal ikke stiæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant" (L. & P. 59:6). Vi ser nogle lighedspunkter.

Vi afskyr pornografi, der synes at oversvømme landet. Lovgivningen gør en indsats for at begrænse den, men den bedste måde at standse den på er at få mænd og kvinder med deres familer til at opbygge barrikader imod den. Vi spørger jer: „Ønsker I gode mennesker i jeres samfund, at denne forfærdelige uting skal fordærve jeres familier og jeres medmennesker?"

Moses kom ned fra det rygende Sinaibjerg med de ti bud til det omvandrende, israelske folk. Det var fundamentale regler for livsførelse. Disse befalinger var imidlertid ikke nye. De havde været kendt af Adam og hans efterkommere, som fra begyndelsen var blivet befalet at efterleve dem, de blev blot gentaget af Herren overfor Moses. Befalingerne var blevet til før der var liv på jorden og hørte med til den plan om menneskenes prøve, som var blevet stadfæstet i Himlens råd.

Det første af de ti bud forlanger, at mennesker tilbeder Herren; det fjerde udpeger en sabbatsdag, specielt beregnet til gudsdyrkelse: „Du må ikke have andre guder end mig ... kom hviledagen i hu, at du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre" (2. Mos. 20:3, 8).

Undladelse af at holde sabbatsdagen hellig er bevis på menneskets undladelse af at opfylde den individuelle prøve, der blev fastsat for enhver af os, før verdens skabelse: „for at se, om de vil gøre-alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem" (Abraham 3:25).

Vi opfordrer vore medlemmer til at foretage alle deres indkøb på hverdage. Igen siger vi: „Men hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!' når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk. 6:46)

Da Herren sagde: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!" tror vi, at han mente nøjagtig det, han sagde. Vi er forbløffede over den bevidste indsats, mange mennesker i denne verden gør med hensyn til at påtage sig at forandre de på rette vis etablerede mønstre for social adfærd, som Herren har sat, især med hensyn til ægteskab, sexliv og familieliv. Vi må sige: „Dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper" (se Esajas 29:14).

Brødre og søstre, Gud velsigne jer, medens I går fremad for at opfylde alle jeres forpligtelser og efterlever befalingerne. Vi velsigner jer i jeres bestræbelser for at blive ligesom vor Herre, at I vil blive mere lig ham. Må Gud velsigne jer i rigt mål i jeres hjem, jeres familier, og i jeres personlige tilværelse. Jeg beder om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Om at bære præstedømmet værdigt

Spencer W. Kimball

Mens jeg sad her, og lyttede til de glimrende taler fra disse fire brødre i aften, ønskede jeg, at alle drenge i denne verden og enhver mand i denne verden kunne høre prædikener som disse til at give dem nogle begreber, nogle ideer og nogle standarder, som de kunne arbeide hen imod Hvor er vi heldige, vi kirkens drenge og mænd, at vi således kan blive instrueret og inspireret i vor personlige livsførelse og i vort kirkelige arbejde

Jeg vil gerne have lov til at sige nogle få ord til vore udøvende embedsmænd og især til biskopper og stavspræsidenter, som er de „almindelige dommere" i Israel (L & P 107:74)

Jeg vil læse for jer profeternes ord og ordene fra kirkens præsident i forrige århundrede Præsident John Taylor citeres for følgende:

„Jeg har endvidere hørt om nogle biskopper, der har søgt at dække over menneskers synder Jeg siger til dem i Guds navn, at de selv vil komme til at bære disse synder og blive dømt derfor. Og jeg siger jer, at enhver mand, som omgås med synd, vil komme til at bære den synd, og hvis nogen af jer ønsker at tage del i menneskenes synder eller støtter dem, vil I selv komme til at bære dem. Hører I det, biskopper og præsidenter? Gud vil kræve det af jeres hænder. I er ikke sat i stillinger for at omgås letsindigt med retskaffenhedens principper eller dække over menneskenes skændige gerninger og rådenskab." (**Conference Report,** april 1880, side 78)

Jeg læser endvidere fra George Q. Cannon, som også var i Det første Præsidentskab:

„Guds Ånd ville utvivlsomt blive så bedrøvet, at den ikke alene ville opgive dem, som er skyldige i disse overtrædelser, men den ville også trække sig tilbage fra dem, som tillader, de finder sted i vor midte, uhildet og uden irettesættelse. Og lige fra kirkens præsident og nedad gennem alle præstedømmets rækker vil der finde tab sted af Guds Ånd, en tilbagetrækkelse af hans gaver og velsignelser og kraft, fordi de ikke tager de passende forholdsregler til at kontrollere og afsløre deres synder." (**Journal of Discourses,** 26 139)

Og nu mine brødre vi kunne citere mange andre af brødrene på linie med disse.

Vi er bekymrede over, at den interviewende leder i sin personlige sympati for overtræderen og måske i sin kærlighed til hans familie, alt for ofte har tilbøjelighed til at undlade at gennemføre de disciplinære regler, som overtræderne fortjener.

Alt for ofte bliver en synder udelukket af fællesskabet, når han eller hun burde have været ekskommunikeret.

Husk at præsident Taylor sagde, at I selv vil komme til at bære den synd. Er I villige til at gøre det, brødre?

Husker I, profeten Alma sagde? „Omvendelse kunne ikke komme til menneskene, uden at der var fastsat en straf" (Alma 42:16)

Tænk et øjeblik over det. Har I forstået det? Der kan ikke være tale om tilgivelse uden virkelig og fuldstændig omvendelse, og der kan ikke være tale om omvendelse uden straf. Den sandhed er lige så evig som sjælen.

En tanke mere: Præsidenten eller biskoppen træffer afgørelsen, og rådgiverne eller højrådet accepterer hans afgørelse eller afviser den. Men der finder ikke nogen afstemming sted, som I ville gøre i mange andre tilfælde. Husk dette, når nogen stilles for jer, som har overtrådt Guds bud.

Det er så let at lade vore sympatier løbe af med os, men når et menneske har begået en synd, må han lide. Det er et absolut krav – ikke fra biskoppen – men det er naturens krav og et krav fra mennesket selv. Denne regel gælder især for voksne og for ægtefolk og ganske særligt for dem, der har været i templet. De må forstå, at de ikke kan handle letsindigt med Guds hellige bud

Noget andet, jeg blev opmærksom på forleden dag, er en del af et citat fra Willord Woodruff om Joseph Smith. Somme tider støder vi på medlemmer, der har for megen stolthed i sig, falsk stolthed De vil have tingene på deres måde, og hvis ikke de får det, springer de fra Har I nogen sinde været ude for, at én forlader wardet og ikke igen kommer ind i bygningen, bare på grund af en eller anden lille uoverensstemmelse, måske med biskoppen eller et andet medlem?

„Vi har ingen mulighed for at blive opløftet i vort hjertes stolthed", sagde profeten, „med hensyn til vor stilling i kirken. Hvis kirkens præsident eller en af hans rådgivere eller hvis en af apostlene eller nogen som helst anden mand i sit hjerte føler, at Gud ikke kan klare sig uden ham, og at han i særlig grad har betydning for udførelsen af Herrens værk, så står han på farlig grund Jeg hørte Joseph Smith fortælle, at Oliver Cowdery, som var den anden apostel i denne kirke, sagde til ham: ‚Hvis jeg forlader denne kirke, vil den gå til grunde.' Han svarede: 'Oliver, prøv det.' Og Oliver prøvede. Han faldt, men Guds rige gik ikke til grunde. Jeg har i min tid kendt andre apostle der mente, at Herren ikke kunne klare sig uden dem, men Herren klarede sig godt nok alligevel uden dem. Jeg siger til alle mennesker, jøde og ikke-jøde, stor og lille, rig og fattig, at Herren den Almægtige selv har kraft i sig og ikke er afhængig af noget menneske til udførelsen af sit værk, må de blot stole på ham." (Wilford Woodruff: „Discourse" i **Deseret Weekly,** 6. april 1890: 40:559-60)

Brødre i præstedømmet, der er nu noget ganske særligt ved det præstedømme-møde under hver konference, hvor fædre og sønner er sammen og kommer langvejs fra for at høre konferencens program.

Jeg ser mange dejlige unge mænd blandt jer, og det glæder mig meget at se spirerne til dem, der inden længe vil være fædre og ledere, biskopper og stavspræsidenter, såvel som missionærer på vej opad.

Jeg er klar over, at foran mig er der hundreder af unge mænd, hvoraf mange er diakoner. Jeg husker, da jeg selv var diakon. (Hvor er det dog længe siden!) Jeg syntes, at det var en stor ære at være diakon. Min far tog altid hensyn til mine opgaver og pligter og lod mig altid låne hesten og den lille vogn, når jeg skulle indsamle fasteofre. Min rute indbefattede den del af byen, hvor jeg selv boede, men der var temmelig langt mellem husene, og en sæk mel eller et glas henkogt frugt eller grøntsager eller et brød vejede altsammen godt til, efterhånden som jeg samlede dem sammen. Derfor var den lille vogn dejlig og praktisk. I vore dage betaler vi med kontanter, men dengang var det i naturalier. Det var virkelig en ære at få lov til at yde denne tjeneste for min himmelske Fader. Og selvom tiden i dag er en anden, idet der gives penge i stedet for naturalier, så er det stadig en stor ære at udføre dette arbejde.
Jeg er diakon. Jeg er altid stolt af at være diakon. Når jeg ser apostlene komme ind for at deltage i en højtidelig forsamling og velsigne nadveren, og andre af generalautoriteterne træde frem til nadverbordet for at tage brødet og vandet og ydmygt bære det rundt til alle i forsamlingen og derpå vende tilbage og aflevere de tomme bakker, er jeg meget stolt over, at jeg også er diakon og lærer og præst.
I vore særlige møder i templet, hvor brødrene blandt generalautoriteterne kommer op til nadverbordet for at velsigne og omdele nadveren, da banker mit hjerte igen endnu kraftigere, og jeg er taknemmelig for, at jeg bærer det hellige aronske præstedømme og har lov til at sørge for nadveren.
Så tænker jeg på, at Jesus Kristus selv brød brødet, velsignede det og bød det rundt til sine apostle. Så er jeg stolt over, at jeg kan gøre det samme. Og jeg anbefaler jer at tænke over det, som præsident Tanner og også de andre brødre lige har sagt om at være værdig til at omdele nadveren og om at være ærbødig.
For jer fædre vil jeg gerne citere noget fra en artikel af Walter MacPeck: „Drenge har brug for helte som Tordenskjold og Gøngehøvdingen. Men de har også brug for helte, der er mere nærværende. De har behov for at kende en eller anden mand, der rager højt op over mængden på grund af sin styrke og retskafne personlighed. De har behov for at træffe ham på gaden, at være på tur med ham og i lejr med ham, at have ham om sig derhjemme. Hver eneste dag i dagens situationer; at føle sig nær nok ved ham til at kunne stille ham spørgsmål og at tale med ham om tingene som mand til mand." (Kilden ubekendt)
Jeg håber virkelig, at hver eneste fader sørger for den slags kammeratskab med sin søn. Jeg håber, at enhver far sørger for familiehjemmeaftener for sin familie med mulighed for alle sønner og døtre til at udtrykke sig, hjælpe med til at planlægge familielivet, bede familiebønner og tage del i familiehjemmeaftenerne.
Der er virkelig et formål med livet, drenge. Jeres himmelske Fader har hjulpet til med at skaffe en verden for jer og et liv for jer. Det kan blive et godt liv, eller det kan blive en tilfældig livsførelse. Det er op til jer selv, og når I er tolv år gamle eller ældre, forventes der meget af jer. Det er ikke skæbnen der råder over jeres liv. I må selv gøre en indsats i livet og planlægge. Det siges, at efter jødisk lov bliver en dreng næsten betragtet som voksen når han er 12 år. Jeg forestiller mig at det var derfor, at Herren Jesus Kristus forblev i templet, da han var der sammen med sin familie, og at han talte intelligent med samfundslederne, doktorerne og folkets ledere.
Og med en sådan fader, der er hengiven over for sin søn, er det op til enhver søn at begynde at tilrettelægge en tilværelse, der vil være velbehagelig for hans himmelske Fader, for hans jordiske far og mor og for alle dem, som han kommer i kontakt med. I løbet af den tid, I vokser op, vil der komme mange øjeblikke, der kræver mod, således som I så fremragende har hørt det fortalt i aften af præsident Romney.
„Du er ung og har livet for dig", sagde feltpræsten på et synkende skib. „Tag nu dette", sagde han. Og med de ord skubbede han sin egen redningsvest i hænderne på en rekrut; nogle få øjeblikke senere gik han selv ned med skibet.
„Det var den 3. februar 1943. Tragedien var torpederingen af det amerikanske troppeskib, ‚Dorchester'. Præsten var en af fire, der alle sagde omtrent det samme, idet de gav deres redningsvest bort og dermed ofrede deres liv. Den ene var katolik, de to var protestanter og én jøde."
Det er ikke nødvendigt at vente, til man når myndighedsalderen, med at begynde at opbygge sin tilværelse. Det burde man begynde med fra ganske lille og gennem hele barndommen.
Det er interessant at lægge mærke til, at Jesus, vor Herre, kun var 12 år gammel, da han tog til templet, og kun 33, da han blev korsfæstet. Det er også interessant at lægge mærke til, at profeten Joseph Smith fik sin guddommelige åbenbaring, da han endnu ikke var fyldt femten år. Han var kun atten, da Moroni kom for at besøge ham og fortælle om pladerne, Han var kun 22 år, da han fik guldpladerne og det store ansvar, som fulgte med dem. Han var kun 24 år, da han udgav Mormons Bog og lidt over 24, da han organiserede Guds rige på jorden i henhold til åbenbaring.
Desuden er det interessant at vide, at hans første apostle var unge mænd, fra 29 til 36 år. Næsten utroligt, så unge og dog modne, udviklede og stærke personligheder.

Det at gøre en dreng til en mand — I har allesammen set missionærer komme og gå, tusinder, titusinder af dem. Det kan missionærarbejdet gøre, hvis de unge vil lade sig påvirke. Hvor ofte har I ikke sagt farvel til en 19-årig dreng, på vej til sin mission, og to år senere set en mand vende tilbage, høj, stærk og målbevidst.

Lederen af en stor virksomhed besvarede det spørgsmål, der blev stillet ham: „Hvordan gør De en dreng til en mand?" Ja, spørgsmålet var udformet en smule anderledes, nemlig sådan „Hvad er det, der gør en mand til en rigtig mand?" Jeg kunne godt lide hans svar:

„Der er mange ting, men måske er den indre stemme, han lyttede til, da han var dreng, den vigtigste af dem alle. Den stemme kalder vi samvittigheden, og den leder ens tanker. Hvad man tænker, finder udtryk i ens handlinger. Og da gentagne handlinger danner vaner, har de tanker, du tænker, og det, du foretager dig i dette øjeblik,

en tendens til at afsløre, hvad slags mand, du vil blive.
Hvis jeg skal svare på, hvad en dreng nødvendigvis må gøre i dag for at blive en mand i morgen, for at være værdig til den betegnelse, vil jeg sige: „Lyv aldrig, snyd aldrig. En løgner er en svækling. En snyder er både en svækling og en tyv. Når man finder mod til i alle forhold at ære sandheden, er man på vej til selvbeherskelse.
Arbejd hårdt. Din hjerne er et varehus, og det er dig selv, der fylder hylderne op. Fyld dem med de bedste varer. Husk at de arbejds- og studie- vaner, du skaber dig i dag, er dem, du skal leve på i morgen.
Mor dig. Driv positivt spil, der kræver udholdenhed og dygtighed. Følg selv reglerne. Kræv at andre gør det samme.
Ær din skaber. Gud er kilden til alt godt.
Du kan bedst give udtryk for din påskønnelse for din dyrebare arv ved at leve i henhold til denne regel: ‚Pligt, ære, land og Gud.'
Hvis du gør alt dette og i alle forhold gør dit bedste, vil det sind, det hjerte og den sjæl, du udvikler, en dag være en virkelig mands." (J. Edgar Hoover, kilde ubekendt)
Det er holdningen, der tæller. Når én ønsker at blive høj, begynder han med at strække sig opad. Hvis han ønsker at være fin, tager han sit fine tøj på. Hvis han ønsker at flyve, må han skaffe sig vinger. Hvis én ønsker at være retskaffen, må han iføre sig retskaffenhedens kappe.
Der fortælles en historie om lord George Hall, som levede i gamle dage. Det er en fabel. Tro den eller ej, men lær i det mindste lektien deri, hvis I kan finde den. „Lord George havde levet et ondt liv. Han havde været en drukkenbolt, en spillefugl og en snyder i forretningsanliggender; og hans ansigt afspejlede det liv, han havde levet. Det var et meget ondt ansigt.
En dag blev han forelsket i en simpel bondepige, som han friede til. Jenny Mere sagde ligeud, at hun aldrig ville gifte sig med en mand, hvis ansigt virkede så afskrækkende og så ondt; desuden, når hun giftede sig, skulle det være med en mand, der havde et helgenagtigt ansigt, der var en afspejling af ægte kærlighed.
Som det var skik på den tid, gik lord George til Mr. Aeneas i Bond Street i London. Han lavede voksansigter for sine kunder, og hans dygtighed var så kunstnerisk fuldkommen, at maskerne helt kunne skjule de pågældendes identitet. Som bevis på hans dygtighed blev det sagt, at mange ødsle debitorer, udstyret med hans masker kunne gå omkring mellem deres kreditorer uden at blive genkendt. Aeneas gik til sit lager, valgte en maske, varmede den over en spritlampe og formede den efter lord Georges ansigt. Og da lord George så ind i et spejl, havde han et ansigt som en helgen, der udstrålede kærlighed. Så forandret var hans udseende, at Jenny Mere snart blev vundet og gift med ham.
Han købte et lille hus ude på landet, næsten skjult i et væld af roser og med et lille stykke køkkenhave. Fra da af forandredes hele hans livsførelse. Han blev interesseret i naturen. Han syntes at „finde prædikener i sten, bøger i bække og godt i alting". Før var han blaseret, og livet interesserede ham ikke. Nu var han optaget af at gøre godt og af verden omkring ham.
Han var ikke tilfreds med at begynde livet påny men prøvede at gøre det forbrudte godt igen. Gennem en hemmelig medhjælper tilbageleverede han de uretfærdigt vundne gevinster til dem, han havde snydt. Hver dag bragte ny forædling til hans karakter, nye smukke tanker til hans sjæl.
Ved et uheld afslørede hans tidligere kammerater hans identitet. De aflagde besøg i haven og opmuntrede ham til at vende tilbage til sin gamle, onde livsførelse. Da han nægtede det, angreb de ham, og masken blev revet af hans ansigt.
Han faldt helt sammen. Dette var enden på hans nyfundne tilværelse og kærlighedsdrøm. Som han stod dér med bøjet hoved og masken liggende på græsset ved sine fødder, kom hans kone ilende gennem haven og kastede sig for hans fødder. Da hun så op på ham — hvad tror I så, hun så? Linie for linie, træk for træk var ansigtet nøjagtigt det samme, som maskens. Smukke linier, regelmæssige træk." (Ukendt kilde)
Der er ingen tvivl om, at det liv, man lever, og de tanker, man tænker, tydeligt sætter deres præg på éns ansigt.
Måske har jeg tid til at læse et par linier fra et prosadigt, som jeg tror vil interessere jer.

Rygtesmeden

I hver en by, i hver en gade,
i næsten hvert eneste hus kan du
møde
en lille trold, der lister rundt
med halvejs en snærren og
halvvejs et grin
han klatrer op på gyngestolen
eller går på dig hvor som helst.
Og kommer han dig ganske nær,
han hvisker dig et ord i øret —
et eller andet rygte om, hvad
andre laver
— „Rygtesmed" er han blevet kaldt;
han siger aldrig, at han ved for
sikkert
men bare, at han har hørt,
at så'n og så'n,
og så hvisker han det til dig.
Og så går du også og hvisker.
Og når det siges ofte nok,
vil rygtet, selvom det ikke har
noget på sig,
hvis Joe fortæller det til Mary Floe,
og Mary Floe fortæller det til
Mildred Ruth —
så ku' det li'sågodt ha' været sandt.
Forstår du, denne lille trold,
han siger ikke, at han ved —
han siger ikke, at det er ganske vist,
men hvisker bare noget i dit øre.
For han ved for vist, at du vil bringe
det vid're
til én, som også ved at hviske.
Og førend sol igen går ned,
har han den ondes gerning gjort,
og der er mindre glæde, mindre
godt
i vores lille nabolag.
Vær på vagt for den „rygtesmed",
når han
sig sniger indenfor —
bed om bevis hver eneste gang.
Forlang et navn, et sted, en dato,
og kommer det frem, det var noget,
han hørte,
så sig, du ikke tror et eneste ord
og sig, du aldrig vil la' **det** gå videre,
som kun er gadens dumme snak.
Og selvom sladderen er smil og
smisk,
så nægt at gå den ondes vej.
(Fra „Shell Happytime")

Brødre, jeg gad vide, om nogen af jer nogensinde har sunget i et herrekor så

smukt, som det her i aften på 212 stemmer. Det har været dejligt at være sammen med jer. Det er herligt at tjene Herren på denne måde. Hvor er vi begunstiget, at vi bærer dette kostelige præstedømme, som er større end den magt, konger og kejsere har. Hvor vidunderligt er det ikke for enhver dreng at have den særrettighed sammen med sine brødre og sin far. Må Gud velsigne jer alle, at det, som er blevet sagt i aften i dette møde må fæstne sig i jeres hjerte, og at vi alle må høste udbytte deraf.

Dette er Herrens værk. Jeg vil gerne have, at I drenge og I mænd skal vide det. Dette er Herrens værk, og jeg ved det, og jeg vil gerne have, at I skal vide, at jeg ved det. Og jeg tror, at I ved det, og sammen vil vi gå fremad for at leve op til vor storslåede bestemmelse. Gud velsigne jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Råb omvendelse til dette folk

Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre, vi nærmer os afslutningen på denne årlige konference, som vi har været med til og glædet os over, håber jeg.

Under denne konference har I hørt mange smukke vidnesbyrd og magtfulde taler. Vi håber, at de, der har lyttet — og antallet løber måske op i millioner — har sluttet sig til os i denne store forsamling, der nu tæller millioner.

Vi ved, at evangeliet er sandt. Vi vidner derom for hele verden. Vi håber, at verden vil lægge alle eventuelle forudfattede meninger væk, og at de med tiden vil komme til Jesu Kristi fold, hvor evangeliet er rent og ubesmittet.

I denne konference har brødrene talt om mange emner. Og stort set har de ganske godt dækket de grundliggende principper i Jesu Kristi evangelium.

Da vi for nogle dage siden sad i pressekonference, blev jeg af pressens folk stillet dette spørgsmål: ,,Hvilken situation i vort samfund idag volder Dem størst bekymring?" Vi havde allerede talt om problemerne i forbindelse med udvikling, for vi udvikler os så hurtigt, at det er en smule vanskeligt at holde lederne et skridt foran folket. Men heldigvis følger vi da godt med.

Mens jeg hurtigt tænkte over problemet, forsøgte jeg at besvare spørgsmålet, og jeg tænkte tilbage på den gang, da verdens ledelse var baseret på Assyrien og Babylonien. Jeg erindrede mig Det gamle Testamentes historie om Belsazzar — som præsident Romney talte om i præstedømmets møde iaftes — søn af den berømte Nebukadnezar og hans efterfølger, konge over Babylon, og den sidste regerende konge før sejren over Kyros den Store. Vi husker Nebukadnezars helligbrøde, da han stjal fra og besudlede Salomos tempel i Jerusalem og fjernede mange kostbare og uerstattelige betjeningsgenstande. Jeg tænkte på, hvordan Belsazzar, kongen, holdt en stor fest, hvori deltog tusind af hans adelsmænd. Han drak vin i de tusinds påsyn og sammen med dem. Tænk at bespise et tusind mennesker ved en banket.

Ikke tilfreds med tyveriet af guld- og sølvkarrene, som hans far havde taget fra det hellige tempel, der allerede var blevet indviet til Herren for hans bestemte formål, tog Belsazzar de stjålne kar, fyldte dem med berusende drikke og indbød til paladset ikke blot de tusind adelsmænd, men også sine prinser, sine hustruer og sine medhustruer. Gæsterne åd og drak og udbragte sandynligvis skåler til deres guder af guld, sølv, kobber, jern, træ og sten. (Se Daniel 5:1-4)

Jeg er træt af al den megen tale om den moralske situation i verden i dag. Men jeg læser i Lære og Pagter, hvor Herren sagde: ,,Tal ikke andet end omvendelse til denne slægt, hold mine bud og hjælp til med at fremme mit værk i overensstemmelse med mine bud" (.&P. 6:9).

Og siden sagde han: ,,Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!

Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk" (L.&P. 18:13-14).

Da de første hellige var på vej ind i Missouri, kom Herrens ord til lederne: ,,De skal prædike undervejs og alle steder bære vidnesbyrd om sandheden og formane de rige, de høje, de lave og de fattige til at omvende sig.

Og de skal grundlægge menigheder, om jordens indbyggere vil omvende sig" (L.&P. 58:47-48).

Og derfor tror jeg i dag, ja, jeg frygter, at det er omvendelsens dag — en dag for menneskene at gøre deres situation op og forandre deres levevis, hvor det er nødvendigt.

Befalingen kom til lederne i vor tid, således som den kom direkte fra Herren til Simon Peter i fordums tid: ,,Derfor giver jeg jer den befaling, at I skal gå ud blandt dette folk og sige til dem, ligesom min apostel Peter fordum" (L.&P. 49:11). Jeg kan se, at apostelen Peter bestandigt bad folket forandre deres levevis og omvende sig fra deres overtrædelser.

,,I elskede", sagde han, ,,jeg formaner jer som fremmede og udlændinge: hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig mod sjælen,

Og lad jeres færd blandt hedningerne være god, så de — på grund af de gode gerninger, de får at se — på deres besøgelsesdag kan prise Gud netop for det, de nu bagtaler jer for, som om I var forbrydere" (1. Peter 2:11-12).

Jeg læser om den almindelige skik med intime forbindelser mellem mænd og kvinder, der ikke er gift. De bliver ved at påstå højt og tydeligt, at ægteskab ikke længere er nødvendigt. Tilsyneladende helt uden at skamme sig, lever de sammen i et seksuelt forhold uden ægteskab. Har Gud forandret sine love? Eller har det

sølle, uansvarlige, overmodige menneske vovet at forandre Guds love? Var synd noget, der kun forekom i gamle dage? Herskede djævelen kun i menneskenes hjerter i længst forsvunden tid?

Abraham vidste, at byerne derude på sletterne Sodoma og Gomorra og andre steder — var ugudelige byer med ugudelige, onde mennesker, som sagde med Kain: ,,Hvem er Herren, at jeg skulle kende ham?" (Mose Bog 5:16). Abraham var klar over, at ødelæggelse af disse byer var uundgåelig. Men i sin kærlighet til sine medmennesker tiggede og tryglede han Herren: ,,Måske findes der halvtredsindstyve retfærdige i byen, vil du da spare de andre i byen?" (Se 1. Mosebog 18:24). Det blev lovet, og Abraham kom igen og bad om, at byerne måtte blive sparet, hvis der kunne findes 45, eller 40, eller 30, eller 20, eller helt ned til 10, men øjensynligt kunne der ikke i de ugudelige byer findes blot 10, som var retskafne. (Se 1. Mosebog 18:24-32)

Ondskaben vedvarede, synden var alt for stærkt forankret. De havde leet og spøgt med tanken om en ødelæggelse. De overtrædelser, som Sodoma øjensynligt var blevet kendt for, fortsatte. Ja, folket ønskede at udnytte de retfærdige mænd, som de havde set komme ind i byen. De ondsindede mænd pressede på og ville have brudt dørene ind for at komme ind til dem. (Se 1. Mosebog 19:4-11)

Alt, hvad Abraham overhovedet kunne gøre for at frelse byen var blevet gjort, men den var blevet så fordærvet og tøjlesløs, at det var umuligt at rede den.

,,Så lod Herren svovl og ild regne over Sodoma og Gomorra fra Herren, fra himmelen;

og han ødelagde disse byer og hele Jordan-egnen og alle byernes indbyggere og landets afgrøde" (1. Mosebog 19:24-25).

På ny ser vi historien gentage sig. Når vi ser pornografi, utugtige forhold og homoseksualitet foregå frit og uantastet, løsagtighed og laden-stå-til hos tilsyneladende stedse større dele af befolkningen, siger vi, at Satans dage er kommet tilbage, og historien synes at gentage sig.

Når vi ser talløse menneskers fornedrelse her i vort eget samfund, når de er fast besluttet på at ville påtvinge andre mennesker simple forestillinger, usømmelig kommunikation, unaturlige vaner, så tænker vi på, om Satan nu har udstrakt sin hånd for i sin ugudelighed og ondskab at trække jordens befolkning ind under sin magt? Har vi ikke gode mennesker nok tilbage til at fjerne det onde, som truer vor verden? Hvorfor bliver vi ved med at gå på akkord med det onde, og hvorfor fortsætter vi med at tolerere synd?

For nylig faldt jeg over en udtalelse fra kirkens præsidentskab i en tidligere periode, nemlig for seks præsidenter siden, og jeg ville gerne have læst mange linier fra den udtalelse, for den får os til at tænke på, at Gud er den samme i dag som i går og til evige tider. Og de befalinger, han gav til de fordums profeter for tusinder af år siden, til profeterne på Frelserens tid og til vor tids profeter, overbeviser os fuldt og helt om, at Gud er den samme i går, i dag og for evigt.

Vi tror ikke på at vi skal lade den øjeblikkelige situation beherske os. Vi er ikke enige med de mennesker, der mener, at dette er en anderledes tidsalder, at dette er en anden tid, at mennesker i vor tid er mere oplyste, end de var i gamle dage. Herren vil altid holde sig til, hvad han har sagt igennem tiderne, og han vil forvente, at mænd respekterer sig selv og respekterer deres hustruer, at hustruer, at hustruerne respekterer deres mænd og respekterer deres børn og at de lever retskaffent, således som han har gentaget det tusinder af gange ned gennem tiderne.

Og mens jeg således talte til pressefolkene, kom den tanke til mig: Hvad kan vi gøre, som vi endnu ikke gør? Hvor langt kan vi gå? Hvilke ændringer kan vi foretage, som vil garantere retskaffenhed i denne verden? For hvis vi ikke gør det, ser det ud, som om ødelæggelse vil komme, sådan som den kom til babylonierne eller som den på en lidt anden måde kom til Sodoma og Gomorra og andre byer.

Så vi føler meget stærkt med hensyn til dette, og det er derfor vi fortsat prædiker om det. Det er grunden til, at vi advarer vore børn og belærer dem. Det er derfor, vi advarer vore unge. Det er derfor, vi formaner vore gifte til at lade ægteskabet blive et smukt, helligt forhold.

Og nu, mine brødre og søstre, når vi nu afslutter denne konference, så håber vi, at I vil vende tilbage til jeres hjem med en højere grad af åndelighed, at I vil tage med til jeres familier, til jeres venner, til jeres wards og grene og stave de vidnesbyrd, som I har modtaget og de gode følelser, som er trængt ind i jeres sind, mens I har lyttet til brødrene, som har talt og båret vidnesbyrd.

Jeg vil gerne slutte med mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Gud lever, jeg ved, at Jesus Kristus lever. Jeg ved, at han elsker os. Jeg ved, at han inspirerer os. Jeg ved, at han leder os. Og jeg ved, at han kan elske, eller at han i høj grad kan føle sig krænket, når han ser os afvige fra den sti, som han har afmærket så tydeligt og gjort så ligefrem.

Og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi, vor Mester navn. Amen.

Lydighed, indvielse og offer

Bruce R. McConkie

Jeg har søgt og søger nu Helligåndens vejledning, så jeg kan tale klart i overbevisning om to af evangeliets højeste lærdomme.

Vi er Herrens folk, hans hellige; vi er dem, til hvem han har givet meget og af hvem han vil kræve meget til gengæld. Vi kender frelsesplanens indhold og betingelser – hvorledes Kristus døde for vore synder, og hvad vi må gøre for at høste de fulde velsignelser af hans sonoffer.

Vi har i dåbens vande indgået pagt med ham, at vi vil elske og tjene ham, at vi vil holde hans bud, og at vi vil sætte hans rige øverst i vort liv. Til gengæld har han lovet os evigt liv i sin Faders rige. Vi står således i en position, hvor vi er i stand til at modtage og adlyde nogle af de højere love, som bereder os til dette evige liv, som vi så alvorligt søger efter.

I overensstemmelse hermed vil jeg fremsætte nogle af de grundsætninger, der gælder for offer og indvielse, som de sande hellige må rette sig efter, hvis de nogensinde skal komme, hvor Gud og Kristus er og modtage en arv på lige fod med forgangne tiders trofaste hellige.

Der står skrevet: »Thi den, der ikke kan holde et celestialt riges lov, kan heller ikke forblive i en celestial herlighed.« (Lære og Pagter 88:22.)

Offerloven er en celestial lov; og det samme er indvielsesloven. For således at opnå den celestiale belønning, som vi så inderligt ønsker, må vi være *i stand til* at efterleve disse to love.

Offer og indvielse er uadskilleligt forbundet. Indvielsesloven siger, at vi skal vie vor tid, vore talenter og vore penge og ejendele til kirkens sag; disse ting skal være til rådighed i den udstrækning, der er behov for dem, for at fremme Herrens interesser på jorden.

Offerloven siger, at vi skal være villige til at ofre alt, hvad vi har for sandhedens sag – vor anseelse og vort omdømme, vor ære og vor anerkendelse, vort gode navn blandt mennesker, vore huse og vore jordbesiddelser og vor familie, alt, ja, endog selve livet, hvis det skulle blive nødvendigt.

Joseph Smith sagde: »En religion, der ikke kræver ofring af alt, har aldrig tilstrækkelig kraft til at frembringe den nødvendige tro, som fører til liv og frelse.« (Lectures on Faith, p. 58.)

Det bliver ikke hele tiden forlangt af os at efterleve hele indvielsesloven og give al vor tid, alle vore talenter og midler til opbygningen af Herrens jordiske rige. Kun få af os bliver kaldet til at ofre ret meget af det, vi besidder, og i vore dage er der kun lejlighedsvis en martyr for den åbenbarede religions sag.

Men det, som beretningen i skriften betyder er, at for at opnå celestial frelse, må vi være *i stand til* at efterleve disse love til fulde, hvis vi kaldes til at gøre det. Dette medfører i virkeligheden, at vi må efterleve dem i den udstrækning, vi kaldes til at gøre det.

Hvordan kan vi for eksempel opbygge vor evne til at efterleve den fulde indvielseslov, hvis vi i virkeligheden ikke betaler en ærlig tiende? Eller hvordan kan vi bevise vor villighed til at ofre alt, om det skulle blive nødvendigt, hvis vi ikke yder de små ofre af tid, arbejde, penge og midler, som vi nu bedes om at yde?

Da jeg som ung arbejdede for biskoppen, ringede jeg til en rig mand og indbød ham til at yde tusind dollars til et byggefond. Han undslog sig. Men han sagde, at han var villig til at hjælpe, og hvis vi f. eks. holdt en ward-middag og forlangte 5 dollars pr. kuvert, ville han betale for to. Omkring ti dage efter døde denne mand uventet af et hjerteanfald, og jeg har lige siden spekuleret meget over hans evige sjæls skæbne.

Var der ikke engang én, som sagde: »Se til, at I vogter jer for alskens havesyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer.« Fortalte denne samme person så ikke denne lignelse: »Der var en rig mand; hans mark havde båret godt.

Han tænkte ved sig selv: 'Hvad skal jeg gøre? jeg har jo ikke plads til min høst'.

Og så sagde han: 'Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods;

og jeg vil sige til min sjæl, sjæl, du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!'

Men Gud sagde til ham: 'Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig?'«

Og afsluttede han så ikke fortællingen med at sige:

»Således går det den, der samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.« (Luk.12:15-21.)

Da profeten Gad befalede David at bygge et alter og ofre et brændoffer af ejendele, som ejedes af en bestemt mand, tilbød denne mand at give ham ejendommen og okserne og alt offeret uden betaling.

Men David sagde: »Nej, jeg vil købe det af dig for dets fulde værd; jeg vil ikke bringe Herren min Gud brændofre, som intet koster mig!« (2. Sam. 24:24.)

Når det kun koster os lidt at give, er den skat, der lægges op for os i himlen, kun lille. Enkens skærv, der blev givet som offer, vejer tungere efter den himmelske målestok end den rige mands bugnende kornlader.

Ved en bestemt lejlighed kom der en rig ung mand hen til Jesus og spurgte ham: »Mester! hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?«

Vor Herres svar var klart og tydeligt, det samme, som er blevet givet af alle profeter til alle tider. Det lød: »Vil du gå ind til livet, så hold budene.«

Det næste spørgsmål lød: »Hvilke bud?«

Jesus nævnte dem: »Du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; ær

din fader og din moder; og: du skal elske din næste som dig selv.«
Så fulgte dette svar og dette spørgsmål – for den unge mand var et godt menneske, en trofast mand, én, der søgte efter retfærdigheden: »Det har jeg holdt alt sammen; hvad mangler jeg endnu?«
Vi kunne godt spørge: »Er det ikke nok at holde budene? Hvad mere forventes der af os end at være trofaste mod det, der er betroet os? Er der mere end loven om lydighed?
I tilfældet med vor rige unge ven var der mere. Der forventedes af ham, at han skulle efterleve indvielsesloven, at han skulle ofre sine jordiske besiddelser, for Jesu svar var:
»Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene; og kom så og følg mig!«
Som I ved, gik den unge mand bedrøvet bort, »thi han havde meget gods.«
(Matt. 19:16-22.) Og det overlades til os at spekulere over, hvilket nært forhold, han kunne have haft til Guds Søn, hvilket fællesskab, han kunne have nydt med apostlene, hvilke åbenbaringer og syner, han kunne have modtaget, hvis han havde været i *stand til* at efterleve et celestialt riges lov. Som det er nu, kender vi ikke en gang hans navn. Som det kunne være blevet, kunne hans navn have stået i ærefuld erindring blandt de hellige for evigt.
Nu tror jeg, at det står fuldstændig klart, at Herren forventer langt mere af os, end vi somme tider yder til gengæld. Vi er ikke som andre mennesker. Vi er Guds hellige og har åbenbaringer. Hvor meget er givet, forventes der meget. Vi skal sætte det, der vedrører hans rige, øverst i vort liv.
Vi har fået befaling om at leve i harmoni med Herrens love, at holde alle hans bud, at ofre alt, om det måtte blive nødvendigt, for hans navns skyld, at tilpasse os indvielseslovens indhold og betingelser.
Vi har indgået pagt om at gøre det – højtidelige og hellige pagter, som stiller os ansigt til ansigt med guder og engle.
Vi er under pagt til at efterleve loven om lydighed.
Vi er under pagt til at efterleve offerloven.
Vi er under pagt til at efterleve indvielsesloven.
Med dette i tankerne skal I høre disse ord fra Herren: »Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer.« (L&P 78:7.)
Det er vort privilegium at indvie vor tid, vore talenter og midler til at opbygge hans rige. Vi er kaldet til i nogen grad at bringe ofre til fordel for hans værks fremme. Lydighed er afgørende for frelse; det samme gælder tjeneste, indvielse og offer.
Det er vort privilegium at hæve advarselsrøsten over for vor næste og tage på mission og tilbyde frelsens sandheder for vor Faders andre børn, hvor som helst. Vi kan sige ja til kaldelser til at tjene som biskopper, som hjælpeforeningspræsidentinder, som hjemmelærere og i mange hundrede andre ansvarsstillinger i vore forskellige kirkelige organisationer.
Vi kan arbejde på velfærdsprojekter, engagere os i genealogisk efterforskning, udføre stedfortrædende ordinanser i templerne.
Vi kan betale en ærlig tiende og bidrage til fasteofferfondet, velfærdsfondet, budgetfondet og missionærfondet. Vi kan testamentere en del af vore værdier og skænke en del af vore ejendele til kirken, når vi forlader denne jord.
Vi kan indvie en del af vor tid til et systematisk studium, til at blive lærde i evangeliet, til at opmagasinere sandheder, som vil lede os på sandhedens og retfærdighedens stier.
Og den kendsgerning, at kirkens trofaste medlemmer gør alle disse ting, er et af de store vidnesbyrd om værkets guddommelighed. I hvilken anden kirke finder man, at medlemmerne i almindelighed betaler en fuld tiende?
Hvor er der et folk, hvor man i menighederne har én, to og tre procent af medlemmerne ude på frivilligt selvbestaltet missionærarbejde til stadighed? Hvor findes der et folk, der som et hele bygger templer eller driver velfærdsprojekter, som vi gør? Og hvor findes der så meget ubetalt undervisning eller kirkeligt arbejde?
I den sande kirke prædiker vi ikke for at få en løn, og vi arbejder ikke for at tjene penge. Vi følger Paulus' forbillede og forkynder Kristi evangelium uden betaling; hvis vi ikke gjorde det, ville vi skænde og misbruge den kraft, Herren har givet os. Vi har modtaget for intet, for frelse koster intet. Alle, som tørster indbydes til at komme og drikke af livets vand og til at købe korn og vin uden betaling.
Al vor tjeneste i Guds rige er baseret på hans evige lov, som siger: »Men arbejderen i Zion skal arbejde for Zion, thi dersom han arbejder for penge, skal han omkomme.« (2. Nephi 26:31.)
Vi er fuldstændig klar over, at arbejderen er sin løn værd, og at den, der giver al sin tid til rigets opbygning, må forsynes med mad, tøj, husly og det nødvendige til livets opretholdelse. Vi må ansætte lærere i vore skoler, arkitekter til at tegne vore tempelbygninger, bygmestre til at opføre vore kirkebygninger og forretningsfolk til at drive vore virksomheder.
Men de, der er ansat på denne måde, deltager også på lige fod med alle andre medlemmer af kirken på frivillig basis i andre måder at fremme Herrens værk på. Bankdirektører arbejder på velfærdsprojekter, arkitekter forlader deres tegneborde for at rejse på mission. Bygmestre lader deres værktøj ligge for at tjene som hjemmelærere eller biskopper.
Advokater lægger deres lovbøger til side for at optræde som vejvisere for besøgende på tempelpladsen. Lærere forlader klasseværelset for at besøge enkerne og de faderløse i deres plage. Musikere, som tjener til livets ophold ved deres kunst, er villige til at lede kor i kirken og medvirke ved kirkens møder. Kunstnere, som lever af at male, er glade for at yde deres hjælp frivilligt og uden betaling.
Men rigets værk må gå fremad, og kirkens medlemmer er og vil blive kaldede til at bære deres byrder. Det er Herrens værk, ikke menneskers. Det er ham, der befaler os at prædike evangeliet i hele verden, uanset hvad det vil koste. Det er hans røst, der bestemmer opførelsen af templer, uden hensyn til omkostningerne. Det er ham, der siger, at vi skal sørge for de fattige iblandt os, uden hensyn til omkostningerne, medmindre deres skrig skal komme op for hans trone, som et vidnesbyrd mod dem, som skulle have givet den sultne mad og klædt den nøgne, men som ikke gjorde det.

Og må jeg så sige – både som en lærdom og som et vidnesbyrd – at det er hans stemme, der indbyder os til at indvie vor tid og vore talenter og vore midler til udførelsen af hans værk. Det er hans røst, der kalder os til tjeneste og offer. Det er hans værk. Han står ved roret og styrer og leder rigets skæbne.

Og hvert eneste medlem af hans kirke har det løfte: at som han eller hun forbliver trofast – adlyder, tjener, indvier og ofrer, som det kræves af evangeliet – skal han eller hun modtage tusindfold tilbage i evigheden og få evigt liv. Hvad mere kan vi bede om?

I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Vejen hjem

Thomas S. Monson

Skuende vidt ud over den berømte Genezareth Søs azurblå vande ligger det historiske landskab, kaldet saligprisningernes bjerg. Som en levende skildvagt synes dette venlige bjerg at erklære følgende øjenvidneberetning: »Det var her, den største personlighed, der nogensinde har levet, holdt den største prædiken, der nogensinde er blevet givet – Bjergprædikenen.

Instinktivt slår den besøgende op på Mattæusevangeliet og læser: »Da han så folkeskarerne, gik han op i bjergene; der satte han sig, og hans disciple kom hen til ham. Så tog han til orde og lærte dem.« (Matt. 5:1-2.) Blandt de sandheder, han belærte dem om, var også denne højtidelige og alvorlige udtalelse: »Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den;

og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den.« (Matt. 7:13-14.)

Tidløs og enkel i sin anvendelse, som denne udtalelse er, har kloge mænd i generationernes forløb forsøgt at efterleve den.

Da Jesus af Nazareth personligt vandrede på det hellige lands stenede veje, viste han som den gode hyrde alle, der ville tro, hvordan de kunne følge den trange vej og gå ind ad den snævre port, som fører til det evige liv. »Følg mig«, indbød han, »jeg er vejen«.

Intet under, at mennesker virkelig ventede på den Helligånds udgydelse på pinsedagen. Det var Jesu Kristi evangelium, der skulle prædikes, hans værk, der skulle føres ud i livet, og hans apostle i spidsen for hans kirke, der havde fået overdraget arbejdet.

Historien beretter, at de fleste mennesker i virkeligheden ikke kom til ham, ej heller fulgte de den vej, han havde vist. Herren blev korsfæstet, apostlene blev slået ihjel, sandheden blev afvist. Oplysningens klare dagsskær forsvandt, og en sort nats lange skygger indhyllede jorden.

Eet ord, og eet ord alene, kan beskrive den sørgelige tilstand, som herskede: frafald. Generationer i forvejen havde Esajas profeteret: »Thi se, mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene.« (Esajas 60:2.)

Amos havde forudsagt en hungersnød i landet: »ikke hunger efter brød, ikke tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord.« (Amos 8:11.)

Havde Peter ikke advarende talt om »falske lærere, som vil liste fordærvelige vranglærdomme ind?« Og havde Paulus ikke forudsagt, at der skulle komme en tid, »da de ikke vil finde sig i den sunde lære?« (Se Peters Andet Brev 2:1 og Paulus' Andet Brev til Timoteus 4:3.)

Historiens mørke tidsalder syntes aldrig at skulle få ende. Skulle der aldrig komme nogen afslutning på denne gudsbespottelige nat? Havde en kærlig Fader glemt menneskene? Ville han aldrig sende himmelske sendebud hertil, som i tidligere tider?

Oprigtige mænd forsøgte med fare for deres liv at opstille faste holdepunkter, for at de kunne finde den sande vej. Reformationens dag gryede, men vejen videre frem var vanskelig. Forfølgelserne skulle blive alvorlige, de menneskelige ofre overvældende og omkostningerne umulige at beregne.

Reformatorerne var som pionerer, der afmærkede stier i vildnisset i et fortvivlet forsøg på at finde de tabte holdepunkter, som de – når de fandt dem – følte ville kunne føre menneskene tilbage til den sandhed, som Jesus lærte dem.

Da John Wycliffe og andre havde fuldført den første engelske oversættelse af hele Bibelen fra den latinske Vulgata, gjorde de daværende kirkemyndigheder alt, hvad de kunne for at tilintetgøre den. Kopier af oversættelsen måtte skrives i hånden og i hemmelighed. Bibelen var blevet betragtet som en lukket bog, det ikke var tilladt menigmand at læse i. Mange af Wycliffes tilhængere blev hårdt straffet, og nogle blev endog brændt på bålet.

Martin Luther forfægtede Bibelens overhøjhed. Hans studium af skrifterne fik ham til at sammenligne kirkens lærdomme og praktiske regler med skriftens lærdomme. Luther stod for den enkeltes ansvar og den enkelte samvittigheds ret, og han gjorde det med overhængende fare for sit liv.

Selv om han blev udsat for trusler og forfølgelser, erklærede han tappert: »Her står jeg, jeg kan ikke andet. Gud hjælpe mig.«

Johan Huss, der talte frygtløst mod korruptionen inden for kirken, blev ført uden for byen for at blive brændt. Han blev bundet ved halsen til en pæl, og halm og træ blev stablet op omkring hans krop, helt op til hagen og oversprøjtet med

harpiks; til sidst blev han spurgt, om han ville tilbagekalde sine ord.
Medens flammerne rejste sig, sang han, men vinden blæste ilden ind i ansigtet på ham, og hans stemme blev gjort tavs.
Zwingli fra Schweiz forsøgte i sine skrivelser og belæringer konsekvent at gengive alle kristne lærdomme i bibelske vendinger. Hans mest kendte udtalelse griber een om hjertet: »Hvad gør det? De kan ihjelslå legemet, men ikke sjælen.«
Og hvem kan ikke idag værdsætte John Knox' ord: »En mand, der har Gud med sig, er altid i flertal.«
Jean Calvin, der ældedes alt for tidligt på grund af sygdom og på grund af det uophørlige arbejde, han havde påtaget sig, opsummerede sin personlige filosofi med udtalelsen: Vor visdom består næsten udelukkende af to ting: Kundskaben om Gud og kundskaben om os selv.
Andre kunne bestemt nævnes, men en bemærkning om William Tyndale vil måske være tilstrækkelig. Tyndale følte, at mennesker havde ret til at vide, hvad der var lovet dem i skriften. Over for dem, der modsatte sig hans oversættelsesværk, erklærede han: »Hvis Gud vil spare mit liv ... vil jeg være årsag til, at en dreng, der driver ploven, skal vide mere om skriften, end du ved.«
Sådan var de store reformatorers belæringer om liv. Deres gerninger var heltemodige, deres indsats stor, deres ofre mange – *men de gengav ikke Jesu Kristi evangelium*.
Angående reformatorerne kunne man spørge: »Var deres offer forgæves? Var deres kamp frugtesløs?« Jeg svarer med et rungende »Nej!« Den hellige Bibel var nu inden for folkets rækkevidde. Hver enkelt kunne bedre finde vej. Åh, hvis blot alle kunne læse, og alle kunne forstå. Men nogle kunne læse, og andre kunne høre; og alle havde adgang til at tale med Gud i bøn.
Den længe ventede gengivelsens dag kom virkelig. Men lad os gennemgå denne betydningsfulde begivenhed i verdenshistorien ved at erindre den plovdrengs vidneudsagn, som blev profet, det vidne, som var til stede, nemlig Joseph Smith.
I beskrivelsen af sin oplevelse sagde Joseph Smith: »... I Manchester opstod der en usædvanlig religiøs vækkelse ... hvad der fremkaldte ikke så lidt røre og splittelse, thi nogle råbte: »Se her!« og andre: »Se der!«
»... jeg læste en dag følgende i Jakobs Brev, 1. kapitel 5. vers: Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet.«
Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter, da jeg bestemt vidste, at dersom noget menneske trængte til visdom fra Gud, var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig få det at vide, thi de forskellige ... religionslærere udlagde det samme skriftsted på så forskellig måde, at alt håb om at afgøre spørgsmålet ved at henvise til Bibelen tilintetgjordes. Omsider kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede eller også følge Jakobs anvisning og bede til Gud ...
Derfor begav jeg mig i overensstemmelse med denne beslutning om at bede til Gud, ud i skoven for at gøre forsøget. Det var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i 1820 ...
... jeg knælede ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud ... Jeg så en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig ...
Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (Joseph Smith 2:5, 11-17.)
Faderen og Sønnen Jesus Kristus havde vist sig for Joseph Smith. Tidernes fyldes uddelings morgen gryede og fordrev generationernes lange åndelige nat. Ligesom ved skabelsen skulle lyset erstatte mørket; dag skulle følge nat.
Fra den tid og indtil idag har sandheden været her og er tilgængelig for os. Ligesom det var tilfældet med Israels børn i tidligere tider, kan endeløse vandringsdage nu bringes til afslutning med vor indtræden i et personligt forjættet land. Evangeliets gengivelse bortjager det mørke, som beskrives i vor tid af den kendte pædagog Robert Gordon Sproul. Han havde kastet et blik på Amerikas kirker og sagt:
»Vi spiller et besynderligt spil her i landet, hvor vi mangelfuldt, men ikke desto mindre i et betragteligt omfang, udøver kristendom uden aktivt at tro på kristendommen.
Vi bliver bedt om at gå i kirke for at blive oplyst, men når vi gør det, finder vi ud af, at kirkens stemme ikke er inspireret. Vi finder ud af, at kirkens stemme idag er ekkoet af vore egne stemmer. Og følgen af denne erfaring, som allerede er tydelig og klar, er desillusionering.
Der er kun een vej ud af trædemøllen. Vejen ud er lyden af en stemme, ikke vor egen stemme, men en stemme, der kommer fra noget andet end os selv, i hvis eksistens vi ikke kan være mistroiske.
Det er præsternes opgave her på jorden at høre denne stemme, at få os til at høre den, og fortælle os, hvad den siger. Hvis de ikke kan høre den, eller hvis det ikke lykkes dem at fortælle os om den, er vi som lægmænd fuldstændig fortabte. Uden den er vi i lige så høj grad ude af stand til at frelse verden, som vi er ude af stand til at skabe den i begyndelsen.« (Vital Speeches, 1. sept. 1940, p. 701.)
Måske gav den berømte Winston Churchill bedst udtryk for verdens påtrængende behov, da han sagde: »Jeg har måske haft flere erfaringer end næsten hvem som helst ellers, og jeg har aldrig stået over for en situation, der krævede mere tålmodighed, mere fatning, mere mod og udholdenhed end den, der folder sig ud for vore øjne idag: Behovet for en profet.«
I dag har vi hørt Guds profet tale – nemlig præsident Spencer W. Kimball. I dag udgår der fra hans talerstol en indbydelse til mennesker over hele verden: Kom tilbage fra din rejse, du trætte vandringsmand. Kom til Jesu Kristi evangelium. Kom til den himmelske havn, der kaldes hjem. Her vil du finde sandheden. Her vil du lære guddommens virkelighed at kende, den trøst, der ligger i frelsens plan, ægteskabspagtens hellighed, den kraft, der ligger i personlig bøn; Kom hjem!
Fra vor barndom husker mange af os måske fortællingen om

en lille dreng, der blev bortført fra sine forældre og sit hjem og ført til en landsby, der lå langt borte. Under disse omstændigheder voksede den lille dreng op og blev en ung mand uden kendskab til sine virkelige forældre eller sit hjem her på jorden. I hans hjerte voksede der en længsel frem efter at vende tilbage til den landsby, hvor hans hjem lå.
Men hvor skulle han finde sit hjem? Hvor skulle han finde sin far og sin mor? Åh, hvis han blot kunne huske deres navne, ville hans opgave være mindre håbløs. Fortvivlet forsøgte han at erindre blot et glimt af sin barndom.
Som et strejf af inspiration huskede han lyden af en klokke, som fra landsbykirkens tårn kimede sin velkomst hver søndag morgen. Fra landsby til landsby vandrede denne unge mand og lyttede bestandigt efter den kendte klokkes klang. Nogle klokker lignede, andre var meget forskellige fra den lyd, han huskede.
Langt om længe stod den unge mand en søndag morgen foran en kirke i en ganske almindelig landsby. Han lyttede omhyggeligt, da klokken begyndte at ringe. Lyden var ham bekendt. Den lignede ikke nogen anden, han havde hørt, med undtagelse af den klokke, som ringede i hans erindring om sine barndomsdage.
Ja, det var den samme klokke. Dens klang var sand. Hans øjne fyldtes med tårer. Hans hjerte frydede sig i glæde. Hans sjæl fyldtes med taknemmelighed. Den unge mand faldt ned på sine knæ, så opad, forbi klokketårnet – op mod himlen – og i taknemmelig bøn hviskede han: »Gud være lovet. Jeg er hjemme.«
Ligesom klangen fra en klokke, man husker, vil Jesu Kristi evangelium være for det menneskes sjæl, som oprigtigt søger. Mange af jer har rejst omkring længe i personlig søgen efter det, som ringer sandt. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige udsender til jer en oprigtig appel. Luk jeres døre op for missionærerne. Luk jert sind op for Guds ord. Luk jert hjerte og jeres sjæl op for lyden af den stille, sagte stemme, som vidner om sandheden. Som profeten Esajas lovede: »Dine ører skal høre det ord bag ved dig: 'Her er vejen, I skal gå.'« (Esajas 30:21.) Så vil I, ligesom den dreng, jeg lige har talt om, på jeres knæ sige til jeres og min Gud: »Jeg er hjemme!«
Må det være alles velsignelse, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

En appel til vordende ældster

Boyd K. Packer

Jeg er klar over, mine brødre og søstre, at den afsluttende taler ved dette møde skal være præsident Kimball. Forud for mødet sagde jeg til ham, at jeg havde tre taler af varierende længde parat. Under sangen modtog jeg en besked fra ham om, at jeg skulle bruge den længste version.
Jeg kom i tanke om en oplevelse, vi havde i Colorado, da vi reorganiserede en stav. Mødet var næsten forbi, der var omkring ti minutter tilbage, og ingen af os havde talt.
Stavspræsidenten meddelte fra talerstolen, at jeg skulle tale. Præsident Kimball lænede sig over mod mig og sagde: »Vil du være så venlig at tage hele tiden.«
Jeg bar mit vidnesbyrd på eet minut og vendte tilbage til min plads. Da stavspræsidenten derefter meddelte, at præsident Kimball skulle tale, lagde jeg mærke til, at han skrev en seddel. Medens han stod på talerstolen, rakte han den til mig. Der stod fem ord på den: »Lydighed er bedre end offer.« Så jeg fortsætter lydigt.
Medens vi nu nærmer os afslutningen på endnu en storslået konference, ønsker vi at sige, mine brødre og søstre, at vore hjerter er blevet rørt over at høre talerne, det gode i os er blevet berørt, og bestandigt er mine tanker gået til dem, som i deres liv ikke har en sådan solid åndelig indflydelse.
Blandt dem er der en stor gruppe mænd i kirken, som er gået glip af noget af deres åndelige fremgang, hvilket er så vigtigt i deres liv, og det er dem, vi betegner som vordende ældster. Embedet som ældste er en kaldelse, der indebærer værdighed og ære, åndelig myndighed og kraft. Betegnelsen »vordende« antyder håb og optimisme, noget, der er muligt. Jeg vil tale til dem i dag, idet jeg ved, at der måske er mange andre, som dette budskab kan sige noget.
Har jeg ret, når jeg siger, at lejlighedvis, inderst inde, længes I inderligt efter at blive en del af kirken? I ved ikke rigtig, hvordan I skal komme igang, og i øjeblikke, hvor I tænker dybt over det, siger I måske til jer selv- »Hvis bare jeg aldrig havde forladt vejen.«
»Hvis jeg bare havde fået en chance, da jeg var yngre.«
»Jeg er gået glip af for meget.«
»Det er for sent for mig.«
»Der er sket for meget nu, til at jeg kan ændre kurs.«
I ønsker at komme nærmere, men I nøjes med den følelse og tanke: »Åh, det er for svært, og jeg har ikke noget at begynde med.«
Jeg har haft een oplevelse, som jeg har lært noget vigtigt af, og som jeg burde have lært tidligere. Jeg genoplevede denne erfaring i sidste uge, da vi var i Japan, og jeg besluttede mig til at tale om den ved konferencen.
Under den anden verdenskrig var jeg pilot i luftvåbenet. Efter at have gjort tjeneste på Stillehavsøerne var jeg et år i Japan i besættelsesstyrkerne. Det var naturligvis fornuftigt at lære sig nogle få ord japansk. Vi havde i det mindste brug for at kunne spørge om vej og bede om noget at spise.
Jeg lærte mig de almindelige hilsener og høflighedsudtryk, og som mange andre af kirkens medlemmer brugte jeg al min fritid til missionærvirksomhed blandt japanerne; og af

dem lærte jeg disse få ord af et sprog, som jeg syntes var meget svært.
I juli fandt de første dåbshandlinger sted i Osaka. Broder og søster Tatsui blev døbt. Og selv om de for størstedelens vedkommende havde fået deres undervisning af andre, fik jeg det privilegium at døbe søster Sato.
Selv om vi ikke ligefrem var ulykkelige i Japan, var der i virkeligheden kun een ting i vore tanker, og det var at komme hjem! Jeg havde været hjemmefra i omtrent fire år. Krigen var forbi, og jeg ville gerne hjem.
Da den dag endelig oprandt, regnede jeg med, at jeg aldrig skulle vende tilbage til Japan, og jeg afsluttede simpelthen dette afsnit af mit liv.
De følgende år var jeg travlt optaget af at få en uddannelse og stifte familie. Jeg var ikke blandt japanerne, og jeg havde aldrig lejlighed til at bruge disse få ord, jeg havde lært.
De blev ladt tilbage i den uklare og fjerne fortid, udvisket af 26 års glemsel – borte, som jeg troede, for bestandigt. Så fik jeg en opgave i Japan.
Morgenen efter min ankomst til Tokyo skulle jeg lige til at forlade missionshjemmet sammen med præsident Abo, da en japansk ældste talte til ham på japansk. Præsident Abo sagde, at det var en sag, der hastede, og undskyldte, at han blev forsinket. Han gennemgik nogle papirer sammen med den pågældende ældste og diskuterede dem på japansk. Så holdt han et af brevene op, og idet han pegede på en sætning, sagde han: »Korewa ...«
Og før han kunne gøre sætningen færdig, havde jeg fuldført den i mine tanker: Korewa nan desuka. Jeg vidste, hvad han sagde. Jeg vidste, hvad han ville spørge ældsten om. Korewa nan desuka betyder: »Hvad er dette?« Efter 26 års forløb var en sætning, efter bare en nat i Japan, kommet tilbage i min bevidsthed – Korewa nan desuka, »Hvad er dette?«
Jeg havde ikke brugt disse ord i 26 år. Jeg havde troet, at jeg aldrig skulle bruge dem igen. Men de var ikke gået tabt.
Jeg tilbragte ti dage i Japan og afsluttede min rejse i Fukuoka. Den morgen, da jeg skulle afsted, kørte vi til lufthavnen sammen med broder og søster Watanabe. Jeg sad på bagsædet sammen med deres børn og øvede mig sammen med dem i at sige de forlængst glemte japanske ord. De lærte mig med glæde nogle nye.
Så kom jeg i tanker om en sang, jeg havde lært for 26 år siden, og jeg sang den for disse børn:
Momotaro-san, Momotaro-san
Okoshi ni tsuketa kibi dango
Hitotsu watashi ni kudasai na.
Jeg tror, at dette måske gør broder Ottley (lederen af Tabernakelkoret) rastløs, men ...
Søster Watanabe sagde: »Jeg kender godt den sang.« Og så sang vi den sammen for de små børn, og derefter fortalte hun mig betydningen af den, og medens hun gjorde det, kunne jeg også efterhånden huske den.
Det er fortællingen om et japansk ægtepar, der var barnløst, og de havde bedt om en lille søn. En dag fandt de en lille dreng i stenen i en stor fersken, og de kaldte ham Momotaro. Sangen fortæller om hans heltemod i forbindelse med, at han frelser sit folk fra en frygtelig fjende.
Jeg havde kendt den sang i 26 år, men jeg vidste ikke, at jeg kendte den. Jeg havde aldrig sunget sangen for mine egne børn. Jeg havde aldrig fortalt dem den historie, den indeholdt. Den var blevet dysset bort under 26 års opmærksomhed mod andre ting.
Jeg har tænkt på dette som en meget betydningsfuld oplevelse, og jeg kom til sidst til erkendelse af, at intet godt nogensinde går tabt. Da jeg først kom tilbage blandt de mennesker, der talte sproget, kom alt, hvad jeg ejede, tilbage, og det kom tilbage meget hurtigt. Og jeg fandt denne genopfriskning meget lettere end at føje et par nye ord til mit ordforråd.
Jeg antyder naturligvis ikke, at denne oplevelse var resultatet af en kvik og opvakt hjerne eller en god hukommelse. Det var blot tilkendegivelsen af en af livets grundsætninger, som gælder for os alle. Det gælder jer, mine brødre blandt de vordende ældster, og det gælder andre i lignende situationer. Hvis I vil vende tilbage til det miljø, hvor de åndelige sandheder bliver forkyndt, vil de ting, som I troede var gået tabt, vælde tilbage i jeres sind og tanker.
Ting som er blevet holdt tilbage ved ikke at være blevet brugt i mange år, som har ligget hen i passivitet, vil bryde frem igen. Jeres evne til at forstå dem vil blive levendegjort. (Se L&P 67:11.)
Dette ord *levendegjort* er meget brugt i skrifterne, som I ved. Hvis I vil gøre jer anstrengelse for at komme tilbage blandt de hellige, vil I snart igen forstå inspirationens sprog. Og før I ved af det, vil det forekomme jer, at I aldrig har været borte. Åh, hvor vigtigt er det ikke for jer, at I erkender, at hvis I vender tilbage, kan det blive, som om I aldrig har været borte.
Da jeg præsiderede over missionen i New England, overværede jeg en zone-konference, og da vi gik ind i den sal, hvor de unge ældster ventede, så jeg, siddende på den bageste række, en høj, ældre mand.
»Jeg blev døbt for nogle få dage siden«, sagde han til mig. »Jeg er 74 år gammel, og jeg fandt først evangeliet så sent i mit liv.«
Med bedende tonefald i stemmen bad han om at måtte overvære mødet. »Jeg ønsker blot at være her for at lære«, sagde han. »Jeg vil sidde på den bageste række. Jeg vil ikke forstyrre.«
Så udbrød han næsten grædende: »Hvorfor fandt jeg det ikke før nu? Mit liv er forbi. Mine børn er alle sat i vej og borte, og det er bare for sent for mig at lære evangeliet at kende.«
Hvor var det en stor glæde at kunne forklare ham et af de store mirakler, som finder sted igen og igen for så vidt angår den forandring, der sker med dem, der kommer ind i kirken. (Eller jeg kunne også sige, med dem, der *igen* kommer ind i kirken.)
De er i verden, og de er af verden, og så finder missionærerne dem. Selv om de også er i verden bagefter, så er de ikke af verden. De er meget hurtige i deres tankegang, i deres følelser og i deres handlinger; det er, som om de har været medlemmer af kirken hele deres liv.
Det er et af de store mirakler i forbindelse med dette værk. Herren har en måde, hvorpå han opvejer uligheder og velsignelser. Han indskrænker sig ikke til de sædvanlige langsom-

me former for kommunikation, og Han er ikke begrænset i at skulle holde sig til japansk eller engelsk.

Der eksisterer et helligt forløb, hvorved ren intelligens kan finde vej ind i vort sind, og hvorved vi øjeblikkelig kan komme til at vide, at noget er sandt; på anden måde ville det tage lange tider at opnå det samme. Han taler inspiration ind i vort sind, navnlig når vi er ydmyge og søgende.

Når vi rejser omkring inden for kirken og mødes med stavspræsidenter og andre ledere i kirken, beundrer vi dem for deres grundige forståelse af evangeliet, og for deres kendskab til kirkens grundsætninger og praktiske regler.

Ofte bliver vi overrasket over at få at vide, at der har været perioder med inaktivitet i deres liv – somme tider meget lange perioder – eller vi bliver lige så overrasket over at erfare, at de for ganske nylig er blevet medlemmer af kirken.

Disse år vi har lagt bag os, og som vi ofte synes er spildte, er ofte rige på mange belæringer, nogle af dem meget dyrekøbte belæringer, som får betydning, når inspirationens lys skinner på dem.

Måske har I aldrig læst lignelsen om arbejderne i vingården, og jeg vil gerne citere den for jer.

»Thi med Himmeriget er det som med en husbond, der tidligt om morgenen gik ud for at leje arbejdere til sin vingård.

Og da han var blevet enig med arbejderne om en denar om dagen, sendte han dem hen i sin vingård.

Og han gik ud ved den tredje time og så nogle andre stå ledige på torvet.

Til dem sagde han: 'Gå også I hen i min vingård, så skal jeg give jer, hvad ret er.'

De gik derhen. Ved den sjette og den niende time gik han igen ud og gjorde ligeså.

Og ved den ellevte time gik han ud og fandt endnu nogle stående der, og han spørger dem: 'Hvorfor står I ledige her hele dagen?'

De svarede ham: 'Fordi ingen har lejet os.' Da siger han til dem: 'Gå også I hen i min vingård!'

Men da det var blevet aften, siger vingårdsejeren til sin forvalter: 'Kald på arbejderne og udbetal dem deres løn, sådan at du begynder med de sidste og ender med de første!'

De, som var lejet ved den ellevte time, kom så og fik hver en denar.« (Matt. 20:1-9.)

Der er belønning nok – en denar, som det var – til alle: både dem, der er begyndt tidligt og, Herren være lovet, også til dem, der kommer sent. Der er ingen begrænsninger i det celestiale rige. Der er plads til alle.

Her i livet møder vi bestandigt konkurrence. Forskellige hold prøver kræfter mod hinanden i en situation, hvor de skal modarbejde hinanden, for at der kan blive kåret en vinder. Vi kommer på den måde til at tro på, at overalt, hvor der er en vinder, må der nødvendigvis også være en taber. At tro det, er at blive vildledt.

Set med Herrens øjne kan alle blive vindere. Det er dog sandt, at vi må gøre os fortjent til det; men hvis der er et konkurrencemoment i Hans værk, er det ikke med en anden person, der skal konkurreres, men vi skal konkurrere med os selv, som vi var førhen.

Jeg påstår ikke, at dette er let. Jeg taler ikke om at forandre sig udadtil. Jeg taler om virkelig at *forandre* sig. Jeg påstår ikke, at det er let. Jeg siger, at det er muligt, og det er hurtigst muligt.

Jeg læste ikke hele denne lignelse. Der er mere endnu. Sidste del af den, tror jeg, henvender sig til os, som er aktive i kirken. Lad mig gentage et vers eller to og så fortsætte.

»Men da det var blevet aften, siger vingårdsejeren til sin forvalter: 'Kald på arbejderne og udbetal dem deres løn, sådan at du begynder med de sidste og ender med de første!'

De, som var lejet ved den ellevte time, kom så og fik hver en denar. Da de først kom, mente de, at de ville få mere· men de fik også hver en denar.

Da de fik den, knurrede de mod husbonden og sagde

'De sidste dér har kun arbejdet én time, og du har stillet dem lige med os, som har båret dagens byrde og hede.'

Men han svarede og sagde til en af dem: 'Min ven! jeg gør dig ikke uret; blev du ikke enig med mig om en denar?

Tag, hvad der er dit, og gå! Men jeg vil nu give den sidste dér lige så meget som dig.

Har jeg ikke lov at gøre, som jeg vil, med det, der er mit?

Eller er dit øje ondt, fordi jeg er god?'

Sådan skal de sidste blive de første, og de første de sidste.« (Matt. 20:8-16.)

Jeg ville ønske, at I brødre blandt de vordende ældster vidste, hvor hårdt vi arbejder for jeres forløsning. Hvor ivrigt vi beder om, at I måtte vende tilbage til kirken og Guds rige og igen tale inspirationens sprog – efter to års eller 26 års tid. Og jeg gentager, at det snart kan blive, som om I aldrig havde været borte.

Der er noget andet fra jeres fortid, som I på lignende måde vil erindre.

Vi ved fra åbenbaringerne, at vi levede, før vi kom til livet her på jorden. Vi har erfaring, som vi kan trække på fra før vor fødsel her på jorden.

Vi er Guds børn. Vi levede hos Ham, før vi blev født. Vi er udgået af Hans nærhed for at modtage et jordisk legeme og for at blive prøvet.

Nogle af os er drevet langt bort fra Hans indflydelse, og vi tror, vi har glemt Ham. Vi tror også sommetider, at Han har glemt os.

Men ligesom disse få ord på japansk kunne vende tilbage til erindringen efter 26 års forløb, således vil de grundsætninger angående retfærdighed, som I lærte som børn, følge jer. Og noget af det, I har lært i Hans nærhed, vil vende tilbage som inspirerende øjeblikke, da I vil finde og føle, at I er i færd med at lære noget, der i forvejen er jer bekendt.

Dette akavede nye, at man skal gøre sådan en forandring i sit liv, vil snart fortage sig, og hurtigt vil man føle sig fuldkommen hjemme i Hans kirke og Hans rige.

Så vil det gå op for jer, hvor meget der trænges til jer her, og hvor magtfuld jeres erfaring kan være i forløsningen af andre.

Jeg bærer vidnesbyrd for jer, mine brødre, I, som er vordende ældster, og I, som er i tilsvarende omstændigheder, at Jesu Kristi evangelium er sandt.

Vi elsker jer og de tusinder af stemmer – stemmerne fra præstedømmets hjemmelærere, fra hjælpeforeningens søstre, fra biskopperne, stavspræsidenterne, kvorumslederne – alle,

der taler om Ham gennem inspiration – stemmerne fra dem, der er kaldet som ledere i kirken, kalder på jer, ligesom David kaldte på sin vildfarne søn Absalon: »Kom tilbage, men søn.« Gud give, at I, der er fædre, og som er uden den inspiration i jert hjem og i jeres familie, kan vende tilbage og igen tale inspirationens sprog efter jeres vandring i ørkenen. I kan ligesom jeg bære vidnesbyrd om, at I ved, at Han lever. I Jesu Kristi navn. Amen.

En hyldest

L. Tom Perry

Selv om det kan blive svært, vil jeg gerne i dag hylde en ædel sjæl, som fandt glæde i at leve et liv, der gik med at hjælpe andre.

Vi mødtes første gang for 30 år siden. Jeg var nylig blevet udpeget som sekretær i stavens GUF. Hun var bestyrelsesmedlem i et af wardene. Det var min opgave at foretage optælling af de tilstedeværende ved vor stavs lederskabsmøde.

På den tid, da optællingen foregik ved, at man rejste sig op, når ens navn blev råbt op, husker jeg en bestemt aften, da jeg råbte de forskellige wards op. Jeg havde intet besvær med at føre en nøjagtig optælling af de unge mænd, der var til stede; derefter begyndte jeg på de unge kvinders liste. Pludselig faldt mit blik på en charmerende, sød ung pige. Jeg mistede fuldstændig min evne til at tælle. Jeg bekender i dag overfor kirkens historieskriver, at de optegnelser, som befinder sig i kirkens arkiv, ikke er nøjagtige for dette bestemte møde.

Otte måneder senere knælede jeg ved et alter i Herrens hus, holdt hendes hånd og hørte de mest strålende ord, der nogensinde er blevet ytret på jorden: »For tid og evighed«. Jeg erkendte, at jeg modtog den største Guds gave. Jeg blev beseglet i ægteskabet af én, der havde myndighed til at handle for Herren, idet jeg blev forenet med min yndige ledsagerske for tid og al evighed, hvis blot jeg ville leve, så jeg var hende værdig. Vi havde kun været gift nogle få dage, da jeg fandt ud af, at jeg var blevet gift med en kvinde, der i sit hjerte havde en stor medfølelse med sine medmennesker. Alle de dejlige dufte, der strømmede ud i luften fra hendes køkken, var slet ikke beregnet på mig, for når hun fandt nogen, der var i nød, kunne hun ikke slå sig til ro, før hun havde gjort en indsats for at bringe lindring.

Det skete hyppigt, at jeg vendte hjem fra en travl dags arbejde, og jeg var stadig under pres, fordi jeg skulle gøre en opgave færdig før næste morgen, og at jeg da fandt ud af, at jeg var blevet forpligtet til at deltage i en barmhjertighedstjeneste den pågældende aften.

Medens vi kørte til vort bestemmelsessted, hvor hjælpen skulle ydes,mumlede jeg måske for mig selv: »Hvorfor mig nu i aften? Hvordan skal jeg nogensinde få det arbejde gjort før i morgen?«

Så kom vi til det sted, der trængte til hjælp, og jeg kunne se lyset skinne i hendes øjne, medens hun udførte sine barmhjertighedsgerninger. Jeg så børn danse af glæde og forældre græde af taknemmelighed over hendes omsorg. På hjemvejen mumlede jeg også, men nu havde jeg en anden melodi på. Jeg takkede Herren for det privilegium, det var at have været der den pågældende aften.

Hun forstod sin rolle i familieorganisationen. Hun var ivrig efter at udfylde den plads, Gud havde udpeget hende til, og hun havde tillid til, at jeg ville udfylde den, jeg var udpeget til. Det var mit ansvar at være familiens forsørger, beskytter og opbygger. Det var hendes ansvar at skabe skønhed og kærlighed inden for dets mure. Da jeg blev gift med hende, var hun allerede ekspert på sit område.

Jeg havde stadig brug for uddannelse inden for mit liv. I disse første år af vort ægteskab er jeg sikker på, at hun kunne have hjembragt en meget større lønningscheck til familien, end jeg var i stand til. Men da jeg kom hjem en aften og fortalte, at jeg havde kvalificeret mig til afgangseksamen fra college, marcherede hun den næste morgen ind til sin chef og sagde sin stilling op, uden at gøre det til en sag, der skulle diskuteres først.

Det huslige arbejde var for hende den mest betydningsfulde beskæftigelse. At være moder var det ædleste af alle kald. Hendes kærlighed og opmærksomhed og omsorg for sine børn kom så tydeligt til udtryk i vort hjem.

Som en familie lærte vi hurtigt at leve med det uforudsete, når en næstekærlig gerning kom ind i billedet. Vi var flyttet til Californien for flere år siden, og medens vi sparede penge sammen til at købe et hus for, havde vi lejet et, hvor der var alle nødvendige møbler og installationer.

Vore egne ting måtte vi opmagasinere i garagen, hvor de skulle vente på, at vi selv kunne købe et hus. En aften til nadvermøde hørte hun en alvorlig appel fra biskoppen i vort ward om at yde hjælp til dem, som havde mistet så meget ved en ødelæggende oversvømmelse nogle få kilometer fra, hvor vi boede.

Da jeg kom hjem fra arbejde nogle få aftener senere, så jeg en påhængsvogn i min indkørsel. Jeg fór ind i huset for at se, hvad der forgik. Og jeg blev budt velkommen med ordene: »Åh, fortalte jeg dig ikke det? Efter nadvermødet i sidste uge sagde jeg til biskoppen, at hvis nogen havde brug for vore ejendele i forbindelse med hjælpen til de nødstedte ved oversvømmelsen, så kunne de bare hente dem.«

Jeg vidste altid, at hvis min kone fandt en fremmed i byen i kirken om søndagen, så kunne jeg finde vedkommende i vort ekstra soveværelse, når jeg vendte hjem den aften fra mit arbejde i kirken. En studerende, der ledte efter et værelse, en fader, der var blevet forflyttet til en anden by, og var på udkig

efter et sted til sin familie at bo, en familie, der var vendt hjem fra en opgave i udlandet o.s.v., alle var velkomne til at bo hos os, indtil de kunne finde et fast sted at bo.

På trods af denne magfoldighed af velgerninger havde vi endnu de fineste timer i hendes liv til gode. For fem år siden fik vi et chock, da vi fik meddelelse om, at hun var blevet ramt af en dødbringende sygdom. Det kunne kun forventes, at hun ville leve yderligere et halvt år til et helt år.

Hun modtog denne afgørelse med en tro og et mod, som jeg aldrig forventer at se magen til. Da lægen gav os denne meddelelse, vendte hun sig om mod mig og sagde med al den tro og fred i sindet, hun kunne mobilisere: »Fortæl ikke nogen om dette. Jeg ønsker ikke at ændre vor levevis, eller at nogen skal behandle os anderledes.«

Det syntes kun at gøre hende mere følsom over for andres fysiske behov. Hendes medfølelse med sine medmennesker forøgedes, for nu forstod hun bedre, hvad nød var.

Tre alvorlige operationer fulgte med korte mellemrum. Der var kun nogle få, som kendte til dem, og de var blevet afkrævet løfte om at hemmeligholde det. Hendes livsmønster på hospitalet var altid det samme. Takket være sin omhyggelige planlægning kunne hun altid overvære møderne i kirken om søndagen, og operationen fandt sted tidligt mandag morgen.

Tirsdag forsøgte hun at komme op af sengen. Onsdag var hun oppe og gik omkring, idet hun forsøgte at genvinde sin fysiske styrke. Om torsdagen kunne man finde hende i færd med at hjælpe sygeplejerskerne med at pleje de andre, der var på hospitalet. Fredag brugte hun til at overbevise lægen om, at hun var parat til at tage hjem. Lørdag morgen opgav lægen i fortvivlelse og udskrev hende. Søndag var hun tilbage i kirken og så strålende ud. Ingen kunne få mistanke om, at hun netop havde gennemgået en stor operation.

Efter mødet skyndte jeg mig ned og kørte hende hjem, så hun kunne få en tiltrængt hvile. Og når jeg kom i nærheden af hende, kunne jeg måske høre hende sige til en anden: »Du skal ikke bekymre dig om noget. Jeg skal nok have middagsmad parat til dig hjemme hos dig selv torsdag aften.«

Hun overlod fuldstændig sin sygdom i Herrens hånd, og han velsignede hende med tilstrækkelig styrke til at holde ud og med lige akkurat tilstrækkelig energi til, at hun kunne leve på den måde, hun ønskede at leve. Efter en besværlig nat plejede jeg at bønfalde hende om at blive i sengen. Hendes svar var altid det samme: »Nej, det vil jeg ikke til at begynde på.«

Herren velsignede hende med at leve i endnu fire år, som den lægelige videnskab ikke havde kunnet love hende. Hvor taknemmelige er vi ikke for disse år, for det var i løbet af den periode, hun var i stand til at stå ved min side, da vi blev æret i vore nuværende stillinger. Hun kunne nu i nogen grad se den mand, som hun havde prøvet at gøre mig til.

Herren gjorde det så belejligt som muligt med hensyn til tidspunktet, da han kaldte hende hjem. Han ventede, til jeg havde afsluttet mit rejseprogram for året. Og den første lørdag, jeg var hjemme i mange måneder, kaldte han hende til at forlade jordelivet.

Hendes sidste gøremål var så typiske for hende. Hun var oppe og tilberedte morgenmåltidet for sin familie. Jeg hørte hende tabe en tallerken og udstøde en svag stønnen. Da jeg skyndte mig ud fra mit kontor, fordi jeg troede, at hun var kommet til skade, så jeg, at hun led af et slagtilfælde, der ville bevirke, at hun mistede brugen af sin højre arm.

Jeg tog hende hurtigt op og bar hende ind til en lille sofa, som jeg for nylig havde overtalt hende til at have i nærheden af køkkenet, så hun kunne hvile sig i løbet af dagen.

Der var rædsel i hendes øjne, da lammelsen begyndte at brede sig ned langs hendes side. Jeg sagde til hende, at jeg ville skynde mig at tilkalde en læge. Hun sagde: »Giv mig først en velsignelse.« Da jeg lagde hænderne på hendes hoved den morgen, lod Herren mig i sin store nåde vide, at hendes tid var kommet. Da jeg forlod værelset for at tilkalde lægen efter velsignelsen, kæmpede hun i bogstaveligste forstand for at bevæge sin højre arm og sit højre ben.

Og de sidste ord, jeg hørte hende ytre, var: »Jeg vil ikke leve som et halvt menneske.«

Hendes næste to timer, hendes sidste her på jorden, var de eneste to timer, jeg kender til i hendes liv, hvor hun ikke bar sin fulde byrde og lidt ekstra for en anden. Herren har i sin nåde ladet hende passere gennem sløret, og han har befriet hende for hendes frygt og smerte.

Nu er hun et helt menneske igen, og jeg er sikker på, at paradiset er blevet et mere glædesfyldt sted, fordi hun er der.

For de hundreder af sympatitilkendegivelser, vi har modtaget, udtrykker vi vor påskønnelse. Hvis vi havde taget os tid til at opdele dem, tror jeg, at vi ville have fundet ud af, at vi kunne sortere dem i to bunker, som kendetegnede og karakteriserede hende i sit liv her på jorden.

Den første bunke, vi ville have sorteret fra, da vi hørte fra de østlige egne af De forenede Stater – ville indeholde noget i denne retning:

»Hun gav os vor første Mormons Bog og var en inspiration for os. Hvor taknemmelige er vi, at vi kendte hende. Vi vil altid huske hendes venlige gæstfrihed mod vores familie på vores dåbsdag. Det var sådan en glædelig begivenhed at spise middag i jeres hjem på denne særlige dag.«

Hun var dybt taknemmelig for sit medlemsskab i Jesu Kristi Kirke. Det var den grundvold, hendes liv var bygget på. Det var den kraft, der holdt hende oppe, hendes håb for evigheden. Hun var ivrig efter at dele sit vidnesbyrd om vor Herre og Frelsers mission med andre.

En fundamental del af hendes forrådsprogram , der naturligvis omfattede grundpillerne korn, konserves og andre forsyninger, var en beholdning på et dusin Mormons Bøger. Hun talte dem lige så pligtopfyldende, som hun talte de øvrige forsyninger, og hun supplerede beholdningen af dem med samme orden.

Hun plejede at kommentere sine forrådsvarer på følgende måde: »Når vi bruger maden, er forrådet borte. Når jeg giver en Mormons Bog som gave, holder jeg aldrig op med at modtage velsignelse og glæde på grund af den gave.«

Den anden gruppe breve ville lyde omtrent således:

»Jeres hustru og moder var min stavsleder i »Åndelig livsførelse« (lektie i hjælpeforeningen). I et år mødtes jeg med hende i 45 minutter hver måned, og hun havde en grundig indflydelse på mit liv.

Hun vil altid være en af de virkelig uforglemmelige personer, jeg har kendt. For mig var hun forbilledet på åndelig livsfø-

relse. Hun forstod andres behov og søgte flittigt at imødekomme disse behov.«

Herren har sagt til os: »I skal leve sammen i kærlighed. I skal begræde dem der dør, og især dem, der ikke har håb om en herlig opstandelse.

Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden; thi den er sød for dem.« (L&P 42:45-46.)

Jeg forstår dette skriftsted bedre nu end nogensinde før. Skønt livet er ensomt uden hende, var hendes bortgang sød på grund af den måde, hvorpå hun havde levet.

Som en hyldest til hende i dag, anbefaler jeg jer hendes levevis.

Jeg så, at tjenesten for andre opslugte smerten. Jeg var vidne til, at troen tilintetgjorde mismodet. Jeg har set, at modet styrkede hende ud over hendes naturlige evner. Jeg har iagttaget kærligheden ændre en livsbane.

Må Gud give, at hendes minde vil bringe jer tilfredshed og fuldbyrdelse i jert liv, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Sabbatsdagen

Mark E. Petersen

En af de største ting, som Herren lærte profeten Joseph Smith ved indledningen til denne evangeliske forvaltning var, at han måtte tage de guddommelige befalinger alvorligt. For at indprente dette i Josephs sind fratog Gud ham engang kraften til at oversætte. Han irettesatte ham også for tabet af de 116 sider af manuskriptet til Mormons Bog. Han tugtede også profeten, da hans familie ikke efterlevede evangeliet, som de burde.

Herren befalede da bestemt sin unge tjener: »Driv ikke spøg med hellige ting.« (Lære og Pagter 6:12.)

Da Herren igen talte angående oversættelsen af de ældgamle optegnelser, befalede han atter: »Driv ikke spøg med disse ting.« (L&P 8:10.)

Og da Herren gav instruktioner angående missionærarbejdet, forlangte han igen, at brødrene tog hans ord alvorligt, og erklærede: »Og de skal give agt på disse ord og ikke være ligegyldige, så vil jeg velsigne dem.« (L&P 32:5.)

Ej heller bør vi drive spøg med Herren eller med hans ord, for som han selv sagde, Gud lader sig ikke spotte. (Se L&P 63:58.)

Men til trods for alt, hvad Herren har sagt, driver menneskene stadig spøg med hans ord, og enten ved undladelser eller ved direkte ulydighed tilsidesætter de hans ord uden at blive straffet og drager videre på deres lystige vej.

Et af de mest iøjnefaldende områder, hvor vi er inkonsekvente, er vor holdning til sabbatsdagen. Det er en dag, der er indviet til Gud. Det er en hellig dag, og vi bør ikke drive spøg med den.

Ingen lov i hele skriften er blevet klarere defineret end sabbatsloven. Fra Første Mosebogs tid og til vor tid er der ikke noget emne, der er blevet talt mere klart om, eller som er blevet gentaget flere gange, end sabbaten.

Det er en af de love, der står Guds hjerte nærmest. Alligevel er den kendt i langt højere grad på grund af sin efterlevelse. Vi taler bestandigt om den verdslighed, der findes i vore dage, og vi taler om, at vore unge mennesker står over for mere alvorlige fristelser, end man gjorde et slægtled tilbage i tiden, og det er sandsynligvis sandt. Også flere forældre synes at blive indfanget af vore dages verdslighed, end tilfældet var for en generation siden.

Hvad kan vi gøre for at beskytte os selv under disse risikable omstændigheder? Hvordan kan vi bedre hjælpe vore unge mennesker til at forblive uplettede af verden?

Herren giver os svaret og siger, at det kan gøres ved oprigtigt at overholde sabbatsdagen. De fleste mennesker har aldrig tænkt over det på den måde, men læg mærke til Herrens ord i denne henseende:

»Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden« – læg mærke til disse ord – »og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.« (L&P 59:9.)

Tænk et øjeblik over det. Tror vi virkelig på Gud? – oprigtigt? Er vi overbevist om, at han ved, hvad han taler om? Hvis vi er, vil vi så tage ham og hans ord alvorligt? Eller vil vi fortsat drive spøg med guddommelig åbenbaring?

Herren ved i sandhed, hvad han taler om. Efterlevelsen af sabbaten vil hjælpe os til mere fuldstændigt at holde os uplettede af verden.

Hvis vi alvorligt søger at undgå verdslig besmittelse, skal vi så ikke betragte hans ord rent bogstaveligt og tro på det og efterleve det?

Vi bør være villige til at indrømme, at vi er omgivet af næsten enhver form for forførerisk verdslighed. Vi bør aldrig lukke øjnene for denne kendsgerning.

For at bringe situationen mere i fokus kan du spørge dig selv om, hvor meget alkohol der indtages i dit nabolag, både af voksne og af ganske unge. Hvor meget tobak bruges der på samme måde? Hvordan ligger det med brugen af stoffer? Hvor hurtigt stiger kriminaliteten i det samfund, du lever i? Og omfanget af hærværk? Og umoralitet? Når alt dette ind i din familie? Er nogle af dine børn blevet involveret? Og bliver du bange og nedtrykt og skuffet over det?

Hvorfor så ikke tage imod et guddommeligt hjælpemiddel til imødegåelse af selve denne situation? Efterlevelse af sabbaten og kirkegang er befalet af Gud!

Skal vi tage hans ord alvorligt og bringe vort liv i overensstemmelse med det, eller skal vi betragte sabbaten som blot en spøg eller en bagatel i vor tilværelse, overse den og fortsætte med at lide under de kedelige følger heraf?

Er der ikke en dyb mening i det, Herren har sagt? Lad os

høre hans ord igen: »Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.« (L&P 59:9.)

Her er det inspirerende svar på vort plagsomme problem. Herren fortsætter så med at sige: »Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.« (L&P 59:10.)

Skriften forlanger altså, at vi ikke blot afholder os fra vore sædvanlige gøremål på hans hellige dag, men at vi gør det med en bestemt hensigt i tankerne, nemlig at vi grundigere og uden forstyrrelse vender vor hengivenhed mod den Allerhøjeste.

Med jævne og ligefremme ord får vi befaling til at ændre vor sædvanlige rutine og gå i kirke og tilbede Gud på sabbaten.

Åbenbaringen fortsætter derefter: »Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid.« (L&P 59:11.)

Med andre ord, Herren forkynder ikke blot en søndagsreligion. Vi må være konsekvente og være lydige og tilbede Herren hver dag. Kan nogen mon udvikle sig åndeligt ved at påtage sig en søndagsreligion?

Men på hans hellige dag må vi naturligvis gøre andet end blot at gå i kirke. Vi må selvfølgelig tilbede ham; men vi må også rense os som forberedelse til denne tilbedelse ved at bekende vore synder og omvende os fra dem. Dette minder os om, hvad Herren sagde i Bjergprædikenen: »Derfor, når du bringer din gave til alteret og dér kommer ihu, at din broder har noget imod dig,

så lad din gave blive dér ved alteret, og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave!« (Matt. 5:23-24.)

Derfor siger han i ny åbenbaring: »Men kom ihu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.« (L&P 59:12.)

Biskopperne er de brødre, som vi skal rådføre os med angående vore synder.

Kan vi nu indse, hvordan den rette efterlevelse af sabbaten vil få en god indflydelse på vort daglige !iv?

Idet Herren fortsætter med at forklare, hvad der er antageligt for ham på hans hellige dag, siger han: »Og på denne dag skal du *ikke gøre andet* end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen.« (L&P 59:13.) (Understregning tilføjet.)

Hvis vi ikke skal gøre andet om søndagen end ofre dagen til hellige formål, hvad er vor situation da, hvis vi med fuldt overlæg driver vor forretning om søndagen, eller hvis vi støtter sådanne søndagsvirksomheder, eller hvis vi tager på ferie- eller rekreationssteder om søndagen?

Vi ved, at der findes ansatte på visse betydningsfulde poster, som for eksempel hospitaler og andre institutioner, som drives døgnet rundt, som ikke har nogen valgmulighed med hensyn til deres arbejdsbetingelser.

Det er ikke dem, vi taler om. Men de fleste mennesker er ikke ansat på denne måde, men de har rådighed over deres egen tid.

Vil disse mennesker hellere stå på ski eller svømme eller gå i biografen eller drive deres forretninger om søndagen i stedet for at gå i kirke?

Hvis svaret er ja, bør de spørge sig selv, om de i den grad er kommet bort fra troen, at de har antaget et andet evangelium – et evangelium, der anerkender morskab og forretning om søndagen.

Hvorfor tager vi ikke Herren alvorligt angående sabbatsdagen? Vi ved, at vi ikke bør drive spøg med hellige ting, og at sabbatsdagen er hans hellige dag.

På Moses' tid erklærede Herren eftertrykkeligt, at den måde, hvorpå vi tilbringer sabbatsdagen, er et tegn på vor indre holdning til ham.

Det er et mål for vor tros oprigtighed. »Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne«, erklærede Gud. (2. Mosebog 31:17.) Og tilføjede: »I *skal* holde sabbaten, thi den skal være eder hellig.« (2. Mosebog 31:14.) (Understregning tilføjet.)

På den tid gjorde han sabbatens krænkelse til en betydningsfuld forseelse, og overtræderne blev slået ihjel. Var Herren da ikke alvorlig angående overholdelsen af sabbatsdagen? Er han det mindre i dag? Har han forandret mening? Han gav også sabbaten til det gamle Israel som et tegn på, at han lever – et tegn, som han sagde, »for at I skal kende, at jeg er Herren.« (2. Mosebog 31:13.)

Sabbaten bliver da til noget, der opbygger vort vidnesbyrd, for hvis vi holder den, vil vor kundskab om og tro på Herren øges; og dette bør være noget meget betydningsfuldt for os. Hvis vi krænker hans hellige dag – villigt og med fuldt overlæg – i den udstrækning, bliver vi da ikke fjender af Gud? Vi bliver helt bestemt pagtsbrydere, for han gav os sin sabbat ved en pagt – en pagt gennem alle slægter. (Se 2. Mosebog 31:16.)

Præsident David O. McKay henledte opmærksomheden på en anden meget vigtig side af dette emne. Han sagde, at den kristne sabbat selvfølgelig er søndag til minde om Frelserens opstandelse på ugens første dag. Han kalder Kristi opstandelse for den største begivenhed i hele historien og bemærker, at vi ved den rette overholdelse af sabbaten viser vor respekt for Herrens lidelseshistorie og hans opstandelse fra de døde. (Se *Gospel Ideals,* Deseret News Press, 1953, pp. 397-398.)

Lad os med dette i tankerne stille os selv det spørgsmål, hvor betydningsfuld Herrens forsoning er for os.

Hvor dyrebar er Herren Jesus Kristus for os? Hvor meget tænker vi over begrebet udødelighed? Er opstandelsen af livsvigtig interesse for os?

Vi kan hurtigt se, at vor overholdelse af sabbaten er en antydning af styrken i vor omvendelse til evangeliet.

Vor overholdelse af sabbaten eller det modsatte er en ufejlbarlig målestok for vor personlige indstilling til Herren, til hans lidelse i Gethsemane, hans død på korset og hans opstandelse fra de døde.

Det er et tegn på, hvorvidt vi er kristne i bund og grund, eller om vor omvendelse er så overfladisk, at mindet om hans forsonende offer kun betyder lidt eller intet for os.

Gør vi os klart, at de fleste nationale helligdage fejres i bredere lag af befolkningen, end tilfældet er med sabbaten, for så vidt angår dens guddommelige hensigt?

Har vi sat Gud på anden- eller tredjepladsen? Og er det, hvad vi ønsker at gøre? Er det der, vi hører til?

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at den rette overholdelse af Herrens hellige dag er en af de vigtigste ting, vi nogensinde kan gøre. Det er et afgørende skridt mod vor evige frelse. Jeg tror ikke på, at vi vil blive frelst, hvis vi bestandigt krænker sabbaten og slynger vor ulydighed i ansigtet på Gud selv, som vi derefter håber, vil frelse os.
Hvordan tør vi drive spøg med sabbatsdagen?
Hvordan tør vi drive spøg med Den almægtige Gud?
Herren erklærer, at vi, for at gøre os skikkede til at indgå til hans nærhed, må leve af hvert ord, som udgår af hans mund. (Se L&P 84:44.) Og sabbatsloven er en af de vigtigste i hele evangeliets plan.
Må vi have mod og fornuft til at holde den, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Een herre, een tro, een dåb

LeGrand Richards

Jeg er meget glad, mine brødre og søstre, for at have den ære og det privilegium at overvære denne konference sammen med jer, og jeg stoler på, at jeg i de få øjeblikke, jeg skal tage, må nyde godt af Herrens ånd, så at det, jeg siger, må blive en inspiration for dem af jer, som er her ved denne konference, og for dem, som lytter via radio og fjernsyn.
Jeg er så betaget af den indstilling, som vor nye præsident, præsident Kimball, har antaget med hensyn til missionærarbejdet. Han har antydet, at vi må forøge vore bestræbelser, og at han ønsker, at vi skal fordoble antallet af missionærer, som vi sender ud.
Jeg tror, jeg har været missionær hele mit liv – lige siden jeg var en lille dreng. Jeg husker, at en af de første bøger, jeg læste som dreng, og som gjorde et stort indtryk på mig, var *Profeten Joseph Smiths Liv* af George Q. Cannon. Den bog gjorde et sådant indtryk på mit sind og bevirkede, at jeg i mit hjerte fik en så stor kærlighed til profeten Joseph Smith og et sådant vidnesbyrd om hans historie, at jeg har følt, at jeg måtte fortælle den til hele verden lige siden da.
Jeg blev meget begejstret over præsident Kimballs afsluttende bemærkninger ved vort møde sidste torsdag med De Tolvs regionalrepræsentanter, for han sagde, at han ser frem til den dag, da vi skal bringe tusinder af nyomvendte ind i kirken.
Da sagde jeg til mig selv: Hvorfor ikke? Vi har det mest storslåede budskab i hele verden. Det budskab, vi har til verden i dag, er lige så vigtigt i Herrens øjne for alle hans børn, som det budskab var, som Peter bragte på pinsedagen, da menneskemængden blev ramt i hjertet, og alle råbte: »Brødre! hvad skal vi gøre?« (Apostlenes Gerninger 2:37.)
I husker Peters svar: Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.
Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde.« (Apostlenes Gerninger 2:38-39.)
Kunne man tænke sig noget større tilbud til én, der søger efter sandheden i dag, end at give det samme svar, som Peter gav til de mennesker ved den lejlighed, da 3.000 blev døbt? Nu var kirken blevet oprettet af Frelseren med kaldelsen af De Tolv på hans tid, men de hellige profeter forudså, at den ikke ville forblive på jorden, men at der ville komme en sidste dag, da Herren ville afslutte sit værk.
Apostelen Paulus sagde, at Herren havde åbenbaret sin viljes hemmelighed for ham, »i tidernes fylde (og vi lever i den uddeling) at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus.« (Efeserne 1:10.) Nu har vi dette budskab, og det er derfor folk i verden ikke i tilstrækkeligt tal og på rette måde kan finde vej tilbage til Herrens nærhed, medmindre de er villige til at låne ører til det budskab, vi har.
Jeg er netop blevet færdig med at læse Det nye Testamente, og Frelserens ord har gjort et stort indtryk på mig, og det samme gælder Paulus og de andre brødre, medens jeg læste deres tids belæringer.
Apostelen Paulus sagde, at der er »én Herre, én tro, én dåb«. (Efeserne 4:5.) Så tænkte jeg, jeg gad vide, hvad Paulus ville sige, hvis han var her i dag og vidste, hvor mange kirker der er.
Min sekretær undersøgte det for mig forleden dag, og hun fandt ud af, at der var blevet foretaget en undersøgelse sidste år i maj, og man fandt ud af, at der var 697 forskellige kirker alene her i De forenede Stater. Hvilken kirke ville Paulus mon gå til, hvis han var her, for han sagde: »Der er én Herre, én tro, én dåb.« Derfor bliver vi nødt til at søge guddommelig vejledning for at kunne vide, hvor vi skal gå hen for at finde den sande kirke, hvis der kun skal være én kirke, og det er vort vidnesbyrd.
Vort budskab til verden i dag er evangeliets gengivelse. Paulus sagde: »Men om så vi selv eller en engel fra Himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer – forbandet være han!« (Galaterne 1:8.) Det var en ret betydningsfuld udtalelse, men Paulus tøvede slet ikke med at antyde, hvad han tænkte om dem, som ikke forkyndte sandheden, som var kommet til dem gennem Frelseren og hans belæringer.
Jeg erkender nu, idet jeg står her i dag foran denne store forsamling og foran alle dem, som lytter i fjernsyn og radio, at jeg vil komme under den forbandelse, som Paulus talte om, hvis jeg ikke forkynder det samme evangelium, som Paulus forkyndte; men jeg bærer vidnesbyrd om for jer i dag, at vi har den eneste sande, levende kirke på jordens overflade, som Herren anerkender, som har guddommelig myndighed til at administrere evangeliets frelsende forordninger.
Det var en stor dag, da kirken blev oprettet på Frelserens tid, men det bliver en endnu mere strålende dag, når sidste hånd bliver lagt på værket. Selvfølgelig vil det ikke kunne ske uden

det store forløsningsværk, som Frelseren virkeliggjorde. Men Paulus så ham, »I tidernes fylde sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus.« (Efeserne 1:10.) Vi er den eneste sande kirke i verden, som har det, og det er værkets afslutning. Vi befinder os i tidernes fylde.
Det var stort og herligt, da Frelseren efter sin opstandelse opfór til himlen i overværelse af 500 af brødrene, og to mænd klædt i hvidt, kom til syne og sagde: »I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.« (Apostlenes Gerninger 1:11.) Hvis verden tror på det, så burde alle vente med åbne arme på, at Guds profet skulle komme og erklære, at dette er gået i opfyldelse.
Vi læser Amos' ord: »Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.« (Amos 3:7.) Med andre ord, hvis han skulle afslutte sit værk i de sidste dage, i tidernes fyldes forvaltning, og sammenfatte alt, hvad der er i himlen oventil og på jorden nedentil, i Kristus, måtte han nødvendigvis have en profet.
Der har aldrig været noget tidspunkt, hvor Gud har haft et værk, som han har anerkendt, på jorden, uden at en profet har stået i spidsen for det. Vi synger i vor sang: Hav tak for profeten, du sendte, o Herre på denne vor dag.« (*Salme* nr. 184.) For vi har levende profeter. Vi behøver ikke forlade os på de afdøde profeter alene. Vi har de levende profeter til at lede og styre os.
Jesus var også ganske bestemt i sine udtalelser. Han sagde: »Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.« (Matt. 7:21.)
Derefter tilføjer han: »Mange skal sige til mig på hin dag: 'Herre, Herre, har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?
Og da vil jeg sige dem rent ud: 'Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret.'« (Matt. 7:22-23.)
Det er Jesu udtalelse angående de kirker, som han ikke har givet nogen bemyndigelse, og som ikke har den guddommelige myndighed til at virke i hans navn.
Derefter fremsatte Jesus yderligere en udtalelse. Han sagde: »Og når en blind leder en blind, falder de begge i grøften.« (Matt. 15:14.) Han sagde ikke, at de ville nå deres bestemmelsessted, blot fordi de var blinde. Og således må vi være sikre og forberede os og vide, at vi har fundet den eneste sande kirke, som Paulus talte om. For at gøre det, må vi vende os til de hellige profeters ord.
Jesus sagde: »I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig.« (Johannes 5:38.) Og det betyder, at vi skal studere skrifterne. Derefter sagde han til to af sine disciple, da de var på vej til Emmaus efter hans opstandelse: »Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt!« (Luk. 24:25.) Og idet han begyndte med Moses og profeterne, viste han dem, hvordan profeterne i alle ting havde vidnet om ham. Og så fortæller Lukas os, at han åbnede deres forstand, se de kunne fatte betydningen af skrifterne.
Det er det, han har gjort i vore dage ved at sende levende profeter og derved, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith. Kunne man tænke sig noget andet budskab blive sendt ud til verden, som kunne måle sig med dette? Hvordan kan menneskene i verden, som elsker Herren, høre et sådant budskab og så ikke ønske at vide, hvorvidt det er sandt eller ej?
Vi har en hel del mennesker, der har været præster i andre kirker, der kommer ind i kirken. Jeg blev i sidste uge ringet op af en præst, der bor i Los Angeles, og han fortalte mig, at han havde været baptistpræst i 20 år. Så mødte han ældsterne fra mormonkirken, og de forkyndte evangeliet for ham, som det er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith, og han opgav sin stilling som præst og blev medlem af kirken.
Han arbejder nu i templet der, og han ringede mig op for at takke mig for at have skrevet den missionærbog, der havde hjulpet ham til at forstå, hvad Herren har gjort med hensyn til at gengive sandheden til jorden i denne forvaltning.
For et par år siden omvendte vi en præst oppe nordvest på. Han sad i mit kontor og sagde: »Broder Richards, når jeg tænker på, hvor lidt jeg havde at tilbyde min menighed som metodistpræst sammenlignet med det, jeg nu har i evangeliets fylde, som det er blevet gengivet, ønsker jeg at tage tilbage og fortælle alle mine venner, hvad jeg har fundet. Men nu, sagde han, »de vil ikke høre på mig; jeg er en frafalden fra deres kirke.«
Men han opgav sit præsteembede og blev elevatorfører her i regeringsbygningen, så han kunne tjene til livets ophold og blive medlem af kirken. Han sad i mit kontor og sagde: »Jeg kan ikke vente, til jeg kan gå ind i dette tempel sammen med min hustru«, og jeg har siden mødt ham i templet.
Han sagde også: »Da jeg kom ind i kirken, følte jeg ikke, at jeg kunne sige, at jeg *vidste*, at Joseph Smith var en profet, men jeg *troede*, at han var en profet.« Så tilføjede han: »Men da broder Burrows (og jeg kender broder Burrows) lagde gøre dette for mig. Det måtte komme fra Herren.« Det er sådanne ting, vi finder, når mennesker er tilstrækkeligt åbne og villige til at lytte til og forstå, hvad Herren virkelig har gjort med hensyn til at gengive sandheden på jorden.

Jeg vil gerne læse en lille udtalelse her, som jeg udgav i den bog, jeg skrev. Den er taget fra en pjece med titlen: »The Strenght and the Mormon Position«. (Orson F. Whitney, Independence, Mo: Zion's Printing and Publishing Co., 1917.) Afdøde ældste F. Whitney af De tolv apostles Råd berettede følgende hændelse under overskriften »En katolsk udtalelse«:

»For mange år siden kom en lærd mand, medlem af den katolske kirke, til Utah og talte i Salt Lake tabernakel. Jeg lærte ham godt at kende, og vi talte frit og åbent sammen. Han havde et udmærket kendskab til 12 sprog, han syntes at vide alt om teologi, jura, litteratur, videnskab og filosofi.
En dag sagde han til mig: »I mormoner er nogle ignoranter. I kender ikke en gang styrken i jeres egen stilling. Den er så stærk, at der kun findes en anden jævnbyrdig i hele den kristne verden, og det er den katolske kirke. Spørgsmålet er: Katolicisme eller mormonisme.
Dersom vi har ret, er I på den forkerte side; hvis I har ret, da er vi på den forkerte side; det er problemet i en nøddeskal.

De protestantiske kirker ved ikke, hvilket ben, de skal stå på. Thi dersom vi er forkerte, da er de forkerte med os, eftersom de er en del af os og trak sig bort fra os. Og om vi har ret, så er de frafaldne og apostater, som vi udstødte for længe siden. Dersom vi har den apostolske myndighed fra Peter, som vi påstår, så er der ingen brug for Joseph Smith og mormonisme; men dersom vi ikke har denne myndighed, så var en mand som Joseph Smith en nødvendighed, og mormonismens stilling og holdning er da den eneste holdbare. Det er enten evangeliets evige fortsættelse fra fordums tid eller evangeliets gengivelse i de sidste dage.« (Et stort og forunderligt værk, kapitel –, side 3 i den danske oversættelse.)
Hvis nu medlemmerne af de 697 forskellige kirker kunne gøre sig konsekvensen af denne udtalelse klar, ville de ønske at vide, med hvilken myndighed deres præster udfører forordningerne i deres kirker, fordi, hvis denne præsts udtalelser er sandfærdige, må de nødvendigvis være enten katolikker eller mormoner. Så tilføjer jeg altid, at katolikkerne og Bibelen ikke begge kan have ret, fordi Bibelen klart forkynder et frafald fra den oprindelige kirke og en gengivelse i de sidste dage.
I husker, at Herrens engel, da Johannes blev forvist til øen Patmos, sagde: »Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter.« (Johannes Åbenbaring 4:1.) Det var 30 år efter Frelserens død. Englen viste Johannes den magt, der ville blive givet Satan, »at føre krig mod de hellige (og de hellige var Jesu tilhængere) og sejre over dem, og der blev givet det magt over alle stammer og folk og tungemål og folkeslag.« (Johannes Åbenbaring 13:7.) Denne udtalelse lader ikke nogen ude af betragtning. Det er en klar udtalelse om et fuldstændigt frafald fra den oprindelige kirke.
Men englen lod det ikke blive ved det. Han viste Johannes en anden engel, »flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.« (Johannes Åbenbaring 14:6.)
Det er tydeligt, at det ikke var nødvendigt, at der kom en engel fra himlen med det evige evangelium, hvis dette evige evangelium var forblevet på jorden. Det evige evangelium er det eneste evangelium, der kan frelse mennesket, og det er vort budskab til verden, at vi har dette evige evangelium.
Peter sagde, at himlene skulle huse Kristus »indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid.« (Apostlenes Gerninger 3:21.) Vi har denne genoprettelse, og enhver, som elsker sandheden, kan få det at vide, lige så sikkert, som de lever, hvis de er villige til at undersøge det.
Som Jesus sagde:
»Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig. Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.« (Johannes 7:16-17.)
Vi har denne genoprettelse af alle ting, og ingen kan tro, at Peter var en profet og samtidig se frem til Frelserens komme, før der er sket en sådan genoprettelse. Det er mit vidnesbyrd til jer, og jeg beder Gud velsigne jer, at dette værk må bredes ud og opfylde hele jorden, og jeg gør det i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Vi trænger til modige mænd

Marion G. Romney

Brødre i præstedømmet! Jeg har i sinde i aften at sige lidt om mod. Der findes forskellige former for mod – man taler for eksempel om fysisk mod og moralsk mod.
Efter min erfaring er imidlertid den, som er sand over for sig selv, og altså har moralsk mod, også fysisk modig. Shakespeare lader i „Hamlet" Polonius instruere sin søn i mange sider af god opførsel. Og han afslutter en lang replik med denne udtalelse:

Men, fremfor alt, vær sanddru mod dig selv,
da følger vist, som natten følger dag,
at du kan ikke være falsk mod nogen.
(„Hamlet", 1:III. Østerbergs oversættelse)

Vi har alle en samvittighed, og en samvittighed er grundlaget for moralsk mod. Et virkelig modigt menneske vil altid lyde sin samvittighed. At vide, hvad der er ret og ikke gøre det, er fejghed.
I kirkens litteratur finder vi mange fremragende eksempler på mod. Tænk for eksempel et øjeblik på profeten Joseph Smith. Da han fortalte en lokal, luthersk præst om sit første syn, blev han mødt med irettesættelse og hån.
„Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn", skrev han.
„Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få mig til at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det ..." (Joseph Smith 2:24-25)
Profeten var sanddru over for sig selv, ikke blot i sin ungdom, men hele livet. Atten år efter det første syn var profeten og andre blevet „spærret inde i en kold, åben, ufærdig retsbygning" i flere uger.
„En af disse kedsommelige nætter

(skriver Parley P. Pratt) havde vi ligget som om vi sov til efter midnat, og vore øren og hjerter havde lidt meget, mens vi havde lyttet i timevis til de uanstændige vittigheder, de frygtelige eder, forfærdelige gudsbespottelser og det sjofle sprog, som vore vagter anvendte ...

Jeg havde lyttet, til jeg blev så modløs, chockeret, oprevet og i den grad fyldt med indigneret retfærdsfølelse, at jeg næsten ikke kunne afholde mig fra at rejse mig og irettesætte vagtposterne; men jeg havde ikke sagt noget til Joseph eller nogen anden, skønt jeg lå ved siden af ham og vidste, at han var vågen. Pludselig rejste han sig op og talte med en stemme, der lød som torden, eller som en brølende løve, idet han sagde sådan noget lignende som:

‚**Stille!** I djævelens øgleunger. I Jesu Kristi navn irettesætter jeg jer og befaler jer at holde op; jeg vil ikke leve et minut længere, hvis jeg skal høre på et sådant sprog. Stands sådan tale, eller jeg vil dø **øjeblikkelig!**'

Han standsede sin tale. Han stod oprejst i frygtelig majestæt. Lænket uden våben; koldblodig, fattet og værdig som en engel så han på de vigende vagter, hvis våben var sænket eller faldet til jorden, hvis knæ rystede, som stod skælvende i en krog eller krøb sammen ved hans fødder, som bad de ham om tilgivelse og forholdt sig ganske stille, indtil nye vagtposter afløste dem."

„Jeg har set retfærdighedens udøvere i Englands retssale", fortsætter Parley, „klædt i embedsdragt, set forbrydere blive stillet foran dem, hvor dødsdomme blev afsagt uden tøven, i engelske retslokaler. Jeg har overværet, at en kongres i højtidelighed har givet nationen love; jeg har forsøgt at lære af konger, kongelige hoffsale, af troner og kroner og af kejsere, samlet for at afgøre kongedømmers skæbne; men værdighed og majestætisk ophøjethed har jeg kun set **én gang,** som den stod dér i lænker ved midnatstid i et fangehul i en uanselig landsby i Missouri" (**Autobiography of Parley P. Pratt,** siderne 209-211, fremhævelse tilføjet).

Jo, profeten udviste her både stort moralsk og stort fysisk mod.

Det, at han forblev tro mod sig selv og sin Skaber, kostede ham livet. Det sikrede ham også evigt liv og ophøjelse.

I Mormons Bog lærer vi om Nephis store mod. I husker, at mens Lehi og hans familie lå i lejr i Lemuels Dal, instruerede Herren ham om at sende sine sønner tilbage til Jerusalem og skaffe optegnelserne fra Laban. Laman og Lemuel mukkede og sagde, at det var „et vanskeligt hverv" (1. Nep. 3:5), men Nephi, deres yngre bror, sagde: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem" (1. Nep. 3:7).

Og så drog de op til Jerusalem. De trak lod. Laman gik derind. Laban beskyldte ham for at være en tyv og truede med at dræbe ham.

Så kom han tilbage til sine brødre, men uden pladerne. Han vidste, at han ikke kunne få dem, og han havde bevist det. Han sagde, at de burde tage tilbage til deres far. Men denne unge mand, Nephi, sagde: „Så sandt som Herren lever og vi lever, vil vi ikke vende tilbage til vor fader i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befalet os" (1. Nep. 3:15).

Så drog de på Nephis forslag til deres arveland, fik fat på deres guld og sølv og andre værdier og prøvede at købe optegnelserne af Laban.

Han var begærlig efter at få deres rigdomme og sendte sine tjenere for at få fingre i dem. Og brødrene måtte flygte for livet ind i ørkenen, hvor de gemte sig i klippehuler. Og der „slog de Nephi og Sam med en stok" (1. Nep. 3:28). Og en engel kom og irettesatte dem. Og efter at engelen var forsvundet, knurrede Laman og Lemuel igen og sagde, at det var umuligt for dem at få fat på pladerne, at Laban var „en mægtig mand, der kan befale over halvtredsindstyve, ja, han kan endog slå halvtredsindstyve ihjel; hvorfor skulle han da ikke kunne slå os ihjel?" (1. Nep. 3:31).

Men Nephi sagde: „Herren ... er mægtigere end hele verden, mon da ikke også mægtigere end Laban og hans halvtredsindstyve, ja eller endog hans titusinder?" (1. Nep. 4:1)

De fulgte derpå Nephi tilbage til Jerusalem. Nephi gik derind, og han kom tilbage med pladerne. Nephis tro og mod var sandelig stort.

På det tidspunkt, da Lehi og hans familie forlod Jerusalem, boede der i området en anden ung mand ved navn Daniel. Også han kom i sit liv til at udvise stort mod. I året 597 før Kristue, kun tre år efter at Lehi var rejst, blev Daniel ført ind i Babylon som fange af Nebukadnezar. Snart efter kom han til at udvise stort mod, da han og Hanaja, Misjael og Azarja nægtede at besmitte sig med kongens kød og vin (Dan. 1:8). Det vil sige, at han nægtede at bryde „visdomsordet", således som det efterlevedes af israelitterne på hans tid, selvom kongen havde befalet dem at gøre det.

Han udviste også enestående mod, da han tydede kongens drøm, idet han fortalte den gamle konge, at det var „den Højestes råd" (Dan. 4:24), og at han, Nebukadnezar, ville blive drevet ud fra menneskenes samfund og skulle bo blandt markens dyr og spise urter sammen med kvæget i syv år, „til du skønner, at den Højeste er Herre over menneskenes rige, og kan give det til, hvem han vil" (Dan. 4:25). Og derpå rådede han kongen til at „gøre ende på dine synder ... og ... misgerninger" (Dan. 4:27; se også Dan. 4:20, 22, 24-25, 27).

Kan I forestille jer det mod, det krævede hos en slave at tale sådan til en konge, hvis rige sagdes at række til „jordens ende"? (Dan. 4:22). Men det var det, han gjorde. Og så mærkeligt det end kan lyde, så overlevede han kongen.

Da denne Daniel blev stillet frem for Belsazzar, Nebukadnezars efterfølger, for at tyde de mærkelige skriftegn, kongen havde set på væggen, udviste han et lignende mod. Han fortalte Belsazzar at skriften sagde:

„Gud har talt dit riges dage og gjort ende derpå."

„Du er vejet og fundet for let."

„Dit rige er delt og givet til Medien og Persien" (Da. 5:26-28).

Daniel nøjedes ikke med at læse budskabet; men før han gjorde det, havde han mod nok til at fortælle Belsazzar, at han selv havde bragt denne dom over sig ved sine overtrædelser. Han fortalte ham også, at en af hans synder var vanhelligelsen af de kar, som hans far, Nebukadnezar, havde bragt

med sig fra templet i Jerusalem, og at en anden var at være hovmodig „mod himmelens Herre!" (Dan. 5:23; se også hele Dan. 5).

Optegnelsen siger „samme nat blev Belsazzar, kaldæernes konge, dræbt" (Dan. 5:30).

Darius, en meder, som overtog kongeriget, opdelte det i 120 provinser, og han satte en satrap over hver provins, og over satrapperne satte han tre rigsråder, „af hvilke Daniel var den ene" (Dan. 6:2).

I denne stilling havde Daniel lejlighed til at vise sit mod, idet han blev stillet i stor fare. De andre „rigsråder og satrapper søgte at finde en eller anden brøde i hans embedsførelse." De var jaloux på ham, men de kunne ikke finde nogen brøde eller brist hos ham. „Så sagde disse mænd: ,Vi finder ingen sag mod denne Daniel, med mindre vi kan finde noget i hans gudsdyrkelse.'

Derfor stormede disse rigsråder og satrapper til kongen ... og (fik ham til) at udstede et forbud om, at enhver, som i tredive dage beder en bøn til nogen anden end dig, o konge, skal kastes i løvekulen."

Men så snart Daniel fandt ud af dette, gik han straks til sit hus; han åbnede vinduerne, så folk kunne se ind, og han knælede i sit kammer „tre gange om dagen og bad og priste sin Gud, ganske som han tilform havde gjort" (Se Dan. 6:4-7, 10).

Jeg går ud fra, at ingen vil benægte, at ved således at være sanddru over for sig selv og sin Gud, udviste Daniel stor tro og stærkt mod.

Det er ikke nødvendigt, at jeg læser resten. I ved, hvad der skete. I ved, at han blev kastet i løvekulen, fordi kongen ikke kunne forandre medernes og persernes lov, og at Herren lukkede løvernes munde for at redde Daniel.

Ikke alle modige handlinger giver så storslåede resultater. Men de bringer allesammen fred og tilfredshed, nøjagtigt som fejghed til slut bringer beklagelse og fortrydelse.

Det ved jeg af egen erfaring. Jeg husker, da jeg var en dreng på 15 år, og vi var blevet udvist af Mexico under revolutionen. Mine forældre rejste til Los Angeles fra El Paso i Texas. Jeg fik noget arbejde hos en flok mormonhadere, og jeg sagde ikke noget om, at jeg var mormon. Nogen tid efter kom præsident Joseph F. Smith til Los Angeles og spiste til middag hos mine forældre — en meget beskeden middag. Jeg kan huske, at den var meget enkel. Han lagde hånden på mit hoved og sagde: „Min dreng, skam dig aldrig over at være mormon."

Og I skal vide, at jeg hele mit liv har været ked af, at jeg ikke havde mod til at rejse mig op og skælde de sjofle mænd ud.

Jeg husker en anden gang, da jeg var i Australien på mission. Jeg tog afsted for at besøge Jenola-hulerne — nogle pragtfulde huler. Og mens vi vandrede gennem dem, sagde føreren: „Hvis nogen af jer vil gå derover og stille jer på den klippeblok og synge en sang, så skal I få at høre denne hules smukke akustik.

Og Ånden sagde til mig: „Gå derover og syng O, min Fader." Jeg tøvede, og flokken gik videre. Jeg gik glip af den lejlighed. Det har jeg altid været ked af. Det eneste, som nogensinde fik mig til at føle, at Gud havde tilgivet mig, var, da jeg hørte præsident David O. McKay sige: „Engang, mens jeg var på mission, blev jeg inspireret til at gøre noget ganske bestemt men jeg gjorde det ikke." Han sagde: „Jeg har lige siden været ked af det." Han sagde:

„Undlad aldrig at lytte efter Åndens stille hvisken. Lev således, at I kan modtage den, og hav så mod nok til at følge dens instruktioner."

Lad os som medlemmer af præstedømmet, brødre, hver eneste af os, både unge og gamle, udvikle mod nok til at være trofaste over for os selv og over for vor Skaber i alle forhold i livet. Gud velsigne os dertil, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Tanker ved påske

Marion G. Romney

Mine elskede brødre og søstre overalt. Jeg beder jer anråbe Herren for vor skyld, mens jeg taler til jer nogle få øjeblikke, for det budskab, jeg har, er vigtigt for hver levende sjæl på jorden.

Nu her til påske er der blevet sagt meget om opstandelsen. Selv om det er umuligt at forstå den fulde betydning af opstandelsen, så burde virkeligheden af den aldrig være ude af vore tanker.

Hos Paulus var den underforstået som et centralt tema i Jesu Kristi evangelium, da han skrev til korinterne:

„Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker.

Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede.

Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi, ligesom alle dør i Adam, således skal de også alle levendegøres i Kristus" (1. Kor. 15:19-22).

Lad os begynde vore overvejelser af dette store emne med sætningen: „fordi døden er kommet ved et menneske."

„ved et menneske ..." hvilket menneske? Det spørgsmål er blevet gentaget ned gennem alle tider.

Job råbte i sin pine:

„Hvad er et menneske, du regner ham og lægger mærke til ham, hjemsøger ham hver morgen, ransager ham hvert øjeblik?" (Job 7:17-18)

Og igen: „hvor kan et menneske være rent, en kvindefødt have ret?" (Job 15:14)

Salmisten gentog: „hvad er da et menneske, at du kommer ham ihu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?

Du gjorde ham lidet ringere end Gud,

med ære og herlighed kronede du ham" (Salm. 8:5-6).
Skrifternes svar på dette spørgsmål er tydeligt og klart. Mennesket er et åndeligt barn af Gud, klædt i et jordisk tabernakel af kød og ben. Dette er åbenbaret i skabelsesberetningen.
1. Mosebog forkynder, at der var en åndelig skabelse af jorden og af alt, hvad der skulle anbringes på den, også mennesket, hvis ånd Gud skabte „i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem" (1. Mos. 1:27).
„Dengang fandtes endnu ingen af markens buske på jorden, og endnu var ingen af markens urter spiret frem, thi Gud Herren havde ikke ladet det regne på jorden, og der var ingen mennesker til at dyrke agerjorden,
Men en tåge vældede op af jorden og vandede hele agerjordens flade – da dannede Gud Herren mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen" (1. Mos. 2:5-8).
Dette stemmer overens med vor tids skrifter, der bekræfter, at „Ånden og legemet er menneskets sjæl" (L. & P. 88:15).
„... fordi døden er kommet ved et menneske." Hvad er døden? Det er adskillelsen af legemet og ånden.
Adam og Eva blev, da de blev skabt, som levende sjæle, begavet med evnen til at leve for evigt. De var syndfri, rene og hellige, værdige til at glæde sig over samværet med Gud, deres Fader, og de glædede sig virkeligt derover. Ja, han besøgte dem i Edens Have, samtalede med dem og instruerede dem. Denne instruktion behøvede de, fordi de i deres overgang fra ånder til sjæle helt havde mistet erindringen om deres tidligere tilværelse.
„Men Gud Herren bød Adam: ‚Af alle træer i haven har du lov at spise, kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!' " (1. Mos. 2:16-17)
Tiden tillader ikke en gennemgang af detaljerne, men den vigtige kendsgerning er, at Adam og Eva i modstrid med instruktionerne virkelig spiste af den forbudne frugt. Ved at gøre dette indtog de i deres legemer føde, der udvirkede en forandring i dem, således at deres legemer og deres ånder, da tiden var inde, blev adskilt; det vil sige, deres sjæle døde.
Straffen for at bryde befalingen blev nedarvet af alle efterkommere af Adam. Således „kom døden ved et menneske" (1. Kor. 15:21).
Når døden kommer, som den kommer til alle mennesker, vender legemet tilbage til jorden, og ånden tilbage til åndeverdenen.
Adskilt fra sit legeme ved døden er ånden i en usikker tilstand, som profeten Jakob beskriver således:
„Thi se, dersom kødet ikke mere skulle oprejses, så måtte vore ånder blive den engel undergivet, som faldt for den evige Guds åsyn, for ikke mere at oprejses, og blev djævelen.
Og vore ånder måtte være blevet ham lig, og vi blev djævle og en djævels engle, udelukket fra vor Guds åsyn og forblevet hos løgnens fader i elendighed, ligesom han selv" (2. Ne. 9:8-9).
Forløsning fra døden – det vil sige opstandelse – er derfor af yderste vigtighed for menneskets fremtidige lykke.
„Ånd og grundstof, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde.
Men om de adskilles, kan mennesket ikke modtage en fylde af glæde" (L. & P. 93:33-34).
Men Gud, der er alvidende, forudså denne vanskelighed. Han vidste, at døden ville komme over alle mennesker på grund af Adams indtagelse af frugten af træet til kundskab om godt og ondt. Han vidste også, at det at menneskene skulle lide for evigt på grund af døden, som de ikke var ansvarlige for, ville være uretfærdigt. Han sørgede derfor for forløsning af sjælen gennem Kristi død og opstandelse.

Om dette sagde han i en ny åbenbaring:
„Sandelig siger jeg jer, at opstandelse fra de døde er tilvejebragt gennem den forløsning, der er sket for jer.
Ånden og legemet er menneskets sjæl.
Og opstandelsen fra de døde er sjælens forløsning.
Og sjælens forløsning sker gennem ham, der levendegør alting" (L. & P. 88:14-17), det vil sige gennem Kristus.
Og hvem er så Jesus Kristus, og hvordan kunne han foranledige opstandelse, når intet andet menneske – heller ikke alle mennesker tilsammen – kunne gøre det? Skrifterne svarer på disse spørgsmål. De gør det helt klart, at den åndelige person Jesus Kristus er søn af Gud, vor evige Fader, således som det er tilfældet med alle menneskers ånder. I denne henseende er han ligsom alle andre mennesker. Han adskiller sig imidlertid fra dem ved den kendsgerning, at menneskers legemer er avlet af jordiske mennesker og derfor er underlagt døden, idet de er efterkommere af og arvinger til Adam, mens Kristi fysiske legeme blev avlet af Gud, vor himmelske Fader, et udødeligt væsen, som ikke er underlagt døden. Kristus arvede derfor fra sin Fader evnen til at leve for evigt. Han havde magt over liv og død, således som han selv vidnede over for farisæerne:

„Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene ...
Jeg er den gode hyrde –
og jeg sætter mit liv til for fårene ...
Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen.
Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen." (Joh. 10:11, 14-15, 17-18)
Eftersom mennesket, der var underlagt døden, ikke selv kunne hæve sit legeme fra graven, kom Jesus til jorden og gav frivilligt sit liv for at sone for Adams fald, hvorved han iværksatte opstandelsens kraft.
Det første bevis på hans sejr over graven var naturligvis hans egen opstandelse, om hvis virkelighed der findes mange beviser. Han blev set og hørt af Maria (se Joh. 20:11-17). Han traf kvinderne, der var på vej til at fortælle disciplene om den tomme grav. Til dem talte han. „Og de gik hen til ham og omfavnede hans fødder og tilbad ham" (se Matt. 28:9-10). Han spadserede sammen med og talte med de to disciple på vej til Em-

maus (se Luk. 24:13-16, 28-32). Han viste sig for sine apostle mindst to gange, én gang da Thomas var fraværende og igen en uge senere, da han var til stede. Han talte til dem, viste dem sine hænder og fødder. På hans anmodning „gav de ham et stykke af en stegt fisk og af en honningkage, og han tog det og spiste det i deres påsyn." (Se Luk. 24:36-43 og Joh. 20:26-29)

Han var sammen med de syv disciple på Genesaret Sø (Joh. 21:1-22). Ved en bestemt lejlighed blev han set af mere end 500 mennesker på én gang, (1. Kor. 15:6). „Han blev set af Kefas (1. Kor. 15:5), af Jakob (1. Kor. 15:7), af Paulus (1. Kor. 15:8). På det galilæiske bjerg overdrog han „de elleve" at undervise alle folkeslag (se Matt. 28:16-20).

Endelig „tog han dem med sig ud i nærheden af Betania, „og han løftede sine hænder og „mens han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen" (Luk. 24: 50-51).

Efter sit virke, der fulgte på opstandelsen, i landet omkring Jerusalem, besøgte han nephitterne i Amerika og betjente dem.

Ligeså vidunderlig og inspirerende som optegnelserne om Jesu opstandelse er, ligeså stor betydning har forsikringen om, at opstandelsens magt, som han iværksatte, skulle være og er universel. Sådan er løftet.

Og Mattæus beretter, at „gravene åbnede sig, og mange af de hensovedes legemer opstod,
og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange" (Matt. 27:52-53).

Jesus har selv under sin jordiske tjeneste sagt:

„Den tid kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre (hans) røst,
og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom" (Joh. 5:28-29).

Under sin forkyndelse efter opstandelsen fremhævede han denne vitale sandhed med hensyn til den universelle opstandelse ved at give de nephittiske disciple besked om at indføre det i deres beretninger, som de havde undladt at gøre, nemlig Samuels profeti med hensyn til andres opstandelse og opfyldelsen af denne profeti. Den udeladte bemærkning, hvortil han hentydede, som et af de tegn, der skulle gives nephitterne på hans korsfæstelse var, at „mange grave skal åbnes og afgive mange af deres døde, og mange hellige skal vise sig for mange" (Hel. 14:25).

Og hans nephittiske disciple sagde: „Jo, Herre, Samuel profeterede i overensstemmelse med dine ord, og de blev alle opfyldt" (3. Ne. 23:10).

Johannes Åbenbareren slutter beretningen om sit syn om den opstandelse, som vil finde sted ved begyndelsen af tusindårsriget — som nu ikke er langt borte — ved at sige:

„Og de blev levende (de, som kom frem i opstandelsen forud for tusindårsriget — de levede) og blev konger med Kristus i tusinde år."

(De andre døde blev ikke levende, før de tusinde år var til ende). (Joh. Åb. 20:4-5)

Og her tilføjede han: „Og jeg så de døde, store og små foran tronen . . .

Og havet gav de døde tilbage, som var i det, og døden og Dødsriget gav de *døde* tilbage, som var i dem" (Joh. Åb. 20:12-13).

Amulek sagde, da han talte til Zerzrom:

„Kristi død skal løse den timelige døds bånd, for at alle kan blive oprejst fra denne timelige død.

Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på rette plads igen . . .

Og denne genoprettelse skal blive alle tildelt, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både ugudelige og retfærdige" (Alma 11:42-44).

På denne måde vil Paulus' erklæring blive opfyldt:

„Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.

Men hver i sit hold: Som førstegrøde Kristus, dernæst ved Kristi komme det, som hører ham til" (1. Kor. 15: 21-23).

Menneskets sjæl er således sikret udødelighed. Kristus har afsluttet første del af sin „gerning og . . . herlighed," som han erklærede overfor Moses, var: „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39).

Stor er den gæld, vi har til vor Forløser for vor opstandelse. Men dette er ikke det endelige mål. At opnå udødelighed er en forudsætning for, men ikke nødvendigvis det samme som at opnå evigt liv. *Udødelighed* betegner længden af et liv — uden død. *Evigt liv* betegner en beskaffenhed ved livet — den beskaffenhed ved livet, som Gud nyder glæde ved at have.

I den kommende verden er der tre riger med forskellige grader af herlighed. Den telestiale grad, som er den laveste; den terrestriale, som er den mellemste; og den celestiale, som er den herlighed, Guddommen ejer. Hvert herlighedsrige styres ved lov.

Mennesker vil blive dømt i åndeverdenen og belønnet i henhold til deres gerninger. I opstandelsen vil deres legemer levendegøres ved herligheden i det rige, hvis love de har adlydt i dette jordiske liv (se L. & P. 88:17-32).

Jesu Krisi evangelium, således som det er åbenbaret til og forkyndt af profeterne fra Adam til tidens midte, som forkyndt og anskueliggjort af Jesus under hans jordiske tjeneste og gengivet i denne tidernes fyldes forvaltning, og som i dag med myndighed forkyndes og forvaltes overalt i verden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er den celestiale lov, som den henvender sig til menneskene, menneskesjæle i dødeligheden.

Lydighed mod denne lov er en forudsætning for opstandelse med et celestialt legeme. For dem som oplever det, vil herligheden blive stor og virkelig bedrøvede vil de blive, som ikke opnår den. Profeten Joseph Smith sagde i sin tale ved en begravelse, at „skuffelsen med hensyn til håb og forventninger ved opstandelsen vil blive ubeskrivelige og frygtelige." *(Profetens Joseph Smiths Lærdomme,* side 391).

Mange af disse love er blevet præsenteret og omtalt ved denne konfe-

rence, og flere vil blive det. Må vi agte på dem og adlyde dem.
Som afslutning bærer jeg nu mit personlige vidnesbyrd om sandheden af disse ting, som jeg har talt om. Jeg ved gennem Helligånden, at de er sande. Jesus lever; han er Guds Søn. Han kom til jorden som Faderens enbårne Søn. Han overvandt døden, oprejste sit legeme af graven, iværksatte opstandelsens kraft for alle mennesker.
Jeg ved at han som følge af sine lidelser i Getsemane og under sin korsfæstelse tilvejebragte de midler, hvorved vi gennem omvendelse og lydighed mod hans evangeliums love kan blive oprejst, ikke blot til udødelighed men også til evigt liv, som er den største af alle Guds gaver. Om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd i Jesu Kristi, vor Forløsers hellige navn. Amen.

Om at bruge vor handlefrihed

Delbert L. Stapley

Mine søskende og venner, en af Guds kosteligste gaver til mennesket er princippet om handlefrihed – det privilegium at kunne vælge det, som blev fremlagt af Gud, den evige Fader for alle hans åndelige børn i den førjordiske tilværelse. Dette fandt sted ved det store råd i himlen, før menneskene var blevet sendt til denne jord. Guds børn blev begavet med frihed til at vælge, medens de endnu kun var åndelige væsener. Den guddommelige plan forudsatte, at de skulle fødes som fribårne i kødet og blive arvinger til den umistelige fødselsret at have frihed til at vælge og handle for sig selv i livet her på jorden. Det var af afgørende betydning for deres evige fremgang, at de blev underkastet indflydelse af både godt og ondt.

Lehi, en gammel amerikansk nephitisk profet, udtalte følgende belæring: »Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så ... kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt.« (2 Nephi 2:11.)

Som sønner og døtre af vor himmelske Fader besidder vi denne handlefrihedens gave, som vi kan bruge i vort liv her på jorden. Vi skal prøves og fristes, for at vi kan bevise, at vi vil vælge det rette og gøre alt, hvad Herren vor Gud vil befale os.

Som åndelige børn af Gud har vi indbygget samvittighedens kraft, som er tilstrækkelig til at udvikle vor handlefrihed, så vi træffer de rette valg og opnår positive egenskaber som godhed, ydmyghed og ufordærvethed i hensigt.

Ældste Bruce McConkie har fremsat denne udtalelse angående handlefrihed:

»Fire store principper må være gældende, hvis handlefrihed skal kunne eksistere: 1. *Der må findes love,* love, som er forordnet af en almægtig kraft, love, som kan adlydes eller tilsidesættes. 2. *Der må findes modsætninger* – godt og ondt, dyd og last, ret og forkert – det vil sige, der må være en modsætning, én kraft, som trækker ... modsat den anden. 3. De, der skal nyde godt af kraften til at handle, må besidde kundskab om godt og ondt, det vil sige, de må kende forskellen mellem modsætningerne; og 4. En uhindret magt til at vælge må sejre.

Kraften til at handle er givet mennesket som en afgørende del af den store forløsningsplan.« (Mormon Doctrine, Bookcraft. Inc., 1966 ed., p. 26.)

Alt godt kommer fra Gud. Alt ondt kommer fra Satan. Brigham Young forklarede det på denne måde:

»Der findes kun to partier på jorden, det ene for Gud og det andet for verden eller den onde. Uanset hvor mange navne, den kristne eller den hedenske verden bærer, og uanset hvor mange sekter og trosretninger, der findes, er der kun to partier, det ene for himlen og Gud, og det andet tilhører et andet rige end Guds celestiale rige.« (Discourses og Brigham Young, comp. John A. Widtsoe, 1966 ed., Deseret Book Co., p. 70.)

Handlefrihed er et evigtvarende princip, som har eksisteret hos Gud gennem al evighed. Det er en gave fra ham, den er givet med det håb, at vi vil anvende den med visdom i vor personlige livsførelse.

Frihed til at vælge er en moralsk virkekraft, som vi bør bevare i vore tanker op den mest fremtrædende plads i forbindelse med alle vore handlinger og beslutninger. »Gennem denne handlekraft gøres du og jeg og hele menneskeheden til ansvarlige væsener, ansvarlige for den kurs, vi følger, det liv, vi lever, de handlinger, vi udfører i kødet.« (Wilford Woodruff, Discourses of Wilford Woodruff, Bookcraft, Inc., 1969, pp. 8-9.)

Vi kan ikke benytte vor handlefrihed til at retfærdiggøre vore onde gerninger. Mennesket kan frit vælge det gode eller det onde i livet, og man kan frit adlyde eller tilsidesætte Herrens bud, som man ønsker det.

Man kan vælge at handle uden tvang eller begrænsninger. Handlefriheden antyder ikke, at vi skal gøre noget forkert eller gøre indgreb i andres rettigheder eller privilegier. Vi hører ofte en person, som overtræder, trøste sig selv ved at sige: Jeg skader kun mig selv.« Hvis en mand vælger at begå ægteskabsbrud, må han betale en straf for sin synd. På grund af sin overtrædelse, gør han indgreb i sin hustrus og sin families rettigheder, idet han overser dem, som elsker ham, søger vejledning hos ham, søger et godt eksempel hos ham og gennem ham søger familieenhedens og samhørig-

hedens evige velsignelser. Han skader andre i en proces, som han kalder »udøvelse af sin handlefrihed«.
Alt for mange mennesker har den forkerte indstilling til begrebet handlefrihed. De gør brug af den som en negativ kraft i deres liv og ikke som en positiv kraft. Måske har du hørt denne udtalelse: »Jeg kan ryge og drikke, hvis jeg har lyst til det. Jeg har min handlefrihed.«
Men hvorfor ikke tænke i de evige værdiers bane og sige: »Jeg kan ryge og drikke, hvis jeg har lyst til det. Jeg har min handlefrihed, men jeg vælger at gøre brug af min handlefrihed til at bedre mit liv – til at vælge det rette og ikke det forkerte.« Dette kan anvendes på enhver form for last i livet. Sørg for at have den rette indstilling, så kan last vendes til dyd, og dyd bærer belønningen i sig selv.
For at kunne gøre brug af vor handlefrihed til at gøre godt må vi tilsidesætte overtræderens afværgende, hovmodige og overlegne holdning.
Brigham Young belærte os om følgende: »Mennesker bør ikke have lov til at gøre, som de har lyst til i alle ting; thi der er regler til regulering af alle gode samfund ... love, hvis krænkelse ikke kan billiges, hverken af civil eller religiøs skik og brug ... Mennesker ... bør ikke have lov til at synde mod Gud eller mod mennesket uden at lide en sådan straf, som deres synd fortjener.« (Discourses of Brigham Young, p 65.)
Hvor langt rækker vor handlefrihed? Brigham Young besvarede dette spørgsmål ved at sige: »Der er en begrænsning for handlefrihed og for alle ting og for alle væsener, og vor handlekraft må ikke angribe den lov; Et menneske må vælge livet eller døden ... den handlefrihed, der er givet ham, er så lovbunden, at han ikke kan udøve den i modstrid med loven uden at udsætte sig for at blive rettet og straffet af den Almægtige.
»Det påhviler os at være forsigtige og ikke miste den handlefrihed, som er givet os. Forskellen mellem den retfærdige og synderen, mellem evigt liv og døden, mellem lykke og ulykke er dette: For dem, som bliver ophøjet, er der ingen grænser eller hindringer for deres rettigheder, deres velsignelser vil fortsætte ... de går frem i al evighed; de, som derimod afviser tilbudet, som afslår Herrens tilbud om barmhjertighed, som forbereder sig til at blive forvist fra hans nærhed og blive djævelens ledsagere, vil øjeblikkelig få deres handlefrihed afkortet, og deres handlinger vil blive belagt med bånd og hindringer.« (Discourses of Brigham Young, pp. 63-64.)
Gud har givet befalinger med løfte om velsignelser for at efterleve hans love, og straffe for at krænke dem. Afdøde James E.Talmage sagde: »Lydighed mod loven er de frie menneskers vane. Overtræderen frygter loven, for han berøver sig selv og begrænser sig selv, ikke på grund af loven, som ville have beskyttet ham i friheden, men på grund af hans modstand mod loven. Det er ikke mere en del af Guds plan at påtvinge mennesket at virke i retfærdighed, end det er hans hensigt at tillade onde kræfter at tvinge hans børn ud i synd.« (The Great Apostasy, Deseret Book Co., 1958, pp. 34-55.)
En persons frihed bør aldrig undertrykkes af mennesker, af Satan, eller af vor Herre. Mennesker bør aldrig trælle for andre mennesker. Medens Satan gerne vil have os under kontrol, kontrollerer Gud ikke menneskers handlinger. Han har givet os vor handlefrihed, så vi kan bekæmpe prøvelserne, fristelserne og det onde af enhver slags.
Imidlertid giver han os visse principper, som, hvis de følges, vil føre os tilbage til hans nærhed. Guds rige er grundlagt på fuldkommen frihed. Enhver mand, enhver kvinde og ethvert barn har ret til at tilbede Gud i overensstemmelse med vedkommendes egen samvittigheds bud. Hver enkelt person alene er ansvarlig for sine individuelle handlinger over for sin Skaber.
Gud gav os det evige evangelium, livets og frelsens principper, og han har overladt det til hver enkelt af os at vælge og vrage med forståelse af, at vi bliver draget til ansvar over for ham for resultatet af vore handlinger.
Herren tvinger ikke nogen til at antage evangeliet, og han vil heller ikke tvinge nogen til at efterleve det, hvis de har antaget det. De handler for sig selv og handler efter deres valg.« (Discourses of Brigham Young, p 57.)
Satan udøver sin største magt, når Gud har et stykke arbejde, der skal gøres blandt hans børn på jorden. Enhver af de evangeliske forvaltninger siden tidernes begyndelse er kommet til afslutning, ikke fordi Gud har begået fejl, men fordi mennesket har begået fejl overfor Gud ved en urigtig anvendelse af sin handlefrihed.
Det er meget tydeligt at se i verden idag, at Satan raser i menneskehjerterne. (2 Nephi 28:20.) Det er en dag, da Satan i overensstemmelse med Herrens ord skal have magt over sit rige. (Se L&P 1:35.)
Han indledte sine bedrageriske fristelser over for vore første forældre, Adam og Eva, og han har bestandigt siden da fortsat sin naragtige og lokkende fremgangsmåde. Det sker mest virkningsfuldt og mest alarmerende i vor nuværende generation.
Ingen er uimodtagelig over for Satans magt. Endog Frelseren blev fristet hårdt af ham tre gange, og hver gang afviste han at underkaste sig hans svigefulde fristelser.
Som et led i vor prøve kan vi også blive underkastet fristelser, som Kristus blev det, for Herren har sagt:
»Og det er nødvendigt, at djævelen frister menneskenes børn, ellers kunne de ikke have deres egen fri vilje, thi dersom de aldrig havde smagt noget bittert, kunne de ikke kende det søde.« (L&P 29:39.)
Vær på vagt over for og advaret mod Satans underfundige gerninger, thi han hører aldrig op med at prøve på at føree os på afveje. Han er ekspert i at få tingene til at se tiltrækkende og rigtige ud, når de i virkeligheden kan fremkalde vor moralske tilintetgørelse. Han tror ikke på handlefrihed, og han vil gerne kontrollere vore tanker og handlinger. Vi kan stadig iagttage hans værk tydeligere og tydeligere i biograferne, fjernsynsudsendelserne, ugebladene og i menneskenes og nationernes handlinger. Hvis vore tanker vender sig mod det sanselige, vil vi blive stærkt fristet til at anvende vor handlefrihed forkert.
Når først en person giver efter for synd, er han under Satans kontrol, og det er ikke let at bryde ud igen.
Vær mistænksom over for dem, der vil forsøge at få dig til at indgå et eller andet kompromis. Gå aldrig på akkord med det, der er rigtigt, for det kan føre til synd, synd kan føre til fortrydelse, og fortrydelse kan gøre så stor fortræd.

Intet menneske er frit, som ikke er herre over sig selv. Sand handlefrihed eksisterer kun i forbindelse med overholdelse af Guds love. Husk på, at det gode og det onde aldrig kan sammensmeltes. De to er modsætninger og trives ikke i harmoni i samme person.Den ene tilbøjelighed vil sejre over den anden, for, som Jesus sagde: »Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.« (Matt. 6:24.)

Der findes ikke nogen middelvej. Vort standpunkt må være fast, for at vi kan overvinde det onde, som Satan vil have os til at gøre.

Mennesket kan ikke modtage den ophøjelse, som Gud har gjort mulig at opnå, uden at han eller hun udøver sin handlefrihed i retfærdighed og adlyder Guds love og bud.

Handlefriheden kan, hvis den anvendes rigtigt og med visdom, give mulighed for at tjene i Guds rige. Den vil give os mange særlige himmelske velsignelser og et evigt celestialt liv i glæde og lykke.

Præsident Wilford Woodruff udtalte: »Vi er i en stor skole, og det er en meget gavnlig skole, hvor vi modtager meget betydningsfulde lektier dag for dag. Vi belæres om, at vi skal udvikle og forædle vor tankegang, kontrollere vore tanker, grundigt bringe hele vort væsen til at underordne sig Guds ånd og lov, for at vi kan lære at være eet og handle som een mands sjæl og udvirke Guds hensigter på jorden.« (Discourses of Wilford Woodruff, pp. 10-11.)

Kristus er vor lærer; han har ved sit eksempel vist os måden, hvorpå vi skal anvende vor handlefrihed for at vinde det evige liv.

Hvad gør vi med vor handlefrihed? Nærmer vi os Gud, eller fjerner vi os fra ham? Er vi tilfredse og lykkelige med hensyn til det, vi gør med denne Guds gave? Kan vi forbedre vor anvendelse af den?

Tænk nøje over de løfter og den nytte, som bliver tilgængelige for os, hvis vi anvender vor handlefrihed til at adlyde og holde Guds love, i modsætning til det, der bliver følgen, hvis vi undlader at gøre det.

Må Gud velsigne os alle, at vi må have ønsket om og modet til at udøve vor handlefrihed i retfærdighed og i sandhed; det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kristus i Amerika

N. Eldon Tanner

Efter for nylig at være vendt tilbage fra de store lande i Sydamerika og have været delagtiggjort i de trofaste helliges ånd og tro dér, og erkendt, at jeg var i Mormons Bogs land, føler jeg mig tilskyndet til at tale om Mormons Bog, der jo er historien om de første indbyggere i Amerika.

Mens jeg deltog i de inspirerende begivenheder ved område-konferencen i Sao Paulo i Brasilien og Buenos Aires i Argentina og var sammen med disse vidunderlige brødre og søstre, følte jeg mig bevæget over deres enkle tro og deres stærke ønske om at tjene Herren og opbygge hans rige her på jorden.

Det var velgørende at føle deres kærlighed, da præsident Kimball vor profet, stod midt iblandt dem, og at se deres glædestårer, da han gik omkring iblandt dem, velsignede dem og gav dem gode råd. Jeg forestillede mig, hvilken smuk, himmelsk oplevelse det må have været for hine fordums nephitter i denne vestlige del af verden, som havde det privilegium at få besøg af den opstandne Herre selv, da han kom for at besøge sine andre får, for at også de kunne blive bragt ind i folden og have en organisation, hvor hans evangelium blev forkyndt og praktiseret.

Det er om denne del af Mormons Bog, der kendes som 3. Nephi, jeg ønsker at tale til jer i dag. Før jeg gør dette, vil jeg imidlertid gerne omtale nogle forudsigelser fra Bibelen, der vidner om ægtheden og fremkomsten af Mormons Bog.

Jeg læser fra Ezekiel i Det gamle Testamente: „Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv derpå: Juda og hans medbrødre blandt israelitterne! Tag så et andet stykke træ og skriv derpå: Josef — Efraims træ — og hans medbrødre, alt Israels hus! Føj dem så sammen til ét stykke, så de bliver ét i din hånd" (Ezekiel 37: 16-17).

Fra indholdet af disse bøger ved vi, at dette henviser til Bibelen og Mormons Bog. Når vi ved, hvordan Mormons Bog kom frem — at en engel virkelig kom ned og gav Joseph Smith de optegnelser, hvorfra den blev oversat — er det tydeligt, hvad Johannes Åbenbareren mente, da han sagde: „Og derefter så jeg en engel flyve midt op under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.

Og han råbte med høj røst: ,Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene' " (Joh. Åb. 14:6-7)

Der er mange skriftsteder, som forsikrer os, at Gud er lige så interesseret i os i dag, som han har været i alle sine børn fra begyndelsen, og som følge deraf tror vi på fortsat åbenbaring fra Gud gennem hans profeter for at lede os i disse sidste dage. Profeten Amos sagde: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Frelseren udtalte, således som det er optegnet hos Johannes: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde." (Johannes 10:16)

Således er det tydeligt, hvorfor Frelseren efter sin korsfæstelse og op-

standelse kom til den vestlige halvkugle midt under de tegn og undere, som var blevet forudsagt, for at menneskene dér kunne få samme fordele og muligheder for at lære og efterleve evangeliet, som dem, han havde levet blandt i sit liv på jorden.

Jeg synes ikke, at vi noget sted i skrifterne får en smukkere eller mere detaljeret optegnelse om Guds handlemåde med menneskene end i beretningen om dette besøg, som er nedskrevet i 3. Nephi. Jeg anbefaler alle at læse om denne begivenhed.

Sikkert er det, at vi ikke finder andet der end advarsler og smukke lærdomme, som, hvis de accepteres og efterleves, vil gøre mere end noget andet til at bringe fred og lykke til verden og til hver enkelt, der søger en sådan måde at leve på. Her kan vi te en dag, da de troende han skulle finde forklaringer på mange ubesvarede spørgsmål i Bibelen.

3. Nephi giver os desuden flere detaljer end de fire evangelier i Det nye Testamente og sikrer os Herrens lære, belæringer og kærlighed. Der er derfor mange, der kalder 3. Nephi for „Det femte Evangelium."

Vor beretning begynder med de profetier, der var bragt om Kristi fødsel. Men, som det har været tilfældet lige fra begyndelse, og som det gælder i dag, er der mange, som gjorde nar og sagde, at tidspunktet var forpasset for opfyldelsen af profeternes ord. De gik så vidt som til at fastsætte en dag, da de troende skulle slås ihjel, medmindre tegnene blev opfyldt.

Det fortælles, at Nephi „anråbte Herren inderligt" (3. Ne. 1:12), hvorefter Herren kom til ham og fortalte ham, at tidspunktet var kommet til at alt det, han havde talt om ved sine hellige profeter, skulle opfyldes. Alle tegnene skete, den nye stjerne viste sig på himlen, og de vantro „faldt til jorden og blev liggende, som om de var døde" (3. Ne. 1:16). Det er en af de første lektier, vi lærer: Guds profeters ord bliver altid opfyldt.

Men alt for hurtigt blev de tegn og undere, som de havde oplevet, glemt, og folket „tiltog stærkt i synd." (Se Alma 13:17) Vi læser om krige og Gadiantonsrøvere og om landets ødelæggelse. Men de nephitter, der huskede at påkalde Herren i retfærdighed, var i stand til at undertrykke deres fjender, og de priste Gud for deres redning.

Vi får at vide, at de „aflagde alle deres synder, deres vederstyggeligheder og deres horeri og tjente Gud med al flid dag og nat" (3. Ne. 5:3). Under disse forhold gjorde de fremskridt.

„Og mange byer blev bygget på ny, og mange gamle byer blev genopbygget.

Og der blev lavet mange landeveje og anlagt mange veje, der førte fra by til by, fra land til land og fra sted til sted" (3. Ne. 6:7-8).

Her er bevis for tidligere civilisationer i disse områder, således som det findes optegnet i Mormons Bog, der blev oversat ved Guds gave og kraft af en ung, ulært mand, der giver levende beskrivelser og mange detaljer om noget, som videnskaben nu erkender som faktiske. Ja, det er virkelig en sand optegnelse, bevaret af Gud til at komme frem i disse sidste dage.

Og når vi så vender tilbage til vores beretning, finder vi, som det er så almindeligt i verden i dag, at efterhånden som folket havde fremgang, begyndte de at strides indbyrdes på grund af stolthed, og nogle gjorde bevidst oprør mod Gud. I løbet af kun seks år havde flertallet vendt sig til ugudelighed, og Nephi begyndte frimodigt at prædike omvendelse.

Det er det, der er Guds profeters mission: At prædike omvendelse. Og selv om det ikke gør dem populære, skal det gøres. Det fortælles os, at folket blev vrede på Nephi, men at han virkede med kraft og stor myndighed. Vi læser: „Så stor var hans tro på den Herre Jesus Kristus, at engle dagligt betjente ham.

Og i Jesu navn uddrev han djævle og urene ånder, og han oprejste endog sin broder fra de døde, efter at denne var blevet stenet og dræbt af folket" (3. Ne. 7:18-19).

Så skete det endnu engang, at tegnene på Kristi korsfæstelse som forudsagt af profeterne, blev opfyldt, bevidnet af uvejr og jordskælv, af mørke, af torden og af ild. Byer sank i havets dybder, bjerge hævede sig, og hele landets udseende blev forandret. Dette varede i tre dage, og man hørte folket skrige, idet de råbte: „O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige dag, da ville vore brødre være blevet skånet og de ville ikke være blevet indebrændt i den store by Zarahemla.

Og på et andet sted hørte man dem klage og sige: ‚O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige dag, og gid vi ikke havde dræbt og stenet profeterne og kastet dem ud, da ville vore mødre og skønne døtre og vore børn være blevet skånet og ikke være blevet begravet i den store by Moronihah. Og således var folkets klageråb gennemtrængende og forfærdelige" (3. Ne. 8:24-25).

Her ses tydeligt en anden lektie. Gennem al religiøs historie ser vi, at de, som afviste profeterne og undlod at omvende sig fra deres ugudelighed, blev ramt af ulykker, der fik dem til bogstaveligt at græde og sørge og fortryde, at de ikke havde lyttet til profeternes advarsler. Vi ved, at Kristus blev korsfæstet og nogle af hans apostle blev forfulgt og stenet simpelthen fordi de prøvede at oprette Guds rige og føre folk til omvendelse og til en lykkeligere tilværelse.

I dag fornægter verden Guds profeters budskab. Er det ikke rigtigt, at der er gråd og tænders gnidsel i landet, fordi man fører krig med hinanden? Har vi ikke blandt os mange, som sørger over deres vildfarne ungdom og de tragedier, der rammer dem, når de vender sig fra retskaffenhed og må lide som følge af, at de har fyldt sig med alkohol og narkotika, har røget og indtaget andre forbudte ting? Hvor mange har vi ikke, der sørger som følge af den lovløshed, der er udbredt i vore samfund? Vi har brug for at lytte til fortidens lektier, med mindre vi skal blive opslugt, som det skete med hine tidlige civilisationer.

Det var dette budskab, Kristus bragte til disse fordums nephitter, da hans stemme hørtes „blandt alle jordens indbyggere over hele landet" (3. Ne. 9:1). Han mindede dem om deres ugudelighed og vederstyggeligheder

og om byer, som var blevet ødelagte på grund af indbyggernes ugudelighed, og så sagde han: „O, alle I, som er blevet skånet, fordi I var retfærdigere end de, vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt så at jeg kan helbrede jer?
Ja, sandelig siger jeg jer, hvis I vil komme til mig, skal I have evigt liv. Se, min barmhjertighedsarm er udrakt imod ier, og hver den, der vil komme, ham vil jeg modtage; og velsignet er de, der kommer til mig" (3. Ne. 9:13-14).
Denne samme indbydelse udsendes til menneskene i dag gennem profeterne, som taler i Herrens navn. Det er det samme evangelium, som han forkyndte i Jerusalem, og som han forkyndte, da han organiserede sin kirke til gavn og velsignelse for de første amerikanere.
Da de havde hørt stemmen, samledes en stor mængde nephitter ved templet og talte om denne Jesus Kristus og om det, de havde hørt. Igen hørte de en stemme, der sagde: „Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham" (3. Ne. 11:7).
Da de rettede deres blik mod himlen, så de en mand stige ned fra himlen, klædt i en hvid kjortel, og de troede, at en engel havde vist sig, indtil han talte og sagde: „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.
Og se, jeg er verdens lys og liv" (3. Ne. 11:10-11).
Hele mængden faldt til jorden, og mens de befandt sig i denne ærbødige og ydmyge stilling, velsignede Frelseren dem og belærte dem, Hans første handling var at give Nephi fuldmagt til at døbe, idet han sagde: „Jeg giver dig fuldmagt til at døbe dette folk, når jeg igen er opfaret til himlen" (3. Ne. 11:21).
Han kaldte også andre, tolv ialt, og gav dem denne magt, idet han stadfæstede, at det er nødvendigt at have myndighed for at kunne handle i Herrens navn. Han gav dem de ord, de skulle benytte og instruerede dem med hensyn til at døbe ved nedsænkning, når de udførte dåbsordinansen. Det er den samme form for dåb, som praktiseres af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han gjorde det klart for dem, at der ikke skulle være nogen diskussion blandt dem med hensyn til de lærdomme, som han skulle fremsætte for dem, og han sagde var den lære, hans Fader havde givet ham. Han befalede de tolv at gå ud og forkynde hans ord til jordens ender.
Han gav dem bjergprædikenen, næsten som vi finder den optegnet hos Mattæus. Han gav dem den gyldne regel og belærte dem med hensyn til ægteskab, begær og hor. Han lærte dem om faste og bøn og gav dem det store eksempel, som vi kalder for Fader vor. Han sagde til dem, at de ikke kunne tjene både Gud og mamon, men at de først skulle søge Guds rige og hans retfærdighed.
Han fortalte dem mange lignelser og belærte dem om alt, hvad der hører til frelse og ophøjelse. Han gav særlige instruktioner til de tolv, som han havde valgt, idet han sagde: „I er mine disciple, og I er et lys for dette folk som er en levning af Josefs hus.
Og se, dette er jeres arveland, og Faderen har givet jer det" (3. Ne. 15: 12-13).
Han befalede nephitterne at nedskrive det, han sagde, og hvis dem i Jerusalem ikke lærte af nephitterne og de andre stammer ved hiælp af Helligånden, ville de lære af dem gennem disse skrivelser, som ville blive midlet til belæring af Israels hus om evangeliet.
Da han var klar over, at de ikke forstod alle hans ord, bad han dem gå hjem og overveje, hvad han havde sagt; men da han så deres tårer og ønske om at han skulle blive længere, fik han medlidenhed med dem og kaldte deres syge frem, de lamme, de blinde og på anden måde syge, og han helbredte dem. Han befalede dem også at komme frem med deres små børn, og som han stod midt iblandt dem, befalede han mængden, at de skulle knæle ned på jorden. Vi læser:
„Han knælede også selv ned på jorden; og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke beskrives; og folket, som hørte ham, bevidnede det."
Og på denne måde vidnede de: „Aldrig før har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige til Faderen.
Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os" (3. Ne. 17:15-17).
Så tog han deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad for dem og sagde: „Se, jeres små!
Og da de hævede blikket mod himlen for at se, da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem" (3. Ne. 17:23-24).
Han indstiftede nadveren blandt dem, administrerede den til sine disciple, og lod dem give den til mængden. Han anerkendte deres ønske om at få Helligånden og overdrog den til dem. Han udførte mirakler og gav løfter, idet han mindede dem om at ransage Esajas og alle profeternes skrifter for tegn på hans andet komme. Han advarede dem om de domme, der skulle komme, og lærte dem om tiende og arbejde for de døde. Han sagde til dem, at hans kirke skulle kaldes ved hans navn. Han formanede dem pånv til omvendelse, idet han sagde:
„Og dette er befalingen: Omvend jer, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag." (3. Ne. 27:20)
Alle disse belæringer gav Kristus til det nephittiske folk, da han kom til dem som en opstanden person. Vi har disse samme belæringer i hans kirke i dag, og det er min bøn, at vi vil acceptere og efterleve dem; at vi vil acceptere Gud som vor Fader og hans Søn Jesus Kristus som verdens Frelser; at vi vil acceptere og følge præsident Spencer W. Kimball som Guds profet; og at vi må kunne glæde os over de lovede velsignelser fordi vi gør dette. I Jesu Kristi navn. Amen.

Succes måles ved selvkontrol

N. Eldon Tanner

Mine kære brødre, det er altid et privilegium, en velsignelse og inspiration for mig at se ind i ansigterne på jer medlemmer af præstedømmet i dette store tabernakel og tænke på de hundrede tusinde, der lytter til i mange grupper rundt omkring i verden. Hvor vidunderligt er det ikke at høre til Jesu Kristi Kirke og at bære Guds præstedømme og få lov til at handle i hans navn! Når vi tænker på de titusinder af præstedømme-medlemmer rundt omkring i verden, giver det os stor opmuntring, og vi får lyst til at prise Herren.

Da vi deltog i områdekonferencerne i Sydamerika, takkede vi Herren, da vi i Buenos Aires så flere end 1 300 fra Argentina, Uruguay, Paraguay og Chile deltage i Det melkisedekske Præstedømmes lederskabsmøde. Ved de offentlige konferencemøder var der i Brasilien samlet over 5.500 og i Argentina over 10.000.

Det er tydeligt, at Herrrens arbejde går fremad, og at riget er ved at blive bygget op overalt i verden. Medlemmerne blev bevægede, begejstrede og meget lykkelige og taknemmelige, da præsidenten bekendtgjorde, at vi vil få et tempel i Sao Paulo. Både i Brasilien og Argentina lovede medlemmerne deres fulde støtte.

Det er højst opmuntrende og virkelig et vidnesbyrd om evangeliets sandhed at se forandringen i tilværelsen hos dem, der accepterer evangeliet og lever efter dets lærdomme, og at høre deres vidnesbyrd.

Lad mig nu fortælle jer om en oplevelse, jeg havde i Caracas i Venezuela. Da vi dér overværede et møde af de hellige og undersøgere, anslog præsidenten, at der var cirka 500 til stede. Da jeg rejste mig for at tale, bad jeg dem, der var blevet døbt i 1974 og 75 om at rejse sig. Derefter dem, der var blevet døbt i 1973, – 72, – 71 – 70. Derefter bad jed dem, der havde været i kirken i mere end fem år om at rejse sig. Der var kun tre, der rejste sig op i sidste omgang, og de var besøgende. Dette giver jer en forestilling om, hvordan Herrens værk går fremad dernede.

Og nu i aften, brødre. Jeg vil gerne fremhæve, og, hvis det er muligt, få jer allesammen til at forstå, hvilket stort privilegium det er, at have præstedømmet, og også at hjælpe os allesammen til at beslutte os til at ære præstedømmet og vore kaldelser, så vi kan blive et lys for verden og hjælpe med til at opbygge Guds rige og samtidig berede os til udødelighed og evigt liv. Intet større mål kan sættes, og intet større fremskridt kan opnås, og ingen større glæde og tilfredsstillelse opleves, end det at beslutte sig til, at ville acceptere Jesus Kristus som verdens Frelser og følge hans befalinger.

Hos mig er der ingen tvivl om, at enhver, der befinder sig inden for min stemmes rækkevidde, mere end noget andet, ønsker at berede sig til evigt liv og ophøjelse og at vide, at Herren er tilfreds med hans gerninger. Men der er mange, som ikke til stadighed husker på dette, og nogle, som ikke er parat til at yde den indsats, som det kræver at leve værdigt til disse velsignelser. Med dette i tankerne vil jeg gerne have lov til at sige en smule om selvdisciplin, selvkontrol eller selvbeherskelse, noget, der er så vigtigt for os allesammen, hvis vi skal fuldkommengøre det, som vi har sat os for at gøre, og kunne glæde os over de velsignelser, som vi så inderligt ønsker at få.

Først vil jeg gerne citere et par filosoffer.

Platon (græsk filosof og forfatter) sagde: „Den første og bedste sejr er at overvinde sig selv: at blive overvundet af selvet er af alt i verden det mest skamfulde og modbydelige."

Og Leonardo da Vinci (1452–1519, italiensk maler, opfinder, ingeniør) sagde: „Du vil aldrig få et større eller mindre herredømme end det, du har over dig selv." Så fortsætter han: Et menneskes succes måles ved dets kontrol over sig selv; dybden af dets fiasko ved dets selvopgivelse ... og denne lov er udtryk for evigtvarende retfærdighed. Den, som ikke kan skabe et herredømme over sig selv, vil ikke få herredømme over andre." Med andre ord, han kan ikke blive en værdig fader eller leder.

Salomon udtalte i al sin visdom dette: „Større end helt er sindig mand, større at styre sit sind end at tage en stad" (Ordspr. 16:32)

Der er to vigtige elementer i selv-kontrol. Det første er at bestemme sin kurs eller, som man siger, sætte sejlene, for moralske standarder; det andet er viljestyrke, eller vinden i sejlene, som skal føre én fremad. Som jeg sagde før, bestemmes karakteren af den udstrækning, i hvilken vi kan styre os selv hen imod den gode afslutning. Det er vanskeligt at sige nøjagtigt, hvad der bygger karakteren op, men vi kender den, når vi ser den. Den påkalder altid vor beundring; mangler den føler vi medlidenhed. Men i det store og hele er det et spørgsmål om viljestyrke.

Jeg tror det var Garrison, som viste sin store beslutsomhed, da han sagde: „Jeg er oprigtig – jeg vil ikke komme med udflugter – jeg vil ikke komme med undskyldninger – jeg vil ikke tilbagekalde en smule – og jeg vil blive hørt!" (William Llloyd Garrison, amerikansk absolutionist 1805–1879, i **Salutary Address of the Liberator,** 1. jan. 1831)

Dette burde gælde for enhver af os, der er engageret i kampen for ret og sandhed.

Kristus gav os måske mere bestemt og tydeligt svar på, hvordan man får succes, da han sagde:

„Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den;

og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de der finder den." (Matt. 7:13-14)

Når vi tænker over det, er det tydeligt, at de, der holder sig på den lige og snævre vej, der fører til deres mål, fordi de er klar over, at den lige linie er den korteste afstand mellem to punk-

ter, og at omveje er meget farlige, er dem, der har succes her i livet og glæder sig over selverkendelse og opnaede resultater. Det kræver selvkontrol og selvdisciplin.
Pa den anden side finder de, der undlader til stadighed at huske på deres mal og undlader at disciplinere sig selv, at de følger omveje og veje, der fører til nederlag og ødelæggelse.
Der findes nogle, som beklager sig over, at det at følge den lige og snævre vej kræver begrænsninger, restriktioner og overvindelse, og over at mätte undvære noget, som er meget fristende. Men vi ma huske, at det garanterer en sejr og opnåelse af vore mål, noget, der opnås ved at sætte et mål og så være i stand til at koncentrere sig og følge en ufravigelig kurs.
„Snæver" er et meget betydningsfuldt ord. Ofte beskylder folk os for at være snæversynede, fordi vi følger den lige og snævre vej, som ganske rigtigt kræver selvkontrol og selvfornægtelse. Vi må gøre os det klart, og være parat til at acceptere den kendsgerning, at det begrænser og virker forbeholdent på visse områder. Men lad os fuldt ud erkende, at det ikke binder eller lænker menneskeheden. Tværtimod er det vejen til frigørelse, uafhængighed og frihed.
Husk at:

De højder, som store mænd har
nået og beholdt,
blev ikke nået i et enkelt slag.
Men medens deres kammerater sov
arbejdede de sig opad om natten.
(Henry Wadsworth Longfellow:
„The Ladder of St. Augustine")

Husk også, at naturen aldrig betaler en ufortjent løn, og at den aldrig undlader at betale en, der er fortjent. Hvis du ønsker at opnå økonomisk succes, hvis du ønsker at blive lykkelig, hvis du ønsker at have et godt helbred, hvis du gerne vil være moralsk ren, hvis du ønsker at have religiøs fred i sindet, så er der kun én sikker vej, og det er den lige og snævre vej — ærens vej, vejen gennem flid, mådehold, ligefremhed og dyd.
Hvis du ønsker at få succes eller blive fremragende på et eller andet område, er det vigtigt, at du mens du er ung bestemmer dig, til at blive en dygtig dreng og ikke venter til du er blevet mand med at bestemme dig til at blive en stor mand; og derpå må du have mod og styrke og beslutsomhed til at disciplinere dig selv, anvende selvkontrol og selvbeherskelse.
Jeg har et barnebarn, en ung mand, som er en fremragende badmintonspiller. Seksten år gammel er han mesterspiller. Han har nået det ved at løbe mange kilometer hver morgen og holde sig i fysisk form. Uden at have forsømt sin skole, har han trænet og trænet og holdt visdomsordet til mindste detalje og fulgt sundhedsprincipperne meget bogstaveligt. Jeg respekterer ham for det.
I, som har præstedømmet, hvor I end måtte være i aften, I bør påskønne, at I har det privilegium at have det, og at I, da I accepterede præstedømmet, indgik en pagt med Herren om, at I ville ære præstedømmet og leve værdigt til det.
Det er såre vigtigt, at I holder jer rene og ubesmittede og ikke deltager i vulgære, urene eller vanhellige foretagener. Når I går til jeres søndagsskole- og nadver- møder og får lov til at omdele nadveren til minde om det store offer, som Frelseren gjorde for os, så vær sikker på, at I er værdige, at jeres hænder er rene, at jeres hjerte er ubesmittet, og at I ikke i løbet af ugen har gjort noget, som har gjort jer uværdige.
Da jeg overværede et nadvermåde forleden dag, glædede det mig meget at se, at de, der velsignede og omdelte nadveren, var i hvide skjorter og havde slips på, de var velsoignerede og rene. Og under hele ceremonien var de meget ærbødige. Jeg komplimenterede de unge mænd og biskoppen og fortalte dem, at jeg var sikker på, at Herren var tilfreds med den måde, hvorpå, nadveren var blevet administreret. Nadvertjenesten er meget hellig. Jeg tænkte på, om Herren kan være tilfreds, hvis vi undlader at vise vor respekt og være ærbødige.
Men han kan heller ikke være tilfreds, når unge mænd, der har præstedømmet, gør og siger noget i løbet af ugen, som de ved, er forkert.
For adskillige år siden kom mit ældste barnebarn, en dreng, som havde været diakon i et år, hen til mig og sagde: „Bedstefar, jeg har været en hundrede-procent-dreng, lige siden jeg blev ordineret til diakon for et år siden."
Jeg sagde: „Hvad mener du med en hundred-procent-dreng?" Det vidste jeg selvfølgelig godt, men han svarede: „Jeg har ikke forsømt et eneste nadvermøde, søndagsskolemøde eller præstedømmemøde, siden jeg blev ordineret til diakon."
Jeg ønskede ham tillykke med det og sagde så: „John, hvis du vil fortsætte med at være en hundred-procent-dreng, til du er gammel nok til at rejse på mission, så vil jeg financiere din mission", Han smilede og sagde: „Det vil jeg."
Jeg mente, at jeg var på den sikre side, men han satte sig for at blive „en hundred-procent" helt igennem. Jeg husker to gange, hvor han holdt sig selv i stramme tøjler, for at kunne gennemføre sit forehavende. Engang inviterede hans onkel ham på en tur sammen med sig og sine drenge; de skulle være borte søndagen over. John sagde: „Er der noget sted, hvor jeg kan passe mine møder om søndagen?" Da han fik at vide, at det var der ikke, sagde han: „Nej tak, jeg kan ikke tage med. Jeg skal være en hundred-procenter." Og derfor afstod han fra en dejlig tur til havet og en ø, hvor de rigtigt skulle feste.

En anden gang, lige før en week-end, brækkede han sit ene ben. Det første han spurgte lægen om, var: „Kan jeg komme i kirke på søndag? Jeg skal være en hundredprocenter." Han kom naturligvis i kirke om søndagen — på krykker.
Da han blev 19 år, sagde han: „Bedstefar. Jeg har været en hundred-procenter, lige siden vi lavede den aftale." Jeg var meget glad for at betale hans mission. Dette heldige resultat har haft stor indflydelse på hans liv. Det er ikke vanskeligt for ham at beherske sig, at gøre det, som for ham er det rigtige, og som vil bringe ham succes.
Hvor er det vigtigt, at hver eneste som har præstedømmet, strengt efterlever visdomsordet. At han aldrig har noget at gøre med tobak, kaffe, te, alkohol eller narkotika. At han holder sabbaten hellig; at han er ærlig og retskaffen i alle forhold; at han opdrager sig selv på enhver måde, for at sikre sig, at han er værdig og acceptabel for Herren.
Satan er bestandigt i arbejde, og på sin listige måde frister han os gennem

vores appetit, vore lyster og vore venner til at gøre sådan noget, som det ikke er ret og passende for os at gøre. Alt for ofte giver ikke blot vore unge, men også nogle af brødrene i store stillinger, efter for fristelser. Vi må til enhver tid være på vagt over for det onde. Vi må aldrig, aldrig slappe af eller glemme, hvem vi er, og hvad vi prøver at opnå.

For ikke så længe siden havde jeg den sorgelige oplevelse, at tale med en missionær, som før han blev kaldet til missionær, gjorde sig skyldig i umoralitet. Han sagde ikke noget om det til sin biskop eller stavspræsident. Faktisk løj han om det og rejste ud på sin mission, skyldig i overtrædelse og skyldig i at lyve. Han var ude af stand til at få Herrens Ånd. Til sidst gik han til sin missionspræsident og tilstod sin skyld. Han var meget angerfuld og bad Herren om tilvigelse.

Da han talte med mig, sagde han: „Jeg er parat til at blive udelukket eller hvad som helst andet. Jeg ønsker kun at komme tilbage i godt fællesskab med Herren og få tilgivelse af ham."

Vi har ikke råd til at vakle hid og did på nogen måde. Vi bør altid huske på, at vi prøver at berede os til en mission, til tempelægteskab, til aktivitet i kirken og til at være gode eksempler, så andre kan blive påvirket af den måde, vi fører vort liv på.

Så mange mennesker siger: „En enkelt cigaret, en enkelt kop te eller kaffe, et enkelt sug af marijuana vil ikke skade dig, og en enkelt drik spiritus kan bestemt ikke skade nogen."

Jeg vil gerne fremhæve, at hvis du aldrig tager den første, så vil der aldrig blive tale om den anden. Du vil aldrig blive alkoholiker eller afhængig af narkotika.

Herren er interesseret i enhver dreng, hvor end han er eller hvad end han foretager sig. Vi er alle blevet forudordineret til en eller anden stilling, en eller anden kaldelse, en eller anden position eller et eller andet ansvar.

Præsident Kimball havde, da han var dreng, ingen anelse om, at han en dag skulle blive apostel. Han har endda sagt, at da han blev kaldet som apostel, græd han og bad, og bad, at han matte være værdig.

Jeg onsker ikke at gore præsident Kimball forlegen, men jeg kender ikke noget bedre eksempel noget sted i verden, hvor en ung mand gennem disciplin og selvbeherskelse beredte sig så godt for den stilling, som Herren havde tiltænkt ham. Nu har han som Guds profet bedt alle vore unge mænd berede sig til at rejse på mission ved at studere og ved at holde sig rene og retskafne og værdige og ved at spare penge sammen til deres mission.

Jeg vil gerne sige til alle jer unge mænd, at hvis I vil gore det, som kirkens præsident beder jer om, så vil I blive lykkelige og få succes, og I vil udfore meget godt og være rede til enhver kaldelse, der måtte komme til jer fra Herren gennem én, der har myndighed.

Da jeg var til område-konferencen i Buenos Aires, traf jeg en ung mand, som er chef for Gilette barbermaskinekompagniets afdelinger i hele Sydamerika. Han bestemte sig som dreng til at leve på den måde, som Herren ønskede, han skulle, at ære ethvert embede, han havde i præstedømmet. Han kom fra Argentina til BYU, hvor han blev præsident for elevsammenslutningen. Derfra kom han til at arbejde for Gilette-kompagniet i USA, og er netop blevet chef for kompagniet i hele Sydamerika. Han oversatte for præsident Kimball under alle dennes taler under område-konferencen.

Han fortalte mig, hvor beæret han var over, at kunne oversætte for en profet. Han fortalte mig også, hvor meget evangeliet betød i hans liv, og hvordan det havde beredt ham for det arbejde, han nu havde.

Herren søger altid mænd, til hvem han kan have fuld tillid, som kan repræsentere ham i missionsmarken, og mænd, som man kan stole på i alle forhold, og som er parate til at hjælpe med i opbyggelsen af hans rige.

Herren sagde: „Dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Han beder os, der har præstedømmet, om at hjælpe ham med at udbrede evangeliet, at leve og hjælpe andre til at leve, så de kan glæde sig til udødelighed og evigt liv.

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd for jer og til verden i denne påsketid, at Jesus Kristus lever, og at han virkelig er den levende Guds Søn; at han kom til jorden, gav sit liv for dig og mig; at han gav os livets og frelsens plan, som er det evangelium, vi forkynder i hans genoprettede kirke; at vi ledes af Guds profet i vore dage, Spencer W. Kimball.

Lad os leve efter princippet om selvbeherskelse og disciplin, så vi kan vise os værdige til de mange velsignelser, vi modtager, når vi har præstedømmet, og vandre retskaffent for Herren til enhver tid. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kærlighed kræver tid

MARVIN J. ASHTON

Som os er vor himmelske Fader sikkert træt af kærlighed, som aldrig udtrykkes i gerninger.

En af mine venner fortalte for nylig hvad han anså for at være en særlig lærerig oplevelse. Efter at være kommet hjem fra dagens arbejde, hilste denne far sin søn med et klap på hovedet og sagde: „Min dreng, du skal vide at jeg elsker dig."

Drengen svarede med et: „Åh far, jeg vil ikke have at du skal elske mig, jeg vil have at du skal spille fodbold med mig." Her var en dreng som udtrykte et hårdt tiltrængt budskab.

Verden er fyldt med for mange af os, som er tilbøjelige til at vise vor kærlighed gennem udtalelser eller erklæringer.

Sand kærlighed er en proces. Sand kærlighed kræver personlig handling. Kærlighed må være vedvarende. Kærlighed kræver tid. Alt for ofte forveksles lyst, forgabethed, stimulering eller begær med kærlighed. Hvor hult og hvor tomt hvis vor kærlighed ikke går dybere end vækkelsen af midlertidige følelser eller det der udtrykkes med ord, og som ikke er mere vedvarende end den tid, det tager at udtrykke dem. En gruppe college-elever antydede for nylig overfor mig, at den vending, de mindst ønsker fra os den ældre årgang, er: „Hvis der er noget jeg kan gøre for at hjælpe dig, så lad mig det vide." Ligesom andre foretrækker de handling fremfor ord.

Vi må med regelmæssige og passende mellemrum tale om og forsikre andre om vor kærlighed og den lange tid det tager at bevise den med vore gerninger. Ægte kærlighed kræver virkelig tid. Den store Hyrde havde det samme i tankerne da han sagde: „Hvis I elsker mig, så *hold* mine befalinger!" (Joh. 21:17, understregning tilføjet) og „*vogt* mine får" (Joh. 21:17 understregning tilføjet). Kærlighed kræver handling hvis den skal være vedvarende. Kærlighed er en proces. Kærlighed er ikke en erklæring.

Kærlighed er ikke en udtalelse. Kærlighed er ikke en lyst. Kærlighed er ikke en behagelighed. „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger" og „vogt mine får" er Gud-givne erklæringer som burde minde os om, at vi ofte bedst kan vise vor kærlighed gennem processen at *vogte* og *holde*.

Fra en anden dreng, som er nogle få år ældre, gammel nok til at være indsat i et statsfængsel nogle få hundrede kilometre herfra, kan vi lære mere om kærlighedsprocessen. I sit bevægende brev, som vi lige har modtaget for nogle få dage siden, forsøger han at analysere, hvad der førte til hans nuværende situation og al den medfølgende sorg og smerte. Han skriver: „Min far syntes aldrig at elske mig, men alligevel gjorde han meget ud af sige: ‚Jeg elsker dig' og kys og alt det der, men jeg fandt ud af at ‚jeg elsker dig' betød, at man ikke behøvede at gøre noget. Jeg mener, vi blev aldrig tvunget til regelmæssigt at hjælpe til, fik aldrig moralske retningslinjer, overhovedet ingen åndelig opdragelse. Selv i dag ved jeg ikke hvilke principper mine forældre står for."

Lad mig fra denne ven, som jeg aldrig har mødt, igen benytte denne ene sætning: „‚Jeg elsker dig', betød at man ikke behøvede at gøre noget."

Jeg omtaler ham som en ven, fordi han har givet mig sine nyttige tanker og jeg deler disse betragtninger med jer, idet jeg håber at de også kan være til nytte for jer.

Ud fra faderens synspunkt kan han da ikke belønnes for at *vogte* og *holde?* Måske har han holdt familien passende forsynet med fødevarer. Ydermere, nød hans søn ikke gavn af at have tag over hovedet, beskyttet mod elementerne dag og nat årene igennem? Som svar vil jeg understrege for denne mor og far, at *vogte* er mere end at sørge for mad. Intet menneske kan leve af brød alene. At vogte er gennem kærlighed at sørge for passende næring for hele mennesket, fysisk, mentalt, moralsk og åndeligt. At holde er en proces med omsorg, omtanke og venlighed, passende blandet med disciplin, eksempel og bekymring. At holde er mere end at sørge for fire vægge og et tag. Alle trænger vi hele tiden til at blive mindet om, at det kræver en mængde medleven og kærlighed at gøre et hus til et hjem.

Hvorledes viser vi bedst vor kærlighed? Hvorledes beviser vi vor kærlighed? Af Mesteren blev Peter effektivt belært om, hvorledes han bedst kunne bevise sin kærlighed. „Dette var allerede tredje gang, Jesus åbenbarede sig for sine disciple, efter at han havde stået op fra de døde.

Da de nu havde holdt måltid siger Jesus til Simon Peter: ‚Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre gør?' Han svarede ham: ‚Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.' Han siger til ham: ‚Vogt mine lam!'

Han spørger ham igen for anden gang: ‚Simon, Johannes' søn, elsker du mig?' Han siger til ham: ‚Ja, Herre, du ved at jeg har dig kær.' Han siger til ham: ‚Vær hyrde for mine får!'

For tredje gang spurgte han ham: ‚Simon, Johannes' søn, har du mig kær? Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: ‚Har du mig kær?'

Og han svarede ham: ,Herre! du kender alt, du ved, at jeg har dig kær.' Jesus siger til ham: ,Vogt minde får'" (Joh. 21:14-17).
Hvornår modtog du sidste gang føde af et familiemedlem eller en ven? Hvornår modtog du sidst næring til din vækst og til ideer, planer, dagens gerning, morskab, fritid, sorg, ængstelse, bekymring og meditation? Disse ingredienser kan kun deles af een, der elsker og har omsorg. Har du nogensinde ville yde sympati og trøst i øjeblikke med død og prøvelser, blot for at gå bort beriget af den sørgendes tro og tillid? Den bedste måde vi kan vise vor kærlighed gennem at holde og vogte er ved at tage tid til at bevise den time for time og dag for dag. At udtrykke kærlighed og trøst er tomt, hvis vore handlinger ikke passer hertil. Gud ønsker at vi skal gå videre. Vore medmennesker og familier elsker os, hvis vi blot vil følge op med støtte og ved at give noget af os selv. Sand kærlighed er lige så evig som livet selv. Hvem kan sige at evighedens glæder ikke er indbefattet i at vogte, holde og nære omsorg? Vi må ikke blive trætte af at gøre godt, når vi forstår Guds hensigter og hans børn.
Vor himmelske Fader er uden tvivl træt af kærlighed, der blot udtrykkes i ord. Gennem sine profeter og sit ord har han gjort det klart at hans veje går gennem engagement og ikke snak. Han foretrækker handling fremfor „mundtjeneste". Vi viser vor sande kærlighed til ham i forhold til vor overholdelse af hans ord og processen med at vogte.

Lad mig fortælle jer to eksempler, ikke for ualmindelige, på mennesker som, time for time, dag for dag, og måned for måned, har taget sig tid til at elske hinanden. Jeg siger at disse eksempler ikke er for ualmindelig fordi vi, heldigvis, i det store hele, dagligt og hele tiden ser sand kærlighed i funktion. Jeg tænker først og fremmest på en mor, der, på grund af sin mands overraskende død, pludselig stod uden en ægtemand. Hun havde tre sønner, der var fra begyndelsen af teenage-alderen til missionæralderen. Gennem årene har hun ved eksemplet og hårdt arbejde egenhændigt sørget for penge, opmuntring og fælleskab. Denne „holde og vogte proces" har resulteret i udviklingen af tre enestående missionærer, studerende, ægtemænd og fædre. En søn sagde for nyligt: „Mor har altid taget sig tid til at vise sin kærlighed." Denne mor viderefører i dag den sande kærlighedsproces, idet hendes sønner stræber efter højere uddannelse og muligheder for deres egne familier.
For nogen tid siden blev vor opmærksomhed tiltrukket af en stedlig entrepenør. Hans perfektionisme og hans stolthed over sit arbejde fik mig til at stille ham nogle spørgsmål og lære ham at kende. Som ung mand blev han efterladt som eneforsørger for adskillige yngre brødre og søstre. Nødvendigheden gjorde at hans skolegang begrænsedes til ottende klasse. Kort efter at hans brødre og søstre var i stand til at klare sig selv, giftede han sig. Et år efter at de var blevet gift, blev hans kone ramt af hvad skulle vise sig at blive en lang række af alvorlige sygdomme. Gennem 25 år hvor hendes helbred blev stadig værre, drog han omsorg for hende og deres to sønner. Der blev foretaget operationer og omkostningerne var store, men han arbejdede, passede og plejede, og elskede uden forbehold. Efter besøget vidste jeg, at jeg havde mødt en mand. Ja, kærlighed kræver tid. Kærlighed er udholdende, og her var en „ikke helt almindelig" mand, hvis opførsel, overfor mig viste, at han kender den sande proces for at vogte, holde og dele under alle betingelser. Det er også en stor glæde at være vidne til andre på livets vej — mennesker som ikke styres af tragedie, krise eller tab — som udøver det grundlæggende princip for sand kærlighed. I livets vanlige rutine udvises høflighed, omtanke, og venlighed bedst i de små dag-til-dag hændelser som betegner sand kærlighed. Jeg tænker nu på en far jeg kender, som tager enhver given lejlighed til at give sig tid til sin søn, ofte blot ved at gå ture og opdage naturens hemmeligheder og ved at give drengen en chance for at have sin farmand helt for sig selv. Tænk på de mødre, I kender, som morer sig ved at lære deres døtre at bage og lave mad. Der er andre mødre, som lærer deres sønner at holde af at læse, ved at læse for dem og med dem. En ældre bror, som lærer sin yngre bror, hvordan man begynder at samle på frimærker, en søster, som hjælper sin bror med at forberede en tale er yderligere beviser på kærlighed i funktion. Jeg ved, at man kan tænke: „Hvor ligegyldigt, hvor almindeligt," men disse og andre repræsenterer det grundlæggende i at vogte og har som resultat morskab og lykke. Lad mig fortælle om andre — en træner som ønsker at hans hold skal mere end blot vinde, en mor eller en far, som er villig til at blive oppe indtil deres søn eller datter kommer hjem efter en aftale, for at tale med børnene, medens de er i humør til at sludre og snakke; en storesøster der hjælper sin lillesøster med lektierne; en familie som hjælpes ad med at komme afsted på en tur. Et andet eksempel på rutine-kærlighed kan findes hos en pige, som regelmæssigt skriver et opmuntrende brev til en missionær, og holder sig selv „speciel" til ægteskab med den rette unge mand, til den rette tid og på det rette sted. Vi priser også de fædres eksempel, som dagligt belærer deres børn om sand kærlighed ved hele tiden at elske deres mor. Ofte udtrykker verdslige ting som at vaske op eller putte børnene i seng en aften, større sand kærlighed, end søde ord der kommer til at lyde hule på grund af de ikke tilsvarende handlinger, der følger efter. De, der virkelig forstår sand kærlighed ved, at den skal være enkel, vedholdene og oprigtig.
Mulighederne for at vise kærlighed til Gud gennem hjemmet, fællesskab, missionsmarken, samfundet og familien ophører aldrig. Nogle af os er tilbøjelige til at stoppe vor kærlighedsproces i familien, når et familiemedlem skuffer, gør oprør eller farer vild. Til tider når familiemedlemmer mindst fortjener kærlighed, trænger de mest til den. Kærlighed udtrykkes ikke i trusler, beskyldninger, gennem skuffelsesudbrud eller gengæld. Ægte kærlighed kræver tid og vedvarende udøvelse. Jeg tænker på en vordende

ældste, der for mere end 35 år siden var fuldstændig passiv men som nu vogter mig som min hjemmelærer. „Hvad førte dig tilbage John?" spurgte jeg.
„Min hustru ville simpelthen ikke give op overfor mig, og min hjemmelærerkammerat som sidder ved siden af mig her i aften blev ved med at „puffe" til mig i den rigtige retning."
John er lykkelig og ivrigt engageret i arbejdet i dag, fordi især to mennesker vidste, hvad kærlighed drejer sig om.
Kærlighed til Gud kræver tid. Kærlighed til familien kræver tid. Kærlighed til sit land kræver tid. Kærlighed til næsten kræver tid. Kærlighed til ægtefællen kræver tid. Kærlighed gennem høflighed kræver tid. Kærlighed til sig selv kræver tid.
Hvad enten vi er en ung søn, som ikke vil høre om kærlighed, men foretrækker at se den i handling, en fange, en studerende, en mor, en far, en datter eller den fremmede, så trænger vi til og fortjener mere end udtalelsen: „Jeg elsker dig." Lad os beslutte os til at gøre kærlighed til gerning og udøvelse. Også Gud trænger til mere end ord. Han bliver lykkelig ved at vi vogter, holder og bliver ved.
Jeg beder til, at vor himmelske Fader vil hjælpe os til at lære den sandhed, at sand kærlighed er en vedvarende proces, som vil bringe glæde og lykke til de involverede parter. Må vi tage tid til at vise vor familie, vore venner, den fremmede, vor profet og vor Gud, at vore udtalelser om kærlighed støttes af gerninger i vort daglige liv, at vi ved, at for at kærlighed kan accepteres af Gud og mennesker må den være vedvarende og komme indefra. Jeg beder til at vor himmelske Fader vil hjælpe os med at erindre, at sand kærlighed kræver tid. Må Gud hjælpe os til at tage tid til at nyde de velsignelser, som kommer af at vogte, holde og vise omsorg. Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at denne kirke, som I og jeg er medlemmer af, er sand. Den er blevet genoprettet og bevaret ved en levende himmelsk Faders og vor Frelser Jesu evige kærlighed. Dette siger jeg i Jesu Kristi værdige navn. Amen.

Et budskab til verden

Ezra Taft Benson

Ydmyg og taknemmelig står jeg foran jer idag og søger Helligåndens vejledning til at vidne om mit budskab. Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus åbenbarede følgende gennem sin profet Joseph Smith efter at have gengivet sit evangelium i vore dage og efter at have oprettet sin kirke, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige:
„Hor, o, I min kirkes folk, siger hans rost, som bor i det hoje, og hvis ojne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte og I, som bor på øerne i havet, lyt alle.
Thi sandelig Herrens røst lyder til alle mennesker og ingen skal kunne undfly.
Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage." (L. & P. 1:1-2,4).
Idag vil jeg tale lærdomme i form af advarsler og i form af vidnesbyrd, og jeg vil gøre det, som en, der holder det hellige apostelembede, hvis opgave det er at udråbe Herrens budskab i hele verden og til alle mennesker. Hver eneste af mine brødre i De tolvs Råd har det samme ansvar. Jeg må erklære disse ting for verden og bære vidnesbyrd om dem for alle mennesker.
Henimod slutningen af Joseph Smiths jordiske mission befalede Herren ham som følger:
„... du er kaldet til uopholdeligt og højtideligt at forkynde om mit evangelium ... til alle konger i verden, til jordens fire hjørner ... og til alle nationer, der er spredt ud over jorden." (L. & P. 124:2-3). Han skulle indbyde dem til at komme til sandhedens lys og til at bruge deres midler til opbygningen af Guds rige på jorden.

I denne guddommelige vejlednings ånd udfærdigede De tolvs Råd den 6. april 1845, kort efter at profeten Joseph Smith og hans broder Hyrum havde udgydt deres blod tillige med andre af den sande religions martyrer, følgende proklamation. De addresserede den:
„Til alle verdens konger,
Til præsidenten for Amerikas forenede Stater,
Til de forskellige staters guvernører
Til regenterne og folkene i alle nationer."
I denne proklamation siges der:
„I skal vide:
At Guds rige er kommet, som det er blevet forudsagt af fordums profeter, og som det er blevet bedt om i alle tidsaldre, ja det rige, som skal opfylde hele jordan og bestå for evigt.
Den store Elohim ... har endnu haft behag i at tale fra Himlene og også til at føre samtale med mennesket på jorden ved synlige tilkendegivelser og ved hjælp af hellige sendebuds belæringer.
Ved disse midler er det store og evige højere præstedømme efter hans Søns orden, ja endog apostelembedet blevet gengivet eller sendt tilbage til jorden.
Det højere præstedømme eller apostelembedet besidder Guds riges nøgler til på jorden at binde alt det, som skal bindes i Himlen, og til på jorden at opløse alt det, som skal opløses i Himlen; og endelig til at handle og administrere i alle ting vedrørende ordinanserne, organisationen, styringen og ledelsen af Guds rige.

Det er oprettet i disse sidste dage for at gengive alle ting, som det er blevet omtalt af profeterne, siden verdens begyndelse og for at berede vejen for Menneskesønnens komme.
Og vi bærer nu vidnesbyrd om, at dette komme er nær for hånden, og om ikke mange år frem i tiden skal nationerne og deres konger se ham komme i himlens skyer med magt og stor herlighed.
For at kunne gå denne store begivenhed i møde må der nødvendigvis ske en forberedelse.
Derfor skikker vi jer bud med myndighed fra det høje og befaler jer at omvende jer og ydmyge jer som små børn for den allerhelligstes majestæt og komme til Jesus Kristus med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og blive døbt i hans navn til syndernes forladelse (det vil sige blive begravet i vandet i lighed med hans begravelse og stå op igen til livets fornyelse i lighed med hans opstandelse), og modtage den Helligånds gave ved håndspålæggelse af apostlene og ældsterne i denne sidste og store forvaltning af nåde til mennesket.
Denne Ånd vil bære vidnesbyrd for jer om sandheden af vort vidnesbyrd, og den vil oplyse jeres sind og være i jer som profetiens og åbenbaringens ånd. Den skal bringe jer det, som er hinsides jeres forståelse og erindring, og den skal vise jer det, der skal komme.
I lyset af denne Ånd, som er modtaget ved forrettelsen af ordinanserne — ved det hellige apostelembedes og præstedømmets kraft og myndighed, vil I være i stand til at forstå og være lysets børn, og således vil I være rede til at undfly alt det, der kommer over jorden og således bestå foran Menneskesønnen.
Vi bevidner, at de foranstående lærdomme er Jesu Kristi evangelium, og det er den eneste plan, der er åbenbaret til jorden, hvorved mennnesket kan frelses." (Budskaber fra Det første Præsidentskab 1:252-54).

Det forekommer mig at være på sin plads, at vi igen stadfæster de store sandheder, der bliver udtalt i denne erklæring, og at vi pány bør udråbe dem for verden. Over for alle nationers regenter og folkeslag erklærer vi igen højtideligt, at Himlens Gud har oprettet sit sidste dages rige på jorden i opfyldelse af profetierne. Hellige engle har igen samtalet med mennesker på jorden. Gud har igen åbenbaret sig fra Himlen og har gengivet sit hellige præstedømme til jorden og har gengivet sit hellige præstedømme til jorden med magt til at forrette alle de hellige ordinanser, som er nødvendige for hans børns ophøjelse. Hans kirke er blevet genoprettet blandt mennesker med alle de åndelige gaver, man i gammel tid har nydt godt af. Alt dette er blevet gjort som forberedelse til Kristi andet komme. Som Herrens store og frygtelige dag er nær for hånden. Som forberedelse til denne store begivenhed og som middel til at undfly de truende straffedomme er der inspirerede budbringere, som er gået ud og stadig går ud til jordens nationer, medbringende dette vidnesbyrd og denne advarsel.
Jordens nationer fortsætter deres syndefulde og uretfærdige levevis. Meget af den grænseløse viden, som mennesker er blevet velsignet med, er blevet brugt til at ødelægge menneskeheden med i stedet for at velsigne menneskenes børn, som det var Herrens hensigt. To store verdenskrige med forgæves bestræbelser på varig fred er et alvorligt vidnesbyrd om, at freden er blevet taget fra jorden på grund af menneskenes ondskab. Nationer kan ikke overleve i synd. De vil nedbrydes, men Guds rige vil overleve og bestå for evigt.
Derfor henvender vi os som ydmyge Herrens tjenere til nationernes ledere og beder dem ydmyge sig for Gud for at søge hans inspiration og vejledning. Vi henvender os til regenter og til folket og beder dem omvende sig fra deres onde levevis. Slut jer til Herren, søg hans tilgivelse og forén jer i ydmyghed med hans rige. Der er ingen anden vej. Hvis I vil gøre det, vil jeres synder blive en del af Guds rige som forberedelse til Kristi andet komme. Men hvis I nægter at omvende jer eller at anerkende hans inspirerede budbringeres vidnesbyrd eller forene jer med Guds rige, da vil de frygtelige straffedomme og katastrofer, som er lovet de onde, blive jer til del.

Herren har i sin nåde sørget for en vej, ad hvilken man kan undfly. Advarslens røst lyder til alle mennesker fra hans tjeneres mund. Hvis denne røst ikke ænses, vil ødelæggelsens engle marchere frem i stigende antal, og den almægtige Guds tugtende hånd vil kunne føles over nationerne, som det er udsagt, indtil resultatet vil blive den fuldstændige tilintetgørelse. Krige, ødelæggelser og usigelige lidelser vil blive jeres lod, medmindre I slutter jer til Herren i ydmyg omvendelse. En ødelæggelse, som er endnu mere forfærdelig og vidtrækken end den sidste verdenskrig, vil med sikkerhed komme, medmindre både regenter og folkeslag omvender sig og ophører med deres gudløse og onde levevis. Gud vil ikke lade sig spotte. Han vil ikke tillade den seksuelle umoralitets synder, hemmelige morderiske sammensværgelser, drab på ufødte, ligegyldighed over for alle hans hellige bud, eller at hans tjeneres budskaber går upåagtedehen, uden at han giver en alvorlig straf for en sådan ondskab. Verdens nationer kan ikke overleve i synd. Flugtvejen er klar. Guds uforanderlige love forbliver til stadighed i Himlene. Når mennesker og nationer nægter at adlyde dem, må straffen komme. De vil gå tabt. Synd kræver straf.
Når advarslens røst lyder, ledsages den altid af et vidnesbyrd. I den store erklæring, der blev udstedt af Herren Jesu Kristi apostle i 1845, er dette det vidnesbyrd, der blev båret, og vi, der er apostle idag, fornyer det som vort vidnesbyrd:
„Vi siger da, i liv eller i død, i lænker eller i frihed, at den store Gud har talt i denne tidsalder. — *Og vi ved det.*
Han har givet os det hellige præstedømme og apostelembedet og nøglerne til Guds rige, for at vi skulle sørge for alle tings genoprettelse, som det blev lovet af de gamle profeter. — *Og vi ved det.*
Han har åbenbaret os Amerikas urindbyggeres oprindelse og optegnelser samt deres fremtidige skæbne. *Og vi ved det.*
Han har åbenbaret evangeliets fylde med dets gaver, velsignelser og ordinanser. — *Og vi ved det.*

Han har befalet os at bære vidnesbyrd

om det, først til ikke-jøderne og derefter til resterne af Israel og jøderne. — *Og vi ved det.*
Han har også sagt, at hvis de ikke omvender sig, og kommer til kundskab om sandheden ... og også afstår fra alle synder som mord, løgn, stolthed, præstepolitik, horeri og hemmelige afskyeligheder, skal de snart omkomme og kastes ned i helvede. *Og vi ved det.*
Han har sagt, at når evangeliet i sin fylde er blevet prædiket for alle nationer som et vidne og et vidnesbyrd, vil han komme og alle de hellige med ham for at regere på jorden i eet tusinde år. — *Og vi ved det.*
Han har sagt, at han ikke vil komme i sin herlighed og tilintetgøre de onde, før disse advarsler er blevet givet, og disse forberedelser er blevet truffet for hans modtagelse. *Og vi ved det.*
Himmel og jord skal forgå, men ikke det mindste punkt i hans åbenbarede ord skal undgå at blive opfyldt.
Derfor siger vi igen til alle folk. Omvend jer og bliv døbt i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse, så skal I modtage Helligånden, og i skal kende sandheden og blive regnet blandt medlemmerne af Israels hus." (Messages of the First Presidency 1:263-64).

Nu har jeg kun een ting tilbage at gøre idag, og det er at bære mit personlige vidnesbyrd.

Jeg ved, at Gud lever, at han er et personligt væsen, Faderen til vore ånder, at han elsker sine børn og hører og besvarer deres retfærdige bønner. Jeg ved, det er hans vilje, at hans børn skal være lykkelige. Det er hans ønske at velsigne os alle. Jeg ved, at Jesus Kristus er Guds Søn, vor ældre broder, verdens Skaber og Forløser. Jeg ved, at Gud igen har oprettet sit rige på jorden ved opfyldelsen af profetier, og at det aldrig vil blive overvundet, men sluttelig skal besidde herredømme over hele verden, og Jesus Kristus vil regere som dets konge for evigt.
Jeg ved, at Gud i sin godhed igen har åbenbaret sig fra Himlene, og at Joseph Smith blev kaldet af Gud til at genoprette dette rige — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg bevidner, at han fuldførte dette værk, at han lagde grunden, og at han overdrog kirken nøglerne og magten til at fortsætte dette store sidste dages værk, som han påbegyndte under den Almægtige Guds vejledning.
Jeg ved, at Joseph Smith, til trods for, at han blev dræbt som martyr, stadig lever, og at han som overhoved for denne forvaltning — den største af alle evangeliske forvaltninger — vil fortsætte med at være det gennem de kommende evigheder. Han er en Guds profet, en seer og åbenbarer, på samme måde som hans efterfølgere er det.
Jeg ved, at Herrens inspiration leder kirken idag, fordi jeg har følt dens kraft.
Jeg ved, at Det første Præsidentskab og andre kirkens generalautoritieter som deres formål og hensigt har, at Guds herlighed og ophøjelse skal blive hans børn til del. Og endelig ved jeg, at ingen person, som ikke modtager dette værk, kan frelses i Guds celestiale rige og undfly fordømmelse og straffedommen, som hviler over os alle.
Ydmygt og med en bøn i mit hjerte efterlader jeg jer dette vidnesbyrd, idet jeg helt bestemt ved, at jeg til sidst må møde min Skaber og sammen med alle mennesker stå foran Guds domstol.
Mere end for alt andet i denne verden er jeg taknemmelig for dette vidnesbyrd om dette sidste dages værks guddommelighed, og jeg formaner alle mennesker overalt til at give agt derpå.
I Jesu Kristi navn. Amen.

At modstå det onde

Gordon B. Hinckley

Idet jeg påskønner det enorme ansvar, det er at tale fra denne talerstol, søger jeg Helligåndens vejledning.
For nylig kom en ung mand til mig. Han så godt ud og var en dygtig student, en pæn ung mand, men han var i store vanskeligheder. Han meddelte, at han længe havde været involveret i noget, der afviger fra den gængse moral, men at han havde fået nogle alvorlige tvivlspørgsmål desangående.
„Hvad fik dig til al ændre indstilling?" spurgte jeg.
Han pegede på en ring på sin lillefinger. Det var en smuk diamant i massiv guldindfatning, en smuk ring, som han viste mig med stolthed. „Det har været min bedstefars," sagde han. „Da han var højt oppe i årene, gav han min far den, da han var hans ældste søn; og min far har givet den til mig, som er hans ældste søn. Forleden aften var jeg sammen med en ven, der er som jeg, og han spurgte, idet han kendte ringens historie: ‚Hvem vil du give den? Du bliver nok den sidste.'"
„Det spørgsmål rystede mig," fortsatte han. „Jeg havde aldring tænkt over det før. Hvor vil jeg ende? spurgte jeg mig selv. Jeg befinder mig i en blindgyde, hvor der hverken er lys eller håb aller fremtid. Det stod pludselig klart for mig, at jeg trængte til hjælp."
Vi talte om den indflydelse, som havde bragt ham til det stade, hvor han nu befandt sig, om hjemmet, han kom fra, om hans forbindelser med andre unge mænd, om bøger og blade, han havde læst, om film, han havde set. Han fortalte om mange venner, der befandt sig i lignende omstændigheder eller i dem, der var værre.
Da jeg den aften spadserede hjem fra mit kontor, kunne jeg ikke få den unge mands tragiske skikkelse ud af mine tanker, den unge mand, som nu måtte indse den kendsgerning, at så længe han fortsatte sit nuværende livs-

mønster, ville han aldrig kunne få en søn, som han en dag kunne overdrage sin bedstefars ring. Hans trøstesløse fremtid havde bevæget ham til at trygle om hjælp.

Efter middagen tog jeg morgenavisen, som jeg endnu ikke havde fået læst. Idet jeg bladede den igennem, standsede mit blik ved biografannoncerne, hvoraf så mange åbent inviterer folk til at se det, som er demoraliserende, det, som fører til vold og sex.

Jeg gik i gang med min post og fandt et lille blad, hvori der findes et program over fjersynsudsendelserne den kommende uge, og jeg så flere titler på underholdningsprogrammer, som pegede i samme retning. På mit skrivebord lå et nyhedsmagasin. Denne særlige udgave var helliget beskrivelsen af den stigende kriminalitet, og der var en illustration, der viste, at medens befolkningen kun var forøget med 11 % fra 1963 til 1973, var voldskriminaliteten steget med det chokerende tal 174 %. Artikler i bladet fortalte om yderligere milliarder, der skulle bruges til øgede politistyrker og større fængsler.

Denne overflod af pornografisk smuds, den overdrevne vægt, der lægges på sex og vold, er ikke noget særegent for dette land. Situationen er ligeså dårlig i Europa og mange andre steder. Pressen fortæller om, at der i Danmark skal produceres en smudsig, erotisk og blasfemisk film om Guds Søns kærlighedsliv. Hele denne sørgelige film tyder på, at en svækkende råddenskab er ved at sive ind i selve samfundets livsnerve.

Vore lovgivende forsamlinger og vore domstole påvirkes af denne bølge. Lovmæssige indgreb mod afvigende moralsk adfærd forfejles både i lovgivningen og i retsafgørelserne. Dette gøres i talefrihedens navn, i pressefrihedens navn, i valgfrihedens navn i såkaldte private sager. Men disse såkaldte friheders bitre frugt er blevet til afhængighed af demoralisierende vaner og adfærd, som kun fører til udslettelse. En profet, som talte for lang tid siden, beskrev nøjagtigt denne proces, da han sagde: „Og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede.“ (2. Ne. 28:21)

På den anden side glæder det mig, at der er millioner og atter millioner af gode mennesker i dette land og i andre lande. For størstedelens vedkommende er ægtemænd trofaste mod deres hustruer og hustruerne mod deres ægtemænd. Deres børn bliver opdraget i ærlighed, flid og tro på Gud. Når jeg tænker på disse menneskers styrke, tror jeg på, at situationen langt fra er håbløs. Jeg er glad over, at det ikke er nødvendigt at stå stille og lade snavset og volden overvælde os eller et vende ryggen til i fortvivlelse. Tidevandet kan, så højt og truende det end er, bringes til at vende, hvis tilstrækkelig mange af den slags mennesker, jeg lige har nævnt, vil give deres styrke til at hjælpe dem som nu arbejder affektiv. Jeg tror, at den udfordring, det er at modstå dette onde, er en udfordring, som medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som samfundsborgere ikke må vige tilbage for. Og hvis vi nogensinde skal begynde, så lad det ske nu.

I denne ånd vil jeg gerne foreslå fire punkter som en begyndelse:

For det første: Begynd med dig selv. Vil man reformere verden, må man begynde med at reformere sig selv. Det er en fundamental trosartikel, at „vi tror at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige.“ (13. trosartikel).

Vi kan ikke gøre os forbåbninger om at øve indflydelse på andre i retning af at være dydige, medmindre vi lever dydigt. Vort eget livs eksempel vil øve større indflydelse end alle de prædikener, vi måtte svælge i. Vi kan ikke forvente, at vi skal kunne opløfte andre, medmindre vi selv står på et højt stade.

Respekt for sig selv er begyndelsen til menneskets dyd. Det menneske, der ved, at det er et Guds barn, skabt i en guddommelig Faders billede og begavet med mulighed for at udøve store og gudlignende dyder, vil opdrage sig selv til at modstå de smudsige og vellystige ting, vi alle udsættes for. Alma sagde til sin søn Helaman: „Se frem til Gud, og lev.“ (Al. 37:47). Det var mere end forbigående interesse, der gjorde, at Herren, da han talte til mængden på bjerget, medtog denne vidunderlige udtalelse: „Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.“ (Matt. 5:8).

En klog mand sagde engang: „Gør dig selv til en ærlig mand, så vil der være een bandit mindre i verden.“

Og det var Shakespeare, som lagde en af sine personer dette overbevisende påbud i munden: „Vær tro mod dig selv, da følger det som natten dagen, at du kan ikke være falsk mod nogen.“ (*Hamlet*, 1. akt, 3. scene)

Jeg vil gerne give alle, som er inden for min stemmes rækkevidde, den udfordring, et de skal hæve sig af snavest, at de skal disciplinere sig, så de bliver et eksempel på dyd, at de skal kontrollere deres ord, så de kun taler det, som er opløftende og udviklingsfremmende.

Og nu til mit andet begyndelsespunkt: En bedre fremtid begynder med opdragelsen af en bedre generation. Det pålægger forældrene det ansvar at gøre en mere effektiv indsats i forbindelse med opdragelsen af deres børn. Hjemmet er dydens vugge, det sted, hvor karakteren dannes, og hvor vanerne bliver til. Familiens hjemmeaften er det sted, hvor, der er lejlighed til at belære om Herrens veje.

I ved, at jeres børn læser. De læser bøger, og de læser blade og aviser. Fremelsk hos dem en smag for det allerbedste. Medens de er helt små, kan I læse for dem de store fortællinger, der er blevet udødelige på grund af de dyder, de beretter om. Vis dem gode bøger. Indret et hjørne et eller andet sted i jeres hus — det være sig lille eller stort — hvor de i det mindste kan se nogle få bøger af den slags, ved hjælp af hvilke store tanker har fået næring.

Sørg for gode blade i huset; de blade, der udgives af kirken og andre, som kan stimulere deres tanker om ædle principper. Lad dem læse en god familieavis, så de kan vide, hvad der foregår ude i verden, uden at de udsættes for den nedværdigende annoncering og skriven, som er så vidt udbredt. Hvis der er en god film eller et godt stykke i byens teater, så gå hen og se det sammen som en familie. Blot det, at I støtter det, vil opmuntre dem, der ønsker at fremstille den form for underholdning. Og

gør brug af det mest bemærkelsesværdige af alle kommunikationsredskaber, fjernsynet, til at berige deres liv. Der er så meget, der er godt, men det kræver, at man foretager en udvælgelse. Præsident Kimball talte i går om fjernsynets bestræbelser på at sende passende famulieunderholdning i de tidlige aftentimer. Lad dem, som er ansvarlige for disse bestræbelser, vide, at vi påskønner alt det, som er godt, og også, at vi er misfornøjede med alt det, som er dårligt. Vi får i vid udstrækning det, vi beder om. Problemet er, at der er så mange af os, der undlader at give udtryk for taknemmelighed for det, som er godt.

Sørg for musik i hjemmet. Hvis I har teenagere i hjemmet, som har deres egne plader, vil I være tilbøjelige til at beskrive det I høre her, som alt andet end musik. Lad dem lejlighedsvis høre noget bedre. Lad dem høre det. Det vil tale for sig selv. Det vil blive påskønnet mere, en I tror. Påskønnelsen vil måske ikke blive udtrykt i ord, men den vil kunne føles, og dens indflydelse vil i stigende grad vise sig, som årene går.

Nu til mit tredie begyndelsespunkt: Opbygningen af den offentlige mening begynder med nogle få oprigtige røster. Jeg støtter ikke dem, der råber trodsigt op eller knytter næver og udsteder trusler i ansigtet på lovgiverne. Men jeg tror på, at vi ærligt og oprigtigt og positivt bør give udtryk for vore meninger over for dem, der har fået det tunge ansvar at affatte og håndhæve lovene. Det er en sørgelig kendsgerning, at det mindretal, som kræver større frihed, som falbyder og sluger pornografi, som opmuntrer og nærer den vellystige udfoldelse, lader deres stemme høre så længe, at lovgiverne kommer til at tro på, at det, de siger, er flertallets vilje. Det er usandsynligt, at vi får noget, som vi ikke har bedt om.

Lad vore stemmer blive hørt. Jeg håber, at det ikke bliver svage røster, men jeg håber, at vi vil tale med en sådan overbevisning, at de mennesker, som vi taler til, vil kende styrken i vore følelser og oprigtigheden i vore bestræbelser. Der kommer ofte bemærkelsesværdige resultater ud af at ofre et velskrevet brev og et frimærke. Bemærkelsesværdige resultater er ofte opnået ved en rolig samtale med dem, som bærer tunge ansvar.

Herren sagde til sit folk: „Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort.

Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag." (L. & P. 64:33-34).

Dette er sagens kerne — „hjertet og et villigt sindelag." Tal med dem, der affatter reglerne, statutterne og lovene — med dem, der sidder i kommunalråd, byråd, stillinger som rektorer og inspektører for vore skoler. Naturligvis vil der være nogle, der vil smække døren i, nogle, der vil gøre nar. Skuffelser kan komme. Sådan har det altid været. Edmund Burke, der talte i Underhuset i 1783, udtalte angående den person, der støtter en upopulær sag:

„Han ved, hvilke fælder, der er lagt på hans vej ... Han bliver bagtalt og rakket ned på for sine motiver. Han vil huske, at bagvaskelse er en nødvendig bestanddel i sammensætningen af al sand herlighed; han vil huske, at falske anklager og latterliggørelse er væsentlige bestanddele af triumfen."

Apostlen Paulus gav i sin forsvarstale for kong Agrippa en beretning om sin mirakuløse omvendelse, da han var på vej til Damaskus, idet han erklærede, at Herrens stemme befalede ham: „Rejs dig og stå på dine ben." (Ap. Ger. 26:16)

Jeg tror, at Herren ville sige til os: „Rejs jer og stå på jeres ben og tal for sandhed, godhed, anstændighed og dyd."

Sluttelig kommer vi til mit fjerde begyndelsespunkt: *Styrke til at kæmpe begynder med at vinde Guds kraft.* Han er kilden til al sand styrke og kraft. Paulus erklærede over for efeserne: „I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke!

Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt." (Ef. 6:10-13)

Brødre og søstre, ondskabens tidevand flyder afsted. Det er blevet til en sand stormflod. De fleste af os, som lever en nogenlunde beskyttet tilværelse, har kun ringe forestilling om dens vidstrakte udbredelse. Milliarder af dollars står på spil for dem, der lader pornografi strømme ud, for dem, der falbyder vellystighed, for dem, der giver sig af med det rå og dyriske, med det perverse, med sex og vold. Gud giv os styrke, visdom, tro, mod til som borgere at modarbejde disse ting, og til at lade vor røst høres til forsvar for de dyder, der, når de blev før ud i livet, i tidligere tider, gjorde mennesker og nationer stærke, og som, når de blev negligeret, bragte dem til forfald.

Gud lever, han er vor styrke og vor hjælper. Når vi stræber fremad, vil vi opdage, at legioner af gode mænd og kvinder vil ledsage os. Om dette beder jeg ydmygt i hans navn, om hvem jeg vidner, nemlig Herren Jesus Kristus. Amen.

Tabernaklet

Howard W. Hunter

Dette er en historisk dag for mormontabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City — den bygning, hvor denne kæmpemæssige forsamling nu befinder sig. I dag begynder det andet århundrede af dets historie, siden den lejlighed, ved hvilken det blev indviet til Herrens tjeneste. Det er kendt for sin enestående arkitektur, og folk fra hele verden, der lytter til radio og ser fjernsyn, kender det som stedet, hvorfra mormontabernakel-koret og orglet har sin oprindelse ved „Vestens Korsveje". Denne generalkonference falder på hundredårsdagen for generalkonferencen, der blev holdt i oktober 1875, ved hvilken lejlighed dette tabernakel blev indviet i går for 100 år siden. Det hårde arbejde og slid, og de verdslige ofre, der blev ydet af disse gamle pionerer, som deltog i bygningens opførelse, har bragt velsignelser til mange hundrede tusinde, som er kommet her, eller som har lyttet til musikken og det talte ord.

Historien om de mennesker, der har bygget tabernaklet, er fascinerende. Da de forlod deres hjem ved Mississippiflodens bredder, kendte man kun lidt til det uudforskede vesten. Efter en lang og meget anstrengende rejse, der foregik ved, at man banede sig vej tværs gennem den store amerikanske ørken, ankom de til Salt Lake Valley (saltødalen) lørddag den 24. juli 1847. Den efterfølgende dag, der var en søndag, blev helliget gudstjeneste og andagt, medens mandag og tirsdag blev anvendt til at udforske dalen og det omkringliggende landskab. Sidst på eftermiddagen den næste dag havde man fastlagt byens beliggenhed, og Brigham Young havde stukket sin stok i jorden på det sted, hvor templet skulle bygges.

Om torsdagen drog en gruppe fra mormonbataljonen, som var blevet afløst i New Mexico, ind i dalen og sluttede sig til de hellige, idet deres antal dermed kom op på 400. Disse mænd fra bataljonen gik straks i gang med at opføre en bygning i det sydøstlige hjørne af det område, der fik betegnelsen „the Temple Block" — en bygning, der skulle tjene som forsamlingssted — en forløber for dette tabernakel. Stolper belv skåret til, bragt til stedet fra bjergene og gravet ned i jorden, så de kunne understøtte et tag af grene med løv på. Denne første bygning, der blev opført i dalen, blev færdig om lørdagen een uge efter ankomstdagen. Den følgende dag, om søndagen, var man i stand til at afholde gudstjeneste i denne løvhyttes skygge.

Løvhytten var naturligvis kun midlertidig, men den blev brugt af disse første pionerer i to år, før den blev revet ned for at give plads for en større på samme sted. Taget på denne anden bygning var af grene og mudder og blev båret oppe af 100 stolper, den havde åbne sider, lige som den første bygning. Den kunne kun bruges i godt vejr; ikke desto mindre tjente den som mødested i de næste tre år. På dette tidspunkt var de hellige ved at have fået sig etableret i deres nye koloni. De havde fået jord under plov, havde fået bygget huse, og der var behov for et mere passende sted, hvor man kunne afholde møder og gudstjenester. For at kunne få en bygning, der var mere blivende, og som kunne bruges i alt slags vejr, gik de i gang med at opføre et tabernakel. Denne bygnings sider var af soltørrede mursten, der støttete et halmtag. Dette gjorde det unødvendigt med sådanne søjler eller stolper, som havde været til gene for dem i løvhytterne.

Dette tabernakel af soltørrede mursten, der senere blev kendt som „det gamle tabernakel" var under opførelse i eet år, men det var klar til brug ved generalkonferencen i 1852. Flere hellige blev ved med at komme til dalen, og på tidspunktet for konferencens afholdelse var bygningen ikke stor nok til, at den store skare kunne få siddepladser, og mange kunne ikke få adgang. Ved aprilkonferencen to år senere inviterede Brigham Young de syvtusinde, som var til stede, til at gå udendørs, på grund af den store tilstrømning. Før oktoberkonferencen samme år blev en tredie løvhytte bygget, stor nok til at kunne huse alle konferencedeltagerne.

Behovet for en passende bygning var klart, og præsident Brigham Young gav bemyndigelse til udarbejdelse af planer til en ny bygning, der blev kendt som „det store tabernakel", nemlig det, hvor vi sidder i dag. Der var kun gået 15 år, siden de første pionerer var ankommet til dalen i ørkenen. Ved aprilkonferencen i 1863 omtalte mange af talerne den planlagte bygning, og man appelerede til alle om at være med til at yde ofre til dens finansiering og opførelse. Det var et højtflyvende foretagende for mennesker, der boede i en afsides nybyggerkoloni med kun begrænsede byggematerialer til rådighed og uden at kunne benytte sig af jernbaner til transport. Alt importeret materiale skulle hales op fra Missouri-floden af oksespand. Bygningen skulle opføres for frivillige gaver, fordi tiendemidlerne skulle bruges til templet, som havde været under opførelse i ti år. De hellige blev indbudt til at give frivilligt af deres midler — smykker, bygningsmaterialer, brød og arbejde, eftersom det var sparsomt med kontanter.

Det blev besluttet, at bygningen skulle være 76 meter lang og 45 meter bred med halvcirkelformede endevægge, og 46 piller skulle bære tagkonstruktionen. Planerne foreskrev et ellipseformet loft, der hævede sig 13 meter op over de 7 meter høje pillers top, idet afstanden fra gulv til loft således blev 20 meter. Gulvet skulle skråne fra bagvæggen og ned mod de forreste pladser med en hojdeforskel på 5 meter, så det ville blive mindre vanskeligt at se. På tidspunktet for bygningens planlægning og opforelse havde den ord for at være den storste bygning i verden, som ikke var stottet af søjler.

I foråret 1863 blev bygningen påbegyndt. De store røde sandstensblokke blev brudt i Red Butte Canyon i bjergene hagved Fort Douglas, og det meste af tømmeret kom fra fyrreskovene i Wasatch-bjergene og blev savet ud på nogle møller i Big Cottonwood Canyon. Den midterste del af tabernaklet blev bygget først; derefter blev den vestlige buede afdeling føjet til, så konstruktionen og installationen af orglet kunne påbegyndes. Bolte, søm og ståltråd fandtes ikke. Der hvor tømmeret skulle samles, blev der boret huller gennem bjælkerne, og tapper blev drevet ind i hullerne og skåret til, så de stak udenfor på hver side. Enderne blev kløvet med en kile for at holde dem sikkert på plads. Når tømmeret revnede, blev det omviklet med ugarvet kalveskind, som trak sig sammen, når det tørrede, idet det så holdt bjælken sammen som i en skruestik.

Historien bag bygningen af det store pibeorgel er spændende. Første gang der blev spillet på det, var der 5 mand til at træde; senere blev der installeret et vandmøllehjul i kælderen til at erstatte deres arbejde, Endelig blev elektriciteten indlagt og sørger nu for kraften til at fylde blæsebælgene. Behovet for ekstra siddepladser var klart, da bygningen var færdig, og galleriet langs siderne og bagenden blev bygget for at give plads til yderligere 3000 mennesker.

Selv om der havde været afholdt møder og konferencer i bygningen, var den ikke klar til indvielse før generalkonferencen i oktober 1875 — for 100 år siden. På det tidspunkt var jernbanen blevet bygget, og om søndagen samme uge kom præsident Ulysses S. Grant, den første præsident for De forenede Stater, der besøgte Utah-territoriet, med særtog, der var dekoreret med flag.

Langs gaderne fra depotet til Walker House stod søndagsskolebørn, og bag dem var der hundreder af tilskuere, der ville se præsidenten og den lange række af vogne, der eskorterede ham. Avisen omtalte Salt Lake City som en by med 25.000 indbyggere og „flere huse beregnet til gudstjenester og offentlige religiøse møder end nogen anden by i De forenede Stater i forhold til indbyggertallet, og sandsynligvis har den kirker og mødehuse med tilstrækkeligt mange siddepladser ialt til alle mænd, kvinder og børn i hele området." (*Salt Lake Herald*, 3. okt, 1875, 6:102). Næste morgen drog præsident Grant ledsaget af guvernør Emery til tempelpladsen og besøgte det nye tabernakel.

Ved begyndelsen af generalkonferencens morgenmøde om lørdagen meddelte præsident Brigham Young, at ældste Taylor ville bede indvielsesbønnen. Jeg ville onske, vi kunne læse hele bonnen, men tiden tillader ikke at jeg citerer mere end nogle få ord. Præsident Taylor bad: „Vær nådig mod dit gamle pagtens folk, ø, Herre, at nådens og tilbedelsens ånd må hvile over dem i din egen tid, at de må samles fra alle nationer, hvorend du har spredt dem, at de må besidde deres fædrene arv, kende deres Forloser, så Jerusalem kan blive Herrens trone."

Så følger denne interessante bøn: „Husk, o, Herre, i barmhjertighed lamanitterne, som er vandret bort fra vejen, og hvis fædre du har lovet, at du ville forny dine pagter med deres sæd.

Vi takker dig for, at du er begyndt at give dem dromme og syner, og de er begyndt at have følelser angående dig." (*Deseret News* 24:594).

Ved eftermiddagsmødet læste George Q. Cannon navnene op på de personer, der var kaldet til at skulle forlade deres hjem og familier og drage ud i verden som missionærer. Der var 105 ialt. Dengang blev missionærerne kaldet i tabernaklet ved generalkonferencerne. Senere blev denne praksis ændret, efterhånden som antallet af missionærer steg, og kaldet kom i sidste ende som en meddelelse fra kirkens præsident. Hvis man stadig fulgte den praksis at kalde missionærerne ved at læse deres navne op ved en generalkonference, ville det have været nødvendigt at læse navnene på 7923 personer ved denne konference, hvilket alene ville tage omkring halvdelen af tiden for denne 3-dages samling. Det er det antal missionærer, der er blevet kaldet, siden vi sidst var samlet til generalkonference for et halvt år siden, og det er tilfældigvis omtrent det samme antal, som er til stede her i dag.

Da bygningen var fuldført men endnu ikke indviet, stod ældste George Q. Cannon på denne talerstol og talte om missionærarbejdet. Det, vor præsident siger til os i dag, synes at være et ekko af ældste Cannons ord fra fortiden. Han sagde: „Vore ældster er draget til de østlige stater i hundredevis for at opløfte deres advarselsrost for folket angående det, Gud vil gøre og gør blandt jordens indbyggere. Med dette formål drager de til Europa, til vesten, til oerne i Stillehavet, til Asien og Afrika, og de vil gennemkrydse hvert land på hele jordens overflade. Asiens millioner skal høre frelsens glade budskab fra Israels ældster . . . og tiden er nær, da dette evangelium, som det prædikes af Israels ældster, vil genlyde fra den ene ende af jorden til den anden, thi det må prædikes som et vidnesbyrd for alle nationer." (*Journal of Discourses* 13:53).

Tiderne er måske skiftet, og forholdene, vi lever under i dag, er måske anderledes, men det gengivne evangeliums formål og hensigter forandrer sig ikke, og sandheden forbliver uændret for bestandig. De ofre og de bestræbelser, som de, der er gået bort, har ydet, bringer velsignelser til os i dag, og de er en påmindelse til os om vor forpligtelse over for dem, der kommer efter os. Denne bygning står som et mindesmærke over denne påmindelse. Den har stået som en stor missionær og har præsenteret Jesu Kristi evangelium for folk over hele verden — for dem, der er gået ind ad dens porte og for dem, som har hørt budskabet, der er udgået herfra i musik og i det talte ord. Gennem årene har vore missionærer bragt et budskab ud, som har velsignet hundrede tusinder af mennesker på jorden, og de bringer dette samme budskab med sig i dag for i al evighed at velsigne dem, som vil lytte og tro. Dette budskab er sandt, og jeg bærer vidnesbyrd om det i Jesu Kristi navn. Amen.

Bered alt, hvad der behøves

Howard W. Hunter

Forretningsfolk fortæller os, at kunder tilskyndes til køb af den måde, varerne udstilles på, eller hvorledes de er indpakkede. Beholderens farve, indpakningspapirets udseende eller pakkens facon har indvirkning på forbrugerens beslutning om at ville købe. Synsindtrykket afgør ofte, om man køber eller ikke køber. En portion is er noget, som de fleste er glade for, men glæden forøges ofte af en kant af chokolade, der vælder ud over siderne, en smule flødeskum i kanten forneden, et let drys hakkede nødder og et kirsebær på toppen. Man gør store øjne, og tænderne løber i vand, hver gang noget ekstra tilføjes. Det samme princip gælder ved undervisning. Gode visuelle hjælpemidler øger interessen og stimulerer indlæringsprocessen.

Kirkebygningsbiblioteker findes nu overalt og er fyldt op med instruktionsmaterialer til brug for lærerne i kirken, så de kan skabe mere interesse for lektierne. De kan udstille dem på den mest tiltrækkende måde for at sælge en idé, for at anskueliggøre et punkt, for at forkynde evangeliet.

Kirkebygningsbibliotekerne tilføjer chokoladen og nødderne, og de sætter kirsebærret på toppen. Undervisningen kan være fortræffelig, men materialerne fra biblioteket gør den bedre. Abstrakte idéer kan være vanskelige at forstå, men når principperne kan illustreres for eleverne, fatter de dem hurtigere.

En lektie om Paulus' rejser rundt om i middelhavslandene er interessant. Og alligevel er vore geografiske begreber om navne som Kypern, Galatien, Makedonien, Efesus og Tessalonika nok ikke særligt sikre. Forestil jer en lærer med en gruppe begejstrede elever rundt om et stort, farvelagt kort. Efterhånden, som lektien skrider frem, anbringer de nåle på de steder, hvor Paulus når frem til, hvorefter de spænder forskelligt farvet garn mellem nålene for at illustrere de forskellige missionærrejser og hans sidste rejse til Rom. Nu bliver lektien spændende. Et billede er lige så meget værd som 1.000 ord. De averterer ved det, men ingen ved det bedre end den lærer, som er virkeligt interesseret i sine elever.

Herren har udtalt sig meget tydeligt i vor tid om præstedømmets ansvar for at forkynde evangeliet. Kirken var ikke engang ét år gammel, da Herren gennem Joseph Smith gav en åbenbaring i Kirtland, hvor undervisning blev nævnt med disse ord: »Kirkens ældster, præster og lærere skal forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog, hvori evangeliets fylde findes.

De skal iagttage pagterne og kirkeforskrifterne og holde dem, og det skal være deres belæring, som Ånden indgiver dem.« (L&P 42:12-13.)

Hvis vi nu i Lære og Pagter blader om til afsnit 88, finder vi denne udtalelse fra Herren:

»Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.« (L&P 88:118.) Hvis vi skal belære hinanden, hvis vi skal søge visdom og lærdom ved studium og ved tro, må vi organisere og berede alt, hvad der behøves. Disse ord udgør det grundlag hvorpå tanken om kirkebygningsbibliotekerne hviler: »at berede alt, hvad der behøves« til mere virkningsfuld undervisning. Ud fra de skriftstedet, jeg har nævnt, og de mange andre, der kunne citeres, gøres mange ting helt og absolut klart:

1. Enhver bærer af præstedømmet skal inden for sit indflydelsesområde og ansvar belære om evangeliet gennem forkyndelse og eksempel. Det vil sige, at han skal undervise gennem sit eksempel som den, der efterlever evangeliet, og at han også skal gøre det med ord, ved at fortælle om lærerige erfaringer og ved benyttelse af instruktionsmaterialer.
2. Enhver bærer af præstedømmet skal gennem studium, bøn og tro berede sig til at blive en effektiv lærer.
3. Enhver bærer af præstedømmet bør søge Åndens vejledning i sit liv til at inspirere ham i hans stræben efter at undervise andre.
4. Enhver bærer af præstedømmet har en hellig opgave i i Guds rige. Vor tid, vore talenter, vor ejendom, vore kald i præstedømmet er dele af denne vor opgave og forvaltning.

På den måde er vi i vort undervisningsansvar velsigneet med mulighed for at leve op til forventningerne ved at deltage i den guddommelige plan, der går ud på at frelse menneskers sjæle. Efterhånden som vi tjener, vokser vi i vore kald, og vi kan påtage os det fulde ansvar for vor forvaltning, når vi bliver kaldede til at tjene. Kirkebygningsbiblioteks-programmet er beregnet til at skulle hjælpe os til at blive mere effektive i vort ansvar for at undervise og belære. The Church Library Coordination Committee blev dannet i 1968 under ledelse af Det øverste Præsidentskab og har fået til opgave at koordinere de metoder og retningslinier, der skal følges i alle kirkens biblioteksfunktioner.Denne komité leder kirkebygningsbiblioteks-programmet, der jo kun har været i funktion meget kort tid. Der er udsendt et antal publikationer om, hvordan man opretter og driver et bibliotek. Det drejer sig om kirkebygningsbiblioteks-bulletinen, »Håndbog for kirkebygningsbiblioteker« (PBLI 0104) samt »Teknisk håndbog for mødehusbibliotek« (VVLS 0248 NO).

Lad mig kort gennemgå de vigtigste instruktioner, ledelsen af og egenskaberne ved dette program:

1. Det øverste Præsidentskab har fastsat den regel, at der skal være ét kirkebygningsbibliotek i hvert af kirkens mødehuse. Uden hensyn til, hvor mange wards eller grene, der mødes i en bygning, skal det ene bibliotek betjene dem alle. Planer og specifikationer for et sådant bibliotek fås fra kirkens »Building Department«. Der findes fem alternative former for bibliotek, der gør det muligt at anbringe et bibliotek i enhver kirkebygningstype.
2. Med hensyn til staven, skal programmet styres af stavspræsidenten gennem en stavsbibliotekar.

3. Kirkebygningsbiblioteket skal ledes af en kirkebygningsbibliotekar. Assisterende bibliotekarer kaldes, hvor mere end én enhed benytter bygningen. Biblioteksassistenter, som specialiserer sig i materialer til de enkelte organisationer, kaldes som medlemmer af biblioteksstaben.
4. Kirkebygningsbiblioteket skal huse alt udstyr og instruktionsmateriale, der behøves til effektiv undervisning. Udstyret skal indbefatte apparater til forevisning af film, billedbånd og overhead-transparenter, kassettebåndsspillere og grammofoner, en spritduplikator, et lærred, en tørpresse og andet nødvendigt udstyr. Instruktionsmaterialerne skal omfatte bøger, tidsskrifter, lektiebøger, håndbøger, noder, trykte artikler, billeder, grafiske fremstillinger, kort, lysbilleder, billedbånd, transparenter, film og andre undervisningshjælpemidler, som lærerne kan bruge.

Kirkebygningsbiblioteks-programmet er nu et permanent program som hjælp til at yde bedre undervisning af de evangeliske principper. Undervisningens kvalitet vil blive stærkt forbedret ved benyttelse af dette bibliotek for instruktionsmaterialer, og der er brug for det i enhver kirkebygning. De tal, der i går blev præsenteret ved mødet for De Tolvs regionalrepræsentanter, viser, at 72% af vore kirkebygninger nu har sådanne biblioteker. Vi opfordrer stærkt dem, som har været langsomme til at komme igang, at gøre det så hurtigt som muligt.

Nu kommer vi til den del af programmet, der gør biblioteket til en vigtig del af undervisningen. Dette hæfte, som jeg holder i hånden, er netop kommet fra trykkeriet. I er for langt væk til at kunne se, hvad det er, men lad mig forklare det for jer. Det hedder »Instructional Materials Catalog« (PBLI 001). Heri findes små illustrationer af alle de billeder, der har med de emner at gøre, der undervises i i alle præstedømmets og hjælpeorganisationernes klasser, sammen med alle dem, der vil blive undervist i de følgende år.

I dette katalog har hvert enkelt billede fået tildelt et identifikationsnummer. De skal bestilles fra Distributions Centret under det nummer, og de vil blive ført på lager i biblioteket under det samme nummer. Lektierne vil i hver lektie henvise til materialer, der skal benyttes, under det nummer. Kataloget er til rådighed for bibliotekerne og alle lærere. De, som skriver lektierne, vil have dette standard-henvisningsværk til rådighed, når de skriver de kommende lektier, så de kan beskrive materialer, der vil findes i biblioteket. Henvisning til disse visuelle hjælpemidler i lektien sker med biblioteksnummeret.

»Instructional Materials«-kataloget er i løsbladsform, så det kan udvides med nye materialer, efterhånden som nye lektier og nye billeder fremkommer. Mange andre slags materialer vil også blive tilføjet, som f. eks. overhead-transparenter, film, billedbånd, lysbilleder og lydbånd.

Dette program er spændende; det vil give lærerne den længe savnede hjælp til at gøre undervisning effektiv. Det velordnede, tilstrækkeligt forsynede og godt bemandede bibliotek vil blive nervecentret i wardet eller grenen for mere effektiv undervisning. Nu kan I se, hvorfor det er så vigtigt, at man kommer i gang i ethvert mødehus med at »berede alt, hvad der behøves«, således som det siges i åbenbaringen fra Herren, så man kan opnå ensartethed i undervisningsstøtten for alle præstedømme- og hjælpeorganisationsklasser. Vi opfordrer ethvert medlem af præstedømmet til at gøre brug af kirkebygningsbiblioteket. Dets formål er at forsyne jer, såvel som søstrene, der har undervisningsopgaver i kirken, med materialer og udstyr til forbedring af undervisningens kvalitet.

Jeg vidner for jer, at kirkebygningsbiblioteks-programmet er guddommeligt inspireret. Det ledes ved vor himmelske Faders hånd for at gøre undervisningen i kirken mere effektiv. Det indebærer et løfte om at forøge aktiviteten hos alle kirkens medlemmer ved at gøre evangeliets budskaber mere levende. Jeg beder om, at vi må få held til at »berede alt, hvad der behøves«, i Jesu Kristi navn. Amen.

Tiden, hvor arbejdet skal udføres

Spencer W. Kimball

Vi byder jer velkommen til denne generalkonference, hvad enten I er her i bygningen, eller I lytter til radioen eller følger os i fjernsynet. Vi overbringer jer vore bedste ønsker og vor kærlige hilsen.

I dag meddeler vi jer, at vi har udpeget fire nye generalautoriteter, som skal være behjælpelige i udforelsen af Herrens værk, især hvad angår missionærarbejdet. Ældste Gene R. Cook fra Bountiful, tidligere udøvende sekretær i De halvfjerds' første Råd, vil blive medlem af De halvfjerds' forste Råd. De halvfjerds' forste Kvorum vil blive organiseret efterhånden, så der til sidst er halvfjerds medlemmer, hvis præsidentskab vil bestå af syv medlemmer. Tre brodre vil i dag blive indlemmet i De halvfjerds' forste Kvorum. Det er Charles A. Didier, belgisk statsborger. en halvfjerds, nu boende i Frankfurt. Tyskland. Ældste George Patrick Lee fra Towaoe. Colorado og Shiprock. New Mexico, en halvfjerds, der nu arbejder som præsident for Arizona Holbrook Mission. Disse fire mænd vil patage sig at bære en generalautoritets ansvar. Disse fire generalautoriteter vil blive præsenteret for jer til afstemming lidt senere under konferencen.

I februar og marts i ar (1975) holdt vi omrade-generalkonferencer i Sao Paulo, Brasilien og Buenos Aires, Argentina. Derefter holdt vi i august konferencer i Taiwan, Honk Kong, Filippinerne, Korea og Japan. De 114.000 mennesker, som man har beregnet har

overværet disse områdekonferencer i de 5 år, hvor de er blevet afholdt, kunne umuligt være kommet til Salt Lake City til generalkonference; derfor holder vi konferencerne ude omkring, hvor de bor.

Vi meddelte medlemmerne i Sydamerika, at der ville blive bygget et tempel i Sao Paulo for de mennesker, der bor i disse lande. Og da vi var i Asien, meddelte vi også at et tempel skulle opfores i Japan for medlemmerne i Østen. Vi foler, at dette er et tegn på fremskridt. Når disse to templer bliver bygget og indviet, vil det i hoj grad nedbringe afstanden, tiden og omkostningerne for medlemmerne i disse to områder, når de rejser til templet for at modtage deres hellige ordinanser.

Folk kom langvejs fra til disse konferencer, i bil, med bus, tog, flyvemaskine og med skib. Der var blevet ydet mange ofre, for at de kunne få glæde af at overvære konferencen. En soster skrev folgende, som vi citerer: „Det sidste mode var noget helt enestaende." Præsident Kimball sagde farvel til medlemmerne. Han vinkede med hånden, og forsamlingen sang: „Gud vær med dig til vi ses igen." Min ledsager og jeg knugede hinanden med tårer i ojnene.

Jeg er så velsignet, fordi jeg er medlem af kirken."

En anden søster skrev:

„Det er forbi altsammen nu! Hvad for noget? Områdekonferencen! Jeg ville onske, de kunne blive her længere endnu," sagde hun. „Tro det, eller lad være, det har regnet skomagerdrenge, men solen begyndte at skinne klart, lige før præsidentens maskine landede i lufthavnen. Der var blevet varslet tyfon over området, men den kom ikke, før brødrene havde forladt landet. Jeg spadserede sammen med søster Kimball. Jeg sagde til hende, at jeg næsten ikke kunne forstå, at jeg spadserede sammen med hende. Ved I, hvad hun sagde? Jo, hun sagde til mig, at hun ikke er anderledes end jeg er. At hun vaskede tøj, vaskede op, lavede mad, plantede grontsager og gjorde alle de samme ting, som jeg selv gør."

„Områdekonferencen var virkelig dejlig," siges der i et tredie brev, „en vidunderlig oplevelse for alle de mormoner, som bor her på Filippinerne. Jeg græd, da præsidenten forste gang trådte ind i salen, og forsamlingen begyndte at synge „Hav tak for profeten, du sendte."

„Vi bor ikke langt fra Manila. Vi havde simpelthen planlagt at kore hjem hver aften efter konferencen. Sidste mandag sluttede konferencen, da klokken var næsten 22.00. Vi suste afsted for at nå hjem, før udgangsforbudet trådte i kraft klokken 24.00. Vi var stadigvæk på vejen, da vort ene bagdæk punkterede, så vi måtte gore holdt. Det var et held, at vi gjorde holdt, fordi en filippinsk politibetjent sagde til os, at vi ikke måtte kore videre denne aften. Derfor blev vi på benzintanken til klokken 4.00 om morgenen, da udgangsforbudet var ophævet. Vi korte tilbage til Manila, igen dagen efter for at overvære resten af konferencen."

At se de 1200 unge mennesker, alle i nationaldragter, synge sangen „Carry On" fik os til at tænke på, om det var dem, der havde komponeret den, for de sang den så godt.

Da vi fik den glæde at besoge de politiske ledere i de pågældende lande, forklarede vi for dem, at vore missionærer ikke alene bragte amerikanske dollars ind i deres land, men at de også blev ambassadører for det land, hvor de arbejdede. De udvikler stor loyalitet og kærlighed for landet, og de lærer de nye medlemmer at være loyale og retskafne og fulde af hæderlighed. Vi har omkring 62.000 medlemmer i Østen.

Ved dette og andre af konferencens møder vil generalauroriteterne tale om mange forskellige emner, hvorfor jeg vil begrænse min tale til nogle få punkter, som jeg vil henlede jeres opmærksomhed på.

Ved tidligere lejligheder har vi tilskyndet jer til at anlægge haver og plante træer. Vi gratulerer jer med det store antal haver i år. Overalt, hvor vi kører fra by til by, ser vi haver, som ikke har været der før. Rækker af korn, planter med røde tomater, gulerødder, løg, radiser, meloner og andre planter. Vi ønsker jer til lykke! Vi ser wardshaver, fælleshaver og nabohaver. Vi er sikre på, at I i nogen udstrækning har nedbragt de hoje leveomkostninger ved at have disse friske grontsager i jeres egne haver.

Vi fik et brev fra en japansk bror, som skriver: „Nu har jeg anlagt en have her i Japan, og mine kartofler klarer sig fint."

Herren sagde, da han plantede en have i Eden:

„. . . alt, som jeg beredte til menneskets brug; og mennesket så, at de var gode til føde." (Moses 3:8-9).

„Og jeg, Gud Herren, tog manden og satte ham i Edens Have til at passe den og tage vare på den." (Moses 3:15).

I vor egen forvaltning talte Herren og sagde:

„Jordens fylde skal være jeres, dyrene på marken, fuglene i luften . . .

„ja, selv urterne og de gode ting, som frembringes af jorden til fode og klæder, til huse og lader, frugthaver, haver, og vingårde.

„Thi alt, hvad der kommer af jorden . . . er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet.

„Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og vederkvæge sjælen." (L.&P. 59:16-19).

I et brev fra en lille pige står der: „Jeg hjælper min far med at anlægge en have, og min lillebror gør rent i gården." Tohundredårsprojektet, som startedes af Deseret News og Utah State Institute of Fine Arts, og som også støttedes af Utahs guvernør Calvin Rampton, gik ud på at plante en million træer til en million mennesker. Vi håber, I vil tænke alvorligt over dette. Træerne vil forskønne og bringe velsignelse, og frugttræerne kan være til hjælp i jeres behov for føde.

Der kom et brev adresseret til mig fra et landdistrikt. Der stod: „Idet vi fulgte dit råd, vurderede vi vort stykke jord og skammede os over det. Det var et almindeligt pionérlandhjem med den sædvanlige lade, hønsehus og småskure. Hegnet omkring jordstykket var faldet sammen.

Vi rev den gamle lade ned, vi rettede hegnet op og malede det, vi kalkede de øvrige bygninger udvendigt og vi gravede det areal, hvor laden havde

ligget og anlagde en have, og sikken dejlig have! Tak."
Da en bestyrer i Afrika red ud for at inspicere et landområde, der var lagt øde under et uvejr, kom han til et sted, hvor nogle kæmpemæssige cedertræer var blevet revet op med rode. Han sagde til sin underordnede: „Her skal I plante nogle cedertræer." Den anden svarede: „Det tager 2000 år for et cedertræ at blive så stort, som disse træer var. De bærer end ikke kogler, før de er 50 år gamle."
„Så," sagde bestyreren, „må vi skynde os at plante dem med det samme." Og det er en formaning til jer.
„Lad enhver feje for sin egen dor," sagde Goethe, „så vil hele verden blive ren."
Vi vil omtale en anden betydningsfuld sag. Vi bemærker, at vi i vor kristne verden mange steder stadig har forretninger, der holder åbent på den hellige sabbat. Vi er sikre på, at magten til at kurere denne sygdom ligger hos os selv, det kobende publikum. Det er helt sikkert, at varehusene og butikkerne ikke ville fortsætte med at holde åbent, hvis vi undlod at kobe hos dem. Vil I alle være så venlige igen at overveje denne sag. Tag det på programmet for jeres familiehjemmeaftener og diskutér det med jeres born. Det ville være vidunderligt, hvis hver eneste familie besluttede sig til, at fra nu af, skulle der ikke foretages noget indbob på sabbaten.
Herren Jesus Kristus sagde med nogen bedrovelse: „Men hvorfor kalder I mig Herre, Herre! når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk. 6:46).
Så har vi skriftstedet fra Ezekiel: „Og de kommer til dig, som var der opløb, og sætter sig lige over for dig for at høre dine ord. Men de gør ikke derefter." (Ez. 33:31).
Hvis vi elsker Herren hvorfor bryder vi så stadig hans bud? Vi bonfalder jer derfor i dybeste alvor om at hore op med at købe noget i løbet af sabbaten.
Vi fortsætter også med missionærarbejdet. I år har vi en stigning på flere tusinde missionærer, så vi når op på næsten 21.000, som er ude at prædike evangeliet – den største skare nogensinde i verden.
Måske er den mest glædelige iagttagelse den, at vi har nye tusinder af lokale missionærer i Sydamerika, Europa, Østen, på Stillehavsoerne og andre steder. De glæder os i hoj grad ved deres hengivenhed og dygtighed. De lokale missionærer finder undersogere uden forudgående sprogundervisning, de prædiker evangeliet uden i almindelighed at have „missionærpas", og de kender deres egen kultur. Og vi bruger lokale ledere i enhederne over hele verden. Vi finder, at de er loyale, effektive og hengivne ledere.
Vi er fortsat bekymrede over den stigende skilsmisseprocent. Hver eneste skilsmisse betyder bedrovelse i livet, brudte ægteskabslofter, forsomte og nodlidende born og oploste hjem. Vi fordommer skilsmisser, og vi foler, at der er forholdsvis få skilsmisser, som er berettigede. Der bor udvises stor omhu ved indgåelsen af ægteskaber; derefter bor begge parter gore deres yderste for at bevare disse ægteskaber lykkelige. Det kan gores.
Selviskhed og andre synder er ansvarlige for de fleste skilsmisser. Apostlen Paulus kendte svaret han sagde, at for at mænd kan elske deres hustruer, og hustruer elske deres mand, for at to mennesker kan udarbejde deres eget ægteskab, har de brug for en omhyggelig troskab mod samme plan. Mange ægteskaber bliver slået i stykker på torvepladsen, når der bliver foretaget indbob, som ikke er planlagt. Husk på, at ægteskabet er et partnerskab, og det er sandsynligt, at det ikke bliver succès, hvis det er anderledes. Der skal være fælles planlægning og fælles opdragelse af bornene. Alt for mange borgerlig ægteskaber bliver opløst. Vi er taknemmelige for, at tempelægteskaberne er nærmere ved det ønskelige.
Vi føler, at Herren igen har være bedrøvet, da han sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!‘
skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.
Mange skal sige til mig på hin dag: ‚Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?‘ Og da vil jeg sige dem rent ud: ‚Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret." (Matt.7:21-23).
Familiestabiliteten kan måles temmelig godt ved hjælp af samfundets skilsmisseprocent.
Af mange andre vigtige grunde anmoder vi vore unge mennesker indtrængende om at overveje deres ægteskabsindgåelse alvorligt, og vi beder dem gå i det hellige tempel for at få udført denne hellige ordinanse.
Vi fordømmer abort og beder jer om at afholde jer fra genne alvorlige overtrædelse. Vi har sagt følgende angående denne synd:
„Kirken modsætter sig kraftigt abort og råder sine medlemmer til ikke at underkaste sig eller udføre abortindgreb . . .
Abort må betragtes som en af de mest oprørende og syndige handlinger i vore dage, idet vi er vidner til det skræmmende bevis på, at eftergivenhed og tolerance fører til seksuel umoralitet.
Medlemmer af kirken, som gør sig skyldige i deltagelse i synden abort, må underkaste sig kirkens råds disciplinære handlinger, eftersom omstændighederne berettiger til det. Herren sagde i 59. afsnit af Lære og Pagter: ‚Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.‘" (*Ensign,* marts 1973, side 64).
En ugebladsskribent skrev for nylig dette: „Samfundslivets moral er sunket til det laveste stade, det laveste stade i historien."
Samtidig med at vi er vidne til den voksende volds og sexbølge, bliver vi forfærdede over så mange menneskers bestræbelser på at bringe levende billeder af sådan adfærd ind i vore dagligstuer. Men på samme tid bliver vi opmuntret af, at embedsmænd indenfor radio og fjernsyn har udtrykt ønske om at reserve i det mindste nogle af de tidlige aftentimer til underholdning, som forældre kan se sammen med deres børn uden at blive ilde berørt. Det er en begyndelse, som vi oprigtigt håber, vil blive forøget. Gud velsigne deres retfærdige bestræbelser, så at vore dyrebare familier kan blive beskyttet mod dette onde.
Det har været en tilfredsstillelse for os at være behjælpelige på forskellig

måde med anbringelse af de vietnamesere, som kom fra deres hjemland for at bosætte sig her. Vi mødte personligt de første flygtninge, og da vi så dem i deres nye omgivelser I en fremmed verden, erindrede vi vort eget folk, da de kom med båd eller med håndkærrer ind i dette nye land, medbringende forholdsvis lidt eller slet intet. Vi har adskillige hundrede vietnamesiske brødre og søstre, som er i færd med at opbygge et nyt liv iblandt os. Nogle er medlemmer af kirken, nogle er Ikke. Vi har anbragt dem uden brug af de penge, som regeringen tilbød os, men til gengæld har vi modtaget det, som Frelseren lovede os:

„Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig." (Matt. 25:40).

Vi er taknemmelige overfor præstedømmet og søstrene i hjælpeforeningen og andre, som har arbejdet for at være behjælpelige med at finde føde, klæder og husly til disse gode mennesker.

Et område, hvor det gælder om at være fuldstændig hæderlig, er når man krydser landegrænser, og der skal betale de pågældende toldafgifter. Somme tider giver man en eller anden fornuftsmæssig forklaring på, at man snyder for det. Der er dem, der ville tøve med at tage noget fra en nabo eller stjæle fra en købmand, men som har lagt deres tankegang i den grad om, at det er blevet helt i orden, hvis de kan undgå at betale told eller afgive forklaring om foretagne indbøb. Vi fordømmer dette og anmoder vore medlemmer indtrængende om at være ærlige på ethvert område og i alt, hvad de foretager sig. Vi fordømmer enhver undtagelse fra denne regel og håber, at vore medlemmer vil være overdrevent hæderlige og ærlige med hensyn til disse toldforpligtelser og andre handelsanliggender.

Vi kan ikke afslutte disse almene udtalelser uden at gentage vort standpunkt med hensyn til moral. Gud er den samme igår, idag og for evigt. Det har aldrig været hans hensigt, at vi skulle ændre eller modernisere vort synspunkt efter de moralnormer, som han fastsatte for længe siden. Synd er stadig synd og vil altid være det. Vi står for et liv i renhed. Fra barndommen, gennem ungdommen og lige til graven erklærer vi enhver form for seksualliv udenfor ægteskabet for syndigt og ugudeligt, og vi erklærer, at enhver, som lever i et ægteskab, skal holde sig strengt til de pagter, som er blevet indgået.

Med andre ord, som vi før har sagt, bør der være fuldstændig kyskhed for mænd og kvinder før ægteskabet og fuldstændig troskab i ægteskabet. Den kendsgerning, at såkaldte sex-revolusionister vil forandre ordenen og ændre tilstandene, er afskyeligt i vore øjne. Vi afskyer af al kraft pornografi og den såkaldte tolerance og frihed mellem kønnene, og vi frygter, at de, der har støttet, belært om og opmuntret til den tolerence, der fremkalder denne umoralske adfærd, en dag vil skulle aflægge et sørgeligt regnskab for Gud, som har fastsat standarderne. Atter gentager vi Frelserens rørende ord: „Men hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre! når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk. 6:46).

Og atter sagde han: „Tal ikke andet end omvendelse til denne slægt." (L.&P. 6:9).

„Over menneskene bringer jeg trængsel," sagde han, „som blinde vanker de om, fordi de syndede mod Herren. Deres blod øses ud som støv, deres livssaft ligesom skarn.

Hverken deres sølv eller guld evner at frelse dem på Herrens vredes dag, når hele jorden fortæres af hans nidkærheds ild; thi undergang, ja brat tilintetgørelse bringer jeg over alle, som bor på jorden." (Zefanias 1:17-18).

Vi fortsætter med at advare folk, ja, vi trygler dem, for vi er vægtere på tårnene, og i vore hænder har vi en basun, som vi må støde kraftigt i og lade alarmen lyde. Esajas sagde: „Thi det folk og rige, som ikke tjener dig, skal gå til grunde, og folkene skal lægges øde i bund og grund." (Es. 60:12).

Måtte vi, når vi går til denne konferences møder, påkalde Herrens velsignelser over alle dem, som skal lytte, at jeres hjerter må røres og jeres vidnesbyrd brænde i hjertet. Velsignet være den nation, hvis Gud er Herren. Jeg nedbeder Himlens velsignelser over jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Det er vort privilegium at have præstedømmet

Spencer W. Kimball

Brødre, det er betagende at tænke på, at vi er en del af en forsamling på 225.000 mænd og drenge. Nogle af os er en smule mere mørklødede end andre, nogle har skæve øjne, men alle er vi mænd og brødre, og vi elsker jer alle. Vi er taknemmelige for alle, som er sammen med os i aften til dette storslåede møde.

I har i aften hørt nogle meget alvorlige belæringer. Må jeg bringe jer lidt afslapning ved at fortælle jer en historie. Jeg kan tænke mig, at alle I unge mænd lærte trosartiklerne, før I fik overdraget præstedømmet. Jeg gad vide, om I stadig husker dem? Mon I kender dem helt præcis? Kunne I tænke jer, når I kommer hjem i aften, at fortælle jeres fædre, at I kan dem ordret udenad?

For nogle år siden var en dreng i primary-alderen på vej til Californien i et tog. Han var alene. Han sad ved vinduet og betragtede telefonpælene fare forbi. På den anden side af gangen sad en herre, som også skulle til Californien. Denne mand lagde mærke til

drengen, som rejste helt alene, uden venner eller familie, pænt klædt og med gode manerer. Og han var ret imponeret.
Efter et stykke tids forkøb rejste manden sig og satte sig ned ved siden af drengen. Han sagde til ham: „Hej, unge mand, hvor skal du hen?"
Og drengen svarede: „Jeg skal til Los Angeles."
„Har du da familie dér?"
Drengen sagde: „Ja; jeg har noget familie dér. Jeg rejser alene, men jeg skal besøge mine bedsteforældre. De henter mig på stationen, og jeg skal bo hos dem nogle dage i min ferie."
Det næste spørgsmål var: „Hvor kommer du fra? Hvor bor du?"
Og drengen svarede: „I Salt Lake City, Utah."
„Nåh . . ." sagde manden. „Så er du måske mormon?"
Og med stolthed i stemmen svarede drengen: „Ja, jeg er mormon."
Manden svarede: „Nå, det var da interessant. Jeg har tænkt en del over disse mormoner og spekuleret på, hvad de mon tror på. Jeg har besøgt jeres smukke by, set de dejlige bygninger og gaderne med de skyggefulde træer, nydelige huse og kønne velpassede haver, men jeg har aldrig taget mig tid til at finde ud af, hvad der gør mormonerne til det, de er. Bare jeg dog kunne finde ud af, hvad de tror . . ."
Og drengen sagde til ham: „Men jeg kan da godt fortælle Dem, hvad de tror. ‚Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd'." (Den første trosartikel).
Forretningsmanden var en smule forbløffet, men han lyttede intenst, og drengen fortsatte: „Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse." (Den anden trosartikel).
Og den rejsende tænkte: „Det var kattens! Tænk at en lille dreng kender til sådanne dybtgående problemer."
Drengen fortsatte: „Vi tror, at hele menneskeheden gennem Kristi forsoning kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger." (Den tredie trosartikel) Og manden var endnu mere forbløffet over denne lille drengs kundskab og forståelse — han var endnu for ung til at være spejder. Men han fortsatte med den fjerde trosartikel og sagde: „Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for den Helligånds gave."
„Det er pragtfuldt," sagde manden. „Jeg er ganske forbløffet over, at du kender din kirkes lærdomme så godt. Jeg komplimenterer dig."
Med en så god start og med denne opmuntring fortsatte Johnny: „Vi tror at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger." (Den femte trosartikel).
„Det er håndfast lærdom, min dreng," sagde manden. „Jeg gad vide, på hvilken måde de kaldes af Gud.
Jeg kan forstå, hvordan de modtager kaldelsen ved at få håndspålæggelse, men jeg spekulerer på, hvem der har myndighed til at prædike evangeliet og administrere dets ordinanser."
De diskuterede spørgsmålet om kaldelse, opretholdelse og håndspålæggelse. Så sagde drengen: „Vil De vide mere?"
Manden syntes, at det var højst usædvanligt for en lille dreng at kende så meget til kirkens lærdomme, at han sagde: „Ja, fortsæt bare."
Og Johnny citerede: „Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister osv." (Den sjette trosartikel).
Det medførte påny nogen diskussion. „Du mener, at jeres kirke har apostle ligesom Jakob, Johannes, Peter og Paulus og profeter som Moses, Abraham, Isak og Daniel, og også evangelister?"
Og drengen svarede kvikt: „Ja også evangelister. Vi kalder dem patriarker, og de udpeges overalt i kirken, hvor der er stave. Og gennem inspiration giver de efter ønske alle kirkens medlemmer noget, der kaldes en patriarkalsk velsignelse. Jeg har allerede fået min patriarkalske velsignelse, og jeg læser den ofte. Og vi har tolv apostle, som har den samme kaldelse og den samme myndighed, som blev givet til apostlene i gamle dage."
Manden spurgte så: „Taler I i tunger? Tror I på åbenbaringer og profetier?„
Og drengen strålede, da han var i stand til at citere: „Vi tror på tungemålsgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af Tungemål osv." (Den syvende trosartikel).
Manden sagde forbløffet: „Det lyder, som om I tror på Bibelen!"
Og drengen svarede: „Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord." (Den ottende trosartikel).
Manden lagde mærke til, at vi både tror på skrifterne og på åbenbaring. Og som svar på hans spørgsmål herom, citerede drengen: „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (Den niende trosartikel). Og så fortsatte han: „Vi tror (også) på Israels virkelige indsamling og de ti stammers tilbageførelse; at Zion vil blive grundlagt på det vestlige fastland (Amerika), at Kristus personligt vil regere på jorden, og at jorden vil blive fornyet og få sin paradisiske herlighed." (Tiende trosartikel).
Manden lyttede opmærksomt. Han syntes ikke at have lyst til at vende tilbage til sin plads på den anden side gangen. Så Johnny fortsatte: „Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil." (Den ellevte trosartikel). Og så fortsatte han: „Vi tror, at vi må være loyale overfor konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersøner og adlyde, ære og holde lovene." (Den tolvte trosartikel).
Og derefter fremsagde drengen som sit sidste bidrag den trettende trosartikel: „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt,

hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt."

Nu slappede drengen af, færdig som han var med trosartiklerne. Manden var tydelig imponeret, ikke blot over drengens evne til at give udtryk for kirkens hele program, men også over fuldstændigheden i dens lærdomme.

Han sagde: „Ved du hvad, når jeg har været i Los Angeles et par dage, regner jeg med at tage tilbage til New York, hvor jeg har mit kontor. Jeg vil telegrafere til mit firma og sige, at jeg bliver lidt forsinket, og at jeg vil blive en eller to dage i Salt Lake City på hjemvejen. Der vil jeg så besøge informationsbureauet og høre i detaljer om alt det, som du har fortalt mig."

Jeg gad vidst, hvor mange af jer, der kan trosartiklerne udenad? Hvor mange af jer, voksne mænd? Og hvor mange af jer unge? Kan I dem? Har I øvet jer på dem? I er altid parat til at holde en tale, om evangeliet, når I kender trosartiklerne. Og de er noget grundlæggende i vor tro, er de ikke?

Jeg synes, det ville være vidunderligt, hvis alle drenge ville lære dem ordret udenad. Det betyder, at I ikke løber sur i dem og ikke glemmer nogle.

Skal jeg fortælle jer, hvordan jeg bar mig ad? Jeg tror nok, at jeg har fortalt det før, men jeg plejede altså at malke køer. Jeg kunne skrive på maskine med to fingre, og så skrev jeg disse trosartikler ud på små kort og dem lagde jeg så lige ved siden af mig i indhegningen, når jeg sad på malkestolen og malkede køerne. Og jeg gentog dem for mig selv, jeg tror det blev til 20 millioner gange. Jeg ved det ikke. Men i hvert fald vil jeg påstå, at jeg nu, så mange år efter, er i stand til at huske dem og kan sige dem ordret udenad. Og jeg tør sige, at de har været helt uvurderlige for mig. Vil I gøre det samme, alle I gode, unge mænd?

Og nu til jer, modne mænd. Jeg vil gerne citere et par skriftsteder for jer. Vi går til brevet til hebræerne, som jeg mener er skrevet af Paulus, og der læser vi:

„Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne,

har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden.

Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord. Og han tog sæde ved Majestætens højre hånd i det høje, efter at han havde fuldbragt renselse for vore synder.

Og han er blevet så meget mere ophøjet end englene, som det navn, han har arvet, er over deres." (Heb. 1:1-4).

Og det minder os om afsnit 132 i Lære og Pagter, hvor han lover, at de der har modtaget den nye og evigtvarende pagt, og som efterlever pagterne, sådan som præsident Romney har talt om det, vil overgå til englene. Han går forbi de guder og engle, som venter der ved portene for at vogte dem.

„Thi til hvem af englene har Gud nogen sinde sagt: ‚Du er min Søn, jeg har født dig i dag?' og et andet sted: ‚Jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en Søn.' " (Heb. 1:5).

Himlene er muligvis fulde af engle, men de er ikke ligesom Guds Søn, og vi kan tilføje, at de er ikke ligesom jer, der har kvarlificeret jer til denne høje kaldelse at blive ophøjet i Herrens rige formedelst de velsignelser, han har lovet.

„Og når han igen lader sin førstefødte komme til jorderig, siger han: ‚Og alle Guds engle skal tilbede ham.'"
(Heb. 1:6).

Det er Guds Søn. Det er Jesus Kristus, som vi tilbeder af hele vor sjæl, hele vort sind og med hele vor styrke og kraft. Det er ham, som er Guds Søn.

„Derfor må vi så meget mere give agt på det, vi har hørt, for at vi ikke skal glide bort fra det." (Heb. 2:1).

Skulle vi lade dem glide bort? Åh, jeg håber, at vi efterhånden som vi finder vor plads i dette storslåede program, *aldrig* vil lade disse vidunderlige ting glide fra os.

„Hvorledes skal vi da undslippe, hvis vi ikke bryder os om så stor en frelse? Den blev jo først forkyndt ved Herren selv og senere stadfæstet for os af dem, som havde hørt ham."
(Heb. 2:3).

Peter, Jakob og Johannes; Paulus og andre — vi hørte om denne store frelsesplan af dem, efter at de havde hørt om den af Herren, som indstiftede den.

„Thi når han, for hvis skyld alt er til, og ved hvem alt er blevet til, ville føre mange sønner til herlighed, sømmede det sig for ham at føre deres frelses banebryder til fuldendelse gennem lidelser." (Heb. 2:10).

Brødre, 225.000 af jer er her i aften. Jeg regner med, at 225.000 af jer vil blive guder. Der synes at være rigeligt med plads derude i universet. Og Herren har bevist, at han ved, hvordan det skal gøres. Jeg tror nok, han kunne tilvejebringe, eller måske få os til at hjælpe sig med at tilvejebringe verdener for os allesammen, hver eneste af os 225.000.

Tænk blot på mulighederne, Enhver lille dreng, der netop er blevet født indenfor kirken, bliver arving til dette storslåede, vidunderlig program. Når han vokser op, træffer han en god pige; de gifter sig i det hellige tempel. De efterlever alle Herrens befalinger. De holder sig rene. Og så bliver de Guds sønner og fortsætter deres storslåede program. — de går forbi englene, forbi de engle og guder, der venter der. De går ind til ophøjelsen.

I husker, at i det 132. afsnit i Lære og Pagter hedder det, at Abraham modtog alt det, han fik på samme måde, og at Abraham allerede var på sin trone. Han havde fået sin ophøjelse. Det var selvfølgelig lang tid, siden han døde.

Og så siger Paulus igen: „Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri, for at han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig Djævelen." (Heb. 2:14). Ved at være undergivet døden, gennemgå den erfaring og derpå komme frem fra de døde som et opstandent væsen.

„Thi det er jo ikke engle, han tager sig af, det er Abrahams slægt, han tager sig af." (Heb. 2:16). Og således blev Herren, gennem Abraham, Isak og Jakob og endelig gennem David, Guds Søn gennem Abraham.

Derfor, hellige brødre, I, som har fået del i en himmelsk kaldelse! se hen til vor bekendelses apostel og ypperstepræst, Jesus. (Jesus er højpræst,

ligesom mange af jer er højpræster; han var en apostel, ligesom disse brødre på forhøjningen).

„Thi han er fremfor Moses agtet værdig til så meget større herlighed, som den, der bygger et hus, nyder større ære end selve huset . . .

„Derfor væmmedes jeg ved denne slægt og sagde: ‚Altid farer de vild med hjertet; og de ville ikke vide af mine veje,' (sagde Herren, idet han talte om det folk, som var i Egypten og underkastet det lands slaveri).

Så svor jeg i min vrede: Sandelig, de skal ikke gå ind til min hvile." (Heb. 3:1,3,10-11).

Somme tider har vi tænkt på hvile som værende noget med at lægge sig på sofaen eller sidde i hjemmesko, eller som at gå udenfor og lægge sig i græsset; noget med, at vi hviler os. Det er ikke den slags hvile, Herren taler om. Det er ham, som er den mest dynamiske, den, som arbejder hårdest, bruger mest tid og lever nærmest til Herren, som får hvile – hvile fra sine anstrengelser, men ikke udelukkelse fra sit arbejde.

Nu kunne jeg godt tænke mig at give jer nogle linier fra et andet skriftsted. Et fra Den kostelige Perle. Dette er naturligvis et præstedømme-møde. I holder allesammen præstedømmet; det er et stort privilegium. Og lad mig læse nogle få linier fra jeres fader Abraham, der viser jer, hvor betydningsfuldt det var for ham. Han siger:

„Og da jeg opdagede, at der fandtes større lykke, fred og hvile for mig, søgte jeg efter fædrenes velsignelser samt den ret, hvortil jeg skulle ordineres for at forvalte disse; og da jeg selv havde vandret retfærdigt og ønsket at komme i besiddelse af stor kundskab for at vandre endnu mere retfærdigt og eje større kundskab samt blive fader til mange nationer, en fredsfyrste, og da jeg ønskede at modtage belæringer og holde Guds bud, blev jeg retmæssig arving, en højpræst med den myndighed, som tilhørte fædrene." (Abraham 1:2).

Jeg tror der var ti generationer fra Adam til Noa, og derefter var der ti generationer fra Noa til Abraham. Han arvede fædrenes velsignelser. Og hvem er fædrene? Det var de retfærdige mænd, som var patriarker for nationerne i disse første år.

Han siger: „Den blev overdraget mig fra fædrene; den kom ned fra fædrene, lige fra tidens begyndelse, (hvornår var det? Jeg vil tro, at det var da Adam blev anbragt på jorden) ja, fra selve begyndelsen eller før jordens grundvold lagdes til den nuværende tid, denne den førstefødtes myndighed på det første menneske, nemlig Adam, vor første fader, og kom gennem fædrene til mig.

Jeg tragter efter min beskikkelse til præstedømmet i overensstemmelse med Guds forordning til fædrene angående efterkommerne." (Abraham 1:3-4).

Dette er noget, som vi arver. Vi var fødte arvinger til det, og alt, hvad vi behøver at gøre, er at kvalificere os til det og få denne velsignelse, uden hvilken vi aldrig kunne komme i templet.

Og kan vi aldrig komme i templet, kan vi aldrig blive beseglet. Og derfor kan vi ikke have nogen familie; vi kan ikke fortsætte vor gerning.

„Eftersom mine fædre havde vendt sig bort fra deres retfærdighed og fra de hellige bud, som Herren, deres Gud, havde givet dem, afslog de bestemt at lytte til min røst."

Så Abraham var nødt til at drage afsted. Han forlod Kaldæa og drog nordpå langs floden, til han kom til Haran – det, der nu er Tyrkiet, og derfra til Palæstina.

Og hvis jeg ikke har trættet jer med denne oplæsning, ville jeg gerne læse endnu et par linier og derpå slutte af: „Og hans røst talte til mig (efter at Herren havde slået den mand ned, som var ifærd med at dræbe Abraham på alteret): Abraham, Abraham, se, mit navn er Jehova; jeg har hørt dig og er kommet ned for at befri dig og for at tage dig bort fra din faders hus og fra alle dine slægtninge til et fremmed land, som du ikke kender noget til . . .

Som det gik med Noa, således skal det gå med dig, men gennem din gerning skal mit navn blive kendt på jorden for evigt." (Abraham 1:16,19).

Og han siger: „Jeg vil udvælge dig til at påtage dig mit navn." Abraham 1:18). *Mit navn*. Jesu Kristi navn. Præstedømmet kaldes „Det hellige præstedømme efter Guds Søns orden" (L. & P. 107:3). Og derefter blev Melkisedeks navn givet til præstedømmet, så vi ikke altfor ofte skulle gentage Guds Søns navn. Og i forbindelse dermed mener jeg, at vi måske benytter Guddommens navne en smule for meget; en smule for intimt, tror jeg. Det er et godt eksempel for os, at Herren gav præstedømmet navnet Det melkisedekske Præstedømme for at undgå den gentagne benyttelse af Guds navn.

Og endnu en tanke, før jeg slutter, og det er denne: „Men herefter vil jeg", sagde Abraham, „bestræbe mig på at fremstille tidsregningen fra mig selv tilbage til skabelsens begyndelse, thi optegnelserne er faldet i mine hænder, og jeg har dem indtil denne dag," og det er meget vigtigt i forbindelse med andet arbejde, som vi har talt om under denne konference, . . .

„Men fædrenes optegnelser, nemlig patriarkernes, angående præstedømmets rettigheder, bevarede Herren, min Gud, i mine egne hænder; derfor har jeg bibeholdt kundskaben om skabelsens begyndelse samt om planeterne og stjernerne, som disse ting var blevet åbenbaret til fædrene, indtil denne dag, og jeg skal bestræbe mig på at skrive noget af dette i denne optegnelse til gavn for mine efterkommere. (Abraham 1:28,31).

Brødre, det betyder virkelig noget at bære præstedømmet – at bære dette fremadskridende præstedømme fra diakon til lærer og til præst – for derefter at bære det evige præstedømme, evigt så længe vi er værdige til det, og som kan blive vort skjold og vor adgang til de evige verdener. Jeg beder, at Herren vil velsigne os, at vi aldrig vil betragte det som noget almindeligt det „blot at være" en ældste – „han er kun ældste", „han er bare halvfjerds", han er kun højpræst". At være højpræst, *højpræst*, er noget meget betydningsfuldt i enhver mands tilværelse. Og at betragte det som mindre end noget usædvanligt og vidunderligt er det samme som ikke at

forstå de velsignelser, der er blevet givet.
Se dette kommer fra de lærdomme vi ejer. Herren har sagt: „Jeg er den Almægtige." „Jeg er Jesus Kristus." „Jeg er Jehova." Han er den, som vi tilbeder. Vi synger om ham i næsten hver eneste sang. Vi nævner hans navn i alle vore bønner. Vi taler om ham i alle vore møder. Vi elsker ham, og vi beundrer ham. Og vi lover og indvier os igen og igen og igen, derhen at vi fra dette øjeblik vil leve nærmere til ham og hans løfter og til de velsignelser, som han har givet os. Jeg siger dette til jer med al vor hengivenhed og kærlighed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Talt fra hjertet

Spencer W. Kimball

Brødre og søstre, det har været en strålende konference, vi har haft i disse tre dage — disse otte møder. Brødrene har talt fra hjertet; de har henledt vor opmærksomhed på mange af sandhederne i Jesu Kristi, vor Herrens og Mesters evangelium.
Vi håber, at kirkens ledere og medlemmer, som har været til stede og har lyttet til konferencens talere, er blevet inspireret og opbygget. Vi håber, at I har gjort omfattende notater udfra de tanker, som er kommet til jer, medens brødrene har talt til jer. Der er fremkommet mange forslag, som vil kunne være til hjælp for jer ledere i fuldkommengørelsen af jeres arbejde. Mange tanker er kommet frem som kan hjælpe os med at gøre vort liv mere fuldkomment, og det er naturligvis den fundamentale grund til, at vi kommer.
Medens jeg har siddet her, har jeg i tankerne gjort op med mig selv, at når jeg i aften tager hjem fra denne konference, er der mange, mange områder i mit liv, som jeg kan fuldkommengøre. Jeg har i tankerne lavet en liste over dem, og jeg regner med at gå i gang, lige så snart vi er færdige med konferencen.
I har hørt brødrene tale med stor vægt om evangeliets principper. I har hørt Broder Benson i sin inspirerede tale fortælle os, at Guds uforanderlige love forbliver bestandige i Himlene; når mennesker og nationer nægter at efterleve dem, må straffen følge. De vil gå tabt. Synd kræver straf. Han sagde videre: „Derfor beder vi, som Herrens ydmyge tjenere, nationernes ledere om at være ydmyge og ydmyge sig for Herren for at søge hans inspiration og vejledning." Det er en frimodig udtalelse, men helt på sin plads.
I hørte Ældste Thomas S. Monson tale om, hvordan præsidenten for De tolvs Råd bliver vejledt til at foretage ændringer gennem Herrens inspiration, så ældste Monson „tilfældigvis" kunne være på rette sted til at give et døende barn en velsignelse. Han fortalte, hvordan trådene blevet redt ud, så han for at komme til denne konference, kørte en omvej på 130 km og mødte denne familie, der snart skulle begrave deres barn.
Hørte I ældste Sill fortælle eksempler på store og magtfulde mennesker, der mistede deres styrke sammen med deres selvkontrol og gav efter for det vellystige livs begær? Han fortalte os også historien fra *Pilgrims Progress*, hvor en mand alskrev en trone, for at vie sit liv til skandalejournalistik.
„Vi kæmper for den største sag, der nogensinde har været kendt i verden," sagde han, „og det eneste spørgsmål er, hvordan vi skal kæmpe kampen."
I har hørt ældste Cullimore fortælle om familiens hjemmeaften. Hvor strålende er ikke det program! Jeg håber, at hver eneste af jer vil tage hjem og sørge for, at I ikke svigter i dette storslåede program for skabelse af familieliv. Det kom frem ved hjælpeforeningens konfenrence, at den onde ved, hvor han skal angribe. Han angriber hjemmet. Han vil tilintetgøre familieenheden. Det er det, han ønsker at gøre. Og I skal få at se, at alle de Satans gerninger, som brødrene har omtalt for os, har det endelige mål at tilintetgøre hjemmet, familien, forældrene, vore kære. Det er det, denne Satan har i sinde. Lad os beslutte os til, ikke at give ham lov til det i vore familier.
I hørte om det store missionærarbejde fra ældste Tuttle og andre af brødrene. Præsident Romney viste os ud fra skriften dette kontinents forskellige nationers historie. Han fortalte os om nephiterne og jarediterne og om de løfter, der er blevet givet af Herren, at uanset hvilken nation der skal besidde dette forjættede land, skal den være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus. Det er trængt sammen med så få ord som muligt, men hvor er det vigtigt og vidtrækkende (Se Ether 2:12).
Ældste Rector gav os en instruktiv belæring om visdomsordet, navnlig om alkohol, og gav os nogle statistiske oplysninger, der var skræmmende. Alle vore blade og aviser er fyldt med stof, om hvordan man kan mætte folk, mætte den sultende verden; og han gav os oplysninger, om hvordan man vil kunne mætte det meste af verden — hvis man blot holdt op med at anvende byg til alkoholfremstilling.
I hørte Broder McConkie sige, at een eller to gange i hvert tusind år kommer der store velsignelser.
Og han gik i enkeltheder angående disse velsignelser. Han talte om det store program, såvel som mange andre programmer, som kom til os i denne evangeliske forvaltning — det store program for evangeliets gengivelse.
Ældste Hanks talte om fædres magt over deres sønner, og hvad de kunne gøre for at uddanne dem, belære dem og lede dem.
I hørte ældste Hinckley tale om den bølge af pornografisk smuds, som vi næsten er ved at drukne i, og om den vægt, der lægges på sex og vold. Jeg kunne godt lide den måde, hvorpå han

bad os opmuntre lederne — lovgiverne — til at udforme de rigtige love til at kunne kontrollere denne situation — og så takke og rose dem, når de gør det, og give dem et lille puf, når de ikke gør det.

Ældste Haight sagde, at kirken ikke kunne fungere effektivt uden fordeling af ansvaret, og for at kunne gøre det må man have præstedømmet. Præstedømmet er kommet til os, og vi er rede til at bringe det videre.

Jeg kunne godt fortsætte med resten af brødrenes taler. De var alle enestående gode. Jeg er sikker på, de har rørt vort hjerte, medens vi har siddet her og lyttet og bedt.

Jeg vil gerne nævne den tale, ældste Hunter holdt her til morgen om denne bygnings historie. Jeg har levet her længe. Jeg er født her. Men jeg har aldrig hørt om det før, og jeg var taknemmelig for den smukke beretning om de ofre og det arbejde, som disse gode mennesker — vore forældre — påtog sig, for at vi kunne sidde rart og fredeligt her i dette store tabernakel. Og hvor længe har det ikke været i brug — i et hundrede år, fortalte han os. Eet hundrede år, denne bygning!

Jeg kan forestille mig, at der i denne bygning har lydt utallige store taler fra profeter og apostle og andre store ledere. Jeg kan forestille mig de utallige bonner dybtfolte og oprigtige, som brodrene har bedt. Jeg kan forestille mig de stadig dygtigere kor gennem årene, og lederne, og til hvilken stor nytte har denne bygning ikke været. Jeg håber, den kan holde mindst hundrede år endnu.

Jeg tror, at bror Hunter, da han talte om missionærarbejdet, sagde, at hvis man ville læse navnene på de personer, der skulle på mission, fra denne talerstol, ville det tage resten af dagen bare at nævne deres navne, fordi det antal missionærer, vi har kaldet i år, svarer til et tabernakel fyldt med mennesker — lige så mange, som vi er her. Hvad ville I sige, hvis vi kaldte jer alle på mission?

Jeg ville onske, der var tid til at omtale nogle af de andre dejlige talere, fordi det hjælper mig at opsummere disse ting og fastholde det, jeg har hørt, det, jeg onsker at bevare i erindringen, det, jeg ønsker at gøre noget ved.

Jeg vil gerne omtale bror Perrys magtfulde prædiken om ægteskabet. Det er et virkeligt problem. Når vi tænker på, at Satan præcist udpeger de ting, der vil tilintetgøre os. Det er noget af det første, ikke sandt? Hvis vi hører op med at indgå ægteskaber og hører op med familielivet, så er det ude med os.

Nu, mine brodre og søstre, dette er Jesu Kristi evangelium, og til alle, der har lyttet, siger vi: „Vi har ikke taget fejl. Det, vi har sagt til jer her i disse tre dage, er sandheden, den absolutte sandhed, og den har en afgørende betydning for frelse og ophøjelse for hver eneste sjæl, som kan lytte og høre.

Dette er Kristi evangelium. Han er vor Herre. Dette er en kristen kirke. Vi følger ham. Vi elsker ham. Vi priser ham. Vi ærer ham. Og nu må vi gå videre frem og følge ham i mindste detalje. Evangeliet er blevet gengivet. Det er her til vor rådighed i sin fylde.

Aldrig før har det været så fuldstændigt, så omfattende, aldrig for i verden, så vidt vi ved. Og her er det tilgængeligt for os og tilgængeligt for millioner af mennesker, hvoraf nogle lytter nu. Vi håber, de ikke vil begå den fejl at forkaste det eller ignorere det. Gud velsigne jer, som har lyttet.

Og Gud velsigne alle jer, som er her. Må han ledsage jer til jeres hjem, når I vender tilbage til jeres familier, at fred må være med jer, at jeres eget liv må være vidunderligt, at jeres familieliv må være storslået. Og jed beder om disse velsignelser og bærer vidnesbyrd for jeg om værkets guddommelighed, at Gut lever, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser; og at den vej, han har fastlagt, livets vej, er rigtig og sand i hver eneste detalje. Og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer med stor hengivenhed for jer, i kærlighed og påskønnelse, i Jesu Kristi navn. Amen.

Een eller to gange på tusind år

Bruce R. McConkie

En eller to gange i løbet af tusinde år — måske tolv gange siden det jordiske menneske af støv blev til en levende sjæl — finder en begivenhed sted af så ophojet betydning, at hverken himmel eller jord nogen sinde herefter er de samme.

En eller to gange i løbet af en snes generationer giver Himlen jorden hånden i fuldkomment fællesskab, det guddommelige skuespil folder sig ud og hele løbet af jordiske begivenheder ændres.

Nu og da i en stille have, eller midt i lyn og torden fra Sinai, eller inde i en grav, der ikke kan forsegles, eller i „et øvre værelse" — næsten altid langt fra menneskers stirren og sjældent kendt af flere end nogle få — griber Herren ind i menneskers anliggender og giver sin vilje til kende i forbindelse med deres frelse.

En sådan begivenhed fandt sted for seks tusind år siden i en have, der var plantet mod øst i Eden, da manden Adam og kvinden Eva faldt, for at menneskene kunne blive til. (2. Nephi 2:25). En sådan anden begivenhed ændrede historiens løb, da en gammel profet troede Gud og byggede en ark, hvor han sammen med syv andre ud af hele jordens befolkning blev reddet fra at drukne i en vandflod.

Den mest ophøjede af alle sådanne begivenheder fandt sted i en have, kaldet Getsemane, uden for Jerusalems mure, da planeten jordens øverste borger svedte store blodsdråber fra hver eneste pore, da han i angst og pine påtog sig alle menneskers synd på betingelse af omvendelse. Endnu en af disse begivenheder, bestemt til at påvirke hver eneste levende sjæls liv og tilværelse, skete i Josef fra Arimatæas grav, da det eneste fuldkomme menneskes syndfrie ånd vendte tilbage fra Guds paradis for igen at tage det gennemstukne og ihjelslagne legeme, der engang var hans, i besiddelse. Denne gang i herliggjort udødelighed.

Men det tilfælde, vi ganske særligt ønsker at nævne, og som i betydning står på højde med åbenbaret religions største sandheder, er det, som fandt sted i en lund i nærheden af Palmyra, New York, en smuk, klar dag tidligt om foråret. Var det den 6. april? Måske — sådan siger i hvert fald overleveringen. Men enten det nu var på den dato eller ikke, så var det, der skete ved den tid, beregnet til at påvirke frelsen for milliarder af vor himmelske Faders børn, som skulle leve på jorden fra den dag til den store afslutningsscene, da Sønnen skal overgive riget til sin Fader — pletfrit.

I sammenligning med hvad der da skete, blegner sådanne begivenheder, som da Jareds broder befalede bjerget Zerin: „Flyt dig!" og det flyttede sig; eller Moses' befaling til Det røde Hav: „Del dig!" og vandene delte sig og stod ret op og ned til højre og til venstre; eller Josuas befaling: „Sol, stat stille i Gibeon og måne i Ajjalons dal!" — og det skete; i sammenligning med hvad der skete i lunden i det vestlige New York den forårsmorgen, blegner disse begivenheder til uanselig ubetydelighed. (Se Ether 12:30 og 2:13; Josua 10:12).

Som vi nærmer os den lyse morgens himmelsendte mirakel med ærefrygt og ærbødighed, så lad os først betragte baggrunden for, at Himlene ville åbne sig og miraklet blive udført.

Det nådens år 1820, var et år, da mørke dækkede jorden og dunkelhed folkene, ligesom de foregående 1400 år. (Se L.&P. 112:23). Det var en tid med åndeligt mørke og dunkelhed, en tid med skyer og tykt mørke, da morgenrøden steg op over bjergene. Engle betjente ikke mere deres medskabninger, Guds røst var tavs, og mennesket så ikke mere sin Skabers åsyn. Åndelige gaver, tegn, mirakler og alle de specielle gaver, som de hellige fordum kunne glæde sig ved, var ikke længere den fælles arv for dem, i hvis hjerter den religiøse iver var nedlagt. Der fandtes ingen synder, ingen åbenbaringer, Himlene åbnede sig ikke, *Herren lod ikke retfærdighed regne over et udvalgt folk*, således som han havde gjort det i fordums tid.

De døde blev ikke oprejst, heller ikke blev de blindes øjne åbnede eller de døves øren belbredt. Der var ingen lovmæssige administratorer, hvis handlinger var bindende på jorden og i Himmelen. Det evangelium, der blev prædiket af Paulus, og for hvilket Peter døde, blev ikke længere forkyndt fra kristendommens talerstole.

Kort sagt: Frafaldet var enerådende, det var verdensomspændende, komplet, alt-gennemtrængende. Den ydmyge Nazaræers religion fandtes ingen steder. Alle trossamfund, partier og opfattelser var faret vild. Satan frydede sig, og hans engle lo. Sådan var tidens sociale og religiøse forhold.

Men ved hans visdom, som kender alle ting, som regerer enerådende over jord og helvede, var timen inde til den lovede genoprettelse. Året 1820 skulle blive det år, da den store Jehova ville begynde den genoprettelse af alle ting, som var talt ved alle de hellige profeters mund, siden verdens begyndelse (se Ap. G. 3:21). De pagter, der var indgået med Abraham, Isak og Jakob vedrørende deres efterkommere, var nu ved at blive opfyldt.

Når tiden er inde til at plante og høste, sender vingårdens herre de nødvendige landmænd ud. Herrens værk blandt mennesker udføres af mennesker; udsøgte og udvalgte sjæle bliver hans tjenere. Og derfor kom til den bestemte tid Joseph Smith, den udvalgte mand, den åndelige kæmpe, om hvem det nu siges: „Joseph Smith, Herrens profet og seer, har — bortset fra Jesus — gjort mere i denne verden for menneskers frelse end noget som helst andet menneske, der nogen sinde levede i den." (L.&P. 135:3). Denne forudordinerede profet kom for at indvarsle Herrens store sidstedages værk.

Da Herren behøvede en Enok til at bygge Zion, en hellig by, så var Enok der. (se Moses 7:19). Da han havde brug for en Moses til at stå som den store lovgiver i Israel, var Moses der. Da tiden kom, hvor den lovede Messias skulle give sit liv til genløsning for mange, var Den store Befrier der. (se Matt. 20:28). Og, lovet være Gud, da timen kom til indvarsling af tidernes fyldes forvaltning, var Joseph Smith der, den mægtige sidste-dages profet. (se L.&P. 128:18).

Til ham sagde Herren: „Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig, medens den rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd." (L.&P. 122:1-2).

Det var i 1820; mennesket og timen gav hinanden hånden. Synet ville snart blive givet, og de luende flammer fra evangelisk sandhed skulle da fortære sektvæsenets tidsler og torne, som overfyldte Herrens vingård.

Som forberedelse til den kommende, fortærende dag, jog en stemning af religiøs interesse og uro hen over de grænseområder, hvor Herrens profet boede i fredelig ubemærkethed. Præsterne for en kristendom i tilbagegang udøvede deres hverv med fanatisk tapperhed. Deres råb lød: „Se, her er Kristus," og u Se, der!" (Joseph Smith 2:5).

Hver af disse religionslærere prøvede af al magt gennem dokumentation og fordrejninger at vinde omvendte til sit specielle frelsessystem. Følelserne var stærke, bitterheden vældede frem i manges hjerter. „Ordstrid og meningsudvekslinger" spredte had og splittelse blandt folk. (Joseph Smith 2:10). Under alle disse stridigheder sagde Guds vordende profet ofte til sig selv: „Hvad kan man gøre? Hvilket af alle disse samfund er det rigtige, eller er de allesammen forkerte? Om et af dem er rigtigt, hvilket er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det?" (Joseph Smith 2:10).

Det var på dette kristiske tidspunkt, guddommeligt forsyn sørgede for, at

en stråle af levende lys skinnede frem fra Guds hellige ord og oplyste den bekymrede sandhedssøger.

Ransag skrifterne. Saml evangeliske sandheder. Glæd jer over det evige livs ord i dette liv og håb på udødelig herlighed i det kommende liv. Læs, bed og overvej alt det, profeterne har skrevet. Det er den kurs, Herren indbyder mennesker til at følge, hvad angår hans hellige ord. Og det var ind på denne vej til udvikling og oplysning, den unge Joseph blev ført af det forsyn, som kender enden fra begyndelsen, og som regerer i kærlighed og barmhjertighed over alle sine børn.

Drengen Joseph, som da var 15 år, og som kun 24 år frem i tiden skulle lide martyrdøden for det, han nu skulle se og for det vidnesbyrd, han bar om det, læste i Jakobs Brev et vers, der var bestemt til at blive det mest indflydelsesrige enkeltvers i den hellige skrift, der nogen sinde blev skrevet med en profets pen.

Moses gav os følgende storslåede kundgørelse, som mange mener er kronen på Det gamle Testamente: „Hør Israel! Herren er vor Gud, Herren er én. Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke-" (5. Mos. 6:4-5). Og Jesus, vor Herre, tog de ord om kærlighed og tjeneste, der her er nævnt, op, og kaldte dem det første og store bud.

De ord, som de fleste mennesker mener er den mest storslåede udtalelse fra Det nye Testamentes tid, er disse: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Joh. 3:16).

Det er vanskeligt at overvurdere den betydning og indflydelse, disse og lignende skriftsteder har på menneskers liv. Og dog indeholder disse ord fra Jakob, som åbnede for Det første Syn, og som beskriver måden, hvorpå alle mennesker kan få at vide, hvad Gud har udvirket i disse sidste dage — disse få ord indeholder de mest indflydelsesrige udtalelse, der nogen sinde er faldet fra profetiske læber. De indvarslede de mest storslåede af alle Guds gerninger: det værk, som skal dække jorden med omvendte, når tiden er inde.

Således lyder ordene: „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet." (Jak. 1:5).

Enkle, nemme, rene ord, ord, der åbnede udvej for alle mennesker i alle tidsaldre til at lære hans sind og vilje at kende, som skabte dem. Ord, dikteret af Helligånden til en af de sidste nytestamentlige profeter. Ord, som skulle synke dybt i hjertet hos den første sidste-dages profet og være midlet til indvarsling af den mest storslåede af alle evangeliske forvaltninger!

Mangler du, o menneske, visdom? Vil du vide, hvilken af alle kirker, der er rigtig, og hvilken du bør tilslutte dig? Er der i dit liv behov for mere kundskab, end du har nu? Vil du bryde tids og rums barrierer og betragte evighedens syner?

Så bed til Gud; søg hans åsyn; stol på din skaber; vend dig til ham, som er sandhedens udspring og al retfærdigheds kilde!

Men der er en betingelse forbundet dermed, en forudsætning, som må ledsage dine bønner. Jakob siger: „Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren."

Og derfor blev den unge Joseph ved dette historiske vendepunkt — medens Guds Ånd rugede over verdens mørke, og endnu ufødte menneskers ånder ventede på dekretet: „Der blive lys" (1. Mos. 1:3) — ledet af Gud til at grunde over disse ord, som skulle indvarsle den mest betydningsfulde tidsalder for lys og sandhed, der nogen sinde skulle oprinde på jorden.

„Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter." (Joseph Smith 2:12).

Sådan er Guds veje, og således virker hans hellige Ånd. Med en kraft, som ingen kender, undtagen de, hvis sjæle er indstillet på det uendelige, fæstnede Jakobs ord sig i den store sidstedages profets hjerte.

Om den religiøse strid, som spredte ondskab og forvirring over hele egnen, sagde Joseph Smith: „De forskellig sekters religionslærere udlagde det samme skriftsted på så forskellig måde, at alt håb om at afgøre spørgsmalet om, hvilken kirke, der var den rigtige ved at henvise til Bibelen, tilintetgjordes." (Joseph Smith 2:12).

Han måtte ligesom alle andre mennesker spørge Gud til råds, og det gjorde han. Han gik et kort stykke fra sit hjem der ude på landet og valgte sig et bestemt sted i en lund. Dér, alene, knælede han og bad, udøste sin sjæl for sin Skaber, idet han opsendte sit hjertes ønsker til Gud. (samme 2:15).

Dette var håbets og skæbnens time. Midt i frafaldets tungsindige mørke skulle et lys skinne frem. Skabelsens dekret, den store kundgørelse: „Der blive lys!" blev på ny udsendt. Evangeliets lys, det evige ords lys skulle snart sprede sine stråler ud over hele jorden.

Men store ting kommer ikke nemt; begivenheder, der ryster jorden, løber ind i bjerge af modstand. Der er en modsætning i alle ting (2. Nephi 2:11); ethvert menneske, som søger at finde den sande kirke, løber lige mod verdens vaner og skikke. Joseph Smith var ingen undtagelse.

Medens han bad, kæmpede det ondes magt imod med satanisk rædsel. „Jeg blev grebet af en magt, der ganske overvældede mig" fortalte han, „og havde en så forbavsende magt over mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke omgav mig, og det forekom mig en kort tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang." (Joseph Smith 2:15).

Sådan er Satans metoder, at når Himlens Gud søger at sende tidsaldrenes største lys til verden, sætter de onde magter sig imod det med den dybeste mørke og ondskab fra deres helt modsatte rige. Lucifer, vor fælles fjende, kæmpede mod den lovede genoprettelse, ligesom han nu kæmper mod den gennemførte genoprettelse.

„Men jeg anvendte alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig af

den fjendes magt, som havde overvældet mig," fortsætter profeten, „og i selve det øjeblik, da jeg var lige ved at synke i fortvivlelse og hengive mig til tilintetgørelse — ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til et virkeligt væsens magt fra den usynlige verden, som havde en så forfærdelig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsens — netop i dette forfærdelige øjeblik, så jeg en lyssøjle lige over mit hoved." (samme 2:16).

Derpå skiltes Himlene og sløret blev flænget; de så længe tillukkede Himle udøste byger af velsignelser, lysets og sandhedens og åbenbaringens og miraklernes tidsalder blev født.

Stedet, timen, nødvendigheden og den guddommelige bestemmelse forenede sig for at indvarsle Guds store sidstedages værk. Himlene rystede ikke og jorden skælvede heller ikke. Det var ikke en begivenhed, der blev udråbt med torden og skyer på Sinai, men en begivenhed, hvis møster var den rolige alvor og fred, der var til stede foran en åben grav, da Maria Magdalene udtalte det ærbødige „Rabbuni" til den opstandne Herre.

Det var ved denne lejlighed, det mest betydningsfulde syn, der nogen sinde er forundt mennesket og som vi har optegnelse om, gennembrød det tætte mørkes tungsindighed. Guderne fra fordums tid åbenbarede sig på ny.

„Jeg så en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig," sagde profeten. (Joseph Smith 2:16).

„Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*" (Ibid 2:17).

Store Gud i Himlen deroppe — hvilke undere er det nu, vi skuer. Himlene skilles, sløret flænges, universets skabere kommer ned; Faderen og Sønnen taler begge til det dødelige menneske. Guds røst høres igen; han er ikke død; han lever og han taler. Vi hører hans ord, som de blev hørt i fordums dage.

„Min hensigt med at gå og spørge Herren," siger vor unge ansøger, „var at få at vide, hvilken af alle sekterne, der var den rette, så jeg kunne vide, hvilken jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg derfor havde fattet mig så meget, at jeg igen kunne tale, spurgte jeg de over mig i lyset stående personer, hvilken af alle sekterne der var den rette — og hvilken jeg skulle slutte mig til.

Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte. Den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed for ham, og at disse lærere alle var fordærvede, at de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sadanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft!" (samme 2:18-19).

En eller to gange i løbet af tusinde år åbnes en ny dør, gennem hvilken alle mennesker skal gå, hvis de skal have fred i dette liv og blive arvinger til evigt liv i de kommende riger.

En eller to gange i løbet af en snes generationer opstår en ny æra: lyset fra øst begynder af drive jordens mørke fra menneskers hjerter.

Nu og da i en fredfyldt lund, borte fra menneskers stirren, kommer Himmel og jord hinanden nær i et fortroligt ojeblik, og ingen af dem er herefter den samme. Sådan et øjeblik indtraf hin skønne, klare morgen i foråret 1820 i en lund nær Palmyra, New York. Mennesket spurgte, og Gud svarede.

Joseph Smith så Faderen og Sønnen. Jeg ved disse ting, og jeg bærer vidnesbyrd om dem i vor Herre Jesu Kristi navn, han, som er Sønnen, og hvis vidner vi er. Amen.

Barnetro

Thomas S. Monson

Hvor er det en strålende tid på året, når vi holder konference. Tempelpladsen i Salt Lake City er samlingssted for titusinder, som er rejst langt for at høre Herrens ord. I dag er Tabernaklet fyldt til bristepunktet. Hyggelig samtale er blevet erstattet af korets sang og ordene fra dem, der beder og taler. En dyb ærbødighed fylder rummet.

Man føler ydmyghed i sindet ved at kigge på jeres ansigter og påskønne jeres tro og hengivenhed for sandheden. Tålmodigt sidder I på disse historiske bænke, som den forløbne tid på en eller anden måde ikke har gjort behageligere.

Navnlig er jeg taknemmelig for børnene, som er tilstede. På Balkonen til venstre for mig kan jeg se en sød pige på måske lo år. Jeg kender ikke dit navn, og ved ikke, hvor du kommer fra. Men dette ved jeg imidlertid: at dit smils uskyld og dine øjnes følsomme udtryk har fået mig til at lægge det budskab til side til en anden gang, som jeg havde forberedt til i dag. I dag er jeg blevet påvirket til at tale til dig.

Da jeg var en dreng på din alder, havde jeg også en lærerinde i søndagsskolen. Fra Bibelen plejede hun at læse for os om Jesus, Forløseren og verdens Frelser. En dag lærte hun os om, hvordan de små børn blev ført hen til ham, så at han kunne lægge hænderne på dem og bede. Hans disciple irettesatte dem, der bragte børnene til ham. „Men da Jesus så det, harmedes han og sagde til dem: ‚Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.'" (Markus 10:14).

Den belæring har aldrig forladt mit sind. Ja, for nogle få måneder siden

lærte jeg igen dens betydning at kende og fik del i dens kraft. Herren var min læremester. Må jeg have lov at delagtiggøre jer i denne oplevelse?
Langt borte fra Salt Lake City, Utah og omkring 130 km. fra Shreveport, Louisiane bor familien Jack Methvin. Moderen, faderen og drengene er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Indtil for ganske nylig var der en datter, som ved sin blotte tilstedeværelse bragte velsignelse over hjemmet. Hendes navn var Christal. Hun var kun lo år gammel, da døden gjorde ende på hendes jordiske liv.
Christal holdt meget af at løbe rundt og lege på den udstrakte farm, som hendes familie bor på. Hun var meget dygtig til at ride på heste, og hun blev særlig anerkendt, idet hun vandt præmier på både lokale dyrskuer og på landsskuer. Hendes fremtid tegnede sig lys, og livet var dejligt. Så blev der på hendes ben opdaget en usædvanlig bule. Specialisterne i New Orleans stillede deres diagnose og afsagde deres dom: Ondartet kræftknude. Benet måtte amputeres.
Hun kom sig godt efter operationen, levede lige så frejdig og livsglad som altid og beklagede sig aldrig. Så opdagede lægerne, at kræften havde bredt sig til hendes små lunger. Familien Methvin fortvivlede ikke, men planlagde i stedet en flyvetur til Salt Lake City. Christal kunne modtage en velsignelse af generalautoriteterne. Familien Methvin kendte ikke nogen af brødrene personligt, så de viste Christal et billede af alle generalautoriteterne, og man foretog et valg. Ved et rent tilfælde blev mit navn valgt.

Christal kom aldrig til at foretage flyveturen til Salt Lake City. Hendes tilstand forværredes. Afslutningen nærmede sig. Men hendes tro vaklede aldrig. Til sine forældre sagde hun: „Er det ikke snart stavskonference? Er der så ikke en af generalautoriteterne, som bliver kaldet til at komme herned? Og hvorfor skulle det ikke blive bror Monson? Hvis jeg ikke kan rejse til ham, kan Herren sende ham til mig."
I mellemtiden udviklede der sig i Salt Lake City, hvor ingen kendte til de begivenheder, der udspandt sig i Shreveport, en meget usædvanlig situation. Den weekend, da der skulle afholdes stavskonference i Shreveport, Louisiana stav, var jeg blevet kaldet til at rejse til El Paso, Texas. Præsident Ezra Taft Benson kaldte mig ind på sit kontot og forklarede, at en af de andre brødre havde udført noget forberedende arbejde i forbindelse med delingen af staven i El Paso. Han spurgte mig, og jeg havde noget imod, at en anden blev sendt til El Paso, og jeg et andet sted hen. Det var selvfølgelig ikke noget problem — et hvilket som helst sted ville være i orden for mit vedkommende. Så sagde præsident Benson: „Bror Monson, jeg føler mig tilskyndet til at lade dig besøge staven i Shreveport i Louisiana." Jeg påtog mig opgaven. Dagen kom, og jeg ankom til Shreveport.
Den lørdag eftermiddag var spækket med møder — der var et møde med stavspræsidentskabet, et med præstedømmets ledere, et med patriarken og endnu et med stavens lederskab. Temmelig undskyldende spurgte stavspræsidenten Charles F. Cagle mig, om min tidsplan kunne tillade mig at give en ti-årig pige, som var ramt af kræft, en velsignelse. Hendes navn var Christal Methvin. Jeg svarede, at hvis det var muligt, ville jeg gøre det, og jeg spurgte så, om hun ville komme med til konferencen, eller om hun var på et hospital i Shreveport. Eftersom præsident Cagle vidste, at tiden var meget nøje planlagt, nærmest hviskede han, at Christal var lænket til sit hjem — mere end 130 km fra Shreveport!
Jeg undersøgte mødeplanen for den pågældende aften og næste formiddag — ja, endog tidspunktet for min afrejse. Der var simpelthen ikke nogen tid til rådighed. Et alternativt forslag faldt mig ind. Kunne vi ikke huske på den lille pige i vore bønner ved konferencen? Herren ville bestemt forstå det. På det grundlag fortsatte vi med de planlagte møder.

Da familien Methvin fik besked om det, var de forstående, men der kunne også spores skuffelse. Havde Herren ikke hørt deres bønner? Havde han ikke sørget for, at bror Monson kunne komme til Shreveport? Igen bad familien — bad om en sidste gunst — at deres dyrebare Christal måtte få sit ønske opfyldt.
I samme øjeblik familien Methvin knælede i bøn, viste uret i stavscentret 19.45. Lederskabsmødet havde været inspireret. Jeg var i færd med at sortere mine notater som forberedelse til at stå op på talerstolen, da jeg hørte en stemme tale til min ånd. Budskabet var kort, ordene var bekendte: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til." (Mar. 10:14). Mine notater blev slørede og udviskede. Mine tanker vendte sig mod en lille pige, der trængte til en velsignelse. Beslutningen var truffet. Mødeplanen blev ændret. Trods alt var mennesker mere værd end møder. Jeg henvendte mig til biskop James Serra og bad ham forlade mødet og underrette familien Methvin. Familien Methvin havde netop rejst sig fra deres bøn, da telefonen ringede, og det budskab blev givet dem, at vi tidligt søndag morgen — på Herrens dag — i en bønnens og fastens ånd ville rejse til Christals sygeleje.

Jeg vil altid huske og aldrig glemme den tidlige morgentur til det stykke Himmel på jord, som familien Methvin kalder deres hjem. Jeg har været på hellige steder — ja, i hellige huse — men aldrig har jeg stærkere følt Herrens nærværelse end i familien Methvins hjem. Christal så så lillebitte ud, som hun lå der fredeligt i sådan en stor seng. Værelset var lyst og muntert. Solskinnet fra vinduet mod øst fyldte soveværelset med lys, som Herren fyldte vore hjerter med kærlighed. Familien samledes omkring Christals sygeleje. Jeg kiggede på en lille pige, der var for syg til at kunne rejse sig — næsten for svag til at kunne tale. Hendes sygdom havde nu gjort hende blind. Så stærk var ånden, at jeg faldt på knæ, tog hendes svage hånd i min og ganske enkelt sagde: „Christal, jeg er her." Hendes læber skiltes, og hun hviskede: „Bror Monson, jeg vidste, du ville komme." Jeg så mig omkring i værelset. Ingen stod op. Alle havde bøjet deres knæ. Der blev givet en velsignelse. et svagt smil gik hen over

Christals ansigt. Hun hviskede et „tak", som var en fyldestgørende afslutningsbøn. Tavse gik alle ud af værelset.
Fire dage senere, om torsdagen, da kirkens medlemmer i Shreveport delte deres tro med familien Methvin, og Christals navn blev husket i en særlig bøn til en venlig og kærlig Fader i Himlen, forlod Christal Methvins rene ånd sit sygdomshærgede legeme og drog ind i Guds Paradis.
For dem af os, som knælede den sabbatsdag i et solfyldt soveværelse, og især for Christals mor og far, når de dagligt går ind i dette samme værelse og husker på, hvordan hun forlod det, vil Eugene Fields udødelige ord vække dyrebare minder:

Den lille legetøjshund står dækket
af støv,
men støt og trofast den står;
og den lille legetøjssoldat står rød
af rust,
og hans gevær smuldrer i hans hånd.

Der var en tid, da den lille
legetøjshund var ny;
og den lille soldat kunne bruges.
Og det var dengang, da vores lille gut
kyssede dem og satte dem der.

„Nu må I ikke gå, før jeg kommer,"
sagde han.

„Og lad være med at larme!"
Så stolprede han over til sin barneseng
og drømte om de skønne legesager.

Og medens han drømte blev
vor lille gut,
vækked af en engels sang.

Hvor årene er mange, årene er lange,
men de små legetøjsvenner er trofaste!

Hvor trofast de står og venter
på lille gut.

Hver og een på samme gamle plads
og venter på en lille hånds berøring,
venter på et lille ansigts smil.

Og de tænker,
mens de venter gennem disse lange år:
„Hvad er der blevet af vor lille gut
siden han kyssede os
og anbragte os her?"
(„Little Boy Blue",
One Hundred and One Famous Poems,
side 15. Reilly and Lee, Chicago, 1958).

For os er der ingen grund til at undres eller vente. Mesteren sagde: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø." (Joh. 11:25-26).
Til jer Jack og Nancy Methvin siger han: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst." (Joh. 14:27).
Til dig, min lille pige oppe på balkonen og til troende overalt bærer jeg mit vidnesbyrd om, at Jesus fra Nazareth virkelig elsker sine børn, at han lytter til jeres bønner og besvarer dem. Mesteren ytrede virkelig disse ord: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til. (Mar. 10:14).
Jeg ved, at det var disse ord, han talte til en apostel, der havde fået til opgave at rejse til Shreveport i Lousiana — for jeg hørte dem.
Og disse sandheder bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

«Thi der kommer en tid, da de ikke finder sig i den sunde lære»

L. Tom Perry

Noget af det mest spændende for mig i forbindelse med en generalkonference er at komme lidt i god tid og have det privilegium at kunne gå ned gennem gangene i dette historiske tabernakel og hilse på konferencens gæster, medens de samles her. Man bliver klar over, at dette virkelig er en verdenskonference.

Selv om nogle taler et andet sprog, er der alligevel mulighed for at kommunikere på en anden måde, man opdager hurtigt, når man trykker en hånd, ser ind i en eller andens øjne — en eller anden fra et andet land, at der er et fælles bånd, der er et broder- og søster- forhold, som ikke kender landegrænser.

Vi har hyppigt ved denne konference ladet vore budskaber gå til det land, hvor denne kirkes hovedkvarter ligger. Når det sker, kigger jeg med interesse på de mennesker, som modtager budskabet gennem tolk. Jeg har sporet mere end blot høflig opmærksomhed. Der er en ægte interesse og forståelse. Og jeg tror, det er rigtigt, for når man studerer historien, opdager man, at der er et fælles mønster, der gentager sig atter og atter. Vi elsker vort storslåede land, og vi elsker jeres — fordi det er jeres hjemland. Jeg har fået en spændende opgave, idet jeg skal bistå med planlægningen af festlighederne i forbindelse med Amerikas Forenede Staters 200-årsdag. Jeg har aldrig haft en opgave, som har givet mig så klart et syn på historien, og som samtidig har givet mig mulighed for at iagttage, hvad der foregår i regeringen.
For nogle måneder siden blev jeg bedt om at være behjælpelig med at indbyde mange af Amerikas religiøse ledere til et særligt møde med det formål at øge religiøse menigheders deltagelse i vor nations 200-års jubilæum. Vi var omkring 400 forsamlet i Washington D. C., og vi tilbragte to dage sammen, hvor vi drøftede forskellige måder, hvorpå vi kunne yde et bidrag i forbindelse med disse spændende festligheder.
Selv om jeg havde stor respekt for og beundrede mange af de religiøse ledere, der var til stede, følte jeg også alvorlig bekymring for nogle, som jeg tror, man kunne beskrive som frisindede.

Til en del af programmerne i disse to dage blev vi delt op i små diskussionsgrupper på omkring 20 deltagere, som skulle undersøge den rolle, kirkerne skulle spille under festlighederne.

Da vi var færdige den første dag, talte jeg med en ung, flink kollega, som jeg havde inviteret til at være med i denne forsamling, om muligheden for at udarbejde en deklaration fra kirkerne i dette land, hvor vi i fællesskab over for vore landsmænd atter bekræftede vort behov for guddommelig vejledning, og udtrykte taknemmelighed for Herrens styrende hånd i forbindelse med dannelsen af Amerikas Forenede Staters regering. Jeg ved ikke, hvor længe denne unge mand blev oppe den aften, men da jeg mødte ham ved morgenbordet den følgende morgen, havde han et fremragende udkast klar til den foreslåede deklaration.

Jeg glæde mig meget til at præsentere udkastet for vor diskussionsgruppe, da vi samledes den morgen. Men min begejstring blev imidlertid hurtigt jaget på flugt. Vi opdagede snart, at denne gruppe religøse ledere var enige om, at enhver deklaration, der henviste til eller omtalte Herren vor Gud, var uacceptabel. De drog den slutning, at en sådan deklaration ville være en fornærmelse mod ateisterne. Trods alt, sagde de, har ateisten også ret til at have sin tro. Selvfølgelig er jeg fuldstændig enig i, at alle mennesker har ret til handlefrihed, men jeg argumenterede kraftigt mod, at vi skulle låse vor egen faste overbevisning inde, blot fordi den ikke kunne accepteres af alle. Jo mere vi argumenterede, desto mere forenedes modstanden mod os. Vi var ude af stand til at få vores eller nogen som helst anden deklaration dannet i komitéen. Jeg var så chokeret over resultatet og den åbenbare nyttesløshed i vore bestræbelser, at jeg måtte opsøge den religiøse leder, som havde modsat sig vor deklaration. Under min samtale med ham, følte jeg, at jeg fik et endnu større chok. Her var en mand med kirkelige fortjenester og grader, der som en lang række bogstaver var hæftet efter hans navn, en leder for en kristen menighed, der gav følgende svar på mine spørgsmål:

Spørgsmål: „Tror De ikke, at Gud inspirerede dette lands første ledere til at danne denne nation?"

Svar: „I mine studier finder jeg ikke noget bevis på Guds styrende hånd i menneskelige anliggender i nogen tidsalder."

Spørgsmål: „Med en sådan filosofi som baggrund forstår jeg ikke, hvordan De bærer Dem ad med at stå foran Deres menighed hver uge og forkynde Kristi lærdomme."

Svar: „Åh, det er ikke så svært. Jeg samler et repræsentativt udsnit af menigheden, og det, som er denne gruppes samstemmende mening, forkynder jeg."

Jeg gentager endnu engang, at jeg under disse møder i Washington D. C. traf mange oprigtige og vidunderlige kirkeledere, men jeg må sige, at jeg, da jeg vendte hjem fra denne rejse nærede en voksende bekymring for, at der fra talerstolene i mange af vore kirker i dette land, og også ude i verden i almindelighed, er en stigende tilbøjelighed til at forkynde menneskets lærdomme og ikke de lærdomme, som Gud har påbudt.

Da mødet var slut, var jeg meget skuffet over, at en deklaration, der udtrykte taknemmelighed overfor vor evige Fader, ikke var blevet affattet af denne store forsamling af religiøse ledere, imidlertid traf jeg den faste beslutning, at jeg i det mindste ville lade min stemme høre angående to ting i løbet af dette år, hvor vi fejrer 200 års jubilæum.

For det første vil jeg udvikle mod nok til at stå frem og forsvare det, som jeg tror er rigtigt. Jeg vil kundgøre mit personlige vidnesbyrd om, at Himlene ikke er lukket. Herren vejleder og styrer fortsat alle sine børn på jorden, hvis de blot vil lægge øren til hans røst. Jeg vil forkynde min faste overbevisning om, at grundlaget for en hvilken som helst retfærdig regering er den lov, der blev givet af Herren for at lede og styre menneskets bestræbelser. Retfærdige regeringer modtager vejledning fra Herren. Det skriftsted, som præsident Tanner citerede, bekræfter dette for så vidt angår dannelsen af regeringen i dette land. „Og i denne hensigt gav jeg dette lands grundlov gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed, og befriede landet ved blodsudgydelse." (L. & P. 101:80).

Jeg har besluttet at gøre alt, hvad der står i min magt for at bevare denne samme tro levende, som fandtes i vort lands grundlæggeres sjæl og hjerte. Det var George Washington, der erklærede: „Folk ved, det er umuligt at regere retfærdigt uden Gud og Bibelen."

Og atter erklæringen fra U. S. A. s præsident Andrew Jackson: „Bibelen er den klippe, hvorpå denne republik hviler."

Jeg vil gerne påny bekræfte for jer her i dag, at det er min tro, at Herren vor Gud fortsat styrer sine børns anliggender. Hans lov må nødvendigvis være det grundlag, hvorpå al lovgivning er baseret. Vi må være villige til at støtte, forsvare og leve i harmoni med hans guddommelige lov.

For det andet ønsker jeg offentligt at bekende min modstand mod dem, som er så indtaget i deres egne lærdomme, at de tror, de med deres oplyste og enevældige tankegang kan ændre Guds bud. Enighed blandt mennesker har ikke fået og vil aldrig få magt til at ændre disse guddommelige love.

Lad mig nævne blot eet eksempel på, hvordan denne tilsyneladende oplyste tankegang forsøger at ødelægge det guddommeligt indstiftede ægteskab med deres fejlagtige lærdomme og undervisning. Lad mig citere noget som er skrevet for nylig, det er bare en af de mange skrivelser, jeg i den seneste tid har modtaget fra bekymrede borgere. Det lyder som følger: På dette grundlag og på grund af anden sådan bevisførelse erklærer nogle iagttagere, at ægteskabet som institution i århundredernes løb nødvendigvis er blevet ændret for at tilpasse sig de skiftende samfunds behov, hvorfor det nu står overfor en fremtid, hvor det gradvis kan blive forældet og gå af brug.

Efter deres bedømmelse vil ægteskabet i sidste instans vise sig ikke at være et religiøst ritual og heller ikke

en lovformelig stadfæstelse, men simpelthen bare en social kendsgerning." (William H. Masters and Virginia E. Johnson. *The Pleasure Bond,* side 179. Toronto and Boston, Little, Brown and Co.) De efterlyser en ny kristen holdning til ægteskabet. De siger, at fordomme tvinges til at vige for medmenneskelighed, uanset hvor langsomt eller modstræbende man tillader det.

De henleder opmærksomheden på studier, som de hævder er på nippet til at afsløre, at forbindelser udenfor ægteskabet kan virke fremmende på trofasthed mod Gud.

Jeg finder, at sådanne belæringer er i absolut modstrid med Herrens instruktioner til menneskeheden. Når jeg undersøger den praktiske orden i Herrens guddommelige plan, finder jeg ikke noget vidnesbyrd om, at han nogensinde har fundet det nødvendigt at foretage ændringer. Jorden roterer fortsat i samme retning. Dens vinkelakse er uændret. Vandets kredsløb fortsætter fra hav til sky til jord til flod til hav med samme gavnlige virkning og uden forandring.

Jeg finder den samme bestandighed i den guddommelige lov, han har indstiftet for menneskeheden. I begyndelsen erklærede han:

„Derpå sagde Gud Herren: ‚Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham!'

Så lod Herren dvale falde over Adam, og da han var sovet ind, tog han et af hans ribben og lukkede med kød i dets sted;
og af ribbenet, som Gud Herren havde taget af Adam, byggede han en kvinde og førte hende hen til Adam.
Da sagde Adam: ‚Denne gang er det ben af mine ben og kød af mit kød; hun skal kaldes kvinde, thi af manden er hun taget!'
Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød." (1. Mos. 2:18, 21-24).

Foreningen mellem ægtemand og hustru er helligt for Herren, noget, der ikke må drives spøg med. Ægteskabspagten var af afgørende betydning for Gud Herren, for at hans mål og hensigter, for hvilke han skabte himlene og jorden, kunne opfyldes.
I alle tidsaldre har Gud erklæret, at hans guddommelige lov er til for at sikre og beskytte denne hellige forening mellem hustru og ægtemand. Da Moses fandt det nødvendigt at have bud for at kunne lede Israels børn, lød en af Herrens udtalelser til ham således: „Du må ikke bedrive hor!" (2. Mos. 21:14).
I en anden tidsalder, da Guds enbårne Søn var på jorden, stadfæstede han påny og med yderligere eftertryk denne evige lov: „I har hørt, at der er sagt: ‚Du må ikke bedrive hor.'
Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte." (Matt. 5:27-28).
Da Herren virkede blandt folket i Amerika erklærede han igen, som det fremgår af Mormons Bog, den samme bestandige lære. „Du må ikke bedrive hor!" (Mosiah 13:22).
Herren har ikke ladet os i stikken, men har givet den samme instruktion i nutidens skrifter. For atter i vor tid har han erklæret: „Du skal ikke bedrive hor. Den, der bedriver hor og ikke omvender sig, skal kastes ud." (L. & P. 42:24).
Der har aldrig været og vil heller aldrig blive nogen modsigelser i Guds evige bud og befalinger. Skriftsted efter skriftsted fra alle tidsaldre erklærer hans guddommelig budskab, som ikke ændres, og som ikke kan ændres af mennesker.
Derfor lader jeg i dag lyde de samme advarende ord, som apostlen Paulus fordum gjorde: „Thi der kommer en tid da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne." (2. Tim. 4:3-4).
Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at Guds love er bestandige, og at de ikke vil ændre sig. Når vi indretter vort liv efter Guds bud, vil vi finde en belønning i form af glæde, en fuldendt fred, medens vi lever her på jorden. Hvis vi forvrænger eller ændrer hans bud eller undlader at tage os i agt for dem, må vi tåle Guds dom, og lige så sikkert, som det sker, lige så sikkert vil ulykke, sorg og fortvivlelse blive følgen.
Lad og gribe ånden i det, som Salmisten skrev: „Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå." (Salmernes Bog 24:1).
Gud give at vi må have mod til at stå frem og blive regnet for det, vi ved er rigtigt, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

«Hør ham!»

Mark E. Petersen

Brødre og søstre, jeg kan ikke afholde mig fra at udtrykke dyb taknemmelighed for de strålende musikudøvere, der har sunget og spillet for os under denne konference. Som sjældent før ved en konference, har jeg været virkeligt fascineret over musikken, og personligt vil jeg gerne overfor disse sangere og organister udtrykke hvor taknemmelig jeg er. Jeg føler at I har givet et vidunderligt bidrag til verden. Det er guddommeligt og erklærer for hele verden, at Gud atter har talt fra Himlen i vor tid.

Da den Almægtige således talte, sagde han: „Hør, I himle, og lyt, o, jord. Fryd jer, I indbyggere deraf, thi Herren er Gud, og der er ingen Frelser uden ham.
Stor er hans visdom, underfulde er hans veje, og hans gerningers om-

fang kan ingen udgranske." (L. & P. 76:1,2).
Han sagde også: „Herrens røst lyder til alle mennesker . . . og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker." (L & P. 1:2-4).
Vort budskab er sandt. Det er af vital betydning for denne problemfyldte verden. Herren selv sagde: „Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle. Thi sandelig Herrens røst lyder til alle mennesker." (Fra L & P. 1:1,2).
Når vi på denne måde forkynder de ord han har åbenbaret, opstår der med det samme tvivl i mange menneskers sind om deres troværdighed. Dette forstår vi til fulde, da vi ved at troværdigheden af vort budskab, i høj grad er afhængig af om vort folk er troværdigt. Tillad mig, med dette på sinde, at fortælle jer en smule om os selv.
Vi er et folk der har hengivet os til ædruelighed og en god karakter, til ærlighed og et retskaffent liv. Vi forkynder dyd og kyskhed som værende de grundlæggende afgørende principper i vor tro. Vi gør os til talsmænd for hjemmets stabilitet og bevarelse. For os er familien civilisationens hjørnesten og skal altid være det. Den er grundvolden for sunde forhold mellem menneskene.
Vi belærer vore mænd og kvinder om troskab i ordets ædleste betyning. Vi tror at hver enkelt af os er et åndeligt barn af Gud, og at det er Herrens hensigt at vi skal leve således at vi til sidst bliver fuldkomne, som vor Fader i Himlen er fuldkommen. (Se Matt. 5:48).
Vi tror at hensigten med familien var at den skulle blive en evig enhed, der skulle forsættes udover døden og opstandelsen ind i et evigt og udødeligt liv.

Det er for at berede os til at blive værdige til en sådan tilskikkelse, at vi belærer om denne høje standard for troskab, der gælder såvel manden som hustruen. Vi har kun én moralsk standard for alle. Vort råb lyder bestandigt: „Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L & P. 38:42).
Vi er et folk der vokser hurtigt. Mænd og kvinder med et ærligt hjerte reagerer når de hører vort budskab. Kirkens medlemstal er nu på 3½ millioner. For lo år siden var det mindre end 2½ millioner.
Vi arbejder med et gennemført missionær-program. Vi har nu 133 missioner, med menigheder i 62 forskellige lande. For lo år siden havde vi kun 74 missioner. Idag har vi 21.168 missionærer, hvoraf de fleste er unge mænd i 20-års alderen. For lo år siden havde vi kun 12.585. De giver i 2 år deres tid frit og villigt, og de betaler selv alle deres udgifter. Udfra dette kan oprigtigheden af vor overbevisning bedømmes.
Vore menigheder er generelt inddelt i det vi kalder grene, wards og stave — grenene og ward'ene kan til en vis grad sammenlignes med det man kalder sogne, og stavene med stifter (bispedømmer). For lo år siden havde vi 6.000 wards og grene, og nu har vi næsten 8.000. For lo år siden havde vi 412 stave, de større enheder. Nu har vi over 700. De findes i alle lande fra Sydamerika til Skandinavien og fra Alaska til Sydafrika til Australien og til øerne i Stillehavet. Generelt er vi et sundt folk. Dr. James E. Enstrom fra UCLA's School of Public Health rapporterede i „Pasadena Star-News" sidste 9. april, at tilfældene af kræft blandt mormonerne var 50% lavere end gennemsnittet for hele landet (USA). I Utah er antallet af dødsfald forårsaget af kræft, det laveste i Amerika.

Med hensyn til lungekræft har SDH kvinder kun 31% af landets gennemsnit, og for mændenes vedkommende kun 38% af landets gennemsnit. Vedrørende kræft i spiserøret, forårsaget af brugen af alkohol, er tallet for SDH kun 11% af landets gennemsnit for kvinder, og 34% for mænd. Disse tal kommer fra dr. Joseph F. Lyon, leder af Utah Cancer Registry. I *Statistical Abstract of the United States* for året 1971 (Bureau of the Census) findes der nogle interessante tal hvori Utah sammenlignes med resten af Amerika. Alle unionens 50 stater er anført her i henhold til hyppigheden af tilfælde af de sygdomme jeg vil nævne, med de stater anbragt nederst på listen, der har det mindste antal tilfælde. Under hjertesygdomme ligger Utah på en plads som nr. 46; under influenza og lungebetændelse som nr. 49; under rygmarvslidelser som nr. 46; åreforkalkning som nr. 49; skrumpelever som nr. 45; bronchitis, emfysem og astma som nr. 30; tuberkulose som nr. 50; kønssygdomme som nr. 50; alvorlige hjertekar og nyresygdomme som nr. 50; sygdomme i hjertekar som nr. 50; læsioner i kar der påvirker nervesystemt som nr. 50; blodtrykssygdomme der rammer hjertet som nr. 43; andre blodtrykssygdomme som nr. 50; komplikationer i forbindelse med graviditet som nr. 46; børnedødelighed som nr. 50.
Når man taler om disse tal i forbindelse med staten Utah, bør man huske på at omkring 30% at den samlede befolkning ikke tilhører vor kirke, men de er regnet med i statistikkerne over staten Utah.
Vor kirke er førende i uddannelsen af ungdommen gennem spejderprogrammet, hvilket vi mener er en meget effektiv organisation til uddannelse af drenge fra alle nationer, trosretninger og folk.
I USA som et hele, er kun 23% af alle drenge i spejderalderen registreret som spejdere. Men blandt SDH er tallet 85%.
I USA modtager 1.5% af de registrerede spejdere den højeste udmærkelse, blandt SDH er tallet 4%.
I 1974 indtog vor kirke en andenplads blandt organisationer der arbejdede med spejderprogrammet, hvad antallet af enheder (spejdertroppe) angik. Vi blev kun overgået af „the Parent-Teachers Association". De arbejdede med 20.800 enheder; vi havde 14.344 enheder. Efter os kom Den Forenede Metodist Kirke med 13.789 enheder og Den romersk-katolske Kirke med 11.734 enheder.

I en tid med stor ungdomskriminalitet føler vi os meget opmuntret over den kendsgerning at udaf de 256.00 drenge i teenage-alderen i vor kirke, har 70% aktiv forbindelse med kirken, og udaf 238.000 piger i samme alder har 73% aktiv forbindelse med kirken.
Tænk over dette. Kan I finde noget lignende andetsteds? Tænk over det. En halv million teenage drenge og

piger har helliget sig en kirke der prædiker afholdelse fra spiritus, tobak, samt sex-forhold før ægteskab. Prøv, hvis I kan, at finde noget lignende andetsteds.
Vor tilstedeværelse til søndagsskolemøderne vil interessere jer. 59% af alle vore små børn er i søndagsskole hver søndag, og af teenage-gruppen er hver søndag 60% af alle SDH-unge tilstede i deres klasser.
I vor kirke lærer vi at: „Guds herlighed er intelligens." (L. & P. 93:36). Vi tror også at menneskets herlighed på samme måde er intelligens. Med dette i tankerne er vi stærke fortalere for uddannelse. Da dr. Clark Kerr, formand for Carnegie Council on Policy Studies in Higher Education, talte til forsamlingen på åbningsdagen ved Utah universitet, sagde han denne interressante ting:
„Utah ligger som nr. 1 i Amerika over lande med elever i alderen fra 3 til 34, som er indskrevet i skolen."
„Utah har den højeste procent af den samlede befolkning indskrevet i skolen på hvert alderstrin, med undtagelse af aldersgruppen 16-17 år, hvor Minnesota har flest . . ."
„Utah har gennemsnitligt flest borgere, som afslutter deres skolegang i alderen 25 år og opefter . . ."
„Utah er den stat der bruger flest penge på lægeuddannelse af hver 100.000 dollars, som betales i personskatter."
Og derpå sagde han følgende: „The Carnegie Commision on Higher Education undersøgte den højere uddannelse i hver af de 50 stater. Man fandt ud af at Utah, i modsætning til mange andre stater, ikke havde nogen alvorlige mangler."
Bemærkelsesværdigt, ikke sandt?
Derpå spurgte han: „Hvorfor har Utah klaret sig så godt? Den er hverken den rigeste eller den ældste, eller den bedst beliggende stat, hvad uddannelse angår. Hvis man kunne finde frem til dens hemmelighed, kunne den måske eksporteres til andre steder. Men det er ikke let, for dens hemmelighed, tror jeg, er dens historie. Jeres første ledere lagde stor vægt på uddannelse." Herpå citerede han Brigham Youngs fortale for uddannelse.

Denne uddannelsesmæssige baggrund genspejles i det antal af vore folk, som har nået betydningsfulde stillinger i USA, Canada og andre steder i verden.

I en redegørelse med titlen: „Mormoner i ledende stillinger", sagde Mark W. Cannon at en ny undersøgelse viser at blandt de 471 førende firmaer i Amerika, var der flere af deres direktører som var født i Utah end i nogen anden stat, i forhold til staternes befolkningstal. Utah havde avlet een sådan direktør for hver 62.000 personer, i forhold til een for hver 205.000 på nationalt plan. I øjeblikket sidder 55 SDH-mænd i stillinger enten som direktører, vicedirektører eller underdirektører i amerikanske firmaer med aktiver på mere end 10 mill. dollars. 77 indtager overordnede stillinger i firmaer med aktiver til mere end 75 mill. dollars.

Sidste Dages Hellige har indtaget stillinger i kabinetter i USA samt andre betydningsfulde stillinger i Canada. Vi har generaler og admiraler i de militære styrker. Folk fra vor kirke har arbejdet regelmæssigt i USA's kongres gennem årene, såvel som i regeringsstillinger i Canada. For eksempel havde 15 i 1952 plads i USA's senat og Repræsentanternes Hus. Nu er der 28. På lignende måde har sidste dages hellige vigtige stillinger i Federal Reserve Board, USA's Toldkammer, USA's Takst Kommission samt i stillinger i Federal Housing.

Dr. Harvey Fletcher, en højpræst i kirken, udviklede den stereofoniske lyd; en anden mormon, Philo Farnsworth udviklede fjernsynet.

Mormoner har været verdens præsidenter for Rotary International og Lions International. De har ledet Amerikas lægeforening, Amerikas bankier forening og adskillige videnskabelige foreninger. De har også beklædt mange andre vigtige stillinger indenfor videnskabelig forskning, forretning og finansverdenen, alt for mange til at de kan nævnes nu.

Det vil nok glæde jer at høre at kvinderne i mormonkirken var de første kvinder overhovedet, der fik ret til at stemme. Denne vigtige rettighed fik de på Brighams Youngs tid for mere end et århundrede siden.
Vi tror at mormonkvinden er mindre begrænset og besidder større frihed end kvinder noget andet sted i verden. De forstår den sande betydning af frihed og retfærdighed for alle, fordi det er en del af deres religion og er grundlæggende i deres daglige gerning.
I vor kirke har vi en organisation specielt for kvinder, som styres og ledes af kvinderne selv. Den er kendt som kvindernes hjælpeforening. Den har næsten 1 mill. medlemmer. Ledere fra denne organisation har haft betydningsfulde stillinger i Kvindernes Verdensråd, og en af dem, Belle S. Spafford, tjente fornylig som præsident for National Council of Women i USA.

Formålet med denne hjælpeforening er at sørge for lindring til mennesker i nød, men den fremmer også kvindernes kulturelle udvikling, hjælper dem til at opnå de mål de har sat sig i livet og at oprette høje idealer i familielivet.

Som en del af vort budskab, bringer vi verden et nyt skrift kendt som Mormons Bog. Vi udgiver mere end 1 million eksemplarer af denne bog om året. Det er en hellig beretning om det fordums Amerika. Når vi taler om Mormons Bog bliver vi af og til spurgt om vi benytter os af Bibelen. Selvfølgelig gør vi det. Vi benytter Bibelen som de fleste andre kristne gør. Vi accepterer den som et af vore standardværker. Men vi tror også at Mormons Bog er Guds ord, idet den giver endnu et vidnesbyrd om Kristus og hans værk i disse sidste dage.

Vi tror på nutids-åbenbaring til vejledning for menneskeheden.

Vort budskab er ædelt. Vort budskab er sandt. Vort folk er gode borgere, lovlydige, intelligente og fremskridtsvenlige, hvilket alle som kender os vil være enige i. Som I kan se, er vort livsmønster et brugbart og klart bevis på troværdigheden af guddommelighed i vort buskab og vor mission. Det er udfra en baggrund som den jeg har beskrevet, at vi sender vort vidunderlige religiøse budskab ud til verden.

I disse tider med mørke, synd og forvirring, ville I så ikke modtage en ny åbenbaring fra Gud, som igen bekræfter hans eksistens, idet den viser en ny vej til frelse, og giver os en ledestjerne der er som lys på en bakketop?

Vi bevidner at Gud lever. Han er verdens skaber. Vi bevidner at Jesus Kristus lever og at han er verdens Forløser. Og enstemmigt forkynder vi Guds befaling med hensyn til Jesus Kristus: „Hør ham!" Kun i ham og gennem ham er der frelse. Og dette bevidner vi i hans hellige navn. Amen.

Profeter og profeti

LeGrand Richards

Jeg glæder mig, mine brødre og søstre, over at have lejlighed til at overvære denne storslåede generalkonference i kirken, og jeg har tillid til, at jeg i den korte tid, der er tildelt mig, gennem Herrens ånds inspiration må kunne sige noget, der vil hjælpe med til at øge jeres vidnesbyrd og gøre indtryk på dem, som ikke er medlemmer af kirken.

Jeg tænkte, at jeg idag ville sige nogle få ord om profetier og profeter. Efter sin opstandelse vandrede Frelseren ad vejen til Emmanus sammen med to af sine disciple, og vi får at vide, at „deres øjne holdtes til, så de ikke kendte ham." (Lukas 24:16) Da han hørte, hvad de havde at sige, stod det ham klart, at de ikke havde forstået, hvad han havde forsøgt at lære dem, og derfor sagde han: „Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt," (Lukas 24:25) og idet han begyndte med Moses og profeterne viste han dem, hvordan profeterne i alle ting havde vidnet om ham. Når I nu studerer skrifterne, vil I vide, at profeterne forudsagde hans liv og gerning til mindste detalje, endog dette, at der skulle kastes lod om hans klæder på det tidspunkt, da han blev korsfæstet. (Se Salm. Bog 22:19)

Peter sagde: „Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter.

Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt. (Det er meget vigtigt.)

Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud. (2. Peter 1:19-21) Hvis vi har den samme kraft, burde vi være i stand til at forstå profeti.

Ligesom de hellige profeter forudsagde Frelserens komme i tidernes midte, har de forudsagt mange af de lige profeters mund, før Frelseren kan komme, fordi han sagde, at Himlene skulle huse Kristus „indtil genoprettelsestiderne". Der kunne ikke ske nogen genoprettelse, medmindre der var en levende profet på jorden, til hvem disse hellige profeter kunne komme for at genoprette det, der var gået tabt, for hvis skyld kirkerne forkyndte meneskebud, som Esajas sagde. Derfor har vi en levende profet.

Herren oprejste profeten Joseph Smith, som der er båret vidnesbyrd om ved denne konference, og vi har, så vidt som vore optegnelser viser det, fået åbenbaret flere sandheder gennem ham end gennem nogen anden profet, der nogensinde har levet på jorden. Han har bragt os noget fra disse afdøde profeter, der skulle komme for at genoprette alle ting, før Frelseren kunne komme igen. Der er mange ting, han har genoprettet.

Tag for eksempel Nebukadnezars drøm (som der allerede er blevet henvist til) og Daniels fortolkning af den drøm. I kan huske, at Nebukadnezar havde glemt drømmen, og han tilkaldte sine vismænd og astrologer, men ingen af dem kunne tyde drømmen. Så hørte han om denne mand Daniel i Israel, og Daniel sagde: „Men der er en Gud i Himmelen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nedukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage." (Dan. 2:28)

Så fortalte han ham om denne verdens rigers opståen og fald indtil de sidste dage (og vi lever i de sidste dage), da Himlens Gud vil „oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, og herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk." (Daniel 2:44) Hvordan skulle Gud kunne oprette et sådant rige, der skulle bestå for evigt, uden en profet, gennem hvem han kunne virke for at oprette sit rige?

Så sagde han, at riget ville være som en sten, der rives løs, dog ikke ved menneskehænder – med andre ord, det skulle begynde småt, og dette rige begyndte med seks mand, og det er vokset, som Daniel sagde, det ville, så det er blevet et sort bjerg, der fylder hele jorden. (Se Daniel 2:35) Ingen anden gruppe af religiøse tilhængere vokser med stormskridt, som denne kirke gør det idag, fordi Gud i Himlen har oprettet den i overensstemmelse med sit løfte.

Da jeg var præsident for missionen i sydstaterne, talte en af vore missionærer om Nebukadnezars drøm ved et af vore møder, hvor der var nogle undersøgere af kirken tilstede, og jeg stod ved døren for at sige farvel, da de tog af sted. En mand kom hen til mig, præsenterede sig som præst og sagde: „I vil ikke fortælle mig, at I virkelig mener, mormonkirken er det rige, der er omtalt i Nebukadnezars drøm, vel?"

Og jeg sagde: „Jo, hr. Hvorfor ikke?" Han sagde: „Det kan ikke være rigtigt."

Jeg sagde: „Hvorfor kan det ikke det?"
Han sagde: „Man kan ikke have et sådant rige uden en konge, og I har ikke nogen konge, derfor har I ikke noget rige."
„Åh," sagde jeg, „min kære ven, du har ikke læst langt nok. Prøv engang at lære det syvende kapitel i Daniels Bog, hvor Daniel ser en som Menneskesønnen komme i himlens skyer „og magt og ære og herredom gaves ham, og alle folk, stammer og tungemål skal tjene ham." (Dan. 7:14)
„Min kære ven, „sagde jeg, „hvordan kan magt ære og herredom gives ham, når han kommer i himlens skyer, hvis der ikke er et rige beredt for ham? Det er det, vi sidste dages hellige gør."
I Guds hellige, som ofrer jeres tid, jeres talenter, jeres midler og jeres ungdom for at fremme kirkens store missionærprogram og for at betale jeres tiende – og offerydelser – der findes ikke noget, der svarer til det i hele verden idag, fordi Gud virker gennem sine profeter. Det er, som Paulus sagde fordum, da han talte til kirken på hans tid: „(I er) opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold, og jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Jesu Kristi kirke er opbygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten." (Efeserne 2:20)
Derfor må den, der søger sandheden, lede efter en kirke, der er opbygget på apostlenes og profeternes grundvold og stadig med Kristus Herren til at lede og styre sin kirke gennem sine levende profeter.
Vi har mange andre profetier. Apostlen Paulus sagde, at Herren havde åbenbaret sin viljes hemmelighed for ham. (Se Efeserne 1:9) Det er en temmelig betydningsfuld udtalelse, ikke sandt – Herrens viljes hemmelighed? „I tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus." (Efeserne 1:10) Ingen anden kirke i denne verden har et sådant program, gående ud på at forene Himlene med det, som er på jordon.
Og vi læser hos profeterne, hvordan Herrens folk skal komme frem som frelsere på Zions bjerg. (Se Obadias 21) Vi læser Jesu ord, da han sagde: „. . . Den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst," og de, som hører den, skal leve, fordi alle de menneskemasser, som er gået bort, nødvendigvis må høre evangeliet. Vi har fået at vide, at hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende, at Jesus er Kristus. (Se Romerbrevet 14:11) Det giver os en forståelse af Paulus' ord, da han sagde: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29)
Endnu en storslået begivenhed, som skulle finde sted i denne evangeliske forvaltning, er det, som Herren lovede gennem profeten Malakias: at han ville sende sin budbringer for at berede vejen for sit komme, og at han ville komme til sit tempel i et nu. „Men hvo kan udholde den dag, han kommer? Han er jo som metalsmelterens ild og tvætternes lud." (Mal. 3:1-2)
Øjensynligt har dette intet at gøre med hans første komme. Han kom ikke i et nu til sit tempel. Alle mennesker kunne udholde den dag, han kom. Men vi har fået at vide, at når han kommer i de sidste dage, vil de onde råbe til bjergene og klipperne: „Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen." (Johs. Åb. 6:16)
Vi har det program, som omfatter arbejdet for de afdøde i vore templer, og det er forbunden med endnu en udtalelse i Malakias' Bog, hvor han siger: „Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.
Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band." (Malakias 4:5-6)
Tænk på følgerne! Hvor kan I gå hen i verden og finde budskabet om, at Elias er vendt tilbage i overensstemmelse med dette løfte? Han er kommet. Han viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland den tredie dag i april i året 1836 og medbragte nøglerne til denne store opgave og dette store værk at forene Himlen med jorden, hvilket har forårsaget byginingen af vore templer. Og det leder vore tanker hen på det, Esajas så, da han sagde: „Det skal ske i de sidste dage, at Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: „Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier." (Esajas 2:2-3)
Dette tempel her på Tempelpladsen er det Jakobs Guds hus, som vore pionér-forfædre begyndte at bygge, da de var tusind mil fra alle transportmuligheder, og det tog dem fyrre år at bygge det. Er det ikke herligt! En af de smukkeste bygninger i verden? De af os, som var på mission i den første tid, kan huske, hvordan hver eneste, der blev omvendt til evangeliet, lige så snart de var blevet medlem af kirken, helt bogstaveligt ønskede at sælge alt, hvad de havde, for at spare deres penge sammen krone for krone, som jeg så det i det lille Holland, indtil de havde nok til at komme her til landet på grund af dette tempels dragende magt, så at de kunne lære hans veje at kende og vandre på hans stier.
Der er mange andre profetier, men jeg vil blot henvise til, at Esajas også så og omtalte, at „på hin dag skal Herren atter udrække sin hånd for at vinde, hvad der er til rest af hans folk . . . For folkene rejser han banner, samler Israels bortdrevne mænd, sanker Judas spredte kvinder. (Esajas 11:11-12)
Englen Moroni gentog denne passage for Joseph Smith, da Joseph kun var atten år gammel. Moroni besøgte ham tre gange om natten og igen den næste morgen og antydede, at dette arbejde skulle påbegyndes.
Tænk engang over den opgave profeten fik dengang. Han har rejst banner for folkene. Ingen anden kirke i verden opfylder det, denne kirke gør for sine medlemmer og for deres udvikling, og det er et banner for folkene. Folk kommer til os for at lære, hvordan vi opfylder alle disse ting.
Esajas så mange andre ting i forbindelse med denne indsamling. Han så, at Herren ville indsamle Israel hastigt og let; at de end ikke ville have tid til

at løsne deres skorem eller at blunde aller sove. (Se Esajas 5:26-27) Forestil jer en udtalelse som denne på Esajas' tid med den tids transportmidler. Følgende nævner jeg blot for at belyse opfyldelsen af dette: Efter at præsident McKay var rejst til Skotland for at hjælpe med til at organisere den første stav i sit skønne hjemland, sagde han, da han ved sin hjemkomst aflagde rapport for De tolv Apostle i templet, at han forlod London kl. 2.00 om eftermiddagen, at han tilbragte nogen tid sammen med brødrene i Chicago, og han nåede at komme i sin egen seng samme aften. Han havde ikke tid til at løse sin skorem eller til at blunde eller sove. Så sammenlignede han det med, dengang vort folk kom til Zion i gamle dage, da de var 43 dage på havet og derefter flere uger om at rejse over de store sletter. Tænk blot på denne indsamling! Jeg ville ønske, der var tid til at gå i dybdeden angående profetierne om, hvordan vort folk skulle bringes hertil og rejse langs flodbredderne og så fremdeles — for det gjorde vore pionerer — og om hvordan Herren ville vende deres sorg til glæde. Jeremias sagde, at den dag skulle komme, „da det ikke mere hedder: „Så sandt Herren lever, der førte israelitterne op fra Ægypten!"
men: „Så sandt Herren lever, der førte israelitterne op fra nordens land og alle de lande, til hvilke han havde stødt dem bort!" (Jeremias 16:14-15)
Det er det, Herren har gjort med sit folk, lige siden kirkens oprettelse, og nu da vi er i stand til at bringe templer og stave ud til dem, bliver de indsamlet til Zions stave.
Så tilføjer Jeremias, at Herren vil sende bud efter fiskere i mængde, og de skal fiske dem og jægere i mængde, og de skal jage dem fra hvert bjerg, hver høj og fra klippernes kløfter. (Se Jeremias 16:16) Enhver af jer, som har været på mission ude i de vidtspredte områder, vil vide, hvordan missionærerne — over 21.000 ialt — går fra dør til dør og fra sted til sted og indsamler folk, som profeten sagde, fra klippernes kløfter og fra bjergene og højene. I må erkende, hvor bogstaveligt denne kirke opfylder profeternes ord.
Så sagde Jeremias: „Vend om, I frafaldne sønner, lyder det fra Herren; thi jeg er eders Herre; jeg tager eder, én fra en by og to fra en slægt og bringer eder til Zion,
og jeg giver eder hyrder efter mit sind, og de skal vogte eder med indsigt og kløgt." (Jeremias 3:14-15)
I, som er her idag, er kommet én fra en by og to fra en familie for at lære Herrens veje, og vi er de hyrder, der belærer jer efter hans vilje, jeg og disse brødre her, mine ledsagere og medarbejdere her på forhøjningen idag.
Gud velsigne jer alle, og jeg håber, I erkender, at Herren taler gennem sine levende profeter, at denne kirke er bygget på levende profeters grundvold, og at vi taler til verden for at bære vidnesbyrd om det, han har gjort. For vi ved med sikkerhed, at dette er hans værk. Dette er mit vidnesbyrd, og jeg bærer det med stor ydmyghed og i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Amerikas skæbne

Marion G. Romney

Mine kære brødre og søstre. Jeg indbyder jer til sammen med mig at bede om, at både I og jeg, medens jeg taler, vil nyde godt af Åndens vejledning. Jeg vil give jer en lektie i dag, som Herren har gjort sig store bestræbelser for at bringe os.
Blandt de spørgsmål, der hyppigst stilles i forbindelse med vor nations forestående 200 årsdag, er dette: „Kan vi bibeholde vor grundlæggende frihed, fred og velstand i endnu 200 år?"
Svaret på dette spørgsmål er ja, hvis vi — hver enkelt af os — vil omvende os og rette os efter de bud, som tilhører dette lands Gud, nemlig Jesus Kristus.
Han har givet os grundlaget for sine love i de ti bud, bjergprædikenen og i de store bud: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind . . ." Og . . . „Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:37,39).
For årtusinder siden erklærede han:
„ . . . ingen skal komme til dette land (Amerika), uden at de bringes ved Herrens hånd."
„ . . . dette land er helliget dem, som han vil bringe. Og dersom de tjener ham efter budene, som han har givet, skal det blive et frihedens land for dem, og de vil aldrig komme i trældom; hvis det bliver tilfældet, er det på grund af deres ugudelighed; thi dersom ugudelighed kommer til at herske, skal landet blive forbandet for deres skyld; men for de retfærdige skal det være velsignet til evig tid." (2. Ne. 1:6-7).
En anden fordums profet sagde:
„ . . . Dette er et udvalgt land, og det folk, som besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus . . ." (Ether 2:12).
Min hensigt med at fremsætte disse bemærkninger udfra Amerikas oldtidsbeboeres optegnelser er at påpege, at de føromtalte ting er sket.
I den vestlige del af staten New York nær Palmyra ligger der en meget omtalt høj, der er kendt under navnet „Cumorahhøjen". (Mormon 6:6). Da jeg den 25. juli i år stod på toppen af denne høj og med ærefrygt beundrede det betagende panorama, der udfoldede sig for mig til alle sider, vendte mine tanker sig mod de begivenheder, der fandt sted i denne egn for omkring

2500 år siden — begivenheder, som satte punktum for den store jareditiske nations eksistens.
I, som kender Mormons Bog, vil huske, at „der var falden næsten to millioner af hans (Coriantumrs) folk for sværdet ... ja, der var blevet dræbt to millioner kraftige mænd, og ligeledes deres hustruer og børn" under borgerkrigens afsluttende slag mellem de hære, der var under ledelse af Shiz, og dem, der ledtes af Coriantumr.
Efterhånden som stridighederne tog til, samledes de mennesker, som ikke var blevet dræbt — mænd „med hustruer og børn" (Ether 15:15) — omkring Cumorah (se Ether 15:11).
„De, der var for Coriantumr, blev samlet i Coriantumrs hær; og de, der var for Shiz, blev samlet i Shiz's hær ..."
„Både mænd, kvinder og børn var udrustet med krigsvåben ... og de ... gik til kamp mod hinanden; og de kæmpede hele dagen, men der vandtes ingen sejr."
„Og da natten faldt på, var de trætte og trak sig tilbage til deres lejre ... og de begyndte at hyle og klage over tabet af deres dræbte."
Dette blev gentaget dag efter dag, indtil „de alle var faldet for sværdet med undtagelse af Coriantumr og Shiz." Shiz selv var „besvimet af blodtabet."
„Og efter at Coriantumr havde støttet sig til sit sværd og hvilet sig lidt, huggede han hovedet af Shiz."
Og efter at han havde hugget hovedet af Shiz, rejste denne sig op på hænderne og faldt; og efter at han havde anstrengt sig for at få luft, døde han."
„Og Coriantumr styrtede om og blev liggende, som om han var død." (Ether 15:29-32).
Således gik resterne af en eengang så mægtig jareditisk nation til grunde ved foden af Comorah. Om denne mægtige nation havde Herren sagt: „Og der skal ikke findes noget større folk på hele jorden." (Ether 1:43).
Medens jeg stod der på toppen af Cumorah og tænkte på denne tragiske scene, samtidig med at jeg så ud over det smukke landskab, hvor gengivelsen af evangeliet fandt sted, udbrød jeg i min sjæl: „Hvorledes kunne dette gå til?"
Svaret kom øjeblikkeligt, da jeg huskede, at Herren 1500 — 2000 år før jareditternes udslettelse, da deres forfædre var blevet guddomeligt ført bort fra Babelstårnet, „ville, at de skulle drage til det forjættede land, som var udvalgt for alle andre lande, og som Herren havde bevaret for et retskaffent folk."
„Og i sin vrede havde han svoret over Jareds brors (deres profet og leder), at de, der skulle besidde det forjættede land fra da af og til evig tid skulle tjene ham, den sande og eneste Gud, ellers ville de blive bortfejet, når hans vredes fylde kom over dem."
„Og nu kunne vi se Guds beslutninger angående dette land," skrev den fordums profet og historieskriver, „at det er et forjættet land, og at hvilket som helst folk, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive udryddet, når hans vredes fylde kommer over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem, når de er modne i synd og ugudelighed."
„Thi se, det er et land, der er udvalgt fremfor alle andre lande, og derfor skal de, som ejer det, tjene Gud eller blive udryddet; thi det er Guds evige beslutning." (Ether 2:7-10).
Ifølge denne beslutning angående Amerika blev jareditterne udslettet på den måde, vi lige har hørt, fordi de ved at gøre oprør mod Jesu Kristi love — dette lands Guds bud — blev „modne i synd og ugudelighed".
Jareditterne var ikke det eneste folk, som i fordums tid af Gud blev ført til dette udvalgte land for at vokse i retfærdighed og for at blive en mægtig nation, og for derefter at henfalde til ondskab, indtil de modnedes i synd og ugudelighed, hvorpå Gud besluttede at udslette dem.
Jeg fremhæver dette, at de „blev ført af Gud", fordi Herren, som jeg før antydede, sagde til dem, at de blev ført således, og at „ingen skal komme til dette land, uden at de bringes ved Herrens hånd."
„Derfor er dette land helliget dem, som han vil bringe. Og dersom de tjener ham efter budene, som han har givet, skal det blive et frihedens land for dem, og de vil aldrig komme i trældom; hvis det bliver tilfældet, er det på grund af deres ugudelighed; thi dersom ugudelighed kommer til at herske, skal landet blive forbandet for deres skyld; men for de retfærdige, skal det være velsignet til evig tid." (2. Ne. 1:6-7).
Denne anden civilisation, som jeg refererer til, nephitterne, havde sin blomstringstid i Amerika mellem år 600 f. Kr. og 400 e. Kr. Deres civilisation gik til grunde af samme årsag, på samme sted og på samme måde som jaredditternes.
Fra optegnelserne om deres dødskamp citerer jeg:
„Nu," siger Mormon, deres historieskriver, „slutter jeg mine optegnelser angående mit folks, nephitternes udryddelse. Og vi drog af sted foran lamanitterne ... ind i landet Cumorah ... og da vi havde indsamlet alle de tilbageværende af vort folk til Cumorahs land ... så mit folk med deres hustruer og børn, lamanitterns hære rykke frem imod sig, og med den forfærdende dødsangst som fylder alle ugudeliges bryst, beredte de sig på at modtage dem. Og de angreb mit folk med sværd og med buer og pile og med økser og med alle slags krigsvåben."
„Og mine mænd blev hugget ned, ja, alle mine ti tusinde, som var med mig. Og jeg faldt såret midt iblandt dem; men de drog forbi mig uden at gøre ende på mit liv."
„Og da de var gået igennem og havde nedhugget hele mit folk med undtagelse af fire og tyve, hvoriblandt var min søn Moroni, så vi som overlevede de døde af vort folk, om morgenen, ... fra toppen af Cumorah høj de ti tusinde af mit folk, som var blevet hugget ned ...
„ ... hele mit folk var faldet med undtagelse af de fire og tyve, som var hos mig, samt nogle få, som var flygtet til landene mod syd, og nogle få andre, som var løbet over til lamaniterne ..."
„Og min sjæl var martret af fortvivlelse ... og jeg råbte:
„O, I fagre! Hvor kunne I vige fra Herrens veje! ... Hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at modtage jer!"
„Se, dersom I ikke havde gjort dette, ville I ikke være faldet ..."
„O, I elskelige sønner og døtre, fædre og mødre, mænd og hustruer, I fagre, hvorledes kunne I falde! ..."
„O, om I dog havde omvendt jer, førend

denne store ødelæggelse kom over jer." (Mormon 6:1,4,5,7,9-11,15-19,22).

Nogen tid senere skriver Moroni:

„Se, jeg, Moroni, afslutter min fader Mormons optegnelser ... Efter det store og frygtelige slag ved Cumorah blev de nephiter, som var flygtet ind i det sydlige land, jaget af lamaniterne, indtil de alle var udryddet."

„Min fader blev også dræbt af dem, og jeg er alene tilbage for at skrive den sørgelige beretning om mit folks undergang." (Mormon 8:1-3)

De jareditiske og nephitiske civilisationers tragiske skæbne er et positivt bevis på, at Herren mente det, da han sagde: „det er et forjættet land, og ... hvilket som helst folk, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive udryddet, når hans vredes fylde kommer over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem, når de er modne i synd og ugudelighed." (Ether 2:9).

Denne udtalelse skrev Moroni, idet han henvender sig til os, som besidder dette land i dag: „Og dette kommer til jer, I ikke-jøder, for at I kan kende Guds beslutninger (ikke-jøder er det udtryk, der anvendes i Mormons Bog for at henvise til Amerikas nuværende indbyggere og til folkene i den gamle verden, hvor den kom fra). Dette kommer til jer, I ikke-jøder, for at I kan kende Guds beslutninger — så at I kan omvende jer og ikke fremture i synd til målet er fuldt, at I ikke nedkalder Guds vredes fylde over jer, som indbyggerne i landet hidtil har gjort."

„Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus." (Ether 2:11-12).

I 1492 blev Colombus ført af Gud til Amerika, hvilket skete i harmoni med Herrens udtalelse, der tidligere er citeret: „At ingen skal komme til dette land, uden at de bringes ved Herrens hånd." (2. Neph. 1:6).

Mellem år 590 og år 600 f. Kr. fortæller Nephi, idet han i et syn så tidens forløb: „Og se, der var iblandt folkene (dvs. blandt Europas folk) en mand, som var skilt fra mine brødres afkom ved de mange vande, og jeg så, at Guds ånd kom ned og virkede på manden, og han drog over de mange vande til ... det forjættede land."

„Og jeg så, at Guds ånd virkede på andre folk, og de kom ud af fangenskab og drog over de mange vande."

„Og det skete, at jeg så store skarer af ikke-jøder i det forjættede land." (1. Ne. 13:12-14).

Colombus bekræftede selv. at Han blev ført af Gud til dette land.

„I overværelse af dronning Isabella," siger Irving, hans levnedsskildrer, „udfoldede han sine planer med stor veltalenhed og begejstring, for han følte selv, som han bagefter erklærede, at *han var fyldt med ild fra det høje, og han betragtede sig selv som et redskab udvalgt af Himlene til at udføre denne store opgave* ... Hans søn Fernando nævner i sin biografi over sin far, at han ved en bestemt lejlighed sagde: *„Gud gav mig tro og bagefter mod, så jeg havde viljestyrke til at gennemføre rejsen."*

Og Colombus' testamente lyder således: *„I den hellige treenigheds navn, som inspirerede mig med tanken og bagefter gjorde det fuldstændig klart for mig, at jeg kunne sejle ud og komme til Indien fra Spanien ved at krydse havet mod vest."* (Nephi Lowell Morris: *Prophecies of Joseph Smith an Their Fulfillment*, siderne 289, 294-95. Deseret Book, 1945. Fremhævelser tilføjet).

Vi er her i dette udvalgte land, fordi Colombus blev ført hertil af Gud.

Gud gav os sejr i revolutionskrigen. Vi står i gæld til ham for vor nations uafhængighed. Han har skabt De forenede Staters grundlov „gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed." (L. & P. 101:80).

Han viste sig for profeten Joseph Smith sammen med sin elskede Søn, for at åbne en ny uddeling af Jesu Kristi evangelium her i dette land. Han har oprettet sin kirke her og har sendt repræsentanter for den ud til hvert hjørne af landet — og så vidt det er muligt til hele verden — for at forkynde og belære om dette lands Guds, nemlig Jesu Kristi, bud.

Han har pany åbenbaret den gamle beslutning og har gentaget den atter og atter: „Det er et land, der er udvalgt frem for alle andre lande, og derfor skal de, som ejer det, tjene Gud eller blive udryddet; thi det er Guds evige beslutning," angående dette land. (Ether 2:10).

Denne kundskab er blevet åbenbaret for os, for at vi „kan kende Guds beslutninger — så at (vi) ikke nedkalder Guds vredes fylde over (os), som indbyggerne i landet hidtil har gjort." (Ether 2:11).

Vi lever nu i tidernes fyldes uddeling, hvilken vil nå sit højdepunkt med Herren Jesu Kristi andet komme. Angående begivenhederne i denne forbindelse og om det, der er i vente for jordens indbyggere i tiden fra nu til den tid, sagde Herren for 144 år siden følgende:

„Guds vrede skal udøses uden mål over de ugudelige, ...

„Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre:

„Bered jer, bered jer for det, som skal komme, thi Herren er nær."

„Og Herrens vrede er optændt; thi på himlen kredser hans sværd, og det skal slå ned på jordens indbyggere ..."

„... Selve timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden — da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige."

„Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over ... verden." (L.&P. 1:9, 11-13, 35-36).

Nu, mine kære brødre og søstre overalt, både medlemmer af kirken og ikkemedlemmer, jeg bærer jer mit personlige vidnesbyrd, om at jeg ved, at det, jeg har fremlagt for jer i dag, er sandt — både det, der angår fordums begivenheder, og det der angår begivenheder, der skal komme. Den sag, vi står overfor, er klar og veldefineret. Det er op til os at vælge. Spørgsmålet er: Skal vi, som tilhører denne uddeling, omvende os og adlyde dette lands Gud, nemlig Jesu Kristi bud, eller skal vi fordsætte med at trodse dem, indtil vi er modne i synd og ugudelighed?

At vi vil omvende os og adlyde og derved gøre os fortjent til de velsignelser, der er lovet de retfærdige i dette land, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi, vor Forløsers navn. Amen.

I overensstemmelse med pagterne

Marion G. Romney

Kære brødre, når jeg tænker på problemerne i forbindelse med den hurtige vækst i kirkens medlemstal, forekommer det mig, at den af vore opgaver, der trænger sig mest på, er at omvende inaktive vordende ældster. Der er titusinder af disse brødre i kirken. Ulykkeligvis kommer der hvert år flere brødre i denne gruppe, flere end der kommer omvendte brødre.

Et studium af situationen fører uvægerligt til den konklusion, at der må gøres mere end der bliver gjort nu, for at opmuntre disse mænd til at ændre deres livsførelse. Der kræves noget mere end blot dette at opfordre dem indtrængende til at deltage i en eller anden fornøjelsesaktivitet, der lejlighedsvis arrangeres. Det, de trænger til, er *omvendelse*.

Websters Leksikon siger at *at omvende sig* betyder „at gå fra een tro eller kurs til en anden," at *omvendelse* betyder „en åndelig og moralsk forandring, der ledsager en tro eller overbevisning." Som ordet anvendes i skifterne, betyder *omvendt* ikke blot en fornuftsmæssig anerkendelse af Jesus og hans lærdomme, men også en tro der tilskynder til handling, en tro på ham og på hans evangelium, en tro, som fremkalder en forvandling, en virkelig *ændring* i ens forståelse af livets mening og af ens lydighed mod Gud — i interesser, i tanker og i adfærd. Selv om *omvendelse* kan nås trinvis, er man ikke virkelig omvendt i dette udtryks fulde betydning, medmindre man, eller før man af hjertet er en ny person. *Født påny* er det udtryk, skriften bruger.

Hos en person, der er fuldstændig omvendt, har ønsker om de ting, der er uforenelige med Jesu Kristi evangelium, forladt vedkommende for stedse, og til erstatning for sådanne ønsker har vedkommende fået kærlighed til Gud, med en fast og dominerende beslutnig om at holde hans befalinger. Paulus sagde til romerne, at en sådan person skal leve et helt nyt liv.

„Eller ved I ikke," sagde han, „at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv." (Rom. 6:3-4)

Peter lærte os, at for at leve det nye liv skal vi „undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær," og ved i sig at udvikle tro, dyd, kundskab, afholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed, og kærlighed får man „del i guddommelig natur". (Se 2. Pet. 1:4-7)

Den, der lever det nye liv, er omvendt. På den anden side siger Peter: „Og den, der mangler dette, er i sin kortsynethed blind og har glemt, at han er blevet renset fra sine tidligere synder." (2. Pet. 1:9). En sådan person er ikke omvendt, selv om han nok er døbt.

Der er et slående eksempel, på den forandring der er fremkaldt af omvendelse, i Mormons beretning om Kong Benjamins afskedstale. Denne prædiken var så magtfuld, at menneskemængden, da Benjamin holdt den, faldt til jorden, „for de havde set (sig selv) i deres egen kødelige tilstand . . . Og de råbte alle . . . O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses, thi vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn." (Mosiah 4:2.) (parentes tilføjet).

Da Kong Benjamin bemærkede deres ydmyghed, fortsatte han:

„Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting . . . ; tro, at han har al visdom og al magt både i himlen og på jorden . . .

„. . . tro, at I må angre jeres synder og forsage dem og ydmyge jer for Gud og i hjertets oprigtighed bede om, at han vil tilgive jer; og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem. (Mosiah 4:9-10).

Da han havde afsluttet sin tale, spurgte han dem, om de troede hans ord.

„Og de råbte alle . . . Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem." (Mosiah 5:2).

Og hvorfor var de så tillidsfulde? Fordi, som de sagde: „Herren, den Almægtiges ånd . . . har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt." „Og" fortsatte de, „vi er villige til at indgå en pagt med vor Gud om, at vi vil gøre hans vilje og være lydige mod hans bud i alt . . . resten af vort liv." (Mosiah 5:2,5).

Ville det ikke være vidunderligt, hvis alle vore inaktive mænd kunne bringes til dette stadium af omvendelse? Hvad gør I, som er præsidenter for ældsternes kvorummer, og som bærer et enormt ansvar for denne del af Herrens værk, for at omvende jeres mandlige medlemmer?

Mit forslag til jer er, at I overvejer og i oprigtighed fører den fremgangsmåde ud livet, der blev foreskrevet af Herren, da han sagde:

„Videre påhviler det præsidenten over ældsterne af præsidere over seksoghalvfemsindtyve ældster, at sidde i råd med dem og undervise dem i overensstemmelse med pagterne.

Dette præsidentskab adskiller sig fra præsidentskabet over de halvfjerds og er bestemt for dem, der ikke rejser omkring i verden." (L. & P. 107:89-90. Fremhævelse tilføjet).

Lær dem pagten. En pagt er en bindende og højtidelig aftale mellem to eller flere parter. Lige fra begyndelsen har Guds folk været et pagtens folk. Denne befaling fra vore dage til præsidenterne over ældsternes kvorummer om at *„undervise (deres medlemmer) i overensstemmelse med pagterne"* er ikke blevet ført ud i livet, som den skulle.

Der er ingen mand, som forstår, tror på og lever i overensstemmelse med

evangeliets pagter, der vil blive inaktiv i kirken. Når man forstår Jesu Kristi evangelium – som er Herrens nye og evigtvarende pagt – og gør sig klart, at man selv anerkendte det i åndeverdenen, kæmpede for det i kampen i Himlen og indgik til jordelivet ifølge Herrens løfte om, at den, der her viser sig trofast, skal arve evigt liv – enhver, der forstår dette, har den nødvendige baggrund for at forstå de pagter, man indgår her i jordelivet.

Jeg er overbevist om, at en manglende påskønnelse af betydningen af „den nye og evigtvarende pagt", som hører til evangeliet, er hovedårsagen til inaktiviteten blandt tusinder af kirkens medlemmer, Hvis I, som er præsidenter for ældsternes kvorummer, vil „undervise" jeres inaktive medlemmer „i overensstemmelse med" pagten og omvende dem, vil I kun have ringe besvær med at belære om de pagter, der indgås i dette liv. Uden en sådan kundskab har man intet mål i livet, ingen hensigt med det hele. Derfor har andre pagter ingen betydning.

Fornylig havde jeg i en flyvemaskine en oplevelse, som belyser dette punkt. Jeg sad ved siden af en fremmed, og jeg spurgte ham, hvad hans arbejde var. Efter at have svaret spurgte han mig, hvad jeg lavede. Dette førte til, at jeg spurgte ham, om han troede på, at han havde levet før sin fødsel og skulle leve efter døden. Det vidste han ikke. Han forestillede sig, at han måske kunne have levet før sin fødsel, og at han måske skulle leve på den anden side graven, men med hensyn til form, skikkelse og natur havde han ingen mening.

Jeg gennemgik så evangeliets plan for ham så kortfattet, som jeg kunne, idet jeg forklarede, hvem vi er, hvor vi kom fra, og hvor vi skal hen, og hvorfor vi er her.

„Storartet," svarede han, „det ville give mennesket et formål med sin levevis, en hensigt med livet." Netop. Det er nøjagtig det, der er hensigten med det. De pagter, vi indgår her i jordelivet, skal hjælpe os at opnå vort evige livs formål, som forklares i og muliggøres gennem evangeliets nye og evige pagt.

Den første pagt, vi indgår her, er dåbspagten. Jeg kender ikke nogen bedre forklaring på dåbspagten end den, Alma gav, da han sagde:

„Her er Mormons vande ... og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,

ja, og er villige til at sorge med dem, som sørger, og troste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden, så I kan blive forlost af Gud og blive regnet til dem, der horer til den første opstandelse, så I må have det evige liv,

så siger jeg jer, at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive dobt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin ånd over jer.

Og da folket nu havde hørt disse ord, begyndte de at klappe i hænderne af glæde og råbte: 'Det er vort hjertes ønske.'

Og Alma tog Helam ... og gik ud og stod i vandet og råbte, idet han sagde: O, Herre, udgyd din Ånd over din tjener, så han kan udføre denne handling i hjertets hellighed.

Og da han havde sagt disse ord, kom Herrens ånd over ham, og han sagde: Helam, med fuldmagt fra den almægtige Gud døber jeg dig som et vidnesbyrd om, at du har indgået en pagt om at tjene ham indtil døden med hensyn til det dødelige legeme, og må Herrens ånd blive udgydt over dig og må han skænke dig det evige liv gennem forløsningen ved Kristus, som han har beredt fra verdens begyndelse." (Mosiah 18:8-13.).

Herren betragter denne pagt, denne dåbspagt som værende så betydningsfuld, at han har pålagt os at forny den hver uge:

„Og for at du kan holde dig suldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag." (L. & P. 59:9).

Vi fornyer vor dåbspagt hver uge, når vi har nadverbønnernes ord i vore tanker, medens vi tager del i nadveren.

Foruden vor dåbspagt har vi, i lighed med alle dem der har det hellige præstedomme, endnu en speciel, hellig og yderst betydningsfuld pagt: Den „pagt, der horer til præstedommet." (L. & P. 84:39). Denne pagt er nedskrevet i det 84. afsnit i Lære og Pagter og lyder således:

„Thi de, der er trofaste, og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve.

Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende." (L. & P. 84:33-41).

Jeg har ofte tænkt, at hvis det var straffen, ville det måske have været bedre for mig ikke at have modtaget pagten end at have denne straf hængende over mig, hvis jeg brød den. Og så læste jeg det næste vers; og det lød: „Og ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme, som I har modtaget." (L. & P. 84:42).

Jeg vidste, at jeg kun havde een mulighed – det var at modtage det og ære det. Ud fra disse skrifter forekommer det mig at være fuldstændig klart, at hvis jeg modtog præstedømmet og ikke højnede min kaldelse i det, ville jeg gå glip af det evige liv; og hvis jeg undlod at modtage det

hellige præstedømme, ville jeg ligeledes komme til kort. Der er kun een sikker vej, og det er at modtage det og højne og ære min kaldelse i det. Det er den betydning jeg får ud at Herrens afsluttende udtalelse:

„Og nu giver jeg jer den befaling, at I skal vogte jer og give flittigt agt på det evige livs ord; thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund." (L. & P. 84:43-44).

Nu er der en fjerde pagt – vi har omtalt tre: den „nye og evige pagt", som hører til evangeliet, dåbspagten og „pagten, som hører til præstedømmet", – den fjerde og måske den mest betydningsfulde af de pagter, vi bør belære vore brødre om, er den nye og evige pagt, celestialt ægteskab.

Betydningen af disse hellige pagter, jeg netop har omtalt er af alvorlig karakter. Det er de højtidelige ting, som Herren vejleder os til at „gemme i vore hjerter og lade hvile over vort sind." (Se L. & P. 43:34).

De forpligtelser, de medfører, må imødekommes af alle, som skal modtage belønningerne. Vi er hver for sig ansvarlige og vil blive krævet til regnskab for andre, som bryder pagterne, og som vi er ansvarlige for, for så vidt at et sådant pagtsbrud er en følge af at vi undlader at undervise dem.

Herren har sagt, og jeg gentager det, at „det påhviler præsidenten over ældsterne at præsidere over seksoghalvfemsindstyve ældster, at sidde i råd med dem og undervise dem i overensstemmelse med pagterne."

„Lad nu derfor" sagde Herren, da han afsluttede den storslåede åbenbaring, der omhandler de forskellige embeders pligter inden for præstedømmet, „hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads." (L. & P. 107:89,99-100).

Gud hjælpe os til selv at efterleve pagterne og til at undervise dem, som Herren har sat under vor forvaltning og befalet os at undervise, beder jeg om i Jesu Kristi vor Forløsers navn. Amen.

Velfærdstjenesten

Marion G. Romney

Brødre og søstre, efter hvad jeg har hørt her i dag – og emnet er sandelig blevet dækket – er jeg blevet mindet om en oplevelse, som jeg havde for nogle år siden. Jeg tror, at det var én af de få gange, måske den eneste gang, at brødrene bad generalautoriteterne om at behandle et bestemt emne ved en stavskonference. Den uge tog jeg til Richfield, og broder Clifford Young tog til Monroe.

Begge byer ligger i Utah. De havde fået et kor af unge mennesker fra skolen til at synge i Richfield, mens jeg var der om morgenen, og så tog de over til Monroe om eftermiddagen og sang der, hvor broder Young var. Der skete det, at jeg talte om det tildelte emne om morgenen, og Clifford talte om det om eftermiddagen. Da vi aflagde vor rapport til De tolvs Råd, sagde broder Young, at det havde været en glimrende begivenhed; det eneste kedelige var, at de pågældende skoleelever havde været nødt til at lytte to gange til det samme emne. Præsident George F. Richards, der dengang var præsident for De Tolv, sagde: »Åh, det spiller ingen rolle. Jeg tror ikke, de var klar over, at I talte over det samme emne.«

Jeg tror, at I gennem de bemærkninger, som jeg nu fremkommer med, vil være i stand til at forstå, at jeg taler over det samme emne, som brødrene nu til morgen dækkede i deres vidunderlige præsentation.

Som biskop Brown sagde, består kirkens velfærdstjeneste af tre programmer: det originale velfærdsprogram, hvilket han karakteriserede som produktionsprogrammet, de personlige tjenester og tjenester indenfor sundhedsvæsenet.

Af disse tre programmer blev det gamle velfærdsprogram, nu kaldt produktions-distributions-programmet, først organiseret.

Dette program drejer sig om realiseringen af Herrens erklæring: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden.« (Første Mosebog 3:19.) Og også det andet store bud: »Du skal elske din næste som dig selv.« (Mark. 12:31.)

I ved selvfølgelig, hvordan disse bud i gammel tid blev realiseret. Som vi allerede har hørt, fortæller optegnelserne om Enoks dage, at »Herren kom og boede hos sit folk, og de levede i retfærdighed«.

»Så stor var Herrens herlighed, som hvilede over hans folk, at alle nationer frygtede ham ...

Og Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem«. (Mose Bog 7:17-18.)

Om de nephiter, som overlevede de katastrofer, der skete i Amerika på den tid, hvor Jesus blev korsfæstet, læser vi, at »det fire og tredivte år og ligeledes det fem og tredivte år gik, og se, Jesu disciple havde grundlagt en Kristi kirke i alle omliggende lande ...«

»De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller frie, men de var alle frigjorte og deltagere i den himmelske gave.« (4 Ne. 1, 3.)

I denne sidste uddeling gav Herren de hellige ordre til at tage sig af de fattige, og dette skete, før kirken havde været organiseret i 9 måneder. På samme tid sagde han til dem, at hvis de ikke gjorde således, var de ikke hans disciple. (Se L&P 38.)

Fem uger senere, den 9. februar 1831, åbenbarede han den forenede orden. (Se L&P 42.)

Inden der var gået en måned, talte han igen om dette emne,

idet han sagde til brødrene, at mens de ventede på ordenens oprettelse, skulle de »besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp«. (L&P 44:6.)

I løbet af de næste tre år og fire måneder havde de hellige bosat sig i Independence i Missouri og gjort et forsøg på at leve efter den forenede orden, men dette var mislykkedes for dem. De var derefter blevet drevet bort fra deres ejendomme i Jackson County, og Zions lejr var fra Kirtland taget til Missouri med det formål at få dem til at vende tilbage til deres hjem.

Dette var ekspeditionen ikke i stand til at gøre. Ved Fishing River i Missouri forklarede Herren den 22. juni 1834 grunden til, at det ikke var lykkedes for dem at genindsætte de hellige i deres hjem, som følger:

»Sandelig siger jeg jer, som er samlet for at lære min vilje angående mit arme folks forløsning.

Se, jeg siger jer, at var det ikke for mit folks overtrædelsers skyld – jeg taler om kirken og ikke om de enkelte medlemmer – så kunne de allerede nu have været forløst.

Men se, de har ikke lært at være lydige mod det, som jeg forlangte af dem, men er fulde af al slags ondt, giver ikke de fattige og lidende af deres midler, som det sømmer sig for de hellige.

De er ikke forenede efter den forening, som det celestiale riges lov fordrer.

Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig.«

Og så denne udtalelse:

»Mit folk må tugtes, til det har lært lydighed, gennem lidelser, om så skulle være.« (L&P 105:1-6.)

Kravet om at leve efter den forenede orden blev så trukket tilbage. Den ikke så omfattende tiendelov blev derfor åbenbaret, og har sammen med fasteloven, været den fremherskende i kirken indtil nu.

Efter at hjælpeforeningen blev organiseret af profeten Joseph i Nauvoo, udførte den et stort arbejde med at hjælpe de fattige. Siden da har der været mange frivillige kooperative projekter mellem de hellige.

Det næste omfattende program i kirken, som var rettet mod den forenede ordens principper, var vort velfærdsprogram. Under oktoberkonferencen i 1936 læste præsident Heber J. Grant: »Det første præsidentskabs budskab til kirken«, som jeg gerne vil citere noget af. Når jeg gør dette, vil jeg erstatte ordet *velfærd* med sikkerhed. Denne forandring i ordlyden blev foretaget af præsident Grant, kort efter at programmet blev bekendtgjort.

»Som vi lovede ved den sidste april-konference, har vi oprettet et velfærdsprogram i kirken ...«

»Det bekendtgjorte formål, der var blevet fastsat for kirken gennem dette program, gik ud på, inden 1. oktober 1936, gennem et fuldstændigt frivilligt gavesystem, betalt i kontanter eller naturalier, at samle tilstrækkeligt med mad, brændsel, tøj og sengeklæder før gennem den kommende vinter at forsyne enhver trængende og værdig familie i kirken, som ikke selv var i stand til at skaffe sig disse ting, for at intet medlem af kirken skulle lide nød i disse hårde og kriseramte tider«.

Jeg var dengang biskop, og overværede den konference for 39 år siden, da dette budskab blev læst. Jeg husker godt, at efter dette råd, byggede vi i kælderetagen i vor kirke nogle rum til opbevaring, og samlede tøj og grundelementerne indenfor fødevarer.

Men for at gå videre med præsident Grants budskab:

»Vort hovedformål var, såvidt det var muligt, at opstille et system, under hvilket ledigggangens forbandelse kunne afskaffes, arbejdsløshedsunderstøttelsens onder afskaffes og uafhængighed, flid, trivsel og selvrespekt endnu en gang kunne blive oprettet blandt vort folk. Formålet indenfor kirken er at hjælpe folk til at hjælpe sig selv. Arbejdet skal igen sættes i højsædet som det herskende princip indenfor kirkens medlemmers liv.

Vor store leder, Brigham Young, sagde under lignende omstændigheder:

'Sæt de fattige til at arbejde – med at opdyrke frugthaver, sætte hegn op, grave grøfter eller andre nyttige ting, og sæt dem således i stand til at købe mad og livets andre nødvendigheder.'

Denne formaning er lige så aktuel i dag, som da Brighem Young fremsatte den.«

Præsident Grant fortalte da, hvad der indtil den dato var blevet opnået og fortsatte:

»Hvert ward og hver stav forventes at se de nødvendige kendsgerninger i øjnene, ved ikke blot at drage omsorg for sig selv, men også hjælpe andre ward og stave. Det er ikke på nogen anden måde muligt at udføre det arbejde, som kirken har til hensigt at gøre. Men kun få stave og ward er i den situation, at de med fuld ret kan være tilfreds ved blot at sørge for deres egne.

Dette store arbejde må usvækket fortsætte gennem vintermånederne i alle retninger og gennem alle mulige aktiviteter, som er mulige på denne barske årstid. Når foråret kommer, må de forholdsregler, der tages vedrørende forsyning af mad, fordobles. Vi vil da let blive i stand til at klare os bedre end i år, fordi vi kan begynde vort arbejde, når plantningssæsonen begynder.

Vi må ikke tænke på at ophøre med vore usædvanlige anstrengelser, før nød og lidelse forsvinder fra vor midte.

Ansvaret for at sørge for, at ingen er sulten, frysende eller utilstrækkeligt påklædt, hviler på biskopperne, således at enhver af dem har ansvaret for medlemmer i deres eget ward. Han skal tage enhver kirkelig organisation i sit ward til hjælp i dette arbejde. Hvad hjælp uden for wardet angår, skal han sørge for den nødvendige assistance fra sit stavspræsidentskab. De vil sørge for at hente hjælp fra den regionale organisation, og denne vil fremskaffe den fra kirkens præsiderende biskopråd, hvis hovedansvar som et hele er at sørge for kirkens fattige.

Herren har allerede i rigt mål velsignet sit folk for dette store foretagende, og han vil fortsætte med at udgyde sine velsignelser, så længe folk gør deres pligt overfor de fattige.

For mange, mange generationer siden sagde Herren til det gamle Israel, idet han indtrængende bad dem om at betale deres tiende til hans forråds hus:

»Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i

mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers HERRE, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.«
Til denne generation har Herren sagt:
»Og hvis I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig, og det skal lægges frem for min kirkes biskop og hans rådgivere, to af ældsterne eller højpræsterne, som han har udvalgt eller vil udvælge i dette øjemed.«
Og Herren tilføjede denne formaning:
»Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige.«
Jacob, som talte til Nephis folk, sagde:
»Men førend I søger efter rigdom, søg Guds rige. Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger den i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og bringe den syge og nødlidende lindring.«
»Vi skænker hver og én af jer Herrens velsignelser. Vi beder fortsat Herren om at inspirere sit folk, således at vi engang vil blive i stand til at tage os af alle de værdige iblandt os, som har mødt store prøvelser i disse hårde tider.«
Efter at have læst det øverste Præsidentskabs budskab, fortsatte præsident Grant med disse bemærkninger om, hvorledes de af kirkens medlemmer, der var ansat i regeringens arbejdsprojekter, burde opføre sig:
»Når vi appellerer til folk om fortsat at arbejde for velfærdsprogrammet, beder vi dem om at arbejde energisk. Det blev fortalt mig, at min far, som havde overopsyn med det offentlige arbejde i gamle dage ... sagde:
»Jeg kan udpege de mænd, som kun arbejder for at tjene penge og de mænd, som arbejder for at udføre en opgave.«
Jeg ønsker at henlede opmærksomheden på en udtalelse af præsident Brigham Young:
»Min erfaring har lært mig, at det aldrig er nogen velsignelse bare at uddele penge, mad, tøj eller andre fornødenheder til nogen mand eller kvinde, hvis de er raske og kan arbejde og tjene, hvad de behøver. Så længe, der er en eller anden form for arbejde, de kan udføre, bør de gøre det. Jeg har gjort dette til et princip, og jeg prøver på at handle i overensstemmelse med det. At følge en modsat kurs ville ruinere ethvert samfund og gøre dets borgere til driverter.
Og hvad der ville ruinere et samfund, ville ruinere en stat, og forresten også en nation.« (*Conference Report*, okt. 1936, siderne 2-6.)
I deres budskab gjorde præsidentskabet det krystalklart, at deres formål med at organisere velfærdsprogrammet havde to sider: For det første at sørge for, at intet værdigt medlem af kirken lider på grund af mangel på livets nødvendigheder; og for det andet, at enhver, som kan arbejde, får arbejde at udføre.
På den konference, hvor velfærdsprogrammet blev bekendtgjort, og hvor dette budskab blev læst, sagde præsident J. Reuben Clark:
»Arbejde er noget stort. Det er denne jords lov. Da Adam blev fordrevet, fik han dette prægtige budskab: 'I dit ansigts sved skal du spise dit brød'. Mennesket, som det er, ville ikke og kunne ikke have eksisteret uden offentliggørelsen af denne lov. Enhver form for arbejde er godt for mennesket.
Den store engelske digter Milton (1606-1674) giver i sit vidunderlige digt: »Paradise Lost«, sin hyldest til arbejdet, en hyldest, som han udtrykker, efter at han har givet os synet af Adam og Eva i Edens Have:
»Gud har for mennesket tilvejebragt skiftevis arbejde og hvile,
andre skabninger strejfer hele dagen ledige omkring og behøver mindre hvile;
mennesket har fået sit daglige arbejde
med krop og sjæl tildelt,
hvilket bekræfter hans værdighed og himlens overvågning af hans veje;
mens andre dyr strejfer planløst om og Gud ikke tager sig af deres handlemåde.«
»Kære brødre og søstre, hvis vi blot kunne fatte den værdighed og æren, der er ved arbejde, ganske uanset arten af det pågældende arbejde, ville mange af de problemer, som vi lider under, kunne løses. Igennem hele menneskets eksistens har der endnu ikke været nogen plan, som mennesket retfærdigt kan leve efter i ubeskæftigethed, og jeg tror ikke, at en sådan plan nogen sinde kan blive udtænkt.« (*Conference Report*, okt. 1936, side 112.)
Fra velfærdsprogrammets begyndelse har det været vor erfaring, at det er lettere at producere, hvad der er nødvendigt til livets ophold, end at finde beskæftigelse for og sætte de ubeskæftigede i arbejde. Vore beretninger fra 1974 og 1975 viser, at kun omkring 1/4 af de, som modtager assistance fra programmet, har arbejdet for det, de har modtaget. Dette kaster en mindre smigrende glans over os, præstedømmeledere. Det er på tide, at vi sætter det lange ben foran og fremskynder vor fart i så henseende.
I en bestemt fase af vort program er ca. 300 stave involveret i velfærdstjenestens hovedprogram for arbejdsanvisning. I 1974 fandt 17.346 personer beskæftigelse gennem kirkens arbejdsanvisninger. Selvom vi er tilfredse med den foreliggende deltagelse fra præstedømmet med hensyn til beskæftigelsessituationen, forøger den nuværende nedgang behovet for opmærksomhed mod dette område. Større aktiv deltagelse i dette program værdsættes i høj grad og vil blive af stor værdi.
Vi må aldrig glemme, at vort hovedformål i dette velfærdsprogram er at afskaffe »lediggangens forbandelse«, afskaffe »almissens onder« og endnu en gang oprette »flid, trivsel og selvrespekt« blandt vort folk, således at »arbejdet igen skal blive sat i højsædet som det ledende princip i kirkens medlemmers liv«. (Se *Conference Report*, okt. 1936, side 3.)
I den fase af programmet, der drejer sig om velfærdsproduktionen, er vort rygte lidt bedre. »Det forventes, at hvert ward og hver stav«, sagde præsidentskabet, »ser i øjnene, at det er nødvendigt, at de ikke blot sørger for sig selv, men også hjælper andre ward og stave.« (*Conference Report*, okt. 1936, side 4.)
Fuldførelsen af denne forpligtelse kræver, at ethvert ward – af sig selv eller i samarbejde med andre ward, opbygger et *produktionsapparat*. I de første fem år – fra 1936–1941 – rejste ældste Melvin J. Ballard og præsident Lee (dengang

stavspræsident) overalt til stavene indenfor kirken og organiserede velfærdsområder og underviste i programmet. Derefter fik jeg af brødrene den opgave hvert år igennem 15 år at mødes med stavs- og wardslederskabet i alle stave i De forenede Stater og Canada. Dette gjorde jeg sammen med mine rejsefæller. Det var vort ansvar at undervise i programmet, opstille et produktionsbudget for det følgende år og indtrængende bede hver biskop, individuelt eller i samarbejde med andre biskopper, om at opbygge et produktionsapparat.

Proceduren for belæring med hensyn til kirkeligt velfærd har nu ændret sig, men programmets formål forbliver det samme. Dets principper er evige. Det er evangeliet i sin fuldendte form – den forenede orden, som vi bevæger os henimod.

De sidste oplysninger viser, at ca. 73% af wardene i U.S.A. og Canada tager del i velfærdsprojekterne. Herefter henstår ca. 27% – over 1.000 ward – som ikke har del heri. Brødre – vil I være så venlige at sørge for, at dette tomrum bliver opfyldt?

Lad os se os omkring, brødre, og lad os prøve at forstå tidernes tegn. Vi må prøve at forstå, at den tid nærmer sig, som Herren talte om, da han sagde:

»Se, det er den forberedelse, hvormed jeg forberedte jer, og den grundvold, og det eksempel, jeg giver jer, hvormed I kan opfylde budene, som er givet jer,

så kirken gennem mit forsyn kan være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden, trods de trængsler, der skal komme over jer.« (L&P 13:4.)

Lad os så hurtigt gå ind i en sådan stilling, at vi kan udfylde vore opgaver indenfor velfærdsbudgettet med varer, der er produceret ved hjælp af vore egne projekter, fremfor ved hjælp af penge.

Hvad der hidtil er blevet sagt ved hjælp af disse bemærkninger drejer sig kun om én side af velfærdstjenesten. De andre programmer er af lignende betydning.

Den hjælp, opmuntring, hvile og rehabilisering, de hjem, der er blevet forsynet, de kammeratskaber, der er blevet oprettet, det håb og den fred, der er blevet inspireret til, foruden andre næstekærlige og godgørende tjenester, ydet gennem vort sociale tjenesteprogram, er uvurderlige. De kan ikke vurderes med nogen pengemæssig værdi.

Vort nyligt etablerede program – sundhedstjenesten – yder en særlig form for tjeneste.

Vi er nu til morgen blevet indviet i nogle af aktiviteterne indenfor disse programmer.

Et af biprodukterne ved disse programmer er rigelig financiel hjælp til andre kilder, hvortil omkostninger ved de tjenester, som vi yder, ville komme, hvis vi ikke udførte dem frivilligt. I løbet af perioden fra 1. juli 1974 til 30. juni 1975 ydede vi f. eks. gennem vore velfærdstjenester – med undtagelse af indirekte assistance som kapitaludgifter og generalomkostninger – hjælp til en pengemæssig værdi, der oversteg 20 mill. dollars.

I U.S.A. udgør kirkens medlemmer ca. 1% af den samlede befolkning. Det betyder, at hvis alle andre ydede hjælp på den måde, som vi gør, ville værdien af denne hjælp udgøre mindst 2 milliarder dollars.

Efterhånden, som vi skynder os at indsamle medlemmer til folden i områder, hvor velfærdstjenesternes grundsætninger hverken er forstået eller praktiseret, behøver vi erfaren hjælp.

Vi beder derfor jer stavspræsidenter og biskopper hjælpe os med at finde modne, erfarne gifte præstedømmeledere, som kan kaldes til fuldtidsmissionærer i velfærdstjenesten. Disse par skal assistere præstedømmelederne med at udvikle disse områder indenfor kirken, ved at undervise i de fundamentale principper indenfor velfærdstjenesten og ved at have tilsyn med missionærer indenfor sundhedstjeneste og landbrug.

Velfærdstjenestens missionærpar bør have følgende kvalifikationer:

1. Broderen bør have tjent som biskop, stavspræsident eller i en lignende kirkelig stilling, hvori han har fået førstehåndserfaring om administration af velfærdstjeneste.
2. De bør ikke have børn, som i øjeblikket er afhængige af dem.
3. De bør være økonomisk, fysisk og følelsesmæssigt forberedt til at tjene i en mission, der strækker sig over 18–24 måneder i områder som Latinamerika, Asien og øerne i Stillehavet.
4. De bør opfylde alle standarderne for værdighed.

Der er særligt behov for søskende med færdighed i sprog eller med evnen til hurtigt at lære et sprog. De bør være i stand til at yde et effektivt »skygge«- eller støttende lederskab.

Vi er overbevist om, at en reflektion under bøn af medlemsskaberne indenfor hver stav og hvert ward vil resultere i, at man finder par, i besiddelse af disse kendetegn.

Brødre og søstre, jeg har et vidnesbyrd om dette store arbejde. Vi elsker jer og sætter pris på det store arbejde, I yder, og det endnu større arbejde, I skal udføre. Må Herren velsigne os. I Jesu Kristi navn. Amen.

Slægtsforskning

Eldred G. Smith

I begyndelsen satte Gud Adam på jorden og gav ham herredømme over fiskene og fuglene og dyrene og over hele jorden. Det kunne måske forekomme nogle mennesker i dag at være en ophøjet stilling, men selv om Adam havde herredømme over hele jorden, sagde Gud: „Det er ikke godt for mennesket at være ene" (1. Mos. 2:18). Og han gav Adam kvinden Eva til at være ham en ledsager og medhjælp. Så gav Gud dem den første store befaling, at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden.

Vi får ikke noget at vide om, hvor længe de levede i Edens Have, før de spiste af frugten på træet til kundskab om godt og ondt og blev kastet ud af

haven for at påbegynde deres jordeliv. Det punkt, jeg gerne vil gøre klart, er, at Gud selv oprettede den første familieenhed. Ægteskabet er ikke en institution, der er blevet udviklet af mennesket, og som tiden er vokset fra, og som kan kastes over bord, efterhånden som mennesket gør fremskridt. Alt hvad der i vort liv er os nærmest og kærest har forbindelse med vor familie. Kærlighed har sit center her, og hvor kærligheden er, der finder vi også lykken.

Det er i sandhed ikke godt for mennesket at være ene. Herren har i sin visdom tilvejebragt en måde, hvorpå mennesket kan blive lykkeligt på denne jord og fortsætte denne lykke og glæde gennem al evighed; den største glæde og lykke findes i familien. Det har været sådan på jorden, siden begyndelsen. Hvorfor skulle det så ikke blive på samme måde i den næste tilværelse? Denne familieenhed er så betydningsfuld, at Herren har kundgjort os, at alle familier på jorden nødvendigvis må besegles til hinanden.

Ved tusindårsrigets slutning skal alle Adams efterkommere, som anerkender evangeliet, gennem præstedømmets magt være beseglet til hinanden som een stor familie. Denne præstedømmets magt består i at kunne besegle på jorden, hvorpå det skal være beseglet i Himlen, og at binde på jorden, hvorpå det skal være bundet i Himlen. Ethvert menneske, som kommer til denne jord, skal have lejlighed til at modtage alle velsignelserne ved disse beseglinger, hvis han eller hun vil acceptere dem, nogen tid før afslutningen af tusindårsriget. Der ville ikke være nogen retfærdig Gud, hvis det var anderledes. Disse beseglende velsignelser opnås for det første ved dåbsordinansen, hvorved man indtræder i Jesu Kristi Kirke. Derefter skal hustruen besegles til ægtemanden for tid og al evighed, og de børn, som er født uden for dette ægteskab, skal besegles til deres forældre, for at de kan modtage velsignelserne, som om de var født under den nye og evige pagt.

De, som er døde uden denne lov, har det privilegium at kunne modtage denne velsignelse ved stedfortræder. Det er her, vort ansvar ligger. Vi må først forkynde evangeliet for de levende. Derefter må vi samle optegnelserne om de af vore slægtninge, som døde uden loven, for at dette store og vigtige arbejde kan udføres for dem.

Lad os citere profeten Joseph Smith i afsnit 128 af Lære og Pagter. „Og lad mig nu forsikre jer, mine højt elskede brødre og søstre, at disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse, som Paulus siger om fædrene, at de ikke kan fuldkommes uden os', ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde" (L. & P. 128:15) (Se også Heb. 11:40).

Da Paulus belærte korinterne om opstandelsens grundsætninger, bekræftede han sine udtalelser ved at sige: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29). Dette viser, at det på Paulus' tid var brugt at udføre stedfortrædende dåb for de døde.

En af de første instruktioner, profeten Joseph Smith fik af englen Moroni, var citatet fra Malakias 4:5-6. Moroni citerede således:

„Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag komme. Og han skal plante i børnenes hjerter de fortjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Om det ikke var således, ville hele jorden fuldstændig blive øde ved hans tilkommelse (Joseph Smith 2:38-39).

Profeten Joseph Smith har sagt:

„Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden, er at søge efter vore døde. (Profeten *Joseph Smiths Lærdomme*, side 430).

Det betyder, at dette dåbs- og beseglingsarbejde skal udføres for alle Guds børn, som vil anerkende det — ikke blot for dem, der lever på jorden nu, og som er medlemmer af kirken, men for alle vore forfædre, og for alle, som har levet på jorden, og som vil anerkende Jesu Kristi evangelium.

Herren er med til at virkeliggøre dette store arbejde, førstegang i Kirtland Templet i april 1836, da profeten Elias gengav beseglingsnøglerne til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Derefter har han sendt nogle specielle ånder til jorden, ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne udvalgte evangeliske forvaltning — tapre, stækre ånder, som ville anerkende evangeliet. Disse bliver nu sendt ud til alle dele af verden. Sådanne udvalgte ånder antager evangeliet, når det bliver præsenteret for dem. Ud fra denne kerne udvikler det sig, så andre af deres familiemedlemmer og venner også antager evangeliet. De kommer til Herrens tempel og bliver beseglet, hvorefter de som stedfortrædere udfører beseglingen for deres forfædre.

Imidlertid gør Herren endnu mere for at fremme dette arbejde. Han har sendt andre udvalgte ånder til verden, som er blevet velsignet med særlig kundskab og oplæring, så de kan udvikle videnskabelige hjælpemidler og udstyr, der kan sætte fart i arbejdet og således muliggøre den ellers umulige opgave at indsamle, sortere, oplagre og kontrollere navne for at undgå dobbeltarbejde og for at organisere arbejdet. Det er næsten et mirakel. Alt hvad Herren kan gøre for at lette arbejdet for os, bliver gjort. Drager I nytte af disse hjælpemidler?

Værdsætter vi disse velsignelser? Mange, som er blevet omvendt til evangeliet, vil gerne yde store anstrengelser og betale store summer for at få mulighed for at blive beseglet til deres forældre og betragter det som umagen værd.

Derefter er det nødvendigt, at vi indsamler alle de optegnelser om vore forfædre, som vi har mulighed for. Jeg mener ikke blot et halvhjertet forsøg. Søg flittigt, bestandigt og med en bøn i hjertet. Vent ikke på et belejligt tidspunkt — et belejligt tidspunkt kommer muligvis aldrig. Udsæt ikke, til I bliver gamle, når vi ikke er i stand til at gøre andet. Vi ved aldrig, hvad morgendagen vil bringe, og vi må sørge for, at beseglingen for hver eneste fa-

miliegruppe bliver udført. Der er ingen, der kan unddrage sig ansvaret for dette arbejde. Vi vil ikke kunne undskylde os med, at vi troede, at en tante eller en anden af vore slægtninge udførte arbejdet.
En ung dame, en genealog, fik dette spørgsmål stillet: „Hvad nu hvis man finder en uønsket egenskab hos en person i sin slægt, som f.eks. en røver, en straffet person eller lignende?“ Hun svarede: „Mit ansvar berører ikke, hvordan han levede, men kun at han levede og døde. Trods alt skylder jeg ham min eksistens, og den eneste måde, hvorpå jeg kan betale ham den gæld, er ved at udføre dåbs- og beseglings- arbejde for ham. Han må så selv afgøre, om han vil antage det.“
Det er et ansver, der påhviler hver enkelt af os. Ikke een eneste af os kan blive fuldkommen uden at have udført dette arbejde. Jeg tvivler på, om Herren vil antage vor undskyldning om, at vi har haft så travlt med andet arbejde i kirken, at vi ikke kan bruge tid til genealogi. Alt det vi ikke udfører af det vi burde, skal udføres af en anden, for gøres skal det. Hvis vi viger tilbage for vort ansvar, hvordan kan vi da forvente at modtage velsignelserne?

Må jeg til dem, der er spredt rundt omkring i verden, sige et opmuntrende ord? Tab ikke modet, vær flittige, stol på Herre, så vil han hjælpe jer. I er sandsynligvis blevet anbragt på det sted, hvor I er, for at udføre et særligt stykke arbejde med indsamling af optegnelser, eller for at udføre en særlig missionæropgave. Hvis I vil give Herren lov til de, vil han hjælpe jer til at få heldet med jer i arbejdet, og han vil give jer stor glæde ved det.

Mange gode medlemmer af kirken har mange gode optegnelser liggende i skuffen. De har indsamlet optegnelserne, men de har endnu ikke sendt dem ind for at få tempelarbejdet udført for dem. Sørg for at få disse optegnelser sendt til templerne. Mange venter måske på den anden side på, at dette arbejde skal blive gjort. Lad os følge præsident Kimballs slogan: „Gør noget ved åt?“ „Jeg tror, det kunne være slogan for denne konference — „Gør noget ved det!“

Må Herrens velsignelser hvile over alle dem, som er flittige i dette arbejde, så vi kan berede vejen for hans komme. Jeg vidner for jer, at dette er Herrens værk, i Jesu Kristi navn. Amen.

At berede Herren et velskikket folk

Delbert L. Stapley

Mine elskede søstre, brødre og venner.
Forud for Frelserens fødsel blev der givet mange profetier, der fortalte om hans komme til jorden. De gamle profeter åbenbarede begivenheder, som ville gå forud for hans fødsel. De beskrev hans jordiske mission og gjorde det således muligt for verdens folk at genkende ham som deres Frelser, Herre og Gud. Selv om Israels hus ejede en nedskrevet optegnelse om talrige profetier om Kristi tidlige liv, sendte vor himmelske Fader en særlig budbringer, Johannes Døberen, „så han kan berede Herren et velskikket folk“ (Lukas 1:17).
De gamle profeters forudsigelser med hensyn til Kristi fødsel, liv og gerning blev opfyldt, og de, som oprigtigt troede, var parat til at acceptere og følge ham. Når dette er tilfældet, så kan vi med rimelighed gå ud fra, at de begivenheder, der er profeteret om med hensyn til hans andet komme, også vil finde sted.
Hen imod slutningen af Kristi jordiske gerning henvendte hans disciple, som var foruroliget over hans belæringer om verdens ende, sig til ham, „mens de var alene med ham (og) sagde: ‚Sig os, når skal dette ske? Og hvad er tegnet på dit komme og verdens ende?‘
Da svarede Jesus og sagde til dem: ‚Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild‘.“ (Matt. 24:3-4)
Frelseren forklarede derpå sine disciple de tegn og begivenheder, som ville ske forud for hans andet komme. De står beskrevet i det 24. kapitel af Mattæus-evangelist og fortjener omhyggeligt studium.
Jesus fortalte sine disciple, at der skal råde megen ugudelighed. Falske kristne skal føre mange vild; falske profeter skal opstå og gøre store tegn og undergerninger for at besvige de udvalgte, og store prøvelser skal komme. Der skal være krige og rygter om krige, nationer skal rejse sig mod nationer, der skal være hungersnød og jordskælv og ødelæggelsens ‚vederstyggelighed‘, som profeten Daniel talte om.

Skrifternes profetier om de begivenheder, der skal gå forud for Kristi andet komme, tjener som vejledning og advarsel for alle jordens indbyggere. Bør vi ikke lytte til disse advarsler, når vi er vidner til, at tegnene bliver opfyldte?

Således som Johannes Døberen blev sendt forud for Kristi fødsel for at berede vejen for hans gerning, således sendte Gud en profet for at påbegynde denne sidste forvaltning af hans evangelium som forberedelse til Frelserens andet komme. Profeten Joseph Smith bevidnede for en tvivlende verden, at Jesus er Kristus og virkelig Guds Søn.

Herren gentog i en sidste-dages åbenbaring, at der i de sidste dage skulle være prøvelser, ødelæggelser, ulykker og nedbrydende kræfter:
„Og på den dag skal der høres om

krige og rygter om krige, og hele jorden skal være i bevægelse ...
Og menneskenes kærlighed skal blive kold, og lovløsheden blive mangfoldig ...
Og i den slægt skal der findes mennesker, der skal blive taget bort, førend de har set en susende svøbe, thi en hærgende sygdom skal dække landet ...
Og der skal også være jordskælv forskellige steder og store ødelæggelser. Dog vil menneskene forhærde deres hjerter mod mig og gribe til sværdet mod hinanden og slå hinanden ihjel." (L. & P. 45:26-27, 31, 33)

I mange år har der været krig et eller andet sted i verden, og de bestandige rygter om forestående krige piner mange nationer idag. Nationer rejser sig mod nationer.

Der findes mange ustabile regeringer. Nogle er styrtet. Der finder en bestandig nedvurdering af begrebet som ærlighed, pålidelighed og retskaffenhed blandt politikere, embedsmænd og forretningsledere.

Verden er ved at være moden i ugudelighed. Der findes mange mennesker, som ikke betænker sig på at bedrage og føre folk ind på mørkets og syndens stier.

Der findes nogle, som falskeligt påstår, at de er Kristus, eller profeter, og med deres snuhed og bedrageri skaffer sig mange tilhængere.

Hungersnød og sygdomme regerer. Jordskælv bliver bestandigt hyppigere og af større voldsomhed. Det er også tilfældet med andre naturkatastrofer. Satan har stor magt over menneskene, og der findes endog nogle, som offentligt erklærer at være hans disciple og tilbeder ham.

Verden er idag fuld af mennesker, som har forsaget aller glemt Gud. De prøver at forandre hans love ved at udøve deres egne kødelige love. Måske er Gud for dem ikke „moderne" nok. De glemmer, at Guds bud er evigtvarende og uforanderlige. Jeg stiller dette spørgsmål: Er det muligt for skabningen nogensinde at blive klogere end *Skaberen?*

Vore retsinstitutioner erstatter Guds love og bud med menneskeskabte love. Gud er ikke død. Han forbliver evig den samme – resolut, bestemt, uforanderlig men fuld af kærlighed og omsorg for sine børn.

Det ondes magt står over for Guds kraft. Satan udøver i øjeblikket stor magt over menneskenes og nationernes handlinger. Hvis nationernes ledere følger deres egen kurs, vil misforståelser og problemer forøges, medførende endnu større gnidninger og spænding.

Herren instruerede profeten Joseph Smith: „Bered jer, bered jer for det, som skal komme; thi Herren er nær" (L. & P. 1:12).

I denne sidste forvaltning af hans gerning, advarede han: „Bered jer på Herrens store dag" (L. & P. 133:10).

Lad os sikre os, at vi virkeligt forstår hvad der er det vigtigste for at berede os til Herrens andet komme til jorden, og ved vores adlydelse og trofasthed undslippe hans straf.

Det efterfølgende er vigtigt at overveje. Vi må bringe vor tilværelse og vort hus i orden. Det betyder en ransagning af vore sjæle, indrømmelse af det vi har gjort forkert, og omvendelse hvor der er behov for det. Det betyder at holde alle Guds befalinger. Det betyder at elske vor næste. Det betyder at leve et forbilledligt liv. Det betyder at være gode ægtemænd og hustruer. Det betyder at opdrage i og belære vore børn om retskaffenhed. Det betyder at være ærlig i alt, hvad vi foretager os, både i forretninger og i hjemmet. Det betyder at udsprede Jesu Kristi evangelium til alle mennesker i verden.

Herren har sagt: „Se, jeg vil fremskynde mit værk til sin tid" (L. & P. 88:73).

Det haster med dette arbejde. Tiden er ved at blive kort. Denne fornemmelse af at det haster med at fremme Herrens rige i disse sidste dage opstår ikke af panik, men ud fra ønsket om at handle hurtigt og sikkert for at rette og styrke hans rige blandt alle de, som søger evangeliets lys og sandhed, der er Guds livsplan for alle hans børn.

Gud vil fremme sit værk ved at åbne Himlene og sende himmelske budbringere til sine profeter for at advare sine børn om at berede sig til hans andet komme.

Kristus har fremhævet: „Det er den elvte time og sidste gang, jeg vil kalde arbejdere til min vingård" (L. & P. 33:3).

Ved at oprette sin sidste-dages-kirke, har Frelseren tilkendegivet, at dette er sidste gang, hans rige vil blive oprettet på jorden. (Se L. & P. 27:13).

Profeten Daniel åbenbarede, da han talte om Guds værk i de sidste dage, at Himlens Gud vil oprette et rige, der aldrig skal ødelægges og heller ikke overlades til et andet folk, og det skal bestå for evigt. (Se Daniel 2:44)

Denne forvaltning af evangeliet er derfor den sidste. Herren har aldrig antydet, at hans kirke i de sidste dage skulle svigte. Gud vil til sidst triumfere over alle sine fjender, inkluderende hans ærkefjende, Satan. Det vil helt bestemt være til vort gavn at være på Herrens side ved at holde hans bud og love. I disse afgørende sidste dage er vort ansvar for at advare verden af vital betydning. Frelseren sagde:

„Høsten er stor, men arbejderne er få; bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst" (Lukas 10:2).

For at kunne imødegåe denne udfordring til at udsende flere arbejdere til indhøstningen af sjæle, kalder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige et øget antal missionærer fra hele verden til at prædike Kristi evigtvarende evangelium til enhver nation og slægt, ethvert tungemål og folk.

Herren advarede sit folk: „Og videre siger jeg jer: Herrens tilkommelse er nær, og den vil overraske verden som en tyv om natten" (L. & P. 106:4).

Han sagde også: „Thi se, Gud Herren har udsendt sin engel, som råber midt i himlen og siger: Bered Herrens vej, gør hans stier jævne, thi hans tilkommelses time er nær"

Hvordan skal vi imødegå den udfordring at berede kirkens medlemmer og verdens mennesker til Kristi andet komme og være sikker på, at de er parate til at modtage ham? Lyt til denne advarsel og dette råd:

„Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller giver agt på profeternes

eller apostlenes ord, skal udryddes af folket.

Thi de er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt.

De søger *ikke* Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen." (L. & P. 1:14-16, fremhævelse tilføjet)

Og igen sagde han: „Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L. & P. 1:38)

Herren har sat profeter, apostle og lærere i sin kirke til at tyde og udpege vejen for sit folk i både åndelige og timelige affærer. Rettighederne, myndighederne, og præstedømmets kraft hos disse ledere stammer fra Frelseren selv. Sikkerhed ligger i at følge rådene fra guddommeligt udpegede ledere.

Vi i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er velsignede, at vi har en levende profet i blandt os. Præsident Spencer W. Kimball. Jeg bærer vidnesbyrd om hans guddommelige kaldelse. Han er min lærer, min leder og mit forbillede. Jeg støtter og opretholder ham med min tro og mine bønner. Jeg har fuldstændig og urokkelig tillid til hans profetiske kaldelse og guddommelige ledelse. Hans karakter er retlinet, hans sind årvågent, hans dømmekraft sund, hans udsyn klart. Han ejer stor kærlighed til alle mennesker. Han er deres ven og lydhør over for deres behov.

Vi vil som et folk aldrig gå forkert, hvis vi følger Herrens profet, som også er vor profet, og retter os efter hans belæringer, råd og personlige eksempel.

Frelseren giver denne yderligere oplysning om de sidste dage:

„Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene ængstes i rådvilhed over havets og brændingens brusen.

Mennesker skal svækkes af rædsel og gru for det, som kommer over jorderige; the himlenes kræfter skal rystes. Og da skal de se ‚Menneskesønnen komme i skyen' med kraft og megen herlighed.

Men når dette begynder at ske, da skal I rette jer og løfte jeres hoveder, thi jeres forløsning nærmer sig . . .

Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer . . . betydningsfulde begivenheder, der skulle ske for at berede vejen for hans andet komme. Jeg vil gerne omtale nogle af dem.

Profeten Amos sagde: „Nej, den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7) Hvis vi forstår det, kan ingen finde et værk her på jorden, hvor der ikke står en profet i spidsen. Herren har aldrig ladet udføre et værk, som han har anerkendt, uden at der stod en profet i spidsen for det. Tak Gud for vore profeter fra profeten Joseph Smiths dage til vor nuværende profet præsident Spencer W. Kimball.

Jeg har kendt præsident Kimball meget godt i 37 år, og jeg tror ikke, at der er en mere kristen mand i verden end han, og hvis Herren ikke kan tale gennem en mand som præsident Kimball, ville han ikke kunne finde nogen på denne jord, der er mere værdig. Jeg takker ham for vore levende profeter.

Hvis vi nu forstår Peters ord, når han siger: „Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os," (2. Peter 1:19) så er der med andre ord ingen anden måde, hvorpå vi her i verden kan kende Herrens tanke og vilje så vist og sikkert, som gennem de hellige profeter. Og nu tilbage til Amos. „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Enhver, der søger efter sandheden, og som tror på disse ord og på den betydning, som Jesus knytter til profeti, kan ikke søge en kirke blandt de cirka 700 kristne kirker, der findes her i landet idag, uden at det er en kirke med en profet i spidsen, for hvem Gud kan åbenbare sin tanke og vilje.

Nu var der mange ting, der skulle gøres. Peter sagde, da han dagen efter pinsefesten talte til dem, som havde slået Kristus ihjel: „Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede.

For at hussvalelsestiderne må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus,

Hvem Himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. Ger. 3:19-21)

Derfor må den, der søger efter sandheden, søge efter en genoprettelse og ikke efter en reformation eller en fortsættelse, for hvis Peter var en Guds profet, skal vi nødvendigvis have en genoprettelse af alle ting, som det er blevet talt om gennem alle de hel-

Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen." (Lukas 21:25-28, 34, 36)

Lad os alle, mine søstre og bødre, erkende profetiernes opfyldelse, bringe vore hjem i orden og gøre os beredte til den store dag. Og lad os også imødegå udfordringen til at „berede Herren et velskikket folk" til Herrens andet komme. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

«Thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud»

N. Eldon Tanner

Medens jeg sad her og så ud over denne store forsamling af præstedømme-bærere i dette historiske tabernakel, prøvede jeg at danne mig et billede af de tusinder af mænd og drenge i Assembly Hall, i Salt Palace, i Mariott Center i Provo og i andre bygninger ud over Canada og De forenede Stater og andre steder i verden. Jeg blev meget betaget, ja næsten overvældet, da det stod mig klart, hvor stor en magt og myndighed, der var forsamlet for at lytte til profetens røst, for at høre Herrens ord og for at blive opbygget og motiveret til at leve og arbejde endnu bedre.

Det er den største skare af mænd, der nogensinde har været forsamlet. Det er et kæmpemæssigt privilegium og et tungt ansvar at stå foran jer. Jeg beder om, at Herrens Ånd fortsat vil være med os, medens jeg taler til jer her i aften.

Først vil jeg gerne udtrykke min påskønnelse for de mange fine unge mænd, som er i kirken, og som er blevet udvalgt til at bære Guds præstedømme og til at være ledere blandt alle nationer, og for den måde de bereder sig med netop dette mål for øje – unge mænd, der gør sig klart, hvem de er, hvad deres ansvar er, og som er værdige til at drage på mission, til at være ledere i kirken og i deres samfund. Jeg er klar over, hvor svært det er i dag for unge mænd og unge kvinder at overvinde det onde i verden, at ære præstedømmet og værdsætte deres medlemskab af Jesu Kristi Kirke.

Der er nogle, som har problemer, og til dem appellerer jeg i Herrens navn om at omvende sig og vandre retskaffent, om at holde sig fri for synd og forberede sig til at kunne nyde de trofastes velsignelser. I er blevet udvalgt og har fået lov til at komme frem i vor tid. Vort præstedømme er meget betydningsfuldt, og vor opgave er enorm stor. Intet vil bringe større glæde og medgang end at leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme. Vær et godt eksempel, vær forberedt og værdige til at tage imod ethvert kald, der kommer fra Herren.

Hver eneste af os er blevet forudordineret til et eller andet arbejde som Herrens udvalgte tjener, der er blevet anset for skikket til at få overdraget præstedømmet og myndighed til at handle i hans navn. Husk at folk altid ser på jer for at blive vejledt af jer som ledere, og at I øver indflydelse på den enkeltes liv enten i en god eller dårlig retning, og denne indflydelse vil kunne mærkes i kommende generationer.

Vort store ansvar vil måske stå tydeligere for os, hvis vi gør os klart, at der kun findes eet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for omtrent hver 999.000 mennesker i verden, og kun eet medlem af denne kirke for ca hver 333 kristne.

Der er flere præstedømme-bærere i dag end nogensinde før i menneskehedens historie – mænd der nu har større magt og indflydelse og ligeledes har stor betydning – som har større udfordringer at imødegå og problemer at løse, end folk nogensinde har haft. Verden har brug for denne magt og styrke og indflydelse til at kunne tage føringen for at afhjælpe, løse og overvinde de problemer, der er forårsaget af den ondskab, der er så fremtrædende i verden.

Herren har oprettet sin kirke i disse sidste dage netop for at gøre dette. Kirkens fremtidige fremgang, ja faktisk verdens fremtid, afhænger af, hvordan vi højner det embede, vi har i præstedømmet. Hver eneste diakon, hver eneste lærer, hver eneste præst og hver eneste, som har Det melkisedekske Præstedømme har et personligt privilegium og ansvar for at forene sine anstrengelser med Frelserens for at være et redskab i hans hånd og hjælpe ham med at fuldende hans værk og hans herlighed, som er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. (Se Mos. 1:34). Ingen andre mennesker har denne samme myndighed eller særlige kaldelse.

Det er vanskeligt at forestille sig og umuligt at beregne den vældige indflydelse, vi ville have, hvis hver eneste af os ville ære sit præstedømme og højne sin kaldelse og virkelig hver dag prøve på enhver måde at bruge sin indflydelse til at imødegå Satans anslag. Alt for mange af os synes at tage det præstedømme, vi bærer, som selvfølgeligt og givet; vi gør os ikke klart, hvad Herren forventer af os, eller også mangler vi den fornødne overbevisning, det fornødne mod eller den fornødne styrke til at gå ind for retfærdigheden og blive regnet for anderledes, når det er nødvendigt.

Een dreng i skolen kan øve en mægtig god indflydelse. Een ung mand på fodboldholdet eller på universitetet eller blandt sine medarbejdere kan ved at efterleve evangeliet, ære præstedømmet og tage et retfærdigt standpunkt gøre så usigelig meget godt. Ofte kan man endog fra mennesker, som tror det samme som een selv, møde megen kritik og hån, selv om de måske respekterer een, fordi man gør det rig-

tige. Men husk på, at Frelseren selv blev pint, hånet og spottet for til sidst at blive korsfæstet, fordi han ikke lod sig rokke i sin overbevisning. Har I nogensinde tænkt over, hvad der ville være sket, hvis han havde givet efter og sagt: „Åh, hvad nytte er det til?" og havde opgivet sin mission? Ønsker vi at give op, eller ønsker vi at være tapre tjenere til trods for al verdens modstand og ondskab? Lad os have mod til at stå frem og blive talt som sande, hengivne Kristi tilhængere.

Der var en som sagde til mig forleden dag: „Hvordan kan det være, at folk, der ved, hvad de burde gøre, og synes at have et vidnesbyrd om evangeliet, ikke er rede til at efterleve det og ikke har mod og styrke til at stå imod? Mit svar var: „Jeg tror der er mange årsager, som får folk til at billige og gore noget, som er imod deres lærdomme og imod deres tro." Derefter henviste jeg ham til et par skriftsteder.

„Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt? Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

At præstedommets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger." (L.& P. 121:34-36).

Dernæst: „Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider.

Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode, forræddere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner;
de har gudsfrygts skin, men fornægter dens kraft." (2. Tim. 3:1-5).

Og endelig: „Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer, der troede på ham; men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen:
thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud."
(Joh. 12:42-43).

Det er denne sidste sætning, jeg gerne vil behandle i aften.

Jeg gad vide, hvor mange af os der er skyldige i denne eller andre af disse ting, og hvis det er tilfældet, er vi så villige til at ændre vor kurs i aften og omvende os og prøve på at være værdige til Guds ære og hans velsignelser i stedet for at glemme, hvem vi er og prøve at være populære? Hvor vigtigt er det ikke, at vi husker, hvem vi er, Herrens tjenere, og så handler i overensstemmelse dermed.

Som jeg sagde før, kan vi ikke forestille os eller på nogen måde beregne, hviken stor indflydelse vi ville have for det gode i verden, hvis hver eneste præstedomme-bærer ville højne sin kaldelse, og hvor meget lykkeligere og hvor meget heldigere stillet hver enkelt ville være, hvis han altid ville vælge det rette. Hvor sørgeligt er det ikke at se et menneske, der hellere vil være populær end gøre det, han ved, er rigtigt. Jeg husker så tydeligt et godt medlem af kirken, der blev valgt til at deltage i lovgivningsarbejdet. Han ønskede at være en flink fyr, populær og gode venner med alle. Han lod på grund af sit ønske om at være populær sine standarder i stikken og tog en drink ved et selskab og derefter endnu een. Det skete atter og atter. Han begyndte at drikke sammen med kammeraterne til frokost og til middagsselskaber. Og så blev han uden at ville det, er jeg sikker på, og stik imod sine hojeste ønsker, alkoholiker, og han mistede stotten fra sin valgkreds og den respekt, han havde nydt hos sine venner og familie, som elskede ham og sørgede over ham. Han dode i en ung alder som alkoholiker. Hvilken bedrovelig situation — altsammen fordi han hellere ville have ære fra mennesker end fra Gud.

Dette er ikke noget enestående tilfælde. Vi har eksempler på kongresmedlemmer og senatorer, som har mistet deres stillinger og deres selvrespekt og andres respekt, fordi de ønskede at være populære eller fordi de ikke havde styrke til at modstå fristelserne. Vi har det løfte fra Herren, at hvis vi først søger Guds rige og hans retfærdighed, vil alt andet blive os givet, hvilket naturligvis vil sige alt andet, som er til vort bedste.

Lad os altid huske på, at mennesker forventer af os, at vi lever op til vore standarder, og de respekterer os meget mere, når vi gør det, selv om de måske prøver at lokke os til at handle anderledes.

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd om, at jeg aldrig er blevet forlegen på nogen måde, når jeg i regeringen eller i erhvervslivet eller i mit privatliv prøvede på at leve op til evangeliets lærdomme. Ej heller blev jeg på nogen måde hæmmet i min fremgang. Tværtimod. Jeg føler, at jeg blev respekteret og blev velsignet af Herren, og jeg følte mig altid fri til at bede til ham om styrke og vejledning, hvilket jeg ofte modtog.

Jeg har opdaget, at Herren holder sit løfte til alle, der først søger Guds rige og hans retfærdighed.

Det er af yderste vigtighed, at vi er på vagt hele tiden og aldrig opgiver vore standarder for at være populære eller for at nyde menneskers ære. En af generalautoriteterne, som jeg vil kalde for George, fortalte om en oplevelse, han havde, da han var præst. En af hans venner fulgte en pige hjem fra et selskab, og hendes yngre søster var sammen med dem. Han bad George ledsage dem. George sagde ja til det. Han fortalte, at kort efter at de var kommet hjem og sad sammen i dagligstuen, gik den pige, som han havde fulgt hjem, hen og slukkede lyset, kom tilbage og satte sig på hans skød og begyndte at gore tilnærmelser. Han sagde, at selv om han vidste, at han ville blive upopulær, ja endog betragtet som uforskammet, undskyldte han sig, rejste sig og gik hjem. Da han fortalte historien, sagde han, at han vidste, at mange unge mænd i dag ville anse ham for at være en tøsedreng, men han huskede tydeligt beretningen om Josef, der blev solgt til Egypten.

„Men en dag han kom ind i huset for at gøre sin gerning, og ingen af husfolkene var til stede i huset,
greb hun (Potifars hustru) fat i hans kappe og sagde: ‚Kom og lig hos mig!'

Men han lod kappen blive i hendes hånd og flygtede ud af huset."

Vi husker, hvordan han kom til at lide på grund af dette, men hvordan Herren velsignede ham.

Så sagde George: „Jeg gyser ved tanken om, hvad der kunne være sket, hvis jeg var blevet hos hende, og jeg har mange gange draget den slutning, at jeg måske aldrig ville have stået her som en Herrens tjener."

Da jeg fortalte denne historie for en ung mand en dag, svarede han: „Det må virkelig have krævet mod. Ikke sandt?" Jeg har siden tænkt over, hvor sandt det er, at det virkelig kræver mod, rygrad eller viljestyrke at handle rigtigt under lignende omstændigheder, medens det er et tegn på svaghed at bukke under. Selv de stærkeste må altid være på vagt.

Det er på tidspunkter som dette, at vore beslutninger og handlinger ofte afgør vor livskurs. Unge mennesker og nogle voksne har prøver eller fristelser af denne art. Der er forskellige former for fristelser, hvor deres loyalitet og karakterstyrke virkelig kommer på prøve. Hvis vi altid vil huske, hvem vi er, og at Gud iagttager os, vil vi være i stand til at sky, undgå og modstå sådanne fristelser. Husk altid på, at man ikke kan lege med ilden uden fare for at blive brændt.

Selv om det er betydningsfuldt, at vi skaber en eksistens for vor familie, og som gode borgere tager del i samfundets aktiviteter, må vi ikke blive så engageret i de verdslige ting, at vi glemmer eller overser vor pligt og ansvar som kaldede og udvalgte Guds børn og præstedømme-bærere. Med mindre vi bestandigt er på vagt, vil vi lidt efter lidt befinde os længere og længere borte fra den snævre sti, indtil vi er faret fuldstændig vild og bliver en stor skuffelse for os selv, vor familie og for Herren, og bestemt ikke det, vi havde glædet os til eller haft til hensigt eller ønsket at blive.

Vi finder eksempler på dette så ofte, når et menneske, der glemmer, hvem han er, ønsker at blive populær blandt sine kammerater og ønsker at blive æret af dem. Ofte bliver sportsfolk så henrevet af deres egen succes og ønske om berømmelse, at de glemmer deres pligt mod Gud og betydningen af hans samtykke, og som følge heraf farer de vild. Dette gælder i lige så høj grad politikere, medlemmer af broderorganisationer og folk med indflydelsesrige stillinger i erhvervslievet. Denne higen efter berømmelse og popularitet styrer ofte folks handlinger, og når de bukker under, svækker de i virkeligheden deres karakter, når de tror, de blot er høflige.

Der var en som sagde til mig forleden dag, da vi talte om dette, at de, der bestandigt tragter efter menneskelig ære mere end efter Guds ære, er svage spejlbilleder af en anden — nemlig Satan, selvfølgelig — som i forudtilværelsen ønskede at frelse hele menneskeheden, men med en betingelse vedføjet — at æren og herligheden skulle blive hans, ikke Guds. Han var mere optaget af belønning end af resultater; herlighed og ære var målet i sig selv. Min ven fortsatte med at sige, at på afgørende områder lider mennesker, som er mere optaget af at behage mennesker end Gud, af den samme sygdom, som Satan lider af, for der er mange situationer, hvor søgen efter menneskelig ære klart vil resultere i, at man gør mennesker fortræd i stedet for at hjælpe dem, idet man foretager sig noget, der midlertidig er behageligt i stedet for noget, der er varigt og gavnligt.

Hvor meget mere tilfredsstillende er det ikke, når vi modtager Guds ære, og ved, at det vi gør er fuldstændig retfærdigt, og at Guds kærlighed til os og respekt for os vil vare ved, når menneskers ære sædvanligvis vil svinde bort eller bringe skuffelser.

Det er virkelig chokerende og forfærdende for dem, som tror på Kristi lærdomme, at se, hvordan folk i høje stillinger ikke tager standpunkt imod disse onder og i stedet fremmer Kristi lærdomme, bare for at nyde ære fra dem , som fremmer den umoralitet, som så klart er omtalt i disse ord i de ti bud: „Du må ikke bedrive hor!" (2. Mos. 20:14).

Og så læser vi i Paulus' første brev til korinterne:

„ . . . Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller de, der øver den." (1. Kor. 6:9).

Vi ser også at der er lovgivet og stadig bliver lovgivet, så man legaliserer netop disse ting stik imod Herrens vilje. Det tillader synd på den værste måde.

Brødre, Herren forventer af os, som præstedømme-bærere, at vi tager standpunkt for det rigtige og gør alt, hvad der står i vor magt for at modarbejde sådanne handlinger og for at opmuntre folk til at leve i overensstemmelse med Herren, Jesu Kristi lærdomme.

Jeg citerer fra ældste Neal Maxwell: „Den leder, der er villig til at sige det, der er svært at tåle, men som er sandt, og som nødvendigvis skal siges, er den leder, der virkelig holder af sine folk, og som er venlig imod dem. Ingen handler mere grusomt end den leder, der for at vinde sine tilhængeres ære og bifald lokker dem fra tryghed ud i sumpen, hvorfra nogle aldrig vil vende tilbage. Den lige og snævre vej er netop lige og snæver. Det er en besværlig og anstrengende rejse. Vejen til helvede er vid og bred og skråner altid behageligt nedad, og de, der går ad den vej, bemærker næppe, at det går nedad; somme tider bemærker de ikke hældningen, fordi menneskers ære distraherer dem, og de ser ikke advarselsskiltene! Valget står stadig mellem guldkalven og de ti bud." (Ikke-offentliggjort brev, dateret 12. august 1975. „Some Thoughts" (Nogle tanker) fra Neal A. Maxwell til præsident Tanner).

Det forekommer mig at være så sandt så sandt, at den formaning, som blev givet Timoteus af Paulus lige så godt henvender sig til os i dag:

„Jeg formaner dig indtrængende for Guds åsyn og for Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og med tanke på hans tilsynekomst og hans rige:

prædik ordet, træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.

Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffer sig lærere i hobetal, efter hvad der

kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne." (2. Tim. 4:1-4).
Hvor heldige er vi ikke, at vi er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor vi har evangeliet i dets fylde, som det er nedskrevet i kirkens fire standardværker – Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle – og at vi har en Guds profet, hvem Herren taler gennem for at lede og styre os i de sidste dage.
Som vi læser i Apostlenes Gerninger: „Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses." (Ap. Gern. 4:12).
Må vi have mod, styrke, forståelse, ønske og beslutsomhed til at gøre, som Josua sagde: „. . . vælg i dag hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15).
Dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Guds love

N. Eldon Tanner

Medens jeg taler til denne umådelig store tilhørerskare her i det historiske tabernakel på Temple Square, denne smukke søndag morgen og forestiller mig det store antal tilhørere, der befinder sig andre steder, beder jeg ydmygt om, at Herrens ånd og velsignelser vil være med os.
Nu da vi fejrer tohundredåret for skabelsen af Amerikas forenede Stater, kommer jeg i tanker om to betydningsfulde udtalelser, der er blevet fremsat af Herren gennem hans profeter:
„Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himmelen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus." (Ether 2:12).
Han sagde også:
„Og i denne hensigt gav jeg dette lands grundlov gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed, (L. & P. 101:80).
Jeg vil gerne helhjertet stå sammen med de millioner af mennesker, der værdsætter dette land, hvor vi lever, og som er besluttet på at gøre alt, hvad de kan for at opretholde og styrke demokratiets principper, der blev indført af vore forfædre, som skabte landets forfatning. For at kunne gøre det er det i højeste grad betydningsfuldt, at vi er loyale og lovlydige borgere.
For nogen tid siden sagde en ung mand til mig: „Hvorfor har vi så mange regler og bestemmelser? Hvorfor kan vi ikke bare frit gøre det, vi har lyst til? Kirken lærer, at mennesket er til for at nyde glæde, og at Guds største gave til mennesket er handlefrihed."
Jeg prøvede på at forklare ham, at alting i universet, og universet selv, er organiseret af en guddommelig skaber, styret af love, der kendes som naturlove, og at vi nødvendigvis må have love for landet og mennesket, for at opretholde en vis orden, samt beskytte menneskenes rettigheder og straffe dem, som krænker andres rettigheder. Jeg gav ham flere eksempler på det, jeg mente. Så talte vi et stykke tid om Guds love, og om hvor vigtigt det er, at vi holder hans bud.
Uden at gå nærmere i enkeltheder angående vor samtale vil jeg gerne idag behandle emnet love, og hvordan de påvirker menneskeheden. Lad os for denne diskussions skyld inddele begrebet love i tre afsnit: For det første naturlovene, for det andet menneskenes love eller landets love, og for det tredie Guds love, som de vedrører vor frelse og ophøjelse.
Lad os først tale om naturlovene. Har I nogensinde tænkt over, hvad der ville ske. hvis vi ikke kunne stole på, at solen stod op på et bestemt tidspunkt hver morgen? Eller hvis jorden undlod at rotere om sin akse bare en enkelt dag? Eller bare i nogle få minutter? Eller hvis tyngdeloven blev sat ud af kraft? På meget kort tid ville jorden og hele menneskeheden være tilintetgjort. Alle legemer i universet kontrolleres og holdes på plads og bevæger sig i overensstemmelse med en lov.
Hvis jern, når det bliver opvarmet, udvider sig den ene dag og trækker sig sammen den næste dag, ville det være umuligt for hvem som helst i verden at drive en maskinfabrik eller producere værktøj af hvilken som helst slags. Disse love er uforanderlige, og de må være det, for at vi kan stole på dem til alle tider og under alle omstændigheder.
Det kunne være interessant i tankerne af gennemgå alle de ting, vi gør hver dag, og se, hvor fuldstændigt vi stoler på naturlovene, og hvordan de må følges fuldstændig bogstaveligt for at opfylde vore hensigter.
Vi har set mænd gå på månen, og vi har undret os over, at mennesker og rumfartøjer fra forskellige lande kan mødes med hinanden i rummet. Vi har set rumfartøjet Vikings afrejse til Mars for at søge efter beviser på liv. Hvis nogen af naturlovene var blev ignoreret eller var hørt op med at virke, ville rumrejserne være blevet en fuldstændig fiasko, og menneskeliv ville være gået tabt. Vi bliver stærkt imponeret, når vi læser om astronomernes forudsigelser, der så nøjagtigt kan tids og stedfæste tilsynekomsten af kometer eller sol- og måneformørkelser.
Alt dette er muligt, fordi Skaberen gennem naturlovene holder skabningen fast i sin kurs.
Lov er simpelthen anvendelse af sandhed. Lad mig henlede jeres opmærksomhed på nogle udtalelser fra store tænkeres skrivelser:
Frank Crane: „Sandheden er universets logik. Det er skæbnens ræsonnement; det er Guds tankegang. Og intet af det, mennesket kan udtænke

eller opdage, kan erstatte den." (Citeret af Leo J. Muir, *Flashes from the Eternal Semaphore,* Salt Lake City: Deseret News Press, 1928, p. 100).
W. Radcliffe sagde: „Der er ikke nogen udvikling i den fundamentale sandhed, vi kan vokse i forståelse af dens betydning og dens anvendelsesmåder, men dens store grundsætning vil altid være den samme."
I en åbenbaring til Joseph Smith erklærede Herren:
„Og atter, sandelig siger jeg jer: Han har givet alle ting en lov, hvorved de bevæger sig i deres tid og tidsrum.
Deres baner er bestemt, nemlig himlenes og jordens, hvori jorden og alle planeterne indbefattes.
Og de giver hinanden lys i deres tider og årstider, i deres minutter, timer, dage, uger, måneder og år. Jorden farer på sine vinger, solen giver sit lys om dagen, og månen og stjernerne om natten, medens de ruller frem på deres baner i herlighed, omgivet af Guds magt.
Se, alle disse er riger, og den, der har set noget eller blot det mindste af dem, har set Gud røre sig i sin majestæt og kraft." (L.& P. 88:42-45,47).
Derfor, uanset hvorvidt vi kender eller forstår naturlovene eller ej, fungerer de altid på samme måde. Et barn vil, selv om det ignorerer loven, brænde sig, hvis det rører ved at varmt komfur. Hvis vi ikke tager os i agt for tyngdeloven, kan vi komme avorligt til skade. Hvis vi kender og forstår naturlovene, og efterlever dem, har vi gavn af dem og kan frigøre os for de farer, som de møder, der ignorerer disse love eller går imod dem.
Men hensyn til landets love eller menneskets love er det nødvendigt, at vi bliver styret af love, der bliver udformet ikke blot for at tæmme den, der øver ondt, men også for at beskyktte alles rettigheder. Lad mig citere:
„Vi tror, at regeringer indstiftedes af Gud til menneskets gavn, og at han holder menneskene ansvarlige for deres handlinger med hensyn til disse, både med henblik på lovgivningen og håndhævelsen til samfundets gavn og sikkerhed. .
Vi tror, at ingen regering kan eksistere i fred, medmindre sådanne love affattes og holdes ukrænkede, som sikrer hvert menneske udøvelse af fuld samvitighedsfrihed, ejendomsret samt beskyttelse af liv.
Vi tror, at alle regeringer må have embedsmænd og øvrighedspersoner til at håndhæve lovene, og at sådanne bør indsættes, som vil udøve loven upartisk og retfærdigt og understøttes ved folkeafstemning — om regeringsformen er demokratisk — eller ved regentens vilje." (L. & P. 134:1-3).
Vor tolvte trosartikel siger: „Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene."
Det er meget vigtigt, at alle borgere bliver underrettet om regeringsanliggender, for at de kan kende og forstå landets love, og at de hvor som helst det er muligt tager aktivt del i udvælgelsen af og afstemningen om ærlige og kloge mænd til at administrere regeringens anliggender.
Der er mange, der sætter spørgsmålstegn ved det forfatningsmæssigt korrekte ved disse love, som er vedtaget af deres respektive regeringer, selv om sådanne love er blevet stadfæstede ved de hojeste domstole i landet som værende forfatningsmæssigt korrekte. Mange føler lyst til at trodse og overtræde loven.
Abraham Lincoln bemærkede engang: „Dårlige love bør, hvis de eksisterer, snarest muligt sættes ud af kraft; alligevel må de nødvendigvis, så længe de er i kraft, efterleves strengt som en religion."
Det er også kirkens holdning med hensyn til overholdelse af love. Vi er enige med forfatteren, der skrev følgende:
„I virkeligheden kan den mand, der trodser eller håner loven, sammenlignes med den velkendte tåbe, der saver den gren over, han sidder på. Mangel på respekt for loven og mangel på hensyntagen til loven er altid det første tegn på et samfund i opløsning. Respekt for loven er den mest fundamentale af alle samfundsmæssige dyder, for alternativet til at lade sig styre ved lov er at lade sig styre ved vold og anarki."
Der er ikke nogen fornuft eller retfærdighed i, at mennesker undlader at tage sig i agt for loven, bryder loven eller prøver på at tage loven i deres egen hånd. Kristus gav os det store eksempel på en lovlydig borger, da farisæerne ifølge skriften ville prove at bringe ham i vildrede, og de spurgte ham, om det var lovligt at betale skat til kejseren. Efter at have spurgt dem, hvis indskrift der fandtes på mønterne, og de havde anerkendt, at det var kejserens, sagde han:
„Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!" (Matt. 22:21).
Det er en pligt, der påhviler borgerne i ethvert land, at de må huske, de har individuelle ansvar, og at de må fungere inden for rammerne af loven i det land, hvor de har valgt at leve.
Jeg citerer videre fra Lære og Pagter:
„Vi tror, at alle mennesker er forpligtet til at understøtte og opretholde de respektive regeringer, som de lever under, så længe disse beskytter dem i deres iboende og uafhændelige retsgoder gennem deres love, og at opstand og opror ikke passer sig for alle således beskyttede borgere og bor straffes efter fortjeneste; ligeså at alle regeringer har ret til at udstede sådanne love, som efter deres mening bedst kan fremme alles vel, medens de på samme tid holder samvittighedsfriheden hellig." (L. & P. 134:5).
Nu med hensyn til Guds love. De er lige så klare, lige så bindende og lige så ufravigelige som naturlovene, og vor succés eller fiasko, vor lykke eller ulykke afhænger af vor kendskab til og anvendelse af disse love i vort liv. Vi har fået at vide:
„Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.
Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet."
Vi tror, at evangeliet indeholder livets love, for så vidt angår vore forhold som mennesker, vor moralske og åndelige levevis — love, der er lige så stærke og gyldige i deres virkeområder, som naturlovene er indenfor verdens naturfænomener.
Profeten Joseph Smith erkendte vig-

tigheden af at vinde kundskab og være lydig mod loven. Han instruerede de hellige sådan:

„Alt. hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.

Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv." (L. & P. 130:18-19).

Herrens ord står så klart for os, og hans love er så tydeligt beregnet for vores lykke, at det er vanskeligt at forstå, hvorfor nogle mennesker føler, at deres egen bedommelse er mere værdifuld, og hvorfor de ikke tager hensyn til Guds love, hvorved de bringer sig selv i fortræd og ulykke. Profeten Jakob gav dette råd:

„Sog derfor ikke at give Herren råd, brodre, men derimod at modtage råd af hans hånd. Thi se, I ved selv, at han giver råd i visdom og i retfærdighed og i stor barmhjertighed ved alle sine gerninger."

Og Salomon sagde i al sin visdom:

„Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand; hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier." (Ordspr. Bog 3:5-6).

Vejskiltene er tydelige i Jesus Kristi evangelium. Vi har De ti Bud, hvoraf folgende er eksempler: „Du må ikke have andre guder end mig.

Du må ikke slå ihjel, stjæle, bedrive hor eller bære falsk vidnesbyrd.

Du skal holde sabbaten hellig." osv. (Se 2. Mos. 20)

Vi har bjergprædikenen, som I alle burde være bekendt med. Vi har af Jesus fået at vide, hvilket bud i loven der er det storste:

Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind'

Dette er det storste og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din næste som dig selv.'" (Matt. 22:37-39).

Det er umuligt at vudere eller understrege for stærkt, hvilken stor virkning overholdelsen af disse to bud ville have på hele verden. Fred og retfærdighed ville herske.

Som vejledning for os har vi også andre skrifter, som indeholder Herrens ord, som det er blevet givet ved åbenbaring direkte fra Gud gennem hans udvalgte profeter, heriblandt også vor egen præsident og profet, Spencer W. Kimball, gennem hvem Herren taler idag: og det er ved at anerkende og efterleve disse belæringer, at vi kan vinde evigt liv. Lad os alle have mod til at føle og sige som Paulus:

„Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, ..." (Rom. 1:16).

Herren sagde: „Dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udodelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39). Dette var for ham så vigtigt, at han gav sit liv og ved sit forsoningsoffer gjorde det muligt for os at opstå efter døden og nyde udodelighed og ophojelse. Hvor. heldige er vi ikke, at vi som missionærer har det store privilegium, den store velsignelse og mulighed at kunne være ham behjælpelig med at opfylde denne storslåede hensigt.

Vi har denne bindende pagt: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L. & P. 82:10). Og vi har også fået denne advarsel:

„Den, der modtager min lov og holder den, er min discipel; men den, der siger, at han modtager den og ikke holder den, er ikke min discipel og skal udstødes af jeres midte." (L. & P. 41:5).

Derfor bør det være klart for alle, at der ikke er nogen konflikt — som min unge ven syntes at føle — mellem dette at „mennesket er til for at kunne nyde glæde" og „Guds største gave til mennesket er dets handlefrihed" og så den kendsgerning, at vi må have love. Vi har frihed til at vælge at adlyde de love, hvori velsignelser er forjættede, og nyde disse velsignelser, eller vi kan vælge at være ulydige mod loven med den folge, at vi aldrig vil nyde glæden i sin fylde, som det var hensigten.

Jeg vil slutte med dette strålende lofte fra Herren:

„Se, salige, siger Herren, er de, som er kommet til dette land alene for min æres skyld efter mine bud.

Thi de, der lever, skal arve jorden, og de, der dor, skal hvile fra deres arbejde, deres gerninger skal følge efter dem, og de skal modtage en krone i min Faders boliger, som jeg har beredt for dem.

Ja, salige er de, hvis fodder står i Zions land, og som har adlydt mit evangelium; thi de skal som belønning modtage jordens gode ting, som den skal frembringe med hele sin kraft.

Men de skal også krones med velsignelser fra oven og med mange befalinger og med åbenbaringer til sin tid. Dette skal de få, som er trofaste og nidkære for mig.

Derfor giver jeg dem en befaling og siger således: „Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham." (L. & P. 59:1-5).

Jeg vidner om, at disse ting er sande i Jesu Kristi navn. Amen.

PZ SI 0094 DA

1978